Cuprinsul revistelor din anul 1937

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1937
MALEAHI - PARTEA A V-A - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1937
MALEAHI - PARTEA A VI-A - *PAG. 29*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1937
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA - PARTEA I - *PAG. 55*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1937
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA - PARTEA A II-A - *PAG. 79*

Revista nr. 5 – 1 martie 1937
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA - PARTEA A III-A - *PAG. 107*

Revista nr. 6 – 15 martie 1937
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA - PARTEA A IV-A - *PAG. 135*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1937
CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ - PARTEA I - *PAG. 163*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1937
CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ - PARTEA A II-A - *PAG. 189*

Revista nr. 9 – 1 mai 1937
CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ - PARTEA A III-A - *PAG. 217*

Revista nr. 10 – 15 mai 1937
PRICEPEREA - *PAG. 243*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1937
POTRIVNICI - *PAG. 273*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1937
ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU - PARTEA I - *PAG. 305*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1937
ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU - PARTEA A II-A - *PAG. 333*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1937
ESCROCI - PARTEA I - *PAG. 363*

Revista nr. 15 – 1 august 1937
ESCROCI - PARTEA A II-A - *PAG. 393*

Revista nr. 16 – 15 august 1937
TOVARĂŞI - *PAG. 423*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA I - *PAG. 451*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA A II-A - *PAG. 479*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA A III-A - *PAG. 507*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA A IV-A - *PAG. 535*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA A V-A - *PAG. 563*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA A VI-A - *PAG. 591*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1937
LUCRAREA ŞI FAPTA SA - PARTEA A VII-A - *PAG. 619*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1937
INTERESELE ÎMPĂRĂŢIEI - *PAG. 647*

1 IANUARIE 1937 Nr. 1

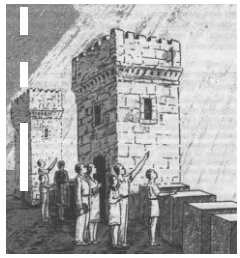
Cuprins:

MALEAHI
PARTEA a V-a - Pag. 3

PROSPERITATE SUB ÎMPĂRĂŢIA
LUI DUMNEZEU - Pag.22

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Ianuarie 1937** **Nr. 1**

MALEAHI

"Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara, pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău". (Exodul 20:12)

PARTEA V-A

IEHOVA este suprem. El este Creatorul cerului şi al pământului şi aceştia Îi aparţin în întregimea lor. "Domnul este înălţat mai pe sus de toate neamurile, slava Lui este mai presus de ceruri. Cine este ca Domnul, Dumnezeul nostru, care locuieşte atât de sus?" (Psalm 113:4,5). De la început a fost scopul Său ca întreaga creaţiune vie să laude numele Lui cu bucurie. Acest scop va fi împlinit cu siguranţă. Profeţii credincioşi din vechime au vorbit despre acest scop. Isus a accentuat adeseori importanţa primordială a înălţării numelui lui Iehova, şi apostolii Domnului Isus Christos au vorbit de multe ori despre supremaţia numelui lui Iehova. Dar când aşa zişi "urmaşi ai lui Christos Isus" au început să practice religie şi au numit-o „religia creştină", atunci au pierdut repede din vedere numele Celui Prea înalt şi importanţa supremă de a-L înălţa. Religia a fost întrebuinţată mult timp în mod egoist pentru câştigul vremelnic al omului şi numele lui Iehova a fost dat la o parte şi uitat. În timp ce Isus, marele Sol al lui Iehova, a pregătit calea înaintea lui Iehova, mulţi au auzit adevărul descoperit atunci, dar cei mai mulţi l-au primit dintr-o dorinţă mai mult sau mai puţin egoistă. Ceea ce au văzut ei mai întâi a fost ocazia de a fi mântuiţi şi a fi luaţi în cer ca să ajute Domnului să domnească peste pământ şi să "restatornicească" pe restul neamului omenesc. Mulţi dintre ei au susţinut chiar şi ideea că Dumnezeu va ierta pe toţi oamenii şi le va da viaţă, indiferent că ascultă pe Dumnezeu sau nu. Nu trebuie uitat însă că acele persoane au fost crescute în organizaţiile religioase, de aceea a fost umplută mintea fiecăreia din ele cu erori. Cei ce-au trăit în organizaţia Babilonului, dar după aceea au auzit şi au primit adevărul, au ieşit cu haine murdare din Babilon, adică ei au fost influenţaţi încă foarte mult de lume şi de dorinţe lumeşti şi au urmat încă tot un formalism lumesc şi obiceiuri lumeşti. La fiecare din faptele lor s-au întrebat: „Ce vor cugeta oamenii despre mine şi despre faptele mele?" Ei au încercat să se poarte în mod corespunzător, deoarece au dorit să placă oamenilor. Mulţi au considerat că aprobarea, lăudarea şi lauda oamenilor sunt de cea mai mare importanţă. Când marele sol al lui Iehova, Christos Isus, a intrat în templu ca să ţină judecată, atunci o mare mulţime dintre cei care au stat înaintea lui spre a fi judecaţi erau din

Cuprins

această categorie egoistă. Ei în ochii lor proprii erau importanţi. De aceea ei s-au simţit capabili să urmeze o cale după bunul lor plac, şi ei au stăruit să meargă pe calea lor proprie şi au continuat până în ziua de astăzi să caute aprobarea creaturilor şi să-i laude pe oameni. În acelaşi timp au stat însă şi alţii înaintea Domnului Isus în judecată a căror fapte au fost conduse de un alt motiv. Iubirea lor a fost pentru Iehova şi Domnul Isus Ghristos, şi dorinţa lor a fost să-l servească şi să-i placă Domnului. Deşi hainele lor au fost murdărite prin ceea ce au învăţat şi exercitat în instituţiile babiloniene, totuşi dorinţa inimii lor a fost să facă ce este drept. Ei ieşiseră cu haine murdare din Babilon de care au trebuit să fie dezbrăcaţi când Domnul i-a găsit într-o stare perfectă a inimii. Judecata din templu a descoperit cine au fost cei egoişti şi cine au fost cei sinceri; şi numai aceştia din urmă au susţinut proba cu succes şi au primit aprobarea marelui Judecător. Aceşti aprobaţi au fost devenit clasa „servului credincios şi înţelept"; însă chiar şi aceştia n-au priceput pe deplin importanţa preamăririi numelui lui Iehova. La timpul rânduit acest lucru li s-a explicat limpede în templu, şi acum, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, cei credincioşi şi adevăraţi văd că numele lui Iehova este marea chestiune de decis, că numele lui va fi justificat, şi că la timpul potrivit toate creaturile vor cânta lauda Sa. Domnul face aşadar prin judecata Sa din templu clară deosebirea dintre clasa servului egoist sau rău şi clasa servului sincer sau „credincios şi înţelept".

2. Iehova vorbeşte prin profetul Maleahi despre importanţa supremă a numelui Său mare, şi trage o linie clară de despărţire între preoţii necredincioşi şi cei credincioşi. „Căci de la răsăritul soarelui până al asfinţit, Numele Meu este mare între neamuri, şi pretutindeni se arde tămâie în cinstea Numelui Meu şi se aduc daruri de mâncare curate; căci mare este Numele Meu între neamuri, zice Domnul oştirilor. 'Dar voi îl pângăriţi, prin faptul că ziceţi: „Masa Domnului este spurcată, şi ce aduce ea este o mâncare de dispreţuit!" (Maleahi 1:11,12).

3. Mai întâi Iehova arată că scopul Lui este ca toate creaturile care îl mulţumesc şi trăiesc să laude numele Său; iar casa preoţilor care se compune din aceia care au fost aleşi ca „popor pentru numele Lui", să meargă în frunte cântând lauda numelui Său, dar nu numai pentru un timp, ci totdeauna. „De la răsăritul soarelui până la asfinţit" înseamnă toată ziua, adică totdeauna, în continuu. Numele lui Iehova este aşadar totdeauna mare; şi toţi care primesc vreodată viaţă veşnică trebuie să vadă şi să recunoască acest fapt, şi să preamărească cu bucurie numele Lui. Toţi cei din templu slăvesc acum numele lui Iehova, după cum este scris: „Glasul Domnului face pe cerboaice să nască; El despoaie pădurile; în locaşul Lui totul strigă:'Slavă" (Psalm 29:9).

4. Hotărârea lui Iehova este ca numele Lui „să fie mare" printre mulţimea mare de oameni fără număr; şi cei ce intră acum în rândurile acestei cete cântă lauda numelui lui Iehova. Iehova strânge acum pe „mulţimea mare de oameni" din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile. El face aceasta în ciuda acelor „preoţi" pretinşi care dispreţuiesc numele lui Iehova şi lucrarea Sa milostivă. Aceşti „preoţi" pretinşi au stat odată înaintea Domnului cu ocazia judecăţii

Cuprins

templului, dar ei au fost lepădaţi, şi acum au obrăznicia să încerce a împiedica învăţarea mulţimii mari de oameni despre îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu. Dar în acest lucru ei nu vor avea o reuşită.

5. Dumnezeu declară că numele Lui va fi mare între naţiuni. Mulţimea mare de oameni nu se compune din Izraeliţi spirituali. Ei sunt aşa dar din naţiuni; şi de naţiuni vorbeşte şi profeţia aceasta. Ei aud despre templu lui Iehova şi despre serviciul lui Dumnezeu pe care-1 face rămăşiţa credincioasă acolo, şi ei caută de bună voie pe Iehova şi pe Regele Lui. "Când străinul, care nu este din poporul Tău Izrael, va veni dintr-o ţară depărtată, pentru numele Tău, căci se va şti că Numele Tău este mare, mâna Ta este tare, şi braţul Tău este întins, când va veni să se roage spre casa aceasta, - ascultă-1 din ceruri, din locul locuinţei Tale, şi dă străinului aceluia tot ce-Ţi va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca şi poporul Tău Izrael, şi să ştie că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o eu!" (1. Împăraţi 8:41-43).

6. Textul citat mai la urmă a fost o rugăciune a lui Solomon şi în acelaşi timp o profeţie condusă de Iehova. Ea trebuie să se împlinească odată, şi tocmai acum se împlineşte. Această rugăciune profetică este împlinită de mulţimea mare de oameni care vine din toate naţiunile, seminţiile şi limbile, şi ea vine căutând casa Domnului şi rugându-se spre casa Lui. Ea învaţă acum să preamărească numele lui Iehova. Despre aceasta a scris profetul lui Dumnezeu: "Neamuri vor umbla în lumina ta, şi împăraţi în strălucirea razelor tale. Ridică-ţi ochii împrejur, şi priveşte: toţi se strâng şi vin spre tine! Fiii tăi vin de departe, şi fiicele tale sunt purtate pe braţe. Când vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie, şi îţi va bate inima şi se va lărgi, căci bogăţiile mării se vor întoarce spre tine, şi vistieriile neamurilor vor verii la tine... Şi casa slavei Mele o voi face şi mai slăvită" (Isaia 60:3-5,7).

7. Mulţimea mare de oameni trebuie adunată, şi Domnul o va şi aduce. În timp ce clasa credincioasă şi aprobată a preoţilor, rămăşiţa, merge şi aduce Domnului în continuu o jertfă în dreptate, cântând în continuu laudele numelui Său, Domnul îşi face lucrarea, "lucrarea lui ciudată" şi strânge mulţimea mare de oameni. Cei ce intră în rândurile mulţimii mari de oameni vestesc de pe acum împreună cu clasa preoţilor lauda lui Iehova.

8. Observaţi că profeţia zice: "Pretutindeni se arde tămâie [se jertfeşte] în cinstea Numelui Meu şi se aduc daruri de mâncare curate". Cuvântul evreesc pentru cuvântul " tămâie" întrebuinţat aici înseamnă "a arde", fie animale sau tămâie. Ar fi oare legal ca cei din naţiuni să ardă tămâie pretutindeni în cinstea lui Iehova, când legea lui Dumnezeu cere ca numai preotul să aducă tămâie în sfânta templului pe altarul de aur? Această întrebare este limpezită în lumina sfintei Scripturi şi a ceea ce face Domnul în timpul prezent. Este scris: "N-ai drept... să aduci tămâie Domnului! Dreptul acesta îl au preoţii, fiii lui Aron, care au fost sfinţiţi ca s-o aducă" (2 Cronici 26:18). Cuvântul evreesc care în profeţia lui Maleahi (1:11) menţionată mai sus este tradus cu "se aduc" înseamnă "a apropria", "a face să se aproprie" sau "a veni aproape". Persoanele alese din naţiuni printre

Cuprins

care numele lui Iehova este mare, nu lucrează aşa dar ilegal şi nici independent de templul lui Iehova; dimpotrivă, ele trimit darurile lor de jertfă la templul Lui spre a fi arse pe altarul sfânt de preoţimea Lui unsă. În decursul celor douăzeci de ani trecuţi 'evanghelia aceasta a împărăţiei a fost propovăduită'. Servii Lui continuă să o propovăduiască în toate părţile pământului spre mărturie la toate naţiunile, şi din aceste naţiuni vin oamenii de bine faţă de Dumnezeu la ceata templului cu darurile lor de jertfă curate, cu devotamentul lor sincer faţă de Dumnezeu; darul lor de jertfă este adus, şi numele lui Iehova între oamenii de bine este preamărit. (Vezi Zaharia 8:20-23). Prin urmare în înţelesul profeţiei numele lui Iehova este mare între oamenii de bine sau mulţimea mare de oameni, şi anume pretutindeni unde se aduc numelui lui Iehova daruri de laudă şi de mulţumire.

9. Lucrarea Domnului, la care i se permite rămăşiţei să ia parte, merge înainte şi oamenii de bine aud adevărul şi vin spre Sion spre a învăţa mai mult despre scopul lui Dumnezeu şi spre a lăuda numele Lui. În acelaşi timp aşa-zişii „preoţi" care s-au arătat necredincioşi, combat lucrarea răspândirii adevărului prin martorii lui Iehova, care slăvesc numele lui Iehova şi atrag atenţia oamenilor de bine asupra privilegiului lor de a-L servi şi a-L lăuda. Domnul Dumnezeu zice prin urmare acestor „preoţi" necredincioşi că s-au arătat necredincioşi în ceea ce priveşte marile lor privilegii de serviciu, iar acum alţii mai puţin privilegiaţi caută calea spre organizaţiunea Lui şi cântă lauda Lui. De aceea zice Dumnezeu prin profetul Lui acestor preoţi necredincioşi: „Dar voi îl pângăriţi [numele meu] prin faptul că ziceţi: „Masa Domnului este spurcată, şi ce aduce ea este o mâncare de dispreţuit [ceea ce a pregătit şi a pus Domnul pe masă]!" Faptele făcute acum cunoscute pe deplin arată că această parte a profeţiei s-a împlinit. Gând s-a început judecata în templu, a existat o ceată de Leviţi născuţi de spirit servind în oficiul de preoţi, şi care au făcut acest serviciu din egoism. Ei au slăvit numele şi învăţăturile unui om, dând onoare şi crezare omului în loc de a le da numai lui Dumnezeu singur. La început au fost fără îndoială sinceri când au cântat preamăririle unui om. Dacă ar fi fost însă dezinteresaţi şi şi-ar fi dat osteneala să-şi câştige o pricepere mai bună, atunci ar fi putut afla uşor că un astfel de mod de a lucra este greşit. Li s-a dat ocazia să primească lămurire, dar ei au refuzat-o. Din pricina faptelor lor greşite n-au fost recunoscuţi de Domnul în templu şi acum urmează mai departe orbeşte învăţăturile unui om, slăvesc şi laudă numele unui om şi aduc Domnului ca jertfă ce este „orb" şi „şchiop", ceea ce bine înţeles nu poate fi primit de El. Mai mult ei sunt amărâţi împotriva rămăşiţei care transmite mesajul împărăţiei oamenilor de bine; şi aceşti „preoţi" potrivnici şi amărâţi încearcă să „nedreptăţească pe străini" prin faptul că încearcă să influenţeze pe oamenii de bine ca nu cumva să se asocieze cu martorii lui Iehova. Din pricina nelegiuirilor ale acestor „preoţi" necredincioşi, Dumnezeu declară că este împotriva lor deoarece calcă în picioare dreptul străinului (Maleahi 3:5).

10. Fireşte că aceşti oameni necredincioşi numiţi „preoţi" care au aparţinut odată într-adevăr clasei preoţilor, aparent nu vor cuteza să zică unul altuia cuvintele întrebuinţate aici: "Masa Domnului este spurcată"; însă prin faptele lor,

Cuprins

care vorbesc mai tare decât cuvintele, au zis până astăzi: “Masa Domnului este spurcată, şi ce aduce ea este o mâncare de dispreţuit!”. Exact aceasta este atitudinea lor faţă de publicaţiile *Turnului de Veghere*. Domnul îşi hrăneşte poporul prin hrana pe care o dă prin intermediul *Turnului de Veghere*? Dacă da, atunci potrivnicii Turnului de Veghere care vorbesc cu batjocură şi dispreţ despre conţinutul ei, vorbesc împotriva masei Domnului. Ionadabii care iau parte acum la vestirea mesajului împărăţiei îi fac de ruşine astăzi în mod evident pe aceşti „preoţi” necredincioşi, condamnaţi în templu, care combat acum vestirea împărăţiei. Numele lui Iehova a devenit mare între aceia care intră acum în rândurile mulţimii mari de oameni. Ei cântă lauda numelui lui Iehova şi a Regelui Său şi vestesc că mântuirea vine numai de la Dumnezeu şi de la Mielul care şade pe tron. În acelaşi timp aceşti „preoţi” necredincioşi încearcă să sucească dreptul „străinului”, Ionadabilor sau mulţimii mari, drept care constă din cunoştinţa lui Iehova şi privilegiul de a-L servi. Iehu a reprezentat pe preoţii adevăraţi şi credincioşi, şi el a zis lui Ionadab: „Vino cu mine, şi vei vedea râvna mea pentru Domnul”. Potrivnicii amintiţi mai sus nu au parte cu cei reprezentaţi de Iehu. Ionadabii arată astăzi un zel mai mare pentru numele lui Iehova decât aceia care susţin a fi urmaşii lui Cristos şi care au aparţinut cândva clasei preoţilor. Între aceşti potrivnici numele lui Iehova nu este mare, şi ei nu-şi dau deloc silinţa să ia parte la justificarea numelui său, ci împreună cu reprezentanţii religiei îngrămădesc ocară asupra numelui Său. În plus, ei zic că hrana pe care o pune Domnul poporului Său pe masă este de dispreţuit, şi cu aceasta insultă pe Domnul. Fariseii de astăzi, Ierarhia romano-catolică, sunt făţarnici şi sunt sortiţi la pierire deplină şi veşnică. Despre clasa servului rău, adică despre aceia care au fost odată aspiranţi dar acum sunt necredincioşi şi duşmani ai împărăţiei lui Dumnezeu, Christos Isus zice: „Domnul, îl va tăia în două, şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor” (Matei 24:51).

11. Ionadabii să se lase avertizaţi prin cuvintele lui Iehova şi să se ţină departe de potrivnicii lucrării împărăţiei, care au fost odată „preoţi” dar acum sunt duşmani ai lui Dumnezeu. Acestor necredincioşi, clasei servului rău, le zice Iehova mai departe prin profetul Său Maleahi: „Voi iarăşi ziceţi: 'Ce mai osteneală!' şi o dispreţuiţi, zice Domnul oştirilor; şi aduceţi ce este furat, şchiop sau beteag: 'Iată darurile de mâncare pe care le aduceţi! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre? zice Domnul” (Maleahi 1:13).

12. Pentru cei necredincioşi privilegiul de a servi pe Dumnezeu şi de a duce mai degrabă fructele împărăţiei, după cum a poruncit Dumnezeu, a devenit numai o ceremonie şi o formalitate obositoare, căci aceasta nu le oferă ocazie să strălucească în ochii oamenilor. A răspândi mesajul împărăţiei în formă tipărită din casă în casă şi a-l prezenta oamenilor este prea umilitor pentru aceşti închipuiţi. Ei nu găsesc bucurie în aceea şi nici nu au dorinţa să se străduiască în ceva fel să slăvească numele lui Iehova prin vestirea mesajului împărăţiei Sale. Ei n-au intrat niciodată în „bucuria Domnului”, deoarece ei nu văd că numele lui Iehova trebuie justificat. De aceea au zis până în ziua de astăzi: „Această activitate nu este altceva

Cuprins

decât un comerţ cu cărţi. Ce datorie obositoare este aceasta!" Ei au avut o ocazie să facă binele dar s-au obosit în facerea binelui (Galateni 6:9). Ei s-au dedat cu totul egoismului şi de aceea au fost aruncaţi în întuneric. Ei urmează acum orbi calea lor proprie de a servi pe Domnul, şi ei fac aceasta împotrivindu-se servilor credincioşi ai Domnului care transmit mesajul Său poporului.

13. Cei de teapa „bătrânilor aleşi" şi aderenţii lor au făcut serviciu prin faptul că au răspândit scrierile adevărului, dar acest serviciu îl „dispreţuiţi, zice Domnul oştirilor". În timp ce dispreţuiesc lucrarea mărturiei şi vorbesc despre ea cu dispreţ, s-au considerat scuzaţi şi îndreptăţiţi să fie neglijenţi în serviciul mărturiei; şi această indiferenţă i-a dus în cele din urmă la ură faţă de lucrarea de mărturie a lui Dumnezeu. Din acest motiv trimite Domnul pe îngerii Lui ca să-i strângă şi să-i arunce în întuneric (Matei 13:41). Continuând profetul le zice, celor necredincioşi: „Şi aduceţi ce este furat [ca dar de jertfă]". Ei au adus ceva ce n-a cerut de la ei abnegaţie sau lepădare de sine, ci ceva ce să-i pună în frunte şi să-i înalţe, dar care să nu aducă ocară pe ei ca oameni. Ei nu au avut iubire pentru Dumnezeu, ci dorinţa lor a fost să strălucească şi să fie onoraţi de oameni. Spre a-şi realiza dorinţele, aceşti oameni au domnit peste alţii şi au făcut pe stăpânul peste ei şi i-au jefuit de posibilitatea lor adevărată de serviciu. Din timp în timp se arată că cineva care a fost pus ca servitor într-un grup, începe să stăpânească şi să atragă urmaşi după el şi încearcă să jefuiască pe cei devotaţi într-adevăr lui Dumnezeu de ocazia lor de a servi pe Domnul.

14. Mai departe zice profetul că aceşti „preoţi" au adus ca jertfă „ce este şchiop sau beteag". Ei caută să placă organizaţiei lui Satan şi în acelaşi timp ei se consideră servi ai lui Dumnezeu. Întrucât sunt bolnavi spiritual şi sunt orbi faţă de scopul lui Dumnezeu, ei continuă să se pretindă că sunt servii Lui şi în acelaşi timp caută să placă oamenilor.

15. Ei au neglijat să urmeze această poruncă a lui Dumnezeu dată preoţimii: „Vor învăţa pe poporul Meu să deosebească ce este sfânt de ce nu este sfânt, şi vor arăta deosebirea dintre ce este necurat şi ce este curat" (Ezechiel 44:23). Este datoria şi obligaţia acelora care servesc pe Dumnezeu în adevăr şi sinceritate să atragă atenţia asupra acestor lucruri. Din acest motiv trebuie explicată acum interpretarea corectă a acestor scripturi. *Turnul de Veghere* observă cum potrivnicii încearcă să fure pe oamenii de bine şi să-i întoarcă de la calea cea dreaptă; şi de aceea trebuie să strige în gura mare şi să nu se oprească, căci aceasta este porunca Domnului (Isaia 58:1). Prin aceasta nu se aşteaptă a fi de folos în ceva fel clasei servului rău, ci publicarea acestui avertisment se face spre binele acelora care şi-au întors inimile spre Dumnezeu, pentru ca să se poată ţine departe de cei răi.

16. Iehova adresează după aceea o întrebare directă preoţilor necredincioşi: „Pot Eu să le primesc din mâinile voastre?" Clasa servului rău s-a cugetat să săvârşească înşelăciune, însă Domnul nu poate fi înşelat. Apoi Iehova însuşi răspunde la întrebarea adresată „servului rău" şi zice: „Nu! blestemat să fie înşelătorul, care are în turma lui o vită de parte bărbătească, şi totuşi juruieşte şi

Cuprins

jertfeşte Domnului o vită beteagă! Căci Eu sunt un împărat mare, zice Domnul oştirilor, şi Numele Meu este înfricoşat printre neamuri" (Maleahi 1:14).

17. Cei ce sunt credincioşi Domnului nu vor fi înşelaţi. Spectatorul ar putea avea o impresie falsă, şi de aceea este necesar un avertisment pentru aceştia. Este scris: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit", şi de aceea „preoţii" necredincioşi care au încercat să facă lucrul acesta sunt blestemaţi de Iehova, după cum zice această profeţie. Înşelătorul este un făţarnic care rostogoleşte piatre de poticnire în calea acelora care se străduiesc în mod credincios să-L servească pe Dumnezeu: şi prin aceasta înşelătorul arată dispreţ pentru Iehova şi numele lui. Cei necredincioşi dezonorează numele lui Iehova şi furnizează lui Satan un argument pentru susţinerea lui hulitoare că oamenii care sunt puşi la probă nu-şi pot păstra neprihănirea faţă de Dumnezeu (Iov 1:9-l 1). Astfel de „preoţi" necredincioşi sunt nelegiuiţi, necredincioşi, călcători de legământ, mincinoşi şi înşelători. Modul lor de purtare este o insultă grosolană lui Iehova.

18. Ar putea oare cineva care-L iubeşte pe Iehova să-L trateze cu un astfel de dispreţ pe Cel Prea Înalt? Domnul răspunde la aceasta că nu, şi vorbeşte spre binele tuturor acelora care voiesc să audă: „Eu sunt un împărat mare, zice Domnul oştirilor, şi Numele Meu este înfricoşat printre neamuri". Iehova este „împăratul veşnic", fiinţa supremă, Cel Prea Înalt peste toate, căruia trebuie să-i fie supus fiecare suflet care voieşte să trăiască. Iehova este împărat cu deosebire din 1914; căci atunci l-a pus pe tron în Sion pe unsul Său Isus Hristos, ca locţiitorul Lui spre a domni (Psalm 2:6 97:1). Când rămăşiţa credincioasă a Israelului natural s-a întors din Babilon în anul 536 î. Hr. nu a avut rege din seminţia lui Iuda ca domnitor. Iehova a fost Regele celor credincioşi, deşi domnitorul persian a revendicat posesiunea Palestinei. Când rămăşiţa credincioasă a lui Iehova a fost eliberată din Babilon după anul 1918, ei nu au avut un rege sau domnitor pământesc peste ei, ci Iehova a fost şi este marele Rege şi palatul Său regal este templul Lui, al cărui cap este Isus Hristos; iar El domneşte după voinţa Celui Prea Înalt. Clasa „servului rău" cei ce murmură şi se plâng nu se tem de Dumnezeu. Ei nu au preţuit declaraţia lui: „Numele Meu este înfricoşat printre neamuri". Mulţi cari susţin că-L servesc pe Iehova n-au frică de El şi nu cinstesc numele Lui. „Daţi Domnului slava cuvenită Numelui Lui Aduceţi daruri de mâncare, şi intraţi în curţile Lui! închinaţi vă înaintea Domnului îmbrăcaţi cu podoabe sfinte, tremură înaintea Lui, tot pământul! Spuneţi printre neamuri: Domnul împărăteşte! De aceea lumea este tare şi nu se clatină Domnul judecă popoarele cu dreptate" (Pslam 96:8-10).

19. Această poruncă este valabilă pentru toţi care se tem de numele Lui şi Îl iubesc şi Îl servesc; nimeni altcineva nu va putea trăi. Numele lui Iehova este „înfricoşat" cu deosebire de când au fost vărsate, după cum este spus în Apocalips 16, „cele şapte potire" sau cele şapte urgii din urmă "ale mâniei lui Dumnezeu", în decursul perioadei din 1922 până în 1928. Stăpânitorii acestei lumi au primit înştiinţarea sau avertismentul şi chiar şi ei s-au înfricoşat de ceea ce au auzit; dar clasa „servului rău" nu arată frică de Dumnezeu. Ceata Ionadabilor acum Îl

Cuprins

cunoaşte pe Iehova, şi ea se teme de numele Lui sfânt, dând dovadă de această frică prin faptele sale. Celor necredincioşi, clasei servului rău, Iehova le zice: „Unde este teama de Mine? zice Domnul oştirilor către voi, preoţilor, care nesocotiţi Numele Meu" (versetul 6).

Însărcinarea lui Iehova

20. Fii lui Levi au fost prin Aron, marele preot, preoţii Israelului natural. Acei preoţi i-au prefigurat pe consacraţii care au servit în oficiul de preot în timpul când a apărut Domnul în templu pentru a ţine judecată. Alţi Leviţi au făcut alte servicii înaintea Domnului. În anul 1918 a apărut Domnul Isus, marele Judecător, în templu pentru judecată, şi o poruncă sau o însărcinare este dată cu deosebire celor ce servesc în oficiul de preot: „Acum, către voi se îndreaptă porunca aceasta, preoţilor!" (Maleahi 2:1) Din ce constă această însărcinare sau poruncă dată preoţilor? A fost necesar ca fiii lui Levi să fie curăţaţi, atât preoţii cât şi ceilalţi servi. Domnul Isus a început judecata Lui, curăţarea şi lămurirea fiilor lui Levi la arătarea Lui în templu, pentru ca credincioşii care vor fi capabili „să sufere" ziua aceea şi să treacă prin proba de foc să poată fi însărcinaţi cu obligaţia să aducă Domnului daruri în dreptate. Deşi Domnul s-a arătat în templu în 1918, totuşi sosirea Lui n-a fost cunoscută şi vestită înainte de 1922, şi după cum arată faptele judecata de purificare a fiilor lui Levi n-a fost terminată înainte de 1932. Porunca şi însărcinarea dată preoţilor antitipici a trebuit observată şi ţinută până la curăţarea deplină a sanctuarului cât şi după aceea. Încercarea „fiilor lui Levi" s-a început în 1919 la începutul judecăţii, fără a ţine seama de aceea dacă au avut cunoştinţă despre prezenţa Domnului în templu sau nu. Atunci a început să fie probat motivul sau starea inimii lor. Sosise timpul ca toţi care au încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu să înceteze să dea onoare oamenilor şi să înceteze să ţină sus „paratrăsnetul" lor propriu, invitând pe alţii să le dea onoare. Sosise timpul pentru ei de a da toată onoarea şi slava numelui lui Iehova Dumnezeu. Aceasta explică necesitatea însărcinării şi curăţării lor.

21. Trebuie conclus că a existat şi o clasă de persoane care deşi s-au numărat printre preoţi, nu au dat atenţie şi nici ascultare însărcinării. Această concluzie trebuie trasă în mod necesar din însuşi textul poruncii. Domnul a zis preoţilor: „Dacă nu veţi asculta, dacă nu vă veţi pune inima ca să daţi slavă Numelui Meu, zice Domnul oştirilor, voi arunca în voi blestemul, şi voi blestema binecuvântările voastre; da, le-am şi blestemat, pentru că n-aveţi pe inimă porunca Mea" (Maleahi 2:2).

22. Această poruncă arată că cel puţin o parte a preoţilor a avut ca motiv egoismul şi de aceea n-a putut rămâne în picioare în ziua probei. *Turnul de Veghere* din 1 Ianuarie 1926 a început să pună pe primul plan necesitatea slăvirii şi justificării numelui lui Iehova. Cel puţin de atunci n-a mai putut să existe scuză pentru cei care au avut acces la masa Domnului să dispreţuiască numele lui Iehova şi să continue să laude numele oamenilor. De atunci încoace cel puţin cei ce-au servit ca preoţi au trebuit să fie atenţi la aceasta şi să-şi întoarcă inimile spre

Cuprins

numele lui Iehova pentru că El este vrednic de toată iubirea, onoarea şi slava lor. De când consacraţii au început să afle despre scopul lui Iehova de a-şi face slăvit numele, şi de a-şi alege din lume un popor pentru numele Său spre a pune mărturie despre numele Lui, cei care ajung la cunoştinţa acestor adevăruri mari trebuie să dea slavă numelui lui Iehova Dumnezeu şi să înceteze să dea onoare, linguşire, slavă şi laudă oamenilor. Spre a asculta de această poruncă, servii din oficiul de preoţi au trebuit să pună capăt abuzurilor şi practicelor greşite de care s-au făcut vinovaţi, şi erori în care i-au indus şi pe alţii. Formalismul, aparenţa exterioară de evlavie, atitudinea de 'eu sunt mai sfânt decât tine', umblarea după onoare din partea oamenilor, şi slăvirea de oameni, şi toate lucrurile de felul acesta au trebuit date la o parte. Domnului nu i-au putut plăcea decât onestitate, sinceritate şi devotament complet Lui. Cei aprobaţi au trebuit să aducă un dar care a fost vrednic de numele lui Iehova şi care să înlăture dispreţul pentru numele Lui.

23. În sistemele babiloniene numele lui Iehova este dezonorat, şi numele oamenilor sunt înălţate. Printre membrii organizaţiei Domnului de pe pământ a existat, cu deosebire la începutul judecăţii templului, o tendinţă puternică să urmeze multe lucruri pe care le-au învăţat în organizaţiile religioase din care ieşiseră. Tot formalismul acesta a trebuit părăsit deoarece sosise timpul pentru justificarea numelui lui Iehova, însoţit de răspândirea în toată lumea a mărturiei adevărate spre onoarea numelui lui Iehova. Învăţăturile unui om n-au mai trebuit lăudate şi urmate. Dacă acel om a învăţat adevărul, atunci urmează-l şi rămâi în el; însă dă onoare, slavă şi putere Domnului, căruia I se cuvine toată slava. Domnul oştirilor a dat poruncă, ziua bătăliei a sosit, şi porunca Celui Puternic trebuie ascultată. Toţi cei ce-au fost mişcaţi de o dorinţă onestă şi sinceră de a face voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea, au ascultat cu bucurie porunca de a da onoare numelui lui Iehova, şi o urmează mai departe. Ce va face Domnul acelora care n-au ascultat porunca?

24. Oştirile lui Iehova conduse de Isus Hristos care este însoţit de toţi îngerii Lui sfinţi, sunt acum în templu ca să execute judecata Domnului, şi tuturor le este poruncit să asculte şi să urmeze toate instrucţiunile Domnului. Dacă cineva ar refuza sau nu ar voi să asculte de poruncă, va fi blestemat. „Zice Domnul oştirilor, voi arunca în voi blestemul”. Aceia la care se adresează aici cu deosebire sunt persoane care au fost odată aspiranţi la împărăţie, însă în judecată au fost găsiţi necredincioşi şi ca urmare au fost împărţiţi în clasa servului rău. Blestemul Domnului vine peste ei îndată ce sunt judecaţi în templu. Prin modul lor de purtare ei arată după aceea că stau sub blestem. Adevărurile profetice care sunt descoperite de Domnul în templu sunt o binecuvântare pentru servii credincioşi; aceleaşi adevăruri devin un blestem pentru cei necredincioşi, şi aşa au fost binecuvântările lor blestemate până astăzi. Aceasta este adevărat deoarece adevărul prezentat lor în loc să le servească de binecuvântare, prin refuzul lor de a-i da atenţiune, s-a transformat într-un blestem pentru ei. Alţii care au aparţinut clasei servului rău dar care s-au făcut vinovaţi de neglijarea datoriei, de indiferenţă şi nepăsare faţă de obligaţiile lor, trebuie înştiinţaţi că Dumnezeu va blestema binecuvântările lor,

Cuprins

dacă nu se vor întoarce şi nu se vor devota pe deplin Domnului şi dacă nu se vor ocupa cu îngrijire şi în mod credincios de interesele împărăţiei încredinţate lor. Toţi cei ce voiesc să primească aprobarea Lui trebuie să asculte această înştiinţare. „Intenţiile lor bune" nu scuză neglijarea datoriei. Ceea ce cere Domnul de la servii Lui este credincioşie, şi aceasta înseamnă că servul care neglijează sau refuză să îndeplinească în mod credincios însărcinarea dată lui de Dumnezeu, nu este vrednic de binecuvântările lui Iehova. Poruncile Domnului sunt de cea mai mare importanţă pentru servii Lui şi cel credincios va fi cu băgare de seamă să-şi împlinească datorinţele ce i s-au încredinţat.

25. Purtarea lui Iehova cu Israelul natural are însemnătate profetică. Declaraţiile profetice ale lui Iehova găsesc o împlinire deplină la Israelul spiritual, adică la aceia care au încheiat un legământ cu Dumnezeu de a face voia Lui. Descriind mai departe blestemul care va veni asupra celor necredincioşi, Iehova zice: „Iată, vă voi nimici sămânţa, şi vă voi arunca balega în faţă, balega vitelor pe care le jertfiţi, şi veţi fi luaţi împreună cu ele" (Maleahi 2:3).

26. Această profeţie, conform Traducerii Americane Revizuite spune: „Iată, vă voi mustra sămânţa, şi vă voi arunca balega în faţă". Cu un astfel de blestem a pedepsit Dumnezeu literalmente pe Israelul natural, după cum este spus în profeţia lui Hagai (1:6-11 şi 2:16,17). Iehova le-a anunţat scopul Lui de a aduce blestemul asupra lor. El a făcut aceasta prin faptul că a oprit ploaia şi a împiedicat încolţirea seminţei astfel încât nu a putut creşte spre a da recoltă. Când ploaia nu a lipsit, Iehova le-a trimis ciuperci de cereale care au mistuit recoltele lor, şi tot au dus lipsă de hrană. În timpul prezent Diavolul, dumnezeul imitator, trimite alte suferinţe şi strâmtorări peste popor, prin faptul că-i trimite plăgi de parazite şi furtuni spre a nimici bucatele câmpului, şi inundaţii şi pestilenţe spre a aduce pustiire peste popor. Apoi Diavolul prin preoţii lui Îl acuză pe Iehova că El ar fi responsabil pentru aceste nenorociri şi pustiiri. Nu trebuie uitat că blestemul pe care 1-a trimis Iehova în vechime peste poporul Său de legământ Israel a fost o profeţie despre ceea ce va veni peste Izraeliţii spirituali necredincioşi. Dar calamităţile şi mizeriile ce vin astăzi peste poporul de pe pământ sunt trimise de Diavolul. Marele necaz pe care-1 aduce Dumnezeu peste întreaga lume va fi în Armaghedon. Profeţia lui Maleahi rostită aici se aplică clasei de preoţi necredincioşi ai Israelului spiritual, care suferă acum de lipsă de hrană spirituală şi alimente spirituale. Din pricina egoismului lor aceşti necredincioşi nu pot primi şi nu pot gusta binecuvântările adevărului pe care le dă Domnul acum celor ce sunt ai Lui ca hrană spirituală. Aceste adevăruri scârbesc pe cei necredincioşi. Ei se simt jigniţi de acestea, şi deoarece nu au hrană spirituală care să-i poată ţinea în viaţă, mor spiritual. Avertizarea se face aici pentru ca fiecare care voieşte să audă, să-şi întoarcă inima cu totul spre Iehova şi să-L servească ca să poate fi reînsufleţit, să intre în favoarea Domnului şi să trăiască. Aceste cuvinte sunt adresate poporului de legământ al lui Dumnezeu: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept Cuvântul adevărului" (2 Timotei 2:15). Cine caută să placă oamenilor, lucrează

Cuprins

contrar înştiinţării Domnului; căci ceea ce este aprobat între oameni este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Porunca expresă este aşadar să căutăm să fim aprobaţi de Dumnezeu.

27. Referitor la partea următoare a profeţiei: „Vă voi arunca balega în faţă, balega vitelor pe care le jertfiţi, şi veţi fi luaţi împreună cu ele". Omul care a fost însărcinat să scoată afară din tabără cadavrele, a fost privit ca necurat şi a trebuit să se cureţe (Leviticul 16:27,28). În armonie cu acea dispoziţie a legii Iehova zice că blestemul Lui va veni peste cei necredincioşi. Judecata lui Dumnezeu le va aduce o moarte infamă şi o înmormântare ruşinoasă, prin faptul că li se va arunca în faţă balega puturoasă a animalelor şi gunoiul vitelor de jertfă care a trebuit ars afară din tabără. Omul care a fost însărcinat să ducă afară din templu acest gunoi, a trebuit să-l scoată prin poarta gunoiului şi-să-l arunce în gheenă spre a fi ars, şi prin aceasta s-a anunţat dinainte soarta clasei servului rău. Această parte a profeţiei arată că preoţii necredincioşi vor fi pedepsiţi cu nimicirea completă.

28. Scopul expres al lui Iehova este ca nimeni din clasa preoţilor să nu se poată scuza cu neştiinţă. De aceea zice Dumnezeu preoţimii necredincioase: „Veţi şti atunci că Eu v-am dat porunca aceasta, pentru ca, legământul Meu cu Levi să rămână în picioare, zice Domnul oştirilor" (Maleahi 2:4). Servii credincioşi ai Domnului „ştiu", căci lor le-a fost dăruit adevărul şi ei l-au primit cu bucurie. Cei necredincioşi ar fi putut şti tot aşa de bine dacă şi-ar fi dat silinţa. „Legământul preoţimii" este explicat în cartea „Iehova" şi cel ce-a primit mesajul Domnului cuprins în ea s-a străduit cu bucurie să ţină legământul Său. Este voinţa lui Dumnezeu ca legământul să fie ţinut în continuare de cei credincioşi. Ei trebuie să-şi arate devotamentul faţă de El prin faptul că împlinesc în continuu legământul lor. Cu ocazia incidentului cu „viţelul de aur" de la muntele Sinai, seminţia lui Levi s-a aşezat de partea lui Iehova (Exodul 32:25-29). Înainte de acel incident Aron şi fii lui, care erau Leviţi, au fost aleşi şi numiţi preoţi. Când Aron şi fii lui au făcut serviciu de preot au trebuit să poarte haine sfinte, preoţeşti. Aceste cerinţe prescrise ale lui Iehova au trebuit observate totdeauna, şi ele au trebuit observate şi ascultate atât de Aron şi fii lui cât şi de toţi care au urmat în oficiul de preot după aceea (Exodul 27:21; 28:1-43). Legământul lui Iehova cu Levi care cuprinde şi pe toţi urmaşii de mai târziu ai lui Levi este arătat în acest pasaj al legii lui Dumnezeu: Numeri 1:1, 47-53. Leviţii au fost însărcinaţi cu datoria de a veghea asupra tabernacolului. Aceasta a format legământul cu întreaga seminţie, şi Leviţii care, după cum s-a amintit mai sus, deja cu o ocazie de mai înainte s-au declarat pe faţă a fi de partea lui Iehova şi au şi făgăduit solemn să fie servii Lui, au fost consacraţi cu totul Domnului. Ei au fost daţi marelui preot ca servii lui, în conformitate cu dispoziţiile legământului lui Iehova cu ei (Numeri 3:6-12; 8:1-26; 18:6). Domnul Isus, ca marele Sol şi Judecător al lui Iehova, descoperă în templu preoţimii antitipice aceste adevăruri cu privire la legăminte, şi de aceea nu există scuză pentru ei să neglijeze sau să refuze să cunoască şi să urmeze poruncile Domnului. În profeţie Iehova menţionează acest legământ într-un mod accentuat şi

Cuprins

zice: "Legământul Meu cu el [Levi] era de viaţă şi de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine şi el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu" (Maleahi 2:5).

29. Iehova, adresându-se în Numeri 18:1,19 lui Aron marele preot, s-a referit în mod expres la acest legământ. Fineas, fiul lui Aron, al marelui preot, cu o ocazie şi-a arătat zelul pentru Iehova şi legământul Său, şi cu privire la acesta Iehova a zis: „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aron, a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel, prin râvna pe care a avut-o pentru Mine în mijlocul lor; şi n-am nimicit, în mânia Mea, pe copiii lui Israel. De aceea să spui că închei cu el un legământ de pace. Acesta va fi pentru el şi pentru sămânţa lui după el legământul unei preoţii veşnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui şi a făcut ispăşire pentru copiii lui Israel" (Numeri 25:11-13).

30. Cu puţin timp înainte de moartea lui Moise a binecuvântat seminţia lui Levi şi, vorbind ca solul lui Iehova, a zis: „Iată binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu, a binecuvântat pe copiii lui Israel, înainte de moartea lui... Despre Levi a zis: „Tumim şi Urim au fost încredinţaţi bărbatului sfânt [casei lui Levi], pe care l-ai ispitit la Masa, şi cu care Te-ai certat la apele Meriba; ... Căci ei păzesc Cuvântul Tău, şi ţin legământul Tău; Ei învaţă pe Iacov poruncile Tale, şi pe Israel legea Ta; Ei pun tămâie sub nările Tale, şi ardere de tot pe altarul Tău". (Deuteronomul 33:1-10). Credincios legământului Său, Iehova a permis Leviţilor să trăiască şi să exercite funcţia lor până în zilele lui Ioan Botezătorul, care de asemenea a fost un Levit (Luca 1:5-13,57-80).

31. Dumnezeu ţine totdeauna legămintele Sale şi nu se schimbă: „Căci Eu, Domnul, nu Mă schimb: de aceea, voi, fii ai lui Iacov, n-aţi fost nimiciţi" (Maleahi 3:6). În această profeţie din urmă seminţia lui Levi este cuprinsă în „Iacov". Domnul a zis despre Fineas: "închei cu el un legământ de pace". Acel legământ a însemnat continuitate în oficiul de preot (Numeri 25:12,13). Tatăl lui Ioan Botezătorul a servit ca preot în templul din Ierusalim. Pacea cuprinde în sine siguranţă, bunăstare şi propăşire. Nici o cinste mai mare nu i s-ar fi putut da unui Levit decât de a-1 face premergător şi anunţătorul lui Isus Hristos, a prea iubitului Fiu şi serv al lui Iehova; şi faptul că această onoare i s-a dat lui Ioan Botezătorul arată că Iehova şi-a împlinit făgăduinţa în ceea ce priveşte acea preoţime (Matei 11:11). Observaţi în această legătură că „fiilor lui Levi", aceasta înseamnă tuturor celor consacraţi şi devotaţi pe deplin lui Dumnezeu, le este făgăduită pacea lui Dumnezeu, slavă, onoare, nemurire şi viaţă veşnică (Romani 2:6,7).

32. Fii antitipici ai lui Levi din zilele noastre, martorii lui Iehova, care formează rămăşiţa Lui, sunt trimişi să vestească numele Lui, şi întocmai ca şi Ioan Botezătorul ei anunţă pe Regele uns al lui Iehova, Isus Hristos, şi împărăţia Lui. Legământul cu ei este de „viaţă şi de pace"; ei se tem de Iehova şi tremură înaintea numelui Lui şi ascultă porunca Lui prin faptul că vestesc numele Său.

33. Iehova a dat seminţiei lui Levi serviciul tabernacolului său sfânt ca preoţi şi Leviţi, şi Iehova zice prin profetul Lui că i 1-a dat „din pricina fricii cu care s-a temut de mine". Leviţii s-au temut de Dumnezeu, şi ei au arătat aceasta frică la muntele Sinai când s-au aşezat de partea lui Iehova şi apoi au fost

Cuprins

executorii acelora care s-au dedat cultului Diavolului (Exodul 32:25-28). Fineas a arătat mai târziu aceeaşi frică de Dumnezeu prin faptul că L-a servit cu râvnă pe Iehova ca executorul celor necredincioşi. Aceasta i-a prefigurat pe Leviţii antitipici cum vestesc fără frică şi curajos judecăţile lui Dumnezeu împotriva celor ce devin necredincioşi; mai departe aceasta arată că acestor Leviţi le este impusă datoria să vestească astfel judecăţile lui Dumnezeu. Nu e datoria lor să aducă la îndeplinire măcelul adevărat, ei trebuie să facă cunoscut însă judecăţile lui Iehova (Isaia 58:1). Acesta este motivul pentru care trebuie să publice acum *Turnul de Veghere* aceste adevăruri pentru ca nimeni să nu se poată scuza că este în neştiinţă despre aceasta, şi nici unul din preoţii antitipici să nu aibă o scuză pentru neglijenţă. Observaţi acum cum sucit dumnezeul imitator, Satan, cu servii lui adevărul Cuvântului lui Dumnezeu:

34. Iezuiţii şi alţi membri ai Ierarhiei romano-catolice au imitat în chip fals şi au sucit dispoziţiile legii lui Dumnezeu spre a-şi justifica nelegiuirile, şi le-au întrebuinţat ca pretext şi justificare pentru crimele lor faţă de aşa-zişii „eretici". Ei înţeleg sub „eretici" pe toţi cei ce nu se supun Ierarhiei. În felul acesta preoţii Diavolului, lucrând în numele lui Hristos, au adus mare ocară pe numele lui Iehova. Ei susţin că oamenii care nu sunt devotaţi cu totul şi în mod credincios Ierarhiei romano-catolice sunt necredincioşi Domnului, şi că prin urmare Ierarhia este îndreptăţită să-i omoare. Aceşti Iezuiţi diavoleşti din clasa "omului păcatului" nu arată nici-o teamă de Dumnezeu. În acelaşi fel nici clasa „servului rău" nu arată că ar tremura înaintea numelui Domnului. Dimpotrivă, preoţii Ierarhiei romano-catolice şi aliaţii lor se împotrivesc lui Iehova şi lucrării Sale făcute de martorii Lui. Profeţia arată aşadar că sfârşitul acestor împotrivitori şi prigonitori va fi nimicire sigură şi deplină. Dacă cineva susţine a fi urmaş al lui Isus Hristos, dar este dispus să se opună lucrării lui Iehova şi a domnului Isus Hristos pe care o fac acum servii Lui prin aceea că vestesc numele lui Iehova şi a împărăţiei Sale, atunci să fie cu băgare de seamă! Această profeţie este un avertisment pentru asemenea persoane. Cine urmează un astfel de curs îşi va găsi soarta prezisă în parabola Domnului Isus despre capre.

Martorii adevăraţi

35. Profeţia atrage apoi atenţia asupra martorilor „credincioşi şi adevăraţi" ai lui Iehova. Această profeţie se aplică în primul rând asupra lui Isus Hristos. Profetul scrie: „Legea adevărului este în gura lui, şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui: a umblat cu Mine în pace şi în neprihănire, şi pe mulţi i-a abătut de la rău" (Maleahi 2:6).

36. Domnul Isus Hristos este Marele Preot şi Capul preoţimii antitipice (Evrei 3:1). Ca servul lui Iehova a vorbit cu curaj şi deschis şi a vestit legea lui Dumnezeu şi a denunţat legea falsificată a organizaţiei religioase care a pângărit numele lui Iehova. El a arătat în mod public că legea lui Dumnezeu este supremă şi e mai presus de guvernele sau instituţiile omeneşti, după cum I-a poruncit

Cuprins

Iehova. „Ei învaţă pe Iacov poruncile Tale, şi pe Israel legea Ta; Ei pun tămâie sub nările Tale, şi ardere de tot pe altarul Tău” (Deuteronomul 33:10).

37. Profeţia lui Maleahi descrie îl aici pe Isus Hristos ca pe Marele Preot al lui Iehova, Acela care este mai mare decât Moise sau Aron. Toţi urmaşii adevăraţi şi credincioşi ai lui Isus, bineînţeles, sunt cuprinşi în această descriere; şi aceasta înseamnă şi rămăşiţa credincioasă care este acum pe pământ. „Nimic nelegiuit”, adică necredinţă şi lucru sucit „nu s-a găsit pe buzele Lui”. Hristos a apărat legea lui Iehova; iar apostolii Lui credincioşi au făcut la fel. Acelaşi lucru trebuie să fie adevărat şi în ziua de astăzi în ceea ce priveşte rămăşiţa credincioasă, care îşi continuă serviciul în ciuda opoziţiei crude din partea „bătrânilor aleşi” egoişti şi a altor potrivnici, ca Fariseii moderni, braţul tare al legii (poliţia), tribunalele de magistraţi şi alţii. Martorii credincioşi ai lui Iehova trebuie să continue şi vor continua să vestească cu curaj scopul Lui Dumnezeu cu toate duşmăniile acestea. Aceasta li s-a poruncit de Domnul şi din mila Lui voiesc să urmeze poruncile Sale mai departe (Isaia 43:10-12; Ezechiel 9:4; Matei 24:14). Credincioşii se pot aştepta să dea acum peste opoziţie violentă; dar fiind ei o parte a preoţimii vor vesti mai departe cu curaj mesajul împărăţiei, aşa cum le-a poruncit Dumnezeu. Legea şi adevărul Lui sunt în gura acestor martori, şi nedreptatea nu-i permis să fie pe buzele lor.

38. Vorbind mai departe de Isus Hristos, Marele Preot, profeţia zice: „A umblat cu Mine, în pace şi în neprihănire [*în ebraică*: nivel, o câmpie, armonie, dreptate]”. Isus a încercat să facă pace, unitate şi ordine în rândurile poporul lui Dumnezeu. El a osândit mândria, făţărnicia şi părtinirea. El a învăţat onestitatea şi sinceritatea, „şi pe mulţi i-a abătut de la rău [adică de la nelegiuirea lor şi de la căile lor strâmbe]”. Când Hristos s-a arătat în templu, a întors pe clasa „servului credincios” de la nelegiuire, de la căile lor sucite şi de la necinste, şi cine nu s-a întors atunci a fost lepădat (Maleahi 3:2,3). Acum rămăşiţa, ca fii credincioşi antitipici ai lui Levi pe care marele Topitor din templu i-a curăţat, aduce pe alţii pe calea dreaptă proclamând adevărurile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu în prezenţa şi în auzul lor; şi astfel arată acelora care vor forma „mulţimea mare de oameni” cum pot scăpa de mânia lui Dumnezeu şi cum pot găsi adăpost în organizaţia şi sub ocrotirea Lui (Iosua 20; Iacob 5:19, 20). „Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci” (Daniel 12:3).

Religie şi creştinism

39. Isus Hristos, Marele Preot al lui Iehova, a făcut o deosebire clară între religie şi legea lui Dumnezeu. El a arătat că religia este un produs al Diavolului, deoarece este contrară poruncii lui Dumnezeu şi este exercitată de făţarnici profesionişti. „Tradiţiile” sunt învăţături omeneşti care sunt contrare legii lui Dumnezeu şi prin urmare se trag de la Diavolul. Tot ce are ca scop să-i inducă pe oameni în eroare şi să-i întoarcă de la Iehova vine de la Diavolul. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este adeseori sucit spre a împlini acest scop rău al

Cuprins

duşmanului. Iehova îi descrie pe învăţătorii tradiţiilor ca oameni care se apropie de El cu gura, dar inimile lor sunt departe de El, şi a căror înţelepciune şi tradiţii vor pieri (Isaia 29:13,14). Fariseii au aparţinut la acea clasă de învăţători ai religiei sau preoţi care au urmat tradiţii şi n-au observat poruncile lui Dumnezeu, şi care au fost făţarnici. Reprezentanţii religiei din timpul nostru aparţin la aceeaşi clasă. Ei îl fac pe popor să creadă că creştinismul şi religia sunt unul şi acelaşi lucru, în timp ce „creştinismul" înseamnă observarea şi urmarea adevărurilor pe care le-a învăţat Isus Hristos şi pe care le-a primit de la Iehova Dumnezeu; pe când „religie" înseamnă observarea şi urmarea învăţăturilor omeneşti care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu şi se trag de la Diavolul. Aşadar nu există „religia creştină". Aşa-zisa „religie creştină" este o absurditate şi este numită aşa în mod greşit. Nici un creştin n-ar putea fi un om religios. Fariseii au pus lui Isus această întrebare: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina [tradiţia] bătrânilor?" Răspunsul clar şi direct pe care li 1-a dat Isus la această întrebare dovedeşte îndeajuns că religia îşi trage originea de la Diavolul şi că scopul care se ascunde înapoia ei este de a aduce ocară asupra numelui lui Iehova Dumnezeu. „Drept răspuns, El le-a zis „Dar voi de ce călcaţi porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre? Căci Dumnezeu a zis: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta"; şi: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit negreşit oi moartea". Dar voi ziceţi: „Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aş putea ajuta, l-aş fi închinat lui Dumnezeu", nu mai este ţinut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Şi aţi desfiinţat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre. Făţarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti". (Matei 15:3-9).

40. Acei Farisei nu L-au cinstit pe Dumnezeu ca Tatăl lor prin observarea legământului lor, şi nici pe „mama" lor, organizaţia lui Dumnezeu; ci urmărind motivul şi scopul lor egoist ei au învăţat contrar poruncii lui Dumnezeu, şi de aceea i-a acuzat Isus ca făţarnici. Reprezentanţii religiei din timpul prezent fac acelaşi lucru. Învăţăturile ierarhiei romano-catolice sunt bazate pe învăţăturile sau tradiţiile oamenilor şi nu pe Cuvântul lui Dumnezeu. Scriitorii bine cunoscuţi despre dogme catolice citează tradiţia „părinţilor" ca autoritate pentru învăţăturile lor şi sucesc înţelesul Sfintei Scripturi în încercarea lor de a susţine învăţăturile tradiţiei. Într-o carte scrisă şi publicată de răposatul Cardinal Gibbons, intitulată "The Faith of Our Fathers" (Credinţa Părinţilor noştri), el se sprijineşte mai cu seamă pe tradiţia „părinţilor" pentru a susţine învăţăturile Ierarhiei catolice cuprinse în acea carte. Despre învăţătura „purgatoriului", acea învăţătură a Ierarhiei romano-catolice care este cel mai bogat izvor de câştig al acestei organizaţii de preoţi făţarnici, Cardinalul Gibbons zice:

„Această interpretare nu este a mea. Ea este vocea unanima a părinţilor creştinătăţii. Şi cine sunt bărbaţii care prin lepădarea învăţăturii despre purgatoriu au strămutat pietrele vechi de hotar ale credinţei creştineşti? Ei sunt oameni de-ai bisericii nemulţumiţi şi care s-au săturat de jugul religiei". Mai departe el zice:

Cuprins

„Acelaşi motiv pentru care respingeţi părerea unui politician neştiutor cu privire la o întrebare constituţională şi adoptaţi părerea unui jurist eminent, vă sileşte să respingeţi noutăţile inovatorilor religioşi şi să urmaţi părerile unanime ale părinţilor cu privire la obiectul purgatoriului... Aş vrea să vă prezint extrase amănunţite din scrierile Părinţilor Bisericii de mai demult despre acest subiect, însă trebuie să mă mulţumesc cu aceea de a vă înşira unele dintre luminile cele mai strălucitoare ale creştinismului primitiv". Apoi cardinalul Gibbons numeşte şi citează următorii aşa-zişi „părinţi" ai creştinătăţii: Tertullian, Eusebius, Cyril, Efrem, Ambroziu şi alţii, şi adaugă: „Voi vedeţi prin urmare că a se ruga pentru cei morţi... a fost o faptă religioasă învăţată şi inoculată de toţi marii Doctori şi Părinţi ai Bisericii, care au fost recunoscuţi de toţi ca interpreţii religiei creştine". („The Faith of Our Fathers", pagina 208 şi următoarele).

41 Toate doctrinele Ierarhiei romano-catolice se bazează pe aceeaşi autoritate, adică pe învăţăturile oamenilor care au trăit în zilele de la început ale acestei organizaţii şi care sunt numiţi „Părinţii Bisericii", însă învăţăturile lor nu sunt sprijinite deloc de Biblie. În această privinţă Fariseii şi învăţătorii Ierarhiei romano-catolice se află în aceeaşi situaţie. Ei dispreţuiesc poruncile lui Dumnezeu şi sucesc legea şi învăţăturile lui Dumnezeu şi ale lui Isus Hristos pentru a susţine învăţăturile „părinţilor".

42 Este interesant de a observa aici că apostolul Pavel a fost odinioară un fariseu dar din mila lui Dumnezeu s-a întors şi a devenit un propovăduitor zelos al adevărului. Ca un Fariseu Pavel a urmat şi a învăţat, după cum a declarat el însuşi „religia" Iudeilor care s-a sprijinit pe tradiţia părinţilor. După ce Domnul l-a făcut pe Pavel apostol, Pavel a scris Galatenilor şi a zis: „Aţi auzit într-adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, şi făceam prăpăd în ea; şi cum eram mai înaintat în religia Iudeilor decât mulţi din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însufleţit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoşeşti." (Galateni 1:13, 14).

43 Apostolul face aici o deosebire clară între creştinism şi tradiţiile părinţilor, tradiţie care a fost baza religiei Iudeilor. Creştinismul adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum l-a învăţat Hristos, în timp ce religia este tradiţia învăţată de oameni. Că religia Fariseilor sau „religia Iudeilor" a fost o sucire a adevărului, şi prin urmare s-a tras de la Diavol, este arătat mai departe prin cuvintele următoare ale apostolului: „Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofie şi cu o amăgire deşartă, după datina [tradiţia] oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos" (Coloseni 2:8).

44 Ierarhia romano-catolică susţine în mod fals că apostolul Petru a fost primul papă şi că papii care au urmat după el sunt urmaşii cu adevărat divini ai lui. Această învăţătură este sprijinită de asemenea numai pe tradiţia părinţilor. Petru însuşi ia o atitudine exact contrară şi arată că învăţăturile părinţilor au fost deşarte şi contrare Cuvântului lui Dumnezeu: „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-l

Cuprins

moşteniserăţi de la părinţii voştri" (1 Petru 1:18). Apostolul Petru declară aici în modul cel mai hotărât că tradiţia părinţilor a fost deşartă şi contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Ierarhia romano-catolică a urmat aceleaşi tradiţii deşarte.

45 Cu privire la aceia care au urmat tradiţia părinţilor lor şi care au învăţat şi au exercitat religia Iudeilor, care evident şi-a tras originea de la Diavol, este scris: „Isus le-a zis: Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-aţi iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu: n-am venit de la mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înţelegeţi vorbirea Mea? Pentru că nu puteţi asculta Cuvântul Meu. Voi aveţi de tată pe diavolul, şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii" (Ioan 8:42 -44).

46 Fariseii din vechime şi învăţătorii Ierarhiei romano-catolice, care sunt Fariseii moderni, aparţin fără îndoială la aceeaşi clasă, şi amândoi sunt duşmanii lui Dumnezeu şi ai împărăţiei Sale. Ierarhia romano-catolică susţine în mod fals că instituţia ei care-şi trage originea de la Diavol şi este făcută de oameni, constituie împărăţia lui Dumnezeu. De aceea Ierarhia refuză să intre în împărăţia lui Dumnezeu sub domnia lui Cristos şi se foloseşte de tot felul de metode pentru a împiedica pe alţii să intre. Despre astfel de persoane Domnul Isus zice: „Vai de voi cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre" (Matei 23:13). Fariseii de astăzi, Ierarhia romano-catolică, întrebuinţează tot felul de mijloace şi uneltiri rele spre a face prozeliţi şi a aduce în organizaţia sa, şi a supune stăpânirii sale, pe toţi copiii poporului; şi cu privire la aceştia Isus zice: „Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi înconjuraţi marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă, şi, după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă... Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce au omorât pe prooroci. Voi dar umpleţi măsura părinţilor voştri! Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?" (Matei 23:15, 31-33).

47 „Religia creştină" nu a existat niciodată, şi nici nu va exista. Numele „religie creştină" este o absurditate şi o defăimare a numelui lui Isus şi al lui Iehova Dumnezeu. Învăţăturile, obiceiurile şi ceremoniile ei sunt exact contrare Cuvântului lui Dumnezeu, şi de aceea vin de la Diavol. Creştinism este aceea ce a învăţat Isus Hristos în ascultare deplină faţă de legea şi porunca Dumnezeului Celui Atotputernic. Farisei din vechime l-au prigonit pe Isus până la moarte din cauză că a învăţat adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Fariseii moderni, Ierarhia romano-catolică şi aliaţii ei care exercită religie, de asemenea îi prigonesc pe martorii lui Iehova, urmaşii adevăraţi ai lui Cristos Isus, şi caută să-i omoare. Isus a avut o reputaţie foarte rea între Fariseii din timpul Său şi ei au îngrămădit ocară asupra Lui. Urmaşii adevăraţi ai lui Isus Hristos în ziua de astăzi, care sunt martorii lui Iehova, au o reputaţie foarte rea şi sunt dispreţuiţi în ochii tuturor reprezentanţilor religiei şi în ochii tuturor celor din banda Diavolului. În felul

Cuprins

acesta clasa servului credincios şi înţelept are privilegiul să sufere cu Isus Hristos aşa cum a suferit El; şi toţi care sunt martorii lui Iehova sufăr împreună, deoarece toţi sunt dispreţuiţi, ocărâţi şi urâţi de reprezentanţii religiei din cauză că vestesc numele şi împărăţia lui Iehova Dumnezeu.

48 În această legătură, în ceea ce priveşte profeţia lui Maleahi 2:6, se vede clar că Cristos Isus şi urmaşii lui adevăraţi vorbesc adevărul. Legea adevărului este în gura lui Isus Hristos şi a urmaşilor lui adevăraţi. Nimic nelegiuit nu se găseşte la ei; însă învăţătorii religiei şi toţi cei care se împotrivesc mesajului împărăţiei se dovedesc ei înşişi ca duşmanii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos. Aceasta se aplică mai ales clasei „servului rău" care au avut ocazie deplină să ştie mai bine şi să meargă pe calea cea dreaptă, clasă care a neglijat cu totul să tragă folos din ceea ce i-a dat Domnul.

Datoria preoţilor

49 Iehova a vestit care este datoria celor ce sunt aspiranţi la împărăţie şi care prin urmare aparţin ordinului preoţilor. El a poruncit profetului Său să scrie: „Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa, şi din gura lui se aşteaptă învăţătură [legea (lui Iehova); după alte traduceri], pentru că el este un sol al Domnului oştirilor" (Maleahi 2:7). Rămăşiţa martorilor lui Iehova trebuie să-şi păzească buzele totdeauna, şi trebuie să fie gata totdeauna când i se oferă ocazie să vestească adevărul despre Dumnezeu şi împărăţia Lui. Iehova i-a instruit pe aceia care au încheiat un legământ spre a-L servi, zicând: „Şi să puteţi învăţa pe copiii lui Israel toate legile, pe care le-a dat Domnul prin Moise" (Leveticul 10:11). Această poruncă se referă cu mai multă vigoare la preoţimea antitipică. Ei trebuie să vorbească cu curaj adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi împotriva sucirii lui. Ei îndeplinesc aceasta răspândind cunoştinţa adevărului în formă tipărită, şi aceasta este lucrarea lor prezentă.

50 Mai departe profetul zice: „Şi din gura lui se aşteaptă [de către toţi cei care sunt de partea lui Iehova] legea [lui Dumnezeu şi nu tradiţiile oamenilor]". Clasa preoţilor trebuie să asculte legea lui Dumnezeu şi să o facă cunoscut altora care voiesc să audă, căci Iehova îi trimite ca martorii Lui să vestească Cuvântul şi numele Său. Întocmai cum Ioan Botezătorul a fost solul lui Dumnezeu trimis pentru a anunţa scopul lui Dumnezeu de a-l trimite pe Cristos Isus, aşa a fost trimisă acum rămăşiţa clasei preoţeşti a lui Dumnezeu pentru a-L vesti pe Iehova, Regele şi împărăţia Lui. Ioan Botezătorul a fost omorât fiindcă a vestit legea lui Dumnezeu regelui Irod şi altora care au practicat religia Iudeilor. Irod a fost un prozelit al religiei iudeilor şi a practicat aceleaşi formalităţi făţarnice (Marcu 6:14-29). Cristos Isus este Mesagerul sau Solul lui Iehova care a pregătit calea înaintea lui Iehova şi imediat după aceea a intrat în templu (Maleahi 3:1). Din acest motiv a vorbit Isus despre sine de mai multe ori ca Solul lui Iehova şi despre Iehova ca despre „Cel ce M-a trimis". Acum Isus Hristos o trimite pe rămăşiţă din templu, întocmai cum a declarat cu privire la ucenicii Lui: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume" (Ioan 17:18). „Isus le-a zis din nou:

Cuprins

„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi” (Ioan 20:21). Membrii rămăşiţei sunt trimişi ca martorii lui Iehova direct sub porunca Domnului Isus Cristos. Cristos Isus i-a strâns pe urmaşii lui credincioşi în templu, şi îi învaţă în acest loc ascuns; şi ei trebuie să meargă şi să vestească deschis şi cu curaj ceea ce au auzit acolo (Matei 10:27). Prin faptul că rămăşiţa face lucrul acesta după porunca ce i s-a dat, ea se apropie de Dumnezeu, Tatăl ei, şi de organizaţia lui, „mama” ei, al cărui Cap este Isus Hristos, în dreapta Tatălui; şi toate acestea se fac de Cristos Isus şi urmaşii lui credincioşi în numele şi pentru numele lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

1. Ce se vede acum a fi scopul lui Iehova cu creaturile Sale în ceea ce priveşte legătura lor cu El? În ce măsură a fost recunoscut şi înţeles acest scop? Explică cu privire la aceasta ieşirea la iveală a două clase diferite în timpul prezent.

2-7. Ce se înţelege sub declaraţia: „Căci de la răsăritul soarelui până la asfinţit, Numele Meu este mare?” În ce măsură s-a împlinit aceasta?

8. Prin cine, şi cum, se arde tămâia şi se aduce o jertfă curată „pretutindeni” în cinstea numelui lui Iehova?

9-10. Relatează faptele care arată împlinirea lui Maleahi 1:12. Explică starea inimii acelora cărora le sunt adresate aceste cuvinte profetice!

11-14. În ce chip au zis cei necredincioşi: „Ce mai osteneală!” şi au dispreţuit lucrul? Cum au adus ei ca dar „ce este furat, şchiop sau beteag?”

15. În ce privinţă au neglijat aceşti „preoţi” necredincioşi să urmeze porunca scrisă în Ezechiel 44:23? În ce scop este publicată acum interpretarea corectă a acestui text?

16-19. Pentru ce vorbeşte Iehova de „preoţii” necredincioşi ca de „înşelători” care deşi îi făgăduiesc în mod solemn ce este bun şi sănătos, jertfesc ce este beteag? Arată motivul pentru declaraţia care urmează după aceea: „Căci Eu sunt un împărat mare”, „şi Numele Meu este înfricoşat printre neamuri”. Cui îi este adresată porunca din Psalmul 96:8-10 şi cu ce răspuns?

20. Arată cât de potrivită este declaraţia din Maleahi 2:1!

21-23. Descrie situaţia anunţată în versetul 2 al profeţiei!

24. Aplică declaraţia: „Voi blestema binecuvântările voastre”. Arată motivul pentru declaraţia Domnului care urmează imediat după aceea: „Da le-am şi blestemat”.

25 - 27. Aplică versetul 3.

28. Cu privire la versetul 4: Cine să ştie şi cum? Explică expresia „Pentru ca legământul Meu cu Levi să rămână în picioare”. Arată îndeplinirea acestui legământ atât în mic, cât şi în împlinirea acestei profeţii.

29-31. Ce instrucţiune importantă se poate vedea în Numeri 25:11-13 în legătură cu Deuteronomul 33:1-10?

32. În ce măsură serveşte felul cum a lucrat Fineas ca pildă preoţilor şi Leviţilor antitipici?

Cuprins

33, 34. Pentru ce a dat Iehova seminţiei lui Levi serviciul tabernacolului Său sfânt? Cum a preumbrit aceasta pe Leviţii antitipici? Arată cât de mult au sucit Satan şi servii lui adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Care este aşadar scopul acestei profeţii?

33-38. Aplică declaraţiile următoare: „Legea adevărului era în gura lui, şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui"; b) „a umblat cu Mine în pace şi în neprihănire, şi pe mulţi i-a abătut de la rău."

39-41. Arată cu ajutorul pildelor deosebirea dintre religie şi creştinism. Compară atitudinea Fariseilor din zilele lui Isus cu cea a reprezentanţilor religiei din ziua de astăzi.

42-45. Arată cu ajutorul declaraţiilor apostolilor Pavel şi Petru şi ale lui Isus, că religia Fariseilor a fost o sucire totală a adevărului, şi prin urmare s-a tras de la Diavolul.

46-48. Arată cu ajutorul faptelor că învăţătorii Ierarhiei romano-catolice sunt duşmani ai lui Dumnezeu şi ai împărăţiei Sale, şi merg fără îndoială pe aceeaşi cale ca şi fariseii din vechime, despre ceea ce Isus a vorbit în Matei 23:13 şi 23:15,31-33.

49, 50. Aplică următoarele afirmaţii biblice: a)"Buzele preotului trebuie să păzească cunoştinţa"; b) „şi din gura lui se aşteaptă legea". Compară poziţia şi însărcinarea rămăşiţei martorilor lui Iehova în timpul prezent cu cea a lui Ioan Botezătorul şi a lui Christos Isus.

PROSPERITATE SUB ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU

Unul dintre cele mai mari beneficii de care oamenii vor avea parte sub conducerea guvernului Domnului va fi administrarea pentru bunăstarea generală a tuturor. Drept exemplu: radioul Îi aparţine Lui Dumnezeu. El l-a pus la dispoziţia omului şi l-a făcut cunoscut într-o perioadă potrivită pentru a putea fi folosit la anunţarea venirii Împărăţiei Sale. Acum, interesele egoiste controlează radioul şi îl folosesc pentru scopurile lor. Dumnezeu va face ca la momentul stabilit de El toţi oamenii să audă adevărul, iar El va folosi radioul drept un mijloc de informare a acestora. Fulgerele Sale vor transmite adevărul şi îi vor îndruma pe oameni pe calea cea bună. (Iov. 38:35; Ps. 43:3) Domnul îi va judeca pe oameni cu adevărul Său, iar din această cauză ei trebuie să cunoască adevărul; El se va folosi de calea pe care a pus-o la dispoziţie pentru a le transmite oamenilor adevărul.

Termenul de „pământ", aşa cum este el folosit în Scripturi, simbolizează partea vizibilă a organizaţiei Împărăţiei Lui Dumnezeu pe pământ. „Adevărul va izvorî din pământ; iar neprihănirea va privi din ceruri." (Ps. 85:11) Dumnezeu a creat pământul pentru om. (Isa. 45:12,18) El a pus electricitatea pe pământ şi în jurul acestuia, pentru binele general al oamenilor. Acea putere care există în

Cuprins

valurile mării îi aparţine Domnului, căci „pământul este al Domnului, şi tot ceea ce este pe el.” (Ps. 24:1) Folosirea radioului a fost şi ea descoperită pentru bunăstarea tuturor. (Dan. 12:4) Puterea valurilor oceanului va acţiona marile maşinării care au fost inventate, şi multe altele vor fi create, iar ele vor produce energia electrică ce va lumina toate casele, vor furniza căldură pentru acestea şi vor asigura puterea necesară pentru a opera toate aceste maşinării în case şi ferme. Oamenii vor plăti o taxă mică şi rezonabilă, doar pentru a acoperi costurile operării acelor maşinării, şi nimănui nu îi va fi permis să profite de pe urma acestui lucru doarece nimănui nu îi va fi permis să asuprească sau să rănească pe altcineva. Acesta va fi unul dintre cele mai mari beneficii pentru omenire. – Isa. 11:9.

Dacă un procent mic din taxele plătite în prezent de către cetăţenii Statelor Unite ar fi folosit pentru a construi autostrăzi şi pentru a îmbunătăţi sistemul hidroelectric, ţara s-ar dezvolta minunat într-un timp foarte scurt iar oamenii nu ar mai fi nevoiţi să vâneze locuri de muncă. Să presupunem că o imensă autostradă ar fi construită între oceane; liniile electrice ar fi paralele cu bulevardele, în centru ar exista un sistem pentru transportul feroviar, sau pentru orice alt fel de transport rapid; pe fiecare parte ar exista câte un bulevard spaţios pentru maşini de mare tonaj; lângă acestea ar exista drumuri pentru maşinile de agrement, iar lângă aceste drumuri s-ar afla străzi pentru cei care îşi doresc să se plimbe; la interval de câteva mile ar exista locuri de cazare unde oamenii s-ar putea odihni şi unde ar putea mânca cu un cost minim. Un astfel de aranjament le-ar fi de mare folos oamenilor. Domnul va face acest lucru, şi multe altele. Toate bogăţiile şi toată puterea aflate în mâinile Conducătorului drept vor fi folosite pentru binele tuturor oamenilor. Atunci nu vor mai exista femei şi bărbaţi care să îşi caute locuri de muncă pentru a-şi câştiga pâinea. Nu vor mai exista poveri puse asupra oamenilor. Nu numai că guvernul va fi operat pentru binele general, ci Domnul însuşi va privi înspre pământ cu dreptate, iar adevărul va izvorî din rândurile oamenilor. „Adevărul va izvorî din pământ; iar neprihănirea va privi din ceruri. Domnul va da ce este bun; iar pământul nostru îşi va da roadele. Dreptatea va merge înaintea Lui, şi ne va îndruma pe urmele Sale.” – Ps. 85:11-13.

Guvernul Domului va desfăşura o măreaţă lucrare de reconstrucţie pentru binele tuturor oamenilor. El va restaura ţinuturile pustiite şi le va face să înflorească asemeni trandafirilor; El le va face să fie abundente. Oamenii se vor simţi în siguranţă pe proprietatea lor, vor fi siguri în viaţa lor şi de libertăţile pe care le au; ei vor învăţa să facă ceea ce este drept.

Când Solomon era împăratul evreilor, domnia sa a fost marcată de o mare prosperitate, mulţumire şi bucurie a oamenilor. Palestina este o ţară mică, iar pe atunci ea avea foarte mulţi locuitori. Dumnezeu le-a promis locuitorilor Israelului că îi va binecuvânta din plin dacă ei I se vor supune, şi El a şi făcut acest lucru în timpul domniei lui Solomon. (1. Reg. 4:1,20) Guvernul lui Solomon prevestea guvernul drept al neprihănitului Fiu al Lui Dumnezeu. Prin urmare, domnia lui Solomon prevestea realitatea, şi anume că sub conducerea Lui Mesia va exista prosperitate, mulţumire şi fericire printre oameni. Conducătorul sau guvernatorul

Cuprins

capătă onoare atunci când veghează la bunăstarea tuturor oamenilor. Această regulă este declarat de Domnul: „Mulţimea poporului este onoarea împăratului, dar lipsa poporului este pieirea conducătorului.” (Prov. 14:28) În armonie cu acestea, Isus a declarat: „Iar Eu, atunci când voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine oameni de orice fel.” (Ioan. 12:32) Ştim astfel cu certitudine că sub guvernarea Sa dreaptă interesele tuturor persoanelor vor fi protejate, iar bunăstarea se ve extinde asupra întregii omeniri. Binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis Israelului pentru credinţa lui vor fi înmulţite pentru toate naţiunile pământului. – Deut. 15:4-10.

Tuturor oamenilor înţelepţi trebuie să li se pară că într-o ţară ca Statele Unite unde există o asemenea abundenţă de bogăţii materiale, ceva merge greşit în mod cert, din moment ce peste zece milioane de persoane nu îşi pot găsi un loc de muncă astfel încât să-şi câştige pâinea. Această condiţie nefericită este şi mai gravă dacă luăm în considerare faptul că milioane de dolari sunt trecuţi din mână în mână de către cei care pariază pe produsele şi pe munca altora. Statele Unite sunt citate aici ca exemplu atât pentru faptul că aceste lucruri se întâmpla în realitate, cât şi pentru faptul că Statele sunt una dintre cele mai favorizate ţări şi guverne de pe pământ. Sub guvernarea dreaptă a Lui Iehova şi a împăratului Său toţi oamenii vor avea oportunitatea de a lucra şi li se va cere să lucreze. Pariatul şi jocul de burse nu va fi permis. Munca este o binecuvântare pentru om, aducandu-i foarte multe bucurii acestuia atunci când se poate bucura de roadele sale. Munca devine iritantă şi grea atunci când omul trudeşte în condiţii adverse, după care câştigurile îi sunt luate.

Sub guvernarea Lui Dumnezeu, oamenii „nu vor lucra degeaba, nici nu vor aduce pe lume copii pentru necaz”. (Isa. 65:23) Cu toţii se vor bucura de roadele muncii lor. Spini şi mărăcini au împovărat de foarte multă vreme pământul, făcându-l pe om să nu poată obţine roade. Domnul îi va arăta omului cum să înlăture aceste piedici, astfel încât culturile sale să crească din abundenţă. – Isa. 55:13.

Foametea a fost unul dintre cei mai mari duşmani ai omului în timpul domniei Satanei. Când guvernul Lui Dumnezeu se va afla la conducerea pământului foametea nu va mai exista. „Atunci pământul îşi va da roadele, iar Domnul Dumnezeul nostru ne va binecuvânta.” – Ps. 67:6.

A devenit aproape o regulă în această guvernare prezentă a răului ca cei care guvernează să nu sufere de foamete, ci dimpotrivă, să se bucure din plin de toate bogăţiile. Profetul îi descrie pe aceştia: „Iar acum îi numim pe cei înfumuraţi; cei care lucrează nelegiuiri sunt înălţaţi; cei care Îl pun la încercare pe Dumnezeu, dar care scapă.” – Mal. 3:15.

Condiţiile vor fi diferite în totalitate atunci când Cel drept va deţine şi va exercita întreaga Sa putere. Atunci, oamenii vor avea o mulţime de lucruri şi se vor bucura. „Când cei drepţi sunt la putere, oamenii se bucură; însă atunci când cei nedrepţi conduc, oamenii suspină.” (Prov. 29:2) Odată cu producerea şi distribuirea corectă şi dreaptă a mâncării şi a veşmintelor, oamenii vor fi mulţumiţi

Cuprins

şi fericiţi. „Iar pe acest munte [guvernare] Domnul oştirilor pregăteşte tuturor popoarelor un ospăţ cu mâncăruri bogate, un ospăţ cu vinuri ţinute pe drojdii, cu mâncăruri pline de miez, cu vinuri ţinute pe drojdii şi foarte bine rafinate.” – Isa. 25:6.

Sănătatea oamenilor este foarte importantă. Dacă toţi oamenii ar fi sănătoşi, acesta ar reprezenta un foarte mare beneficiu pentru ei. Guvernele din prezent iau anumite măsuri pentru a proteja sănătatea publică, însă oamenii sunt exploataţi în acest proces. Mulţi dintre cei care susţin că îi ajută pe bolnavi, se înţeleg să îi îmbolnăvească pe cei sănătoşi pentru a putea câştiga de pe urma lor. Mâncărurile sunt alterate atât de mult încât sunt responsabile pentru foarte multe boli.

Sub guvernul drept al Domnului oamenii vor fi învăţaţi ce e bine să mănânce şi cum să o facă; lor le vor fi explicate care sunt condiţiile sanitare potrivite, vor fi învăţaţi cum să doarmă şi cum să facă exerciţii, şi nimănui nu îi va fi permis să îi amăgească. Lor le va fi spus adevărul, iar ei, ştiind că primesc adevărul, vor fi încurajaţi şi câştigaţi, urmând să progreseze rapid. Dumnezeu îi va vindeca pe cei bolnavi pentru ca ei să rămână sănătoşi. El spune: „Nu va mai exista moarte, nici întristare, nici nu va mai exista vreun strop de durere; căci lucrurile de odinioară au trecut.” (Rev. 21:4) „Iar [atunci] niciun locuitor nu va [mai] spune: Sunt bolnav.” – Isa. 33:24.

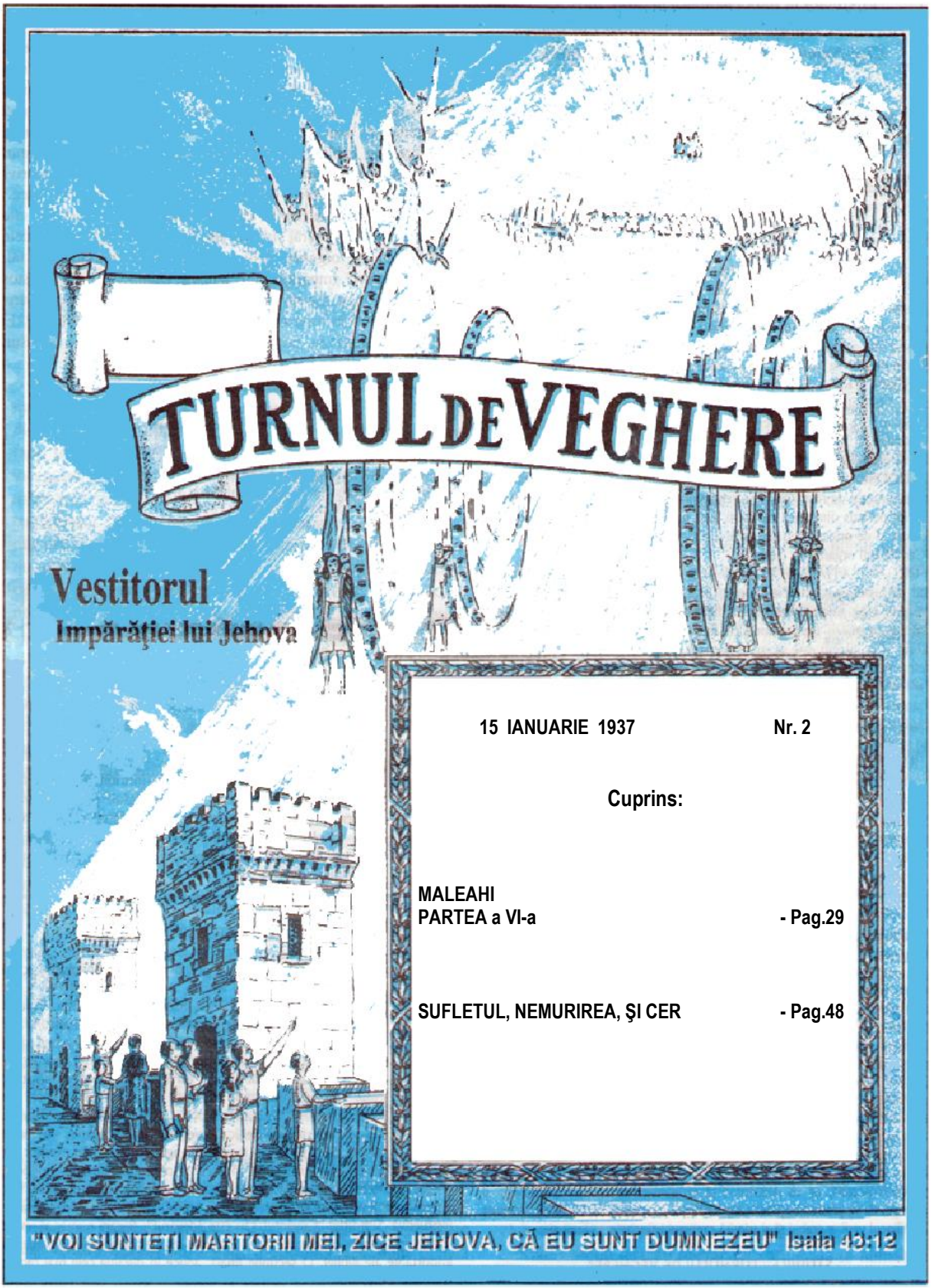
Puterea minţii şi a trupului va fi un alt beneficiu pe care oamenii îl vor primi şi de care se vor bucura sub guvernarea dreaptă a Lui Dumnezeu. În prezent există foarte multe persoane oarbe, iar multe altele sunt oarbe faţă de adevăr. „Atunci ochii orbilor vor fi deschişi”, iar „orbii vor vedea din întuneric”. (Isa. 35:5; 29:18) Dumnezeu face ca aceste adevăruri de mare preţ să le fie spuse acum oamenilor pentru ca ei să îşi tragă forţele din ele. – Isa. 35:3,4.

Cei care se supun legii Lui Dumnezeu sunt asiguraţi că vor primi putere deoarece „calea Domnului este putere pentru cel drept”. (Prov. 10:29) Omul bătrân, bolnav şi decrepit va deveni puternic dacă va asculta şi dacă se va supune Conducătorului cel drept. Marele Interpretator al adevărului şi al dreptăţii este Împăratul Uns al Lui Dumnezeu, Isus Cristos. El este Mesagerul care la porunca Lui Iehova le va aduce oamenilor adevărul şi pacea. Toţi oameni vor cunoaşte adevărul, dar mai ales faptul că Iehova este Dumnezeu şi că Isus Cristos şi-a dat viaţa pentru ca oamenii să poată trăi. Omul, ascultând şi supunandu-se adevărului, va beneficia de pe urma acestuia, urmând să fie readus la zilele tinereţii sale. (Iov. 33:25) Prin intermediul tuturor profeţilor Săi, Dumnezeu a declarat că sub domnia Preaiubitului Său împărat, îi va binecuvânta cu puterea perfecţiunii umane pe toţi cei care I se supun Lui şi Răzbunătorului Său, Isus Cristos.

Cuprins

Cuprins

15 IANUARIE 1937 Nr. 2

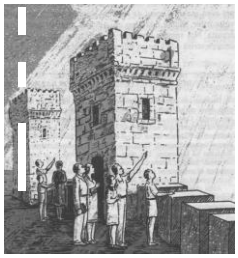
Cuprins:

MALEAHI
PARTEA a VI-a - Pag.29

SUFLETUL, NEMURIREA, ŞI CER - Pag.48

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Ianuarie 1937** **Nr. 2**

MALEAHI

„ Nu-mi voi călca legământul, şi nu voi schimba ce a ieşit de pe buzele Mele." (Psalm 89:34).

PARTEA a VI-a

IEHOVA este un Dumnezeu credincios legământului. Dacă şi-a dat cuvântul El se ţine totdeauna de acesta. „Eu am spus şi Eu voi împlini" (Isaia 46:11). „Cuvântul Meu... nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini lucrurile pentru care 1-am trimis." (Isaia 55:11) Când o creatură încheie un legământ cu Iehova, ea trebuie să ţină acest legământ în mod credincios, căci în alt chip nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Toţi cei pe care-i aprobă Dumnezeu trebuie să fie de încredere. Cine tratează legământul Său cu uşurinţă nu este de încredere. Un călcător de legământ este dispreţuit în ochii lui Dumnezeu şi este vrednic de moarte (Romani 1:31, 32). Calea conducătorilor religiei este prin urmare nechibzuită şi dezastruoasă, şi cine-i urmează, merge pe calea largă a pieirii.

2 Conform legământului Său cu Levi, Iehova şi-a ales preoţi din acea seminţie. Leviţii i-au reprezentat pe aspiranţii la casa regală a lui Iehova. O parte a preoţimii levitice a fost credincioasă, iar o altă parte mânată de egoism a fost necredincioasă. Acelaşi lucru se poate spune şi despre Leviţii antitipici, atât despre preoţi, cât şi despre servi. Iehova după ce a declarat ce cere de la preoţi, se adresează celor necredincioşi şi le zice: „Dar voi, v-aţi abătut din cale, aţi făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulţi, şi aţi călcat legământul lui Levi, zice Domnul oştirilor." (Maleahi 2:8).

3 Iehova a spus dinainte preoţilor că nu au dat onoare numelui Său. Dimpotrivă, ei au dezonorat numele lui, şi Iehova le-a spus: „Voi preoţilor care nesocotiţi Numele Meu," (Maleahi 1:6). Ei se îndepărtaseră de la calea cea bună prin faptul că au adus Domnului jertfe imperfecte. Preoţimea antitipică trebuie să aducă totdeauna „lui Dumnezeu [şi nu oamenilor] o jertfă de laudă." (Evrei 13:15). Când Domnul Isus s-a arătat în templu, au existat candidaţi la împărăţie, şi prin urmare membrii ai preoţimii, care s-au făcut vinovaţi de a se fi abătut din cale şi a fi adus Domnului jertfe imperfecte. De fapt, în anul 1917 aproape toţi au fost mai mult sau mai puţin mânjiţi, şi de aceea s-a mâniat Dumnezeu pe ei. Ei au fost însă scuzabili într-o măsură oarecare din pricina neştiinţei lor şi a învăţăturilor greşite

Cuprins

pe care le-au primit. Mulţi însă nu s-au mai întors pe calea cea dreaptă, nici atunci când au fost îndreptaţi de Domnul. Cei înfumuraţi şi egoişti nu numai că au rătăcit ei înşişi, ci în afară de aceasta, au „făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulţi". Ei au făcut aceasta prin faptul că au învăţat tradiţiile oamenilor şi le-au prezentat în chip greşit ca interpretarea legii lui Dumnezeu; şi prin faptul că au pretins a fi învăţătorii şi interpreţii Cuvântului lui Dumnezeu, şi prin interpretările lor false în decursul timpului au făcut pe mulţi să se zăpăcească şi să-şi piardă încrederea în organizaţia Domnului de pe pământ. Prin învăţătura „dezvoltării de caracter" şi înălţarea şi slăvirea conducătorilor omeneşti, ei au dezonorat numele lui Dumnezeu şi au cauzat ca mulţi să-şi piardă curajul, fiindcă au văzut că dezvoltarea lor de caracter nu a dus la nici un rezultat, şi şi-au dat seama că le-a fost imposibil să se desăvârşească în trup. Tot mereu li s-au amintit imperfecţiunile şi incapacitatea lor de a se face pe sine perfecţi. Cei ce s-au înălţat pe sine şi au fost foarte pioşi, s-au ţinut că sunt modele perfecte şi au încercat să atragă urmaşi după ei, şi ei au făcut aceasta spre înălţarea şi slăvirea lor proprie. Atât aceste fărădelegi, cât şi altele, au făcut că a fost necesar ca Cristos Isus să-şi trimită îngerii spre a „smulge din împărăţia Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea." (Matei 13:41). Mulţi s-au mirat pentru ce există o astfel de dezbinare între diferite grupuri care susţin a fi în adevărul prezent. Sfânta Scriptură arată clar că de la începutul judecăţii în templu clasa preoţilor credincioşi şi a celor necredincioşi trebuiesc despărţite în spirit, dacă nu şi cu totul, în trup.

4 Cei necredincioşi au devenit călcători de legământ, şi de aceea zice Iehova: „Aţi călcat legământul". Aşa s-a întâmplat la Israelul natural, şi aşa stă lucrul şi cu Israelul spiritual. Un exemplu despre ceea ce s-a întâmplat în Israelul natural se găseşte aici: „unul din fiii lui Ioiada fiul marelui preot Eliaşib, era ginerele lui Sanbalat, Horonitul" şi a fost necredincios; şi Neemia 1-a izgonit. Cu privire la acest fapt Neemia a rostit: „Adu-Ţi aminte de ei, Dumnezeule, căci au spurcat preoţia şi legământul încheiat de preoţi şi Leviţi." (Neemia 13:28, 29).

5 Nimeni nu poate servi doi stăpâni. Nimeni nu poate să fie credincios Domnului şi în acelaşi timp să facă în vreun chip oarecare concesiuni Diavolului şi organizaţiei Diavolului. Unii din preoţimea antitipică sau Israeliţi spirituali au încercat să satisfacă cerinţele lumeşti şi în acelaşi timp să placă şi să servească lui Iehova Dumnezeu. Aceasta a fost un compromis cu lumea. Întrebuinţarea unei poziţii în organizaţia lui Dumnezeu spre câştig egoist şi folos personal este necredincioşie. Cei egoişti care au făcut un astfel de lucru şi-au permis să întrebuinţeze adevărul pentru scopul lor egoist şi spre plăcerea lor personală; ei au neglijat şi au refuzat să ducă adevărul altora şi se împotrivesc celor ce transmit adevărul în mod credincios sufletelor flămânde. Cei necredincioşi se tem de oameni şi caută să placă oamenilor, şi acesta îi face călcători de legământ. Continuând să susţină că-L servesc pe Domnul, ei aduc ca dar Domnului ce este orb, sau cu cusur într-un fel sau altul, şi prin aceasta dezonorează numele lui Iehova.

Cuprins

6 Între cei neascultători sunt cuprinşi şi aceia care din pricina îndărătniciei lor au fost împărţiţi în clasa servului rău la începutul judecăţii în templu, şi de asemenea şi clasa „bătrânilor aleşi" care refuză să asculte avertismentul Domnului. Acestora le zice Domnul prin profetul Său: „De aceea şi Eu vă voi face să fiţi dispreţuiţi şi înjosiţi înaintea întregului popor, pentru că n-aţi păzit căile Mele, ci căutaţi la faţa oamenilor, când tălmăciţi Legea." (Maleahi 2:9). Iehova l-a încredinţat lui Cristos Isus curăţirea sanctuarului, astfel făcându-i pe „preoţii" necredincioşi şi călcătorii legământului lui Levi să fie priviţi din punctul de vedere al lui Dumnezeu cu dispreţ şi de asemenea să fie priviţi cu dispreţ de toate persoanele care au spiritul Domnului Dumnezeu şi care-L servesc în mod credincios. Dumnezeu nu se serveşte de „preoţii" necredincioşi în serviciul Său, ci face ca adevărul Său să ajungă la poporul Său credincios de legământ şi la toţi oamenii binevoitori, cu toate că potrivnicii şi necredincioşii se pun în calea proclamării adevărului. Pe cei credincioşi Iehova îi numeşte martorii Lui; şi pe Domnul Isus, Marele Său Serv, îl pune peste toate „averile", adică interesele Împărăţiei Sale. Iehova zice mai departe celor necredincioşi: „Veţi lăsa numele vostru ca blestem aleşilor [servilor] Mei; şi anume: Domnul Dumnezeu vă va omorî, şi va da robilor Săi [şi va onora pe robii Săi aleşi şi credincioşi cu] un alt nume." (Isaia 65:15) „Talanţii" sunt luaţi de la servul netrebnic şi necredincios şi sunt daţi servului credincios. (Matei 25:28, 29). „Căci voi cinsti pe cine Mă cinsteşte, dar cei ce Mă dispreţuiesc, vor fi dispreţuiţi" (1. Samuel 2:30). Domnul acum îi descoperă pe cei necredincioşi şi pe cei credincioşi din clasa preoţilor, şi se serveşte de aceştia din urmă spre a aduce la îndeplinire scopul Său.

7 Despre cei din clasa preoţilor, care se consideră importanţi, Domnul spune „aţi arătat părtinire în ce priveşte legea." Ei au avut „în vedere faţa omului". Închipuiţii şi neglijenţii clasei „bătrânilor aleşi" au zis şi zic încă: „Legea sau regula Domnului că martorii Lui trebuie să meargă din casă în casă se referă la membrii de rând ai poporului lui Dumnezeu, însă această lege sau regulă nu se poate aplica clasei „bătrânilor aleşi" sau „bătrânilor de frunte" din adunare. Aceşti înfumuraţi şi-au închipuit că ocupă o poziţie prea înaltă după părerea lor pentru un astfel de „serviciu ordinar". Aceşti „bătrâni aleşi" şi închipuiţi încearcă să atenueze legea lui Dumnezeu sau să o vestească în surdină ca să nu facă impresia că se poartă prea aspru cu preoţimea şi cu alţii care practică religie, ca politicienii care se folosesc de religie spre a îndeplini scopurile lor egoiste. Când legea lui Dumnezeu a ajuns în conflict cu legea ţării făcută de oameni, atunci cei necredincioşi s-au închinat înaintea stăpânitorilor omeneşti de pe pământ şi au declarat că aceşti stăpânitori sunt „înaltele stăpâniri", şi ei au întrebuinţat aceasta ca scuză pentru refuzul lor de a răspândi vestea împărăţiei din casă în casă, aşa cum a poruncit Dumnezeu. Ei au încercat să-şi păstreze poziţiile lor înalte şi onorabile între cei consacraţi pentru ca să poată juca rolul stăpânilor peste alţii şi să apară înţelepţi şi puternici, în loc să se supună regulii Domnului. Ei au murmurat şi cârtit împotriva procedării organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu, şi au refuzat să se conformeze legii organizaţiei Sale (Iuda 16).

Cuprins

[8] Cei ce au spiritul „bătrânilor aleşi" au mers în mod încăpăţânat pe calea egoistă aleasă de ei şi s-au împotrivit lucrării de mărturie unite a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Profetul, vorbind pentru cei credincioşi, se adresează acum acestor împotrivitori şi cârtitori şi scrie: „Nu avem toţi un singur tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? Pentru ce dar suntem aşa de necredincioşi unul fată de altul, pângărind astfel legământul părinţilor noştri?" (Maleahi 2:10). Cu alte cuvinte aceşti credincioşi întreabă: „Nu am făcut toţi un legământ de a face voia lui Dumnezeu? şi deoarece acesta este adevărat, pentru ce să fie o dezbinare între noi? Nu ar fi cu mult mai bine să fim cu toţii ascultători şi să lucrăm împreună? E permis oare să fie dușmănie şi purtare vicleană şi rea între aceia care mărturisesc a fi urmaşii lui Cristos?" Sfânta Scriptură arată cum Avraam a fost întrebuinţat ca reprezentantul lui Iehova în marea dramă profetică care descoperă scopul lui Dumnezeu, şi că Avraam a stat ca tatăl tuturor membrilor trupului lui Cristos; de aceea aparţin membrii rămăşiţei credincioase care este acuma pe pământ la „sămânţa lui Avram" prin făgăduinţă. Lor le zice apostolul: „Şi dacă sunteţi ai lui Cristos, sunteţi sămânţa lui Avram, moştenitori prin făgăduinţă," (Galateni 3:20) Între aceştia nu-i permis să se arate părtinire, căci toţi sunt fraţi şi stau pe aceeaşi treaptă: „Voi să nu vă numiţi Rabi! Fiindcă Unul singur este învăţătorul vostru: Cristos, şi voi toţi sunteţi fraţi," (Matei 23:8)

[9] Fiecare din Leviţii antitipici este aşadar o creatură nouă în Cristos Isus, şi prin urmare toţi sunt servi împreună. De aceea ei trebuie să ţină laolaltă şi să lucreze împreună în armonie spre mărirea numelui lui Iehova, şi niciodată nu-i permis ca un frate să se poarte necredincios cu un alt frate. Cei credincioşi sunt reprezentaţi prin Iacob, şi cu privire la ei este scris: „Acum, aşa vorbeşte Domnul, care te-a făcut, Iacove, şi Cel ce te-a întocmit Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu... toţi cei ce poartă Numele Meu şi pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit şi i-am alcătuit... Voi sunteţi martorii Mei - zice Domnul - voi şi Robul Meu pe care L-am ales." – Isaia 43:1-10.

[10] Toţi cei ce aparţin clasei servului sunt membrii organizaţiei principale a lui Iehova, având toţi aceleaşi drepturi, şi Cristos Isus este capul lor; şi acesta este adevărat mai cu seamă de când Sionul a dat naştere naţiunii şi după aceia celorlalţi copii ai lui. (Isaia 66:7, 8) Cei credincioşi atrag atenţia celor ce voiesc să-i împiedice asupra acestor fapte, şi întreabă: „Pentru ce să se poarte aşadar cineva din noi în mod necredincios? Pentru ce să pângărească legământul Tatălui nostru?" Până în ziua de astăzi se află unii în grupurile locale care sunt doritori de ceartă şi provoacă în continuu dezordini în adunare: prin aceasta arată că ei nu sunt în unitate cu poporul lui Dumnezeu, ci sunt tulburători ai poporului lui Dumnezeu; şi aceasta este dovada că ei nu sunt în templu. Întrebarea pusă mai sus poate fi acum adresată cu drept tuturor acestora. Cei egoişti sunt aceia care luptă în contra fraţilor lor stăruind ca lucrurile să meargă după părerea lor. Ei nu dau atenţie sfatului apostolului de a sta umăr la umăr şi de a lupta pentru evanghelia împărăţiei împotriva dușmanului comun. Ei nu sunt în armonie şi nici

Cuprins

în unitate. (Filipeni 1:27; Efeseni 4:1-4) Fiecare din toate grupurile unde este ceartă să se întrebe în mod serios care este starea inimii sale; şi să se cerceteze pe sine dacă este pentru pace şi unitate; şi dacă nu este pentru pace şi unitate, atunci aceasta este o dovadă pozitivă că nu aparţine cetei templului. Cei ce sunt consacraţi într-adevăr Domnului şi aparţin templului, se vor strădui în mod serios să păstreze pacea şi să evite conflictele şi certurile între toţi şi să menţină unitatea trupului lui Cristos.

11 Părinţii lui Israel, adică Avraam, Isac şi Iacob au fost împotriva căsătoriei cu păgâni, deoarece aşa a poruncit Dumnezeu. (Geneza 12:1-5; 24:1-7) Această atitudine faţă de căsătoria cu păgânii a preumbrit că israeliţii spirituali trebuie să fie un popor despărţit şi separat de lume, şi trebuie să se ţină departe de lume şi nepătaţi de ea. Legământul inaugurat la muntele Sinai a cuprins şi „legământul cu Levi" şi s-a aplicat tuturor Israeliţilor, şi scopul lui a fost să aducă un popor curat şi nepătat pentru numele lui Iehova, şi din acest motiv a oprit legea lui Dumnezeu căsătoria cu păgânii. „Fereşte-te să faci legământ cu locuitorii ţării, ca nu cumva, curvind înaintea dumnezeilor lor, şi aducându-le jertfe, să te poftească şi pe tine, şi să mănânci din jertfele lor, ca nu cumva să iei din fetele lor neveste fiilor tăi, şi astfel fetele lor, ctirvind înaintea dumnezeilor lor, să târască şi pe fiii tăi să curvească înaintea dumnezeilor lor." – Exodul 34:15,16.

12 Legământul încheiat în Moab a oprit de asemenea astfel de căsătorii. (Deuteronom 7:1-4) Aceasta arată că poporul ales pentru numele lui Iehova, adică martorii Lui, trebuie să se ţină despărţiţi şi deosebit de lume, să refuze să facă un compromis cu organizaţiile lumeşti, şi să nu aibă nimic în comun cu vreo parte oarecare a acestora. De la aceia care vor să primească aprobarea lui Iehova, se cere să fie credincioşi şi demni de încredere. Cine nu este de încredere, ci lucrează în mod uşuratic, şi este neatent şi indiferent sau se împotriveşte înaintării unite a organizaţiei lui Iehova în punerea mărturiei pentru împărăţie, dovedeşte prin aceasta că nu aparţine cetei templului.

13 Mai ales în decursul perioadei când Cristos Isus a pregătit calea înaintea lui Iehova, a fost adus în existenţă un popor care a încheiat un legământ să se consacreze necondiţionat lui Dumnezeu şi laudei Sale. Acest popor a fost preumbrit prin Iuda, având în vedere că şi numele „Iuda" înseamnă „Preamărirea lui Iehova". Rămăşiţa lui Israel eliberată din Babilon a fost formată din seminţiile lui Iuda şi Levi, şi ele i-au prefigurat pe cei ce la începutul judecăţii în templu au stat înaintea Domnului. Acum zice profetul: „Iuda s-a arătat necredincios, şi în Iuda [după alte traduceri: Israel] şi la Ierusalim s-a săvârşit o urâciune; fiindcă Iuda a spurcat ce este închinat Domnului, ce iubeşte Domnul, şi s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin." – Maleahi 2:11.

14 Cei înfumuraţi şi egoişti din clasa Iuda s-au purtat necredincios, fiindcă nu s-au ţinut strict de legământ şi de organizaţia lui Iehova, şi nu s-au despărţit de organizaţia lui Satan. Ei au călcat legământul lor şi au săvârşit urâciuni între poporul ales al lui Dumnezeu. În acest text din Maleahi 2:11 „Israel" reprezintă pe aceia care au fost aleşi din lume ca popor pentru numele

Cuprins

lui Iehova. Întrucât Ierusalimul a fost capitala unde a stat templul lui Dumnezeu, menţionarea Ierusalimului arată că toţi care au stat înaintea Domnului la începutul judecăţii templului, au stat într-o măsură oarecare vinovaţi, deoarece nu şi-au ţinut îndeajuns legământul. Ei au fost luaţi din lume spre a servi în templul lui Dumnezeu şi compromisul lor cu organizaţia lui Satan şi preamărirea creaturilor din partea lor a fost împotriva legământului lor şi a fost un lucru serios. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu, şi că duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt şi aşa sunteţi voi." – 1 Corinteni 3:16, 17.

15 Cine a fost chemat din lume spre a face parte din ceata templului, dar în acelaşi timp se amestecă cu lumea şi face un compromis cu ea, pângăreşte templul. Despre Iuda scrie profetul: „Iuda... s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin". Acest citat se referă la faptul că dumnezeul acestei lumi, Satan, despre a cărui „fiică" sau organizaţie este vorba aici, este un străin şi împotriva lui Dumnezeu. A te amesteca între reprezentanţii religiei şi a urma formalismul lor, în timp ce susţii că eşti fi servul lui Dumnezeu, este o pângărire a numelui Său. A te uni cu această bandă înseamnă a te căsători cu un dumnezeu străin împotriva legământului lui Dumnezeu. Căsătoriile Israelului natural cu străini au reprezentat legăturile profane pe care le-au avut cei consacraţi cu organizaţiile religioase ale lumii. Organizaţia lui Dumnezeu şi organizaţia lui Satan nu au nimic în comun, după cum a declarat Isus: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta". „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El nu are nimic în Mine [comun cu Mine]." (Ioan 18:36; 14:30) Orice unire a leviţilor antitipici, adică a poporului unit cu Dumnezeu şi consacrat Lui, cu organizaţia lui Satan, formează o călcare a legământului lor; căci nu poate fi nici o legătură şi nici unire între organizaţia lui Dumnezeu şi cea a duşmanului. (2 Corinteni 6:14-17) A trebuit să se facă o lucrare de curăţire sau lămurire între cei consacraţi Domnului, pentru ca cei aprobaţi să fie capabili să-L servească pe Domnul într-un mod plăcut Lui.

16 Când a început lucrarea de curăţire, toţi care au refuzat să „lămurească lucrurile" sau să se lepede de toate ideile greşite, au fost lepădaţi complet de Domnul, şi despre aceştia este scris: „Domnul va nimici pe omul care a făcut lucrul acesta, pe cel ce veghează şi răspunde [pe învăţător şi şcolar, după Biblia engleză], din corturile lui Iacov şi pe cel ce aduce un dar de mâncare domnului oştirilor." (Maleahi 2:12) Este scris şi declarat că amândoi sunt osândiţi, atât „învăţător", cât şi „şcolar". Există unii care s-au instituit ca veghetori spirituali sau învăţători ai altora, şi sunt alţii care privesc la astfel de învăţători sau conducători omeneşti, şi astfel se sprijină pe braţul de carne. Unii au pretenţia de a fi învăţători, chiar şi de când Domnul de la venirea Lui în templu a explicat clar că învăţătorii sunt Dumnezeu şi Cristos Isus. Unii admiră pe aceşti învăţători omeneşti prezumţioşi şi se sprijină pe ei şi continuă a-i urma. Din declaraţia lui Dumnezeu citată mai sus reiese cu siguranţă că nici unul din aceştia nu va rămâne în organizaţia Lui. În această profeţie „Iacov" reprezintă pe toţi cei chemaţi şi aleşi care sunt aspiranţi la împărăţie. Prin urmare a fi nimicit din corturile lui Iacov

Cuprins

înseamnă a fi despărţit cu totul de organizaţia lui Dumnezeu şi a fi izgonit sau alungat în lume ca serv necurat şi nedestoinic pentru Domnul. Levitul, despre care profeţia vorbeşte ca despre „cel ce aduce un dar de mâncare Domnului oştirilor", îi reprezintă pe aceia care sunt o urâciune în ochii Domnului. Marele Judecător din templu strânge laolaltă pe aceştia şi-i izgoneşte de la Sine, după cum a fost preumbrit prin faptele lui Neemia. – Neemia 13:28-31.

17 Unii din aspiranţii la împărăţie au cugetat că pot juca rolul de făţarnici fără a fi pedepsiţi. Ei s-au înşelat pe sine şi pe alţii; şi lor le zice Domnul în această profeţie: „Iată acum ce mai faceţi: acoperiţi cu lacrimi altarul Domnului, cu plânşete şi gemete, aşa încât El nu mai caută la darurile de mâncare, şi nu mai poate primi nimic din mâinile voastre." (Maleahi 2:13) Cu anumite ocazii aceşti înşelători au încercat să apară foarte evlavioşi şi adânc întristaţi şi au vărsat multe lacrimi de crocodil, cugetând că prin acestea îşi vor putea curăţi corupţia înaintea Domnului. Dumnezeu însă nu poate fi înşelat. Ceremonii religioase nu au nici o valoare în ochii Domnului. Israelul natural a încercat să facă acelaşi lucru, însă nu a câştigat nimic cu acesta în zilele lui Zaharia. (Vezi „Pregătire" pag. 107, în limba engleză) Când rămăşiţa poporului de legământ a lui Dumnezeu a fost adusă înapoi din captivitate în anul 1919, unii au încercat să lucreze în acelaşi mod ca şi înainte de captivitatea anilor precedenţi. Ei au continuat să privească înţelepţi şi pioşi şi să se ocupe cu aşa-zisa „dezvoltare de caracter", cu ceremonii religioase, purtând mare doliu în zilele de aniversare a morţii unui conducător pământesc, alipindu-se mai departe de un învăţător omenesc, vorbind în surdină înaintea stăpânitorilor politici, linguşind pe lângă ei, pentru ca să facă impresia de persoane model. Ei au făcut toate acestea neglijând învăţătura lui Dumnezeu pe care le-a dat-o prin Cristos Isus în templu; şi ei au lucrat aşa, dispreţuind cu totul necesitatea de a aduce fructele împărăţiei. Domnul declară, subliniind faptul, că aceste daruri făţarnice îi displac. „Nu am nici o plăcere de voi, zice Domnul oştirilor, şi nici nu primesc darurile de mâncare din mâna voastră!" (Maleahi 1:10) Cei ce şi-au luat o înfăţişare de pietate exagerată nu au făcut voia lui Dumnezeu, ci au lucrat într-un mod ilegal şi s-au înşelat atât pe sine, cât şi pe alţii. Aici ar trebui amintit că ascultarea este mai bună ca jertfa. Cei neascultători nu primesc favoarea lui Iehova. Cei credincioşi şi de încredere se bucură de favoarea Domnului.

18 Se pare a fi potrivit aici de a atrage atenţia din nou asupra acelora care au ales o altă cale stricată. *Turnul de Veghere* a zis în mai multe rânduri că nu se poate ajunge niciodată la perfecţiune şi deveni potrivit pentru împărăţie, practicând aşa-numita „dezvoltare de caracter", cum a fost accentuată în decursul perioadei Ilie; ci că Dumnezeu cere mai mult, şi anume ascultare credincioasă faţă de poruncile Sale. Devotament dezinteresat faţă de Dumnezeu, adică iubire pentru Dumnezeu, este lucrul principal. „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele." (Ioan 14:15). Fără nici un motiv, fără nici o îndreptăţire unii au întrebuinţat explicaţia *Turnului* cu privire la „dezvoltarea caracterului" ca o scuză pentru purtarea lor destrăbălată. Acest comportament este cu totul greşit. Deşi nimeni nu-şi poate dezvolta caracterul, ajungând astfel la perfecţiune, şi nu se poate face potrivit

Cuprins

numai prin mijlocul acesta pentru împărăţie, cu toate acestea trebuie să urmeze în mod exact poruncile Domnului, şi să se străduiască să fie desăvârşit înaintea Domnului. Spre folosul aspiranţilor la împărăţie este scris: „Să nu vă întovărăşiţi dar deloc cu ei. Odinioară eraţi întuneric; dar acum sunteţi lumină în Domnul. Umblaţi deci ca nişte copii ai luminii. Căci roadă luminii stă în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr. Cercetaţi ce este plăcut înaintea Domnului, şi nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiţi-le. Căci e ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia Domnului. Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de duh." (Efeseni 5:7-12, 15-18) „Fraţilor, voi aţi fost chemaţi la slobozenie. Numai nu faceţi din slobozenie o pricină ca să trăiţi pentru firea pământească, ci slujiţi-vă unii altora în dragoste. Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să-1 iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Dar dacă vă muşcaţi şi vă mâncaţi unii pe alţii, luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii. Zic dar: umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti. Căci firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi. Dacă sunteţi călăuziţi de Duhul, nu sunteţi sub Lege. Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute, şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare eu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Roadă duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Cristos Isus, şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei. dacă trăim prin Duhul, să şi umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deşartă, întărâtându-ne unii pe alţii." (Galateni 5:13-26) În decursul perioadei Ilie, biserica sau adunarea a primit multă învăţătură cu privire la modul potrivit de purtare. Acum trebuie adăugat la aceasta ascultarea deplină faţă de legea lui Dumnezeu, ducând lumii fructele împărăţiei, aşa cum a poruncit.

19 În judecata templului cei necredincioşi care au călcat legământul trebuiesc condamnaţi, oricât de evlavioşi ar părea să fie, şi oricât de tare ar susţine că sunt servi ai lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu nu primeşte darul unor astfel de înşelători, şi la întrebarea lor, pentru ce nu primeşte Domnul jertfa sau darul lor, El le răspunde: „Şi dacă întrebaţi: „Pentru ce?"... Pentru că Domnul a fost martor între tine şi nevasta din tinereţea ta, căreia acum nu-i eşti credincios, măcar că este tovarăşa şi nevasta cu care ai încheiat legământ!" – Maleahi 2:14.

20 Aceşti „preoţi" necredincioşi au pus întrebarea de mai sus până în ziua de astăzi. Ei se plâng de *Turnul de Veghere*, şi de activitatea ei progresivă în proclamarea numelui lui Iehova, şi se miră pentru ce jertfele lor, compuse din

Cuprins

evlavie extremă şi inactivitate, nu pot fi tot aşa de primite ca mersul din casă în casă cu mesajul adevărului. „Preoţii" necredincioşi încearcă să împiedice lucrarea nobilă a transmiterii mesajului adevărului altora, şi astfel să-l nedreptăţească pe străin, adică pe Ionadabi, prin faptul că voiesc să împiedice ca ei să audă adevărul şi să ia parte la răspândirea lui. Cârtitorii sunt împotriva întrebuinţării din partea rămăşiţei a aparatelor sonore spre a vesti împărăţia. În sprijinul contestaţiei lor ei citează cuvintele următoare ale profetului: „El nu va striga, nu-Şi va ridica glasul, şi nu-l va face să se audă pe uliţe." (Isaia 42:2) Apoi zic oamenilor cu bună-voinţă: „Cum voiesc să explice martorii lui Iehova această profeţie şi cum voiesc să o ocolească?" Textul de mai sus din profeţia lui Isaia nu poate fi interpretat cu drept, ca şi cum ar însemna că servul Domnului nu ar putea să vestească mesajul împărăţiei pe uliţă. Servii lui Satan fac o mare gălăgie spre a atrage atenţia asupra lor; divinizarea şi adorarea lor de creaturi se face cu mare pompă şi cu multe ceremonii înaintea poporului, mai cu seamă Ierarhia romano-catolică şi alţi conducători ai religiei deţin recordul în privinţa aceasta. Prin aceasta le reuşeşte de fapt să atragă atenţia asupra lor şi asupra organizaţiunii lor. Cu drept cuvânt se spune despre ei „duruiesc... pe uliţe." (Naum 2:4; 3:1, 2) Poporului lui Dumnezeu nu-i este permis să atragă atenţia asupra sa şi să facă reclamă pentru sine, cum fac servii lui Satan. Iehova zice prin profetul Său cu privire la servul Lui: „El nu va striga, nu-Şi va ridica glasul, şi nu-l va face să se audă pe uliţe". Acest text înseamnă că lucrul servului lui Dumnezeu trebuie făcut cu modestie şi stăruinţă, şi totdeauna în scopul de a atrage atenţia asupra lui Iehova şi a împărăţiei Sale, şi niciodată în scopul de a atrage atenţia asupra creaturilor. Martorii lui Iehova trebuie să-l vestească pe Rege, şi pe împărăţia Lui, nu indivizi. Martorii Domnului trebuie să cinstească pe Tatăl lor, Iehova şi pe „mama" lor, organizaţia Lui, dar nu pe oameni. Tocmai acesta este lucrul pe care-l fac prin faptul că proclamă mesajul împărăţiei cu ajutorul aparatelor sonore, şi astfel îi atrag atenţia oamenilor asupra marelui Dumnezeu Iehova şi asupra Regelui Său, şi le fac cunoscut cum pot învăţa să cunoască singura cale spre viaţă şi fericire. Un om care merge pe străzi şi în pieţe, îmbrăcat în haine lungi, acoperit cu dantele de aur, şi având pe cap o pălărie a lui Dagon, şi înaintea şi înapoia căruia sună trâmbiţe, face aceasta fără îndoială în scop de reclamă pentru o organizaţia făţarnică şi hulitoare de Dumnezeu, şi nu pentru împărăţie. Fiecare ştie că organizaţiile religioase fac acest lucru spre a atrage atenţia asupra lor şi spre a înălţa numele unui om. Despre martorii lui Iehova nu se aude niciodată că slăvesc numele unui om, ci ei atrag atenţia totdeauna asupra Regelui veşnic şi asupra împărăţiei Sale, singura speranţă pentru lume. Ei fac aceasta urmând porunca următoare a Domnului: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor [pieţe publice]." (Matei 10:27) Dacă martorii lui Iehova lucrează contrar poruncilor lui Dumnezeu, atunci pentru ce nu lasă pe Domnul să-i judece? Dar deoarece ei fac aceasta numai în ascultare faţă de porunca Lui, ei lucrează cu totul drept. Ierarhia romano-catolică şi complicii ei, clasa „servului rău", caută să-i condamne pe martorii lui Iehova şi să-i pedepsească

Cuprins

prin legile lumii lui Satan, deoarece ei nu vor ca mesajul adevărului să fie auzit. Rămăşiţa este acoperită cu tot felul de ofense din pricina lucrării sale şi este dispreţuită din pricina numelui Domnului, însă rămăşiţa este bucuroasă de a fi fără vază, şi de a fi numită lepădătura lumii, din cauză că-l cinsteşte şi-l serveşte pe Domnul. Cristos Isus a suferit din acelaşi motiv, şi toţi membrii trupului Său suferă, aşa cum a suferit El. Pe scurt, cuvintele profetului înseamnă că unui serv al lui Iehova nu-i permis să se trâmbiţeze pe sine însuşi pe uliţe, ci în pieţele publice trebuie să vestească împărăţia lui Dumnezeu şi pe Regele Său spre onoarea şi mărirea lui Iehova şi a organizaţiunii Sale.

[21] Iehova declară după aceea prin profetul Său că El a fost martor al purtării necredincioase a „preoţilor" necredincioşi faţă de „nevasta din tinereţea ta". „Nevasta din tinereţea ta" reprezintă în această profeţie Sionul, organizaţia lui Dumnezeu. În perioada de început al bisericii sau în „tinereţea" ei, apostolii şi credincioşii care au lucrat împreună cu ei au fost inseparabil uniţi sau legaţi cu organizaţia lui Iehova sub Cristos, capul ei: „Tot astfel, fraţii mei prin trupul lui Cristos, şi voi aţi murit în ce priveşte Legea, ca să fiţi ai altuia [după Biblia engleză: ca să fiţi căsătoriţi cu altul], adică ai Celui ce a înviat din morţi; şi aceasta ca să aducem roadă pentru Dumnezeu." – Romani 7:4.

[22] Iehova a fost de mulţi ani martor al necredincioşiei faţă de organizaţiunea lui Dumnezeu sub Cristos Isus, săvârşită de o clasă de oameni care au susţinut a fi urmaşi ai lui Cristos Isus, dar care au aruncat ochiade organizaţiunii lui Satan, Babilonului, şi au stat în înţelegere secretă cu ea. „Revista" a atras adeseori atenţia asupra acestui fapt şi de aceea a fost foarte mult duşmănită şi criticată. Apoi Domnul zice acestor „preoţi" necredincioşi: „Măcar că este tovarăşa" ta. Cuvântul întrebuinţat aici „tovarăşă", înseamnă „cineva care este alăturat". Acesta este un cuvânt deosebit de cuvântul „însoţitoare" din Psalmul 45:14.

[23] Iehova nu a primit copilul lui Avram prin Agar ca sămânţa făgăduită. Iehova a făcut numai pe o femeie singură, pe credincioasa Sara, să nască sămânţa antitipică. „Acum făgăduinţele au fost făcute lui Avram şi seminţei lui. Nu zice: Şi seminţelor (ca şi cum ar fi vorba de mai multe), ci ca şi cum ar fi vorba numai de una: Şi seminţei tale, adică Cristos" (Galateni 3:16). „Dar cel din roabă s a născut în chip firesc iar cel din femeie slobodă s-a născut prin făgăduinţă. Şi voi, fraţilor, ca şi Isac, voi sunteţi copii ai făgăduinţei" (Galateni 4:23, 28).

[24] Iehova a făcut o imagine despre naţiunea curată şi sfântă căreia a voit să-i dea naştere. Această naţiune trebuie să se închine Dumnezeului Celui Atotputernic în unitate perfectă. Israelul natural s-a compus din douăsprezece seminţii, însă ele au format o singură naţiune. în felul acesta a fost reprezentat Israelul spiritual compus din mulţi, dar totuşi formând o unitate. Profetul Maleahi zice: „Nu ne-a dat unul singur Dumnezeu suflarea de viaţă şi ne-a păstrat-o: Şi ce cere acel Unul singur? Sămânţă dumnezeiască! [în Biblia engleză acest text este tradus cam în felul următor: Nu ne-a făcut el una: Şi a lui a fost rămăşiţa spiritului. Şi pentru ce ne-a făcut una? Spre a fi o sămânţă dumnezeiască]. Luaţi seama dar la

Cuprins

duhul vostru, şi nici unul să nu fie necredincios nevestei din tinereţea lui!" (Maleahi 2:15).

25 Din naţiunea Israelului natural a ieşit numai o rămăşiţă care a avut spiritul Domnului şi a arătat credinţă în El şi ascultare faţă de El. Din cei mulţi care au încheiat un legământ de a fi poporul lui Dumnezeu ca urmaşi ai lui Cristos Isus nu a ieşit decât o rămăşiţă, şi această rămăşiţă a fost descoperită de la începutul judecăţii templului. Credincioşii din zilele lui Maleahi au reprezentat pe Israeliţii spirituali credincioşi, mai ales pe rămăşiţa care este acuma pe pământ (Romani 11:1- 5; Isaia 10:20, 21; 11:11, 16). Această întrebare este pusă în profeţie: „Şi pentru ce ne-a făcut una?" Ce scop a urmărit Dumnezeu prin aceea că a făcut pe Israel o singură naţiune fără falsificare sau amestecare cu păgâni: S-au făcut acestea pentru că în vinele Iudeilor ar fi curs alt sânge diferit de cel ce a curs în vinele păgânilor şi Dumnezeu nu a vrut ca sângele lor să fie spurcat? Nu acesta a fost motivul. Dumnezeu a făcut toate naţiunile dintr-un sânge (Faptele Apostolilor 17:26). Motivul a fost voia lui Iehova de a prezice prin aceasta scopul Său de a face să apară o sământă dumnezeiască. Această profeţie a lui Maleahi răspunde la întrebare cu cuvintele: „Spre a fi o sământă dumnezeiască".. Sământa menţionată aici de profet nu se referă la Cristos, sământa adevărată prin făgăduinţă, ci a preumbrit această sământă. Legământul făcut în Egipt, şi confirmat la muntele Sinai şi care a fost preumbrit de Agar, a legat tare Israelul natural de organizaţiunea tipică a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a recunoscut-o pe Agar ca femeia lui Avram. Sara a fost femeia lui adevărată şi fiul ei Isac a ilustrat pe sământa adevărată. Israeliţilor nu le-a fost permis să se amestece sau să se căsătorească cu naţiunile păgâne pentru ca Israeliţii să nu fie stricaţi prin nelegiuirea acelor naţiuni păgâne. „Sământa dumnezeiască" tipică a fost în felul acesta păzită de amestecare cu nelegiuire. Aceasta a preumbrit că adevărata sământă dumnezeiască trebuie să fie cu totul liberă şi separată de lume, de organizaţiunea lui Satan. De aceea este scris în profeţie: „Luaţi seama dar la duhul vostru". Pentru ce s-a dat acest sfat? Pentru ca spiritul sâmânţei dumnezeieşti să nu fie stricat prin amestecare cu spiritul lumii sau al păgânilor. Sământa adevărată trebuie să fie pătrunsă de spiritul devotamentului deplin lui Iehova şi organizaţiunii Sale. Nu-i permis să fie nici o legătură cu vreo parte oarecare a organizaţiunii. lui Satan. Cine ar mânji acest spirit sau l-ar pierde ar deveni prin aceasta cu totul nepotrivit spre a aparţine „sământei făgăduinţei", şi aceasta ar însemna o mare nenorocire pentru creatura respectivă.

26 A te amesteca cu organizaţiunea lui Satan şi a adopta spiritul ei este necredincioşie. Din acest motiv zice Iehova prin profetul Său acelora care au încheiat un legământ de a face voia Lui: „Niciunul să nu fie necredincios nevestei din tinereţea lui", adică Sionului care este organizaţiunea lui Dumnezeu, şi cu care clasa preoţilor este unită sau legată. Şi pentru ce nu? Pentru că este scris: tovărăşiile rele strică obiceiurile bune" (1 Corinteni 15:33; Proverbe 13:20). Aceia sunt nebuni care prin faptele lor zic: „Nu este Dumnezeu" şi legăturile cu ei duc la pieire. Neemia servul lui Dumnezeu a pus pe Israeliţi să jure că nu se vor căsători

Cuprins

cu păgânii: „I-am mustrat, şi i-am blestemat; am lovit pe unii din ei, le-am smuls părul, şi i-am pus să jure în Numele lui Dumnezeu, zicând: Să nu vă daţi fetele după fiii lor, şi să nu luaţi fetele lor de neveste nici pentru fiii voştri, nici pentru voi. Oare nu în aceasta a păcătuit Solomon, împăratul lui Israel? Nu era alt împărat ca el, în mulţimea popoarelor; el era iubit de Dumnezeul lui, şi Dumnezeu îl puse împărat peste tot Israelul. Totuşi femeile străine l-au târât şi pe el în păcat" (Neemia 13:25, 26).

[27] Nu sunt decât două organizaţiuni: cea dreaptă este organizaţiunea lui Dumnezeu, şi cea nelegiuită este organizaţiunea lui Satan. Cine a fost odată legat cu organizaţiunea lui Dumnezeu, dar după aceea o părăseşte, se uneşte prin aceasta automat cu organizaţiunea lui Satan. Nimeni nu poate servi în acelaşi timp pe Dumnezeu şi pe Satan. întrucât conducătorii religiei şi clasa „servului rău" nu servesc pe Dumnezeu deşi lucrează în numele lui Dumnezeu şi a lui Cristos, aparţin fără îndoială organizaţiunii Diavolului. Nu poate fi un lucru intermediar. Ori eşti pentru Dumnezeu ori împotriva Lui.

[28] Iehova a întrebuinţat legăturile dintre soţ şi soţie spre a ilustra legăturile acelora care devin o parte a organizaţiunii lui Dumnezeu. Din acest motiv legea lui Dumnezeu dată Israeliţilor a fost împotriva divorţului: „Căci Eu urăsc despărţirea în căsătorie, -zice Domnul, Dumnezeul lui Israel - şi pe cel ce îşi acoperă haina cu sâlnicie - zice Domnul oştirilor. De aceea luaţi seama la duhul vostru, şi nu fiţi necredincioşi!" (Maleahi 2:16).

[29] Legea a fost tipică şi a prescris organizaţiunii tipice modul drept de purtare şi prin aceasta a fost prescrisă dinainte calea dreaptă Israelului spiritual. Organizaţiunea lui Dumnezeu este curată, şi ea nu s-a făcut vinovată de curvie sau relaţii nepermise . Din aceasta urmează că nimeni care a intrat în relaţii de legământ cu Dumnezeu şi este unit cu organizaţiunea Lui prin Cristos Isus, nu se poate despărţi de această organizaţiune pe motiv că ar fi necurăţenie în această organizaţiune. Nu este posibil ca organizaţiunea lui Dumnezeu să fie necurată. Necurăţenia este în acela care se uneşte cu organizaţiunea lui Satan ceea ce este necredincioşie şi răscoală din partea sa împotriva lui Dumnezeu şi astfel lucrează necredincios. Niciunul nu poate fi scuzat sau justificat care părăseşte organizaţiunea lui Dumnezeu, şi pentru că se retrage din ea arată necurăţenia lui proprie. Evident aceasta este însemnarea cuvintelor pe care le adresează Iacob acelora care au încheiat un legământ cu Dumnezeu de a face voia Sa, dar care au fost mânjiţi după aceea de organizaţiunea Diavolului: „Suflete prea curvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăşmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu" (Iacob 4:4).

[30] Toţi reprezentanţii religiei sunt o clasă necurată fiindcă au o formă de evlavie dar tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu, ei se apropie de Dumnezeu cu gura lor însă inimile lor sunt departe de El, şi ei s-au făcut o parte a lumii, a organizaţiunii lui Satan. în acelaşi mod cei ce au fost odată candidaţi la împărăţie şi au devenit necredincioşi se strică prin faptul că urmează o cale nelegiuită. „Ei s-

Cuprins

au stricat; netrebnicia copiilor Lui este ruşinea lor! Neam îndărătnic şi stricat! Aşa îl răsplătiţi pe Domnul! Popor nechibzuit şi fără înţelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, te-a întocmit, şi ţi-a dat fiinţă?" (Deuteronomul 32:5, 6). Cine exercită religie nu poate fi plăcut lui Dumnezeu.

[31] Cine se desparte de organizaţiunea lui Dumnezeu sau se retrage din ea se arată ca o creatură silnică; din cauză că săvârşeşte silnicie faţă de făgăduinţa sa de credincioşie şi ascultare. Unora ca acestora le zice Iehova prin profetul său Maleahi: „îşi acoperă haina cu silnicie". Aceasta duce la silnicie împotriva organizaţiunii lui Dumnezeu şi împotriva membrilor şi servilor ei credincioşi. O astfel de persoană violează porunca lui Dumnezeu şi legea organizaţiunii Sale (Proverbele 6:20). Isus descriind pe aspiranţii la împărăţie care se fac răi şi se despart de organizaţiunea lui Dumnezeu, a zis: „ Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: Stăpânul meu zăboveşte să vină! Dacă va începe să-i bată pe tovarăşii lui de slujbă, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-1 ştie, îl va tăia în două, şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor" (Matei 24:48-51).

[32] Există o mulţime de persoane care au fost odinioară strâns legate de organizaţiunea lu Dumnezeu, dar astăzi combat organizaţiunea ş lucrarea pe care o face pe pământ. Prin aceasta ei se descopăr ca membrii ai clasei „servului rău". Ei m numai că tăgăduiesc prezenţa Domnului în templu, c în afară de aceasta batjocoresc clasa templului ş continuă s-o defăimeze şi lucrarea pe care aceasta o face în numele Domnului.

[33] Iehova avertizează prin profetul Său împotrivi unei astfel de purtări necredincioase şi zice: „De aceea luaţi seama la duhul vostru şi nu fiţi necredincioşi!' Purtarea necredincioasă faţă de organizaţiunea lui Dumnezeu nimiceşte spiritul lui Dumnezeu în persoana respectivă şi o face un serv al Diavolului. Iehova îşi ia spiritul de la unul ca acesta şi-1 aruncă în întuneric Cei devotaţi în mod credincios Domnului Iehova se roagă prin urmare cum este scris în Psalmi: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic! Nu mă lepăda de la Faţa Ta, şi nu lua de la mine Duhul Tău cel sfânt. Dă-mi iarăşi bucurii mântuirii Tale, şi sprijină-mă cu un duh de bunăvoinţă!' (Psalm 51:10-12). „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă nu are cineva Duhul lui Cristos nu este al Lui... Dacă trăiţi după îndemnurile ei [firi pământeşti], veţi muri; dar dacă prin Duhul, faceţi si moară faptele trupului, veţi trăi" (Romani 8:9, 13). „si nu-1 întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării' (Efeseni 4:30). Cei din clasa servului rău au fos avertizaţi de Domnul, ei însă nu i-au dat atenţie. Se cuvine ca fiecare aspirant la împărăţie să fie cu luare aminte la un astfel de avertisment şi să umble ascultători cu Dumnezeu (Mica 6:8).

[34] Cei din clasa „bătrânilor aleşi" şi a „servului rău' au încercat totdeauna să-şi justifice calea cu multe cuvinte. Ei pun pietre de poticnire în calea altora care voiesc să umble cu Domnul. Desigur că Iehova nu are plăcere de răi

Cuprins

făcători. Prin profetul Său zice acestei „flecari": „Voi îl obosiţi pe Domnul prin cuvintele voastre, şi mai întrebaţi: Cu ce l-am obosit? - Prin faptul că ziceţi: Oricine face rău este bun înaintea Domnului şi de el are plăcere! Sau: „Unde este Dumnezeu dreptăţii [după alte traduceri: judecăţii]" (Maleah 2:17).

35 Aceste persoane osândesc într-una pe aceia care se străduiesc cu râvnă să transmită oamenilor de bine mesajul împărăţiei. Aceşti potrivnici îşi închipuie ci sunt înţelepţi, şi ei nu ascultă de poruncile Domnului şi refuză să umble în mod legal cu organizaţiunea lui Dumnezeu. Domnul declară că este sătul de ei şi de cuvintele lor fără rost; de aceea le zice: „Şi mai întrebaţi Cu ce L-am obosit?" Printr-o astfel de întrebare acest cârtitori îşi permit să afirme că Dumnezeu nu are motiv să fie desgustat de cuvintele şi faptele lor. În această stare sufletească au fost găsiţi în ziua judecăţii lui Dumnezeu la venirea în templu. Răbdarea lui Dumnezeu cu ei s-a sfârşit. în templu El face cunoscută judecata Sa prin Cristos Isus şi de atunci încoace neştiinţa nu mai poate fi folosită ca mijloc de apărare

36 La întrebarea acestor necredincioşi Iehova răspunde: „Prin faptul că ziceţi: Oricine face rău eşti bun înaintea Domnului, şi de el are plăcere!" Nu este de lipsă ca potrivnicii să rostească astfel de cuvinte cu gura lor, căci faptele lor vorbesc mai tare decât cuvintele. Ei încearcă să justifice organizaţiunea lui Satan şi relaţiile lor cu ea. Ei încearcă să arate că lui Iehova nu-i displace o alianţă cu reprezentanţii religiei sau cu o altă parte a organizaţiunii lui Satan care pângăreşte numele lui Dumnezeu. Ei zic cu privire la reprezentanţii lui Satan: „Noi ştim că este voinţa lui Dumnezeu ca să ascultăm de toate legile ţării; şi vrem să facem aceasta". Ei susţin că Dumnezeu a orânduit pe aceşti stăpânitori omeneşti precum şi pe stăpânitorii invizibili ai acestei lumi, şi că aceşti stăpânitori omeneşti sunt „înaltele stăpâniri" care sunt menţionate în Sfânta Scriptură; mai departe că noi trebuie să ascultăm de fiecare lege, chiar şi dacă o lege este direct contrară legii lui Dumnezeu. Iehova nu are nimic în comun cu răîfăcătorii şi nu are plăcere de cei ce se unesc cu ei. Aşa zisele „înaltele stăpâniri" ale lumii urzesc nelegiuirea prin aceea că fac legi; aceasta este o urâciunea în ochii lui Dumnezeu. „Te vor pune [pe organizaţiunea lui Dumnezeu] cei răi să şezi pe scaunul lor de domnie, ei care pregătesc nenoricirea la adăpostul legii?" (Psalm 94:20). Organizaţiunea nelegiuită care face şi aplică legi care aduc necinste pe numele lui Dumnezeu şi pedepsesc pe martorii Săi din cauză că răspândesc adevărul, pregăteşte în felul acesta nenorocirea sub pretextul legislaţiei; şi Dumnezeu declară că copiii Săi adevăraţi nu pot avea comunitate împreună cu această bandă.

37 O pildă izbitoare pentru aceasta este salutarea forţată din ziua de astăzi a steagului ţării. Dumnezeu a oprit pe poporul Său de legământ să facă o înfăţişare a vreunui lucru din cer sau de pe pământ spre a se închina înaintea ei (Exodul 20:3-5). Aţi face un chip şi a te înclina lui înseamnă a atribui ocrotire şi mântuire chipului sau lucrului pe care-1 reprezintă, ceea ce este o insultă a lui Iehova. Mântuirea omului este posibilă numai prin mijlocul pe care 1-a pregătit Iehova prin Cristos Isus, şi o altă cale nu există (Faptele Apostolilor 4:12;

Cuprins

Apocalips 7:10). Cu toată porunca aceasta clară a Domnului, conducătorii religiunii fac chipuri şi se închină înaintea lor. Ei atârnă un steag şi poruncesc ca oamenii să-1 salute şi astfel să atribuie mântuire lucrului pe care-1 reprezintă steagul. Ei fac legi şi prin astfel de legi încearcă să silească pe urmaşii adevăraţi ai lui Cristos Isus să atribuie acestor simboale ocrotire şi mântuire. Care este scopul adevărat; şi ce se ascunde în spatele acestui formalism? Scopul adevărat al acestor feluri de ceremonii religioase este de a face poporul prozelit şi de al supune organizaţiunilor religioase sau diavoleşti. Desigur, un steag, prin sine însuşi, nu poate strica nimănui. Dar nu e steagul însuşi lucrul despre care este vorba aici. Steagul este întrebuinţat pentru a reprezenta puteri vizibile, omeneşti, pământeşti, şi a-1 sili pe cineva să-1 salute înseamnă a-1 sili să zică: „Acest steag reprezintă ocrotirea şi mântuirea mea". Dacă cineva vrea să atribuie mântuire puterilor pe care le reprezintă steagul, e treaba lui. Cine însă a încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu trebuie să asculte legea lui Dumnezeu; a-i fi neascultător înseamnă a-L insulta pe Iehova, şi creatura care lucrează aşa pierde totul. Fiecare trebuie să decidă pentru sine dacă vrea să asculte pe Dumnezeu şi să-i rămână credincios sau vrea să facă un compromis cu organizaţiunea Diavolului şi să o asculte. Firește, cei credincioşi vor fi rău înţeleşi, reprezentaţi în mod greşit şi urâţi din cauza credincioşiei lor faţă de Domnul; şi Isus a spus dinainte că tocmai aşa va fi. De aceea răspunde clasa preoţilor credincioşi acelora care voiesc să-i silească să fie necredincioşi: „Este voinţa lui Dumnezeu ca să ascultăm de El şi nu de oameni". Urmaşul credincios al lui Cristos trebuie să asculte fiecare lege a ţării care este în armonie cu legea lui Dumnezeu; şi el face aceasta bucuros. Clasa „servului rău" deschide gura şi face o mare gălăgie din cauza refuzării de a saluta steagul şi din pricina altor lucruri în legătură cu loialitatea faţă de Dumnezeu; şi Domnul Dumnezeu răspunde la întrebarea lor. „Voi mă obosiţi cu trăncănitul vostru prostesc". Tocmai de curând unul care a lucrat mai de mult împreună cu organizaţiunea Domnului, a publicat un tractat pe care-1 numeşte „Tractat de teologie veche" în care mustră aspru pe aceia care iau o atitudine fermă împotriva forţării salutului steagului. Acesta este un exemplu izbitor despre spiritul care însufleţeşte clasa „servului rău".

[38] Cineva poate să facă impresia că a dezvoltat un „caracter minunat", şi să se arate pe dinafară că este foarte bun şi evlavios, acesta însă nu este deloc un semn pe lângă faptul că persoana respectivă place lui Dumnezeu. Dimpotrivă!. Cineva poate susţine a fi în adevăr şi poate face o impresie foarte „plăcută" şi buzele sale pot picura de cuvinte dulci ca mierea, dar cu toate astea poate fi în realitate un răufăcător prin faptul că neglijează serviciul lui Dumnezeu cu care a încheiat un legământ spre a-L servi, sau prin faptul că combate pe aceia care servesc pe Dumnezeu aşa cum a poruncit El. A preamări şi a adora conducători omeneşti, şi susţinerea că Dumnezeu ar fi dat întreg adevărul Său unui conducător omenesc, înseamnă a săvârşi silnicie faţă de Dumnezeu şi organizaţiunea Sa. Astfel de făţarnici şi cucernici prefăcuţi zic cu cuvinte foarte drăguţe, după cum declară Domnul: „Cu ce L-am obosit?" Aceşti potrivnici pioşi zic: Oricine face rău

Cuprins

este bun înaintea Domnului, şi de el are plăcere, căci Dumnezeu este iubire, şi El vrea ca noi să vedem în fiecare numai ce este bun". Ei merg aşa de departe încât zic că la timpul său Dumnezeu va mântui pe fiecare chiar şi pe Diavol. Domnul Iehova arată însă în Cuvântul Său în modul cel mai clar că nu va mântui pe nimeni care nu este devotat Lui şi organizaţiunii Sale.

[39] Aceşti „preoţi" necredincioşi care au fost odată candidaţi la împărăţie, dar care au apucat apoi o cale nelegiuită, zic prin faptele lor: „Nu există un Dumnezeu drept". Domnul le impută că zic: „Unde este Dumnezeul dreptăţii?" Această bandă nelegiuită zice cel puţin prin modul ei de a lucra: Nu există lege împotriva noastră, de aceea nu este de însemnătate dacă călcăm regulile legământului pe care l-am făcut, reguli după care, după cum se susţine, este condusă organizaţiunea vizibilă a lui Dumnezeu. Aşa urmează aceştia cursul lor egoist, dispreţuiesc legea lui Dumnezeu şi poruncile organizaţiunii Sale, şi comit silnicie împotriva organizaţiunii Sale. Acelaşi fel sau aceiaşi clasă de oameni a luat în nume de rău şi procedeul profetului Maleahi pentru că le-a arătat în ce displac lui Dumnezeu. Perechea lor în timpul prezent este clasa necredincioasă de foşti aspiranţi la împărăţie care sunt foarte mânioşi pe martorii lui Dumnezeu pentru că vestesc adevărul scris în Cuvântul Său, care între altele arată şi pe clasa „servului rău". Când se publică că Dumnezeu cere ascultare deplină şi completă faţă de El, şi că fiecare care combate organizaţiunea Sa se luptă împotriva lui Dumnezeu, atunci iau aceasta în nume de rău şi zic în mod făţarnic şi cu evlavie prefăcută: „Unde este Dumnezeul judecăţii?" Aceşti oameni au început să se descopere cu deosebire în anii 1917 şi 1918.

[40] Înainte de intrarea lui Cristos Isus, a solului lui Iehova, în templu acest mare Sol a făcut o lucrare care în Sfânta Scriptură este descrisă ca pregătirea căii înaintea lui Iehova. Cristos Isus a învăţat pe ucenicii Săi adevărul, şi ucenicii Lui au urmat de asemenea poruncile lui Dumnezeu şi nu au dat nici o atenţie tradiţiilor oamenilor. între apostolii chemaţi la urmă a fost Pavel care a trăit până atunci după tradiţiile religiei Iudeilor; dar când i-a deschis Domnul ochii, s-a întors cu totul, a lepădat tradiţia conducătorilor religiei şi s-a făcut un serv credincios al Domnului. Din acest motiv a fost prigonit Pavel în mod crud de conducătorii religiunii Iudeilor. După moartea apostolilor s-au ridicat oameni egoişti în organizaţiunea bisericii lui Dumnezeu şi au început să introducă învăţături omeneşti în locul Cuvântului lui Dumnezeu. Sucind Sfânta Scriptură, ei au introdus învăţăturile lor proprii în organizaţiunea bisericii şi au învăţat astfel de doctrine false ca treimea, nemurirea tuturor sufletelor, chinul veşnic, purgatoriul, primatul papei şi alte învăţături asemănătoare care nu sunt sprijinite deloc de Sfânta Scriptură. Oamenii care au introdus şi au învăţat aceste doctrine au fost numiţi mai târziu „părinţii credinţei noastre". Nu este de lipsă a trage la îndoială sinceritatea acestor oameni. Pentru cursul lor greşit este de vină egoismul şi influenţa pe care a exercitat-o Diavolul asupra lor. Dorinţa lor de a străluci înaintea oamenilor şi înfumurarea lor i-a făcut uşor să cadă victime lui Satan, şi în curând s-a convins pe sine că interpretarea lor a Sfintei Scripturi şi învăţăturile lor sunt

Cuprins

juste. Formalismul a fost introdus în adunare şi au fost practicate multe ceremonii, şi astfel a fost instituită o organizaţiune religioasă care a fost numită în chip fals „religiune creştină". Apoi oamenii care au dorit să afle ceva despre starea viitoare a omului şi despre speranţa lor după moarte, au căutat să primească lămuriri din gura acelor învăţători pământeşti din organizaţiunea bisericească numită în mod fals „organizaţiunea religioasă creştină". Adevărul real al Bibliei a fost ascuns în curând şi numele lui Iehova a fost pângărit pe întreg pământul şi Cuvântul Său a fost înlocuit cu învăţături omeneşti: După ce a fost formată Ierarhia romano-catolică, ea a avut pretenţia de a fi aceea care are şi învaţă adevărul în lume, şi că organizaţiunea ei religioasă a fost şi este reprezentanta adevărată a Domnului pe pământ. Abuzurile scârboase şi vădite în acea organizaţiune au condus cu timpul la întemeierea unei alte organizaţiuni numite „protestantism". Aşa numita „organizaţiune protestantă" nu s-a eliberat niciodată de tradiţiile oamenilor, şi conducătorii ei au învăţat pe oameni multe învăţături false care au fost scornite de Ierarhia romano-catolică. Efectul a fost orbire faţă de adevăr, şi chiar şi cei mai cinstiţi şi mai sinceri dintre ei au căzut în curând adânc în eroare. Câţi creştini adevăraţi au trăit pe pământ de la formarea Ierarhiei romano-catolice până la întoarcerea Domnului, nu poate şti nici un om; totuşi pare a fi raţional de a conchide că nu au fost mulţi care au servit într-adevăr pe Dumnezeu.

41 Apostolii au accentuat marele adevăr despre întoarcerea Domnului Isus. Ei au iubit arătarea Lui, şi cei ce-au umblat cu ei au dorit de asemenea venirea Domnului şi a împărăţiei Sale, şi ei au aşteptat acest timp cu mare nerăbdare. în timpul mai nou s-a făcut un lucru pe pământ care a fost preumbrit prin profetul Ilie, pe care Dumnezeu 1-a întrebuinţat ca tip. Persoanele care au studiat Biblia şi au aşteptat venirea Domnului, au căutat cu mare zel să înveţe adevărul, în decursul acelei perioade s-a întâmplat că Domnul Isus, ca marele Sol al lui Iehova, a pregătit calea înaintea Domnului. în acea perioadă El a atras cugetele şi inimile celor sinceri asupra Sfintei Scripturi şi a început să le descopere însemnarea adevărată a adevărurilor fundamentale care rămăseseră ascunse până atunci din cauza învăţăturilor false învăţate în sistemele religioase. în cursul perioadei Ilie a bisericii sau adunării lui Dumnezeu, când Domnul a pregătit calea înaintea lui Iehova, au fost atrase la Domnul un mare număr de persoane, şi ele au încheiat un legământ cu Dumnezeu spre a face voia Lui. Ei au început să înţeleagă într-o măsură oarecare filozofia jertfei preţului de răscumpărare, starea adevărată a celor morţi, felul alegerii bisericii precum şi pedeapsa celor nelegiuiţi, mai departe că există speranţă pentru milioane de oameni în decursul domniei lui Cristos. Domnul a folosit în acel timp oameni sinceri şi onești pentru a vesti aceste adevăruri, şi vestirea lor a făcut cu putinţă altor persoane sincere să cerceteze adevărul. Acea lucrare a domnului Isus a pregătit un popor pentru Iehova şi 1-a strâns pentru probă sau judecată. Această lucrare este descrisă de profetul Maleahi ca pregătirea căii înaintea lui Iehova, după cum este scris: „Iată, voi trimite pe solul Meu; El va pregăti calea înaintea Mea". Acea lucrare de pregătire a constat în aceea de a alege un popor din lumea care a flămânzit şi a însetat după adevăr, şi

Cuprins

care a trebuit adus până la un anumit punct unde a putut fi probat, pentru ca cei aprobaţi să poată • fi martori pentru Iehova pe pământ şi să poată fi întrebuinţaţi în legătură cu justificarea numelui Său. E drept că cei ce L-au căutat în acel timp pe Domnul au fost de părerea că scopul lui Iehova este mântuirea neamului omenesc, şi că El alege biserica Sa din lume pentru a fi întrebuinţată împreună cu Cristos Isus „ca să restatornicească omenirea ascultătoare", Nu s-a înţeles că scopul principal a fost justificarea numelui lui Iehova, deoarece nu sosise timpul rânduit al lui Dumnezeu pentru cunoştinţa acestui mare adevăr pentru cei ce-au locuit pe pământ. în acel timp s-a înţeles că mântuirea de moarte şi binecuvântarea cu viaţă în fericire este scopul venirii lui Cristos în împărăţia Sa. Un anumit număr din aceia care au primit cunoştinţa adevărului, au fost mânaţi de o dorinţă egoistă de a fi mântuiţi de moarte, de a se bucura de viaţă în cer şi de a domni cu Cristos Isus. Şi aşa au aşteptat ei cu mare nerăbdare înălţarea la acea poziţie. Alţii însă a căror motiv a fost o dorinţă dezinteresată să facă voia lui Dumnezeu, l-au iubit pe Dumnezeu şi s-au străduit să facă voia Sa în măsura în care au înţeles-o. Lucrarea pregătirii căii înaintea lui Iehova pe care a făcut-o Domnul Isus, a avut ca efect că un mare număr au fost aleşi din lume şi născuţi de spirit şi au fost strânşi într-o ceată de Leviţi antitipici. După terminarea lucrării pregătirii căii înaintea Domnului, zice Iehova prin profetul Său Maleahi, „deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi".

42 În împlinirea acestei profeţii Domnul a intrat direct în templul Său. Toţi cei consacraţi şi născuţi de spirit de pe pământ au stat pe aceiaşi treaptă, şi acum a trebuit să vină timpul pentru proba decisivă. Aceasta reiese cu siguranţă din cuvintele profetului lui Dumnezeu în Maleahi 3:2; căci ele arată că venirea Domnului Isus în templu a avut de scop lămurirea acestor fii antitipici ai lui Levi. în anul 1918 marele Judecător şi Sol al lui Iehova s-a arătat în casa lui Dumnezeu. Profeţia vestită de Maleahi din porunca lui Iehova descoperă aşadar starea consacraţilor şi născuţilor de spirit la venirea Domnului în templu; descoperă mai departe judecata şi rezultatul ei şi face cunoscut cine sunt fiii credincioşi ai lui Dumnezeu, Leviţii antitipici, şi cine sunt cei necredincioşi. Această judecată face cunoscut prin urmare cine aparţine clasei „servului rău" şi cine clasei „servului credincios şi înţelept", care au ieşit din această judecată. Cei împinşi de egoism care s-au văzut înşelaţi în aşteptările lor fiindcă nu au fost luaţi în cer în anul 1914, au fost împărţiţi în clasa servului rău. Cei dezinteresaţi însă care l-au iubit pe Dumnezeu şi au dorit să facă voia Lui şi au iubit arătarea lui Cristos Isus, au fost împărţiţi în clasa servului credincios şi înţelept; şi acestei clase din urmă i-a încredinţat Domnul toate „averile Sale", adică toate interesele împărăţiei Sale de pe pământ. Celor credincioşi le-a fost permis să intre în templu şi acolo au fost luminaţi. Ei sunt instruiţi şi trimişi de Domnul să vestească ziua răzbunării Dumnezeului nostru, să facă înştiinţare şi să dea ajutor şi învăţătură acelora care caută calea spre organizaţiunea lui Dumnezeu. Este datoria şi obligaţia lor să vestească întreagă hotărârea lui Dumnezeu pe care a descoperit-o poporului Său. Profeţia lui Maleahi arată prin urmare limpede cine este clasa „servului credincios

Cuprins

şi înţelept" şi motivul pentru ce sunt combătuţi de alţii care suţiri a fi servii lui Dumnezeu; mai departe care va fi în cele din urmă soarta fiecăreia din aceste două clase. Numai cei ce rămân devotaţi în mod credincios Domnului, umblă smeriţi cu Dumnezeu şi ascultă cu bucurie poruncile Sale, vor primi aprobarea Lui finală şi vor fi înălţaţi cu Cristos Isus. Este datoria lor să vestească altor oameni de bine mesajul adevărului; este plăcerea lor să facă aceasta în împlinirea poruncilor lui Dumnezeu şi a legii organizaţiunii Sale. Este bucuria lor să onoreze pe Iehova, pe Tatăl lor şi pe organizaţiunea lui Dumnezeu, pe mama lor; ei se străduiesc cu râvnă să se arate credincioşi şi ard de dorinţa de a lua parte la justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Profeţia lui Maleahi este prin urmare adevăr prezent şi hrană la vremea hotărâtă pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu. Această profeţie arată tuturor oamenilor de bine, Ionadabilor, că cine va forma mulţimea mare de oameni; mai departe că religia este de la Diavol, şi că oamenii care vor să-l servească pe Dumnezeu, trebuie să se ţină departe de orice religie şi să înveţe să observe cu râvnă poruncile lui Iehova. Cristos Isus este marele învăţător şi conducător, şi oamenii binevoitori se vor strânge cu bucurie împreună pentru a recunoaşte că mântuirea vine de la Iehova şi de la Regele Său mare care este pe tron.

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Dacă o creatură încheie un legământ cu Iehova, va avea în cele din urmă aprobarea lui Iehova?

Alin. 2. Pe cine preumbresc Leviţii şi cum este arătat aceasta?

Alin. 3-5. Aplică timpului prezent următoarea acuzaţie profetică a lui Iehova (Maleahi 2:8): a) „dar voi v-aţi abătut din cale"; b) „Aţi făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulţi"; c) „Aţi călcat legământul lui Levi". Care au fost cauzele principale ale călcării legământului?

Alin. 6-7. Cine sunt cei ce „n-aţi păzit căile Mele, ci căutaţi la faţa oamenilor, când tălmăciţi Legea" (versetul 9), şi în ce chip? Arată cu ajutorul scripturilor respective cum i-a făcut Iehova să fie dispreţuiţi şi înjosiţi înaintea întregului popor.

Alin. 8-10 Cine este vorbitorul în versetul 10 şi cui îi vorbeşte? Explică motivul pentru întrebarea pusă acoló. Arată cu ajutorul Sfintei Scripturi pentru ce o astfel de situaţie nu ar fi fost permis să se dezvolte niciodată.

Alin. 11-12. Pentru ce a dat Iehova poporului lui Israel la muntele Sinai şi în Moab o interzicere şi un avertisment împotriva căsătoriei cu păgânii? Ce a avut de scop acea oprire pentru timpul de atunci? Care a fost scopul ei profetic?

Alin. 13-15. în ce înţeles a lucrat „Iuda" de este învinovăţit în versetul 11?

Alin. 16. Arată cine sunt „cel ce veghează şi răspunde" care sunt menţionaţi în versetul 12 şi care aduc un dar Domnului oştirilor. Pentru ce şi cum îi va nimici Domnul din corturile lui Iacov?

Alin. 17. Ce-au făcut mai departe, după acuzaţia din versetul 13? Şi care a fost rezultatul scris acolo în mod profetic?

Cuprins

Alin. 18. Ce alt curs dezmăţat au urmat alţii? Arată cu ajutorul scripturilor dacă sunt justificaţi sau scuzabili în aceasta?

Alin. 19-20. Explică cum şi pentru ce „preoţii" necredincioşi întreabă „pentru ce", cum este prezis în versetul 14? Arată dacă interpretarea lor a lui Isaia 42:2 este în armonie cu alte scripturi. Compară atitudinea lor în această privinţă cu cea a Ierarhiei romano- catolice. ' *

Alin. 21-23 Cum s-au purtat „preoţii" necredincioşi în mod necredincios faţă de nevasta din tinereţea lor? Când şi cum a fost Iehova martor la aceasta?

Alin. 24-27 Explică şi aplică versetul 15 cu ajutorul scripturilor.

Alin. 28-31. Care este scopul profetic al declaraţiei Domnului că urăşte despărţirea în căsătorie, şi pentru ce nu citează nici un motiv de despărţire? Aplică declaraţia: „își acoperă haina cu silnicie".

Alin. 32-33. Explică avertismentul: „De aceea, luaţi seama la duhul vostru, şi nu fiţi necredincioşi!"

Alin. 34-35. Cui sunt adresate cuvintele: „Voi obosiţi pe Domnul prin cuvintele voastre?" Descrie cum au făcut aceasta, şi după aceea au întrebat: „Cu ce L-am obosit?"

Alin. 36-39. Cum zic potrivnicii: „Oricine face rău este bun înaintea Domnului". Descrie modul lor de a lucra prin care zic: „Unde este Dumnezeul judecăţii?"

Alin. 40. Deoarece Cristos Isus şi ucenicii au învăţat adevărul şi au urmat poruncile lui Dumnezeu, cum se explică împotrivirea faţă de adevăr care se arată acum în organizaţiunile „bisericeşti" din timpul prezent?

Alin. 41 Descrie lucrarea preumbrită de profetul Ilie care a fost prezisă în declaraţia introductivă din Maleahi 3:1. Care a fost scopul şi rezultatul acelei lucrări de pregătire? Explică rezultatul probei ce a avut loc cu ocazia terminării acelei lucrări.

Alin. 42. Care sunt aşadar faptele şi stările importante pe care le-a prezis Iehova prin profetul Său Maleahi? Ce se arată aici ca datoria şi privilegiul acelora care rămân într-adevăr credincioşi Domnului?

SUFLETUL, NEMURIREA, ŞI CER

Din momentul în care Adam a fost alungat din Eden, milioane de oameni au murit. Unde s-au dus după moarte? Şi care este starea prezentă a celor morţi?

Două răspunsuri au fost oferite acestei întrebări. Ele sunt în totală contradicţie unul faţă de celelalt. Dacă unul dintre răspunsurile date este adevărat, atunci, celălalt trebuie să fie fals. Despre Cuvântul Lui Dumnezeu este scris: „Cuvântul Tău este adevăr." (Ioan. 17:17) Prin urmare, pentru a determina care dintre răspunsuri este cel adevărat şi care este cel fals, ambele trebuie măsurate

Cuprins

prin Cuvântul Lui Dumnezeu. Pentru a uşura înţelegerea lucrurilor în considerarea dovezilor şi argumentelor, vom desemna unul dintre răspunsuri ca find al laicului, iar celălalt al clericului.

Răspunsul laicului: Fiecare om este un suflet muritor. După moarte, omul este complet mort, inconştient şi în afara existenţei. El va rămâne în această stare pentru totdeauna dacă Dumnezeu nu îl va trezi din morţi, oferindu-i oportunitatea de a primi viaţă. Acesta este răspunsul adevărat.

Răspunsul clericului este: Fiecare om are un suflet nemuritor; după moarte numai trupul moare, în timp ce sufletul continuă să trăiască. Dacă omul este bun, imediat după ce moare ajunge în ceruri, unde va rămâne pentru totdeauna într-o stare de nesfârşită fericire. Dacă omul respectiv nu este bun şi dacă nu a îndeplinit dreptatea Lui Dumnezeu, pentru păcatele deja iertate, el va merge în purgatoriu; aici, el nu se va putea ajuta singur, însă va putea fi ajutat de rugăciunile oamenilor credincioşi de pe pământ. Dacă omul este rău, ticălos, imediat după moarte va ajunge în iad, intr-un loc al torturii, unde va rămâne pentru totdeauna, fără a avea vreo speranţă de ajutorare. Acesta este răspunsul fals.

Răspunsul adevărat la această întrebare trebuie să fie potrivit şi în armonie cu Dumnezeu şi cu fiecare parte a scopului Său dezvăluit. Însăşi esenţa scopului divin acum dezvăluit este că Dumnezeu îi oferă omului o cale de a obţine viaţa veşnică prin sacrificiul Fiului Său preaiubit, Isus Cristos (Ioan. 3:16) – iar acest lucru este în armonie cu scopul Său suprem de a-Şi răzbuna numele în faţa tuturor făpturilor. Învăţătura clerului în ceea ce îi priveşte pe morţi, şi anume faptul că fiecare om are o viaţă inerentă şi că nu poate muri, urmând ca la dezintegrarea trupului „sufletul bun" să meargă în ceruri, iar „sufletul rău" să meargă în iad, este în neconcordanţă cu scopul divin.

Oamenii mureau de mii de ani înainte ca Isus să vină pe pământ şi să îşi dea viaţa drept răscumpărare pentru omenire. (Ioan. 6:51-53; 10:10; Mat. 20:28) Răspunsul clerului la întrebarea privitoare la condiţia morţilor nu este în conformitate cu scopul Lui Dumnezeu deoarece dacă aceste milioane de persoane care au murit înainte de venirea Lui Isus s-ar afla în ceruri ori în iad, răscumpărarea nu le-ar fi de niciun folos. Dacă teoria sau răspunsul clerului ar fi corect, înseamnă că moartea Lui Isus nu a avut nicio valoare.

Ce este omul? Este el un suflet, sau posedă unul? Răspunsul Scripturilor: „Iar Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, şi a suflat în nările sale suflarea vieţii, iar omul a devenit un suflet viu." (Gen. 2:7) Termenii „suflet", „făptură" şi „om" sunt sinonimi. Omul nu are un suflet, omul este un suflet. Scripturile declară că boii, măgării şi oile sunt suflete. (Num. 31:28) Predicatorii l-au făcut pe om să creadă că el poartă un suflet înlăuntrul său, iar că după moarte trupul se descompune iar sufletul „pleacă" în altă parte. Răspunsul lor nu îşi găseşte niciun temei în Scripturi.

Pentru a-şi sprijini răspunsul conform căruia cei morţi sunt conştienţi şi se află fie în ceruri, fie în purgatoriu sau iad, clericii trebuie să arate că omul are un suflet nemuritor. Nemurirea presupune ceva ce nu poate muri. Putem observa uşor

Cuprins

că nicio făptură nu s-ar putea afla pentru totdeauna în chinurile iadului, în purgatoriu sau în ceruri, dacă acea făptură ar putea fi ucisă. Prin urmare, minţile din spatele acestor doctrine false au spus: „Trebuie să învăţăm că omul are un suflet nemuritor." Dacă dovezile scripturale arăta că omul este un suflet muritor, supus morţii, atunci teoriile despre purgatoriu şi iad sunt în totalitate false.

Când Dumnezeu l-a făcut pe om şi l-a pus în grădina Edenului, i-a spus: „În ziua în care vei păcătui, vei muri cu siguranţă." (Gen. 2:17) Aceea a fost declaraţia clară a legii Lui Dumnezeu. S-a referit El cumva la faptul că doar trupul va muri? Răspunsul este: „Sulfetul care păcătuieşte, va muri." (Ezec. 18:4,20) „Care om va trăi, şi nu va vedea moartea? Îşi va scăpa el sufletul din locuinţa morţilor?" – Ps. 89:48.

Iehova i-a spus lui Adam că dacă va mânca dintr-un anume fruct, acest lucru va avea drept efect moartea sa. Satana şi-a dorit să îl îndepărteze pe om de Dumnezeu şi să obţină venerarea venită din partea omului pentru el. Diavolul a ademenit-o pe Eva şi i-a spus: „Poţi mânca din acel fruct, iar dacă vei face acest lucru, vei fi la fel de înţeleaptă ca Dumnezeu. În mod cert nu vei muri." El a influenţat-o pe Eva să nu I se supună Lui Dumnezeu.

Singura susţinere pentru teoria nemuririi tuturor sufletelor o reprezintă cuvintele diavolului. Dumnezeu a spus: „Vei muri cu siguranţă." Diavolul a declarat: „În mod cert nu vei muri." Pe cine vom crede – pe Dumnezeu sau pe diavol?

Clericii au acceptat declaraţia diavolului şi au respins-o pe cea a Lui Dumnezeu; prin urmare, răspunsul lor este fals. Diavolul este tatăl minciunilor, iar aceasta a fost prima dintre ele. Isus le-a spus clericilor de pe vremea Sa: „Voi sunteţi ai tatălui vostru, diavolul, şi doriţi să îndepliniţi dorinţele tatălui vostru. El a fost un ucigaş încă de la începuturi, şi nu a locuit în adevăr, pentru că nu există adevăr în el. Atunci când spune o miciuna, vorbeşte potrivit firii lui, căci el este un mincinos, şi tatăl minciunii." – Ioan. 8:44.

Diavolul însuşi nu este nemuritor deoarece Scripturile arăta că Dumnezeu îl va distruge la momentul stabilit. (Evr. 2:14; Ezec. 28:18) Am putea să le punem cu decenţă clericilor această întrebare: Dacă iadul este un loc al chinurilor veşnice, iar diavolul este tartorul celor care păstrează focul aprins, atunci cine va menţine acest foc dacă diavolul va fi distrus?

Creştinul este sfătuit să „caute" nemurirea. (Rom. 2:7) Un om nu caută ceea ce are deja. Doar Dumnezeu are însuşirea nemuririi, după cum este scris: „Singurul care are nemurirea, locuind într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia; pe care niciun om nu L-a văzut, şi pe care nici nu-L poate vedea; a Lui să fie onoarea şi puterea veşnică." – 1Tim. 6:16.

Când Isus se afla pe pământ nu era nemuritor; Dumenzeu I-a oferit nemurire în momentul învierii Sale. (Ioan. 5:26; Rev. 1:18) Creştinilor credincioşi şi biruitori le este promisă nemurirea drept o răsplata glorioasă, după cum este scris: „Acest muritor trebuie să se îmbrace în nemurire." (1Cor. 15:53) Domnul nu ar mai fi trecut aceste lucruri în Cuvântul Său dacă omul ar fi fost deja nemuritor.

Cuprins

Acum, aceste scirpturi arăta că omul este un suflet, că este supus morţii, că nu este nemuritor. (Iov. 4:17) Astfel, din moment ce toate acestea sunt adevărate, omul nu va merge imediat după moarte în ceruri, purgatoriu sau iad.

Teoria purgatoriului este aceasta: Moare un om care se consideră Creştin şi care este membru al bisericii Catolice, însă nu unul foarte bun. În acest caz, el trebuie să meargă în purgatoriu, unde nu poate face nimic pentru a se ajuta singur; însă, preoţii sau clericii rămaşi pe pământ îl pot ajuta pe bietul om aflat în purgatoriu, rugandu-se pentru el. – Vedeţi „Credinţa Taţilor", pag. 205, de Gibbons.

„Purgatoriul" a fost o sursă de câştig pentru clerici timp de foarte multă vreme. Este rezonabil ca Dumnezeu să îi permită unui biet om să moară şi să ajungă intr-un loc al suferinţei, iar apoi să le permită unor persoane egoiste să se folosească de această condiţie în scopuri comerciale? Aşa ceva este incompatibil cu însuşi numele Lui Iehova, fiind un fapt absurd care nu este în conformitate cu Scripturile. Clericii de pe vremea Lui Isus încercau să se folosească de religie pentru câştiguri personale. Ne putem da seama de felul în care Dumnezeu îi privea pe aceştia din cuvintele pe care Isus le-a spus: „Este scris, „casa Mea se va chema o casă de rugăciune", însă voi aţi făcut din ea o peşteră de hoţi." (Mat. 21:13) Apoi Isus i-a alungat din templu pe cei care urmăreau câştiguri murdare.

Timp de foarte mulţi ani, oamenii s-au bazat pe declaraţiile predicatorilor şi ale preoţilor, crezând că aceştia învaţă adevărul. Din această cauză încă mai există o mare necunoştinţă de cauză în ceea ce priveşte „purgatoriul" şi alte doctrine susţinute de ei. Nimeni nu a citat vreodată o scriptură care să susţină teoria „purgatoriului", citând doar oameni asemeni lui Dante, şi clerici care au trăit cu foarte mulţi ani în urmă. Doctrina „purgatoriului" nu numai că nu are niciun suport scriptural, ci chiar Scripturile arată că această teorie a acţionat ca o amăgire şi ca o capcană inventată de diavol şi folosită de agenţii săi împotriva intereselor oamenilor, dar şi pentru defăimarea numelui sfânt al Lui Dumnezeu.

Oamenilor aflaţi în suferinţă le place să creadă că cei la care ţin au ajuns intr-un loc al liniştii şi al păcii, iar din această cauză clericii le-au spus că toţi membrii buni ai bisericii lor merg în ceruri după ce mor. Ei nu au găsit nicio susţinere pentru această teorie în Scripturi. Cerurile presupun un loc ridicat, măreţ şi înălţat. Cerurile sunt locuinţa Lui Iehova. Niciun om nu L-a văzut şi nici nu îl va putea vedea vreodată pe Iehova Dumnezeul. „Căci", după cum Dumnezeu i-a spus lui Moise, „niciun om nu poate să Mă vadă şi să trăiască." (Ex. 33:20) Orice persoană care ajunge în ceruri trebuie să fie schimbată din om în făptură spirituală. Isus a fost schimbat din om în spirit, sau făptură divină, în momentul în care a fost înviat.

Pe atunci, trecuseră deja mai bine de patru mii de ani de când moartea se instalase în rândurile rasei umane. Foarte mulţi oameni au murit, iar printre ei se aflau şi persoane pe care Dumnezeu le aprobase. O foarte lungă listă a celor aprobaţi o întâlnim în capitolul unsprezece din epistola către Evrei. Niciunul dintre cei menţionaţi acolo nu a mers în ceruri. în ceea ce îi priveşte pe cei buni care au

Cuprins

murit, atunci când Isus se afla pe pământ a spus: „Niciun om nu s-a înălţat la ceruri.” – Ioan. 3:13.

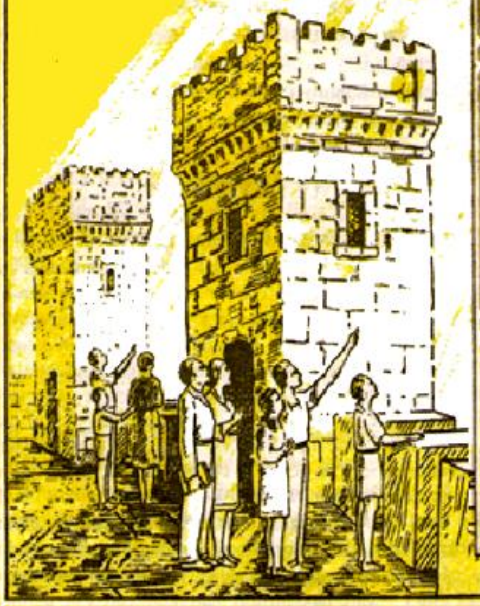
Printre cei care I-au fost credincioşi Lui Dumnezeu se afla şi David. Despre David este scris că era un om după inima Lui Dumnezeu. (1Sam. 13:14; Fapt. 13:22) David este folosit pentru a-L simboliza pe Cristos. Numele David înseamnă „preaiubit”. La dictarea Lui Iehova, el a fost scriitorul a foarte mulţi Psalmi. Cu siguranţă că dacă unii oameni ar fi luaţi în ceruri în momentul în care mor, David s-ar afla printre ei. Însă în ceea ce îl priveşte este scris clar: „David nu a urcat la ceruri.” (Fapt. 2:34) Ioan Botezatorul a fost un om bun, şi a primit aprobarea Lui Dumnezeu, el fiid unul dintre cei aleşi pentru a anunţa venirea Salvatorului lumii. El a fost decapitat la scurt timp după ce Isus Şi-a început ministeriatul. El a murit din cauza credinţei lui faţă de Dumnezeu. Însă Isus a declarat că Ioan Botezatorul nu va face parte niciodată din clasa Împărăţiei: „Adevărat vă spun, printre cei care s-au născut din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezatorul, totuşi, cel mai mic din Împărăţia cerurilor este mai mare decât el.” – Mat. 11:11.

Cerurile le sunt promise drept o răsplată specială celor care Îi sunt credincioşi Lui Dumnezeu în calitate de membrii ai noii creaţii. Este scris: „Dumnezeu [...]ne-a născut din nou la o speranţă vie prin învierea lui Isus Cristos din morţi, la o moştenire nepieritoare, nepângărită şi care nu se vestejeşte, rezervată în ceruri vouă, celor care sunteţi păziţi de puterea Lui Dumnezeu prin credinţă, pentru salvarea gata să fie dezvăluită în vremurile de apoi.” (1Pet. 1:3-5) Este absurd şi nepotrivit cu scopul dezvăluit al Lui Dumnezeu ca El să le ofere accesul în ceruri celor buni în general, când El spune în mod clar că cerurile sunt doar ale celor care odată ce Isus a oferit sacrificiul de răscumpărare, îşi păstrează credinţa până la moarte. – Rev. 2:10.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 FEBRUARIE 1937 Nr. 3

Cuprins:

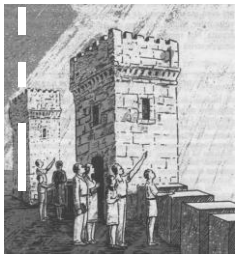
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA
PARTEA I - Pag.55

JUDECATĂ - Pag.71

CAMPANIE CU FONOGRAF - Pag.74

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Februarie 1937** **Nr. 3**

ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru" (Romani 6:23).

PARTEA I

IEHOVA a ştiut de la început că întreg neamul omenesc va ajunge într-o situaţie extrem de grea, va căuta viaţă şi se va agăţa de ceea ce îl poate ţine în viaţă, şi El s-a îngrijit din belşug pentru aceia care vor da atenţie Cuvântului Său. Când Dumnezeu 1-a creat pe omul perfect după chipul Lui, după asemănarea Sa, i-a făcut cunoscută legea Sa şi 1-a avertizat că violarea ei va avea ca urmare moartea. Satan 1-a condus după aceea pe om în moarte, şi a aruncat în faţa lui Dumnezeu provocarea că nici un om nu poate dobândi viaţa veşnică în condiţiile fixate de Dumnezeu, deoarece nici un om nu va asculta şi nu va ţine legea dacă este supus probelor. Acea provocare a pus în discuţie cuvântul şi numele lui Iehova. Firește, întreaga creaţie a cerului a trebuit să ştie că supremaţia lui Iehova a fost contestată de Satan, şi de aceea s-au întrebat toţi: Cine va câştiga? O parte a creaturilor îngereşti au dat crezare lui Satan şi s-au unit cu el pe calea dispreţuirii lui Dumnezeu şi a nelegiuirii. Ceilalţi însă au rămas credincioşi şi statornici în credinţa lor în Iehova Dumnezeu şi ascultarea lor faţă de El. Deşi Dumnezeu şi-a declarat scopul de a-1 nimici pe Satan şi pe toţi stăpânitorii săi nelegiuiţi, şi a enunţat într-adevăr în acel timp această sentinţă de moarte, El a amânat deocamdată executarea acestei judecăţi contra lui Satan şi 1-a lăsat să rămână în viaţă pentru un timp, dându-i libertatea deplină de a lucra după bunul plac, dar Dumnezeu a declarat că la timpul hotărât îşi va arăta puterea supremă şi va face ca numele Său să fie proclamat în întreg universul, şi astfel îl va justifica pe deplin. Biblia cuprinde darea de seamă despre cuvântul sau scopul lui Dumnezeu şi face cunoscut că ceea ce a declarat El va fi împlinit. „Eu am spus şi Eu voi împlini; Eu am hotărât şi Eu voi înfăptui". Cuvântul Meu... nu se întoarce la Mine fără rod". (Isaia 46:11; 55:11) Puţini oameni au stăruit în credinţa în Dumnezeu şi în ascultarea de Cuvântul Său. Cei mai mulţi au ajuns sub stăpânirea lui Satan şi au mers pe calea lui, a nelegiuirii. Acum neamul omenesc a ajuns punctul de strâmtorare, frică şi nedumerire extremă. Îngrijirea lui Dumnezeu este singura speranţa a omului, şi oamenii trebuie să afle aceasta. Mărturia privitoare la numele lui Iehova trebuie vestită acum pentru ca toţi oamenii cu bunăvoinţă şi cu inimă

Cuprins

sinceră să cunoască îngrijirea Lui şi să ştie că Iehova este suprem, adică mai presus de toate şi este Dumnezeul atotputernic şi veşnic.

2 Dumnezeu a făcut să fie vestită printre naţiuni timp de sute de ani regula Sa neschimbătoare: „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru" (Romani 6:23). Relativ, numai puţini oameni au dat atenţie acestei reguli. Cei mai mulţi au urmat filozofia oamenilor care vine de la Diavolul. Fiecare doreşte să trăiască, însă cei mai mulţi oameni au fost orbiţi faţă de calea vieţii, fiindcă servii lui Satan i-au făcut să creadă că nu este moarte, ci în timpul când cineva a răposat sufletul lui, dacă este un membru a „bisericii" sau al „populaţiei catolice", şi păcatele sale nu sunt ispăşite, ajunge în purgatoriu, dar că pentru plată i se poate scurta timpul de suferinţă în acest foc şi după aceea sufletul poate intra în locuinţa sa veşnică: în fericire cerească.

3 Iehova este izvorul vieţii. Nici o creatură nu poate trăi fără permisiunea lui Dumnezeu. Iehova L-a trimis pe prea iubitul Său Fiu pe pământ, făcut în asemănarea omului imperfect, şi a permis Diavolului să aducă asupra lui Cristos Isus tot felul de probe, ba chiar şi să-L acuze în mod nelegiuit de crima scârboasă a răsculării şi a trădării, să-L supună unui interogatorii de formă, să-L condamne pe baza unor mărturii mincinoase şi să-L trimită într-o moarte insultătoare prin spânzurarea pe un lemn. În toate probele acelea Isus a rămas credincios în mod neclintit lui Dumnezeu, Tatălui Său, şi şi-a păstrat totdeauna neprihănirea faţă de Dumnezeu. Iehova l-a înviat pe Isus din moarte şi i-a dăruit cel mai mare dar. Cu privire la Domnul Isus este scris: „Căci, după cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine." (Ioan 5:26) Îngrijirea lui Iehova pentru neamul omenesc constă în aceea că a dăruit lui Cristos Isus viaţa veşnică şi nemurire, împreună cu putere şi autoritate deplină de a da viaţă acelora care ascultă poruncile lui Dumnezeu. Din acest motiv a zis Isus: „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii," (Ioan 6:51) „Isus i-a zis: Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine," (Ioan 14:6) Nu există altă cale pentru a primi viaţă.

4 Iehova a dat o mulţime de dovezi şi le-a făcut să fie scrise în Cuvântul Său că El a ştiut sfârşitul de la început. Astăzi aceste dovezi împreună cu înţelegerea şi valoarea lor au fost lămurite acelora care-L iubesc şi-L servesc pe Iehova, şi lor le-a fost impusă datoria să facă cunoscute aceste adevăruri altora prin vestirea pe tot pământul a numelui lui Iehova şi anunţarea îngrijirilor Sale pentru om.

Drame profetice

5 Înainte de aceasta cu multe veacuri, Iehova a făcut ca oameni să joace roluri împărţite lor în drame care au prezis în mod profetic scopul Său şi felul executării sale; aceste drame au fost conduse de Dumnezeu însuşi. Acum El descoperă servilor Săi credincioşi şi ascultători însemnarea acelor drame. Aceste

Cuprins

drame aruncă din diferite puncte de vedere lumină asupra scopului lui Iehova şi asupra aducerii la îndeplinire a acestui scop, şi această lumină strălucind în faţa lui Cristos Isus, şi de acolo răsfrângându-se asupra cetei templului, o umple cu mare bucurie. Printre aceste drame profetice reprezentate şi scrise de mult timp este şi cea a lui Iosif şi a fraţilor săi; şi descoperirea acestei drame face să se reverse un potop de lumină în inima şi mintea fiecăruia care-L cunoaşte şi-L serveşte pe Iehova; în acelaşi fel luminează El şi pe alţii care prin vestirea adevărului ajung la cunoştinţa lui Dumnezeu şi a lui Cristos Isus.

6 Fiecărui copil, care a primit învăţătură în ceea ce priveşte Biblia, i s-a povestit istoria lui Iosif şi a fraţilor săi, nimeni însă nu a înţeles însemnarea acestei istorii, fiindcă nimeni nu poate înţelege şi pricepe aceste drame profetice până când nu soseşte timpul rânduit al lui Dumnezeu spre a le lămuri. Dumnezeu însuşi aduce împrejurările care împlinesc aceste tablouri profetice; şi apoi când toţi actorii sunt pe scenă şi când se poate observa rolul fiecărui actor, profeţia este luminată de Domnul aşa încât toţi care iubesc dreptatea şi smerenia să înţeleagă evenimentele. Pare a fi la loc aici de a face mai întâi un rezumat scurt al dramei profetice despre Iosif şi fraţii săi şi după aceea să examinăm textele Sfintei Scripturi mai amănunţit. Un tablou minunat este înaintea ochilor noştri, care mişcă inima fiecăruia care-L iubeşte şi-L serveşte pe Iehova Dumnezeu. El descoperă îngrijirea minunată a lui Iehova la care s-a cugetat în bunătatea Sa plină de iubire, în favoarea creaturilor Sale, şi este de cea mai mare importanţă de a avea o înţelegere şi o apreciere adevărată a îngrijirilor lui Dumnezeu.

7 Iacob a fost nepotul lui Avram, şi din mila lui Dumnezeu a moştenit de la bunicul său dreptul de întâi născut. Împrejurările care au însoţit naşterea lui Iosif şi primele sale experienţe ne ajută să aruncăm o privire mai bună asupra dramei profetice în timp ce se desfăşoară, şi de aceea se va cerceta aici parţial originea lui Iosif. Tatăl lui pământesc a fost Iacob, şi tatăl lui Iacob a fost Isac. Când Isac a fost de 131 de ani şi fiul său Iacob un om de vârstă matură, a dat fiului său binecuvântarea de întâi născut. Esau, fratele geamăn al lui Iacob, l-a persecutat din pricina acestei binecuvântări, şi de aceea a fugit Iacob la Laban în ţara Siriei, şi acolo a luat-o de soţie pe Lea, o fată a lui Laban. Mai târziu, Laban i-a dat-o de soţie şi pe Rahela. Din cauză că nevestele sale au fost un timp oarecare sterpe, Iacob a avut, cu consimţământul lor, două concubine. Toate patru femeile i-au născut copii. Rahela a fost mult timp stearpă, şi în acest timp Lea a născut lui Iacob şase fii. Rahela a fost foarte tristă din pricină că a fost stearpă. La timpul său însă Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile şi i-a luat ocara: „Dumnezeu Şi-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o, şia făcut-o să aibă copii. Ea a rămas însărcinată şi a născut un fiu; şi a zis: Mi-a luat Dumnezeu ocara!" Şi i-a pus numele Iosif (Adaos), zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!" (Geneza 30:22-24)

8. Isac a fost încă în viată când a fost născut nepotul său Iosif, şi el a mai trăit după aceea douăzeci şi nouă de ani. La câţiva ani după naşterea lui Iosif, Iacob a primit de la femeia sa iubită, Rahela, un alt fiu, şi naşterea acestui fiu a

Cuprins

costat viaţa Rahelei. Pe patul ei de moarte a dat fiului ei al doilea un nume, şi i-a pus numele Ben-Oni, adică „fiul durerii mele". Dar tatăl său, Iacob, l-a numit pe fiul său Beniamin ceea ce înseamnă „fiul dreptei mele".

9. Iacob a primit de la cele patru femei menţionate doisprezece fiii. Fiii pe care i-a născut Lea au fost Ruben, întâiul născut al lui Iacob, şi Simeon, Levi, Iuda, Isahar şi Zabulon. (Geneza 35:23) Fiii Iui Iacob pe care i-a născut ţiitoarea lui, Zilpa, au fost Cad şi Aşer. (Geneza 35:26) De la ţiitoarea lui, Bilha, i-a primit pe Dan şi Neftali; şi fiii pe care i-a dăruit femeia lui prea iubită, Rahela, au fost Iosif şi Beniamin. (Genesa 34:24, 25) Iosif şi Beniamin au fost fraţi născuţ din aceiaşi părinţi, adică din aceeaşi mamă şi din acelaşi tată. Ceilalţi zece fiii ai lui Iacob au fost fraţii vitregi ai lui Iosif şi ai lui Beniamin. Fireşte că între aceşti doi fraţi născuţi din aceiaşi părinţi a existat o legătură mai strânsă decât între ei şi ceilalţi zece fraţi, Iacob a fost cam de 91 de ani când i s-a născut Iosif, şi de 108 ani la naşterea lui Beniamin; prin urmare atât Iosif, cât şi Beniamin au fost fii născuţi „la bătrâneţe." (Geneza 37:3) Când Iacob, după o absenţă foarte lungă în Siria, s-a întors în ţara sa de naştere, Dumnezeu i-a trimis pe îngerii săi ca să spună lui Iacob că de acuma înainte va fi cunoscut sub numele de Israel: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te va chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu şi cu oameni, şi ai fost biruitor." (Geneza 32:28)

10. Când Iosif era un tânăr de şaptesprezece ani a fost un ciobănaş şi a păscut turma tatălui său. Fraţii lui vitregi au păscut turma tatălui lor la Sihem. Iacob, numit acum Israel, a trimis pe fiul său Iosif la Sihem ca să afle cum le merge fraţilor lui şi turmelor şi să aducă veşti tatălui său Iacob. Dar când Iosif a ajuns la destinaţie, a aflat că fraţii lui au plecat la Dotan. Când l-au văzut pe Iosif venind au conspirat imediat împotriva lui ca să se scape de el. Fraţii lui vitregi l-au urât pentru că tatăl lor l-a iubit mai mult decât pe ei, ceea ce a reieşit clar din comportamentul lui faţă de Iosif. Afară de aceasta, Iosif a avut două vise pe care le-a povestit fraţilor săi, şi aceasta a mărit şi mai mult invidia şi ura lor împotriva lui. Ei au adus la îndeplinire conspiraţia lor, l-au apucat pe Iosif şi l-au aruncat într-o fântână fără apă. Iacob dăruise lui Iosif o haină foarte frumoasă în diferite culori. Ei au luat această haină şi au muiat-o în sângele unui ţap spre a da de înţeles că Iosif a fost sfâşiat. Apoi l-au vândut pe Iosif la nişte negustori care se duceau în Egipt şi au mers cu haina muiată în sânge acasă la tatăl lor şi i-au dat de înţeles că Iosif a fost sfâşiat de animale sălbatice. Iacob a fost convins că fiul său Iosif a fost mort. Iosif a fost dus în Egipt şi acolo a fost vândut la un funcţionar al lui Faraon ca sclav. (Geneza 37:1-28) Iosif a servit apoi un timp ca sclav până când a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu spre a-1 întrebuinţa într-un alt chip. El a fost înălţat de Faraon la cea mai înaltă poziţie după regele Egiptului, şi el a devenit cel mai important om din Egipt şi a salvat naţiunea de la foamete şi moarte.

11. Numele „Iosif" are, după cum arată darea de seamă, un dublu înţeles. În timpul naşterii sale mama sa, Rahela a zis : „Mi-a luat Dumnezeu ocara!", şi i-a pus numele „Iosif" ceea ce înseamnă „cel ce îndepărtează", adică cel ce

Cuprins

îndepărtează ocara. Şi după aceea Rahela a zis: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!", aceasta înseamnă „cel care înmulţeşte". Prin aceasta ea a prezis că cel preumbrit prin Iosif va fi justificatorul numelui Tatălui său, va îndepărta ocara numelui său şi va deveni cel care înmulţeşte, prin faptul că va înmulţi numărul acelora care-şi păstrează neprihănirea faţă de Dumnezeu şi preamăresc numele lui.

Actori şi roluri

12. În trecutul îndepărtat, cu multe veacuri în urmă, Iehova a pus în scenă în Canaan şi în Egipt o mare dramă profetică prin care a prezis manifestarea bunătăţii sale pline de iubire faţă de neamul omenesc. În această dramă fiecare persoană a jucat rolul ei fără să cunoască însemnarea faptelor sale. Iehova Dumnezeu a condus drama, şi fiecare parte a ei are o însemnătate adâncă. Actorii şi rolurile pe care le-au jucat fiecare din ei, precum şi importanţa lor simbolică pot fi înţelese acum, deoarece a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu să le descopere acelora care-i iubesc şi-1 servesc. Descoperirea acestei drame profetice şi a altora îmbucură inima omului lui Dumnezeu, şi-1 face capabil să se bucure în cunoştinţa faptului că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde." (Romani 15:4)

13. În această perioadă, când întunericul acoperă pământul şi negura mare popoarele, când printre oameni stăpâneşte o mare strâmtorare şi nedumerire, descoperirea acestei drame profetice martorilor lui Iehova şi transmiterea din partea lor a acestei cunoştinţe celor întristaţi, va aduce bucurie celor din Sion, şi pace şi voie bună celor ce aud şi care caută dreptatea şi smerenia, asigurându-i că Iehova a făcut îngrijiri din belşug pentru orice timp pentru cei care-1 iubesc şi-1 servesc. Mai întâi să prezentăm un rezumat foarte scurt despre partea introductivă a dramei. Iată acum actorii principali şi o scurtă explicare a însemnării rolurilor jucate de ei.

14. *Iacob,* numit mai târziu Israel, îl reprezintă în această dramă profetică pe Iehova Dumnezeu. Lui i-a zis Iehova: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta", după cum a spus Iehova acest lucru Iehova şi lui Avraam, bunicului lui Iacob. (Geneza 28:14)

15. *Rahela,* femeia lui Iacob, pe care a iubit-o cu deosebire şi care a fost stearpă mult timp, reprezintă în dramă Sionul, „femeia" lui Dumnezeu, adică organizaţia lui Iehova care-i naşte pe copii săi iubiţi. (Isaia 54:1-7)

16. *Iosif,* prea iubitul fiu şi întâiul născut al lui Iacob de la soţia sa, Rahela, îl reprezintă în această dramă profetică pe Christos Isus, pe iubitul fiu al lui Dumnezeu. În timp ce în Egipt şi în ţările din împrejur a bântuit timp de şapte ani foametea, Iosif a format în tip sau în împlinirea în mic sămânţa lui Iacob in care toate familiile ascultătoare ale pământului vor fi ţinute în viaţă şi binecuvântate. (Geneza 41:55-57) Iosif l-a reprezentat prin urmare mai cu seamă pe Christos Isus, pe „sămânţa lui Avraam" după făgăduinţă. (Galateni 3:8, 16) Biserica lui Dumnezeu, adică ceata de persoane care au fost alese din lume pentru numele lui

Cuprins

Iehova şi au fost făcute membre ale trupului lui Christos, este cuprinsă în partea din dramă jucată de Iosif, şi aceasta se aplică mai cu seamă rămăşiţei. Bineînţeles, aceştia (rămăşiţa] joacă, în timpul împlinirii profeţiei, un rol subordonat aceluia care este mai mare ca Iosif. Ei au fost făcuţi o parte a sămânţei făgăduinţei, fiindcă sunt membri ai trupului lui Christos. (Galateni 3:29)

17. *Beniamin,* împreună cu fratele său Iosif, au jucat în această dramă profetică rolul prin care a fost reprezentată în chip simbolic familia regală a lui Iehova, a cărei fiu conducător este Christos Isus. La naşterea lui Iosif şi după ce Rahela i-a pus nume, ea a zis : „Domnul să-mi mai adauge un fiu!" Prin aceasta ea a rostit cuvinte profetice despre naşterea de mai târziu a lui Beniamin; de aceea, în dramă Iosif a jucat nu numai rolul lui Isus Hristos, dar şi rolul rămăşiţei originale care a trecut cu succes proba care s-a început în anul 1918, când a intrat Domnul în templu şi a început să ţină judecată, şi a rezultat în apariţia clasei „servului credincios şi înţelept". Acea rămăşiţă originală a fost preumbrită şi prin Mardoheu şi Naomi. Beniamin a jucat cu deosebire rolul care a reprezentat sau a preumbrit pe acea parte a rămăşiţei care a fost suscitată după anul 1922; această parte a rămăşiţei a fost reprezentată şi prin Estera şi Rut, şi a fost făcută de asemenea o parte a servului ales sau a casei regale. Prin urmare Iosif şi Beniamin au reprezentat împreună întreaga casă regală. Mama lor, Rahela, a fost iubită de Iacob cu predilecţie, şi ea i-a născut pe aceşti doi fii, şi prin aceasta a preumbrit Sionul, organizaţia universală a lui Dumnezeu şi aptitudinea ei de a suscita sau naşte familia regală. Întocmai după cum Iacob a iubit-o mai mult pe Rahela, aşa iubeşte şi Iehova mai mult pe organizaţia sa Sion, căci ea naşte familia sa regală, şi pe odraslele sale regale, împărăţia clasei cereşti.

18. Până la naşterea lui Beniamin, Iosif a fost singurul fiu al tatălui său pe care i 1-a născut femeia sa iubită Rahela, şi el a fost tot timpul copilul favorit al tatălui său. În acelaşi chip este şi Christos Isus „singurul Lui Fiu" şi Fiul favorit al lui Iehova (Ioan 3:16), „cel întâi născut din toată zidirea" (Coloseni 1:15), „Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea" (Matei 3:17), „Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împăraţii pământului." (Psalm 89:27) După scopul lui Iehova, Iosif a fost în mod logic cel ales spre a fi sămânţa tipică a lui Israel, Isac şi Avraam, în care să fie binecuvântaţi toţi care primesc binecuvântări (Geneza 28:13, 14). Christos Isus este singura „sămânţă a lui Avraam" logică şi potrivită, în care trebue să fie binecuvântate toate familiile pământului care vor primi binecuvântări. Aceasta binecuvântare făgăduită s-a început la Rusalii în anul 33 după Christos şi durează până la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Christos. Faptul că atât Iosif cât şi Beniamin au fost fii ai bătrâneţii lui Iacob ilustrează sterilitatea de patru mii de ani a organizaţiei lui Dumnezeu, şi anume din Eden până la botezul lui Christos Isus în Iordan, când a fost recunoscut ca Fiul prea iubit al lui Iehova în care îşi găseşte plăcerea. (Matei 3:17) În acel timp, când Christos a fost născut de spirit la Iordan, Sionul, adică organizaţia lui Dumnezeu a putut zice, ca Rahela: „Mi-a luat Dumnezeu ocara!" Atunci a fost născut de organizaţia universală a lui Iehova Christos Isus, marele Justificator al Tatălui, care va

Cuprins

îndepărta la timpul său ocara care a căzut pe numele lui Iehova şi pe organizaţia legată de numele său. Aşa l-a reprezentat Iosif pe acela care este mai mare ca el, Christos Isus, cel ce îndepărtează ocara. Cei doi fii, Iosif şi Beniamin au preumbrit pe întreg Christosul, iar moartea Rahelei la naşterea lui Beniamin, al doilea fiu, pare a ilustra clar că organizaţia lui Iehova atunci îşi termină datoria de a-i naşte pe membrii familiei regale când i-a născut şi pe ultimii membri ai rămăşiţei reprezentaţi prin Rut şi Estera.

19. *Fraţii lui Iosif,* adică cei zece fraţi vitregi, care în partea întâia a dramei profetice l-au pizmuit şi l-au urât pe Iosif, reprezintă după cât se pare pe acei oameni din organizaţiile religioase care i-au pizmuit şi i-au tratat rău pe urmaşii adevăraţi ai lui Christos Isus, deoarece au observat că urmaşii adevăraţi ai lui Christos Isus au fost favorizaţi mai mult de Dumnezeu. În partea din urmă a dramei profetice, când acei fraţi vitregi s-au împăcat cu Iosif şi au căutat favoarea lui, ei reprezintă prin rolul pe care l-au jucat, oameni care nu sunt membri ai trupului lui Christos, prin urmare nu sunt născuţi de spirit, ci sunt oameni cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu şi Christos Isus; de aceea ei reprezintă clasa Ionadab, pe „mulţimea mare de oameni" sau pe „alte oi" pe care Christos Isus le aduce în turma Tatălui său. (Ioan 10:16) Aceştia sunt copiii pământeşti ai organizaţiei lui Dumnezeu. Sionul, care este organizaţia lui Dumnezeu, a fost reprezentat sau preumbrit, în ceea ce priveşte capacitatea sa de a naşte aceşti copii pământeşti, de celelalte trei femei ale lui Iacob, adică de Lea şi cele două ţiitoare, mamele celor zece fraţi vitregi ai lui Iosif şi Beniamin. Cei care sunt amintiţi aici în mod special sunt actorii principali în dramă. Ceilalţi care joacă roluri secundare în dramă vor fi examinaţi cu ocazia cercetării amănunţite a textului, şi anume atât rolurile pe care le-au jucat, cât şi pe cine au reprezentat. Citiţi mai întâi darea de seamă biblică despre dramă. Ea se găseşte în cartea Geneza, capitolele treizeci şi şapte până la cincizeci inclusiv.

Drama

20. Explicările de mai sus cu privire la actori şi la rolurile pe care le-au jucat, pot părea dogmatice, de aceea este necesară o examinare amănunţită a textului, ca să putem pricepe mai deplin îngrijirile lui Dumnezeu. Când comparăm textul Cuvântului lui Dumnezeu cu faptele vizibile şi cunoscute ca adevărate, şi găsim că ambele sunt de acord şi în armonie deplină, atunci putem fi siguri că am primit înţelegerea despre împlinirea profeţiei. Iehova a condus această dramă în antichitate şi a pus să se facă o dare de seamă despre aceasta spre folosul rămăşiţei, şi noi putem aştepta cu încredere că el va da rămăşiţei sale o descoperire a ei înainte de Armaghedon, ca astfel speranţa acestor credincioşi să fie întărită în aceste timpuri primejdioase. Domnul este în templul său care pentru cei de afară este ascuns şi prin urmare întunecat, şi lămureşte profeţiile sale, luminând mintea cetei templului şi dându-i învăţătură. Din acest motiv zice Isus cetei templului: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor." (Matei 10:27)

Cuprins

21. Din aceasta urmează aşadar, că îndată ce rămăşiţa a primit de la Domnul adevărurile care lămuresc profeţiile, este îndatorată să meargă ca un martor al lui Iehova şi să facă cunoscut aceste fapte, precum şi scripturile care dovedesc împlinirea profeţiei celor ce flămânzesc şi însetează după dreptate. Aceştia sunt cei întristaţi care doresc să fie mângâiaţi şi la care membrii rămăşiţei sunt trimişi ca servii unşi ai lui Dumnezeu spre a le aduce mângâiere. Aceştia sunt oameni de bine, şi rămăşiţei i s-a impus datoria să vestească îngrijirile lui Dumnezeu tuturor care sunt doritori să-1 cunoască şi să facă voia sa. Rămăşiţa va face de cunoscut Ionadabilor ascultători faţă de porunca Domnului ce aude în şoaptă „la ureche".

22. Noi vom examina acum textele biblice începând cu Geneza 37:1: „Iacob a locuit în ţara Canaan, unde locuise ca străin tatăl său". Iacob, întocmai ca bunicul sau Avraam, „aştepta cetatea [organizaţia împărăţiei] care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu". (Evrei 11:10) Iosif a locuit cu tatăl său în ţara Canaan şi a fost fiul cel mai iubit al tatălui său, şi întocmai ca străbunii lui, şi el a aşteptat clădirea împărăţiei lui Dumnezeu. Antitipul său, Christos Isus, a zis Iudeilor care au fost împotriva lui: „Voi sunteţi de jos, le-a zis El; 'Eu sunt de sus: voi sunteţi din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta". „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta." (Ioan 8:23 ; 18:36) Isus a zis cu privire la ucenicii săi a căror relaţii cu el s-au asemănat cu cele ale lui Beniamin cu Iosif: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume". (Ioan 17:14). Deoarece Iosif şi fratele său Beniamin, întocmai ca strămoşii lor au aşteptat împărăţia lui Dumnezeu, toţi cei reprezentaţi de Iosif şi Beniamin sunt „străini şi călători" în lumea de sub stăpânirea lui Satan, aşteptând acea zi mai bună şi un guvern perfect. (1 Petru 2:11)

23. Iehova, conducând drama, a mişcat fiecare parte conform voinţei sale. Izrael, care l-a reprezentat pe Iehova Dumnezeu, a arătat iubirea sa pentru preaiubitul său fiu „şi i-a făcut o haină pestriţă." (Geneza 37:3) În felul acesta tatăl său l-a identificat pe Iosif în mod public ca favoritul său. Haina pe care a dăruit-o tatăl copilului a arătat că el a ocupat o anumită poziţie sau un anumit loc în inima tatălui său. Iudeii au avut obiceiul de a-şi arăta favoarea faţă de copiii lor prin îmbrăcămintea pe care i-o dăruiau. „Căci aceasta era haina pe care o purtau fetele împăratului, câtă vreme erau fecioare." (2 Samuel 13:18) Haina pestriţă a lui Iosif l-a identificat şi l-a arătat ca 'sămânţa tipică a lui Avraam' şi l-a făcut cunoscut ca cel care va fi capul tuturor seminţiilor care se vor trage din Izrael. Această poziţie înaltă în viitor a lui Iosif a fost confirmată prin visurile pe care i le-a dat Iehova, şi pe care el le povestit fraţilor săi. Primul vis al lui Iosif a fost după cum urmează: În timp ce fraţii lui au legat pe câmp grâul în snopi, snopul lui Iosif s-a ridicat şi a stat în picioare, iar snopii fraţilor lui care-1 înconjurau s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea snopului lui Iosif. (Geneza 37:6, 7) După aceea Iosif a avut un alt vis pe care de asemenea l-a povestit fraţilor lui. Şi a zis: .,Am mai visat un vis: Soarele, luna, şi unsprezece stele se aruncau cu faţa la pământ înaintea mea." (Geneza 37:9) Povestirea visului i-a amărât pe fraţii lui, deoarece ei au înţeles că făgăduinţa a

Cuprins

arătat că Iosif va fi înălţat peste ei, ba chiar şi peste tatăl şi mama lui, şi că toţi se vor înclina înaintea lui. (Geneza 37:6-10) Gelozia şi ura celor zece fraţi vitregi împotriva lui Iosif a crescut. În această parte a dramei Iehova a prezis înălţarea lui Iosif peste fraţii lui şi a anunţat mai cu seamă că Iehova Îl va înălţa pe preaiubitul său fiu, Christos Isus, mai presus de toţi şi-i va da un nume care este mai presus de orice nume şi că înaintea lui se va pleca orice genunchi. (Filipeni 2:9-11) Când a fost Isus pe pământ Iehova şi-a manifestat favoarea sa pentru preaiubitul său fiu în mod evident şi prin aceasta a mărturisit limpede că Isus este adevărata sământă făgăduită de Iehova, ales ca stăpânitorul lumii. Când Isus a fost pe pământ i s-a dat mărturia împărăţiei, şi de aceea şi-a început activitatea pe pământ cu predica: „împărăţia cerurilor este aproape". Isus a declarat că el a vorbit tot timpul ceea ce i-a poruncit Tatăl său să vorbească, şi astfel a executat scopul Tatălui său. Iehova a întărit declaraţiile iubitului său Fiu prin faptul că a făcut minuni prin el, şi astfel şi-a arătat puterea supranaturală. Chiar şi preoţii iudei care au susţinut că sunt „sământa lui Avraam", şi prin urmare fraţi ai lui Christos Isus, l-au recunoscut pe Christos ca moştenitor, deşi l-au urât. Ei au observat că el s-a bucurat de favoarea deosebită a lui Dumnezeu, şi aceasta le-a mărit ura. Acei reprezentanţi ai [religiei] s-au asemănat cu fraţii vitregi ai lui Iosif care l-au urât. (Matei 21:38 ; Ioan 8:39-43). Acei conducători evrei ai religiei l-au urât pe Isus fără temei. (Ioan 12:25) Întocmai după cum fraţii lui Iosif l-au urât fără motiv, tot aşa sunt urâţi membrii clasei servului credincios de reprezentanţii religiei, fiindcă servii credincioşi sunt devotaţi în mod complet numelui lui Iehova Dumnezeu şi al lui Christos Isus (Matei 10:25). Cei ce urăsc cel mai mult rămăşiţa Domnului de pe pământ sunt aceiaşi care susţin a fi urmaşi ai Domnului Isus.

24. Iosif a fost un ciobănaş credincios care a păzit cinstit turma tatălui său. (Geneza 37:2) Prin aceasta l-a prefigurat pe păstorul cel bun, pe Christos Isus. (Ioan 10:11). Fraţii vitregi ai lui Iosif, fiii lui Iacob, au fost păstori răi şi Iosif a raportat tatălui său faptele lor rele. Sinceritatea lui Iosif a înmulţit ura celorlalţi împotriva lui. În acelaşi chip a fost urât cu atât mai mult Isus când a spus adevărul despre reprezentanţii religiei din timpul său şi de atunci încoace. Iacob l-a trimis pe iubitul său fiu Iosif de la casa din Hebron la Sihem, care se afla la o distanţă de o sută douăzeci de kilometri, spre a întreba de sănătatea fraţilor lui vitregi şi a vedea dacă turmele pe care le-au păscut sunt bine. (Geneza. 37:12-14)

25. În împlinirea acestei părţi a profeţiei, Hristos Isus, Păstorul cel bun, a fost trimis de Iehova pe pământ ca să vadă ce face preoţimea evreiască care a avut datoria să pască poporul de legământ al lui Dumnezeu şi să-l înveţe despre Cuvântul lui Dumnezeu. Acei conducători ai religiei Iudeilor deveniseră păstori falşi care nu s-au îngrijit decât de interesele lor egoiste, şi au neglijat datoriile lor faţă de Iehova şi de poporul său de legământ. Când Isus a venit pe pământ, el a fost ca Iosif, un tânăr, iar preoţii Iudeilor au fost „bătrânii în Israel". Isus a aflat că sunt nelegiuiţi şi neglijează turma tatălui lui şi el a raportat aceasta lui Iehova, Tatăl său. Din cauza credincioşiei sale cu care a făcut lucrul acesta a atras asupra sa ura

Cuprins

de moarte a preoţimii Iudeilor, care a întărâtat şi pe alţii să-l urască şi să-l prigonească pe Isus. (Ioan 5:16-18; 8:13-44)

26. Cele două vise pe care le-a avut Iosif au venit, bineînţeles, de la Dumnezeu, ca o parte a dramei profetice, , şi ele au anunţat dinainte înălţarea lui Iosif mai presus de fraţii lui şi celelalte rudenii pământeşti ale sale. Iosif nu s-a arătat închipuit din pricina acestor făgăduinţe şi nici nu s-a purtat mândru şi arogant, ci a vorbit în simplitatea sa fraţilor lui şi le-a istorisit visele sale. „Fraţii săi (în afară de Beniamin care încă era un copil) au început să-1 pizmuiască: dar tatăl său a ţinut minte lucrurile acestea". (Geneza 37:5-11)

27. Visele nu numai că au prezis înălţarea lui Iosif, dar au şi arătat dinainte că Domnului Isus Christos i se vor descoperi lucrurile cereşti, adică lucrurile invizibile ale Cuvântului lui Dumnezeu ceea ce a anunţat înălţarea viitoare a lui Isus Hristos, a Regelui şi Justificatorului lui Iehova, mai presus de toate creaturile ale universului. (Matei 3:16) Înălţarea lui Isus Hristos a fost prezisă mai departe prin vedenia schimbării la faţă de pe munte. (Matei 17:1-5) Isus a vorbit ucenicilor săi despre slava şi puterea lui viitoare. (Matei 16:27,28) Când Isus a stat înaintea acuzatorilor săi, a spus : „De acum încolo veţi vedea pe Fiul omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, şi venind pe norii cerului". (Matei 26:64) Preoţimea evreilor l-a urât pe Isus şi a căutat să-1 omoare pentru că a spus că Iehova este Tatăl lui şi că-1 iubeşte. (Ioan 8:17-47) Isus, urmând în mod credincios poruncile lui Iehova, a „mărturisit despre adevăr" privitor la sine însuşi şi la împărăţia lui Dumnezeu, cum este prezis în profeţiile Cuvântului lui Dumnezeu. Chiar şi stăpânitorul politic, Pilat, a ştiut că preoţii cei mai de seamă „din pizmă îl dăduseră [pe Isus] în mâna lui." (Marcu 15:10; Matei 27:18) Toate acestea s-au întâmplat în împlinirea acelei părţi a dramei profetice care descrie sentimentele fraţilor vitregi ai lui Iosif faţă de el. Aceştia au mânat turmele tatălui lor la Dotan, localitate situată cam la 25 kilometri la nord-vestul Sihemului. Numele Dotan înseamnă „două fântâni". Iosif a fost însărcinat de tatăl său să-i găsească, şi de aceea el a căutat mai departe turma tatălui său care s-a aflat atunci sub paza unor păstori răi (Geneza 37:14-17). În acelaşi mod a fost şi Isus, „Păstorul cel bun", credincios în ţinerea poruncilor Tatălui său şi s-a expus de bunăvoie primejdiei, dându-şi viaţa pentru oi. Şi el a mers să caute turma Tatălui său care s-a aflat atunci în paza preoţimii Iudeilor, care a susţinut că este „sămânţa lui Avraam".

28. Acei păstori necredincioşi sau fraţi vitregi ai lui Iosif — poate cu excepţia lui Ruben şi Iuda — „s-au sfătuit să-1 omoare". Chiar şi aceia care au fost amestecaţi în conspiraţie, dar care n-au sprijinit uciderea tânărului, ci au stat numai inactivi şi au consimţit ca ceilalţi să-şi săvârşească faptele nelegiuite, au fost vinovaţi de conspiraţie şi de infracţiunea celorlalţi. Ei l-au dezbrăcat pe Iosif de haina lui frumoasă şi colorată, aruncându-l într-o groapă sau fântână seacă, ca să-1 omoare mai târziu. După ce au făcut aceasta, s-au pus la mâncare şi s-au felicitat reciproc că au scăpat de Iosif. În loc să-1 omoare, la propunerea lui Iuda l-au vândut pe Iosif „douăzeci de sicli de argint " la o ceată de negustori madianiţi şi ismaeliţi care mergeau în Egipt. Ei au crezut că au scăpat de fratele lor care i-a

Cuprins

chinuit cu adevărul, şi că au făcut o afacere bună cu câştigul murdar pe care l-au primit de la negustori. Executând mai departe conspiraţia lor şi spre a înşela pe tatăl lor, Izrael, au junghiat un ţap în locul lui Iosif, au muiat haina lui frumoasă în sângele acestui ţap, şi au dus lui Iacob haina pătată de sânge, astfel dovedind că iubitul său fiu, Iosif, a fost omorât de fiare sălbatice. (Geneza 37:18-35)

29. Iosif, neavând douăzeci de ani, a fost vândut cu douăzeci de sicli de argint, un preţ corespunzător legii. (Leviticul 27:5) În timpul celor douăzeci şi doi de ani după vânzarea sa Iosif a fost pentru Iacob ca şi cum ar fi fost mort. Tatăl său n-a ştiut că a fost vândut în Egipt, şi că era în viaţă.

30. Această parte a dramei profetice a fost împlinită prin ceea ce a venit peste Isus. Fraţii lui pământeşti, iudeii au conspirat să-l omoare şi au încercat de mai multe ori să aducă la îndeplinire conspiraţia lor; şi în cele din urmă au reuşit să o execute şi să-l omoare pe Domnul Isus. (Ioan 5:16-18; 11:53 ; Matei 27:1) Întocmai după cum s-a comportat Ruben faţă de Iosif, tot aşa, şi între Iudei au fost unii care n-au fost de acord cu uciderea lui Isus, şi între ei era „un sfetnic al Soborului, numit Iosif" care n-a consimţit cu moartea lui Isus. (Luca 23:5-51) Întocmai după cum s-a propus ca Iosif să fie vândut în Egipt, aşa a fost vândut şi Isus de Iuda pentru treizeci de arginţi la preoţimea duşmană. Deoarece Isus a avut treizeci şi trei de ani, şi prin urmare a fost un om matur, preţul lui a fost de treizeci de arginţi. Acest preţ a fost plătit de negustorii religioşi pentru sângele vieţii sale, şi după aceea l-au dat în mâinile călăilor lumii lui Satan, „care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă... Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor." (Apocalipsa 11:8; Matei 26:14-16; 27:3-5) După ce preoţii Iudeilor l-au dezbrăcat prin minciuni pe Domnul Isus de identitatea lui ca Fiul cel mai iubit al lui Dumnezeu, l-au dat să fie omorât ca un păcătos nelegiuit. Întocmai după cum fraţii vitregi ai lui Iosif au junghiat un ţap şi au folosit sângele pentru înşelăciune, aşa a provocat şi preoţimea Iudeilor moartea Domnului Isus Christos. Fraţii lui Iosif au încercat să-şi înşele tatăl, şi pentru o perioadă au avut succes. Preoţimea Iudeilor a încercat să facă acelaşi lucru. Deşi Isus a fost înviat din morţi prin puterea lui Iehova, şi acest fapt s-a făcut cunoscut printre popor, preoţimea evreiască a tăgăduit cu vehemenţă că Isus a trăit din nou, încercând să găsească o modalitate ca să-i facă pe toţi să creadă că el este încă mort. (Matei 27:62-66 ; Luca 23:50-53 ; Ioan 19:31-42) Iosif a dispărut complet din ţara sa de naştere, iar tatăl lui a presupus că el a murit; astfel terminând primul act al marei drame profetice.

31. Locul acţiunii este mutat acum din ţara Canaan în Egipt, unde Iosif a fost un sclav sau rob. Cariera lui Iosif în Egipt cere ca aplicarea dramei profetice să fie trecută de la persoana lui Isus asupra lui Christos Isus şi asupra membrilor trupului său, biserica, a cărei Cap şi Domn este Isus Hristos. Profeţia se aplică acum mai cu seamă „picioarelor" sale numite şi „rămăşiţa", urmaşilor săi adevăraţi care sunt încă pe pământ. La mult timp după vinderea lui Iosif în Egipt unul dintre martorii credincioşi ai lui Dumnezeu a scris următoarele cu privire la aceasta: „Iar patriarhii, care pizmuiau pe Iosif, l-au vândut, ca să fie dus în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el şi l-a izbăvit din toate necazurile lui; i-a dat înţelepciune şi

Cuprins

trecere înaintea lui faraon, împăratul Egiptului, care l-a pus dregător peste Egipt şi peste toată casa lui." (Faptele Apostolilor 7:9,10) Aceasta este o nouă dovadă că drama care a fost condusă de Iehova Dumnezeu a fost o profeţie, şi a fost scrisă de mult timp spre folosul rămăşiţei, care este acum pe pământ, pentru încurajarea şi întărirea acesteia. Confirmând aceasta, profetul lui Iehova a scris: „Le-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el şi până când l-a încercat cuvântul Domnului. Atunci împăratul a trimis să-i scoată lanţurile, şi stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit. L-a pus domn peste casa lui şi dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui şi să înveţe pe bătrânii lui înţelepciunea. " (Psalm 105:17-22). În felul acesta a fost prezis că membrii picioarelor lui Christos Isus vor fi legaţi şi puşi în fiare, vor fi împiedicaţi şi vor suferi până când va sosi timpul lui Dumnezeu să-i înalţe împreună cu Domnul şi Capul lor. Bunătatea plină de iubire a lui Iehova se arată în faptul că el a dat poruncă să fie însemnate chiar şi aceste amănunte mici din vechime, şi acum le descoperă spre folosul credincioşilor săi de pe pământ.

32. După sosirea lui în Egipt, Iosif a devenit sclav în casa lui Potifar, căpetenia străjerilor lui Faraon, şi acesta a fost şi executorul principal al regelui: „Domnul a fost cu Iosif, aşa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul." (Geneza 39:2) Iosif a fost un rob, şi în acel timp un om fără nici-o vază în Egipt, însă favoarea lui Dumnezeu a fost tot timpul cu el. În acelaşi mod şi-au pierdut urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus de pe pământ, mai cu seamă rămăşiţa, prestigiul printre oameni, şi au avut parte de un tratament foarte insultător din pricina credincioşiei lor. Ei de asemenea au asigurarea că Dumnezeu este cu ei, şi aceasta le uşurează sarcinile. Potifar a văzut că Iosif a fost un om bun şi demn de încredere, şi l-a numit ca sclavul său de încredere. La fel au observat şi oamenii din lume că credincioşii lui Iehova sunt mai vrednici de încredere decât alţi oameni, că te poţi bizui pe ei mai mult decât pe alţii când li se încredinţează o datorie specială. Aceşti urmaşi credincioşi ai Domnului au învăţat că orice fac, să facă ca pentru Domnul.

33. Dacă aplicăm acum faptele bine cunoscute şi profeţia urmaşilor credincioşi ai lui Christos Isus de pe pământ, observăm cât de bine se potrivesc cele două. Această parte a profeţiei se aplică, după cât se pare, perioadei de timp când Isus Hristos a pregătit calea înaintea lui Iehova, înainte de a intra în templu. Din 1878 d. Hr. servii credincioşi ai lui Iehova sub conducerea lui Christos Isus au fost ocupaţi într-un serviciu premergător împărăţiei. Ei au văzut că împărăţia s-a apropiat, şi au ieşit să vestească întoarcerea lui Christos, şi împărăţia lui Dumnezeu sub domnia lui Christos Isus, deşi ei încă nu aveau o înţelegere clară asupra lucrurilor. După cum Iosif a fost un sclav în casa lui Potifar, aşa au fost şi urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus supuşi oamenilor, deoarece n-au înţeles cine sunt „înaltele stăpâniri." (Romani 13:1) Ei au crezut că stăpânitorii politici ai pământului sunt stăpânirile rânduite de Dumnezeu, astfel formând înaltele stăpâniri. Ei au îndeplinit cu credincioşie tot ce li s-a încredinţat şi oamenii din

Cuprins

lume au văzut c, aceşti creştini adevăraţi au fost mai demni de încredere decât alţii. După cum Iosif a fost numit serv de încredere, deoarece a fost demn de aceasta şi a arătat credincioşie, aşa a fost dezvoltată în decursul timpului, când Christos Isus a pregătit calea înaintea lui Iehova, o clasă de urmaşi adevăraţi ai lui Christos Isus, bărbaţi şi femei, care au îndeplinit în mod credincios şi cinstit tot ce li s-a încredinţat, şi credinţa lor a fost observată. Această clasă a fost pe pământ când Christos Isus a sfârşit lucrarea pregătirii căii înaintea lui Iehova, şi s-a arătat în templu pentru a ţine judecată. Acestei clase îi sunt adresate următoarele cuvinte ale lui Isus : „Ferice de robul acela [de acea clasă a servului], pe care stăpânul său, la venirea lui în templul, îl va găsi făcând aşa!" (Matei 24:45; 46) În acel timp subiectul „înaltelor stăpâniri" nu a fost dezbătută, şi nici luată prea mult în considerare. Dar va veni timpul când integritatea poporului lui Dumnezeu va fi supusă probei, şi atunci ei trebuie să ştie cine sunt de fapt „înaltele stăpâniri", şi să se devoteze cu totul acestora.

34. Iosif a fost fără îndoială un tânăr bine dezvoltat şi atrăgător şi cu totul de încredere. El a fost tare, drept şi viguros. El a găsit favoare în ochii lui Potifar, stăpânul său, şi de aceea i-a fost permis să se mişte liber în casa lui. Neprihănirea lui a fost pusă acum la probă. Acum a trebuit să se arate dacă va rămâne credincios şi statornic lui Dumnezeu sau va ceda? Femeia lui Potifar a servit scopul de a-l încerca, întocmai cum „femeia" lui Satan, organizaţia lui este întrebuinţată să-i pună la o încercare grea pe fiii lui Dumnezeu care trăiesc acum pe pământ, prin ceea ce li se dă ocazie să-şi dovedească neprihănirea. Femeia lui Potifar a încercat să-l seducă pe tânărul Iosif, încercând să aibă o relaţie intimă cu el. El i-a rezistat, însă ea n-a cedat în încercarea sa. Când a văzut că nu poate reuşi nicicum, şi când tânărul a fugit de ea când ea i-a apucat şi i-a rupt haina din spate, ea 1-a acuzat în mod fals că a atacat-o şi a încercat să o siluiască. Aceasta a fost o acuzaţie gravă; şi deoarece dovezile de circumstanţa au fost împotriva lui Iosif, deşi cu totul false, Potifar, stăpânul lui, 1-a aruncat în temniţă „în locul unde erau închişi întemniţaţii împăratului."(Geneza 39:6-20) În această probă Iosif şi-a păstrat cu totul neprihănirea.

35. Preacurvia şi adulterul sunt simboluri ale relaţiilor spirituale interzise ale copilului lui Dumnezeu cu „femeia" sau organizaţia lui Satan. (Iacob 4:4) Servii credincioşi ai lui Iehova, care-1 servesc sub conducerea lui Christos Isus, au respins adeseori apropierile desfrânate şi imorale ale „femeii", adică organizaţiei lui Satan. Deşi au fost de multe ori ademeniţi, totuşi ei s-au ţinut „nepătaţi de lume", refuzând să aibă ceva de a face cu organizaţia care stăpâneşte lumea. Ei nu s-au lăsat seduşi de femeia lui Satan. Ei au refuzat într-una să se unească cu organizaţiile religioase şi să aibă ceva de-a face cu ele, şi astfel să săvârşească curvie spirituală. Ei au evitat afacerile politice, stricate ale acestei lumi şi i-au servit mai departe cu statornicie pe Dumnezeu şi pe Christos Isus.

36. Femeia lui Potifar a făcut acuzaţia falsă împotriva lui Iosif din răzbunare. Din sete de răzbunare, ca aceea femeie adulteră şi rea, preoţimea i-a acuzat în mod fals pe copii credincioşi ai lui Dumnezeu de abuzul libertăţii lor şi

Cuprins

de crimă de atac asupra organizaţiei lumii. Cu bucurie răutăcioasă continuă să-i acuze pe martorii lui Iehova că ar fi comunişti. Această acuzaţie falsă a fost făcută cu deosebire în decursul războiului mondial şi de atunci se aude mereu. Deşi clasa „servului credincios" ţine strict de adevăr, după cum a poruncit Iehova, şi se luptă numai pentru adevăr şi pentru justificarea numelui lui Iehova, preoţimea, întocmai ca soţia lui Potifar, recurge la minciuni şi acuză în mod răutăcios poporul lui Dumnezeu de crime, şi astfel pricinuieşte închiderea lui şi restrângerea libertăţii sale. Preoţimea şi aliaţii ei, „viteji" Babilonului, au refuzat dintotdeauna să iese în public şi să lupte; ceea ce se poate spune mai cu seamă astăzi. Preoţimea nefiind în stare să combată adevărul vestit de poporul lui Dumnezeu, recurge la minciuni şi loveşte din întuneric. Soţia lui Potifar a ştiut că nu poate aduce o acuzaţie dreaptă împotriva lui Iosif, şi că ea numai aşa poate lupta împotriva lui dacă trage folos nedrept din legăturile ei cu bărbatul său; de aceea l-a atacat din gelozie şi răutate împotriva lui Iosif, lovindu-l din spate. Tot aşa ştie şi preoţimea că nu poate aduce nimic în apărarea sa, şi de aceea trage asupra martorilor lui Iehova din spate, ascunzându-se totdeauna înapoia cuiva şi sprijinindu-se pe prestigiul şi poziţia ei între elementele politice şi comerciale ale organizaţiei lui Satan. Cu privire la preoţime şi la aliaţii ei din ziua de astăzi, referitor la metoda lor de luptă, Iehova zice: „Vitejii Babilonului [ai organizaţiei lui Satan] nu mai luptă, ci stau în cetăţi, puterea le este sleită, şi au ajuns ca nişte femei." (Ieremia 51:30) Rezultatul este că martorii lui Iehova sunt aruncaţi în închisoare, acuzaţi de îndemnare la răscoală, de trădare, de activitate împotriva guvernului, de ostilitate faţă de stat şi de primejduire a organizaţiei lumii. (Matei 24:9; Marcu 13:9) Astfel de acuzaţii false au fost aduse împotriva poporului credincios al lui Dumnezeu mai cu seamă în timpul războiului mondial, şi mulţi au fost întemniţaţi din pricina credincioşiei lor faţă de Dumnezeu, deoarece ei au ţinut la neprihănirea lor faţă de el. În acelaşi timp clasa „servului rău", care devenise o parte a ,,femeii" lui Satan, i-a dat pe cei credincioşi pe mâinile preoţimii, întocmai după cum a fost dat Isus de către Iuda în mâinile conducătorilor religioşi ai Iudeilor. (Mate 24:9-12)

37. Iosif a fost acuzat de acea femeie de o crimă capitală. Aceasta a fost o acuzaţie care a putut fi făcută uşor, şi a putut fi uşor întărită de dovezi circumstanţiale, în timp ce Iosif n-a putut aduce nimic spre apărarea sa, numai cuvântul său cinstit. Pitarul lui Faraon a fost decapitat pentru o crimă care a fost mai puţin monstruoasă, decât crima lui Iosif. Lui Iosif de asemenea i s-ar fi tăiat capul, dacă Dumnezeu n-ar fi fost cu el, şi n-ar fi ţinut mâna sa ocrotitoare asupra lui, să împiedice executarea lui. Iehova a manipulat situaţia, astfel încât Iosif a ajuns într-o temniţă mai bună, şi anume în închisoarea regală. Fără îndoială că Iosif a fost tratat un timp oarecare ca şi ceilalţi întemniţaţi, deoarece este scris despre el în mod profetic: „I-au strâns picioarele în lanţuri, l-ai pus în fiare." (Psalm 105:17,18) Domnul a arătat îndurare faţă de el, şi după aceea Iosif a fost făcut sclav de încredere în temniţă: „Şi mai marele temniţei a pus sub privegherea lui pe toţi întemniţaţii care erau în temniţă. Şi nimic nu se făcea acolo decât prin el. Mai marele temniţei nu se mai îngrijea de nimic din ce avea Iosif în mână, pentru

Cuprins

că Domnul era cu el. Şi Domnul îi dădea izbândă în tot ce făcea." (Geneza 39:22,23) În această temniţă, Iosif a fost un tip al lui Isus Hristos, reprezentat prin „picioarele" sale, membrii de pe pământ, care au fost reţinuţi şi aruncaţi în temniţă, mai ales în decursul războiului mondial.

38. Toate pedepsele ce se dau membrilor credincioşi numiţi „picioarele" sale, adică rămăşiţei, sunt socotite de Christos Isus ca şi cum le-ar fi suferit el însuşi (Matei 25:36-40). Servii lui Iehova au suferit în decursul războiului mondial tot felul de tratamente rele, ei au fost întemniţaţi şi maltrataţi, cum a fost maltratat şi Iosif la început. După aceea însă Iehova le-a uşurat suferinţele, şi i-a ţinut în viaţă, deşi credincioşii lui au fost aruncaţi în închisoare ca să fie fi omorâţi acolo. Din acest motiv sunt menţionaţi ei în Sfânta Scriptură ca „cei ce sunt pe moarte". (Psalm 79:11; 102:20) Christos Isus, preaiubitul Fiu a lui Dumnezeu a fost în acel timp l templu. Spiritul sfânt ca mângâietor şi conducător fusese retras, deoarece Domnul a fost el însuşi prezent în templu: El îi conduce şi-i mângâie de atunci încoace personal pe ai lui care sunt strânşi la El. (2 Tesaloniceni 2:7; Ioan 14:16-18) Prin urmare, Dumnezeu a fost în acel timp cu clasa antitipică a lui Iosif şi i-a arătat favoare, şi continuă să-i arate bunătatea sa până în ziua de astăzi. Întocmai după cum au fost încredinţaţi în mâinile lui Iosif, ca unui sclav sau rob de încredere, toţi ceilalţi întemniţaţi, tot aşa a dat Domnul clasei servului său credincios şi înţelept privilegiul şi datoria să-i servească pe toţi ceilalţi prizonieri. Aceştia includ în primul rând pe cei reprezentaţi prin Rut şi Estera, care de atunci au devenit membrii clasei servului, şi după aceea pe oamenii de bine sau pe Ionadabii care acum sunt dezlegaţi şi sunt puşi în libertatea împărăţiei. Aşa a făcut prosperă Domnul lucrarea clasei servului credincios, care în această parte a dramei este reprezentată de Iosif. El le-a încredinţat în mâinile lor toate averile sale. Ei se roagă pentru propăşire şi primesc propăşire după cum a făgăduit Dumnezeu. (Psalm 118:25) Iosif şi-a păzit neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Rămăşiţa, membrii trupului lui Christos, care continuă să fie credincioasă, îşi va păstra neprihănirea faţă de Iehova, şi făcând aşa ei sunt siguri că vor avea parte la justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Marea dramă profetică continuă şi arată că Iehova are încă mult lucru pe seama lui Iosif, prezicând astfel că Dumnezeu, prin Christos Isus, a încredinţat clasei servului său credincios mult lucru spre onoarea numelui său. El descoperă acum aceste adevăruri clasei servului său credincios, ca să fie tare în speranţă şi să ştie că dacă va continua în serviciu credincios, va lua parte la timpul său din justificarea numelui sfânt al lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Arată motivul pentru care Iehova s-a îngrijit de aceia care vor fi cu luare aminte la cuvântul Său. Cum a fost tras la îndoială cuvântul şi numele lui Iehova? Cum a procedat Iehova în această situaţie şi de ce? Cu ce rezultat? Ce mărturie trebuie pusă acum? Care este scopul ei?

Alin. 2. Când şi cui se aplică regula scrisă în Romani 6:23: S-a observat această regulă?

Cuprins

Alin. 3. De ce este viaţa veşnică un dar plin de har al lui Dumnezeu? Explică cuvintele „în Isus Cristos, Domnul nostru"!

Alin. 4. Cui şi în ce chip i-a dat Iehova dovezi despre preştiinţa Sa şi i-a făcut cunoscut îngrijirile Sale pentru oameni? În ce scop s-a făcut aceasta?

Alin. 5, 6. Ce scop a urmărit Iehova prin evenimentele conduse de El în timpurile vechi şi prin raportul despre ele pe care le-a făcut să fie scrise în Cuvântul Său? Când şi cui i-a descoperit Iehova aplicarea acestor drame profetice? Cum şi în ce scop?

Alin. 7, 8. Relatează împrejurările care au însoţit naşterea şi primele experienţe ale lui Iosif şi Beniamin.

Alin. 9. Arată origina şi relaţia celor doisprezece fii ai lui Izrael.

Alin. 10,11. Relatează cursul întâmplărilor prin care Iosif a devenit cel mai important om din Egipt. Arată însemnarea profetică a numelui „Iosif".

Alin. 12,13. Arată că aceasta şi alte drame profetice şi darea de seamă despre ele împlinesc scopul lor divin.

Alin. 14,15. Pe cine reprezintă Iacob în această drama profetică şi cum? Şi Rahela ?

Alin. 16,17. Pe cine reprezintă Iosif în această parte a dramei şi în ce chip? Şi Beniamin? Dar Beniamin împreună cu Iosif?

Alin. 18. Ce s-a anunţat dinainte: a) prin faptul că Iosif a fost fiul cel mai iubit al tatălui său , iar până la naşterea lui Beniamin a fost singurul fiu pe care i la născut Rahela? b) prin faptul că atât Iosif, cât şi Beniamin au fost fiii lui Iacob născuţi la bătrâneţe?

Alin. 19. Pe cine reprezintă cei zece fraţi vitregi ai lui Iosif? Şi cum este arătat aceasta ?

Alin. 20,21. Cui şi în ce scop dăruieşte Iehova o înţelegere a profeţiilor sale? Cum putem şti că noi avem înţelegerea adevărată a unei profeţii?

Alin. 22. Arată cu ajutorul textelor biblice că, după împrejurările raportate în Geneza 31:7, situaţia lui Iosif şi a lui Beniamin a fost profetică.

Alin. 23-25. Explică următoarele tablouri profetice prezentate: a) în darea de seamă din Geneza 37:3; b) în visele lui Iosif şi în efectul pe care 1-a avut povestirea lor asupra fraţilor săi; c) prin faptul că Iosif a fost fiul şi păstorul credincios al tatălui său şi în raportul său despre fraţii săi care de asemenea au fost păstori; d) prin însărcinarea pe care Iosif a primit-o de la tatăl său, după cum este arătat în versetul 14.

Alin. 26. Ce a fost pentru Iosif însemnarea viselor raportate aici?

Alin. 27. Arată însemnătatea profetică a viselor lui Iosif raportate aici, şi a invidiei, şi a urei manifestate faţă de el de fraţii săi vitregi.

Alin. 28-30. Relatează pe scurt ceea ce este spus despre Iosif în Geneza 37:14-36. Aplică tabloul profetic.

Alin. 31. Ce schimbare de decor arată începutul părţii a doua a dramei, şi ce schimbare cere aceasta în aplicarea tabloului profetic?

Cuprins

Alin. 32, 33. Aplică partea tabloului profetic care este raportată în Geneza 39:2.

Alin. 34,35. Cum găsesc aplicare ca profeţie străduinţele statornice ale femeii lui Potifar de a-l seduce pe Iosif, şi faptul că Iosif şi-a păzit neprihănirea?

Alin. 36. Ce a făcut femeia lui Potifar când a văzut că nu-l poate seduce pe Iosif? Arată cursul evenimentelor care împlinesc această parte a tabloului.

Alin. 37,38. Ce dovedeşte că în acel timp, la împlinirea tabloului profetic, „Domnul a fost cu Iosif"?

JUDECATĂ

Atotputernicul Dumnezeu, stând pe tronul Său, deasupra tuturor forţelor organizaţiei Sale, şi îndreptându-Se dinspre nord pentru distrugerea necredinciosului oraş Ierusalim, a fost văzut într-o viziune de către profetul Său, Ezechiel. În ceea ce priveşte acest lucru Ezechiel spune: „Iar deasupra firmamentului care era peste capetele lor [ale heruvimilor] se afla asemănarea unui tron, ceva ca o piatră de safir; iar deasupra acestei asemănări de tron era cineva care semăna cu un om. Am văzut ceva ca o lucire de aur, ceva ce semăna cu un foc, de jur împrejur şi în interior, mai sus de ceea ce păreau să fie şoldurile lui, iar mai jos de ceea ce păreau să fie soldurile lui, am văzut ceva ce semăna cu un foc, şi care strălucea de jur împrejur. Era ceva asemeni unui curcubeu care apare într-un nor într-o zi de ploaie, aşa arăta strălucirea de jur împrejur. Aceasta arăta ca şi gloria Domnului. şi când am văzut-o, am căzut cu faţa la pământ, şi am auzit glasul cuiva care îmi vorbea." – Ezec. 1:26-28.

Datoria pronunţării judecăţii Lui Dumnezeu, dar şi executarea ei, se află pe umerii Lui Isus Cristos, cel care este Reprezentantul Său Oficial. Acea viziune se referă la momentul venirii Domnului Isus la templul Lui Iehova pentru judecată, ea fiind sprijinită de ceea ce profetul a văzut ulterior şi despre care a scris următoarele: „Apoi m-a dus la poarta [templului], la poarta care dă spre est; şi iată, gloria Dumnezeului lui Israel venea dinspre est, iar glasul Lui era ca vuietul multor ape; iar pământul a strălucit de gloria Lui. Era ca viziunea pe care am văzut-o, ca viziunea pe care am avut-o atunci când am venit să distrug oraşul [să prorocesc că oraşul trebuie distrus (notă de subsol)]; iar viziunile erau ca viziunea pe care am avut-o lângă râul Chebar; şi am căzut cu faţa la pământ. Iar gloria Domnului a intrat în casă, pe drumul porţii care dădea spre est. Apoi spiritul m-a ridicat şi m-a dus în curtea interioară, şi iată, gloria Domnului umpluse casa." – Ezec. 43:1-5.

La momentul primei sale viziuni, Ezechiel îi simboliza şi prevestea pe cei care se aflau într-un legământ cu Dumnezeu, pe cei care erau pentru Împărăţie şi pe care Domnul Isus Cristos i-a găsit credincioşi la venirea Sa la templu, oferindu-le interesele Împărăţiei pe pământ şi numindu-i clasa „slujitorului credincios şi înţelept." (Mat. 24:45,46) Clasa „slujitorului credincios" a avut o viziune mult mai

Cuprins

clară despre lucrările Ilie şi Elisei ale bisericii, din toamna anului 1919. Acest lucru s-a întâmplat la cinci ani după ce Iehova L-a pus pe împăratul Său uns pe muntele sfânt al Sionului, iar „fiul de parte bărbătească", noul guvern, a fost născut. Noul guvern făcea parte din organizaţia universală a Lui Dumnezeu, iar prin funcţionarea acelui guvern Iehova Şi-a început domnia asupra pământului. Acest lucru a fost simbolizat de faptul că Iehova era prezentat ca stând pe tronul Său deasupra întregii Sale organizaţii, după cum a fost descris de către Ezechiel. Prin urmare, la cinci ani după începerea Împărăţiei, clasa „slujitorului" Domnului de pe pământ a început să vadă în mod clar că Dumnezeu avea încă o lucrare pentru ea, lucrare care trebuia îndeplinită înainte de sfârşit. Împărăţia a început, iar prima mare lucrare trebuia să fie nimicirea organizaţiei Satanei; înainte ca Domnul să facă acest lucru, El îi va trimite pe membrii clasei „slujitorului credincios" de pe pământ să desfăşoare o campanie la nivel mondial prin care să îi anunţe pe toţi oamenii despre scopurile Sale. Vedem astfel că faptele care au loc în realitate se potrivesc cu profeţia şi arăta că Ezechiel a avut prima sa viziune după cinci ani petrecuţi în captivitate, aşa cum şi clasa „slujitorului credincios şi înţelept", clasa prevestită de Ezechiel, a avut viziunea lucrării Elisei la cinci ani după ce Împăratul a fost înscăunat.

Timp de câţiva ani, oamenii Lui Dumnezeu au aşteptat ca viziunea să vorbească. Începând cu anul 1889, an în care a fost publicat al II-lea volum al Studiilor din Scripturi şi în care s-a observat o semnificaţie simbolică a lucrării lui Ilie, cei credincioşi au aşteptat, crezând că anul 1914 va marca îndeplinirea completă a profeţiei. Ei se aşteptau ca Apocalipsa să urmeze imediat după anul 1914 şi ca biserica să fie glorificată. Desigur, acela nu a fost momentul stabilit, ei având o viziune clară a profeţiei doar după anul 1918. Asemeni profetului Habacuc, oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu au aşteptat, iar în tot acest timp au existat anumite speculaţii curioase, speculaţii care nu erau decât simple presupuneri; acestea nu erau adevărate, deoarece nu sosise momentul stabilit de Dumnezeu pentru ca ei să le înţeleagă. Habacuc, referindu-se la clasa „slujitorului", a scris: „Voi sta de veghe la postul meu, şi mă voi aşeza pe turn, şi voi veghea să văd ce va spune El prin mine, şi ce voi răspunde atunci când voi fi mustrat. Iar Domnul mi-a răspuns, şi a spus: Scrie viziunea, şi aşterne-o clar pe table, pentru ca cel care o va citi, să o citească uşor. Căci viziunea este pentru timpul stabilit, iar la sfârşit va vorbi, şi nu va spune minciuni; chiar dacă va zăbovi, aşteapt-o, pentru că va veni cu siguranţă, nu va întârzia." – Hab. 2:1-3.

Anul 1919 a fost anul în care clasa „slujitorului credincios" a început să vadă importanţa lucrării lui Elisei. „Slujitorul" a văzut mult mai bine înţelesul acesteia în anul 1922. În acel an, oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu au înţeles că au fost neglijenţi în mărturisirea numelui Domnului; din această cauză „Domnul era mâniat pe ei", însă venise momentul ca ei să „întoarcă mânia Sa." (Isa. 12:1) În acel an, persoanele credincioase au văzut că Domnul a venit la templul Său, iar cu bucurie şi zel specifice casei Domnului, ei au început lucrarea Elisei de anunţare a venirii Împăratului şi a Împărăţiei.

Cuprins

Viziunea pe care Ezechiel a avut-o a fost atât de minunată şi de uimitoare încât el a „căzut cu faţa la pământ, auzind glasul cuiva care îi vorbea.” (Ezec. 1:28) Când Dumnezeu, prin articolele din „Turnul de Veghere” a dezvăluit viziunea venirii Domnului la templu şi înţelesul ei, cei credincioşi, denumiţi „tinerii” Lui Dumnezeu, au căzut cu faţa la pământ asemeni lui Ezechiel, venerându-L cu devotament pe Iehova. Pentru aceştia viziunea a început să crească în minunăţie şi grandoare, iar ei au văzut că măreaţa lucrare a oamenilor unşi ai Lui Dumnezeu de pe pământ este de a proclama adevărul spre răzbunarea numelui Său. Încă de atunci, „slujitorul credincios” a continuat să audă glasul Domnului, raspunzându-i cu bucurie prin desfăşurarea lucrării care le-a fost dată.

În timp ce tânărul Ezechiel era închinat înaintea Domnului, el a auzit o voce care îi spunea: „Fiu al omului, ridică-te în picioare, şi îţi voi vorbi.” (Ezec. 2:1) „Iar spiritul a intrat în mine când mi-a vorbit, şi m-a ridicat în picioare, pentru a-L putea auzi pe cel care îmi vorbea. Iar El mi-a spus: Fiu al omului, te trimit la fiii lui Israel, la o naţiune rebelă, care s-a răzvrătit împotriva Mea; ei şi părinţii lor au comis fărădelegi împotriva Mea, până în ziua aceasta.” (Ezec. 2;2,3) Atunci şi acolo, lui Ezechiel i-a fost dată porunca de a le transmite un mesaj locuitorilor Israelului. Din moment ce ungerea este simbolul unei sarcini acordate şi puse pe umerii celor unşi, aceasta reprezintă ungerea celor credincioşi care au fost acceptaţi şi luaţi în organizaţia Lui Dumnezeu. Cei pe care Domnul i-a găsit credincioşi în momentul inspecţiei pe care a făcut-o la venirea la templu, aşa cum a fost reprezentat în pilda harurilor, sunt înfăţişaţi aici ca primind ungerea sau sarcina pe care o au de îndeplinit. – Mat. 25:21.

Când Domnul a venit la templu în anul 1918 a găsit două clase de slujitori: una care era motivată de o dorinţă egoistă de a fi onorată în Împărăţie, şi una care nu era egoistă, ci dimpotrivă, Îi era devotată Domnului în îndeplinirea voii Sale. El descrie prima clasa ca fiind clasa „slujitorului răului”, în timp ce cealaltă era clasa „slujitorului credincios şi înţelept”. După ce separarea celor două clase a avut loc, clasa „slujitorului credincios şi înţelept” a început să fie cunoscută şi denumită „rămăşiţa”. „Slujitorul credincios şi înţelept” este uns şi primeşte sarcina de a avea grijă de interesele împărăţie, iar acest lucru este arătat de cuvintele Lui Isus prin care El spune că „îl va numi conducător peste toate bunurile sale”. (Mat. 24:47) Această profeţie indică faptul că ungerea a avut loc în anul 1919, şi că revărsarea spiritului sfânt, potrivit profeţiei lui Ioel, s-a petrecut în anul 1922, an în care toţi cei care făceau parte din divizia pământească a organizaţiei Domnului au primit sarcina de a propovădui mesajul adevărului. – Ioel. 2:28,29.

Ezechiel a văzut cum Domnul se apropia să distrugă organizaţia Satanei, iar clasa „slujitorului credincios” a văzut în anul 1919 că biserica, simbolizată de Elisei, trebuie să înceapă o lucrare viguroasă de ucidere, lucrare care are legătură cu distrugerea „Creştinătăţii organizate” de către Domnul. La scurt timp după ce revista „Epoca de Aur” a fost publicată, în numărul 27 au fost prezentate în mod clar faptele ticăloase săvârşite de „Creştinătatea organizată”. Câteva milioane de copii ale acestui număr al revistei le-au fost oferite oamenilor. Clasa „slujitorului

Cuprins

credincios" s-a ridicat atunci în picioare şi s-a pus pe treabă. Ungerea reprezenta sarcina de a vorbi despre răzbunarea Lui Dumnezeu împotriva tuturor celor care I-au defăimat numele. În sulul care i-a fost oferit lui Ezechiel „erau scrise lamentări, gemete şi vaiete". La fel, persoanele unse ale Lui Dumnezeu au acum sarcina de a anunţa răzbunarea Lui Iehova împotriva celor care I-au defăimat numele. (Ezec. 2:10) Oamenii unşi ai Domnului au primit astfel sarcina de a publica aceste adevăruri astfel încât ele să poată fi auzite, citite şi înţelese.

Organizarea lucrării necesită timp, fiind clar că membrii clasei „slujitorului" ar fi putut să fie mai energici decât au fost. Fără nicio îndoială mulţi au fost reţinuţi din cauza temerilor, iar acest lucru impunea ca ceva să se întâmple pentru a le deschide ochii astfel încât ei să vadă responsabilitatea lucrării pe care o aveau de îndeplinit. Este bine cunoscut faptul că unii dintre oamenii care au inceheiat un legământ cu Dumnezeu au ezitat să distribuie numărul 27 al revistei „Epoca de Aur", în special din cauza fricii. Articolele dădeau în vileag duplicitatea clerului, iar unii se temeau că vor atrage asupra lor nemulţumirea clericilor. În ultima parte a anului 1920, Societatea Turnului de Veghere a început distribuirea mesajului întâlnit în numărul 27 al revistei „Epoca de Aur". Grupurile care au eşuat sau care au refuzat să distribuie acel mesaj şi-au pierdut toate privilegile, în timp ce altele au fost trimise pe teren pentru a distribui mesajul respectiv. Până în anul 1922 oamenii Lui Dumnezeu au înţeles mult mai clar care le erau sarcinile, lucrarea lor luând avânt, iar cei care aveau privilegiul de a o desfăşura au făcut acest lucru cu curaj şi sârguinţă.

CAMPANIE CU FONOGRAF

Mai jos sunt prezentate rapoarte primite de la membrii familiei Betel, membrii angajaţi într-o campanie educaţională desfăşurată cu ajutorul fonografelor portabile.

În decembrie, douăzeci şi cinci de ore dedicate unei lucrări de mărturie îndeplinită exclusiv prin intermediul fonografului, au oferit binecuvântări peste măsură. În şaptesprezece luni anterioare au existat 1,55 de plasamente pe oră, în 384 de ore dedicate lucrării de mărturie. Prin metoda fonografului, în luna care tocmai s-a încheiat, plasamentele au coborât la 1,14 pe oră, însă binecuvântările au crescut 100%.

Metoda fonografului îndepărtează prejudecăţile, îi trezeşte pe cei adormiţi, îi retrezeşte pe cei inactivi, stârneşte interesul, îi convinge pe oameni de altruismul persoanelor unse ale Lui Iehova, crează o impresie excelentă în cartier, îi face pe oameni să citească anumite cărţi pe care le au deja, transformă lucrarea de mărturie dintr-o cursă într-o vizită, face ca teritoriul să dureze de câteva ori mai mult şi îl binecuvântează pe cel care desfăşoară această lucrare cu un adevăr minunat şi des repetat.

Cuprins

La patru săptămâni după ce un fermier polonez de lângă Madisonville, Pa., a refuzat să vorbească despre adevăr sau să îi primească pe martori în casa lui, el, alături de soţia sa şi de cei doi copii, au ascultat cu mare interes şi apreciere patru discuri, promiţând să citească o broşură pe care au primit-o gratis. Prejudecăţile lor au dispărut, probabil pentru totdeauna.

În acelaşi cartier, un tânăr fermier şi soţia sa, membrii unei biserci al cărei pastor ataca cu răutate adevărul (până în punctul în care îi urmărea pe unii martori pe stradă şi îi avertizează foarte clar să nu mai citească diverse publicaţii), au ascultat şase înregistrări şi au obţinut patru cărţi legate. El a început de-abia acum să lucreze, după multe luni de inactivitate.

În acelaşi cartier, unde o femeie pretindea că are cele mai multe dintre cărţi, nu le citise şi nici nu plănuia să facă acest lucru; ea le-ar fi dat cu prima ocazie. Însă, alături de soţul ei, a ascultat şase discuri şi şi-a manifestat interesul şi aprecierea. Ei vor citi acum şi cărţile.

În Kempton, Pa., un bărbat şi soţia lui, ambii luterani, aveau un sentiment ostil faţă de toţi cei care oferau hrană spirituală; ei aveau deja tot ceea ce îşi doreau, şi tot ceea ce aveau nevoie. Nu a fost oferită nicio masă sau vreun scaun. Două discuri au fost redate pe podeaua verandei din faţa casei. Unul menţiona „Pregătirea”, iar în momentul în care i-a fos arătată şi cartea, el şi-a dorit-o, şi a cumpărat-o, deşi nu avea loc de muncă.

În Friedensburg, Pa., o femeie care avea multe dintre cărţi, a refuzat să asculte adevărul sau să primească şi mai multe publicaţii. Pe marginea drumului, alături de soţul ei (şi de patru dintre copiii ei), a ascultat şase înregistrări, iar bărbatul a obţinut cartea „Bogăţiile”, după care a intrat în casa din care martorii tocmai fuseseră daţi afară, pentru a obţine mijloacele necesare astfel încât să poată contribui şi el.

În acelaşi cartier, un bărbat supărat pe lume, dar mai ales pe bisericile diavolului, după ce a ascultat cu o oarecare împotrivire două lecturi, a spus că cei mai mari ipocriţi se află în biserici, iar în ceea ce îl priveşte, el îl ascultă cu fiecare ocazie pe care o are pe „omul din Brooklyn”. El a promis că va citi şi o carte, deşi soţia sa a protestat.

În Oceanside, N.Y., o femeie care tocmai se alăturase bisericii luterane nu şi-a dorit să devină „confuză”, însă în momentul în care a ascultat două lecturi a ajuns la concluzia că Domnul i-a trimis pe martori. Ea avea deja cartea „Bogăţiile”, obţinând-o ulterior pe cea intitulată „Creaţia”.

În acelaşi cartier unde un martor capabil tocmai sunase la uşile oamenilor, însă nu le lăsase nicio impresie prin metodele obişnuite, a venit accidental un alt martor cu un fonograf, cu treziceci de minute mai târziu. Difuzarea a şapte înregistrări a avut ca rezultat plasarea publicaţiei „Bogăţiile”.

În Jericho, N.Y., o invitaţie dintr-o dimineaţă de Duminică într-un magazin de antichităţi a avut ca rezultat cea mai plăcută jumătate de oră petrecută ascultând înregistrările fonografului, în faţa unui şemineu. Ascultarea discurilor a făcut posibilă plasarea cărţilor şi acolo.

Cuprins

În acelaşi cartier, un gentleman catolic irlandez, un străjer, spunea că are peste 250 de discuri proprii pentru fonograf, şi că în fiecare seară, pe întreg parcursul nopţii, ascultă radioul, deoarece nu are altceva de făcut. A acceptat în cele din urmă să asculte o înregistrare – „Purgatoriul". La sfârşit a spus: „Ei bine, asta te pune pe gânduri, nu-i aşa?!", după care a obţinut cartea „Bogăţiile".

În Flushing, N.Y., o femeie irlandeză catolică le-a permis accesul martorilor „Turnului de Veghere, cu un cvartet masculin şi cu lecturi de la cele mai bune programe de radio din oraşul New York". Ea a fost uimită şi îşi dorea să cunoască obiectivele; însă, bazându-ne pe un indiciu de la Estera („Conservarea", pag. 120-122), această informaţie nu urmă să fie dezvăluită decât la momentul potrivit. Când nu a mai avut suficient timp liber la dispoziţie, i-au fost arătate patru cărţi – „Bogăţiile", „Creaţia", „Guvernul" şi „Pregătirea", cu precizarea că aceste cărţi au fost menţionate în lectură. Ea le-a primit pe toate, iar la două minute după ce interviul a fost terminat, a venit pe trotuar şi şi-a dorit să ştie dacă mai poate face unul în aceleaşi condiţii.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 FEBRUARIE 1937 Nr. 4

Cuprins:

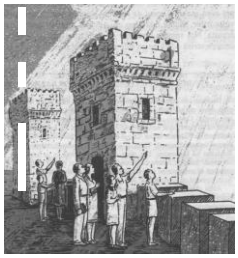
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA
PARTEA a II-a - Pag.79

BISERICA DIN EFES - Pag.96

SCRISORI - Pag.101

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 februarie 1937** **Nr. 4**

ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA a II-a

„Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a Lui şi a zis: Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit. Îi voi binecuvânta din belşug hrana, voi sătura cu pâine pe săraicii lui.” (Psalm 132:13-15)

ÎNGRIJIREA LUI IEHOVA este destinată în primul rând pentru preaiubitul său, Isus Hristos, şi pentru membrii trupului său. Aceştia constituie templul sau locuinţa lui Dumnezeu, şi îngrijirea lui pentru ei este foarte bogată. În primul rând Iosif l-a reprezentat pe Isus Hristos, şi în al doilea rând pe urmaşii credincioşi ai Domnului, inclusiv clasa „servului credincios şi înţelept” care este acum pe pământ. În această zi de strâmtorare înseamnă mângâiere şi întărire pentru rămăşiţă că poate primi pâine spirituală din mâna lui Dumnezeu din belşug, din care se poate hrăni oricând. În acest scop Dumnezeu le descoperă acum profeţiile sale, inclusiv drama aceasta care a fost condusă de el în antichitate şi a fost jucată de servii lui. Iosif a fost ţinut în temniţă, deşi a fost nevinovat. Dumnezeu a permis ca el să rămână un timp oarecare în această situaţie, ca să joace mai departe rolul ce i s-a dat în profeţie prin care au fost prezise lucruri mai mari viitoare, inclusiv modul în care Iehova va îndeplini scopul său exprimat.

2. Paharnicul sau majordomul şi pitarul regelui au fost închişi în aceeaşi temniţă în care a fost şi Iosif pentru că au supărat în ceva chip pe domnul şi regele lor. Iosif i-a servit pe aceşti prizonieri. Amândoi bărbaţii au avut vise, şi Iosif a tălmăcit visele lor şi le-a descoperit că unul din cei doi va fi executat, pe când celălalt va fi pus iarăşi în postul său de mai înainte în serviciul regelui. Iosif i-a lămurit cu această ocazie că interpretarea visurilor lor nu se trage din ştiinţa lui, ci vine de la Dumnezeu, şi astfel el L-a onorat pe Iehova şi nu şi-a luat onoarea pentru sine. Iosif l-a rugat pe mai marele paharnicilor ca după slobozirea lui din temniţă şi după ce va fi pus iarăşi în oficiul său pe lângă rege, să-l încunoştinţeze pe rege de întemniţarea lui Iosif şi să-i spună că el a fost răpit în mod nelegiuit din poporul său şi a fost vândut ca sclav şi a fost aruncat în temniţă nevinovat. Tălmăcirea visurilor celor doi bărbaţi s-a dovedit adevărată, dar când paharnicul a fost eliberat şi a fost pus din nou în postul lui, a uitat de Iosif şi timp de doi ani nu s-au luat măsuri spre eliberarea lui (Geneza 40).

Cuprins

3. Faptele perceptibile care corespund acestei părţi a profeţiei arată că împlinirea ei a început cam în anul 1918. Cei doi întemniţaţi care au avut visurile ca întemniţaţi s-au aflat pe aceeaşi treaptă, însă visul paharnicului sau al majordomului arată neegoism, deoarece el a dat vinul pe care l-a primit în pahar lui Faraon, regelui, ca să-1 bea. Visul pitarului a arătat că el a avut trei coşuri cu pâine albă, şi cu toate că visul arată că aceste erau bucate pentru Faraon sau pentru rege, el totuşi a permis ca păsările să mănânce aceste bucate. Aşa s-a întâmplat cum a prezis Iosif când a tălmăcit visul: paharnicul sau majordomul a fost scos afară din temniţă şi a fost pus iarăşi în oficiul său dinainte; pitarul a fost însă spânzurat. Paharnicul a prefigurat aici pe clasa „servului credincios", iar pitarul a preumbrit clasa „servului rău". Persoanele care au format cele două clase când Domnul Isus a venit în templu, se aflau pe aceeaşi treaptă şi au stat atunci înaintea Domnului spre a fi judecate. Toţi Leviţii aceştia antitipici, servi ai Domnului, au fost adunaţi atunci înaintea scaunului de judecată a lui Hristos. În acel timp şi înainte de aceea toţi Leviţii antitipici au păcătuit împotriva lui Iehova, marele Rege al veşniciei; şi el s-a mâniat pe ei sau i-au displăcut din cauza purtării lor nelegiuite în anii 1917 şi 1918. Din acest motiv Dumnezeu a permis ca să i se restrângă libertatea sau să fie luaţi prizonieri de organizaţia lui Satan. Întocmai după cum majordomul a fost fericit când a fost pus iarăşi în postul său de mai înainte, aşa s-au bucurat şi credincioşii când au fost conduşi iarăşi în libertate, iar împiedicarea lor s-a sfârşit şi mânia lui Dumnezeu faţă de ei s-a potolit. (Isaia 12:1 ; 60:10; Zaharia 1:14, 15)

4. Profeţiile pe care le dăduse Iehova înainte cu mult timp şi care au prezis soarta consacraţilor, erau pe cale de a se împlini, deoarece sosise timpul; consacraţii s-au interesat pentru însemnătatea lor şi au fost neliniştiţi, fiindcă n-au fost capabili să le înţeleagă; şi aceasta este arătat prin descurajarea prizonierilor fiindcă n-au fost capabili să înţeleagă visele lor. Unii dintre consacraţi au încercat să interpreteze profeţiile după părerile lor proprii, inclusiv drama profetică despre Iosif şi fraţii lui, şi n-au aşteptat timpul rânduit al lui Dumnezeu ca să le interpreteze aceste profeţii. Când cei doi prizonieri au vorbit lui Iosif despre visele lor, el le-a răspuns: „Tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu." (Geneza 40:8) Aceasta prezice că profeţiile lui Iehova nu pot fi tălmăcite de oameni, ci că interpretarea vine de la Iehova şi el o dăruieşte la timpul rânduit acelora care-1 iubesc şi-l servesc. Isus Hristos în templu este marele Serv şi Interpret al lui Iehova, şi prin permisiunea lui Dumnezeu şi sub conducerea sa el dă celor credincioşi o înţelegere a profeţiilor lui Dumnezeu şi a venirii sale în templu. Cei ce caută să alerge înaintea Domnului şi să interpreteze profeţiile după ideile lor proprii nu primesc niciodată interpretarea adevărată a lor. Cei smeriţi însă aşteaptă pe Domnul şi încearcă să înveţe. „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa." (Psalm 25:9). Visul paharnicului sau al majordomului reprezintă pe cei credincioşi, lipsiţi de egoism şi smeriţi, care aduc fructul vieţi şi fac bucurie lui Iehova Dumnezeu, marelui Rege al veşniciei (Ioan 15:5-8). Acestei clase Dumnezeu i-a arătat favoarea sa şi a restabilit-o în favoarea

Cuprins

sa. Când visătorul şi-a povestit visul lui Iosif, a spus: „Viţa aceasta avea trei mlădiţe... şi ciorchinele au făcut struguri copţi... Eu am luat strugurii, i-am stors în paharul lui Faraon, şi am pus paharul în mâna lui Faraon". Iosif a răspuns după aceea paharnicului: „Cele trei mlădiţe sunt trei zile", adică ele reprezintă trei zile (Geneza 40: 9-12). Cele trei zile au corespuns celor trei ani care au început în anul 1919, când Domnul a început să libereze clasa prizonierilor, şi trei ani adăugaţi la 1919 ne aduc în anul 1922 când Domnul a făcut de cunoscut clasei sale credincioase că ea a fost pusă iarăşi în favoarea lui, iar ea s-a bucurat, şi în acelaşi timp a fost unsă prin vărsarea spiritului lui Dumnezeu (Ioel 2:28, 29).

5. Mânia Domnului s-a întors în acel timp de la cei credincioşi şi ei s-au bucurat foarte mult. Cei ce au avut privilegiul să ia parte în anul 1922 la congresul din Cedar Point, îşi vor aminti încă acea perioadă de bucurie. Cam în acelaşi timp s-a dat pe faţă şi clasa „servului rău" care a permis ca păsările cerului sau „păsările" să-i fure adevărul. (Matei 13:4,18,19) Din cauza egoismului lor, fiindcă în fruntea intereselor lor a stat mântuirea lor şi nu onoarea numelui lui Dumnezeu, ei au fost lepădaţi de Domnul şi au fost „blestemaţi înaintea lui Dumnezeu", ca şi cum ar fi fost spânzuraţi de un lemn; şi acest fapt a fost prefigurat prin spânzurarea pitarului regelui Faraon. (Deuteronomul 21:23) Deşi din profeţie reiese că despărţirea decisivă între clasa „servului credincios" şi clasa „servului rău" s-a făcut în anul 1922, totuşi clasa „servului credincios" n-a ştiut despre împlinirea parabolei spuse de Domnul cu privire la cei doi servi până când nu a apărut „Turnul de Veghere" din 15 Februarie 1927. În articolul „Servul bun şi rău", care a apărut în acel număr i s-a făcut cunoscut poporului Domnului de pe pământ pentru prima oară deosebirea dintre cele două clase. Clasa „servului rău" n-a putut vedea niciodată adevărul despre împlinirea acestei parabole profetice. Ei zic până în ziua de astăzi: „Domnul nu s-a mâniat pe noi în timpul războiului mondial", şi ei recunosc mai departe pe stăpânitorii politici ai acestei lumi ca înaltele stăpâniri.

Bunătatea sa

6. Oamenii uită adeseori de prietenii lor adevăraţi. Chiar şi o mamă poate să uite pe copilul ei. Dumnezeu însă nu-i uită pe aceia care-l servesc credincios. (Isaia 49:15) Profetul lui Iehova, reprezentându-l pe Isus Hristos, capul adevăraţilor Izraeliţi spirituali, zice: „Voi vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi! Voi spune marea Lui bunătate faţă de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurările şi bogăţia bunătăţii Lui. El a zis: Negreşit, ei sunt poporul Meu, nişte copii cari nu vor fi necredincioşi! Şi astfel El s-a făcut Mântuitorul lor. În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, şi Îngerul Feţei Lui i-a mîntuit: El însuşi i-a răscumpărat, în dragostea şi îndurarea Lui, şi necurmat i-a sprijinit şi i-a purtat în zilele din vechime." (Isaia 63:7-9)

7. Iosif, omul uitat, a stat în închisoare doi ani întregi după ce a interpretat visele oamenilor menţionaţi mai înainte. El a fost uitat de omul pe care 1-a favorizat în mod deosebit, el n-a fost uitat însă de Iehova Dumnezeu. Iehova fără îndoială de aceea a permis ca Iosif să rămână în temniţă, ca să îndeplinească partea

Cuprins

cealaltă a dramei mari profetice. La timpul său rânduit Iehova a făcut ca să fie jucată o alta parte a dramei, şi aceasta este cercetată acum aici.

8. Iehova a făcut ca Faraon să aibă două vise într-o noapte. În acel timp a fost obiceiul de a pune pe înţelepţii lumii să interpreteze visele, şi Faraon a trimis să-i cheme pe toţi magii şi pe toţi înţelepţii Egiptului înaintea sa. Dar nici unul dintre ei n-a putut să-i interpreteze visele. Atunci paharnicul său şi-a adus aminte deodată că Iosif i-a făcut odată un mare serviciu, ceea ce însă i-a dispărut cu totul din minte până în acel moment. „Atunci mai marele paharnicilor a luat cuvântul, şi a zis lui Faraon: Mi-aduc aminte astăzi de greşeala mea. Faraon se mâniase pe slujitorii lui; şi mă aruncase în temniţă, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine şi pe mai marele pitarilor. Amândoi am visat câte un vis în aceeaşi noapte; şi anume, fiecare din noi a visat un vis, care a primit o tălmăcire deosebită. Era acolo un tânăr evreu, rob al căpeteniei străjerilor. I-am istorisit visele noastre şi el ni le-a tălmăcit şi ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia. Lucrurile s-au întâmplat întocmai după tălmăcirea pe care ne-o dăduse el. Pe mine Faraon m-a pus iarăşi în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat." (Geneza 41:9-13).

9. Când a auzit Faraon acest raport al paharnicului său, a trimis imediat după Iosif care a fost încă tot în temniţă. Fără îndoială Iosif a avut atunci un aspect ca şi ceilalţi prizonieri; bărbos şi îmbrăcat în haine murdare. Iosif s-a ras şi s-a îmbrăcat cu haine curate; apoi a fost dus înaintea regelui. Regele i-a istorisit visele sale şi l-a întrebat dacă le poate interpreta, Iosif s-a dovedit din nou credincios şi adevărat prin faptul c-a dat toată onoarea şi lauda lui Iehova Dumnezeu: „Iosif a răspuns lui Faraon: Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!" (Geneza 41:16)

10. Iehova a dat acele vise lui Faraon, şi acum Faraon i le-a istorisit lui Iosif. În acest loc al dramei profetice, Faraon a jucat rolul prin care a fost reprezentat Iehova Dumnezeu, cum descoperă scopul său lui Isus Hristos şi face de cunoscut prin el însemnarea servilor săi „credincioşi şi înţelepţi" care au rămas încă pe pământ şi formează picioarele lui Isus Hristos, pe care „i-au strâns… în lanţuri" în perioada legii marţiale (Psalm 105:18). Despre vise şi cum i-au fost istorisite lui Iosif, Sfânta Scriptură raportează în Geneza 41:17-24. Faptele bine cunoscute acum, care arată împlinirea acestei părţi a dramei profetice sunt următoarele:

11. În cursul perioadei Ilie a lucrării Domnului, urmaşii de atunci ai lui Isus Hristos au declarat în mod public că Armaghedonul va fi o luptă între elementele de capital şi de lucru, şi va rezulta o anarhie peste pământul întreg. În anul 1914 lumea s-a aflat în braţele marelui război, şi s-a aşteptat că războiul va degenera în cele din urmă în anarhie sau va conduce la bătălia Armaghedonului. Consacraţii s-au aflat atunci în multe greutăţi din pricina stărilor care erau în lume şi din pricina activităţii lui Satan împotriva lor. Mintea consacraţilor s-a ocupat cu întrebările: Ce se va alege din consacraţii lui Dumnezeu sau din partea vizibilă a organizaţiei lui Dumnezeu? Şi cum va putea supravieţui cineva anarhiei ? Răspunsul la aceste întrebări a fost cuprins în profeţiile pe care le-a făcut Iehova să fie scrise; însă ele

Cuprins

au fost scrise într-o limbă simbolică şi timpul lui Iehova nu sosise încă ca să facă aceste profeţii uşor de înţeles consacraţilor săi, si de aceea ei nu le-au putut înţelege. Aceste profeţii, ca şi visele, deşi sunt scrise, şi cu toate că unii au încercat să le interpreteze, totuşi n-a existat nici-o interpretare care a putut fi înţeleasă.

12. Când s-a sfârşit războiul mondial Iehova a pus în frunte profeţiile şi faptele fizice care au arătat împlinirea lor şi întocmai ca visul îndoit al lui Faraon însemnătatea profeţiilor a fost acum de două ori sigură. Isus Hristos îl învinsese pe Satan în războiul care a avut loc în cer, alungându-l din cer, aruncându-l pe pământ. Acum Isus Hristos a fost cel vrednic să deschidă cărţile „viselor" sau ale profeţiilor, şi să rupă cele şapte peceţi ale lor, şi lui, ca mai marelui Iosif care este acum înaintea lui Iehova, a mai marelui Faraon, care şade pe scaunul de domnie şi ţine în mâna dreaptă cartea, i s-a dat putere să rupă peceţile şi să descopere profeţiile. (Apocalips 5:1-7) După aceea Iehova l-a trimis pe Solul său, pe Interpretul său, Isus Hristos în templul lui. Cu venirea Interpretului în templu sosise şi timpul să-i strângă pe credincioşii lui la sine în templu, şi după aceea să le descopere însemnarea profeţiilor. Înainte de acel timp nici unul dintre „înţelepţii lumii" şi nici unul dintre „bătrânii aleşi", care s-au amestecat între cei consacraţi şi au cugetat că sunt capabili să interpreteze profeţia şi de aceea au şi încercat să facă aceasta, n-a fost de fapt capabil să spună însemnarea ei. Unii din acei bătrâni aleşi au încercat să interpretele profeţia despre Iosif şi fraţii săi şi alte profeţii; însă interpretările lor au dat greş. Cei ce-au încercat să apară ca interpreţi, au ocupat mai târziu locul lor în clasa „servului rău". În acel timp perspectiva a fost foarte întunecată, atât pentru oamenii de lume, cât şi pentru consacraţi. Aceasta a fost în anul 1918 şi la începutul anului 1919. Dar marele Rege, Iehova l-a găsit şi l-a adus pe Interpret, pe Isus Hristos, pe mai marele Iosif, şi în anul 1919 el a început să-i scoată afară pe „prizonierii" lui din „închisoare", întocmai după cum a fost scos Iosif din închisoare şi a fost pus înaintea lui Faraon. Clasa originală a „servului credincios şi înţelept", simbolizată de Mardoheu şi Naomi, s-a arătat şi a fost pregătită pentru serviciu: şi aceasta a fost reprezentată în Iosif. În anul 1922, martorii lui Iehova au început să vadă interpretarea profeţiilor, şi lucrarea acestor martori a început să avanseze într-o formă organizată.

13. Ţinând in minte aceste fapte sau împrejurări istorice, să observăm acum că Faraon a istorisit lui Iosif visul său dublu şi că Iosif a fost luminat de spiritul lui Iehova Dumnezeu ca să-i dea interpretarea. (Geneza 41:17-32) Deşi rămăşiţa n-a cunoscut însemnarea profeţiilor, inclusiv cea examinată aici, totuşi mai marele Iosif a trimis-o devreme în anul 1922, după ce a turnat spiritul său peste „orice făptură" a rămăşiţei, ca să facă lucrul de mărturie pe pământ. Astfel aceşti credincioşi iau parte la împlinirea profeţiei; Domnul Isus Hristos, mai marele Iosif, le-a descoperit însemnarea şi înţelegerea spirituală a profeţiilor; şi rămăşiţa comunică aceste interpretări ale Domnului, îndată ce primeşte o înţelegere a lor de la el, altora din „Egipt", adică din lume. Cu alte cuvinte mai marele Iosif în templu o informează pe rămăşiţă despre însemnarea profeţiilor lui Dumnezeu, şi ea spune

Cuprins

apoi însemnarea Ionadabilor sau „altor oi" pe care Domnul le strânge acum în turma sa.

Visele lui Faraon

14. Faraon nu şi-a putut interpreta visurile, deoarece el n-a fost decât un om păcătos. Nici înţelepţii şi magii lui n-au putut să le interpreteze, căci şi ei au fost numai oameni păcătoşi şi au preumbrit clasa servului rău care încearcă să interpreteze profeţia, dar nu poate. Faraon a jucat pur şi simplu rolul ce i s-a împărţit în drama profetică, şi aceasta a fost totul. A fost necesar ca cineva să joace rolul prin care a fost reprezentat Iehova Dumnezeu cum descoperă Fiului său prea iubit, Isus Hristos, însemnarea profeţiilor, iar Faraon a fost întrebuinţat numai ca să joace un rol. În primul vis Faraon a văzut şapte vaci „grase la trup şi frumoase la chip" ieşind din Nil şi păscând în iarba suculentă a văii Nilului. După ele au ieşit alte şapte vaci din Nil, şi acestea au fost „slabe, foarte urâte la chip, şi sfrijite". Vacile sfrijite şi slabe în loc să pască iarbă, au mâncat pe cele şapte vaci bine făcute şi grase. Această parte a visului dublu a descoperit contrastul izbitor dintre îngrijirea lui Iehova Dumnezeu prin organizaţia lui sub Isus Hristos, şi îngrijirea pentru popor a organizaţiei lui Satan, care stăpâneşte lumea, mai cu seamă aşa-zisa hrană „spirituală" cuprinsă în aceasta, care este dată de elementele religioase ale organizaţiei lui Satan. Observaţi acum bine acest contrast.

15. Îngrijirile organizaţiei lui Iehova sunt reprezentate prin cele şapte vaci bine făcute şi grase. Ieşind, ele au păscut în iarba îmbelşugată pregătită pentru ele, şi deoarece au fost creaturi cu sânge cald, ele au ilustrat starea completă sau întregimea ispăşirii păcatelor pentru neamul omenesc şi „hrana tare" care se găseşte numai proviziile lui Iehova, care sunt împărţite prin organizaţia sa care stă sub conducerea lui Isus Hristos a mai marelui Iosif. Aceasta înseamnă că Împărăţia a venit şi că piatra de temelie a organizaţiei lui Dumnezeu, care este Isus Hristos, mai marele Iosif, a fost pusă în Sion. (Isaia 28:16) Isus Hristos, Domnitorul legitim al lumii este acum pe tron. „Râul cu apa vieţii, limpede ca cristalul" iese „din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului" şi este îngrijirea pentru viaţă pe care a făcut-o Dumnezeu pentru cei ce doresc să-1 asculte. (Apocalips 22:1, 2) Iehova s-a îngrijit peste măsură de mult pentru aceia care vor să vină la el şi să-şi dovedească neprihănirea faţă de el, şi aceasta este calea spre viaţă, alta nu există. Vacile grase şi musculoase au reprezentat prin urmare aceste îngrijiri bogate.

16. Comparaţi acum aceste îngrijiri bogate ale lui Iehova, cu „proviziile" mizerabile spirituale făcute, de organizaţia lui Satan, şi îndeosebi cu aşa numita „hrană spirituală" care este servită de elementele religioase sau de aşa-zişii „conducători religioşi creştini". Cele şapte vaci rău nutrite şi sleite reprezintă starea spirituală a tuturor acelora care la venirea Domnului Isus în templu au fost ţinuţi prizonieri în organizaţia lui Satan, adică consacraţii în afară de templu, şi toţi oamenii de bunăvoinţă care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârşesc în „creştinătate", şi din cauza hranei mizerabile din care trebuie să se nutrească. Ei s-au aflat într-o stare de înfometare, şi au avut foarte mare nevoie de

Cuprins

hrană spirituală, ca să se ţină în viaţă. Când servii credincioşi ai lui Iehova Dumnezeu au fost strânşi în templu, ei au devenit o parte a organizaţiei lui Dumnezeu şi au constituit o parte a îngrijirii sale spre a se servi unii pe alţii, şi pe cei care caută adevărul şi dreptatea. Ca membri ai cetei templului, ei sunt o parte a mai marelui Iosif şi sunt hrăniţi de el. Vacile slabe şi sleite reprezintă în acest loc al dramei pe oamenii de bunăvoinţă care sunt ţinuţi în închisorile lui Satan de agenţii lui religioşi, şi care flămânzesc din lipsă de hrană nutritoare. Aceşti prizonieri trebuie hrăniţi. Faptul că cele şapte vaci slabe le-au mâncat pe cele şapte vaci bine nutrite arată că oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, prizonierii, trebuie să consume şi să se hrănească din lucrurile pe care le-a pregătit Iehova pentru ei prin organizaţia sa. Pentru ispăşirea păcatelor lor s-a făcut îngrijire, ceea ce ei trebuie să afle, şi trebuie să exercite credinţă în sângele vărsat al lui Isus Hristos. Ei trebuie să înveţe să cunoască voinţa lui Iehova, şi să o facă spre a fi cruţaţi în Armaghedon, şi spre a putea scăpa de sabia Judecătorului, ca să moştenească după aceea binecuvântările împărăţiei care sunt pregătite pentru ei de la întemeierea lumii. (Matei 25:34)

17. După cum se vede din drama profetică, vacile slabe au rămas tot slabe şi după ce au înghiţit vacile grase. Aceasta, firește, nu poate să însemne că îngrijirea lui Iehova este insuficientă pentru cei ce se hrănesc la masa lui, ci aceasta înseamnă cu siguranţă că oamenii de bine care se nutresc din îngrijirile lui Dumnezeu, nu primesc încă acuma plenitudinea vieţii, ci primesc numai ceea ce-i ţine în viaţă acum şi în Armaghedon, iar după Armaghedon ei vor depinde de îngrijirile lui Iehova prin Isus Hristos, prin care trebuie să primească viaţă veşnică. (Romani 6:23) Acest tablou dovedeşte, între altele, că Biblia cuprinde hrană spirituală şi serveşte ca hrană înainte de Armaghedon şi în timpul lui. Hrana spirituală de care se îngrijeşte Iehova prin publicarea Cuvântului său trebuie întrebuinţată înainte de a fi luaţi sfinţii de pe pământ, şi nu după ce se va sfârşi domnia de o mie de ani a lui Hristos. Biblia trebuie întrebuinţată spre a înviora sufletele celor ce flămânzesc şi însetează după adevăr şi dreptate. Satan si agenţii lui încearcă disperat să-i împiedice pe oameni ca să mănânce din hrana pregătită pentru ei de Dumnezeu. Nu este nici un motiv de a trage concluzia că scrierile care sunt publicate şi răspândite acum între popor de organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu vor fi întrebuinţate şi în timpul celor o mie de ani de domnie a împărăţiei, şi nici că Biblia însuşi va fi întrebuinţată în decursul acelui timp. Aceste scrieri sunt utile pentru luminarea poporului în timpul prezent. După ce Isus Hristos va fi adus pe toate celelalte „alte oi" în turma lui Dumnezeu, atunci va fi întrebuinţată desigur o altă îngrijire a Domnului pentru ei.

18. Când vedem aşadar că Biblia şi cărţile care fac de cunoscut cuprinsul şi însemnarea ei, trebuie întrebuinţate acum, fiindcă ele sunt îngrijirea lui Dumnezeu, răspunderea acelora care posedă aceste adevăruri va fi mai mare. Iehova a ales un popor pentru numele lui, şi aceştia sunt trimişi din templu ca să facă de cunoscut numele său altora, şi acesta este lucrul de căpetenie care este cuprins în Cuvântul său. Aceasta este îngrijirea lui pentru neamul omenesc spre a trăi. El îi avertizează

pe martorii lui să nu înceteze să ducă acest mesaj oamenilor de bunăvoinţă, iar acestor oameni de bunăvoinţă îi spune că după ce au auzit mesajul este datoria lor să se unească cu unşii spre a duce acest mesaj altora. Tocmai aceasta este porunca cuprinsă în Apocalips 22:17: „Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino! Şi cine aude, să zică: Vino ! Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieţii fără plată."

19. Iehova trimite pe martorii lui sub conducerea lui Isus Hristos, a mai marelui Iosif spiritual, şi ei trebuie să îndeplinească lucrul pe care-i porunceşte Isus Hristos ca să-1 facă. Aceşti martori trebuie să lămurească oamenii despre îngrijirile lui Iehova pentru ei, şi să le zică: „Veniţi şi împărtăşiţi-vă de îngrijirile graţioase ale lui Dumnezeu dacă vreţi". Cei ce aud şi care sunt oameni de bunăvoinţă, şi care sunt numiţi în alt loc „Ionadabi", trebuie să primească îngrijirile graţioase ale lui Dumnezeu, şi să spună celorlalţi: „Veniţi". Toţi cei ce-L iubesc pe Dumnezeu şi pe împărăţia lui vor zice împreună: „Veniţi, şi luaţi din apa vieţii, căci aceasta este îngrijirea lui Dumnezeu pentru a da viaţă şi a o susţine, şi el o dă acelora care-1 iubesc şi-1 servesc".

Visul al doilea

20. După ce Faraon a avut un vis, a adormit din nou şi a visat a doua oară; în visul al doilea el a văzut şapte spice pline şi frumoase pe acelaşi pai. După aceea a văzut răsărind după ele alte şapte spice, şi aceste au fost goale, slabe şi arse de vântul de răsărit. Cele şapte spice goale au înghiţit apoi pe cele şapte spice bune şi grase. Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat Faraon însemnează un singur lucru" (Geneza 41:22-29). Cele două vise sunt două părţi ale aceleaşi drame, adică ele înseamnă unul şi acelaşi lucru. Cele şapte spice bune reprezintă îngrijirea bogată, adică „pâinea vieţii" în organizaţia împărăţiei lui Iehova sub Hristos, hrana spirituală, dătătoare şi susţinătoare de viaţă pe care Iehova a pregătit-o pentru cei ce-1 iubesc şi-1 servesc. Credincioşii de pe pământ au văzut şi apreciat îngrijirea plină de har al lui Dumnezeu, mai ales din 1922 încoace, şi s-au nutrit din hrana dată lor cu atâta bunătate.

21. Cu privire la aceşti credincioşi şi la starea în care se află este scris : „El dă pace ţinutului tău, şi te satură cu „cel mai bun grâu" (Psalm 147:14). Fiecare din cei credincioşi poate mărturisi plin de bucurie că acest Psalm, în case se vorbeşte în mod profetic despre pacea în ţinutul lor, şi despre cum sunt săturaţi de grâul cel mai bun, adică de adevărurile cele mai preţioase, care îmbucură inima lor, s-a împlinit. Aceştia sunt ceilalţi copii ai lui Dumnezeu pe care i-a născut femeia sa, Sionul, şi aceştia sunt hrăniţi din belşug prin îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu pe care li-o dă prin Isus Hristos; şi mare este pacea lor. (Isaia 54:13) Aceste îngrijiri şi binecuvântări minunate au fost apreciate de ceata templului mai cu seamă în anii din urmă.

22. Observaţi acum contrastul oferit de cele şapte spice slabe şi arse pe un pai. Aceste spice arse reprezintă starea oamenilor de bunăvoinţă de pe pământ în timp ce sunt ţinuţi prizonieri de Satan şi servii lui, care lucrează prin organizaţiile religioase ale acestei lumi. Aceste spice reprezintă îngrijirile mizerabile pe care le-

a făcut această organizaţie pentru neamul omenesc. Oamenii de bunăvoinţă care doresc adevărul, au fost hrăniţi cu găoace goale, şi toate lucrurile bune pe care le-au putut pricepe din Cuvântul lui Dumnezeu au fost călcate în picioare de preoţime, şi au fost aşa de desfigurate încât îngrijirile lui Dumnezeu n-au mai putut fi recunoscute; şi hrana pe care a oferit-o preoţimea în locul acestora a fost de cea mai proastă calitate. În visul profetic, faptul că spicele bune au fost înghiţite de spicele slabe şi arse înseamnă desigur că oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, care doresc să cunoască şi să înveţe dreptatea, trebuie să vină la organizaţia lui Iehova sub administraţia mai marelui Iosif, Isus Hristos, şi să mănânce din fructul împărăţiei, din pâinea vieţii, pe care o dă Iehova prin organizaţia sa, ca să fie ţinuţi în viaţă în această zi rea şi să caute dreptatea şi smerenia, şi ca să fie cruţaţi şi să supravieţuiască în ziua când se va arăta mânia lui Dumnezeu faţă de Satan şi faţă de organizaţia lui în Armaghedon. După bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, ei vor găsi viaţă din belşug, dacă rămân credincioşi şi ascultători. Aceasta accentuează din nou necesitatea absolută ca martorii lui Iehova să se grăbească acum să ducă fructele împărăţiei acelora care au urechi de auzit. Aceasta înseamnă că în ziua lui Iehova nu este permis celor credincioşi să lase să le slăbească mâinile, ci trebuie să se străduiască după cele mai bune putinţe să ducă fructele împărăţiei altora care vor să le primească. Lucrul acesta trebuie făcut atât de martorii lui Iehova, cât şi de toţi cei care aud adevărul şi au încredere în îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu pentru omenire. Ionadabii se unesc cu martorii lui Iehova în vestirea acestei îngrijiri binecuvântate pe care a făcut-o Dumnezeu pentru aceia care voiesc să găsească viaţă din belşug.

Şapte

23. Cele şapte vaci şi cele şapte spice se referă la acelaşi lucru: „Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat faraon însemnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui faraon ce are să facă. Cele şapte vaci frumoase înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice frumoase înseamnă şapte ani: este un singur vis. Cele şapte vaci sfrijite şi urâte, care se suiau după cele dintâi, înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi şapte ani de foamete. Astfel, după cum am spus lui faraon, Dumnezeu a arătat lui faraon ce are să facă. Iată, vor fi şapte ani de mare belşug în toată ţara Egiptului. După ei vor veni şapte ani de foamete, aşa că se va uita tot belşugul acesta în ţara Egiptului, şi foametea va topi ţara. Foametea aceasta care va urma va fi aşa de mare că nu se va mai cunoaşte belşugul în ţară.” (Geneza 41:25-31).

24. Profeţia se referă la două organizaţii opuse. La împlinirea profeţiei nu va fi aceeaşi organizaţie vizitată mai întâi cu mare belşug de la Dumnezeu, iar apoi cu o foamete mistuitoare. Este cu neputinţă ca Iehova să aprovizioneze mai întâi pe rămăşiţa lui de pe pământ cu un belşug de hrană spirituală, şi după aceea să înceteze cu aceasta şi să o silească să trăiască din provizii vechi înmagazinate în trecut, oprind progresul şi desfăşurarea adevărurilor sale profetice. Este cu

Cuprins

neputinţă ca Dumnezeu să fi dăruit toată hrana pentru poporul său înainte de anul 1917, şi că de atunci încoace a trebuit să se nutrească numai din lucrurile din trecut. Aşa se credea în perioada Ilie. Acea concluzie însă n-a fost justă, şi faptele arată tocmai contrariul. Această dramă profetică este în armonie exactă cu Proverbe 4:18: „Dar cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei." Poporul lui Dumnezeu, după ce a fost uns şi a fost adus în templu, face progrese în înţelegerea şi aprecierea Cuvântului său. Împlinirea tipică a viselor a fost în Egipt, şi în acel timp a fost foarte necesar ca perioada de foamete de şapte ani să urmeze după o perioadă de şapte ani de recoltă bună şi bogată, căci aceasta a fost o parte a dramei profetice. În împlinirea din timpul de acum a acelei drame profetice, cele două perioade merg paralel, şi ambele stări există în acelaşi timp, şi anume o stare într-o organizaţie, şi cealaltă stare în cealaltă organizaţie, adică cei „şapte ani" ai fiecărei din cele două organizaţii merg paralel, şi nu urmează o perioadă de şapte ani după cealaltă, făcând laolaltă patrusprezece ani.

25. Intervalul de şapte ani în fiecare organizaţie se aplică întreg sau complet asupra perioadei de la intrarea Domnului Isus în templu şi strângerea celor credincioşi la sine până la justificarea numelui lui Iehova în Armaghedon. Domnul a intrat în templu în anul 1918, strângerea în templu şi turnarea spiritului lui Dumnezeu peste întreagă rămăşiţa a avut loc în anul 1922, şi Armaghedonul este încă în viitor. În 4 Aprilie 1936 a început să fie răspândită în multe limbi cartea „Bogăţie" oferită mai cu seamă pentru oamenii de bunăvoinţă; însă profeţia nu înseamnă că la şapte ani după aceea va fi împlinită complet. Numărul şapte este un număr simbolic, şi cei şapte ani reprezintă aici în mod simbolic perioada întreagă sau completă de la venirea Domnului Isus la templu până la Armaghedon când justificarea numelui lui Iehova va fi un fapt împlinit.

26. Textul biblic în acest punct sună aşa; „Cât priveşte faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât [după nota marginală a Bibliei engleze: este pregătit] din partea lui Dumnezeu, şi că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire." (Geneza 41:32) Multele profeţii ale lui Iehova, scrise în Sfânta Scriptură, adeveresc pe deplin faptul că toate profeţiile acestea vin de la Iehova, şi în acestea este cuprinsă şi drama profetică cercetată aici, şi care este „pregătită de Dumnezeu", şi Dumnezeu va face ca aceste lucruri să aibă loc şi le va aduce la îndeplinire completă la timpul său rânduit. Poporul uns al lui Dumnezeu observă acum cum se împlineşte profeţia, şi de aceea a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu să facă de cunoscut însemnătatea acestor lucruri acelora care-l iubesc şi-l servesc. Iehova descoperă acum prin Isus Hristos profeţiile sale şi le limpezeşte rămăşiţei lui ca să aibă un belşug de hrană spre a se nutri şi să fie întărită în credinţă şi în speranţă. Spre a putea trage folos din aceste descoperiri, martorii lui Iehova şi toţi ceilalţi care vin în Organizaţia sa trebuie să continue să studieze profeţiile ca să poată fi aprobaţi de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că ei trebuie să exercite credinţă în Cuvântul său şi să îndeplinească serviciul încredinţat lor; şi un astfel de serviciu credincios aduce aprobarea lui Dumnezeu.

Cuprins

Organizare

27. Iosif, mânat de spiritul lui Iehova, a explicat lui Faraon care este cel mai bun mijloc spre a putea face faţă situaţiei ameninţătoare. Adresându-se lui Faraon el a zis: „Acum, Faraon să aleagă un om priceput şi înţelept, şi să-l pună în fruntea ţării Egiptului." (Geneza 41:33) După aceea Iosif a arătat regelui cum poate fi perfecţionată organizarea strângerii recoltei şi a înmagazinării ca apoi să se păstreze provizii pentru ziua rea apropiată. „Acum, faraon să aleagă un om priceput şi înţelept şi să-l pună în fruntea ţării Egiptului. Faraon să pună prefecţi în ţară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor şapte ani de belşug. Să se strângă toate bucatele din aceşti ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăţi şi să le păzească. Bucatele acestea vor fi provizia ţării pentru cei şapte ani de foamete care vor veni în ţara Egiptului, pentru ca ţara să nu fie prăpădită de foamete." (Geneza 41:34-36).

28. În împlinirea acestei părţi a dramei profetice Iosif l-a reprezentat pe Domnul Isus Hristos, căci după ce a venit în templul său şi s-a urcat pe tron, el este cel „priceput şi înţelept", şi este pus peste lumea întreagă, peste Egiptul antitipic. Atunci Isus Hristos a început în armonie cu voinţa exprimată a Tatălui său să conducă şi să organizeze lucrarea împărăţiei, şi să-i organizeze pe credincioşii săi de pe pământ ca să ia parte la această lucrare, la pregătirea şi înmagazinarea hranei, şi la ducerea ei la popor; această hrană spirituală este foarte importantă pentru susţinerea acelora care-l caută pe Domnul. Observaţi că Iosif n-a recomandat lui Faraon ce trebuie să facă poporul spre a se pregăti pentru foametea viitoare; ci recomandarea lui s-a referit numai la ceea ce ar trebui să facă servii regelui spre a perfecţiona organizaţia ca să poată îndeplini lucrarea lor cu succes. Poporul a putut să se folosească sau nu de aranjamentul făcut; prin urmare fiecare a trebuit să hotărască singur cum vrea să lucreze sau să se poarte. La fel şi la împlinirea profeţiei, îngrijirea pentru mântuirea şi viaţa neamului omenesc nu depinde de ceea ce pot face oamenii. Nu există numai o singură speranţă pentru lume, şi aceasta este mântuirea prin organizaţia lui Iehova, a cărei căpetenie este Isus Hristos, mai marele Iosif. „Şi Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui." (Matei 12:21)

29. În împlinirea acestei părţi a dramei profetice, organizarea rămăşiţei lui Dumnezeu de pe pământ trebuie începută şi dusă la îndeplinire după îndrumările date de Iehova prin alesul său; şi acest ales este Domnul Isus Hristos. Faptele arată că aceasta s-a făcut prin Domnul însuşi şi se face încă şi acuma prin faptul că-şi conduce poporul ca să facă ceea ce trebuie să îndeplinească.

30. Regele a recunoscut în Iosif „un om care are în el duhul lui Dumnezeu", şi el l-a înălţat pe Iosif la cea mai înaltă poziţie în Egipt, imediat după rege. „Faraon a zis lui Iosif: „Uite, îţi dau stăpânire peste toată ţara Egiptului." Faraon şi-a scos inelul din deget şi l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de in subţire şi i-a pus un lanţ de aur la gât. L-a suit în carul care venea după

al lui şi strigau înaintea lui: „În genunchi!” Astfel i-a dat faraon stăpânire peste toată ţara Egiptului.” (Geneza 41:41-43).

31. Lui Iosif i s-a dat stăpânire peste toată ţara Egiptului, şi numai scaunul de domnie l-a ridicat pe Faraon mai pe sus de Iosif. Poporul a recunoscut această orânduială. Iosif a fost îmbrăcat potrivit oficiului său înalt şi i s-a dăruit un inel şi un lanţ de aur, şi i s-a permis să se urce în carul al doilea, care venea după carul regelui. Când mergea între popor „strigau înaintea lui: Abrech! (după nota marginală a Bibliei engleze), un cuvânt care înseamnă fără îndoială că Iosif a fost recunoscut ca unul dintre mai marii Egiptului. El n-a mai fost privit ca un străin evreu care a fost vândut ca sclav în Egipt, şi el n-a mai fost dispreţuit ca „puşcăriaş” nemernic, ci acum el a fost un cetăţean onorat şi vrednic de cinste, demn să aparţină funcţionarilor casei regale, şi să stea în dreapta regelui. În chip asemănător Iehova l-a înălţat pe Isus Hristos, mai marele Iosif, şi i-a dat un nume care este mai presus de orice nume, şi a poruncit întregii creaţii în cer şi pe pământ să i se închine, şi orice genunchi să se plece înaintea lui. Aşa l-a recunoscut Iehova pe Domnul Isus Hristos ca „regele său”, şi prin hotărâre divină l-a instalat în poziţia cea mai înaltă după Iehova. În afară de aceasta, Iehova a încredinţat toate interesele împărăţiei sale lui Isus Hristos, mai marelui Iosif. Lucrând prin Isus Hristos, Iehova a încredinţat interesele împărăţiei sale de pe pământ rămăşiţei credincioase, fiindcă ea este o parte a Hristosului; şi aceasta este ceea ce a declarat Domnul Isus Hristos, în armonie cu voinţa Tatălui său, „servului credincios şi înţelept”. (Matei 24:47) Isus Hristos îi aduce pe aceşti credincioşi în templu, îi îmbracă cu „mantia dreptăţii”, pe care a dăruit-o Iehova, şi le dă pecetea autorităţii sale spre a-1 reprezenta. Lanţul de aur de la gâtul lui Iosif a arătat că Dumnezeu va face pe Isus Hristos servul său ales, şi membrii credincioşi ai trupului lui Hristos vor fi o parte a servului. Isus Hristos este în funcţia cea mai înaltă după Iehova Dumnezeu, şi el conduce înainte organizaţia lui atât pe pământ, cât şi în cer, iar servilor săi credincioşi de pe pământ îi dăruieşte o ocazie să ia parte la aceasta lucrare pe care o îndeplineşte el.

Trebuie ascultat

32. Faraon l-a făcut pe Iosif reprezentantul său cel mai înalt, şi întregului popor din Egipt i-a poruncit să-1 asculte. „Şi a mai zis lui Iosif: Eu Sunt Faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna nici piciorul în toată ţara Egiptului. Faraon a pus lui Iosif numele: Ţafnat-Paneah (Descoperitor de taine), şi i-a dat de nevastă pe Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On. Şi Iosif a pornit să cerceteze Ţara Egiptului. (Geneza 41:44,45)

33. Numele pe care 1-a primit Iosif de la Faraon înseamnă „mântuitorul lumii”, sau „hrană a celor vii”. (McClintock and Strong's Cyclopedia) Femeia care a fost dată lui Iosif nu era cineva de rând, ci a fost fiica unui preot. Iehova a aprobat acea căsătorie. Din această unire a lui Iosif şi a femeii sale s-au născut doi fii, şi anume Manase şi Efraim. Ei au fost făcuţi o parte a celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, conform voinţei lui Iehova. Iosif a avut acum treizeci de ani,

Cuprins

el ajunsese prin urmare vârsta maturităţii. (Geneza 41:44-46) Tot aşa toată puterea în cer şi pe pământ a fost dată lui Isus Hristos, mai marelui Iosif. Împreună cu Iehova el constituie „înaltele stăpâniri”, şi fiecare suflet trebuie să-i dea ascultare deplină sau în caz contrar să fie nimicit; şi aceasta se aplica cu deosebire rămăşiţei. (Faptele Apostolilor 3:23) El, mai marele Iosif, este „Mântuitorul lumii” şi „pâinea vieţii” (Matei 1:21; Ioan 6:35) Iehova alege pentru Isus Hristos o mireasă şi-l trimite pe Isus Hristos în templu cu autoritate şi împuternicire deplină să strângă şi să o ia la sine pe mireasa sa. (Apocalips 21:9) Rămăşiţa acestei cete a miresei este încă tot pe pământ, şi aceia dintre ei care au murit în credinţă au mers înaintea lor prin înviere. Toţi aceştia, întocmai ca femeia lui Iosif, sunt de neam preoţesc; căci ei sunt „preoţia împărătească” a lui Dumnezeu. (1. Petru 2:9,10)

34. Timpul pentru a lua măsuri împotriva foametei apropiate a fost mărginit. Iosif n-a pierdut timp, ci a început imediat să facă credincios şi cu zel lucrul organizării prin faptul că a pregătit hambarele şi magaziile regale în care să fie pusă hrana care a trebuit să servească la susţinerea poporului în timpul celor şapte ani de foamete ameninţătoare. „Iosif a strâns grâu ca nisipul mărit, atât de mult că au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură”. (Geneza 41:49).

35. Iosif s-a folosit bine de posibilităţile existente şi s-a îngrijit din belşug pentru nutrirea tuturor care vor corespunde condiţiilor care au trebuit anunţate. În decursul acelei perioade de şapte ani, lui Iosif şi soţiei sale, Asnat, li s-au născut fiii amintiţi mai sus. În împlinirea acestei părţi a dramei profetice Isus Hristos, mai marele Iosif, de la urcarea lui pe tron, şi mai cu seamă de la intrarea lui în templu, a organizat şi a executat lucrarea sa pentru susţinerea vieţii acelora care-l ascultă. El conduce lucrul pe care trebuie să-l facă ei şi care trebuie isprăvit înainte de a se descărca mânia lui Dumnezeu împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale în bătălia Armaghedonului. Ceea ce înfăptuieşte această lucrare mai întâi este aprovizionarea martorilor lui Iehova, a poporului pe care l-a ales Iehova pentru numele său, cu un belşug de hrană spirituală, mai departe învăţarea lor cum să o întrebuinţeze, şi după aceea organizarea şi trimiterea lor spre a servi pe alţii cu fructele împărăţiei, care în felul acesta sunt oferite oamenilor de bunăvoinţă care doresc să fie hrăniţi.

36. Mireasa lui Hristos, compusă din credincioşii care au aşteptat mult timp venirea Domnului Isus Hristos şi care acum au fost înviaţi şi strânşi la Domnul împreună cu credincioşii de pe pământ care au fost „răpiţi... ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh”, această mireasă a lui Hristos a fost preumbrită prin femeia lui Iosif. Prin faptul că Asnat, femeia lui Iosif, a fost roditoare şi i-a născut doi fii, cele douăsprezece seminţii ale lui Israel au fost completate. Aceasta arată că cele douăsprezece seminţii ale lui Iehova, ale Israelului spiritual, cele 144.000, acum sunt complete. (Apocalips 7:1-8) Numele celor doi fii ai lui Iosif sunt semnificative şi arată că toate binecuvântările de care se bucură rămăşiţa lui Iehova pe pământ îi fac „să uite” toate necazurile pe care trebuie să le sufere ca străini şi călători fără drept de cetăţenie în această lume pentru ca să poată intra în împărăţie. Urmaşii credincioşi ai lui Isus Hristos ştiu că ei trebuie să sufere cu Isus Hristos şi să piardă vaza lor printre oameni. Ei suportă toate acestea bucuros şi uită

Cuprins

aceste suferinţe, ştiind bine că ele nu sunt vrednice să fie asemănate cu slava viitoare. „Manase”, numele unuia dintre fii lui Iosif, înseamnă „care face să uite”. Numele celuilalt fiu, Efraim, înseamnă „roditor” sau „fruct dublu”, şi arată că rămăşiţa martorilor lui Iehova este încărcată cu fructele împărăţiei, din care ea mănâncă mai întâi şi după aceea duce fructele împărăţiei altora, pentru ca şi aceştia să fie hrăniţi; şi martorii lui Iehova fac lucrul acesta cu bucurie cu toate suferinţele pe care le aduce Satan prin instrumentele lui asupra lor. Astfel Isus Hristos, mai marele Iosif, poate zice cu cuvintele profetului: „Iată, eu şi copiii pe cari mi i-a dat Domnul.” (Evrei 2:13: Isaia 8:18) Amândoi fii ai lui Iosif par s-o reprezinte pe rămăşiţă. Faptul că acei copii au purtat mai departe numele lui Iosif şi al familiei sale arată că Satan nu este în stare să o alunge pe rămăşiţă de pe pământ înainte de Armaghedon, deşi se luptă disperat împotriva ei. Mai marele Iosif le-a încredinţat mărturia lui, şi ei ascultă de poruncile lui Dumnezeu spre onoarea numelui Tatălui său. (Apocalips 12:17)

37. Această parte a profeţiei este o mare mângâiere pentru rămăşiţă, căci ea este o asigurare de la Domnul că el este cu ea şi-şi ţine mâna asupra ei, şi de aceea ei merg înainte în ţara duşmanului, ridică steagul împărăţiei şi arată popoarelor pământului însemnătatea acestui steag şi că el reprezintă împărăţia sub domnia lui Hristos care este singurul mijloc de salvare pentru neamul omenesc. În decursul timpului cât mai rămâne pe pământ, rămăşiţa are asigurarea Domnului că o va hrăni din belşug cu hrana spirituală necesară pentru susţinerea vieţii ei şi pentru întărirea sa pentru ca să poată rămâne mai departe tare în Domnul, în puterea tăriei sale.

Foametea

38. Cei şapte ani de recoltă bogată au trecut şi cei şapte ani de foamete în Egipt s-au început, întocmai după cum a interpretat Iosif visul lui Faraon: „Cei şapte ani de belşug cari au fost în ţara Egiptului, au trecut. Şi au început să vină cei şapte ani de foamete, aşa cum vestise Iosif. În toate ţările era foamete ; dar în toată ţara Egiptului era pâine”. (Geneza 41:53, 54)

39. Foametea a apăsat greu peste toată lumea, însă în hambarele şi grânarele regale sub administrarea şi controlul lui Iosif n-a fost sărăcie sau lipsă de hrană. Aceasta a fost o parte a dramei profetice; şi observaţi acum faptele întâmplate care arată împlinirea profeţiei. Isus Hristos, mai marele Iosif, a fost pus pe tron în anul 1914, şi de atunci „împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său”. (Apocalips 11:15) De atunci încoace toate lucrurile de pe pământ aparţin lui Isus Hristos, sau să fie nimicite de el, ca de pildă organizaţia vizibilă a lui Satan care stăpâneşte, sau să fie cruţate în chip milos, ca de exemplu oamenii de bunăvoinţă care caută dreptatea şi smerenia. Isus Hristos permite însă ca Satan să rămână un timp oarecare mai departe la putere, şi să stăpânească chiar şi peste oamenii de bunăvoinţă şi să aducă peste ei foamete spirituală îngrozitoare şi să-i ameninţe pe toţi cu moartea. Hrană spirituală nu se găseşte în nici-o parte a organizaţiei vizibile a lui Satan; şi acesta a fost reprezentat

Cuprins

prin foametea de şapte ani. Faptul că foametea n-a păgubit nici pe Iosif şi nici pe supuşii lui, arată că această foamete după hrană spirituală pe pământ nu este şi în organizaţia lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu încetează să-şi nutrească poporul lui în timpul foametei peste organizaţia lui Satan, ci în tot timpul cât bântuie foametea în lume îi dă hrană la timpul potrivit. Există unii care pretind a fi urmaşi ai lui Hristos şi susţin că odată cu moartea lui Charles T. Russell provizia de hrană pentru susţinerea spirituală a celor de pe pământ a trebuit să se sfârşească şi de fapt s-a sfârşit. O astfel de atitudine este cu totul iraţională şi nu este în conformitate cu Sfânta Scriptură. Noi trebuie să ţinem în minte că Iehova Dumnezeu îşi îndeplineşte scopurile prin Isus Hristos. Faptele arată că din anul 1919 încoace multe alte persoane au fost aduse la cunoştinţa adevărului, au fost primite în templu şi au devenit o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, şi o parte a rămăşiţei sale de pe pământ. Tot aşa şi oamenii de bunăvoinţă, care vor forma mulţimea mare de oameni, trebuie nutriţi şi trebuie să vină în organizaţia lui Dumnezeu sub conducerea mai marelui Iosif spre a primi hrană, şi Iehova a pregătit un belşug pentru a-i hrăni.

40. Organizaţiile religioase ale lui Satan de pe pământ ţin pe mulţi oameni prizonieri. Această întemniţare constă în general din îngrădirea oamenilor prin spaimă, şi prin aceea că sunt ţinuţi în neştiinţă despre privilegiul lor de a căuta proviziile lui Dumnezeu. Aceşti oameni de bunăvoinţă care se află în prinsoare nu găsesc altceva pentru ei decât hrană mucedă şi putredă. Acolo ei suspină, după cum descrie profetul Ezechiel, din pricina urâciunilor care se săvârşesc şi din cauza stărilor mizerabile care există. Râul comercial al lui Satan nu poate aduce nici o hrană nutritoare acestor prizonieri, şi ei sunt aproape înfometaţi. Cei ce iubesc ceea ce este drept şi cred în Dumnezeu şi în Isus Hristos aud despre guvernul lui Dumnezeu sub administraţia lui Isus Hristos, a mai marelui Iosif, şi află că grânarele acestui guvern plin de har sunt pline de hrană spirituală bună şi nutritoare pentru aceia care-l caută pe Domnul. Întocmai după cum strigătul poporului a fost auzit atunci de Faraon, aşa este auzit acum strigătul poporului strâmtorat de Iehova: „Când a flămânzit în sfârşit, toată ţara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor Egiptenilor: Duceţi-vă la Iosif, şi faceţi ce vă va spune el”. (Geneza 41:55)

41. În acelaşi fel porunceşte Dumnezeu acum oamenilor care flămânzesc şi însetează după hrană spirituală să meargă la Isus Hristos. Iehova zice acum oamenilor care doresc hrană susţinătoare de viaţa: „Iată Robul Meu [Isus Hristos, mai marele Iosif], pe care-L-am ales. Prea iubitul Meu, în care-sufletul Meu îşi găseşte plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El, şi va vesti Neamurilor judecata… Şi Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui”. (Matei 12:18-21)

42. Iehova trimite îşi astăzi martorii ca să vestească sufletelor flămânde mesajul său de mângâiere, şi le zice: „Duceţi-vă la servul meu, Isus Hristos, şi faceţi ce vă va spune el, şi veţi trăi.” Numai cel ce merge la Isus Hristos şi urmează poruncile sale va trăi. Nu există altă cale spre a dobândi viaţă. Porunca şi avertismentul sunt date aici oamenilor de bunăvoinţă care vor forma mulţimea

Cuprins

mare de oameni, care este strânsă acum de Domnul. Despre aceia care merg la mai marele Iosif şi ascultă poruncile sale şi rămân credincioşi şi adevăraţi, este scris: „Nu le va mai fi foame. nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici o vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Pastorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor". (Apocalips 7:16, 17) Aşa arată Dumnezeu acelora care-1 iubesc îngrijirea bogată pe care a făcut-o pentru ei. Văzând aceasta, rămăşiţa credincioasă nu trebuie să aprecieze numai lucrul acesta ca privilegiul ei, ci în afară de aceasta trebuie să privească şi datoria ei sfântă să ridice un steag pentru popor, astfel arătându-i calea spre hambarele şi grânarele lui Iehova care sunt îndesate cu provizii de hrană spirituală. „Foametea" apasă acum asupra guvernului lui Satan al acestei lumi şi va continua cu greutăţi şi mizerie crescândă şi în cele din urmă va sfârşi în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. În decursul perioadei întregi de foamete, oamenii de bunăvoinţă care vor să primească ocrotire şi binecuvântare trebuie să se ducă la Domnul Isus Hristos, la mai marele Iosif, şi să se nutrească din belşugul de hrană spirituală pe care a pregătit-o pentru ei din ordinul lui Dumnezeu. Poporul are acum înaintea ochilor faptele palpabile, şi fiecare om raţional se va bucura să le vadă".

43. Iehova acum face cunoscut creaturilor ascultătoare de pe pământ ce legături există între el însuşi împreună cu casa sa regală şi „alte oi", care sunt strânse de Isus Hristos şi formează „mulţimea mare de oameni". În Sfânta Scriptură este scris cu privire la ea: „O mulţime mare de oameni, pe care nimenea n-ar fi putut-o număra" sau care a fost fără număr. Iehova hotărăşte numărul exact al acelora care vor aparţine casei regale, dar în ceea ce priveşte mulţimea mare de oameni pare că nu există motiv pentru care să fie fixat numărul ei. Fireşte, Dumnezeu ar fi putut şti dinainte din câţi va consta ea, însă după cum se vede el s-a abţinut de la această cunoştinţă. El face ca oamenii să audă despre îngrijirea sa plină de har pentru ei, şi după aceea fiecare este lăsat fără părtinire ori favorizare nedreaptă sau să primească această îngrijire şi să trăiască, sau să o refuze şi să rămână sub osândire şi să piară. Iehova a deschis calea spre viaţă, şi această cale constă din a-l căuta pe mai marele Iosif, Isus Hristos, de a mânca din hrana pe care a pregătit-o Iehova, de a cunoaşte adevărul, de a se pune cu totul sub conducerea Domnului, a rămâne aşa şi a-1 asculta cu bucurie. Toţi care lucrează aşa cum sunt îndrumaţi şi-şi păstrează neprihănirea faţă de Iehova Dumnezeu, rămânând credincioşi şi statornici, vor avea parte de binecuvântările sale. Unii ca aceştia nu numai că vor avea plăcere să se nutrească ei înşişi din îngrijirea graţioasă a lui Iehova, ci vor avea şi bucurie să ia parte la transmiterea acestei veşti bune altora, pentru ca şi aceştia să cânte lauda şi preamărirea lui Iehova.

44; Este scris : „Foametea bântuia în toată ţară. Iosif a deschis toate locurile cu provizii, şi a vândut grâu Egiptenilor. Foametea creştea din ce în ce mai mult în ţara Egiptului. Şi din toate ţările venea lumea în Egipt, ca să cumpere grâu de la Iosif; căci în toate ţările era foamete mare." (Geneza 41:56,57) Aceasta este o altă dovada, despre nepărtinirea absolută a Domnului. Îngrijirea lui Dumnezeu stă

Cuprins

deschisa tuturor ţărilor lumii. Aceasta este o alta dovadă că nutrirea poporului în timpul prezent de foamete se face cu deosebire spre folosul mulţimii mari de oameni. Cu privire la ea stă scris că vine „din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi din orice limbă" şi stă înaintea tronului lui Isus Hristos, dându-i omagiu ca Regelui, Liberatorului şi Mântuitorului lumii. „Şi strigau cu glas tare şi ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care sade pe scaunul de domnie, şi a Mielului". (Apocalips 7:9, 10) Noi ştim acum că îngerii din cer, membrii înviaţi ai trupului lui Hristos, precum şi rămăşiţa de pe pământ, cântă cu bucurie laudele lui Iehova, şi mulţimea mare de oameni îşi, uneşte vocea cu celelalte voci care Îl preamăresc, şi ei toţi zic: „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înţelepciunea, mulţămirile, cinstea, puterea şi tăria, în vecii vecilor". (Apocalips 7:12)

(urmează)

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Pentru cine s-a îngrijit Iehova? Pe cine reprezintă Iosif aici? Ce scop urmăreşte Iehova prin descoperirea de acum a profeţiilor sale? Pentru ce a fost întemniţat Iosif şi a fost ţinut întemniţat un timp oarecare?

Alin. 2. Relatează ce s-a întâmplat în temniţă, ceea ce mai târziu a contribuit la faptul că Iosif a primit un post lângă rege ?

Alin. 3. Arată însemnătatea profetică a viselor celor doi prizonieri.

Alin. 4,5. Descrie situaţia în care Geneza 40:7 a fost împlinită. Aplică versetul 8. Cine sunt cei smeriţi? Cum au fost reprezentaţi aceştia în visul paharnicului precum şi prin timpul şi felul liberării sale? Cum găseşte împlinire visul pitarului şi ceea ce a realizat ?

Alin. 6,7. Arată motivul pentru care după eliberarea şi restabilirea paharnicului în funcţia sa Iosif a fost lăsat să rămână mai departe în închisoare. De cine şi pentru cine au fost date cuvintele din Isaia 63:7-9? Când se aplică?

Alin. 8-10. Relatează cum a ajuns Iosif în favoarea lui Faraon. Cum s-a împlinit această parte a tabloului?

Alin. 11,12. Relatează visele lui Faraon. Cum s-a împlinit Geneza 41:8? Descrie cum a fost eliberat în împlinirea tabloului profetic 'Iosif, interpretul', şi a fost pus în poziţia să 'interpreteze visele regelui'.

Alin 13. Când şi cum i s-a dat rămăşiţei o parte la împlinirea profeţiei?

Alin. 14, 15. Referitor la visul lui Faraon: aplică acea parte în care este vorba despre cele şapte vaci grase la trup şi frumoase la chip care au păscut în iarbă.

Alin 16,17. Cum se împlineşte partea în care este vorba de vacile slabe şi sfrijite care le-au înghiţit pe celelalte şi rezultatul acestei întâmplări?

Alin. 18,19. Arată: a) ce a fost scopul lui Iehova prin faptul c-a dat Biblia şi scrierile care fac de cunoscut conţinutul şi înţelesul Bibliei; b) ce este datoria acelora care au fost favorizaţi cu o pricepere a acestor adevăruri. Şi cât de important este ca să îndeplinească lucrarea care le-a fost încredinţată;

Alin. 20,21. Ce s-a anunţat dinainte prin cele şapte spice pline şi bune pe acelaşi pai?

Cuprins

Alin. 22. Ce s-a preumbrit prin cele şapte spice goale, şi prin înghiţirea spicelor bune de acestea?

Alin 23. Relatează interpretarea visului de către Iosif.

Alin. 24,25. Explică dacă la împlinirea profeţiei cele două perioade de câte şapte ani urmează una după alta şi se referă la aceeaşi organizaţie. La ce se aplică ele?

Alin. 26. Ce învăţătură importantă pentru poporul uns al lui Dumnezeu şi alţii care intră în organizaţia sa poate fi văzută în Geneza 41:32?

Alin. 27-29. Ce a recomandat Iosif lui Faraon ca cea mai bună măsură spre a înfrunta stările prezise? Descrie împlinirea acestei părţi a dramei profetice.

Alin. 30,31. Cum se împlineşte partea dramei care este scrisă în versetele 41-45?

Alin. 32,33. Aplică versurile 44 şi 45.

Alin. 34,35. Ce s-a prefigurat după cum se poate vedea acum prin îngrijirea bogată pe care a făcut-o Iosif în decursul celor şapte ani de belşug, şi prin chestia care este raportată în versetul 50 în aceeaşi legătură?

Alin. 36, 37. Ce s-a preumbrit prin femeia lui Iosif? Ce însemnare profetică este în faptul că ea a născut lui Iosif doi fii, şi în numele acestor fii? Cum împlineşte această parte a dramei scopul dorit?

Alin. 38-40. Ce s-a preumbrit prin cei şapte ani de foamete, şi prin faptul că ea a bântuit „în toate ţările”? Aplică declaraţia: „În toată ţara Egiptului era pâine”.

Alin. 41-45. Descrie situaţia anunţată dinainte în versetul 53 şi îngrijirea făcută pentru aceia care se duc la „Iosif” şi fac ce le spune el.

Alin. 44. Ce însemnătate profetică se poate vedea în partea tabloului care este descrisă în versetele 56 şi 57?

BISERICA DIN EFES

Iehova Dumnezeul I-a oferit Revelaţia Lui Isus Cristos, iar la rândul Lui, El i-a transmis-o bătrânului apostol Ioan, spunând: „Scrie într-un sul ceea ce vezi, şi trimite-l celor şapte biserici care sunt în Asia: din Efes, din Smirna, din Pergam, din Tiatira, din Sardes, din Filadelfia şi din Laodiceea […] îngerului bisericii din Efes scrie-i: Aceste lucruri sunt spuse de cel care ţine cele şapte stele în mâna Sa dreaptă, cel care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur: ‹‹Cunosc faptele tale, şi lucrul tău, şi răbdarea ta, şi ştiu că nu îi poţi suporta pe oamenii rai, şi că i-ai pus la încercare pe cei care spun că sunt apostoli, dar nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi; tu ai îndurare, şi răbdare, ai suportat multe de dragul numelui Meu, şi nu ai obosit. Totuşi, am ceva împotriva ta, din cauza că ţi-ai părăsit dragostea dintâi. De aceea aminteşte-ţi de unde ai căzut, şi căieşte-te, şi fă faptele de altădată; dacă nu, voi veni de-ndată la tine, şi voi îndepărta sfeşnicul din locul lui, dacă nu te căieşti. Totuşi ai aceasta, că urăşti faptele nicolaiţilor, pe care le urăsc şi Eu. Cine are urechi să audă, să asculte atunci ceea ce spiritul le spune bisericilor: Celui

Cuprins

care biruie îi voi da voie să mănânce din pomul vieţii, care este în mijlocul paradisului Lui Dumnezeu.››" – Rev. 1:11; 2:1-7.

Mesajul către „cele şapte biserici care sunt în Asia" i-a fost trimis lui Ioan „de la cel care este, care era, şi care va veni [şi anume de la Iehova Dumnezeul]; şi de la cele şapte spirite [spiritul sfânt al Lui Iehova, cifra şapte denotând deplinătatea] care sunt înaintea tronului Său, şi de la Isus Cristos, care este martorul credincios […] al cărui sânge ne-a curăţat de păcatele noastre." (Rev. 1:4,5) Ioan simboliza rămăşiţa Domnului.

„Asia" nu se referă la continentul asiatic, ci la Asia Mică, în special la teritoriul care se afla de-a lungul coastei de vest, teritoriu care în zilele lui Ioan era o provincie romană. Insula Patmos unde Ioan a fost exilat se afla la aproximativ douăzeci de mile depărtare de acea provincie. Denumirea de „Asia" înseamnă „mlăştinos", condiţie care reprezintă foarte bine bisericile în momentul în care „întunericul acoperea pământul, şi bezna popoarele" şi în care Dumnezeu le-a spus oamenilor Săi: „A venit lumina ta, iar gloria Domnului se va înălţa peste tine." – Isa. 60:1.

Există unele motive pentru care cele „şapte biserici" nu s-ar fi putut referi (aşa cum se credea odată) la nişte epoci de timp sau la biserici care să acopere o perioadă de timp de pe vremea apostolilor şi până în prezent. În mesajul de mai sus, Isus avertizează Efesul, Pergamul, Tiatira şi Sardes, spunându-le că dacă nu îşi vor îndrepta calea, va veni şi le va judeca. Judecata Domnului trebuie să înceapă în momentul venirii Sale la templu, şi nicidecum înainte. Toate cele şapte biserici, sau congregaţii, menţionate ca fiind în Asia, existau în aceeaşi perioadă de timp. În mod cert condiţiile necorespunzătoare descrise existau cu adevărat în rândurile celor şapte congregaţii din Asia Mică, însă care ar fi folosul ca acestea să fie avertizate de venirea Judecătorului dacă ele reprezintă perioade de timp care acoperă existenţa bisericii din momentul Penticostei din anul 33 d.Cr., până la venirea Împărăţiei? Cele şapte congregaţii din Asia Mică au încetat să existe cu mult timp înainte de venirea Domnului pentru judecată. De asemenea, din ziua Penticostei şi până în prezent, un foarte mare număr de biserici sau congregaţii au luat fiinţă iar apoi şi-au încetat existenţa, cu mult înainte de venirea Domnului la templul Său. Istoria ne arată că aşa numita biserică a Lui Cristos şi-a îndreptat niciodată starea necorespunzătoare în care se afla, ba mai mult, acea stare s-a regăsit chiar şi în adevărata biserică, atunci când Domnul a venit la templul Său.

Avertizarea este: „Iată, voi veni de-ndată." Dacă bisericile sau congregaţiile ar primi vreun beneficiu de pe urma mesajului transmis lor prin Ioan, atunci înseamnă că ele trebuie să existe toate în acelaşi timp, şi totodată simultan cu rămăşiţa simbolizată de Ioan. Ba mai mult, dacă Domnul le dezvăluie înţelesul acestor mesaje bisericilor sau congregaţiilor după venirea Sa la templu, şi după revărsarea spiritului Său sfânt, atunci, orice ar reprezenta cele „şapte biserici" ar trebui să fie ceva contemporan cu viaţa clasei slujitorului Lui Iehova, în timpul „zilei pregătirii Sale" pentru bătălia finală care va distruge organizaţia Satanei. Isus a spus că va permite ca grâul şi neghina să crească împreună până la sfârşitul

Cuprins

lumii, moment în care El va veni pentru judecată şi pentru separarea uneia de cealaltă. Nu există niciun motiv pentru care mesajul Revelaţiei să le fi fost adresat congregaţiilor care au încetat să existe cu secole înainte de sfârşitul lumii, iar prin urmare, se pare că nu există niciun motiv pentru care aceste mesaje să fie destinate bisericii, pentru acea perioadă lungă de timp.

Dacă Ioan simbolizează clasa slujitorului în momentul sfârşitului lumii (şi se pare că nu există nicio îndoială asupra acestui lucru), înseamnă că cele „şapte biserici" sau congregaţii nu cuprind perioada de timp a Evului Mediu, sau perioada de dinainte ca Domnul să „îl trimită pe Mesagerul Său care să pregătească calea înaintea Lui." – Mal. 3:1.

În perioada în care Ioan a scris Cartea Revelaţiei existau mai mult de şapte congregaţii, sau biserici, în Asia Mică. Şapte este o cifră simbolică care denotă deplinătatea în tot ceea ce ţine de lucrurile spirituale; prin urmare, cele „şapte biserici" reprezintă toate congregaţiile care existau în acelaşi timp şi în care condiţiile descrise erau reale. Concluzia clară este atunci că cele „şapte biserici" reprezintă aspecte, stări sau condiţii care există simultan în toate congregaţiile cuprinse în mesajul divin. Fiecare persoană născută întru spirit este marcată de aceste condiţii care au existat în rândurile copiilor Lui Dumnezeu în acea perioadă în care „calea era pregătită pentru venirea Mesagerului Lui Dumnezeu la templu", şi marcată de ceea ce se va întâmpla după venirea Sa la templu. Această perioadă de timp începe cu lucrarea lui Ilie – cu pregătirea căii pentru Iehova, şi se sfârşeşte în momentul în care Domnul ajunge în templul Său. Prin urmare, mesajul adresat celor „şapte biserici" se aplică începând cu anul 1879. Aceste condiţii jalnice care există în rândurile celor născuţi întru spirit sunt asemeni celor ilustrate de condiţiile care existau în realitate în mijlocul bisericilor din provincia romană a Asiei Mici menţionată anterior. În mod clar, Revelaţia este adresată celor născuţi întru spirit care se află pe pământ în momentul celei de a două veniri a Domnului. Unii dintre aceştia vor primi atunci aprobarea Domnul, în timp ce alţi membri ai congregaţiei vor fi găsiţi mai puţin plăcuţi, ori vor fi respinşi în totalitate. În această situaţie, trebuie să studiem cu atenţie capitolele doi şi trei ale Revelaţiei, gândindu-ne în permanenţă că mesajul transmis se aplică începând din jurul anului 1979, şi până la guvernarea definitivă a Împărăţiei Lui Dumnezeu.

Mesajul îi este adresat prima dată bisericii din Efes, şi fără nicio îndoială că îngerul din Efes este unul dintre trimişii Domnului care urma să transmită mesajul Său clasei slujitorului. „Efes" (din greacă) înseamnă „permis". Fiind capitala acelei provincii romane, el reprezintă condiţiile existente în biserică de la începutul pregătirii căii înaintea Domnului, până la venirea Sa la templu, aceste condiţii aplicându-se în special liderilor sau bătrânilor (inclusiv „bătrânilor aleşi") ai bisericii. Pavel i-a avertizat pe bătrânii din Efes şi a subliniat cât de important este faptul ca ei să fie un model pentru turmă. (Fapt. 20:17-35) Din anul 1879 şi până la revărsarea spiritului sfânt asupra tuturor, bătrânii au ocupat o poziţie privilegiată în slujba Domnului în congregaţii. Unii erau credincioşi, în timp ce alţii erau opusul.

Cuprins

Aceşti lideri îi includ pe cei denumiţi „pelerini” (vorbitori călători), care distribuiau broşuri, ofereau lecturi publice, instruiau clasele şi care călătoreau din loc în loc, îndurând drumeţii lungi şi obositoare, locuri de cazare sărăcăcioase, mâncăruri proaste şi multe alte inconveniențe. Mesajul le spune acestora: „Cunosc faptele tale, şi lucrul tău, şi răbdarea ta, şi ştiu că nu îi poţi suporta pe oamenii răi.” În mod cert, aceştia au fost cei acceptaţi din rândurile liderilor. Termenul de „cei răi” se referă la cei care susţin că sunt slujitorii Lui Dumnezeu, dar care se dovedesc a fi mincinoşi.

Printre organizatorii Societăţii Turnului de Veghere au existat anumite persoane care I-au fost devotate în totalitate Domnului şi care au continuat pe această cale până la moarte, ei fiind un exemplu de persoane care au primit aprobarea Domnului. A fost privilegiul şi datoria fondatorului original, deci al preşedintelui Societăţii, să preia conducerea în propovăduirea Evangheliei pe vremea sa. El, şi toţi cei credincioşi care se aflau de partea sa, au intrat în contact cu persoane care pretindeau că sunt predicatori ai adevărului – care acceptaseră adevărul şi care îl propovăduiau, dar care s-au dovedit ulterior a fi mincinoşi.

Cei credincioşi nu i-au putut suporta pe „cei răi”. Faptele bine cunoscute sprijină această concluzie. Preşedintele Societăţii, pe umerii căruia se afla responsabilitatea de a o conduce şi de a o administra, i-a pus la încercare pe cei declaraţi de partea adevărului, găsindu-i necredincioşi. „Încercarea” lor presupunea testarea lor conform Cuvântului Lui Dumnezeu. Cei credincioşi au îndurat cu răbdare probele, pentru numele Domnului, fiind cu adevărat devotaţi în îndeplinirea lucrării care le-a fost oferită. În acea perioadă de timp, numele Lui Isus a fost accentuat mai mult decât numele Lui Iehova. Astfel, mesajul spune: „Ai suportat multe de dragul numelui Meu.”

Pentru liderii pe care Domnul nu i-a găsit pe placul Său, mesajul este: „Totuşi, am ceva împotriva ta, din cauza că ţi-ai părăsit dragostea dintâi.” Unii dintre ei sperau că vor merge în ceruri în anul 1914, iar cum acest lucru nu s-a întâmplat, ei au fost foarte dezamăgiţi iar proba a fost mult prea grea pentru ei. Înainte de acest moment, ei lucrau în congregaţii sub îndrumarea şi în armonie cu Societatea Turnului de Veghere, însă după ce anul 1914 a trecut, sârguinţă unora s-a diminuat rapid, iar la moartea preşedintelui Societăţii, „editorul” „Turnului de Veghere”, unii au încetat să se mai identifice cu Societatea, „părăsindu-şi dragostea dintâi”. După cum apostolul Pavel a spus: „Ei nu au primit dragostea pentru adevăr.” Ei nu mai iubeau organizaţia Lui Dumnezeu, ci fiind egoişti, au încercat să distrugă Societatea şi să îşi obţină proprii lor adepţi. Dorindu-şi să iasă în evidenţă şi să nu lucreze prea mult, dar fiind incapabili să obţină aceste lucruri, au încetat să mai fie sârguincioşi. Înainte de anul 1914 ei îndeplineau porunca Lui Isus întâlnită în Matei 24:14 – de a propovădui Evanghelia Împărăţiei, însă după anul 1916 nu au mai avut nici un interes în a desfăşura această lucrare. Avertizarea Domnului a fost: „Căieşte-te, şi fă faptele de altădată; dacă nu, voi veni [...] şi voi îndepărta sfeşnicul din locul lui.” – Rev. 2:5.

Cuprins

Unul dintre ultimele articole scrise şi publicate de „editorul” original al „Turnului de Veghere” reprezenta o avertizare specială adresată bătrânilor şi liderilor. Din acel articol citãm următoarele:

„Acest lucru îmi cauzează o adevărată durere în a scrie atât de multe despre dificultăţile şi pericolele în care se află biserica din cauza bătrânilor şi a diaconilor – nu din cauza tuturor, slavă Domnului, ci doar din cauza unora, judecând în urma întrebărilor pe care le primim la sediu, din când în când, de la oile rătăcite [...] Slujitorii adevăraţi şi loiali ai bisericii ar trebui să fie cu toţii mult mai mult apreciaţi de oamenii Domnului, pe măsură ce aceştia din urmă îşi dau seama de diferenţa dintre adevăraţii bătrâni şi [...] cei care sunt neadevăraţi.” – Turnul de Veghere, 1 Noiembrie, 1916, pag. 327.

Aceasta este o dovadă a faptului că Domnul îndrumă publicarea adevărului Său la momentul potrivit. În mai puţin de un an de la publicarea articolului anterior, a existat o mare îndepărtare a bătrânilor de biserică.

„Sfeşnicul” menţionat reprezintă în mod evident oportunitatea de a-I sluji Domnului. Sfeşnicele nu erau prinse unul de celălalt, ci puteau fi separate. Acest lucru este în conformitate cu parabola „harurilor”, haruri care reprezentau oportunităţile de a sluji şi care au fost luate de la necredincioşi la venirea Domnului la templu, şi oferite celor credincioşi. (Mat. 25:28) Când testul a venit asupra bisericii în anii 1917 şi 1918, mulţi dintre cei care fuseseră lideri au renunţat, iar Domnul nu le-a mai permis să îşi ţină sfeşnicele; cu alte cuvinte, oportunitatea lor de a sluji se terminase. Cele „şapte sfeşnice” se referă la toate oportunităţile de a servi tuturor intereselor împărăţiei de pe pământ. – Rev. 1:12,13; 2:1.

Apoi, celor credincioşi dintre lideri le-a fost spus: „[Tu] urăşti faptele nicolaiţilor, pe care le urăsc şi Eu.” Termenul de „nicolaiţi” se referă la lideri, la cei care conduc peste oamenii Lui Dumnezeu, folosindu-i în scopuri egoiste. Atât clericii din aşa-numitele biserici, cât şi „bătrânii aleşi” din congregaţiile Domnului care urmează o astfel de cale greşită, sunt incluşi în categoria menţionată anterior.

Apoi, mesajul nu le mai este adresat doar bătrânilor, ci tuturor persoanelor din congregaţii: „Cine are urechi să audă, să asculte atunci ceea ce spiritul [spiritul Lui Iehova care se foloseşte de Isus pentru a transmite mesajul] le spune bisericilor.” Celor care iau aminte la avertizare şi care vor fi biruitori, le este spus: „Celui care biruie îi voi da voie să mănânce din pomul vieţii.” „Pomul vieţii” este asociat cu Împărăţia. Avertizarea Domnului este că „dacă cineva scoate ceva din cuvintele cărţii acestei profeţii, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieţii, şi din oraşul sfânt”. (Rev. 22:19, V.R.) „Pomul vieţii” reprezintă viaţa veşnică prin hrana fără de sfârşit pe care Domnul o pune la dispoziţia oamenilor Săi. Înţelepciunea divină este asemănată cu pomul vieţii. (Prov. 3:13-18) Iehova este izvorul vieţii, iar trupul Lui Cristos, cei 144000 de nemuritori, depind de El pentru „a nu fi atinşi de a doua moarte”. Astfel, pomul vieţii se poate foarte bine referi la privilegiul de care biserica se va bucura când va privi minunăţia şi gloria Lui Iehova, căutând să trăiască pentru totdeauna în templul Său. – Psalmi 27:4.

Cuprins

Scrisori

Rapoarte suplimentare despre membrii familiei Bethel implicaţi în campania educaţională cu fonograful portabil:

Începând cu prima zi din decembrie am luat cu mine fonograful în lucrarea de mărturie în fiecare zi, şi în douăzeci de ore de lucrare din casă în casă a redat înregistrări în treizeci şi două de case, la care s-au adunat în total şaizeci şi trei de persoane. Mi se pare că pot intra mult mai uşor dacă prima dată introduc fonograful in discuţie, iar pliantul îl prezint doar apoi, decât invers. De obicei mă apropii de persoane astfel:

„Aş putea intra pentru câteva minute?" (Câteodată nici nu mai trebuie să spun altceva, şi sunt poftit înăuntru.) Cum am rostit aceste cuvinte ridic fonograful parcă aş fi sigur că mă vor lăsa să intru. Dacă ezită, atunci continui: „Am aici un fonograf, şi aş dori să vă redau o înregistrare foarte interesantă. Nu vând fonografe sau înregistrări, ci am câteva cuvântări scurte despre teme biblice pe care nu v-ar strica să le auziţi." (Dacă tot ezită, atunci îi explic câte ceva despre lucrarea noastră, şi îi asigur că nu sunt un vânzător.)

Dacă nu mă lasă să intru, îi întreb dacă ar dori să citească pliantul, pe care îi înmânez, deoarece explică în câteva cuvinte de ce i-am deranjat. Cu această metodă pot convinge mai mulţi oameni să citească pliantul decât mai înainte, pentru că sunt curioşi să afle cu ce umblu. Mi se pare, de asemenea, cu cât mai mult lucrez cu fonograful, cu atât mai uşor e să intru în casele oamenilor, deoarece am învăţat să înlătur obiecţiile. Ieri, de exemplu, din nouă vizite am reuşit să intru în şapte case, iar patru familii am acceptat şi literatură.

Când intru, încerc să mă acomodez de la bunul început, şi astfel şi oamenii se calmează. Caut locul cel mai optim de a aşeza fonograful, şi dacă nu pot găsi o masă stabilă, atunci îl pun pe podea în faţa unui scaun, şi de pe scaun îl pot regla foarte uşor. În timp ce mă pregătesc, le ofer celor prezenţi cele trei discuri să aleagă tema în care sunt cei mai interesaţi. Aşa mi se pare că pe cei mai mulţi îi interesează subiectul „Purgatoriului" mai mult decât orice altceva. Dacă mă lasă pe mine se decid, atunci îi spun: „Cei mai mulţi doresc să asculte înregistrarea despre *Purgatoriul*, şi probabil şi dumneavoastră o veţi găsi interesantă."

După ce au ascultat cuvântarea prezint literatura, menţionând că despre aceste cărţi a vorbit şi oratorul. Rareori pun mai multe înregistrări la o singură casă, doar dacă sunt interesaţi într-un mod special, şi doresc să mai asculte una.

Utilizarea fonografului nu a scăzut numărul materialelor scrise înmânate. În cele douăzeci de ore menţionate, am lăsat unsprezece cărţi, patruzeci şi patru broşuri, ajungând la aceeaşi medie pe oră, pe care o aveam înainte să folosesc fonograful. Totodată, raportul dintre numărul materialelor înmânate şi numărul persoanelor vizitate a crescut considerabil.

Am avut câteva experienţe interesante, şi omul niciodată nu poate ştii dinainte cât va realiza într-un loc. Când intri în casă, adeseori sunt prezenţi şi

Cuprins

câţiva musafiri sau alţi membrii ai familiei care până la urmă devin mai interesaţi decât cel care te-a întâlnit la uşă. De multe ori, sosesc alte persoane după ce ai început deja să redai înregistrarea, şi ţi se oferă oportunitatea să pui mărturie şi acestor indivizi. De exemplu, la o casă o fată de cincisprezece, şaisprezece ani a venit la uşă şi mi-a spus că nimeni nu este acasă în afară de ea. Cu toate acestea, m-am oferit să-i pun fonograful. Mi-a spus că nu prea crede că va folosi la ceva, dar pot intra, dacă doresc. Abia a început cuvântarea, că a intrat un domn, şi fiind invitat, s-a aşezat să asculte. A devenit foarte interesat. Ascultând înregistrarea, a început să-mi pune întrebări, şi m-a informat că el fusese catolic toată viaţa sa, dar acum vrea să afle de la preotul lui, de ce catolicii nu pot citi biblia, şi avea de gând să-şi cumpere o biblie, şi să verifice dacă preotul a răstălmăcit într-adevăr Biblia. A fost de acord să fie vizitat de cineva, şi după câteva vizite ulterioare cu fonograful, el şi soţia sa sunt pe calea de a se alătura organizaţiei lui Iehova.

Voi prezenta câteva experienţe cu fonograful din ultima vreme. Cel mai mult îl folosesc pe vapoare, unde s-a adeverit ca o metodă bună a mărturiei, fiindcă de obicei oamenii sunt dispuşi să asculte fără întrerupere.

În ultima campanie am avut ocazia să pun fonograful în prezenţa a optzeci şi opt de persoane în total, pe cinci vapoare, şi drept rezultat mulţi au acceptat cartea *Bogăţie*, care are altfel nici n-ar fi fost interesaţi. În unele cabine oamenii nu m-au primit, şi ca să scape de mine, m-au trimis în cabine cu oameni duri. Dar mereu am găsit măcar o persoană de bunăvoinţă acolo, aşa că întotdeauna a meritat. Subiectele de interes general s-au dovedit ca cele mai bune: „Organizaţia Satanei", „Îngăduirea răului", etc. Am găsit şi o nouă metodă de a utiliza „Amicul jucătorului de golf": e foarte uşor să-i bifezi pe cei prezenţi în timp ce ei ascultă înregistrarea.

Pe un vapor, aproximativ treizeci de persoane din echipajul malaiez au ascultat înregistrarea foarte atent, dând din cap la fiecare idee. Purtând doar şorţuri colorate, s-au adunat în jurul fonografului. Am avut doar o singură broşură în limba malaieză, pe care unul dintre ei s-a oferit s-o citească celorlalţi cu voce tare.

De obicei căpitanul vaporului arată cel mai mult dezinteres. Într-un caz a fost, totuşi, invers, fiindcă m-a invitat în cabina lui, a ascultat cuvântarea, a acceptat literatura, mi-a dat cartea lui de vizită şi m-a rugat să mă întorc când vaporul va fi din nou în port.

Într-o zi am redat câteva programe în limba spaniolă pe un vapor sud-american, rezultatul fiind că în afară de o carte şi cele şase broşuri, un om a luat şi înregistrarea, fiindcă i-a plăcut atât de mult. Nu aceasta e prima ocazie când au luat înregistrări, şi ştiu că le şi ascultă foarte mult, discutându-le între ei, ca să se pregătească pentru mai multă literatură pe călătoria următoare.

Duminica trecută am avut posibilitatea pe un vapor belgian, să pun cuvântarea intitulată „Armagedon" atât în franceză, cât şi în germană, şi deşi troliile scârţâiau foarte tare deasupra, toată lumea a auzit destul de bine. Brutarul a crezut că sunt de la misiune, şi nu a fost atras până la sfârşitul înregistrării, când a

Cuprins

devenit dintr-odată atât de interesat, încât aproape şi-a părăsit şi aluatul de pe masă.

Paznicilor şi vameşilor îi place să asculte de asemenea, şi fonograful e foarte util în a nimici prejudecata faţă de vapoare care nu au permis de trecere.

Nu ne rămâne decât ascultarea

Dragă frate Rutherford:

Este privilegiul meu de a vă trimite raportul despre cei prezenţi la studiul ţinut de familia Bethel în fiecare seară de luni, în Toronto. În noiembrie, 1936 numărul celor prezenţi a fost 15, 15, 14, 14, 15, în această ordine.

Felul în care *Turnul de Veghere* a prezentat lucrarea celor unşi ai Domnului, şi ne-a arătat cum fiecare etapă a lucrării contribuie armonios la vindicarea numelui lui Iehova, a fost impresionant. Studiindu-l, am văzut că odată ce am luat acel pas irevocabil al supunerii absolute şi complete lui Iehova şi Isus Hristos, nu ne mai rămâne altceva decât să ascultăm de toate poruncile „părinţilor" noştri, Iehova Dumnezeu şi organizaţia sa. Este necesar ca noi să nu refuzăm şi să nu neglijăm poruncile lui niciodată, ca astfel să fim demni de a vedea frumuseţea domnului în templu. Am fost foarte impresionaţi de claritatea cu care au fost prezentate ideile în acest *Turn de veghere*.

Ne rugăm în continuu ca să ai parte constant de binecuvântările bogate lui Iehova.

Fratele şi colegul tău în serviciu,

F. C. Wainwright.

Să stăm tari pentru Iehova şi împărăţia lui

Dragă frate Rutherford:

Martorii lui Iehova adunaţi în Toledo, Ohio la campania pe district au adoptat rezoluţia următoare:

„Noi, martorii lui Iehova din acest district adunaţi în Toledo dorim să vă transmitem iubirea noastră, şi să afirmăm că stăm tari pentru Iehova şi împărăţia lui, şi-i suntem recunoscători pentru oportunitatea de a-i declara scopul oamenilor, şi suntem fericiţi că putem scoate la lumină lucrarea duşmanului, mai ales Ierarhiei Romano-catolice.

Suntem bucuroşi că putem coopera cu aranjamentul Domnului aici pe pământ, punând mărturie despre împărăţie."

Vom continua să avansăm

Dragă frate Rutherford:

Grupa martorilor lui Iehova din Evansville (Ind.) care s-a adunat cu ocazia campaniei în Evansville, în 8 noiembrie, 1936, doresc să vă înştiinţeze că vom sta alături de voi sută la sută în marea luptă.

După ce am auzit „Declaraţia şi avertizarea" citită în Newark, o adoptăm unanim şi dorim să luăm parte la vestirea acesteia pe întreg pământul. Cu ajutorul lui Iehova vom avansa în ciuda oricărei şi tuturor opoziţii.

Cuprins

Fie ca Iehova să vă binecuvânteze în continuare spre onoarea şi gloria numelui lui.

Doar Iehova ne poate arăta

Dragă frate Rutherford:

Probabil cel mai greu lucru pentru o persoană foarte egoistă e să recunoască în public unde a greşit.

Turnul de Veghere din 15 decembrie a arătat foarte clar unde scriitorul a oferit jertfe vătămate: bolnave, şchioape sau oarbe. Îmi place o propoziţie din paragraful 18: „Cât timp cineva permite egoismului să conducă, nu poate vedea şi aprecia cuvântul revelat al Domnului"; şi propoziţia care urmează, căci doar Iehova ne poate arăta ce-i drept. Cuvântul Lui când spune: „Cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce-i bun", m-a făcut să înţeleg prin experienţă proprie că *Turnul de Veghere* este magazia din care „fraţii în credinţă" primesc „hrana la vreme", şi că de fapt chiar există un element în rândurile noastre căruia se potriveşte imaginea servului răuvoitor, egoist, care nu crede respectuos totul (I. Cor. 13:7) până când faptele dovedesc pro sau contra.

Dacă cineva are un temperament foarte critic, batjocoritor ar face bine să asculte.

Fie ca Iehova să te binecuvânteze şi să te păstreze în continuare pe tine şi pe cei care-i iubesc numele prin Fiul său puternic. Aceasta este rugăciunea,

fratelui tău mai mic,

Peter Stickler, *Quebec, Canada*

„Darurile lui Iehova"

Dragă frate Rutherford:

Dorim să ne exprimăm mulţumirea lui Iehova şi ţie, instrumentul lui, pentru bogăţia graţiei sale când ne-a încredinţat această carte frumoasă, drept intitulată *Bogăţii*.

Ni se pare că în această carte este combinată bogăţia tuturor cărţilor tipărite, adunată şi făcută să reverse cu interes. Stilul prietenos, conversaţional al cărţii, cu explicaţiile clare, va fi, noi credem cu siguranţă, utilizat de Domnul pentru a ridica vălul lipsei de credinţă de pe ochii multora.

Cât despre darurile lui Iehova în *Cartea anuală*, şi proviziile minunate de literatură pentru pionieri, nici nu putem exprima aprecierea, poate doar prin serviciu bucuros.

Fie ca bogăţia din magazia plină a lui Iehova să fie a ta, aşa sper şi se roagă trei pionieri din Oakland care te iubesc datorită serviciului tău.

Cu iubire creştină,

Mary C. Jewell,

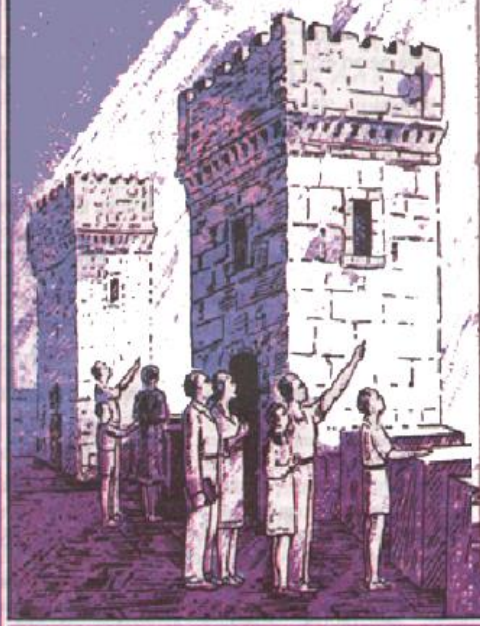
Helen L. Jewell,

Anna H. Brooks

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

1 MARTIE 1937 Nr. 5

Cuprins:

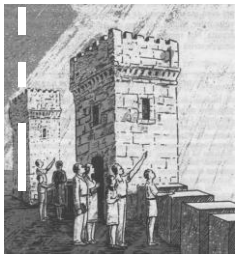
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA
PARTEA a III-a - Pag.107

PENTRU CREDINCIOŞII DE PE
ÎNTREG PĂMÂNTUL - Pag.125

SCRISORI - Pag.127

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Martie 1937** **Nr. 5**

ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA a III-a

„Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte şi de la apus, iar alţii din ţara Sinim." – Isaia 49:12.

IEHOVA a deschis calea spre viaţa şi cei ce o caută în mod sârguincios o pot găsi. Numai o singură cale conduce la viaţă şi la binecuvântările ei, şi această cale este Isus Hristos a cărui sânge vărsat face împăcare pentru mulţi, adică pentru cei care îndeplinesc condiţiile lui Dumnezeu (Ioan 14:6; Matei 20:28) Altă cale nu există. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi." (Faptele Apostolilor 4:12) Oamenii care exercită religia lui Satan pentru plată, îi reţin pe oamenii de bunăvoinţă în „închisorile" lor, şi încearcă să-i convingă că mântuirea lor depinde de credincioşia lor faţă de organizaţiile religioase numite „biserici". Aceşti bieţi prizonieri sunt cu inima tristă: şi când se strâng după obiceiul lor duminică dimineaţa şi-şi unesc vocile în cântare cântă toate cântările lor în tonul minor. Ei flămânzesc din lipsă de hrană spirituală şi fac ca vocile lor să răsune în vaiete disperate, şi în acelaşi timp inimile lor strigă după o zi mai bună. Dumnezeu va asculta strigătele celor sinceri. Isus Hristos, mai marele Iosif, deschide magazia de provizii al Tatălui său şi trimite rămăşiţa martorilor lui Iehova din templu cu mesajul că Iehova s-a îngrijit în mod bogat spre a dărui şi a susţine viaţa şi spre a aduce fericire nesfârşită acelora care ascultă de poruncile Guvernatorului său. Drama profetică arată împreună cu alte profeţii că aceia care aud şi sunt cu luare aminte vin de la marginile îndepărtate ale pământului, din toate naţiunile, din toate seminţiile şi din toate limbile, şi se folosesc de îngrijirea pe care Iehova a făcut-o într-un chip atât de milostiv şi iau parte la ea. Toţi aceia care vor asculta şi-şi vor păstra neprihănirea faţă de Dumnezeu, vor fi o justificare a numelui lui Iehova.

2. Lumea veche este în întuneric căci ea se află sub mâna apăsătoare a duşmanului, şi negustorii de religie sunt instrumentele sale principale spre a ţine poporul în neştiinţă. Domnul Isus, marele şi dreptul Judecător, s-a aşezat acum pe tronul judecăţii; înaintea lui sunt strânse naţiunile şi el dă ocazie acelora care doresc dreptatea şi viaţa să găsească calea şi refugiul în organizaţia lui Iehova. Când în Egipt şi în toate ţările din împrejurime a fost foamete, Iosif a vândut hrană acelora care au venit în căutarea ei. Vânzarea alimentelor nu însemnează şi nu

Cuprins

prezice profetic că martorii lui Iehova pot face din mesajul împărăţiei un articol de comerţ în scopuri egoiste de câştig; ci, că oamenii care au mijloace să-şi cumpere ceva, lucrează drept şi cuviincios când îşi arată aprecierea lor pentru îngrijirea lui Dumnezeu prin faptul că dau ceva spre a ajuta răspândirea pe mai departe a mesajului împărăţiei ca şi alţii să-l audă. Din acest motiv iau martorii lui Iehova o mică sumă de la aceia care au dorinţa şi sunt în stare să dea ceva pentru scrierile acestea; dacă alţii nu sunt în situaţia de a putea da ceva, dar totuşi doresc mesajul tipărit al adevărului, atunci lor li se dă bucuros gratuit. Când oamenii află că aici nu este vorba de o instituţie umană, ci de îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu, atunci doresc să aducă o mică jertfă spre a exprima aprecierea lor pentru bunătatea lui Dumnezeu; este dorinţa sinceră a inimii lor ca şi semenii lor să aibă ocazia să afle despre această îngrijire plină de iubire şi să aibă parte de binecuvântările ei.

3. Întreg Egiptul s-a aflat sub conducerea stăpânitorului legitim, Iosif. În acelaşi mod lumea întreagă se află acum sub stăpânirea lui Isus Hristos, a mai marelui Iosif, a domnitorului legitim, dar cu toate acestea lui Satan îi este permis să-şi exercite puterea încă şi acuma; şi în decursul timpului scurt care este imediat înaintea Armaghedonului, oamenii de bine au ocazia să arate că preferă să fie de partea lui Dumnezeu şi împărăţiei sale drepte, şi astfel decurge despărţirea oamenilor. Organizaţia lui Satan este lipsită acum de orice hrană spirituală. În organizaţiile religioase care formează o parte a organizaţiei vizibile a lui Satan nu se găseşte hrana spirituală pentru popor. Toţi oamenii de bunăvoinţă pot să meargă însă la organizaţia lui Dumnezeu sub administraţia lui Hristos, a mai marelui Iosif, căci acolo găsesc subzistenţă spirituală. Din acest motiv în acest punct al dramei profetice Faraon, care l-a reprezentat pe Iehova, a zis egiptenilor: „Duceţi-vă la Iosif, şi faceţi ce vă va spune el!" Tot aşa vesteşte acum Iehova poporului prin martorii săi în împlinirea acestei părţi a dramei, că el este Dumnezeu şi numai numele lui este Iehova; că el prin Isus Hristos s-a îngrijit de binecuvântarea poporului, şi că de aceea, toţi care vor să trăiască trebuie să meargă la Isus Hristos, la mai marele Iosif. Ei trebuie să facă ce le zice Domnul Isus, căci altfel vor muri. (Faptele Apostolilor 3:23) Martorii lui Iehova au primit datoria să vorbească oamenilor despre îngrijirea lui Iehova, şi dacă neglijează sau nu vor să asculte această poruncă a Domnului, vor muri. Martorii lui Iehova nu pot mântui pe nimeni, însă ei pot urma porunca lui Dumnezeu ce li s-a dat, şi astfel să facă posibil altora să cunoască calea spre viaţă. Clasa „servului credincios" va face tocmai lucrul acesta şi de aceea va trăi spre a lăuda pe Cel Prea înalt veşnic.

4. Este motiv de bucurie pentru poporul lui Dumnezeu să vadă acum cât de simplu, şi totuşi cât de minunat a condus Iehova acum mii de ani chiar şi cele mai mici trăsături ale acestei drame, pe care o explică acum acelora care caută cu zel înţelegerea ei. În acest punct se prezintă Iacob şi joacă rolul prin care-l reprezintă pe Iehova Dumnezeu: „Şi a zis: „Iată, aud că este grâu în Egipt; coborâţi-vă şi cumpăraţi-ne grâu de acolo, ca să trăim şi să nu murim." (Geneza 42:2). Întocmai după cum Faraon a poruncit Egiptenilor să se ducă la Iosif, la guvernatorul său, şi să asculte poruncile lui, tot aşa i-a îndrumat Iacob pe cei zece fii ai lui, pe fraţii

Cuprins

vitregi ai lui Iosif, să meargă la guvernatorul Egiptului şi să aducă de acolo alimentele necesare. Astfel Iacob l-a reprezentat pe Iehova care porunceşte tuturor oamenilor de bunăvoinţă să se ducă la Isus Hristos, la guvernatorul său instituit legal, ca să „trăiască şi să nu moară”. De la strângerea rămăşiţei în templu Iehova i-a trimis pe martorii lui, pe rămăşiţă şi pe „sămânţa femeii sale", să se ducă prin ţară şi să „croiască o cale” pentru popor şi să le vestească adevărul despre îngrijirile sale ca ei să poată călători la marele Guvernator pe ai cărui umeri se odihneşte guvernul, la el care este „Dumnezeu tare. Părintele veşniciilor, „Domnal păcii" care dă sufletelor flămânde pâinea vieţii. (Isaia 9:6; 62:10) „Pâinea care Se coboară din cer este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea şi să nu moară.” (Ioan 6:50)

5. Când Iacob i-a trimis pe cei zece fii ai lui în Egipt, pe Beniamin nu l-a lăsat să plece, după cum a zis el, „să nu i se întâmple vreo nenorocire”. (Geneza 42:4) Iacob şi-a arătat prin aceasta iubirea lui deosebită pentru Beniamin. Prin această parte a dramei Iehova a prezis iubirea şi îngrijirea sa plină de har faţă de cei care au ajuns la cunoştinţa adevărului de la venirea lui Isus Hristos în templu, şi strângerea acestora în clasa „servului credincios”, făcându-i membri familiei sale. Această parte a dramei nu arată că oamenii de bunăvoinţă caută să primească favoarea lui Dumnezeu înainte de cei reprezentaţi prin Beniamin. Prin faptul că Iacob i-a trimis pe cei zece fii ai lui în Egipt ca să cumpere cereale, s-a îngrijit ca şi Beniamin să aibă hrană şi să rămână în viaţă, şi de aceea n-a fost necesar ca Beniamin însuşi să meargă în Egipt. Beniamin reprezintă aici grupul spiritual mai tânăr care a venit în organizaţia lui Dumnezeu din anul 1922 până în anul 1931; aşa şi-a arătat Dumnezeu iubirea pentru el.

6. Beniamin a fost atunci un tânăr cam de douăzeci de ani şi-i reprezintă aici pe aceia care din anul 1922 încoace, când s-a turnat spiritul sfânt, s-au asociat cu fraţii lor spirituali, rămăşiţa originală a lui Iehova. Beniamin reprezintă prin urmare aceeaşi clasă ca Estera şi Rut, după cum am aflat din alte drame profetice. Datorită faptului că Iacob nu şi-a lăsat fiul, Beniamin, să călătorească în Egipt, cei zece fraţi vitregi ai lui Iosif au ajuns într-o încercare grea prin care s-a constatat dacă au mai nutrit ură şi invidie împotriva lui Beniamin, ca împotriva lui Iosif cu ani înainte. Cuvintele pe care le-a întrebuinţat Iacob în această aici: „să nu i se întâmple vreo nenorocire", nu însemnă că Iacob ar fi aflat că cei zece fii ai lui l-au înşelat despre soarta lui Iosif. Iacob şi acum credea că Iosif a fost sfâşiat de fiarele sălbatice. Beniamin a fost, după cum a cugetat atunci Iacob, singurul fiu care i-a mai rămas de la Rahela, de la femeia lui prea iubită, şi de aceea a luat măsurile necesare de precauţie spre a-l ocroti pe fiul său, şi aceasta a pus la încercare condiţia inimii celor zece fraţi. Înainte ca Iosif să se facă cunoscut celor zece fraţi vitregi, ei au trebuit să dovedească dorinţa lor de a face bine lui Beniamin, şi ei aşa şi au făcut. Această parte a dramei a prezis că Iehova va supune probei mai întâi oamenii de bunăvoinţă ca să arate dacă s-au lepădat de spiritul religios al lumii, adică spiritul prigonirii urmaşilor lui Isus Hristos; şi ei trebuie să facă aceasta înainte de a le descoperi calea spre viaţă.

Cuprins

7. Oamenii de bunăvoinţă trebuie să arate mai întâi că nu mai au spiritul „caprelor”, ci spiritul „oilor”; după aceea Domnul se face de cunoscut lor, le dezvăluie îngrijirea graţioasă a lui Iehova pentru toţi aceştia. Faptele bine cunoscute acum arată că clasa Ionadab a arătat mai întâi prietenie martorilor lui Iehova, şi numai după aceea li s-a descoperit Domnul, şi le-a făcut de cunoscut îngrijirile pline de iubire ale lui Dumnezeu pentru ei şi le-a arătat calea spre viaţa veşnică.

8. Aici trebuie menţionat încă un fapt interesant. „În Canaan”, unde a locuit Iacob cu familia sa şi unde au fost numai ca străini, „era foamete”. Iacob şi familia lui au fost oamenii care au aşteptat cetatea sau organizaţia cu temelii descrisă de apostolul Pavel în scrisoarea către Evrei. Pământul încă se află sub domnia lui Satan şi a organizaţiei sale, şi în această lume martorii lui Iehova şi cei care-l iubesc pe Dumnezeu locuiesc ca străini. În lume este o mare foamete după hrană spirituală, cu excepţia acelora care-l iubesc pe Iehova Dumnezeu şi-1 servesc. Întreagă clasa templului Îl laudă acum pe Iehova din pricina bunătăţii sale pline de iubire şi atrage atenţia poporului asupra mai marelui Iosif, şi asupra îngrijirii pe care a făcut-o Dumnezeu pentru ei. Toţi profeţii sfinţi ai lui Dumnezeu care au prorocit în decursul veacurilor trecute, au prezis venirea marelui Mesia, şi au atras atenţia oamenilor că el este acela de care se serveşte Iehova spre a împărţi viaţă. Iacob este cuprins în rândul sfinţilor profeţi care l-au servit credincios pe Dumnezeu. De aceea nu pare a fi nelalocul lui de a sugera că acei profeţi sfinţi vor fi înviaţi în curând din morţi, înainte de Armaghedon, înainte ca rămăşiţa lui Dumnezeu să părăsească pământul, şi că se vor uni cu ceilalţi martori care sunt acum pe pământ în vestirea îngrijirilor lui Dumnezeu pentru omenire. Aceasta însemnă aşadar că Iacob nu L-a reprezentat în dramă numai pe Iehova Dumnezeu cum trimite oamenii de bunăvoinţă la Isus Hristos, la mai marele Iosif, ci că el i-a reprezentat într-o măsură mai mică şi pe acei oameni sfinţi din vechime care prin profeţiile pe care le-au rostit au prezis îngrijirea lui Iehova pentru neamul omenesc.

9. Faraon şi Iosif au format împreună „înaltele stăpâniri” în Egipt şi astfel i-au prefigurat pe Iehova Dumnezeu şi pe Isus Hristos, adevăratele înalte stăpâniri. „Iosif era mai mare în ţară; el vindea grâu la tot poporul din ţară. Fraţii lui Iosif au venit şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui.” (Geneza 42:6)

10. Aici avem o nouă dovadă că toate creaturile trebuie să asculte de „înaltele stăpâniri", de Iehova şi de Isus Hristos, mai mult decât de oameni. Iosif a auzit fără îndoială că şi în ţara Canaan a fost foamete. El a ştiut prin urmare dinainte că familia tatălui va trebui să meargă în Egipt spre a se aproviziona cu hrană, şi că oricine va veni se va înfăţişa înaintea lui. De aceea, el a văzut apropiindu-se ocazia când a putut să arate favoare acelora care au căutat smerit favoarea lui, şi după aceea se va face cunoscut şi le va descoperi îngrijirile pe care le-a făcut pentru ei. Visul profetic al lui Iosif pe care 1-a avut ca tânăr a fost pe cale de a se împlini, şi fraţii lui Iosif au venit şi s-au aruncat cu feţele la pământ înaintea lui. Probabil că visul le-a venit atunci iarăşi in minte, şi poate că aceasta a contribuit la schimbarea

Cuprins

inimii lor faţă de fratele lor, Beniamin. Acei zece bărbaţi au venit în Egipt mai cu seamă din pricina „pâinilor şi peştilor” (Ioan 6:26), dar în continuarea dramei ei au reprezentat clasa de oameni care caută mai întâi pe Domnul din instinctul supravieţuirii, dar după aceea cunoaşte harul său plin de iubire şi se supune cu bucurie domniei sale. Cei zece fraţi vitregi numai la vizita a doua pe care au făcut-o în Egipt au aflat de îngrijirea pe care a făcut-o Iosif pentru ei. Încetul cu încetul au ajuns să cunoască acea îngrijire susţinătoare de viaţă. În 24 Februarie 1918 Domnul a făcut să se vestească în mod public pentru prima oară mesajul „Milioane de oameni care trăiesc acuma nu vor muri niciodată”, însă numai la câţiva ani mai târziu a descoperit Domnul că clasa „oilor” împreună cu clasa „caprelor” va apărea înaintea lui în judecată, şi această judecată trebuie să aibă loc înainte de Armaghedon şi nu după aceea sau în decursul domniei de o mie de ani. (Matei 25:31-46) Unii au început să-L caute pe Domnul ca să poată trăi pe pământ foarte timpuriu, deja în anul 1918, prin urmare după ce au auzit mesajul că „milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată, dar Domnul doar în 1935 a descoperit că clasa „alte oi” formează mulţimea mare de oameni care va trăi veşnic pe pământ. Începând de atunci clasa „oilor” a arătat iubire şi devotament mai mare pentru Domnul şi 1-a servit pe el şi pe Iehova cu bucurie pentru că iubeşte numele lui şi are parte la justificarea sa.

11. Treptat, oamenii de bunăvoinţă au aflat aceste adevăruri şi încetul cu încetul ele au făcut o impresie adâncă asupra lor. Isus Hristos, mai marele Iosif a prevăzut că aceşti oameni de bine vor veni la el şi el atenţionat pe urmaşii săi credincioşi să vadă în credinţă venirea lor la Domnul. Dar legătura adevărată a acestor oameni cu Domnul Isus Hristos şi cu rămăşiţa lui a fost descoperită doar la timpul rânduit al lui Dumnezeu, când a început să descopere profeţiile privitoare la aceasta. Rămăşiţa a văzut că o altă clasă era în formare: ea însă n-a putut-o deosebi înainte de a fi sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu spre a-i dărui această cunoştinţă. Membrii mulţimii mari trebuie să dovedească mai întâi că ei nu-L mai caută pe Domnul din motive egoiste; că ei sunt într-adevăr cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, faţă de mai marele Iosif şi faţă de fraţii lui spirituali mai tineri de pe pământ, şi că ei caută pe Domnul şi-1 servesc pentru că îl iubesc şi pe el şi pe poporul lui. După aceea Domnul le descoperă îngrijirile sale pline de har. Faptele care acum bine cunoscute se adaptează exact la această profeţie.

12. Pe cei zece fraţi vitregi i-a aşteptat acum o probă. Când s-au înfăţişat înaintea lui Iosif, el i-a acuzat că sunt spioni care caută să păgubească Egiptul. Fapta lui a fost justificată, având în vedere tratamentul lor faţă de el în tinereţe. Scopul acuzaţiei că ei sunt spioni era de fapt să-i încerce, şi prin aceasta s-a prezis profetic că şi Ionadabii sau membrii clasei oamenilor de bunăvoinţă trebuie supuşi la o încercare înainte de a li se descoperi calea lui Dumnezeu spre viaţă. (Geneza 42:6-14) Iosif şi-a recunoscut fraţii, însă ei nu l-au recunoscut. Ei i-au spus că au lăsat acasă în Canaan un frate mai tânăr care a fost încă în viaţă. Ei au mai amintit un alt frate despre care au zis: „Iar unul nu mai este în viaţă”. Ei aici s-au referit la Iosif însuşi pe care l-au vândut în Egipt. După aceea Iosif le-a zis : „V-

Cuprins

am spus că sunteţi iscoade. Iată cum veţi fi încercaţi: Pe viaţa lui faraon că nu veţi ieşi de aici până nu va veni fratele vostru cel tânăr!" (Geneza 42:14, 15)

13. Jurământul făcut de Iosif era unul tare: „Pe viaţa, lui Faraon", a celui mai înalt stăpânitor al Egiptului, ceea ce în mod profetic l-a indicat pe Iehova Dumnezeu, Fiinţa Supremă a Universului. Declaraţie făcută de Iosif fost irevocabilă, el nu vroia să renunţe: fratele lui mai tânăr trebuia adus acolo. Iosif i-a ţinut apoi pe cei zece fraţi vitregi timp de trei zile în temniţă spre a le da timp să se cugete serios la ceea ce le-a zis. Aceasta a fost o încercare grea pentru ei, deoarece au ştiut că tatăl lor nu va consimţi niciodată ca ei să-l aducă pe Beniamin în Egipt.

14. Observaţi acum faptele care au avut loc si cum corespund profeţiei. Din anul 1918 toate naţiunile au fost strânse înaintea mai marelui Iosif pentru judecată. (Matei 25:31-35) Printre cei strânşi se află şi oamenii de bunăvoinţă; aceştia trebuie să se dovedească în probă şi în judecată ca „oile" adevărate, având iubirea care le garantează strângerea de partea Domnului şi favoarea lui. Proba care trebuie să vină şi a şi venit peste oamenii de bunăvoinţă trebuie să dovedească dacă aparţin încă tot la organizaţia lui Satan sau nu, şi dacă nu cumva fac servicii de iscoade împotriva intereselor împărăţiei lui Dumnezeu sub domnia lui Hristos, cum fac unii dintre duşmani şi în continuare. E drept că aceşti oameni de bunăvoinţă n-au ştiut că au fost puşi la încercare, aceasta însă nu schimbă întru nimic chestiunea, ci a dat doar o ocazie mai bună spre a proba motivul lor adevărat şi starea adevărată a inimii lor. Dacă arată mai departe spiritul egoismului, al urii şi al invidiei faţă de poporul iui Dumnezeu, aşa cum a fost manifestat faţă de Iosif când a fost vândut în Egipt, atunci vor fi aşezaţi de partea „caprelor". Dacă vor arăta spiritul prieteniei faţă de cei mai mici fraţi ai lui Hristos reprezentaţi prin Beniamin şi vor căuta să le facă bine pentru că-L servesc pe Dumnezeu şi pe Isus Hristos, atunci aceasta va arăta o stare dreaptă a inimii şi ei vor fi priviţi vrednici să aparţină clasei „oilor". Observaţi că Domnul a început încă din anul 1918 să pună să se vestească mesajul: „milioane de oameni care trăiesc acuma nu vor muri niciodată", dar Domnul a reţinut timp de mai mulţi ani chiar şi pe aceia care au auzit acel mesaj înainte de a le descoperi situaţia lor adevărată. De ce? Ca o altă clasă, reprezentată în dramă prin Beniamin, să fie adusă înaintea lui, să fie unită cu el şi să devină o parte a celor pecetluiţi din cele douăsprezece seminţii ale Israelului spiritual. Clasa Beniamin trebuia să fie inclusă în numărul celor 144.000 înainte ca mulţimea mare de oameni să fie recunoscută ca „alte oi" ale Domnului. În acelaşi timp a trebuit să vină o probă peste aceia care-L caută pe Domnul şi cheamă numele lui, care a trebuit să decidă cine aparţine clasei „caprelor", şi cine clasei „oilor". Apocalipsa 7:1-10 arată că lucrarea menţionată acolo, care cuprinde şi clasa reprezentată de Beniamin, trebuie îndeplinită mai întâi, aşadar înainte ca mulţimea mare de oameni să fie făcută de cunoscut. Faptele arată că tocmai această lucrare s-a făcut din anul 1918 încoace, înainte ca Domnul însuşi să-i descopere acelora care aparţin la rămăşiţa spirituală a lui Dumnezeu de pe pământ, cine este mulţimea mare de oameni.

Cuprins

15. În anul 1931 s-au sfârşit cele douăsprezece „ceasuri” (cei doisprezece ani) de lucru în via lui Iehova despre care este vorba în parabola rostită de Domnul Isus, iar lucrătorilor li s-a plătit „dinarul”, adică „numele nou”. (Matei 20:1-16) Acest adevăr mare a fost descoperit unşilor lui Dumnezeu într-o zi de duminică, în data 26 iulie 1931, iar ei au primit cu mare bucurie „numele nou” din mâna Domnului. Numai cu două luni înainte descoperise Domnul poporului său însemnarea dramei profetice în care Mardoheu şi Estera au jucat roluri principale şi prin care sunt descoperite cele două părţi ale clasei „servului credincios şi înţelept”, adică ale rămăşiţei. În iunie 1931, în Londra a fost lămurit poporului uns al lui Dumnezeu capitolul al nouălea din profeţia lui Ezechiel, şi atunci au aflat ei că oamenii care, conform poruncii lui Dumnezeu, trebuie însemnaţi pe frunţile lor, formează clasa pământească sau „alte oi” ale Domnului Isus care primesc viaţă pe pământ ca creaturi omeneşti. Aceeaşi declaraţie a fost făcută la congresul internaţional din iulie 1931 în Columbus, Ohio. Atunci a văzut rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu că oamenii de bunăvoinţă sunt pământeşti; însă nici atunci nu s-a înţeles că aceştia formează mulţimea mare de oameni, deoarece mulţimea mare de oameni nu le fusese încă descoperită. Spre a constata cine aparţine „caprelor”, şi cine aparţine „oilor”, oamenii care-L caută pe Domnul trebuie supuşi unei probe, şi în această probă trebuie să se arate cum se poartă faţă de „cei mai neînsemnaţi fraţi ai lui Hristos” reprezentaţi prin Beniamin, şi de asemenea, prin Rut şi Estera. Se vor dovedi oare ca oameni sinceri de bunăvoinţă şi prietenoşi faţă de fraţii lui Hristos? Sau i-ar trata pe micuţii Domnului aşa cum s-au purtat fraţii Iudei după trup ai lui Isus cu el când a fost pe pământ şi cum l-au tratat pe Iosif cei zece fraţi vitregi ai lui când a fost un flăcău tânăr? În drama profetică, Iosif a privit ceea ce au vrut să facă cei zece fraţi vitregi lui Beniamin ca şi cum i-ar fi făcut lui însuşi. Tot aşa ceea ce fac oamenii celui mai neînsemnaţi dintre fraţii mai marelui Iosif (adică ai lui Isus Hristos) este privit de Isus Hristos ca şi cum i ş-ar fi făcut lui însuşi: şi cu ocazia acestei probe se arată cine sunt „caprele” şi cine sunt „oile”. Experienţele prin care a trecut poporul uns al Domnului în ultimii ani corespund în mod limpede acestei părţi a profeţiei.

16. Iosif apoi i-a adus înaintea lui pe cei zece fraţi vitregi: „A treia zi, Iosif le-a zis: „Faceţi lucrul acesta şi veţi trăi. Eu mă tem de Dumnezeu! Dacă sunteţi oameni de treabă, să rămână unul din fraţii voştri închis în temniţa voastră; iar ceilalţi plecaţi luaţi grâu ca să vă hrăniţi familiile şi aduceţi-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare şi să scăpaţi de moarte.” Şi aşa au făcut.” (Geneza 42:18-20)

17. Iosif a dorit să-l ţină captiv pe unul dintre ei ca măsură de precauţie şi garanţie că Beniamin va fi adus nevătămat înaintea lui. A poruncit ca Simeon să fie ţinut prizonier. Iosif vorbise fraţilor lui printr-un tâlmaci, evident spre a nu fi recunoscut, şi astfel ei n-au ştiut că el vorbea ebraica. Când a venit proba peste ei, şi anume că unul trebuie să rămână ca garanţie, ei au început să vorbească despre necazul lor în prezenţa lui Iosif în ebraică. Ei au recunoscut nelegiuirea lor şi au mărturisit unul altuia păcatele lor faţă de Iosif, fratele lor, pe care l-au vândut în

Cuprins

Egipt. Iosif, fireşte, a auzit această mărturisire şi aceasta a fost o asigurare îndoită pentru el că ei s-au căit sincer şi-l vor aduce pe Beniamin teafăr la el. (Geneza 42:21-23) La fel Isus Hristos, mai marele Iosif, ia toate măsurile pentru siguranţa şi păzirea celor mai tineri membri ai rămăşiţei reprezentată prin Beniamin ca să fie împreunaţi cu el în templu, şi oamenii de bunăvoinţă au ocazia să ajute pe cât le este posibil la această îngrijire. Dacă unii din aceşti oameni de bunăvoinţă au luat parte la maltratarea copiilor lui Dumnezeu în anul 1918 şi înainte de aceea, dar mai târziu, fiind îngrijoraţi în mod sincer, îşi mărturisesc nelegiuirea în această privinţă ei arată că nu sunt în armonie cu Satan, cu organizaţia lui şi cu agenţii lui şi prin aceasta descoperă starea inimii lor Domnului însuşi. Au fost unii care astăzi sunt oameni de bunăvoinţă, iar în timpul războiului au fost împotriva tratamentului nedrept al poporului lui Dumnezeu, întocmai ca Ruben odinioară, şi ei i-au ajutat pe alţii să vadă şi să mărturisească ce nelegiuiri au fost săvârşite prin prigonirea poporului lui Dumnezeu în decursul acelui timp. Aşa se manifestă membrii clasei „oilor". În decursul anilor din urmă oamenii de bunăvoinţă faţă de Iehova au dovedit aceasta prin faptul c-au servit necesităţile martorilor lui Iehova şi le-au ajutat cât au putut. Un alt profet al lui Iehova vorbeşte despre aceeaşi clasă cum arată iubirea sa faţă de Dumnezeu şi dispoziţia ei sinceră prin faptul că ajută altora să vadă calea cea dreaptă: „Vor aduce pe toţi fraţii voştri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în care şi pe tărgi, pe catâri şi pe dromaderi, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim – zice Domnul – cum îşi aduc copiii lui Israel darurile de mâncare într-un vas curat la Casa Domnului. Şi voi lua şi dintre ei pe unii ca preoţi şi leviţi – zice Domnul. Căci, după cum cerurile cele noi şi pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea – zice Domnul – aşa va dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru." (Isaia 60:9; vezi şi Isaia 66:20—22).

18. Membrii clasei „oilor" au ajutat până astăzi altora să vadă drumul şi să ajungă la organizaţia lui Dumnezeu sub conducerea lui Hristos spre a cunoaşte calea vieţii. După ce Iosif a aranjat ca Simeon să fie întemniţat, a poruncit să fie umple sacii celorlalţi cu grâu. El a primit din mâinile lor banii pentru acest grâu, şi după aceea a însărcinat pe cineva să pună aceşti bani pe ascuns înapoi în sacii lor. (Geneza 42:25, 26) Tot aşa trimite acum Isus Hristos, mai marele Iosif, adevărurile dăruitoare şi susţinătoare de viaţă poporului prin martorii lui credincioşi. Aceste adevăruri dăruitoare de viaţă sunt de fapt un dar liber „fără bani şi fără plată" (Isaia 55:1, 2); după cum arată tabloul despre banii care au fost puşi înapoi în sacii lor. Adevărul care este dus astăzi poporului este un dar de la Domnul, chiar şi dacă oamenii care primesc adevărul dau o mică sumă de bani în timpul când primesc mesajul. Suma pe care o dau serveşte numai ca un ajutor ca şi alţii să cunoască adevărul şi este o dovadă a sincerităţii lor.

19. Fraţii vitregi ai lui Iosif au trebuit să arate că sunt dispuşi să dea ceva pentru hrana pe care o primiseră, şi în acelaşi mod trebuie să arate acum şi oamenii binevoitori că au spiritul neegoist şi gata pentru sacrificiu, şi doresc ca şi alţii să primească hrana spirituală care este atât de necesară, şi de aceea aduc în acest scop

Cuprins

o mică jertfă. Aceasta este o altă încercare a sincerităţii lor. Domnul ar putea să facă ca mesajul în formă tipărită să se pună în mod gratuit în mâinile tuturor oamenilor, dar aceasta nu este calea sa. Cine doreşte să cunoască el însuşi adevărul şi nutreşte sentimente potrivite faţă de Domnul, trebuie să arate aceasta prin fapte potrivite: şi aceasta se arată într-o măsură oarecare prin faptul că cineva este dispus să dea o mică sumă pentru mesajul tipărit. Toţi banii aparţin Domnului şi ceea ce dau oamenii primesc îndărăt. Domnul nu face aceasta din motive de economie, ci spre a da oamenilor ocazie să-şi arate adevărata stare a inimii. Proba este spre folosul lor. Mulţi oameni dau bani pentru literatură, deoarece cred în mod sincer că persoanele care le aduc mesajul sunt copii şi servi ai lui Dumnezeu, şi de aceea inimile lor îi îndeamnă să facă ceva bine, şi aceasta se întâmplă spre folosul lor propriii.

20. Lăsând pe Simeon legat în Egipt, ceilalţi nouă s-au întors în Canaan şi au povestit tatălui lor cele întâmplate. Iacob a jelit pierderea lui Iosif, iar acum şi fiul său, Simeon era departe; dar când i s-a spus că trebuie să-l trimită şi pe Beniamin, s-a îngrijorat nespus de mult, astfel arătându-şi marea lui iubire pentru fiul lui. Iacob l-a reprezentat aici pe Iehova, pe Dăruitorul de viaţă al tuturor care-i iubeşte pe cei ce sunt ai lui. „Căci Tatăl însuşi vă iubeşte". (Ioan 16:27) „El însuşi îngrijeşte de voi". (1 Petru 5:7) Această manifestare de iubire a lui Iacob pentru fii lui absenţi a însemnat o nouă probă pentru cei nouă fraţi vitregi rămaşi şi aceasta a trebuit să decidă dacă în această situaţie încurcată, vor ţine seamă de sentimentele tatălui lor şi dacă vor fi atinşi de compătimire deplină pentru el sau nu. În acelaşi mod oamenii de bunăvoinţă care-L caută pe Domnul trebuie să arate respect faţă de sentimentele lui Iehova şi faţă de iubirea lui pentru ai săi. Starea adevărată a inimilor lor se arată prin urmare în atitudinea lor faţă de martorii lui Iehova, fraţii spirituali ai Celui care este mai mare ca Iosif, şi de asemenea şi în faptele şi purtarea lor cu toţi aceia care Îl servesc pe Dumnezeu în spirit şi în adevăr. Ei trebuie să arate iubirea lor pentru aceia pe care-i iubeşte Iehova şi să dovedească că nu au gând rău faţă de ei.

21. Fiind îndurerat, Iacob a interzis ca Beniamin să meargă în Egipt cu ceilalţi. Ruben, unul din cei nouă, şi-a arătat iubirea pentru tatăl sau, şi prin aceasta a exprimat fără îndoială sentimentele tuturor celor nouă. El a zis tatălui că el oferă ca garanţie viaţa fiilor lui proprii că-l va aduce pe Beniamin teafăr înapoi la tatăl său în Canaan. Toţi bărbaţii aceştia au fost supuşi unei probe; şi acum s-a prezentat Iuda care a propus mai de mult să-l vândă pe Iosif pentru douăzeci de sicii de argint, şi s-a oferit ca garanţie pentru Beniamin. El a zis tatălui său: „Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine şi dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu faţă de tine pentru totdeauna." (Geneza 43:9)

22. Cei nouă fraţi vitregi ai lui Iosif au arătat aici că au fost în stare potrivită a inimii faţă de Iacob şi fratele lor Beniamin, şi aceasta a arătat şi starea lor de inimă faţă de Iosif. În acest loc al dramei ei reprezintă o clasă de oameni care au luat odinioară parte la prigonirea copiilor lui Dumnezeu, dar acum, după ce le-au fost

Cuprins

deschişi ochii şi-au schimbat părerea şi fac acum bucuros tot ce pot pentru servii adevăraţi ai Domnului spre a-şi dovedi astfel iubirea pentru Domnul însuşi. În această zi a împlinirii dramei profetice ies la iveală persoane care mai demult s-au purtat rău faţă de copiii Domnului, dar care, după ce au recunoscut c-au săvârşit prin aceasta o nelegiuire, mărturisesc c-au greşit şi se străduiesc să facă bine servilor lui Iehova, şi prin aceasta îşi arată iubirea pentru Iehova şi pentru Isus Hristos şi pentru fraţii lui, asociindu-se cu aceştia din urmă în vestirea mesajului vieţii pe care 1-a pregătit Iehova. Aceste persoane arată astfel că aparţin la „alte oi" pe care Domnul Isus, după cum declară, le va aduce în turma lui Dumnezeu.

23. Când cei doi fii ai lui Iacob s-au oferit ca garanţie pentru interesele tatălui lor şi au declarat iubirea lor pentru el, ceilalţi şapte fără îndoială au fost cu totul de acord cu aceasta, ş astfel cei doi au reprezentanţii tuturor. Foametea a apăsat în continuare greu asupra tării, şi provizia de alimente în casa lui Iaccb se apropia de sfârşit. Spre a scăpa de moarte era necesară procurarea hrănii. Iacob a ascultat cu atenţie rugămintea fiilor lui ca să-l lase pe Beniamin să meargă cu ei în Egipt ca astfel să fie siguri că acolo vor primi o altă provizie de alimente şi să supravieţuiască. Iacob a cedat în fine rugăminţilor lor serioase şi sincere : „Israel, tatăl lor, le-a zis: „Fiindcă trebuie, faceţi aşa. Luaţi-vă în saci ceva din cele mai bune roade ale ţării, ca să duceţi un dar omului aceluia, şi anume: puţin leac alinător şi puţină miere, mirodenii, smirnă, fistic şi migdale. Luaţi cu voi argint îndoit şi duceţi înapoi argintul pe care vi-l puseseră la gura sacilor: poate că a fost o greşeală. Luaţi şi pe fratele vostru, sculaţi-vă şi întoarceţi-vă la omul acela. Dumnezeul cel Atotputernic să vă facă să căpătaţi trecere înaintea omului aceluia şi să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru şi pe Beniamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!" Au luat darul; au luat cu ei argint îndoit, precum şi pe Beniamin; s-au sculat, s-au coborât în Egipt şi s-au înfăţişat înaintea lui Iosif." (Geneza 43:11-15)

24. Nu numai că Iacob a ordonat ca banii pe care i-a pus Iosif în sacii fraţilor lui vitregi să fie duşi înapoi, şi a trimis o sumă necesară pentru a cumpăra şi mai mult grâu, ci a pregătit şi daruri „omului aceluia". El se referea prin „omul acela" la Iosif. Însă Iacob n-a ştiut că acel om a fost fiul lui, Iosif. Cu această dărnicie Iacob a făcut o îngrijire înţeleaptă atât pentru fii lui, fraţii vitregi ai lui Iosif, cât şi pentru Beniamin: „Un dar făcut în taină potoleşte mânia, şi o mită [un dar ; după alte traduceri] dată pe ascuns potoleşte cea mai puternică mânie." (Proverbe 21:14) „Darurile unui om îi fac loc şi-i deschid intrarea înaintea celor mari." (Proverbe 18:16)

25. Prin aceasta Iacob a ilustrat îngrijirea lui Iehova pentru cei care mărturisesc a fi de partea lui Dumnezeu şi a Regelui său adică atât pentru rămăşiţă cât şi pentru mulţimea mare de oameni, ca să găsească trecere înaintea lui Isus Hristos, a marelui Guvernator, Judecător şi Executor de judecăţi, care este acum în templu. Daruri sau sume de bani înseamnă o jertfă sau cheltuieli şi arată un sentiment sincer şi bunăvoinţă de-l a asculta şi a-l servi pe Cel Prea înalt. Iosif, ca o parte a înaltelor stăpâniri ale ţării, l-a ilustrat pe Isus Hristos ca o parte a „înaltelor

Cuprins

stăpâniri" în cer; şi darurile aduse lui sunt o manifestare a spiritului serviciului ş devotamentului lipsit de egoism. Lipsa egoismului, adică iubirea, se manifestă prin dorinţa şi străduinţa de a ajuta înaintarea cauzei dreptăţii. Oamenii de bunăvoinţă, adică „alte oi" ale Domnului, îşi arată acum dorinţa dezinteresată să ajute la sprijinirea mesajului împărăţiei spre onoarea numelui lui Iehova şi binele acelora care iubesc dreptatea. Ei dau dovadă de această stare a inimii prin faptul că aduc o jertfă şi dau bucuros din mijloacele lor spre a ajuta publicarea mesajului împărăţiei. În felul acesta fac progres în asemănarea cu Dumnezeu. Regula Domnului este afirmată în următoarele cuvinte: „Dorinţa celor neprihăniţi este numai bine; dar aşteptarea celor răi este numai mânie. Unul care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, şi cel ce udă pe alţii va fi udat şi el." (Proverbe 11:23-25)

O altă încercare

26. Creaturile sunt puse la încercări ca să dovedească prin faptele lor voluntare dacă doresc să-şi păstreze neprihănirea faţă de Dumnezeu sau nu. Afacerile oamenilor sunt în aşa fel conduse încât ei nu pot scăpa de aceste încercări, deşi în acel timp nu cunosc scopul încercării. Marea dramă profetică s-a desfăşurat mai departe. Cei nouă fraţi vitregi au călătorit împreună cu Beniamin înapoi în Egipt, l-au adus teafăr acolo şi s-au prezentat împreună cu Beniamin înaintea guvernatorului. În scena în care Beniamin este adus la Iosif, el îi reprezintă pe fiii mai tineri ai Sionului, ai organizaţiei lui Dumnezeu, cum sunt aduşi în unitate cu Isus Hristos şi cu ceilalţi din casa regală. Cei nouă fraţi vitregi îi reprezintă aici pe oamenii care nu sunt din Sion, dar care intră în organizaţia lui Dumnezeu şi se străduiesc cu bucurie să ia parte la serviciul Domnului şi să atragă atenţia altora asupra îngrijirii sale pline de har pentru ei. În această legătură observaţi următoarele cuvinte ale profetului lui Iehova: „De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, voi face neamurilor semn cu mâna şi-Mi voi înălţa steagul spre popoare; ele vor aduce înapoi pe fiii tăi [fiii Sionului] în braţele lor şi vor duce pe fiicele tale pe umeri. Te vor hrăni împăraţi, şi împărătesele lor te vor alăpta. Se vor închina cu faţa la pământ înaintea ta şi vor linge ţărâna de pe picioarele tale, ca să ştii că Eu sunt Domnul şi că cei ce nădăjduiesc în Mine [asemenea lui Iosif] nu vor fi daţi de ruşine." (Isaia 49:22, 23).

27. Oamenii de bunăvoinţă din diferitele clase ale societăţii omeneşti primesc acum mesajul preţios despre împărăţia lui Dumnezeu şi mărturisesc iubirea lor pentru Domnul prin faptul că iau parte la lucrarea de a aduce această veste cunoştinţa altora şi astfel îi aduc în organizaţia Domnului. „Căci, pe Mine Mă aşteaptă ostroavele, şi corăbiile din Tarsis sunt în frunte ca să aducă înapoi de departe pe copiii tăi, cu argintul şi aurul lor, pentru Numele Domnului Dumnezeului tău, pentru Numele Sfântului lui Israel, care te proslăveşte." (Isaia 60:9; vezi şi Isaia 66:20-22)

Cuprins

28. Când cei nouă au apărut cu Beniamin înaintea lui Iosif, Iosif a dat drumul lui Simeon care a fost ţinut până atunci în temniţă. (Geneza 43:23) Aceasta pare a prezice profetic că dacă oamenii de bunăvoinţă arată cu ocazia probării lor bunăvoinţă şi prietenie faţă de martorii lui Iehova, demonstrându-şi sinceritatea şi bunăvoinţa lor faţă de Dumnezeu şi faţă de Isus Hristos, atunci Domnul Isus Hristos, mai marele Iosif, îi va scoate afară pe aceşti oameni de bunăvoinţă din închisoarea în care i-a adus organizaţia lui Satan. Aceşti eliberaţi se unesc cu servii unşi ai lui Dumnezeu şi declară deshis prin faptele lor că stau de partea lui Iehova şi-l servesc bucuros.

29. Aducerea clasei lui Beniamin înaintea Domnului Isus Hristos, a mai marelui Iosif, a fost în curs din anul 1922 şi a durat cel puţin până la sfârşitul serviciului deosebit în vie, când servilor spirituali ai Domnului din templu li s-a plătit „dinarul". (Matei 20:1-16) Când Iosif a văzut că Beniamin a venit la el, ceea ce a dovedit că fraţii lui au trecut proba cu succes, atunci a ordonat imediat ca să se facă pregătiri pentru un ospăţ în casa sa la care să ia parte toţi zece împreună cu Beniamin şi el însuşi (Iosif). Casa reprezintă organizaţia lui Iehova. Ospăţul n-a avut loc imediat, ci pregătirile pentru el au fost în curs. Identificarea tuturor persoanelor care au luat parte, şi anume a lui Iosif şi a fraţilor lui, şi descoperirea legăturii adevărate ce-a existat între ei nu s-a făcut imediat. Când cei zece fraţi vitregi au fost aduşi în casa lui Iosif, ei au fost uimiţi şi foarte miraţi. Ei s-au apropiat apoi de economul sau administratorul casei lui Iosif şi i-au spus că banii au fost găsiţi în sacii lor şi că ei ca dovadă a sincerităţii lor nu numai că i-au adus înapoi, ci afară de aceştia au mai adus alţi bani pentru cereale şi daruri pentru guvernator. (Geneza 43:16-22) Administratorul i-a rugat să nu le fie teamă. El le-a dat apă ca să-şi spele picioarele şi a dat nutreţ măgarilor lor. Apoi ei au pregătit darurile ca să i le dea lui Iosif când va veni. Ei au fost gata pentru prânz şi cu toţii au aşteptat venirea stăpânului casei; iar când a apărut Iosif, i-au dat darurile pe care le-au adus în Egipt şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui. (Geneza 43:23-26)

30. La fel în timpul venirii clasei lui Beniamin, Domnul Isus Hristos a poruncit pregătirea unui ospăţ; totuşi a trecut un timp destul de lung până la identificarea tuturor participanţilor şi până când au început să ia parte toţi la această serbare. Pentru o perioadă era o întrebare deschisă dacă Ionadabii sau oamenii de bunăvoinţă pot lua parte la lucrarea de mărturie din casă în casă sau nu: la timpul rânduit s-a înţeles poziţia lor adevărată şi s-a văzut că este privilegiul tuturor acestora să ia parte activă la lucru. Apoi a venit timpul când Domnul a descoperit tuturor celor ce-l iubesc şi-l servesc că „sărbătoarea corturilor" a prezis cum rămăşiţa unsă şi oamenii de bunăvoinţă, care formează mulţimea mare de oameni, vor prăznui împreună sărbătoarea. Domnul a făcut de cunoscut acest fapt poporului său pentru prima oară în primăvara anului 1936, deşi pregătirile pentru această sărbătoare s-au făcut mai demult.

31. Cu ocazia prânzului Iosif a pus să i se dea lui Beniamin de cinci ori mai mult decât fraţilor vitregi, dar această părtinire aparentă n-a cauzat sfadă sau

Cuprins

invidie la fraţii vitregi, ci toţi au mâncat şi au băut împreună, şi s-au bucurat. Aceasta arată că clasa Beniamin, care este reprezentată şi prin Rut şi Estera, este clasă spirituală, pe când fraţii vitregi ai lui Iosif sunt pământeşti, şi că clasa spirituală se poate bucura de hrana dată de Domnul şi o poate aprecia într-o măsură cu mult mai mare decât clasa nespirituală, dar clasa pământească nu o pizmuieşte şi nici nu o invidiază pe clasa spirituală din cauza aceasta. Oamenii de bunăvoinţă se bucură de hrana de pe masa Domnului pentru care pot fi recunoscători, şi ei aduc mulţumiri Domnului pentru ea. Desfătarea cu hrană pe care le-a dat-o Iosif a fost un eveniment fericit, însă pe cei zece fraţi vitregi i-a aşteptat o încercare grea.

Paharul

32. La porunca lui Iosif sacii fraţilor au fost umpluţi cu bucate. Ei au plătit pentru această hrană, dar banii lor au fost puşi iarăşi în sacii lor. Faptul că au dat banii a arătat voinţa lor de a lucra cinstit. Tot aşa arată şi Ionadabii, dând o sumă de bani pentru hrana spirituală, dorinţa lor de a da ceva pentru ceea ce primesc oamenii de bunăvoinţă din mâna Domnului. Doar toţi banii aparţin Domnului şi este scris: „Pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu”. (2 Corinteni 9:7) Iosif a poruncit ca paharul lui de argint să fie pus pe ascuns în sacul lui Beniamin, căci acest pahar, după ce va fi fost găsit în sacul lui Beniamin, va trebui să servească ca dovadă că Beniamin a fost un hoţ care merită să fie închis şi să fie ţinut sclav în Egipt, întocmai ca Iosif cu douăzeci şi doi de ani mai înainte. Acel pahar a însemnat pentru fraţi o adevărată încercare spre a stabili dacă este cumva o dorinţă rea în inimile lor să se scape de Beniamin ca şi odinioară de Iosif, sau nu. Sacii lor au fost umpluţi cu hrană, ei au plecat împreună cu fratele lor mai tânăr Beniamin spre casă în Canaan şi de aceea au fost cu voie bună. Dar curând după ce şi-au luat rămas bun de la Iosif, el a poruncit administratorului său să pornească după ei, şi după ce îi va fi ajuns să-i acuze că au furat paharul de argint al guvernatorului Ei toţi au tăgăduit acuza în mod energic şi au propus de bunăvoie ca hoţul care a furat paharul să moară şi ceilalţi să rămână ca sclavi în Egipt. Ei au făcut mai întâi administratorului această propunere. (Geneza 44:1-10) Sacii lor au fost dezlegaţi şi cercetaţi imediat, iar paharul a fost găsit în sacul lui Beniamin. După aceea toţi s-au întors în oraş şi au fost aduşi în casa lui Iosif. (Geheza 44:10-15) Iuda propusese odinioară să-l vândă pe Iosif la negustori şi astfel să-1 facă sclav în Egipt. Tot el s-a oferit de bunăvoie tatălui său ca garanţie pentru întoarcerea lui Beniamin. Iuda şi-a asumat rolul reprezentant a celor zece: „Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăţim? Dumnezeu a dat pe faţă nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru: noi şi acela la care s-a găsit paharul.” (44:16). Dovada circumstanţială arăta că sunt „vinovaţi”, însă de fapt ei erau nevinovaţi. Iuda a recunoscut nelegiuirea lor şi s-a oferit ca toţi zece, inclusiv Beniamin să devină robi. Iosif n-a fost de acord cu această propunere, ci a pus o altă condiţie, cum ar putea rămâne ei în viaţă: „Dar Iosif a zis: „Să mă ferească Dumnezeu să fac aşa ceva! Omul la care s-a găsit

Cuprins

paharul va fi robul meu; dar voi suiţi-vă înapoi în pace la tatăl vostru." (Geneza 44:17)

33. Decizia judiciară a marelui judecător a fost ca Beniamin să rămână în Egipt ca sclav. Aceasta a fost o probă grozavă pentru fraţii vitregi. Dacă ar fi avut în inimile lor duşmănie împotriva lui Beniamin, atunci ar fi putut fi uşor de acord cu sentinţa şi s-ar fi putut întoarce în pace în Canaan. Modul lor de purtare arată însă că ei n-au purtat ură faţă de Beniamin şi au respectat sentimentele tatălui lor. Iuda a cerut apoi permisie să vorbească, vorbind iarăşi în numele tuturor. El a povestit lui Iosif tot ce s-a întâmplat. El a spus că tatălui său i s-a luat un fiu, şi că acesta probabil a murit, că tatăl său şi-a întors acum iubirea spre fiul mai tânăr Beniamin, şi că tatăl va muri de durere dacă Beniamin nu se va întoarce la el. Cu cuvinte elocvente şi mişcătoare s-a rugat Iuda ca să i se permită lui Beniamin să se întoarcă acasă, iar el, Iuda, să fie sclav în Egipt în locul lui Beniamin. Ardoarea cu care a prezentat Iuda cauza înaintea lui Iosif a dovedit că cei zece bărbaţi au avut sentimente bune faţă de Iacob şi faţă de Beniamin, şi că ei, neştiind încă faptul că stăteau înaintea lui Iosif, pe care fără îndoiala îl credeau mort, au fost adânc întristaţi din cauza nelegiuirii pe care au săvârşit-o faţă de el. Marea probă care a venit peste ei a scos la iveală o schimbare totală a stării lor de inimă. şi în timp ce. fără îndoială. s-au căit amarnic în inima lor de ceea ce au făcut lui Iosif cu mulţi ani înainte, ei au fost dispuşi să repare pe cât s-a putut nelegiuirea lor. Ei au primit proba cu curaj şi şi-au arătat bunăvoinţa (Geneza 44:14-34) Ce a prezis acea probă în drama profetică? Ea a prezis limpede o clasă de oameni care au fost mai înainte potrivnici ai copiilor spirituali consacraţi ai lui Dumnezeu, ai fraţilor lui Isus Hristos; dar când şi-au dat seama de starea şi situaţia lor proprie, au descoperit o inimă zdrobită şi o dorinţă sinceră să facă bine tuturor acelora care Îl iubesc pe Domnul. Dar să examinăm acum faptele: Prigonirea fraţilor lui Hristos a fost dură mai cu seamă în anul 1918, datorită instigării şi îndemnului unor reprezentanţi ai religiilor. Aceasta a pornit mulţi la duşmănie împotriva poporului Domnului, adică împotriva rămăşiţei originale credincioase. Mai târziu, când aceşti oameni au ajuns să înţeleagă mai clar situaţia lor proprie şi scopul lui Dumnezeu cu ei, s-a schimbat starea inimilor lor şi ei s-au arătat într-o stare potrivită a inimii spre a fi strânşi de Domnul ca „alte oi" ale sale în turma lui Iehova. Domnul arată astfel că întreaga clasă de „alte oi" trebuie să fie de bunăvoinţă faţă de Iehova (reprezentat de Iacob), şi faţă de Isus Hristos (reprezentat de Iosif), şi faţa de rămăşiţa (reprezentată de Iosif şi Beniamin), înainte ca ea să fie strânsă în organizaţia Domnului.

34. Beniamin n-a avut parte de captivitatea lui Iosif în Egipt. Tot aşa, clasa lui Beniamin, care a fost reprezentată şi prin şi Estera, n-a fost lovită de marele necaz care a venit în decursul războiului mondial asupra poporul lui Dumnezeu, căci această clasă a fost adusă la Domnul numai după anul 1922. Clasa din urmă reprezentată de Beniamin, de Rut şi de Estera în ultimii ani şi-a luat parte intens la punerea mărturiei şi a suferit multă prigonire; şi aceasta a fost o proba serioasă pentru oamenii de bunăvoinţă faţă de martorii lui Iehova, adică faţă de rămăşiţa originală şi faţă de cei strânşi din anul 1922 încoace. Unii dintre aceia care sunt

Cuprins

acum de bunăvoinţă au luat parte la această prigonire. Oamenii de bunăvoinţă desigur c-au observat în anii din urmă cum au fost daţi aceşti martori în judecată şi au fost acuzaţi ca criminali, deşi singurul lor păcat era propovăduirea Evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu. Ei au văzut cum au fost bătuţi martorii lui Iehova în mod crud, şi au fost închişi în închisori murdare, şi aceasta a fost pentru Ionadabi o probă până în ziua de astăzi, dacă doresc să fie uniţi cu aceia care sunt prezentaţi în felul acesta ca criminali. Oamenii de bunăvoinţă care-L iubesc pe Dumnezeu într-adevăr, au arătat bunăvoinţa lor faţă de el, faţă de Hristos şi faţă de membrii lui credincioşi, servindu-i pe cei ce-au fost trataţi rău şi în felul acesta au adus peste ei înşişi dispreţ şi ocară în ochii oamenilor lumeşti; şi-au arătat dorinţa de a fi tovarăşi ai martorilor lui Iehova. Activitatea regulată de mărturie din casă în casă a început să ia din anul 1927 o formă mai intensivă şi de atunci încoace a fost dusă mai departe statornic şi fără încetare. În curând după aceea au început să-i aresteze pe martorii lui Iehova, şi să-i aducă înaintea tribunalelor, acuzându-i de călcarea legii. Astfel de arestări şi întemniţări de martori ai lui Iehova au fost duse la capăt în mod strict în Germania, Quebec şi în multe alte state, mai cu seamă şi în statul New Jersey. Mii de bărbaţi credincioşi şi de femei credincioase au lâncezit în închisori murdare şi mulţi se află şi acuma în închisoare din pricina credincioşiei lor faţă de Dumnezeu şi faţă de interesele împărăţiei sale. Această prigonire crudă ţine de zece ani, şi în tot timpul acesta au ieşit la iveală oameni de bunăvoinţă faţă de Dumnezeu şi faţă de poporul lui, au luat atitudine pentru Domnul şi s-au declarat de partea lui şi de partea împărăţiei lui.

35. De ce au fost acuzaţi martorii lui Iehova cum că ar fi călcători de lege, deşi sunt cu totul nevinovaţi? Întocmai după cum a fost găsit paharul de argint în sacul lui Beniamin, care a ajuns acolo din porunca lui Iosif spre a încerca pe fraţii lui, tot aşa a fost permisă prigonirea martorilor lui Iehova sub pretextul că ar fi călcători de lege spre a-i proba atât pe martori cât şi pe oamenii de bunăvoinţă, numiţi şi „Ionadabi", şi să se arate cine formează clasa „caprelor" şi cine cea a „oilor". Acesta este paharul pe care l-a dat Iehova martorilor lui ca să-l bea: sunt acuzaţi ca nişte criminali, călcători ai legii şi sunt priviţi de stăpânirile acestei lumi ca primejdioşi pentru stat. Astfel sunt încercaţi oamenii şi aceasta oferă ocazie să dovedească neprihănirea lor faţă de Dumnezeu. Aceste experienţe au servit ca probă adevărată pentru Ionadabi, si ei au dovedit în ea că doresc să fie tovarăşi ai martorilor lui Iehova, chiar dacă sunt înfieraţi ca criminali. (Evrei 10:33) Iuda, fratele vitreg, reprezentându-i pe Ionadabi sau alte oi", a înaintat fără frică şi s-a oferit bucuros să sufere în locul lui Beniamin. Tot aşa multe persoane de bunăvoinţă s-au oferit să meargă bucuros în temniţă în locul martorilor lui Iehova şi astfel să sufere pedeapsă. Aceasta este o altă dovadă că cei zece fraţi vitregi le reprezintă pe „alte oi" ale Domnului.

36. Când Iacob şi-a fii pentru a doua oară în Egipt, l-a făcut pe Iuda răspunzător pentru paza credincioasă şi pentru întoarcerea sigură a lui Beniamin. La fel şi Iehova o face răspunzătoare faţă pe „alte oi", pe clasa pământească, pentru tratamentul fraţilor spirituali ai lui Isus Hristos care în dramă au fost

Cuprins

reprezentaţi de Beniamin. Această concluzie este sprijinită pe deplin de parabola despre „oi şi capre". Aceasta dovedeşte că oamenii de bunăvoinţă cunoscuţi ca „alte oi" formează de fapt clasa „oilor", şi nu sunt mânaţi de egoism, pe când motivaţia clasei „caprelor" este numai răutate, ură, egoism şi rea voinţă. Parabola descoperă că clasa „oilor" îi serveşte bucuros pe cei ce suferă, neştiind că ceea ce fac este considerat că l-au făcut Domnului Isus Hristos. Aceşti oameni de bunăvoinţă au dat martorilor lui Iehova hrană şi băutură, i-au vizitat în închisoare, i-au servit, i-au întâmpinat cu prietenie, le-au dat mâncare şi locuinţă când i-au vizitat în locuinţele lor, şi toate acestea le-au făcut pentru că au recunoscut în aceşti martori servi cinstiţi şi credincioşi ai lui Dumnezeu. Faptele lor descoperă o inimă prietenoasă şi ei au făcut toate acestea în mod neegoist, şi le fac mai departe. Unşii numai de curând au aflat de la Domnul că aceşti oameni de bunăvoinţă sunt acele „alte oi" ale Domnului, ale căror fapte bune făcute unşilor credincioşi în Isus Hristos el aşa le consideră ca şi cum le-ar fi făcut lui însuşi. Prin urmare, Ionadabii au răspunderea serioasă ca să arate că sunt gata de a asculta ordinele Domnului.

37. Ce rezultat a fost observat până acum ? Au trecut câţiva ani de când a început prigonirea crudă a martorilor lui Iehova, care ţine mai departe, şi în perioada căreia „Evanghelia aceasta a împărăţiei" a fost vestită de cei credincioşi în multe ţări şi a fost făcută de cunoscut oamenilor în multe limbi. Acest mesaj al lui Dumnezeu i-a trezit pe oamenii cu inima dreaptă care sunt cinstiţi, sinceri, şi doresc să cunoască îngrijirile lui Dumnezeu pentru ei, şi i-a condus la Domnul pe aceşti oameni oneşti. Când prigonirea martorilor unşi ai lui Iehova a devenit tot mai mare, aceşti oameni de bunăvoinţă, „alte oi", au luat o poziţie şi s-au arătat gata de a deveni tovarăşii celor care suferă din cauza numelui Domnului. Prin aceasta oamenii aceştia de bunăvoinţă şi-au arătat credinţa în sângele vărsat al lui Isus Hristos, şi se bucură să fie priviţi ca tovarăşii acelora care-L iubesc pe Dumnezeu, pe Isus Hristos şi-1 servesc în mijlocul unei mari împotriviri. Aceşti oameni de bunăvoinţă au ieşit din toate naţiunile, din toate seminţiile, din toate popoarele şi din toate limbile şi vin încă şi acuma; şi ei au declarat că s-au aşezat de partea lui Dumnezeu şi a lui Isus Hristos şi continuă să mărturisească aceasta. Observaţi acum următoarele cuvinte ale profetului cu privire la ei şi faptele bine cunoscute care arată împlinirea profeţiei: „Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte şi de la apus, iar alţii din ţara Sinim [din orientul îndepărtat]" (Isaia 49:12).

38. Conform făgăduinţei, mesajul s-a răspândit spre ţările orientale ale lumii unde un mare număr de oameni îşi demonstrează devotamentul pentru Domnul. Acum se vede că aceşti oameni sinceri de bunăvoinţă, numiţi într-alt loc „Ionadabi", sunt „alte oi" ale Domnului care vor forma mulţimea mare de oameni şi după dovedirea credincioşiei lor vor trăi veşnic pe pământ. Martorii lui Iehova, rămăşiţa credincioasă, se bucură în suferinţele lor că au fost găsiţi vrednici să fie servi ai lui Iehova Dumnezeu şi să aparţină la clasa cerească. Împreună cu ei se bucură şi clasa „alte oi", membrii clasei pământeşti. Văzând dinainte această zi, Iehova l-a inspirat pe profetul său să zică: ,,Bucuraţi-vă, ceruri! Înveseleşte-te,

Cuprins

pământule! Izbucniţi în strigăte de bucurie, munţilor! Căci Domnul mângâie pe poporul Său şi are milă de nenorociţii Lui." (Isaia 49:13). Clasa cerească şi cea pământească se bucură împreună.

39. Clasa aceea suferă astăzi necaz din partea lui Satan şi a agenţilor săi care în mod public apără cauza lui Dumnezeu şi a împărăţiei sale. Iehova însă o iubeşte şi-i arată îndurare. În timp ce Satan, duşmanul, aduce o nenorocire după alta asupra naţiunilor pământului, Dumnezeu îşi mângâie poporul său prin cunoştinţa faptului că el are grijă de ei şi că fiecare care îndură cu bucurie necazul din pricina dreptăţii şi din pricina numelui său se va bucura de favoarea sa veşnică. De aceea este arătată astăzi clasa pământească cum stă înaintea tronului lui Dumnezeu şi înaintea acelui care este mai mare ca Iosif şi-L serveşte cu bucurie pe Cel Prea înalt. Cu toată ocara şi batjocura oamenilor ea continuă să servească cu plăcere, refuzând să se plece înaintea oamenilor sau instituţiilor omeneşti, şi dă omagiu lui Isus Hristos ca adevăratul Guvernator al lumii care va aduce mântuire tuturor care-l iubesc într-adevăr pe Iehova Dumnezeu şi-l servesc.

40. De sute de ani diavolul şi complicii lui religioşi pământeşti l-au ţinut pe popor în întuneric. Acum a sosit ziua când Iehova împrăştie întunericul prin prea iubitul său Fiu şi face să lumineze lumina în faţa acelora care caută dreptatea şi smerenia. Întocmai după cum Iuda a stat înaintea guvernatorului Egiptului şi a intervenit în favoarea fratelui său mai tânăr tot aşa îşi înalţă acum oamenii de bunăvoinţă faţă de Dumnezeu vocile şi inimile spre Domnul şi se roagă pentru cei ce par a fi în primejdie şi pentru cei ce se află în închisoare pentru că-l servesc pe Domnul sincer şi credincios. Din mila lui Dumnezeu, ochii oamenilor de bunăvoinţă vor fi deschişi şi mai mult, şi primesc o înţelegere mai largă despre îngrijirea pline de iubire a lui Iehova Dumnezeu pregătită pentru cei care-l iubesc şi-l servesc, şi aceasta se va arăta în desfăşurarea pe mai departe a dramei.

(urmează)

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Cum s-a pregătit calea spre viaţă ? Cine o poate găsi? Arată motivul pentru starea de închisoare, pentru mâhnirea şi pentru inima tristă a celor sinceri din organizaţiile religioase numite „biserici". Ce îngrijire s-a făcut acum pentru ei?

Alin. 2. Aplică faptul profetic timpului prezent, că foametea a fost în Egipt şi în toate ţările din împrejurime, şi că Iosif a vândut hrană acelora care au venit să o caute.

Alin. 3. Cine zice în împlinirea profeţiei: „Duceţi-vă la Iosif, şi faceţi ce vă va spune el"? Cum se împlineşte aceasta? Cum este urmată această poruncă de aceia la care se referă profetic? Cât de importantă ascultarea?

Alin. 4. Compară Geneza 42:2 şi aplicarea ei cu porunca profetică a lui Faraon dată Egiptenilor în Geneza 41:55.

Alin. 5. Ce s-a arătat dinainte prin faptul că Iacob şi-a trimis pe cei zece fii în Egipt, însă din motivul prezentat pe Beniamin nu l-a lăsat să plece?

Cuprins

Alin. 6, 7. Pe cine reprezintă Beniamin şi cum? Explică prevederea lui Iacob în ceea ce-l priveşte pe Beniamin. Aplică această parte a dramei şi încercarea care a venit din aceasta asupra celor zece fraţi vitregi.

Alin. 8. Arată că fiecare din următoarele puncte din darea de seamă divină a fost profetică: a) „În Canaan era foamete"; b) şi Iacov din Canaan c) a ştiut că în Egipt a fost grâu; d) şi el i-a trimis pe fiii lui acolo unde; e) guvernatorul Egiptului a înmagazinat cereale pentru popor.

Alin. 9-11. Ce s-a arătat dinainte a) prin poziţia lui Iosif în care a fost pus de Faraon după cum este scris în Geneza 42:6? b) prin ceea ce este rostit acolo de fraţii lui Iosif? c) prin faptul că ei numai cu ocazia vizitei a doua în Egipt au aflat de îngrijirea pe care a făcut-o Iosif pentru ei. Arată cum desfăşurarea progresivă a adevărului a condus la recunoaşterea „mulţimii mari de oameni".

Alin. 12-15. La ce probă i-a supus Iosif pe cei zece fraţi vitregi? De ce? Arată împlinirea acestei părţi a tabloului profetic.

Alin. 16, 17. La ce probă nouă i-a supus Iosif după aceea pe fraţii lui? De ce? Arată împlinirea acestei părţi a tabloului ?

Alin. 18, 19. Aplică asupra timpului împlinirii procedarea profetică raportată în versetele 25 şi 26 împreună cu faptul că a fost dată o sumă de bani pentru bucate.

Alin. 20-22. Ce impresie a făcut asupra lui Iacob raportul pe care i l-au făcut fiii lui la întoarcerea lor în Canaan? Ce efect a avut aceasta asupra celor nouă fraţi vitregi? Ce a fost reprezentat prin acesta? Ce s-a preumbrit, după cum se poate vedea, prin propunerile care i s-au făcut lui Iacob pentru Beniamin?

Alin. 23-25. Ce răspuns a dat Iacob fiilor lui la rugămintea lor pentru Beniamin? Arată ce înţelepciune s-a arătat în aceasta. Ce aplicare găseşte acest tablou?

Alin. 26,27. Cum împlinesc scopul lor probele la care sunt supuse creaturile? Aplică tabloul profetic raportat în care cei nouă fraţi vitregi au călătorit înapoi în Egipt împreună cu Beniamin şi s-au prezentat guvernatorului cu el.

Alin. 28. Ce s-a prezis după cât se pare prin aceea că cei nouă s-au înfăţişat împreună cu Beniamin înaintea lui Iosif şi Iosif l-a slobozit pe fratele său vitreg Simeon ?

Alin. 29,30. Povesteşte ce s-a întâmplat când Iosif l-a văzut pe Beniamin înaintea lui! Cum s-a împlinit aceasta parte a profeţiei?

Alin. 31. Ce se vede în Geneza 45:54? Şi cum a găsit aceasta împlinire?

Alin. 32-34. Care este însemnătatea profetică a faptului că fraţii au dat bani pentru bucatele pe care au dorit să le cumpere? Spune ce s-a întâmplat după aceea. Ce rugăminte a făcut Iuda? Cum a fost primită aceasta de Iosif? De ce a însemnat aceasta o încercare grea pentru fraţii vitregi? Cum a servit ea scopul lui Iosif? Ce a prezis această încercare în drama profetică ? Arată împlinirea ei.

Alin. 35. Cum se împlineşte ordinul profetic al lui Iosif ca paharul de argint să fie pus în sacul lui Beniamin, şi cum se împlineşte ceea ce a rezultat din aceasta ?

Alin. 36-38. Arată Iacob, făcându-l răspunzător pe Iuda pentru paza credincioasă a lui Beniamin şi pentru întoarcerea lui sigură, a procedat profetic şi

Cuprins

acest fapt este în armonie cu ceea ce a prezis Isus în parabola despre „oi” şi „capre”. Care este rezultatul care poate fi observat ca dovadă a împlinirii scripturii din Isaia 49:12, care este examinată aici?

Alin. 39,40. În care fapte observă poporul lui Dumnezeu împlinirea celor scrise la Isaia 49:15? Compară aceasta cu prezicerea din Apocalips 7:9,10 şi cu intervenţia lui Iuda pentru Beniamin înaintea guvernatorului Egiptului.

PENTRU CREDINCIOŞII DE PE ÎNTREG PĂMÂNTUL

DRAGI FRAŢI,

Perioada de mărturie începută pe 27 Martie este numită „Luptătorul Credincios”. Toate persoanele care se află acum pe pământ şi care Îi sunt devotate Lui Iehova Dumnezeul sunt de partea Lui Isus Cristos, „Luptătorul Său Credincios”. Aceste persoane sunt cunoscute drept rămăşiţele, sau ionadabii. Porunca Lui Iehova către ele este: „Ridică-te [...] împotriva ei în luptă.” Isus Cristos, Luptătorul Credincios, este implicat acum într-un război purtat împotriva religiei organizate cunoscută drept „Babilon” – organizaţia diavolului care amăgeşte oamenii şi care I se împotriveşte Lui Dumnezeu. Aceasta este „lucrarea ciudată” a Lui Dumnezeu, deoarece ea dă în vileag ipocrizia şi duplicitatea celor care se folosesc de numele Său şi de numele Lui Cristos pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a-i întoarce de la calea cea dreaptă.

Fiecare persoană care se află acum pe pământ şi care este de partea Lui Iehova şi a împărăţiei Sale, are privilegiul de a se hrăni la masa Domnului şi de a afla despre profeţiile dezvăluite, ceea ce reprezintă hrana la momentul stabilit, hrană oferită de Domnul pentru mângâiere şi speranţă. Toate aceste persoane au datoria de a se supune poruncilor Lui Dumnezeu, iar cei care au oportunitatea de a se supune, dar refuză sau eşuează să facă acest lucru, vor îndura consecinţele. (Fapt. 3:23) Pentru a se supune poruncilor Domnului, toate persoanele aflate de partea Sa trebuie să poarte acum fără nicio frică mărturia împotriva duşmanului, în numele şi spre slăvirea Lui Iehova şi a Împărăţiei Sale. Această scrisoare este doar o reamintire, dragi fraţi, a privilegiilor şi obligaţiilor voastre. Dacă vă veţi menţine integritatea faţă de Iehova, vă veţi supune cu bucurie poruncilor Sale.

Au fost stabilite perioade speciale de timp pentru mărturie, astfel încât toţi oamenii Lui Dumnezeu să poată înălţa simultan, pe întreg pământul, un strigăt în onoarea numelui Său sfânt. Perioada mărturiei „Luptătorului Credincios” ar trebui să îi găsească pe toţi credincioşii pe teren, transmiţându-le oamenilor mesajul Domnului. Voi veţi face acest lucru prin intermediul instrumentelor de transcriere, a fonografului şi a publicaţiilor pe care le veţi oferi oamenilor. O combinaţie specială de cărţi este acum disponibilă pentru această perioadă de mărturie. Fiecare

Cuprins

persoană să le ofere acum oamenilor cât mai multe astfel de combinaţii de cărţi. „Avertizarea” Lui Iehova trebuie transmisă celor care pretind că sunt Creştini. (Ezec. 33:7-9) Mesajul Împărăţiei şi numelui Lui Iehova trebuie propovăduit tuturor naţiunilor drept mărturie. Nu vă îngrijoraţi pentru cine va muri, şi cine nu, în momentul Apocalipsei, ci fiţi mai degrabă preocupaţi de propria voastră datorie de a transmite mesajul, după cum Dumnezeu a poruncit. El va avea grijă de rezultat.

Acea parte a luptei cunoscută drept „lucrarea ciudată” este acum în curs de desfăşurare. Dacă vă veţi îndeplini rolul în această lucrare, în supunere faţă de porunca Lui Dumnezeu, ea va fi îndeplinită la momentul stabilit, moment după care va urma „fapta Sa ciudată”. Fiţi atenţi şi sârguincioşi în această zi a luptei dintre răutate şi neprihănire. Fie ca Tatăl îndurării şi Dumnezeul mângâierii să continue să vă întărească şi să vă binecuvânteze.

Cu multă dragoste şi cu cele mai bune urări,

SOCIETATEA TURNULUI DE VEGHERE,

Preşedinte.

IAR DACĂ CINEVA

crede că I se închină Lui Dumnezeu, dar nu îşi tine limba în frâu, şi inima îl amăgeşte, închinarea lui este în zadar. Căci închinarea care este curată şi sfântă în ochii Dumnezeului Tată este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor, şi să te păstrezi neîntinat de lume. – Iacov 1:26,27.

APROBARE

Cineva a scris o scrisoare anonimă adresată „Turnului de Veghere”, după cum urmează: „Revista ‹‹Epoca de Aur›› a publicat recent un articol intitulat ‹‹Acea Iluzie Numită Dragoste››, articol în care oamenii consacraţi ai Lui Dumnezeu sunt avertizaţi să evite să facă dragoste cu membrii sexului opus, deoarece acesta este unul dintre lucrurile încurajate de diavol care conduce înspre o îndepărtare a devotamentului deplin faţă de Iehova, fapt care reprezintă o defăimare a numelui Său. Foarte mulţi dintre fraţi ar dori să ştie dacă ‹‹Turnul de Veghere›› are aceeaşi părere şi dacă ar putea să le ofere nişte îndrumări celor care îşi doresc să Îi fie pe deplin devotaţi Lui Iehova, văzând că acest articol pune situaţia într-o lumină cu totul şi cu totul nouă.”

Dacă cel care a trimis această scrisoare ar fi studiat „Turnul de Veghere” încă din anul 1925, şi până în prezent, nu ar fi considerat că este necesar să pună această întrebare. Această problemă nu este pusă „într-o lumină nouă”. „Turnul de Veghere” aprobă în totalitate articolul mai sus menţionat din „Epoca de Aur”.

Cuprins

Articolul respectiv oferă acelaşi sfat tuturor celor care îşi doresc să Îl slujească pe Iehova. Există două forţe care operează asupra tuturor persoanelor: (1) Pasiunea, care este indusă de influenţa altora asupra persoanei influenţate; (2) principiul, sau legea – cu alte cuvinte regula Lui Dumnezeu de acţiune care indică calea cea dreaptă şi potrivită. Cei care îi sunt devotaţi Lui Iehova sunt guvernaţi de această lege şi urmează poruncile Sale. Publicaţiile Societăţii din ultimii zece, chiar doisprezece ani, pun accentul tocmai pe ceea ce este prezentat în articolul din „Epoca de Aur".

SCRISORI

Echipamentul sonor este foarte efectiv

Dragă frate Rutherford:

Noi, o grupă de trei pionieri, dorim să ne exprimăm aprecierea pentru aranjamentul minunat pe care Domnul ni l-a pregătit prin tine pentru beneficiul şi confortul nostru în vestirea mesajului împărăţiei oamenilor cu bunăvoinţă, şi dorim, de asemenea, să mulţumim marelui Rege, Isus Hristos, pentru că a trimis încă o grupă de pionieri în oraşul nostru cu echipament sonor ca să ne ajute să-i trezim pe oameni să recunoască proviziile minunate ale lui Iehova.

Voi prezenta cât de mare e diferenţa dintre lucrarea cu echipamentul sonor şi cea fără. Raportul celor trei pionieri într-o perioadă de treizeci de zile fără maşina de sunet este: 23 de cărţi legate, 571 de broşuri, 327 şi jumătate de ore, 260 de abonaţi. Acum raportul celor nouă pionieri în nouă zile cu maşina de sunet: 100 cărţi legate, 1222 de broşuri, 354 şi un sfert de ore, 380 de abonaţi.

Fie ca Domnul să te binecuvânteze în viitor cu fiecare oportunitate, şi să te folosească precum în trecut, aşa sună rugăciunea noastră.

Ai tăi în avansarea lucrării pentru împărăţie,

G. W. Bailey,
Mrs. G. W. Bailey,
Custer Brewe. – Arkansas.

Nimic în afară de voia Dumnezeului nostru

Dragă frate Rutherford:

Sunt fericit să raportez numărul celor prezenţi la studiul ţinut de membrii familiei Bethel în fiecare seară de luni. În luna decembrie acesta a fost: 13, 15, 15 şi 15.

E greu să pun în cuvinte interesul şi bucuria pe care i-am găsit în explicarea profeţiei lui Maleahi, mai ales capitolele trei şi patru, pe care i-am studiat luna trecută.

Cât de recunoscători suntem lui Iehova pentru că prin Soarele Dreptăţii (Vindicării) a legat rănile poporului, l-a scos din organizaţia Satanei, şi l-a adunat

Cuprins

în faţa Domnului în templu. Se pare că fiecare zi ce trece aduce creşterea bucuriei credincioşilor datorită ascultării lor faţă de poruncile tatălui şi ale mamei lor. Aşa este „tămăduirea sub aripile Lui”.

Domnul ne binecuvântează în continuare cu oportunităţi de a-l servi, şi de a duce lupta până la porţile organizaţiei Diavolului, iar noi suntem fericiţi că ne aflăm pe partea Domnului tot timpul. Noi nu vrem să cunoaştem altceva decât voia Domnului, iar aceasta o vom îndeplini, să fie ce va fi.

Fie ca Domnul să te binecuvânteze şi să te păstreze, cât timp serveşti poporul Lui sub îndrumarea lui Iehova şi Isus Hristos.

Colegul tău în serviciul,

F. C. Wainwright, *Toronto*.

Din ce în ce mai clar

Dragă frate Rutherford:

Te rog amabil să iei în considerare raportul nostru despre studiul familiei Bethel din luna decembrie, 1936, la biroul din Helsinki.

Am studiat ultimele două părţi ale revistei „Adunarea mulţimii”. Situaţia mulţimii mari a fost văzută la început ca printr-un telescop, mai întâi mai slab, iar apoi, odată cu ajustarea lentilelor, din ce în ce mai clar. Ghibeoniţii au format una dintre lentile care la locul potrivit ne ajută se vedem clar scopul lui Dumnezeu legat de Ionadabi. Ne-a plăcut mai ales admiraţia faţă de Iehova, care curge asemenea unui pârâu prin articolul întreg, prezentând atâtea idei în armonie cu dragostea şi dreptatea Domnului.

În 8 decembrie nu am ţinut studiul datorită perioadei mărturiei globale. În 15 decembrie au fost 15 persoane la întâlnirea noastră, în 22, 14 persoane, iar în data de 29, 15 persoane.

Îţi trimitem salutările cele mai calde, rugându-l pe Domnul în continuu să te binecuvânteze din belşug pe tine, şi pe lucrarea ta, care ne inspiră şi pe noi.

Fratele tău mai mic prin bunătatea lui,

Eero Nironen, *Secretar*.

Activitatea lui Iehova pe pământ

Dragă frate Rutherford:

Seria inspiratoare de articole despre Maleahi, ajungând la un climax glorios cu *Turnul* din 15 ianuarie, este cu siguranţă un ospăţ trimis de Marele Învăţător, Iehova. El ne-a oferit nu numai un mesaj de avertizare celor nelegiuiţi, dar şi o oglindă clară şi pătrunzătoare, în care, uitându-ne, putem găsi orice rădăcină a nedreptăţii, a mândriei, a închinării la creaturi, sau a nepăsării, care s-a fixat în inima noastră. Domnul este într-adevăr bun cu noi, dându-ne acest ghid pentru siguranţa şi protecţia noastră veşnică, ca noi să identificăm corect egoismul şi lenevia în serviciul nostru ca Leviţi adevăraţi în templu.

Cuprins

Iar apoi, mulţumirile noastre oneste se ridică la Iehova pentru broşura nouă, intitulată *Protecţie* – un adevărat stimulant în activitatea de a purta mesajul clar, puternic, incoruptibil celor care încă sunt sclavi ai bigoţilor religioşi. O nouă broşură înseamnă că globul întreg a devenit un ogor neatins pentru a semăna şi a uda seminţe, ca apoi, după placul lui Iehova, să avem privilegiul înveselitor de a observa cum el dă creşterea.

Ce măreţ e să avem un calendar anual care nu este doar o capodoperă artistică care ne transmite spiritul adevărat al luptei pentru împărăţie, dar pe de altă parte, în care zilele marcate în roşu nu denotă sărbători păgâne, ci evenimente ale serviciului, precum e şi necesar.

Raportul despre activitatea lui Iehova pe pământ, după cum este prezentat în *Cartea anuală* este într-adevăr o viziune a împărăţiei pentru ochii noştri, deoarece arată cum scopurile înregistrate ale lui Dumnezeu sunt îndeplinit, şi cum nici unul nu eşuează pe acest pământ. Dacă luăm în considerare acest spectacol prezentat în decursul anului trecut la un nivel global în faţa oamenilor şi îngerilor de către serviciul constant şi credincios al martorilor împărăţiei, chiar şi sub focul duşmanului, putem simţi cum puterea şi determinarea noastră de a împinge lupta cu zel şi fervoare se înnoieşte.

Cât de importantă este chestiunea „mulţimii mari” . Şi cât de măreaţă este această parte a mărturiei! Uitându-ne înapoi la dorinţa noastră egoistă de a vedea punctul culminant în 1925, acum pare absolut lipsită de viziunea împărăţiei. Mai ales acum, când avem posibilitatea să ne amintim despre acei ani ai serviciului fericit, şi despre acele oportunităţi ai împărăţiei cu care Domnul ne-a binecuvântat de atunci, şi să ne îndreptăm privirile înainte, spre lucrarea pasionantă ce urmează. Bineînţeles, şi acum dorim ca lupta cea mare să înceapă cât mai repede, şi deja se simte apropierea ei, dar cât timp mărturia aceasta este privilegiul nostru uns, ce favoare mai mare putem cere? Regretul meu cel mare este că pentru câteva luni va trebui să renunţ la activităţile mele auxiliare, deoarece trebuie să asigur bunurile materiale acasă. Cu toate acestea, numeroasele oportunităţi care mi-au rămas deschise şi ajutorul lui Iehova reprezintă o binecuvântare bogată şi o favoare imensă. Ce bucurie şi privilegiu de a avea parte în demascarea religiei şi preamărirea creştinătăţii adevărate!

Sper din toată inima să găsiţi timp pentru o adunare undeva în nordul Californiei anul acesta, iar Domnul să ne binecuvânteze cu prezenţa ta personală. Iehova sigur s-ar folosi de o asemenea adunare a martorilor pentru a oferi o mărturie şi mai mare celor din regiune. Ar fi un ospăţ adevărat!

Fie ca Marele Învăţător şi Ghid al poporului său să te binecuvânteze în continuare ca pe un serv credincios, loial, fără frică şi progresist, ca să fii util în vindicarea scopurilor sale şi a numelui măreţ.

Mă bucur că pot fi colegul tău în serviciu,

H. R. Hewitt

Cuprins

Acum înţeleg

Stimate domn:

Aş dori să aflu cât costă reviste *Epoca de Aur* pe perioada unui an întreg. Am câteva dintre cărţile dumneavoastră şi mi-au plăcut foarte mult. Am avut o Biblie pe care am cumpărat-o acum zece ani. Am citit doar Noul Testament; nu m-am obosit să citesc şi Vechiul Testament. M-am gândit că-l voi citi mai târziu.

Aşa au trecut anii, până când una dintre fiicele mele s-a îmbolnăvit. Avea zece ani. Pe scurt, ea a murit de un apendice rupt în 28 mai, 1936. Când ea a murit, mi-am dorit aceeaşi soartă. Ea s-a stins în spital. Mi-au rămas cinci copii, dar mi s-a părut că i-am pierdut pe toţi. Nu ştiam ce să fac. Eram atât de nefericită, încât doream numai să mor.

Într-o zi fiul meu de doisprezece ani a găsit o carte pe drum. Titlul cărţii era *Intoleranţă*. A ridicat-o şi a adus-o acasă. Ştia că mi-ar plăcea să o citesc. Când fiul meu mi-a dat cartea găsită pe drum, m-am uitat la coperta ei. Nu prea am înţeles-o, aşa că m-am decis să o citesc.

Era prima dată când am citit aşa ceva. Mi s-a părut foarte interesantă, şi am fost surprinsă. Sunt catolică. Am fost învăţată că după moarte nu vom trăi niciodată pe acest pământ. Am mai obţinut câteva dintre cărţile dumneavoastră, iar acum înţeleg Biblia. Nu mai sunt dezorientată. Citesc Biblia în fiecare zi, începând cu prima pagină a Vechiului Testament. E la fel de interesant ca Noul Testament.

De fiecare dată când citesc Biblia, mă simt fericită. Aştept apariţia lui Isus Hristos, şi să o văd pe fiica mea din nou. Cred că împărăţia lui Dumnezeu este aproape, şi o aştept cu toată inima.

Al Dvs. devotat,

Mrs. John Souza Velko, *Massachusetts*.

Legământul pe care l-am făcut cu Iehova

Dragă frate Rutherford:

Acum o vreme ţi-am scris despre măsură pe care a luat-o comitetul şcolii Martin, din Farlight, Sask., când l-au exmatriculat pe fiul meu. Ţi-am urmat sfatul, şi am cerut o întâlnire care ne-a permis să prezentăm adevărul şi să-i explicăm cauza noastră, de ce noi, martorii lui Iehova, procedăm astfel. De asemenea, am declarat că noi nu ne putem şi nu ne vom compromite cu organizaţia lui Satan. Ei au decis să-mi dea fiul afară pentru zece zile. După zece zile au cerut o întâlnire la care a fost prezent şi inspectorul şcolar. Fără prea multe detalii, inspectorul ne-a sugerat să acceptăm o jumătate de măsură, adică să ne ridicăm când imnul este cântat, dar să nu cântăm. Aici am citat cazul lui Daniel care se ruga în faţa ferestrei, şi cazul celor trei evrei, spunând că legământul nostru cu Iehova nu permite aşa ceva. Inspectorul atunci s-a întors spre comitetul şcolii şi i-a informat că nu ştie că ar exista o lege care ne obligă să ne ridicăm când este cântat imnul, sau care ne-ar exmatricula din şcoală pentru acest fapt. Fiul meu se va întoarce la şcoală.

Cuprins

Deoarece anul acesta nu am avut o recoltă bogată, m-am înscris pentru ajutor la autoritatea municipală din Maryfield, ceea ce mi-a fost acordat. După treaba de la şcoală, pe care am menţionat-o mai sus, am primit înştiinţare de la secretarul autorităţii municipale din Maryfield că ajutorul meu a fost oprit. Motivul citat a fost că am folosit automobilul pentru alte scopuri în afară de comercializarea produselor sau livrarea stocului la farm sau de la farm, ceea ce este contrar regulamentului. Cu alte cuvinte, am folosit automobilul în lucrarea de mărturie a împărăţiei lui Iehova. Acum lucrez pe o presă de fân ca să-mi pot îngriji familia. Dragii mei fraţi, să nu credeţi că mă plâng, ci mă bucur.

Am scris această scrisoare din trei motive: în primul rând, ca să-ţi mulţumesc pentru sfatul dat legat de problema noastră şcolară; în al doilea rând, ca cele scrise să fie publicate în *Epoca de Aur*; iar în al treilea rând, ca să-mi trimit cartea de raport.

Servul lui,

Wilbert Marshall.

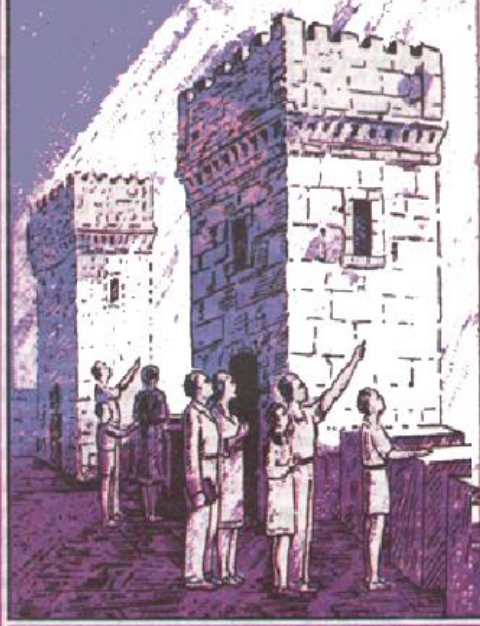
Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
împărăției lui Jehova

15 MARTIE 1937 Nr. 6

Cuprins:

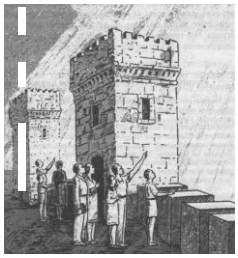
ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA
PARTEA a IV-a - Pag.135

CONDAMNARE - Pag.152

NU EXISTĂ VIAŢĂ ÎN IAD - Pag.156

"VOI SUNTEŢI MmartorII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Martie 1937** **Nr. 6**

ÎNGRIJIRILE LUI IEHOVA

„Ca să vă scap viaţa m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră.” (Geneza 45 : 5).

PARTEA a IV-a

IEHOVA nu sileşte nici o creatură să primească îngrijirile sale graţioase. Cine vine la Dumnezeu şi primeşte binecuvântarea sa trebuie să vină de bunăvoie şi bucuros. Din acest motiv este necesar ca o astfel de persoană să aibă ceva cunoştinţă despre Iehova şi despre îngrijirea lui plină de har în legătură cu împărţirea de viaţă. Cu acest scop îi trimite Iehova prin Isus Hristos, funcţionarul lui cel mai înalt, pe martorii lui ca să vestească oamenilor că Iehova este Dumnezeu şi toate îngrijirile pentru neamul omenesc sunt în mâna lui, şi că el dăruieşte bucuros favoarea sa acelora care aud şi o primesc în condiţiile fixate de el şi apoi sunt ascultători mai departe faţă de voinţa lui. Tuturor oamenilor acestora de bunăvoinţă Iehova le arată acum cine este mai marele ca Iosif şi le face cunoscut că viaţa împreună cu toate binecuvântările ce se ţin de ea va fi dată celor ascultători prin Isus Hristos. De aceea este scris în Sfânta Scriptură: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru". Precum a bântuit foametea în Egipt şi în naţiunile din jur, tot aşa bântuie acum o foamete amară după cunoştinţa căii spre viaţă între toţi aceia care stau sub stăpânirea lui Satan. Tot aşa cum s-a făcut cunoscut Iosif fraţilor săi la timpul său, trebuie făcut cunoscut acum Mai-marele-decât-Iosif, Isus Hristos, Mântuitorul omenirii, acelora care doresc dreptate şi viaţă.

2. Sosise timpul când Iosif a hotărât să se facă cunoscut fraţilor lui, şi atunci a poruncit tuturor, în afară de fraţii lui, să plece din faţa lui: „Şi n-a mai rămas nimeni cu Iosif, când s-a făcut cunoscut fraţilor săi”. (Geneza 45:11) Nu arată acest moment oare că numai oamenii de bunăvoinţă faţă de Dumnezeu vor fi mântuiţi, care au o ureche ascultătoare pentru mesajul împărăţiei, Îl recunosc şi-L primesc pe Isus Hristos ca Mântuitorul lumii, şi se întorc spre el, pe când toţi ceilalţi vor pieri in cataclismul Armaghedonului? Fraţii lui Iosif au arătat fără îndoială mare încremenire când l-au recunoscut pe fratele lor pe care l-au vândut în Egipt; şi când a văzut Iosif aceasta le-a zis: „Acum, nu vă întristaţi şi nu fiţi mâhniţi că m-aţi vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viaţa m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. " (Geneza 45:5)

3. Astfel Iosif n-a arătat nicio urmă de pizmă, şi nici nu îngâmfat din pricina umilirii fraţilor lui; el nu s-a ruşinat să-i numească fraţii lui; el n-a arătat

Cuprins

nici ură şi nici sete de răzbunare din pricina faptelor lor, ci, dimpotrivă, s-a arătat plin de iubire şi s-a îngrijit să le meargă bine şi a recunoscut bunătatea lui Dumnezeu şi mâna lui atotputernică care a schimbat în bine toate cele întâmplate. El a recunoscut că a suferit din pricina faptei fraţilor lui duşi pe căi greşite, dar aceasta a fost spre binele lor. Când Iosif s-a făcut cunoscut, şi fratele lui mai tânăr, Beniamin era prezent, şi Iosif s-a făcut de cunoscut tuturor în acelaşi timp; prin aceasta se arată că toţi care s-au aşezat de partea Domnului, fie că aparţin clasei cereşti sau clasei pământeşti, ţin laolaltă.

4. Iată acum pe scurt faptele care arată împlinirea acestei părţi a dramei profetice. Revista „Turnul de Veghere" din 15 Mai 1931 a transmis poporului Domnului prin îngrijirea lui plină de iubire o cunoştinţă despre marea dramă profetică cu privire la Mardoheu şi Estera. Pentru rămăşiţa credincioasă, aceasta a fost prima descoperire că în rândurile ei s-a aflat un astfel de grup distinct reprezentat de Estera, care, după cum arată drama examinată aici, a fost reprezentat şi prin Beniamin. Clasele reprezentate prin Mardoheu şi Estera s-au recunoscut la timpul menţionat mai sus. Aceasta se poate compara cu scena în care Iosif se face cunoscut lui Beniamin. Tocmai o lună mai târziu, în iunie 1931 rămăşiţa lui Dumnezeu a primit la congresul din Londra lămurire privind misterul ,,omului îmbrăcat într-o haină de in, cu o călimară la brâu şi trimis să facă un semn pe fruntea oamenilor". Atunci a făcut Domnul de cunoscut cine sunt oamenii care suspină şi gem din pricina urâciunii săvârşite în Babilon, şi a descoperit că aceştia formează o clasă pământească, şi anume oamenii de bunăvoinţă sau „celelalte oi" ; aceştia corespund fraţilor vitregi ai lui Iosif în timpul când el li s-a făcut cunoscut, şi această clasă trebuie învăţată de membrii „picioare" credincioşi ai lui Christos, reprezentaţi de Iosif. (Ezechiel 9) Oare a umplut această lămurire inimile unşilor lui Dumnezeu cu bucurie? Când participanţii la congresul din Londra au auzit interpretarea acestei profeţii au chiuit de bucurie şi au fost atât de entuziasmaţi de perspectiva care le-a stat înainte încât unul dintre ei a zis imediat după întrunire : „Noi am fi fost în stare în bucuria noastră să ieşim imediat afară si să sărim peste ziduri”. O lună mai târziu, în iulie 1931, a fost făcut de cunoscut la congresul din Columbus (Ohio) acelaşi tablou profetic al lui Ezechiel la adunarea de acolo. În tabăra pionerilor care a fost aşezată pe terenul congresului, atât de mare a fost bucuria, aflând tabloul privitor la Estera, încât pionerii au spânzurat o păpuşă care l-a reprezentat pe bătrânul Haman. La acelaşi congres a fost vestit în mod public mesajul „Speranţa lumii” şi a fost transmis prin radio în întreaga ţara; acest adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu a însemnat hrană din belşug pentru o lume suferindă de foame, şi mai cu seamă pentru oamenii de bunăvoinţă. În aceeaşi zi a fost descoperită şi relaţia strânsă a rămăşiţei (reprezentată de Rut şi de Estera şi după cum vedem noi acum şi de Beniamin) cu mai marele ca Iosif, prin adoptarea rezoluţiei despre „numele nou", şi aceasta s-a făcut cu chiote şi lacrămi de bucurie. La acel congres a fost descoperit pentru prima oară în America tabloul profetic despre „omul cu călimară", şi după aceea a urmat imediat anunţarea că s-a editat cartea „Justificare” şi se poate începe răspândirea ei. Acel congres nu s-a terminat

Cuprins

în Columbus, ci serviciul plin de bucurie făcut pentru Domnul a fost continuat încă trei zile în întruniri care s-au ţinut în nouă oraşe diferite ale ţării. La puţin timp după aceea a apărut în „Turnul de Veghere" explicaţia dramei lui Rut care a confirmat drama lui Estera. În revista „Turnul de Veghere" din 15 octombrie 1932 a fost publicat adevărul despre curăţirea templului care este sprijinit cu totul de Sfânta Scriptură. Când Domnul a pus pe masă aceste adevăruri pentru membrii poporului său, ei au ştiut să aprecieze mai mult decât oricând declaraţi lui Iosif care se referă la Mai marele Iosif, şi anume: „[Spre a scurta zilele necazului şi] ca să vă scap viaţa m-a trimes Dumnezeu [pe Isus Hristos în templul] înaintea voastră". Atunci a înţeles rămăşiţa că scurtarea necazului a avut scopul să-i permită să vestească „Evanghelia aceasta a împărăţiei", şi să dea ocazie „celorlalte oi" să fie mântuite, refugiindu-se la Hristos. Aceste adevăruri mari sunt descoperite rămăşiţei credincioase şi ea le transmite „celorlalte oi", şi aşa se bucură cu toţii împreună, căci văd cu toţii că „dacă aceste zile n-ar fi scurtate nimeni n-ar fi mântuit". Ziua Armaghedonului se apropie şi numai oamenii care caută dreptatea şi smerenia au făgăduinţa că vor fi cruţaţi şi salvaţi în decursul acelui dezastru.

5. După aceea Iosif a descoperit faptul că întreaga dramă profetică a fost condusă de Iehova ca oamenii să fie luminaţi la timpul potrivit despre îngrijirea pe care a făcut-o pentru ei spre a dobândi viaţă vecinică: „Aşa că nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui faraon, stăpân peste toată casa lui şi cârmuitorul întregii ţări a Egiptului. Grăbiţi-vă de vă suiţi la tatăl meu şi spuneţi-i: „Aşa a vorbit fiul tău Iosif: „Dumnezeu m-a pus domn peste tot Egiptul; coboară-te la mine şi nu zăbovi!" (Geneza 45:8, 9).

6. Ca împlinire a acestui tablou profetic Iehova l-a trimis pe Isus Hristos să mântuiască lumea. Ei l-a trimis în templu „ca să scape viaţa", şi l-a a făcut Isus Hristos „Părinte veşnic" spre folosul tuturor supuşilor împărăţiei şi l-a instalat ca Domn şi Cap peste casa lui regală şi ca Stăpânitorul legitim al lumii. Împărăţia lui este speranţa lumii, şi în numele lui Hristos vor nădăjdui naţiunile. Altă speranţă nu există, deoarece aceasta este îngrijirea lui Dumnezeu şi ea este cu totul suficientă şi perfectă. De când Domnul a descoperit rămăşiţei şi clasei „altor oi" adevărurile citate mai sus, ei înţeleg cu atât mai clar aplicaţia următoarelor cuvinte profetice ale lui Iosif care se împlinesc la Mai Marele Iosif: „toată slava pe care o am în Egipt şi tot ce aţi văzut; şi aduceţi aici cât mai curând pe tatăl meu." (versetul 13) Tuturor acestora le apare acum slava lui Isus Hristos în lumea întreagă. Cuvintele profeţiei arată limpede aici că atât rămăşiţei, cât şi „celorlalte oi" care aud, li s-a impus datoria să se grăbească şi să anunţe mesajul tuturor la fiecare ocazie ce li se prezintă ca să poată cunoaşte îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor ascultători.

7. Iosif apoi şi-a avertizat fraţii că mai sunt cinci ani de foamete, şi i-a sfătuit să se se grăbească şi să-l înştiinţeze pe tatăl lor, şi să vină toţi în Egipt, tatăl său şi familia lui şi să fie aproape de Iosif, de guvernator, „şi astfel nu vei pieri, tu, casa ta, şi tot ce este al tău." (Geneza 45:8-11) Aceasta arată că în timpul când Cel-mai-Mare-decât-Iosif, reprezentat de Iosif, se face de cunoscut, este încă mult

Cuprins

lucru de făcut din partea Domnului Isus prin rămăşiţa lui pământească spre binele acelora care vor trăi pe pământ.

8. În anul 1931 a fost arătată rămăşiţei credincioase o clasă căreia trebuie să i se dea hrană. Dar atunci „mulţimea mare de oameni" încă n-a fost cunoscută. Faptul că Iosif a chemat casa întreagă lui Iacob, inclusiv familiile fraţilor lui vitregi, arată că rămăşiţa după anul 1931, când s-a descoperit clasa pământească (căreia rămăşiţa propovăduieşte acum), trebuie să ajute mai departe acestor clase care suferă de foame. Tocmai aceasta a avut loc şi se face acum mai departe. Rămăşiţa a înţeles din anul 1931 că ea are datoria să meargă prin teritoriul „creştinătăţii" şi să-i înveţe pe cei ce flămânzesc după dreptate: totuşi este interesant de a observa aici că „mulţimea mare de oameni" n-a fost identificată ca o astfel de clasă, şi n-a fost făcută de cunoscut cetei unse înainte de 31 mai 1935 în timpul congresului din Washington, D. C. De atunci încoace s-a întreprins o acţiune organizată specială spre folosul mulţimii mari de oameni şi a fost continuată cu zel tot mai mare spre a-i atrage atenţia asupra adevărurilor Cuvântului lui Dumnezeu. Această lucrare se desfăşoară în timp ce Domnul însuşi strânge mulţimea mare de oameni în turmă, unde se găseşte hrană din belşug.

Chemarea

9. Veştile s-au răspândit de-ndată în ţinutul Egiptului, că „fraţii lui Iosif au venit", iar aceste veşti bune au ajuns la urechile faraonului, mulţumindu-l. Faraonul apare acum în scenă, iar în această parte a profeţiei el Îl reprezintă pe Iehova Dumnezeul: „Iar faraonul i-a spus lui Iosif: ‹‹Spune-le fraţilor tăi: „Aşa să faceţi: încărcaţi-vă animalele, şi plecaţi, mergeţi în ţara Canaanului; şi luaţi-l pe tatăl vostru, şi casele, şi veniţi la mine, iar eu vă voi da tot ceea ce este bun în ţinutul Egiptului, iar voi veţi mânca grăsimea ţării." Şi ţie ţi se porunceşte să spui: „Aşa să faceţi, luaţi-vă care din ţara Egiptului pentru copiii voştri, şi pentru soţiile voastre, şi urcaţi-l pe tatăl vostru în unul din ele, şi veniţi. Nu ţineţi cont de bunurile voastre, căci toate lucrurile bune din ţara Egiptului sunt ale voastre." – Gen. 45:17-20.

10. La fel, Iehova Dumnezeul a fost mulţumit de lucrarea Lui Isus Cristos – Cel-mai-Mare-decât-Iosif – care Şi-a dezvăluit identitatea la templu, dar şi adevărata relaţie pe care o are cu clasa rămăşiţei şi cu „celelalte oi"; Domnul confirmă chemarea binevoitoare adresată persoanelor de bună-credinţă, spunându-le: „Veniţi, şi beţi din apa vieţii, fără plată." (Rev. 22:17) Remarcăm din nou că îndeplinirea acestei profeţii a început înainte ca ea să le fie făcută cunoscută rămăşiţelor. În „Turnul de Veghere" din 15 Martie, 1929, a fost publicat un articol intitulat „Chemarea Binevoitoare" în care se arăta că „apa vieţii" izvorâse, şi că acest adevăr trebuie adus în atenţia tuturor celor care caută viaţa; însă în momentul publicării acelui articol, „marea mulţime" nu era identificată ca fiind o clasa lumească, ci se credea că ea este o clasa spirituală secundară, căreia îi trebuie oferită atenţie. A urmat apoi publicarea cărţii „Lumina", şi totuşi, marea mulţime nu fusese încă identificată. Observăm că Domnul îi foloseşte în mod frecvent pe

Cuprins

oamenii Săi în îndeplinirea profeţiilor, dezvăluindu-le ulterior înţelesul lucrării la care au participat.

11. Unii critici găsesc erori în mod frecvent în publicaţiile „Turnului de Veghere", spunând că îşi schimbă punctele de vedere şi că se contrazice. Drept răspuns, reţineţi faptul că dezvăluirea profeţiei şi împlinirea ei le sunt făcute cunoscute treptat oamenilor Lui Dumnezeu, iar din această cauză, „Turnul de Veghere" trebuie să publice doar ceea ce este înţeles şi revelat. Dacă ar fi să urmăm tradiţiile oamenilor, atunci nu ne-am abate absolut deloc de la ideile publicate iniţial; însă oamenii Lui Dumnezeu nu urmează tradiţiile lumeşti, ci sunt îndrumaţi doar de Cuvântul Lui Dumnezeu, iar din moment ce Domnului îi place să facă cunoscute aceste adevăruri, dezvăluind profeţiile Sale la momentul stabilit, este privilegiul rămăşiţelor Sale credincioase să publice aceste adevăruri pe măsură ce devin cunoscute. Adevărurile făcute cunoscute şi publicate nu îi aparţin niciunui om sau vreunei companii lumeşti. Adevărul este al Domnului, el fiind progresiv şi strălucind cu o lumină din ce în ce mai puternică, până în momentul sosirii zilei perfecte. Aceasta ar trebui să fie cea mai puternică dovadă că oamenii Lui Dumnezeu sunt conduşi de către El şi că Domnul îi hrăneşte din când în când, spre binele lor, cu hrană spirituală pe care le-o oferă la masa Sa.

12. Iosif, simbolizându-L pe Isus Cristos, i-a spus apoi lui Beniamin şi celor zece fraţi ai săi să răspândească această chemare în rândurile membrilor familiei, ei fiind cu toţii invitaţi în călătoria spre Egipt. Isus Cristos, Cel-mai-Mare-decât-Iosif, face ca adevărul să fie cunoscut, El fiind cel care îi adună sub Domnul pe membrii marii mulţimi; astfel, Isus spune: „Mai am şi alte oi, care nu sunt din turma aceasta; şi pe acestea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul Meu, şi vor fi o singură turma, şi un singur păstor." – Ioan. 10:16.

13. Clasa Beniamin, cei din rămăşiţă, se alătură la această lucrare prin faptul că ele transmit chemarea binevoitoare „celorlalte oi", iar când acestea din urmă aud mesajul, devine privilegiul şi de datoria lor să spună, asemeni lui Iosif: „Vino [...], nu zăbovi." Aceasta este o dovadă în plus a faptului că „celelalte oi", cei care formează marea mulţime, trebuie să participe la lucrarea de purtare a mărturiei împărăţiei înaintea oamenilor, astfel încât aceştia să se îndrepte spre locul de refugiu, loc în care vor fi hrăniţi de Cel-mai-Mare-decât-Iosif.

Avertizarea importantă

14. Încărcaţi cu toate bunurile necesare oferite de către Iosif, şi purtând invitaţia sa adresată tuturor rudelor lor de a veni în Egipt, fraţii guvernatorului erau pregătiţi pentru călătorie. „El şi-a trimis fraţii, iar ei au plecat; şi el le-a spus: Să nu vă certaţi pe drum." (Gen. 45:24) Aşa şi în prezent, Domnul Isus Cristos, Cel-mai-Mare-decât-Iosif, i-a încărcat pe cei care îl iubesc cu mari binecuvântări, iar acum îi trimite pentru a răspândi chemarea Sa binevoitoare adresată tuturor celor care caută calea spre viaţa. Aşa cum şi Iosif i-a avertizat pe fraţii săi „să nu vă certaţi pe drum", aşa şi Cel-mai-Mare-decât-Iosif îi avertizează pe membrii rămăşiţei şi pe cei care fac parte din mulţimea „celorlalte oi", să fie atenţi unii la ceilalţi astfel

Cuprins

încât să existe pace în rândurile lor, spre binele intereselor împărăţiei, şi să continue să se iubească. Această avertizare, sau îndrumare, este din nou rostită de către psalmist: „De dragul fraţilor şi al tovarăşilor mei voi spune acum: „Să fie pace înăuntrul tău!" De dragul casei Domnului Dumnezeului nostru voi căuta binele tău." (Ps. 122:8,9) Toţi cei care şi-au oferit inima Domnului, trebuie să reţină în mod constant că oragnizaţia Lui Iehova sub Isus Cristos este în joc, şi că toţi cei care îl iubesc pe Dumnezeu şi împărăţia Sa trebuie şi îşi vor dori să îşi joace rolul în slujirea şi în avansarea lucrării de mărturie, în pace, alături de ceilalţi membrii, pentru binele împărăţiei. Fie ca toţi cei care susţin că Îl iubesc şi că Îl slujesc pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos, să vadă şi să ia aminte la avertizarea Domnului, pentru a putea trăi în pace şi pentru a forma un front comun, solid, împotriva duşmanului. Nu există nicio scuză pentru orice fel de ceartă într-o societate sau într-o adunare a oamenilor Domnului. Toţi cei care primesc aprobarea deplină a Domnului trebuie să îşi arate iubirea atât faţă de El, cât şi faţă de restul persoanelor care îl iubesc şi îi slujesc Lui Iehova şi împărăţiei Sale. Atunci când neînţelegerile izbucnesc într-o societate adunată pentru a-L sluji pe Dumnezeu, să se ştie că unul dintre membrii greşeşte, şi ceea ce ar trebui făcut ar fi că toţi să se uite cu atenţie înlăuntrul lor, să pună deoparte egoismul, şi să îşi dea seama că întreaga lor energie şi strădanie trebuie să fie devotată intereselor împărăţiei.

15. Iosif i-a trimis un mesaj tatălui său, spunându-i să vină în Egipt; de asemenea, el i-a trimis şi „lucruri bune", pentru a le folosi. Prin aceasta este simbolizat faptul că Isus Cristos îl consideră pe Tatăl Său mai presus de orice, oferindu-I Lui toată onoarea şi slava; Isus Cristos face toate aceste lucruri pentru a-L răzbuna pe Dumnezeu, al cărui singur nume este Iehova, El fiind Dătătorul-de-Viaţă pentru toţi cei care vor trăi pe vecie. „Din această cauză îmi plec genunchii în faţa Tatălui Domnului nostru Isus Cristos, căruia orice familie din ceruri şi de pe pământ Îi datorează numele." – Efes. 3:14,15.

16. Toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor face ceea ce apostolul spune aici: Îi vor oferi întreaga glorie Lui Iehova Dumnezeul – Cel care oferă toate darurile bune şi perfecte. Isus Cristos I-a oferit întotdeauna întreaga glorie şi slavă Tatălui Său, iar cei care fac parte din familia Sa trebuie să Îi urmeze exemplul, preslăvindu-L pe Cel Preaînalt. Din moment ce fac acest lucru, ei nu vor avea niciodată ocazia să se slăvească singuri, sau să laude alte făpturi umane. Atunci când privim din perspectivă corectă, înţelegem foarte bine de ce le-a spus Isus acelor oameni care sunt foarte stimaţi în rândurile semenilor lor, că sunt nişte dezgustări în ochii Lui Iehova. Nicio făptură nu are nimic datorită propriilor sale merite, ci tot ceea ce are, sau ceea ce spera să aibe, provine graţie Lui Dumnezeu.

17. În „Turnul de Veghere" din 15 Decembrie 1928, Domnul le-a adus în atenţia oamenilor Săi ceva care le-a trezit interesul ca ei să îi vadă şi să se întâlnească cu profeţii de pe vremuri, profeţi care au prezis venirea împăratului. Încă de atunci, oamenii Lui Dumnezeu au răspândit cu bucurie în lume vestea că Scripturile arată clar că Iehova îi va readuce la viaţă pe acei profeţi credincioşi şi

Cuprins

că îi va folosi pentru slăvirea împărăţiei. Presa publică care îi aparţine organizaţiei Satanei, a ridiculizat această declaraţie a adevărului, însă foarte mulţi oameni au luat aminte la acest lucru, fiind convinşi că profeţii de pe vremuri vor reveni pe pământ în calitate de agenţi vizibili ai Lui Dumnezeu şi ai împăratului Său. Ei ştiu foarte bine că liderii din prezent nu sunt numai imperfecţi, ci şi ticăloşi, iar cei neprihăniţi aşteaptă venirea profeţilor care vor conduce în dreptate, sub îndrumarea Domnului.

18. Acţiunea lui Iosif de a trimite după tatăl său, seamănă cu ceea ce se întâmplă în prezent, cu pregătirea căii pentru aducerea „acelui nor de martiri" ai Antichităţii, martiri care au mers înaintea Domnului, purtând mărturia numelui Lui Iehova; aceşti martiri, sau „martori" includ Israelul, şi anume pe însuşi Iacob. (Evr. 12:1) Iacob nu se aştepta să îşi revadă fiul, pe Iosif, crezând că fusese ucis de fiarele sălbatice. Acei martori de pe vremuri, în special cei menţionaţi de apostol în capitolul unsprezece din Evrei, nu s-au aşteptat să vadă membrii „picioare" ale trupului Lui Cristos – Cel-mai-Mare-decât-Iosif, când aceştia se aflau încă în viaţă. Domnul, prin bunătatea Sa iubitoare, face planuri, iar noi îi putem aştepta în mod cert pe acei oameni credincioşi de pe vremuri, deoarece ei vor reveni pe pământ înainte ca Apocalipsa să se sfârşească, şi în timp ce unele dintre rămăşiţe se vor afla încă pe pământ, pentru a se uni în preaslăvirea şi slujirea Lui Iehova Dumnezeul. Există cel puţin o casă pe pământ al cărei titlu este păstrat cu credinţă înspre folosul acelor oameni credincioşi. Fie că aceştia o ocupă sau nu, această casă a fost folosită drept mijloc de a propovădui împărăţia pe întreg pământul şi de a le atrage oamenilor atenţia, spunându-le că acei oameni credincioşi se vor întoarce pe pământ şi că Domnul îi va folosi ca şi guvernatori sau conducători locali. Nu va fi deloc dificil ca aceşti oameni să fie recunoscuţi deoarece ei vor fi drepţi şi neprihăniţi, vor proceda corect pe toate căile, şi vor fi un motiv de bucurie pentru toţi cei care vor veni în contact şi vor sluji alături de ei. Presa publică a ridiculizat şi batjocorit Beth-sarim-ul, însă cei care îl iubesc pe Domnul s-au bucurat că această „casă" a fost folosită drept mijloc prin care atenţia publică a fost atrasă asupra acelor oameni credincioşi de pe vremuri pe care Dumnezeu îi va readuce pe pământ.

Străini în Egipt

19. Drama a continuat în Egipt, fiind transferată în întregime în această ţară. Iacob şi întreaga sa familie au mers în jos, spre Egipt, iar pentru aceasta ei au avut aprobarea lui Iehova (Gen. 46:1-7). Aceasta nu înseamnă deloc că aceştia au încetat să caute un „oraş [...] al cărui creator şi constructor este Dumnezeu" (Evr. 11:10,16). Astfel, Iacob şi familia lui au devenit simpli străini într-o altă parte a lumii, fiind mutaţi de pe pământul hamitic, care este Canaan (fiul lui Ham), în alt ţinut hamitic – Egipt sau Mizraim (fiul lui Ham). (Gen. 10:6) Ei au fost străini în ambele locuri. Iehova i-a scos pe toţi descendenţii lui Israel din ţară Egiptului, după cum le-a promis; în ceea ce priveşte acest lucru este scris: „şederea copiilor lui Israel, care au locuit în Egipt, a fost de patru sute treizeci de ani." (Ex. 12:40)

Cuprins

„Iar El i-a spus lui Avraam: fii sigur acum că sămânţa ta va fi străină intr-o ţară care nu va fi a lor; le vor sluji, iar aceia îi vor asupri timp de patru sute de ani.” – Gen. 15:13.

20. Această pribegie de 430 de ani a inclus cei 245 de ani de pribegie în Canaan, înainte de coborîrea înspre Egipt. Acest citat scriptural nu spune că israeliţii au trăit în Egipt 430 de ani, ci că cei care au „locuit în Egipt” au fost străini acolo, pentru acea perioadă de timp. Întreaga dramă arată că oamenii pe care Dumnezeu îi binecuvântează şi îi aprobă sunt pribegi şi străini în lumea aflată sub conducerea Satanei. Membrii marii mulţimi, ieşind din organizaţia Satanei şi căutând refugiu şi hrană din mâna Celui-mai-Mare-decât-Iosif, declară public că nu sunt decât nişte străini în această lume, aşa cum au fost şi Iosif şi Beniamin, fiind înstrăinaţi de organizaţia Satanei în mijlocul căreia se află; însă, cu toate acestea, ei încă îşi desfăşoară lucrarea pe care o au de făcut pe pământ.

21. Iacob, împreună cu întreaga sa familie au ajuns în Egipt, unde l-au întâlnit pe Iosif, iar acest grup a ajuns la un număr total de şaptezeci de persoane „care se trag din coapsele lui [ale lui Iacob].” (Gen. 46:8-27) Cele patru soţii ale lui Iacob nu au fost incluse în acest număr, deoarece muriseră; nici cei doi nepoţi ai săi, din partea lui Iuda, care şi ei muriseră; cei şaptezeci nu le includeau nici pe soţiile fiilor lui Iacob, deoarece acestea nu se trăgeau din „coapsele sale”. Numărul i-a inclus pe cei doi băieţi ai lui Iosif de aceea este scris: „Toate sufletele din casa lui Iacob, care au venit în Egipt, au fost în număr de şaptezeci.” Şaptezeci este multiplu de şapte şi zece, fiind un număr de două ori complet, simbolizându-le pe toate făpturile aflate de partea lui Iehova la sfârşitul lumii păcătoase; astfel, numărul şapte simbolizează rămăşiţa, sau clasa spirituală, în timp ce numărul zece îi simbolizează pe cei din marea mulţime. Fiecare îşi are viaţa de la marele Tată, Iehova, viaţă care le este administrată de şi prin Isus Cristos.

22. Printr-o stabilire, Iosif l-a întâlnit pe Iacob şi pe familia sa în ţinutul Goshen, iar acolo s-a identificat cu Iacob şi cu familia sa, excepţie făcând fraţii săi pe care îi văzuse şi cunoscuse în Egipt. (Gen. 46:28-31) Această parte a profeţiei este o altă prezentare a oamenilor de bună-credinţă, şi nu doar a celor prevestiţi de Ionadab, clasa care a fost dezvăluită în anul 1932, ci şi a celor care vor forma „marea mulţime”, persoane care au fost identificate prima oară în anul 1935. (Rev. 7:9,10) Domnul le-a oferit oamenilor Săi această identificare mult mai cuprinzătoare la convenţia din 31 Mai, 1935, din Washington, identificare care a fost ulterior publicată în „Turnul de Veghere” din August 1935. Cei care au avut privilegiul de a participa la convenţia din Washington îşi vor aminti de marea bucurie exprimată de mulţimea adunată acolo, atunci când subiectul a fost expus şi când au văzut că o parte din marea mulţime se află chiar printre ei. Apoi, cei din public au fost îndemnaţi să se identifice, iar un număr foarte mare de persoane s-au ridicat în picioare la acea convenţie, declarându-se ca făcând parte din clasa „marii mulţimi”. Domnul i-a adunat pe toţi la acea convenţie, bucurându-le inimile, iar membrii rămăşiţei şi „celelalte oi” s-au bucurat împreună. Cei care făceau parte din „celelalte oi” au dat dovadă atunci de un mare zel pentru Domul, ei continuând

Cuprins

să arate acest mare zel care îi determină să meargă printre oameni şi să poarte mărturia mesajului împărăţiei, mesaj care spune că toţi cei care vor lua aminte la planurile Lui Iehova vor primi viaţă veşnică.

23. Ţinutul Goshen, situat la frontiera estică a Egiptului, şi în apropiere de ţinutul promis al Palestinei, a fost locul în care Iosif a întâlnit familia lui Iacob, iar acolo, Iosif a aranjat ca ei să locuiască în Egipt. (Gen. 46:31-34) Această dispunere a rudelor sale, separate de celalalte popoare ale Egiptului, arată în mod clar că Iosif consideră că atât el, cât şi familia sa, nu fac parte integrantă din Egipt, ei toţi fiind acolo ca nişte străini. Aşa şi Isus Cristos, Cel-mai-Mare-decât-Iosif, spune în mod clar de membrii familiei Sale că nu aparţin acestei lumi, „căci nici Eu nu sunt al acestei lumi." – Ioan. 17:14.

24. Rămăşiţa de pe pământ şi-a aranjat în aşa fel treburile şi a plecat pentru a arăta că ea nu aparţine acestei lumi. Acelaşi lucru este adevărat şi despre membrii marii mulţimi, care şi-au aranjat calea şi circumstanţele lumeşti, şi care prin linia lor de conduită se declară a fi separaţi şi distincţi de această lume peste care Satana îşi exercită acum puterea şi controlul. Însă rămăşiţa şi marea mulţime îşi au ochii aţintiţi înspre împărăţia Lui Dumnezeu, fiind străini în mijlocul unei generaţii răutăcioase şi stricate. Ei sunt migratori, ceea ce înseamnă că nu au aici, în această lume o locuinţă permanentă, ci ei se află în aşteptarea stabilirii depline a împărăţiei. Israeliţii erau un popor nomad, sau migrator, care nu avea un domiciliu exact şi care îşi ducea turmele acolo unde călătoreau.

25. Iosif i-a instruit apoi pe israeliţi despre ceea ce vor trebui să spună atunci când vor fi întrebaţi despre ocupaţia lor: „Voi să spuneţi: ‹‹Din tinereţe până acum, slujitorii tăi sunt crescători de animale, atât noi, cât şi părinţii noştri.›› că să locuiţi în ţinutul Gosen, fiindcă toţi păstorii sunt detestaţi de egipteni." (Gen. 46:34) Egiptenii aveau şi turmele lor, atât cele de oi cât şi cele de vaci; (Gen. 47:5,6; Ex. 9:3,6,19,25); însă ele erau aşezate în Egipt şi formau o parte din acesta, participând la afecerile sale, şi în consecinţă, egiptenii nu au avut deloc respect faţă de niciuna dintre turmele hoinare ale oierilor. Nu creşterea oilor era în sine „detestabilă", ci faptul că israeliţii hoinăreau cu turmele lor, la fel ca şi nomazii, iar din această cauza ei erau demni de dispreţ în ochii egiptenilor. Aceasta arată că cei care sunt de partea Lui Dumnezeu şi a organizaţiei împărăţiei Sale reprezintă un lucru dezgustător pentru Egiptul modern, comercial şi religios, pentru că ei nu au un loc stabil în această lume, şi refuzând să joace vreun rol în problemele politice ale lumii. Cu toate că ei se află în această lume, nu fac parte din ea, fiind străini, hoinari, călătorind înspre împărăţia Lui Dumnezeu, şi dorindu-şi ca aceasta să îşi înceapă guvernarea pe pământ, unde voia Lui Dumnezeu va fi îndeplinită, precum în ceruri.

26. Iosif a luat cinci israeliţi cu el, şi i-a prezentat faraonului: „Iar faraonul le-a spus fraţilor săi: „Care este ocupaţia voastră?" Iar ei i-au spus lui faraon: „Slujitorii tăi sunt păstorî, atât noi, cât şi părinţii noştri." Apoi i-au mai spus faraonului: „Căci am venit să locuim ca străini în această ţară; pentru că nu mai este păşune pentru turmele slujitorilor tăi; foametea este mare în ţară Canaanului;

Cuprins

aşa că te rugăm, îngăduie-le slujitorilor tăi să locuiască în ţinutul Gosen." – Gen. 47:3,4.

27. Faraonul le-a dat israeliţilor ţinutul Gosen şi i-a cerut lui Iosif să aleagă dintre israeliţi „oameni lucrători" şi capabili pe care să îi facă „conducători peste cireada mea." (Gen. 47:6) Acest fapt indică clar că cei pe care Iehova îi va alege pentru slujirea Sa vor fi oameni cu discernământ, oameni muncitori şi capabili, ei vor trebui să fie cei mai eficienţi în îndeplinirea lucrării care le-a fost dată, lucrare pe care o vor desfăşura cu atenţie şi seriozitate, pentru Domnul. Acesta a fost un adevăr dur de învăţat pentru foarte mulţi.

28. Iacob, fiindu-i prezentat faraonului, l-a binecuvântat pe împărat; în acest punct al tabloului profetic, faraonul îl simbolizează pe Iehova, marele împărat al Eternităţii, aflat în posesia şi controlul tuturor rezervelor de hrană dătătoare de viaţa, hrană care le trebuie oferită oamenilor care se află sub conducerea Satanei, dar care îşi caută un loc de refugiu şi de linişte. Iacob binecuvântându-l pe faraon îi simbolizează pe toţi oamenii aflaţi pe pământ care sunt de partea Lui Iehova Dumnezeul, oameni care aduc onoare, binecuvântare şi slavă numelui Său. Fiecare persoană care stă de partea Lui Dumnezeu şi îşi demonstrează credinţa, binecuvântează numele Celui Preaînalt. „Binecuvântaţi-L pe Iehova, voi oameni, şi faceţi să se audă glasul laudelor aduse Lui; căci El ne păstrează sufletul în viaţă, şi nu permite să ni se clatine piciorul." (Ps. 66:8,9) „Binecuvântează-L pe Domnul, O, suflet al meu, şi nu uita niciuna dintre faptele Sale. Binecuvântaţi-L pe Domnul, voi oştiri ale Sale; voi cei care împliniţi voia Sa. Binecuvântaţi-L pe Domnul, şi toate lucrările Sale, în toate locurile stăpânirii Lui, binecuvântează-L pe Domnul, O, suflet al meu." – Ps. 103:2,21,22.

29. Conform ordinului faraonului, Iosif şi-a plasat famila Israelului în ţinutul Gosen, „în cel mai bun ţinut, în ţinutul lui Ramses, după cum faraonul a poruncit. Iar Iosif l-a hrănit pe tatăl său, şi pe fraţii săi, şi pe toată familia tatălui său, cu pâine, după numărul membrilor familiilor." (Gen. 47:11,12) Aşa şi acum, Cel-mai-Mare-decât-Iosif le-a dat hrană spirituală celor care se află de partea Domnului, hrănindu-i atât pe membrii rămăşiţei, cât şi pe membrii marii mulţimi cu pâinea vieţii, în timp ce ei continuă să rătăcească în Egiptul modern. Nimeni nu mai are şi nu se mai bucură de „cele mai bune lucruri", în afară celor care se află de partea Lui Iehova Dumnezeul. Acum, Cel-mai-Mare-decât-Iosif le trimite pe rămăşiţe, alături de însoţitorii lor, să le transmită oamenilor care au urechi de auzit, mesajul Domnului, după cum acesta este scris în Biblie şi descris în cartea „Bogăţiile", precum şi în broşura „Alegerea"; mesajul le este unul foarte folositor celor care caută acum calea spre viaţă. Plasând acest mesaj tipărit în mâinile oamenilor şi folosind echipamente de sunet care reproduc discursuri, aceşti martori îi îndreaptă pe membrii încă neidentificaţi ai marii mulţimi spre calea de apropiere de Iehova şi de Isus Cristos, prezentându-i măreţului Împărat al Eternităţii. Isus Cristos, Cel-mai-Mare-decât-Iosif, adună acum marea mulţime şi o prezintă Atotputernicului împărat al Eternităţii; observăm astfel că marea mulţime „stă înaintea tronului", înălţând cântece de laudă spre slăvirea Lui Iehova şi a Lui Isus

Cuprins

Cristos, şi refuzând să atribuie proprietatea salvării vreunui om sau vreunui lucru inventat de acesta. Ei cântă cu bucurie: „Salvarea îi aparţine Dumnezeului nostru care stă pe tron, şi Mielului.” – Rev. 7:10.

30. Aceştia se dovedesc a fi „oameni de activitate” şi capabili, credincioşi şi de bază în slujirea împăratului, iar astfel, înaintea tronului ei „îl slujesc zi şi noapte în templul Său”, ceea ce înseamnă că ei Îl slujesc pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos cu credinţă, încontinuu. (Rev. 7:15) Faptele bine cunoscute acum sprijină în totalitate această concluzie, arătând îndeplinirea profeţiei. Cei care fac parte din marea mulţime şi care sunt activi şi de încredere, sunt întotdeauna harnici în slujba Domnului şi a împărăţiei Sale, bucurându-se că pot juca un rol în răzbunarea numelui sfânt al Lui Iehova.

31. Din nou, putem observa un alt punct de vedere secundar al acestei profeţii. Iosif, introducându-i pe membrii familiei lui Iacob – simbol al celor care sunt de partea împăratului Etern, se pare că mai înseamnă şi că Cel-mai-Mare-decât-Iosif, Isus Cristos, ca agent şi reprezentant al Lui Iehova, îi va învia din morţi pe „părinţii” credincioşi din trecut, acel nor de martori credincioşi care au fost pe pământ înainte de venirea Lui Isus, martori care au murit credincioşi; aceştia vor fi prezentaţi rămăşiţelor care se află în viaţă pe pământ, iar lor le vor fi oferite sarcini speciale, în calitate de „prinţi ai pământului”; ei îl vor binecuvânta pe Iehova; toate acestea vor fi făcute înainte ca ultimul membru al clasei spirituale a rămăşiţei să treacă în partea nevăzută a împărăţiei Lui Dumnezeu. – Ps. 45:16; Isa. 32:1.

Responsabilitatea

32. Drama profetică pune accentul pe identificarea marii mulţimi. Domnul este cel care îi aduce pe membrii acesteia de partea Sa dreaptă, făcându-i „celelalte oi” ale Sale. Aceste mari favoruri sunt însoţite de responsabilităţi la fel de mari. Este o mare favoare să îl cunoaştem pe Iehova Dumnezeul şi pe împăratul Său, şi să ne fie permis să ne găsim refugiul în organizaţia Sa. În prezent nu mai există niciun alt privilegiu care să se poată compara cu acesta, în ceea ce le priveşte pe „celelalte oi”. Relaţiile ulterioare pe care Iosif le-a avut cu egiptenii dezvăluie marile responsabilităţi şi cerinţe care sunt puse acum pe umerii „celorlalte oi” din prezent, pe umerii marii mulţimi. Membrii acestei clase trebuie să îi fie devotaţi şi consacraţi în totalitate Domnului, ei trebuie să se supună pe deplin poruncilor Sale şi să îl slujească cu bucurie. Cei care fac parte acum din „celelalte oi” ale Domnului, trebuie ca alături de clasa rămăşiţei, să preia mesajul vieţii oferit de către Dumnezeu, şi să îl transmită oamenilor loviţi de foamete, astfel încât cei care îşi doresc să poată învăţa despre calea vieţii şi să găsească în cele din urmă locul de refugiu. Mai sunt şi alţii pe care Domnul îi va aduna în marea mulţime înainte de începerea Apocalipsei.

Cuprins

Egiptenii

33. Aşa cum foametea a devenit din ce în ce mai mare în Egipt şi în ţările dimprejur, aşa continuă să sporească în prezent şi foametea spirituală în lume: „şi nu există niciun strop de pâine în toată ţara; căci foametea era foarte mare, încât ţara Egiptului, şi întregul ţinut al Canaanului, leşinau din cauza ei." (Gen. 47:13) Foametea se abătuse asupra Egiptului cu doi ani înainte ca Iacob şi familia sa să ajungă acolo. Presupunând că unii egipteni au luat aminte la interpretarea visului faraonului făcută de către Iosif şi la sfatul său de a face provizii de hrană, fără nicio îndoială că la sfârşitul celor doi ani aceste stocuri ar fi fost consumate, iar egiptenii ar fi trebuit să aplice cereri guvernului pentru mâncare. Ei trebuiau să facă acest lucru pentru a supravieţui. Aşa şi acum, „celelalte oi" care se află pe pământ, trebuie să vină la organizaţia vizbilă a Lui Iehova, reprezentată de rămăşiţa poporului Lui, şi să înveţe calea spre viaţă prin obţinerea şi prin hrănirea cu hrana pe care Domnul a păstrat-o pentru ele. „Celelalte oi" trebuie să facă acest lucru înainte de începerea Apocalipsei.

34. Remarcaţi acum contrastul izbitor între acţiunile lui Iosif şi cele ale „intriganţilor Noii Afaceri Democratice" din prezent. Aceşti oameni din prezent, care posedă doar înţelepciune lumească, în loc să facă provizii de hrană atunci când încă era destulă, au redus raţiile de hrană prin restricţionarea unor culturi care trebuiau semănate şi recoltate, şi prin faptul că au ucis fără milă foarte multe animale, totul pentru a putea creşte preţul mâncării. Absurditatea comportamentului lor este îndurată acum de poporul american. Iosif nu era interesat să crească din ce în ce mai mult preţul mâncării, ci el era interesat în a avea grijă de oameni. Când foametea a sporit asupra ţării, Iosif nu a crescut preţul mâncării, permiţându-i vreunui profitor să obţină câştiguri pe seamă oamenilor. „Noii afacerişti" moderni, conduşi de către cel numit de presă drept „Franklin Deficit", nu fac nicio provizie de hrană pentru poporul american, ci participă împreună la speculă, continuând să jongleze cu stocurile de hrană pentru a le putea creşte preţurile, totul pe seamă oamenilor aflaţi în suferinţă. Pe măsură ce acest comentariu este scris (în Iulie 1936), afaceriştii care se ocupă de producţia agricolă, afacerişti care nu au lucrat nici măcar o dată pentru a produce grâu, îl reţin acum în speranţa că vremea secetoasă va forţa ca preţurile să crească din ce în ce mai mult, astfel încât urmând o cale egoistă, câştigurile lor să fie şi mai mari. Deşi au fost făcute diverse aranjamente pentru a importa grâu din alte ţări, astfel încât oamenii de aici să îşi satisfacă nevoile, şi acesta este reţinut pentru ca preţul său să crească, iar cei egoişti să obţină câştiguri materiale de pe urma acestei afaceri. În ultimii trei ani, fermierul american a fost forţat să îşi reducă producţia, iar acum, când stocurile de hrană sunt din ce în ce mai puţine, „noii afacerişti" strigă: „Nu noi suntem vinovaţi de secetă!" Cu toate acestea, ei sunt responsabili că au distrus în trecut hrana de care acum lumea are nevoie. Acest lucru l-a împovărat şi mai mult pe fermierul american, împovărându-le totodată şi pe toate persoanele care trebuie să îşi câştige pâinea cu sudoarea frunţii. Este straniu că mase de oameni sunt încă nepăsători şi nechibzuiţi, refuzând să asculte sau să ia

Cuprins

aminte la ceea ce spune Cuvântul Lui Dumnezeu; dimpotrivă, ei continuă să asculte de planurile lumeşti prezentate de oameni egoişti, planuri care nu le pot aduce vreodată alinare. În toată această situaţie de suferinţă, liderii religioşi care au implicaţii comerciale, le ţin discursuri oamenilor care îi ascultă, spunându-le că sărăcia hranei, furtunile de praf care le devastează culturile, căldura arzătoare care le distruge lanurile, dăunătorii care contribuie la această distrugere – toate acestea s-au abătut asupra oamenilor drept pedeapsă de la Dumnezeu, deoarece aceştia au fost neglijenţi în sprijinirea organizaţiilor religioase. Învinuirea Lui Iehova Dumnezeul de aceste calamităţi care s-au abătut asupra oamenilor, nu reprezintă decât o minciună răutăcioasă şi o defăimare adusă numelui Său sfânt. Scripturile declară în mod clar că diavolul este cel care aduce aceste nenorociri din prezent asupra oamenilor, el făcând acest lucru tocmai pentru a defăima numele Lui Dumnezeu şi pentru a-i îndepărta de oameni de El. (Rev. 12:12) Aceasta este o dovadă foarte puternică în plus că membrii clerului şi cei care se dedau la astfel de intrigi, învinuindu-L pe Dumnezeu de aceste calamităţi, nu îl reprezintă pe El, ci pe diavol. Prin urmare, responsabilitatea şi privilegiul puse pe umerii celor care au primit acest adevăr este de a le arăta hrană spirituală şi dătătoare de viaţă şi altora care îşi doresc să găsească calea spre viaţa. Adevărul este singurul lucru care le va aduce mângâiere şi ajutor oamenilor.

35. Egiptenii aveau multe cirezi, bani şi pământuri, bucurându-se de o libertate personală. Iosif nu a construit un sistem bazat pe un ajutor de pomană pentru cei înfometaţi, sistem care i-ar fi adus pe toţi la sapă de lemn, ci el le-a vândut grâul egiptenilor, la început pentru bani, aceştia ajungând în trezoreria faraonului. Când ei nu au mai avut bani, Iosif le-a vândut grâul pentru cirezile şi turmele lor; apoi, oamenii i-au spus: „Cumpără-ne pământul pentru pâine”; iar Iosif a făcut acest lucru. (Gen. 47:14-20) Faraonul a devenit astfel deţinătorul de drept al tuturor lucrurilor din Egipt, iar oamenii au devenit „slujitori ai faraonului” – toate acestea erau conform dorinţei lor, pentru ca ei „să poată trăi şi să nu moară.” Viaţa este darul Lui Dumnezeu oferit prin Isus Cristos, iar aceasta nu înseamnă că omul îşi poate cumpăra viaţa de la Dumnezeu. Pentru ca marea mulţime să supravieţuiască Apocalipsei şi să primească viaţa de la Dumnezeu prin Isus Cristos, ea trebuie să se supună pe deplin termenilor Lui Dumnezeu, termeni care presupun ca oamenii să se dedice în totalitate şi fără vreo rezervă Lui Dumnezeu şi slujirii Sale, şi să Îl recunoască şi slujească pe împăratul Său – Isus Cristos. Nimic nu trebuie să îi oprească. Nimic din ce ar putea da nu poate compensa darul gratuit al vieţii şi toate binecuvântările pe care le presupune, deoarece toate lucrurile pe care le au oamenii, îi aparţin în primul rând Lui Dumnezeu. „Pământul este al Domnului, şi tot ceea ce este în el.” (Ps. 24:1) Ei trebuie să dea dovadă că sunt pe deplin dispuşi să devină slujitorii Săi şi ai Lui Isus Cristos; ei trebuie să Îi slujească zi şi noapte, încontinuu. (Rev. 7:15) Isus Cristos, în calitate de Reprezentant Oficial al împăratului Eternităţii, a cumpărat întreaga rasă umană, iar viaţa le va fi oferită doar celor care se supun termenilor impuşi de către Iehova. Aceştia vor fi cei care vor primi darul vieţii prin Isus Cristos.

Cuprins

36. Pentru binele lor, oamenii au fost aduşi laolaltă în oraşe: „Şi în ceea ce îi priveşte pe oameni, el i-a mutat în oraşe, de la un capăt la altul al teritoriului Egiptului.” (Gen. 47:21) Printr-o modalitate similară, Isus Cristos le aduce acum pe „celelalte oi” ale Sale laolaltă, sub organizaţia Lui Iehova, simbolizată de către un oraş în care ei îşi găsesc refugiu. Aceasta corespunde exact cu oraşele de refugiu pe care Iehova le-a oferit oamenilor pe vremea lui Moise. (Deut. 19:1-6) Pământurile preoţilor nu au fost vândute: „Doar pământurile preoţilor nu le-a cumpărat; căci preoţii aveau o bucată dată de către faraon, şi ei îşi mâncau porţia oferită de faraon; din această cauză ei nu şi-au vândut pământurile.” – Gen. 47:22.

37. Acela nu a fost un act de discriminare împotriva oamenilor, şi în favoare clericilor, cum ar putea unii să încerce să facă să pară. Încă de dinaintea foametei, preoţii egiptului primeau sprijin guvernamental, iar acesta a continuat neîncetat şi pe perioada de foamete. Preoţii nu erau nevoiţi să îşi vândă pământul. Exista un aranjament anterior prin care ei îşi primeau hrană de la împărat. Acei preoţi, sau prinţi, ai Egiptului, împreună cu Iosif, erau slujitori ai împăratului, iar în dramă ei se pare că reprezintă „slujitorul ales” al cărei cap este Isus Cristos, împreună cu rămăşiţele pământeşti care sunt „picioarele Lui”. (Isa. 52:7) Aceştia sunt domnitori alături de Isus Cristos şi aparţin „celor smeriţi care moştenesc pământul”, împreună cu Isus. (Mat. 5:5; Rom. 8:16,17) Prin urmare, ei se află pe o poziţie diferită de „celelalte oi”, de marea mulţime, deşi cu toţii vor trebui să primească viaţă de la Iehova prin Isus Cristos.

38. Iosif nu a aranjat un sistem prin care guvenul să le ofere oamenilor hrană de pomană, şi prin care aceştia să continue să stea pe loc. (Gen. 47:23) Dimpotrivă, oamenii trebuiau să fie atenţi şi să lucreze. Lor le era poruncit să sădească sămânţa care le fusese oferită, şi să aibe încredere în Dumnezeu că ea va creşte. Întotdeauna a fost necesar ca oamenii să lucreze. (2. Tes. 3:10) Dacă un om nu lucrează, nu ar trebui nici să mănânce. Cel care stă pe loc şi nu face nimic reprezintă o dezgustare în ochii Lui Dumnezeu, fiind catalogat drept un risipitor. (Prov. 19:15; 31:27; Ezec. 16:49) Pentru binele marii mulţimi şi pentru viitoarea lor viaţă, Domnul le spune că ei nu trebuie să stea pe loc, ci că trebuie să îl slujească încontinuu. (Rev. 7:15) „Voi nu sunteţi ai voştri; căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ; prin urmare, glorificaţi-L pe Dumnezeu.” – 1Cor. 6:19,20.

39. Un aranjament liberal a fost făcut pentru oameni: „şi aşa se va întâmpla, când va da rod, să îi daţi a cincea partea faraonului; iar patru părţi vor fi ale voastre, ca să vă semănaţi ogorul, şi să aveţi hrană, voi şi cei din familia voastră, şi pentru copiii voştri.” (Gen. 47:24) Din moment ce pământul nu era al lor, acesta era un aranjament foarte convenabil pentru ei. O cerinţă asemănătoare le este solicitată celor din marea mulţime, după cum Zaharia arată în mod profetic în 14:16-18. Cerinţa adresată marii mulţimi este justă şi rezonabilă, şi „nu cumplită”. (1Ioan. 5:3) Isus Cristos, potrivit voii Lui Dumnezeu, îi pune pe toţi la acelaşi nivel în faţa Sa, cerându-le tuturor să îl slujească pe Dumnezeu cu credinţă. Egiptenii au apreciat acest aranjament, aşa cum şi marea mulţime va recunoaşte şi va fi fericită cu aranjamentul pe care Domnul a făcut-o pentru ea: „Iar ei au spus:

Cuprins

Tu ne-ai salvat vieţile, să găsim bunăvoinţă în ochii domnului meu, şi vom deveni slujitorii faraonului." – Gen. 47:25.

40. Prin acţiunea sa faţa de oameni, Iosif a justificat noul nume care îi fusese dat de faraon, şi anume „Ţafnat-Paneah", care înseamna „Salvatorul lumii". Aşa şi cei din marea mulţime îşi flutură ramurile de palmier la templu, şi recunosc ca salvarea Îi aparţine Lui Dumnezeu şi Celui-mai-Mare-decât-Iosif, bucurându-se să fie slujitorii Lui Dumnezeu şi ai Lui Cristos pentru totdeauna. Omul poate găsi bunăvoinţa în ochii Lui Isus Cristos, Cel-mai-Mare-decât-Iosif, doar slujindu-L pe Iehova. Toate acestea trebuie făcute înainte de Apocalipsă, astfel încât cei care slujesc cu bucurie să fie protejaţi în timpul ei.

41. Familia lui Iacob, incluzându-i pe fraţii vitregi ai lui Iosif, nu trebuia să se supună acestui aranjament egiptean, deoarece ei nu erau deţinători de pământ sau locuitori permanenţi acolo, ci erau doar simpli oaspeţi, sau călători – iar astfel, ei simbolizau marea mulţime dintr-un alt punct de vedere. Oamenii Lui Iehova, fie că fac parte din clasa rămăşiţei, fie că sunt ai marii mulţimi, nu vor fi legaţi de foametea care a lovit lumea Satanei, deoarece ei sunt simpli străini în această lume, bucurându-se de grija şi protecţia planurilor binevoitoare ale Lui Dumnezeu, planuri care vor fi puse în aplicare sub Isus Cristos. (Evr. 11:16) Rolul jucat de egipteni, arată ceea ce le este cerut tuturor celor care formează marea mulţime, dar şi condiţia lor înainte de Apocalipsă. Marea mulţime nu îşi găseşte acum liniştea în organizaţia Satanei care conduce lumea. Ei nu trebuie să fie mulţumiţi de actuala conducere ticăloasă. Ei trebuie să propovăduiască împărăţia Lui Dumnezeu şi să fie harnici atunci când fac acest lucru, iar astfel ei „îşi strâng bogăţii în ceruri"; ei nu trebuie să se gândească la bogăţiile lumeşti obţinute acum. Este foarte posibil ca duşmanul să le ia toate bunurile lumeşti, chiar înainte de Apocalipsă. În mod cert nimic nu va supravieţui Apocalipsei, excepţie făcând privilegiile de a-L sluji pe Iehova; iar aceste privilegii, alături de Cuvântul Lui Dumnezeu, reprezintă „bogăţii în ceruri". Când Apocalipsa se va termina, cei din marea mulţime vor fi gata să primească viaţa veşnică. Dacă Iacob va fi ridicat din morţi înainte de Apocalipsă, el va avea aceeaşi atitudine ca atunci când l-a rugat pe Iosif să nu îl îngroape în Egipt, ci să îl îngroape în ţinutul promis de către Dumnezeu, şi anume în organizaţia Sa. (Gen. 47:29-31) Iosif va avea şi el aceeaşi atitudine ca atunci când a cerut că osemintele sale să fie luate din Egipt la momentul stabilit de Dumnezeu. (Gen. 50:24-26) Deşi aceşti oameni vor trăi pentru totdeauna pe pământ, ei nu vor avea de-a face cu organizaţia Satanei. Toţi din marea mulţime trebuie să se gândească doar la guvernământul Lui Iehova sub Conducătorul de drept, Isus Cristos.

Binecuvântările nelimitate

42. Foametea se sfârşise, iar acum Dumnezeu l-a inspirat pe Iacob să binecuvânteze toate capetele celor douăsprezece triburi. (Gen. 48:1-22; 49:1-28) Marea dramă profetică ajunsese la un sfârşit, iar Iacob murise. După moartea sa, fraţii vitregi ai lui Iosif care îl vânduseră, au apărut şi au îngenunchiat în faţa sa,

Cuprins

implorând să fie iertaţi: „‹‹Iată, vom fi slujitorii tăi.›› Iar Iosif le-a spus: ‹‹Nu vă temeţi, căci sunt eu oare în locul Lui Dumnezeu? însă în ceea ce vă priveşte, mi-aţi făcut un rău, însă Dumnezeu l-a schimbat în bine, pentru că în ziua aceasta să salveze mulţi oameni în viaţă. Acum nu vă temeţi, eu vă voi hrăni, pe voi şi pe copiii voştri.›› Iar el i-a mângâiat, şi le-a vorbit blând." (Gen. 50:18-21) Această concluzie a dramei profetice ne arată că după ce foametea s-a sfârşit pe pământ, şi după ce marea distrugere a Apocalipsei a încetat, atunci Iehova – marele Împărat al Eternităţii şi Măreţul Patriarh, prin Isus Cristos, Cel-mai-Mare-decât-Iosif, va binecuvânta în continuare marea mulţime şi va continua să o hrănească şi să o umple de bucurii. Milioanele de persoane care trăiesc acum şi care vor supravieţui Apocalipsei, nu vor muri niciodată şi vor începe să primească beneficii materiale de la împărăţia Lui Dumnezeu sub Cristos, după care Iehova, prin intermediul Lui Isus îi va învia din morţi pe cei din alte generaţii ale rasei umane care au murit fără să afle despre planurile binevoitoare ale Sale. Prin învierea lor, acestora le va fi oferită oportunitatea de a primi binecuvântări nenumărate prin Cel-mai-Mare-decât-Iosif, prin Isus Cristos, pe ai cărui umeri va sta guvernământul neprihănirii. Iosif a trăit mulţi ani după foamete, ceea ce sugerează că unii membrii ai rămăşiţei, care formează picioarele Celui-mai-Mare-decât-Iosif, vor supravieţui Apocalipsei şi vor continua să îl slujească pe Iehova în numele şi spre binele celor aflaţi pe pământ, până la sosirea momentului stabilit de Dumnezeu ca ei să fie aduşi în ţara promisă şi să primească viaţa şi bucurii nelimitate.

43. Această măreaţă dramă profetică, aranjată şi îndrumată de către Iehova Dumnezeu, jucată cu multe secole în urmă, reprezintă un tablou minunat al planurilor Lui Iehova pentru salvarea făpturilor Sale credincioase, făpturi care trebuie să îşi menţină integritatea faţă de El în faţa oricăror teste. Acest lucru va avea ca rezultat justificarea definitivă a numelui Său sfânt. „Binecuvântaţi sunt cei ireproşabili în căile lor, cei care umblă potrivit legii Domnului. Binecuvântaţi sunt cei care păstrează mărturiile Sale, şi care Îl caută din toată inima lor." – Ps. 119:1,2.

44. Cei care se conformează cu bucurie regulilor Lui Iehova şi care se supun Lui şi Guvernatorului Său, se vor bucura pentru totdeauna. Ei vor trăi şi nu vor muri niciodată. Cei ticăloşi vor pieri pentru totdeauna, iar toate făpturile vor continua să slăvească numele sfânt al Lui Iehova Dumnezeul. „Fie ca toate făpturile care au suflare, să Îl slăvească pe DOMNUL. Slăviţi-L pe DOMNUL." (Ps. 150:6) Pe măsură ce Iehova le dezvăluie acum oamenilor Săi planurile Sale binevoitoare, fie ca toţi cei care iubesc neprihănirea să fie ageri şi sârguincioşi în slujirea Lui Dumnezeu, în spirit şi adevăr, şi să îi „dea Lui Iehova gloria numelui Său", şi să Îl „venereze pe Iehova în veşminte sfinte." – Ps. 29:2; V.A.R.

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Cum poate ajunge neamul omenesc la îngrijirile pline de har ale lui Iehova? Cine va trage folos din aceasta ? Care parte a acestei drame profetice se împlineşte acuma, şi cum *?*

Cuprins

Alin. 2-4. Ce dovadă puternică şi importantă este cuprinsă în Geneza 45:1? Ce fapte importante sunt descoperite în raportul cuprins în versetul al cincilea? Relatează pe scurt faptele care arată împlinirea acestei părţi a dramei profetice.

Alin. 5,6. Arată împlinirea tabloului profetic care este raportat în versetele 8 şi 9, şi aplicaţia cuvintelor profetice ale lui Iosif care se împlinesc la mai marele Iosif.

Alin. 7, 8. Mai erau încă cinci ani de foamete şi de aceea a fost invitată urgent toată familia lui Iacob să vină în Egipt. Ce însemnare profetică a avut aceasta?

9, 10. Cum şi-a arătat „Faraon" mulţumirea, extinzând invitaţia ca „întreaga casa a lui Iacob" să se folosească de proviziile făcute pentru membrii ei în „Egipt", în îndeplinirea părţii tabloului profetic înregistrat în versetele 16-20?

11. Explicaţi de ce unele scripturi profetice, prezentate acum în „Turnul de Veghere", sunt înţelese diferit, demonstrând că Domnul îi conduce şi hrăneşte pe oamenii Săi.

12, 13. Ce a fost prevestit prin faptul că Iosif l-a instruit pe Beniamin şi pe cei zece fraţi vitregi ai săi să răspândească invitaţia binevoitoare în rândurile celorlalţi membri ai familiei?

14. Arătaţi cât de potrivită a fost atunci, şi este acum, îndrumarea oferită de către Iosif fraţilor săi, după cum este aceasta înregistrată în versetul 24.

15, 16. Arătaţi că atenţia specială pe care Iosif i-a oferit-o tatălui său se potrivea foarte bine ca o parte a tabloului profetic.

17, 18. Ce pare să fi fost prevestit în continuare prin faptul că Iosif a trimis după tatăl său şi că i-a oferit oportunitatea de a veni şi de a se bucura de binecuvântările disponibile prin Iosif? Cum se va manifestă prezenţa acelor oameni credincioşi de pe vremuri?

19, 20. În legătură cu acest lucru, explicaţi declaraţia înregistrată în Exodul 12:40. Ce semnificaţie are faptul că cei care au pribegit îi includeau pe „toţi copiii Israelului"?

21. Explicaţi şi aplicaţi declaraţia profetică conform căreia „toate sufletele din casa lui Iacob, care au venit în Egipt, au fost în număr de şaptezeci".

22. Povestiţi cum, în îndeplinirea acestei părţi a profeţiei, „Iosif s-a identificat cu Iacob şi cu familia sa, excepţie făcând fraţii săi pe care îi văzuse şi cunoscuse în Egipt".

23, 24. Cum îşi găseşte îndeplinirea faptul că Iosif a întâlnit familia lui Iacob în ţinutul Goshen, şi aranjamentul făcut acolo pentru ei?

25-27. Care a fost scopul lui Iosif în instruirea fraţilor săi, după cum este înregistrat în Geneză 46:34) Cum şi-a îndeplinit scopul răspunsul oferit faraonului de către fraţii lui Iosif? (47:3,4)

28-30. Arătaţi cât de potrivită ca o profeţie a fost (a) Iacob binecuvântându-l pe faraon. (b) Prevederea făcută pentru „familia lui Israel", după cum este declarat în versetele 11-12.

31. Care este puntcul de vedere secundar observat aici?

32. Care este marele privilegiu, dar şi cea mai importantă responsabilitate, oferită acum clasei „celorlalte oi”?

33, 34. Descrieţi situaţia prevestită prin condiţia înregistrată în versetul 13. Prezentaţi în contrast metoda folosită de Iosif pentru a asigura nevoile oamenilor cu metoda folosită de intriganţii aşa numitei „Noi Afaceri” din prezent. Explicaţi nepăsarea şi naivitatea maselor de oameni, dar şi de ce îl acuză ei pe Iehova ca fiind responsabil de situaţia din prezent. Ce înseamnă acest lucru pentru cei care au primit adevărul?

35. Cum a făcut Iosif ca oamenii să aibe hrană, în loc să construiască un sistem bazat pe ajutor de pomană, aşa ca în prezent? Care a fost rezultatul acestui aranjament? Cum reprezintă acesta o parte din profeţia îndeplinită?

36, 37. Ce a fost prevestit prin aranjamentul menţionat în versetele 21, 22?

38-40. Arătaţi (a) că aranjamentul lui Iosif pentru oameni era făcut potrivit înţelepciunii divine, şi în contrast cu metodele folosite de guvernele din prezent. (b) Că cerinţele puse de către Iosif pe umerii oamenilor, şi concluzia lor, după cum este înregistrat în versetul 25, erau profetice.

41. Ce se poate observa ca având o semnificaţie profetică în faptul că familia lui Iacob nu a făcut parte din aranjamentul egiptean? Cum serveşte rolul jucat de egipteni ca profeţie?

42. După ce foametea a luat sfârşit, ce s-a întâmplat (a) cu Iacob şi fiii săi? (b) între Iosif şi fraţii săi vitregi? Ce pare a fi fost prevestit prin aceste lucruri?

43. Ce simboliza atunci acest tablou profetic?

44. Cum vor răspunde acum cei supuşi la bunătatea Lui Iehova prin care le-a dezvăluit oamenilor Săi planurile binevoitoare făcute pentru ei? Care va fi rezultatul acestui lucru?

Condamnare

Judecata Lui Iehova scrisă împotriva „Creştinătăţii” îi include pe toţi cei care au pretins a fi oamenii Săi, dar care au fost şi sunt ipocriţi: „A treia parte din voi va muri de ciumă, şi foametea va bântui printre voi; şi o a treia parte va cădea de sabie în jurul vostru; şi voi risipi o a treia parte în toate vânturile, şi voi scoate sabia după ei”. (Ezechiel 5: 12) Dumnezeu anunţă în această profeţie trei metode sau acte de judecată care urmează să fie îndeplinite împotriva „Creştinătăţii”.

„A treia parte” din textul mai sus nu înseamnă o treime reală din locuitori, ci se referă la victimele unuia din cele trei acte de judecată ale Lui Dumnezeu aplicate lor, sau la una dintre cele trei metode ale Sale de a-Şi exercita judecata asupra naţiunilor „Creştinătăţii”. Aceste judecăţi ale Lui Iehova, aşa cum sunt scrise, vor fi aplicate din cauza defăimării numelui Său şi pentru răzbunarea acestuia. Marele defăimător al numelui Lui Dumnezeu este diavolul Satana, iar „Creştinătatea”, nu numai că a căzut de partea acestuia, ci a devenit pricipalul său

Cuprins

instrument din rândurile naţiunilor de pe pământ pentru a practica frauda şi ipocrizia şi pentru a defăima numele Lui Iehova. Manifestarea vizibilă a judecăţilor lui Iehova şi răzbunarea numelui Său vor fi o învăţătură completă pentru toţi cei care vor rămâne pe pământ, urmând ca toată lumea să ştie că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu. Numele Lui Iehova Dumnezeul şi răzbunarea lui sunt de o importanţă capitală. „Şi vei fi o batjocură, şi ţinta insultelor, o învăţătură şi o uimire pentru naţiunile care sunt în jurul tău, atunci când Îmi voi săvârşi judecata asupra ta, cu mânie şi furie, şi cu reproşuri pline de furie. Eu, Domnul am vorbit." – Ezec. 5:15.

În timpul executării acestor judecăţi, clasa „slujitorului credincios" a Lui Dumnezeu va rămâne în „locul secret al Celui Preaînalt", fiind ferită de „săgeata care zboară ziua" şi de „ciuma care umblă în întuneric". (Ps. 91:5-13) „Slujitorul credincios" va înălţa cântece de laude pentru numele Lui Iehova, iar El le va ţine în căuşul mânii Lui. În timp ce aceşti credincioşi sunt ţinuti sub protecţia lui Iehova şi propovăduiesc laudele Lui, el îşi va executa judecata asupra „Creştinătăţii". „Când voi trimite asupra voastră săgeţile rele ale foametei, făcute să vă distrugă, pe care le voi trimite ca să nimicească, voi aduce o foamete şi mai mare asupra voastră şi vă voi rupe toiegele pentru pâine; voi trimite peste voi foamete şi fiare sălbatice, iar ele vă vor lăsa fără copii; iar ciuma şi sângele vor trece prin mijlocul tău şi voi aduce peste tine sabia. Eu, Iehova, am vorbit." (Ezec. 5:16,17) Aplicarea completă a acestei judecăţi va avea loc în ziua bătăliei Apocalipsei, zi în care Satana şi întreaga sa organizaţie vor cădea definitiv.

Liderii „Creştinătăţii" au trăiţ fără vreun scop şi pentru propria lor plăcere. Clerul a susţinut cu îndrăzneală că liderii „Creştinătăţii" conduc prin drept divin, şi prin urmare sunt favoriţii Lui Dumnezeu pe pământ. Aceştia se numesc pe ei înşişi după numele Domnului, folosind numele Său pentru a-şi acoperi uneltirile lor egoiste. Acest lucru se aplică fiecărui element al puterii guvernatoare a „Creştinătăţii". A fost şi încă mai există un număr foarte mare de oameni care susţin alianţa păcătoasă a liderilor, atât psihic, cât şi fizic, amăgindu-se că prin aceasta vor fi favorizaţi de către lideri.

Atât conducătorii cât şi susţinătorii lor pretind că sunt pe partea Domnului, când ar trebui să ştie că nu sunt. Ei îşi spun Creştini, deşi nu au nici o dragoste pentru Dumnezeu sau pentru Cristos. Liderii au construit un sistem al religiei care dezonorează numele Lui Iehova Dumnezeul, continuând să defăimeze în mod grav numele Său; ei se folosesc de uneltiri şi de organizaţiile lor pentru a-i prinde în capcana pe mulţi. „Ca şi o cuşcă plină de păsări, aşa sunt casele lor pline de înşelăciune; [şi] au ajuns mari, şi putred de bogaţi", susţinând că sunt oamenii favoriţi ai Lui Dumnezeu pe pământ. În timp ce acest lucru se aplică în mod clar clerului şi liderilor turmelor lor, se mai aplică şi tuturor oamenilor din rândurile „Creştinătăţii", oameni care sprijină din toate puntctele de vedere alianţa profană. Profetul Ieremia a prorocit împotriva aceloraşi oameni, iar Dumnezeu l-a făcut să scrie despre cler, despre liderii turmelor lor, şi despre cei care îi susţin, următoarele: „Ei sunt graşi şi lucesc de grăsime; totuşi, ei întrec orice măsură a

Cuprins

răutăţii: ei nu judecă cauza, cauza orfanului, şi tot prosperă; şi nu fac nici dreptate celor care au nevoie. „Să nu pedepsesc eu aceste lucruri?", zice Domnul, „Să nu mă răzbun eu pe un asemenea popor?" O grozăvie oribilă este comisă în ţară; profeţii prorocesc neadevăruri, iar preoţii stăpânesc cu ajutorul lor; iar poporului Meu îi place aşa; dar ce veţi face la urmă?" – Ier. 5:27-31

Al şaselea capitol al profeţiei lui Ezechiel conţine o declaraţie despre judecăţile Lui Dumnezeu împotriva liderilor, reprezentaţi simbolic de către „munţi" şi „dealuri"; iar oamenii care îi susţin pe aceşti lideri sunt simbolizaţi de către „râuri" şi „văi". Domnul va executa această judecată la momentul stabilit de El, după ce a fost oferită o înştiinţare în prealabil: „Iar cuvântul Domnului a venit la mine, spunând: Fiul al omului, îndreaptă-ţi faţa înspre munţii Israelului, şi proroceşte împotriva lor, spunând: „Voi munţi ai Israelului, ascultaţi cuvântul Domnului Dumnezeu; căci aşa a spus Domnul Dumnezeu munţilor, şi dealurilor, şi râurilor, şi văilor: ‹‹Iată, eu voi aduce o sabie peste voi, şi vă voi distruge locurile înalte. Altarele voastre vor fi pustiite, iar înfăţişările voastre vor fi distruse; iar Eu îi voi arunca pe cei morţi ai voştri înaintea idolilor.››" – Ezec. 6:1-4.

Profetul lasă să se înţeleagă că în îndeplinirea judecăţilor Lui Dumnezeu naţiunile „Creştinătăţii" ipocrite, oamenii lor de seamă, liderii şi susţinătorii lor, nu vor găsi nicio cale de scăpare. Nu va fi exista nicio cale de scăpare, indiferent dacă cei care fac parte din „Creştinătate" sunt în ţări îndepărtate, îndeplinind lucrări misionare, sau manevrează diverse maşinării la sediul lor. Iehova Dumnezeul, prin Reprezentantul Său Oficial, îi va căuta în fiecare parte a pământului: „El, care este departe va muri de ciumă; şi cel care este aproape va cădea de sabie; şi cel care rămâne şi este asediat va muri de foamete; astfel voi abate furia Mea asupra lor." – Ezec. 6:12.

Iehova declară că va săvârşi această lucrare teribilă pentru că numele Său să fie răzbunat: „Iar ei vor şti că Eu sunt [Iehova], şi că nu am spus degeaba că le voi face acest rău. Îmi voi întinde mâna împotriva lor şi voi preface ţara într-un pustiu, într-un ţinut mai pustiu decât pustiul dinspre Dibla, peste tot unde locuiesc. Şi vor şti cu siguranţă că eu sunt Iehova". (Ezec. 6:10,14) În acest capitol, următoarea declaraţie este făcută de patru ori: „Ei vor şti că Eu sunt Iehova." Dacă „Creştinătatea" ar fi luat aminte la avertizările repetate pe care Iehova i le-a oferit, acest lucru ar fi putut să fie evitat. – Ier. 23:22.

Există o clasă, totuşi, care va lua aminte şi care ascultă mesajul de adevăr al Lui Dumnezeu, mesaj care El face să fie propovăduit, iar această profeţie a lui Ezechiel este o altă dovadă puternică că „milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată", şi că vor fi scăpaţi dintr-o nenorocire: „Vă voi lăsa o rămăşiţă, pe cei ce vor scăpa de sabie printre naţiuni, când veţi fi împrăştiaţi prin alte ţări. Aceia dintre voi care vor scăpa îşi vor aduce aminte de Mine în mijlocul naţiunilor unde vor fi luaţi captivi." (Ezec. 6:8,9) Iehova va cruţa câteva făpturi de pe pământ, iar aceasta va furniza nucleul pentru începerea reconstrucţiei, înainte de învierea morţilor. Toţi cei în viaţă vor şti că Iehova este Dumnezeu, şi toţi cei ridicaţi din mormânt vor şti şi ei acest lucru.

Cuprins

Alte profeţii biblice dovedesc că anul 1914 marchează sfârşitul domniei Satanei, şi că din acel moment a început războiul Domnului purtat împotriva Satanei şi a organizaţiei Sale, până când răutatea va fi complet distrusă. (Psalmul 110) Al şaptelea capitol al profeţiei lui Ezechiel este o dovadă care susţine acest lucru.

Războiul Mondial s-a sfârşit, iar Liga Naţiunilor a luat naştere; liderii religioşi ai lumii au înaintat un program prin care se uneau cu celelalte părţi ale organizaţiei Satanei; ei au făcut acest lucru pentru a-şi asigura controlul asupra lumii. Diverse tratate de pace au fost promulgate de organizaţia Satanei, însă niciunul dintre ele nu va opri marşul Lui Iehova şi al Lui Cristos, care înaintează spre distrugerea organizaţiei ticăloase a Satanei. Sfârşitul este inevitabil deoarece „mânia Lui Dumnezeu a venit." (Rev. 11:18) Perioada în care Iehova a suportat religia ipocrită şi sistemele acestei lumi, a luat sfârşit. Prin urmare, Iehova i-a spus profetului Ezechiel: „Fiu al omului, iată ce a spus Domnul Iehova despre ţara Israelului: ‹‹Sfârşitul; sfârşitul a venit peste toate cele patru colţuri ale ţării. Sfârşitul a venit acum peste tine, iar Eu îmi voi trimite furia asupra ta, şi te voi judeca după căile tale, şi voi aduce asupra ta toate lucrurile dezgustătoare. Ochiul meu va fi necruţător şi nu voi avea îndurare, căci voi întoarce căile tale asupra ta şi vei suferi consecinţele lucrurilor dezgustătoare din mijlocul tău; şi veţi şti cu siguranţă că eu sunt Iehova.›› Aşa a spus Domnul Iehova: «O nenorocire, o nenorocire fără seamăn, iată că vine. Vine sfârşitul, a venit sfârşitul, se trezeşte şi vine împotriva ta, iată-l că vine. Nenorocirea vine asupra locuitorilor ţării, a venit momentul, ziua este aproape; o zi a zarvei îngrozitoare, nu a strigătelor de fericire de pe munţi." – Ezec. 7:1-7, V.A.R.

Faptele arată că începând cu anul 1914, această profeţie a fost în curs de îndeplinire, progresând spre final. Lumea a ajuns acum în punctul în care profeţia rostită de Isus este îndeplinită: „Şi pe pământ va exista nelinişte în rândurile naţiunilor, şi confuzie; [...] inimile oamenilor îi vor lăsa de frică, în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului." (Luc. 21:25,26) În mod cert Isus se gândea la profeţia lui Ezechiel atunci când a rostit aceste cuvinte, iar ceea ce a spus El confirmă motivul pentru care Iehova l-a făcut pe Ezechiel să proorocească.

„Creştinătatea" este acum condamnată. Judecata Lui Dumnezeu a fost scrisă împotriva ei. Această judecată a fost anunţată, iar după cum Ezechiel a prorocit, Dumnezeu Işi va revărsa cât de curând furia asupra „Creştinătăţii". „În curând Îmi voi revărsa furia asupra ta, îmi voi duce până la capăt mânia împotriva ta, şi te voi judeca dupa căile tale, şi te voi răsplăti pentru toate lucrurile tale dezgustătoare. Ochiul meu va fi necruţător şi nu voi avea îndurare, căci voi întoarce căile tale asupra ta şi vei suferi consecinţele lucrurilor dezgustătoare din mijlocul tău; şi veţi şti cu siguranţă că eu sunt Iehova care loveşte." – Ezec. 7:8,9.

Cuprins

Nu există viaţă în iad

Înainte de a examina scrierile legate de iad, dovezile Scripturale prezentate aici vin în sprijinul a ceea ce putem numi „răspunsul laicului" la întrebarea legată despre care este starea în care se află morţii, răspuns care este că ei sunt de intr-adevăr morţi, inconştienţi, în mormânt, şi că nu ştiu nimic până în momentul în care Dumnezeu îi va trezi.

Nicio făptură nu s-ar putea bucura de linişte în ceruri, sau să sufere în purgatoriu, ori să fie torturată în iad, decât dacă acea făptură ar fi conştientă. Unii clerici încearcă să susţină această delcaraţie, spunând că în iad, cei ticăloşi vor fi „chinuiţi din punct de vedere psihic", deoarece îşi vor aminti în mod constant de răul pe care l-au săvârşit. Nici acest lucru nu ar putea fi adevărat, decât în condiţiile în care făptura respectivă ar fi conştientă şi capabilă să îşi aducă aminte tot ceea ce s-a întâmplat. Din moment ce dovezile din Scripturi arată în mod clar că după ce o persoană moare, ea devine inconştientă, nu mai are nicio amintire, nu poate lucra, nu poate gândi, se află într-o stare de tăcere deplină, este clar că răspunsul clericilor este unul greşit – cei morţi nu îndură nicio tortură, şi nici nu se bucură de viaţă în ceruri.

Dumnezeu este adevărat, şi la fel este şi Cuvântul Său. Oamenii nu sunt adevăraţi, şi nici cuvintele lor nu sunt adevărate, decât atunci când se află în armonie cu Cuvântul Lui Dumnezeu. (Rom. 3:4) La întrebarea anterioară, vom oferi următoarele citate din Cuvântul Lui Dumnezeu, având încrederea deplină că ele vor stabili adevărul întâlnit în răspunsul laicului:

Eclesiastul 9:5,10: „Căci cei care trăiesc ştiu că vor muri; însă cei morţi nu ştiu nimic [...] Tot ceea ce găseşte mâna ta de făcut, fă cu toată puterea ta, căci în locul unde te duci, în mormânt, nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă, nici înţelepciune."

Psalmii 6:5: „Căci în moarte nu se aminteşte de tine; în mormânt cine îţi va mulţumi?"

Psalmii 49:14: „Ca nişte oi sunt mânaţi în mormânt [ebraică- Şeol], moartea îi va păstorî."

Psalmii 115:17: „Morţii nu îl slăvesc pe Domnul, nici cei care coboară în tăcere."

Omul a fost creat din elementele pământului, iar atunci când moare se întoarce în ţărână, după cum este declarat în Geneză 3:19.

Eclesiastul 3:19,20: „Căci sfârşiţul fiilor oamenilor este ca sfârşiţul animalelor; au acelaşi sfârşiţ; cum moare unul, aşa moare şi celălalt; toţi au aceeaşi suflare şi omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deşertăciune. Toţi se duc în acelaşi loc. Toţi au venit din ţărână şi toţi se întorc în ţărână." Suflarea vieţii l-a pus în mişcare pe om, şi a făcut ca organele sale să funcţioneze; în momentul în care el încetează să mai respire, organele sale nu mai funcţionează. Psalmii 146:4 spun:

Cuprins

„Suflarea lui iese, el se întoarce în pământ, şi în aceeaşi zi îi pier şi gândurile." Clericii au încercat să aplice aceste citate doar trupului, şi nu şi spiritului. însă ei greşesc – tocmai sufletul oamenilor sau al animalelor încetează să mai existe. Ezechiel 18:4 spune: „Sufletul care păcătuieşte, va muri."

Nu există niciun loc în care oamenii sau sufletele lor să fie torturate pentru eternitate. Dumnezeu nu este un duşman, aşa cum clericii încearcă să îl facă să pară. Dumnezeu este iubire. Ce bine ar putea rezulta din torturarea uneia dintre făpturile Lui Dumnezeu? Cum ar putea fi dragostea exprimată intr-o asemenea manieră? Ba mai mult, cum ar putea tortura să fie în armonie cu legea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam, şi care prevedea moartea drept pedeapsă: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri cu siguranţă." (Gen. 2:17) Din nou, răspunsul clericilor este iraţional şi nu este în armonie cu Dumnezeu.

Doctrina torturii eterne nu a fost întâlnită deloc mai mult de patru mii de ani de la moartea lui Adam. Ea este o invenţie a diavolului, folosită pentru scopul de a-şi susţine minciuna iniţială, şi anume că moartea nu există. El l-a contrazis pe Dumnezeu, spunându-i amăgitor Evei: „în mod cert nu vei muri." (Gen 3:4) Diavolul şi-a dat seama că dacă oamenii vor crede doctrina nemuririi moştenite a sufletului, ei vor crede că cei ticăloşi se află undeva într-un loc al chinurilor. Dacă l-ar putea face pe om să creadă că Dumnezeu a pregătit un astfel de loc al torturii eterne a sufletului, atunci ar reuşi să îl îndepărteze de Dumnezeu şi să îl facă să Îl deteste. Doctrinele torturii eterne şi a nemuririi sufletului vin una în sprijinul celeilalte, ambele fiind false şi ambele trebuind să dispară.

Biblia a fost tradusă din alte limbi. Cea mai veche parte, cea de dinaintea Lui Cristos, a fost tradusă din ebraică, iar partea cea nouă, după Cristos, a fost tradusă din greacă. Termenul de „iad" este tradus aici din ebraicul „seol"; iar cuvintele greceşti „hades", „gheenă" şi „tartar" sunt traduse şi ele drept „iad" în Scripturi. În ceea ce priveşte semnificaţia cuvântului „iad", luaţi în considerare următorul lucru: Pe măsură ce iarna se apropie, fermeriul îşi adună morcovii şi napii, sapă o groapa în pământ unde pune aceste legume, iar apoi le acoperă pentru ca ele să nu îngheţe. Potrivit englezei vechi de a descrie acest lucru, el pune legumele în iad, şi anume într-un loc întunecos [nevăzut; ascuns]. în Biblie, termenul ebraic seol este tradus drept „mormânt" de mai multe ori decât este tradus „iad". Mormântul este un loc întunecat. Dacă Seol înseamnă tortură într-un loc, ar trebui să presupună aşa ceva peste tot. Câteva citate vor lumina pe deplin această problemă.

Iacob a fost unul dintre oamenii acceptaţi de către Dumnezeu. Iosif, fiul lui Iacob a fost vândut în Egipt, iar Iacob a crezut că fiul său a fost ucis. Fiii şi fiicele sale au venit să îl consoleze, însă el a spus: „Voi coborî în mormânt [seol] după fiul meu, în doliu." (Gen. 37:45) Câţiva ani după aceea, în ţinutul în care Iacob trăia era o mare foamete, iar el şi-a trimis fiii în Egipt după grâu. Ei l-au întâlnit pe Iosif acolo. Ei s-au reîntors cu cererea ca tatăl să îl trimită pe cel mai tânăr fiu, pe Beniamin. Iacob a răspuns cererii lor astfel: „Fiul meu nu va merge cu voi; căci fratele său [Iosif] este mort, iar el [Beniamin] a rămas singur; Dacă i s-ar întâmpla

Cuprins

vreo nenorocire pe drumul pe care veţi merge şi ar muri, atunci plin de durere mi-aţi coborî părul cărunt în mormânt [seol].” – Gen. 42:38.

Aici, cuvântul Seol este tradus „mormânt”. Este uşor să ne dăm seama că Iacob se aştepta să coboare în mormânt. Traducătorii au văzut că nu pot face ca acest cuvânt să fie tradus prin „iad”. Comitetul american de revizie al Bibliei a lăsat acest cuvânt netradus, în speranţa că îi vor putea amăgi pe cei neştiutori. Iov era un om bun, aprobat de Iehova. Diavolul s-a lăudat că îl poate face pe Iov să blesteme numele Lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a lăsat să încerce, însă diavolul nu a reuşit niciodată să facă acest lucru. Iov a fost lovit cu bube, din cap până în picioare; toţi prietenii şi toţi vecinii săi s-au întors împotriva sa, şi veneau să îl batjocorească; chiar şi nevasta sa l-a respins şi i-a spus: „Blestemă-l pe Dumnezeu, şi mori.” Bietul Iov a fost lăsat singur, şi nimeni nu îi era aproape să îl mângâie. Potrivit descrierii iadului făcută de către predicatori, Iov avea parte din plin de acesta, mai mult decât ar fi putut avea orice om de pe pământ. Dacă el ar fi crezut că iadul înseamnă un loc al torturii eterne, este ciudat ca el să fi rostit această rugăciune: „O, de m-ai ascunde în mormânt [iad, seol], de m-ai ţine ascuns până Îţi va trece mânia, de mi-ai stabili un timp şi ţi-ai aminti apoi de mine!” (Iov. 14:13) Apoi el adaugă: „Dacă aştept, mormântul [seolul, iadul] este casa mea; trebuie să-mi întind aşternutul în întuneric.” (Iov. 17:13) Iov a scris aceste cuvinte aflat sub inspiraţia Lui Iehova. Ele sunt citate aici pentru a arăta că termenul seol, tradus iad, înseamnă mormânt, groapă, o stare de tăcere.

În Psalmii 16:10 este scris: „Nu îmi vei lăsa sufletul în iad.” Aceasta este citată de către apostolul Petru în „Faptele Apostolilor”, capitolul doi, versetele treizeci – treizeci şi doi, şi se aplică mai ales Domnului Isus, dovedint că Isus a mers în iadul biblic, şi anume în mormânt. Dacă Iadul ar fi un loc al chinurilor eterne, Isus încă s-ar afla acolo. însă el a revenit după trei zile. El a fost înviat din morţi. Predicatorii ar putea spune: „El a coborât să investigheze, şi să le spună şi altora cât de dogoritor este acolo.” Dacă ei ar avea dreptate, înseamnă că Isus ar fi trebuit să aibă un trup din azbest pentru această călătorie. În plus, Isus a vorbit despre iad şi nu a indicat niciodată că acesta ar fi un loc al chinurilor, aşa cum vom putea observa şi noi pe măsură ce vom înaintea în studierea acestui fapt.

Una dintre cele mai potrivite ilustrări a ceea ce înseamnă iadul, este cea cu referire la Iona. Iona fusese înghiţit de o balenă imensă. Iona spune: „Am plâns din cauza nenorocirii mele, iar Domnul m-a auzit; din burta iadului am plâns.” (Iona 2:2) Evident, în stomacul balenei era întuneric. Dacă iadul ar fi fost un loc al chinurilor veşnice, Iona nu ar mai fi scăpat.

Acelaşi cuvânt ebraic „seol” mai este tradus drept „groapa”, în Biblie. Vorbind despre cei ticăloşi care mor, este scris: „Ei merg degrabă în groapă.” (Num. 16:30) Aici, cuvântul „groapă” a fost tradus din ebraicul „seol”. Din nou este scris despre cei ce vor muri: „Ele vor coborî până la zăvoarele gropii, când va trebui să coborâm cu toţii în ţărână.” (Iov. 17:16) Cuvântul tradus aici „groapă” provine din acelaşi ebraic „seol”, exprimând în mod clar starea în care se află cei morţi.

Cuprins

În scripturile de după Cristos, cuvântul grecesc „hades” este tradus prin „iad”, şi are acelaşi înţeles ca şi ebraicul „seol”. El se referă întotdeuna la o condiţie de moarte, la mormânt, la groapă. Câteva texte care dovedesc acest lucru: Faptele Apostolilor, capitolul doi, versetul douăzeci şi şapte – reprezintă un citat din al şaisprezecelea Psalm, versetul zece (citat anterior); primul text foloseşte termenul grecesc „hades”, în timp ce al doilea foloseşte termenul ebraic de „seol”, arătând astfel că cele două cuvinte sunt echivalente. Apoi, în Matei 16:18, Isus foloseşte cuvântul „hades” care este tradus drept „iad”: „Porţile iadului nu vor triumfa” împotriva bisericii Lui Dumnezeu. Fără nicio îndoială că starea de moarte va fi distrusă la momentul stabilit, ea nereuşind să învingă împotriva celor care îl slujesc pe Dumnezeu.

În armonie cu acest lucru, Revelaţia 1:18 declară că Isus deţine cheile iadului, şi anume că El poate deschide condiţia morţii. Este scris: „moartea şi iadul i-au dat înapoi pe morţii din ele.” (Rev. 20:13) „Hades” este cuvântul folosit aici, şi are acelaşi înţeles ca şi „seol”; evident, el înseamnă mormânt, sau groapă, locul din care oamenii vor fi readuşi la viaţă. în mod cert el nu înseamnă un loc al chinurilor eterne, pentru că dacă oameni s-ar afla acolo pentru totdeauna, nu ar mai fi putea fi scoşi de acolo. Scripturile nu spun că iadul îi va da înapoi pe cei vii din el, ci pe cei morţi.

Cuvântul grecesc „gheenă” este tradus şi el drept „iad”. El presupune a fi mort, presupune o distrugere completă din care nu există trezire sau înviere. Gheenă este o expresia grecească care se referă la valea lui Hinom. Chiar la sud de Ierusalim se află o vale numită valea lui Hinom, sau valea Gheenei. Un foc era păstrat în permanenţă aprins acolo. Resturile din oraş şi leşurile animalelor erau aruncate în foc şi erau distruse. Potrivit legii evreilor, nicio făptură vie nu putea fi aruncată în acel foc. Ei practicau acest lucru prin faptul că scoteau resturile pe poarta Ierusalimului, şi le aruncau în vale. Trupurile unora dintre animale rămâneau pe pietre, şi erau devorate de viermi. Valea Hinom era un loc al distrugerii. El reprezenta nimicirea celor ticăloşi.

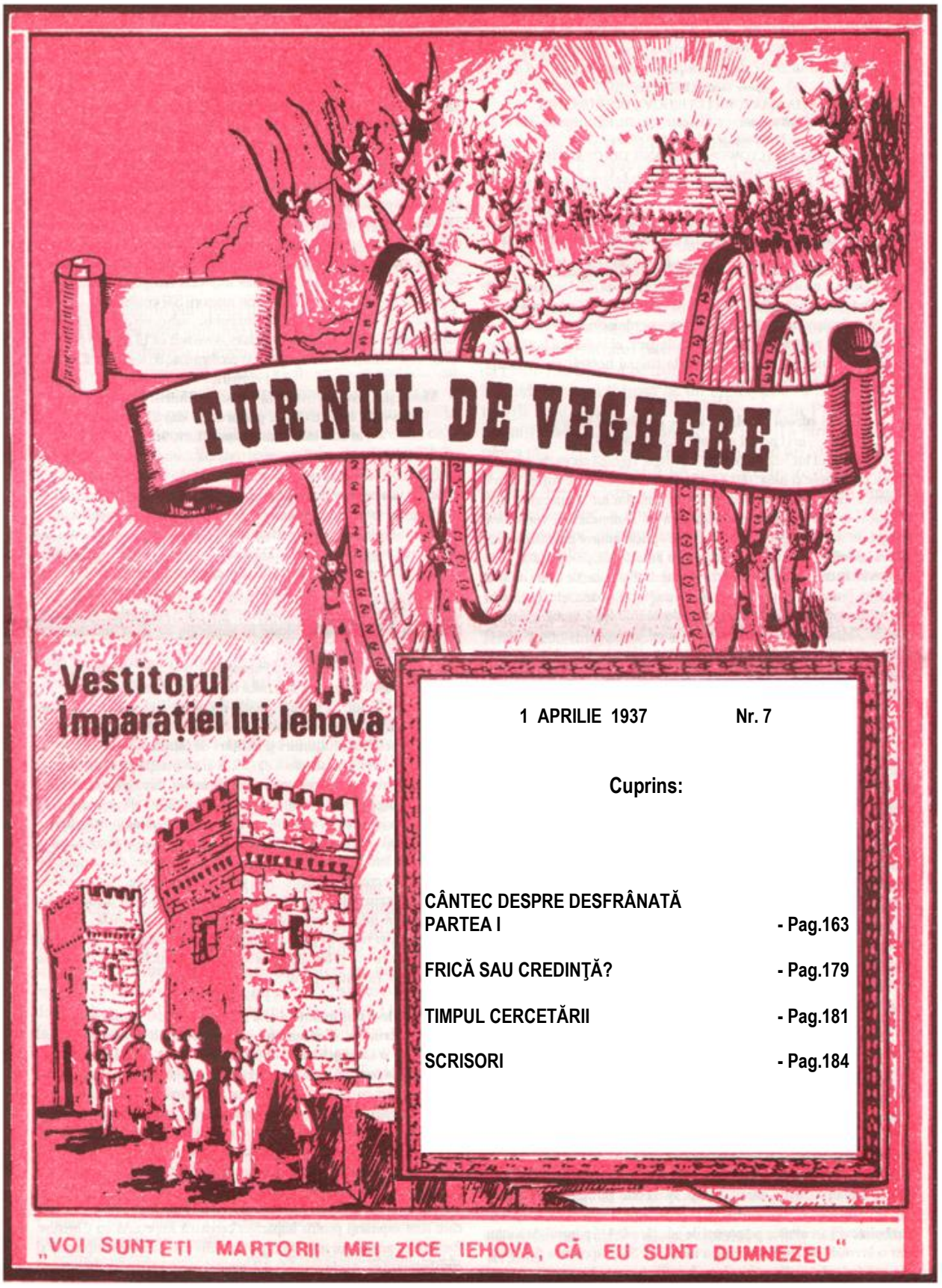
Vorbindu-le evreilor, care ar fi înţeles la ce se referea, Isus a spus: „Dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în împărăţia Lui Dumnezeu cu un ochi, decât să ai doi şi să fii aruncat în focul iadului [gheenă]; unde viermele nu moare, şi focul nu se stinge.” (Marc. 9:47,48) „Focul care nu se stinge” şi „viermele” reprezintă distrugerea, iar Isus le spunea evreilor că asta se va abate asupra naţiunii lor.

Isus le spunea clar evreilor că El, Isus, era Cel uns drept împărat de către Iehova Dumnezeul, şi că la momentul potrivit, Iehova îşi va înălţa împărăţia; El le-a mai spus că un loc în acea împărăţie este cel mai mare privilegiu de care se poate bucura cineva vreodată, dar că în ea nu se poate intra decât dacă persoana respectivă abandonează tot ceea ce este contrar voii Lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă cineva ar fi avut ceva care i-ar fi fost drag, ceva precum un ochi sau o mâna, dar care l-ar fi împiedicat să ajungă în împărăţie, mai bine ar fi scăpat de acest lucru, decât să fie distrus în totalitate.

Cuprins

Cuprins

1 APRILIE 1937 Nr. 7

Cuprins:

CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ PARTEA I - Pag.163

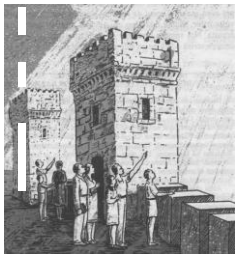
FRICĂ SAU CREDINŢĂ? - Pag.179

TIMPUL CERCETĂRII - Pag.181

SCRISORI - Pag.184

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Aprilie 1937** **Nr. 7**

CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ

„Ia harfa şi străbate cetatea, desfrânată dată uitării; cântă bine, cântă-ţi cântecele de mai multe ori, ca iarăşi să-şi aducă lumea aminte de tine” – Isaia 23:16.

PARTEA I

Iehova prezice prin profeţii săi Isaia şi Ezechiel apariţia unei organizaţii religioase care susţine că-L reprezintă pe Dumnezeu pe pământ, în realitate însă este tot timpul asociat cu Satan şi lucrează pentru el pentru a pângări numele Celui Atotputernic. Organizaţia lui Iehova a fost descoperită sub simbolul unei femei cinstite numite Sion, care îi naşte pe copiii devotaţi şi credincioşi ai lui Dumnezeu. (Isaia 54:1-13) Satan, cel nelegiuit, are o organizaţie care este simbolizată printr-o femeie rea care în Sfânta Scriptură este numită „Babilon”, "desfrânata cea bătrână", organizaţia care dă naştere la toate creaturile potrivnice lui Iehova Dumnezeu. Toate lucrurile pământeşti ale organizaţiei lui Satan poartă în mod potrivit numele femeii sale, Babilon, care este mama lor. Elementul principal al organizaţiei lui Satan este religia, şi Satan se serveşte de ea pentru a corupe creaturile pământeşti şi a le face o parte a organizaţiei sale vizibile. În Sfânta Scriptură „religie organizată” este indicată ca o „desfrânată” din pricina felului cum este întrebuinţată organizaţia.

2. O „desfrânată” este definită în mod just ca o femeie care săvârşeşte adulter sau desfrânare fără deosebire. În evreieşte cuvântul este întrebuinţat şi pentru lucruri spirituale, şi anume închinarea la idoli, adică idolatrie şi părăsirea închinării adevărate lui Iehova Dumnezeu şi practicarea religiei, adică adorarea diferitelor divinităţi diabolice.

3. Partea profeţiei examinată aici în mod deosebit se referă la Tir. Înainte de a începe cercetarea amănunţită a profeţiei din capitolului douăzeci şi trei din Isaia, va fi bine să examinăm alte aspecte ale profeţiei care aruncă lumină asupra subiectului ce va fi examinat. Unele persoane au protestat împotriva modului cum este tratată profeţia în „*Turnul de Veghere*”, şi au reclamat că revista se repetă pe sine. O astfel de critică este nimicită cu totul dacă spunem că Iehova repetă adeseori aceleaşi cuvinte, sau impune ca ele să fie repetate de mai multe ori, şi fără îndoială aceasta se întâmplă într-un scop anume. În profeţia lui Ezechiel el întrebuinţează de 64 de ori aceleaşi cuvinte: „Ei vor şti că eu sunt Iehova”. Nu trebuie uitat că „revista" nu apare pentru a satisface fantezia criticilor sau pentru a plăcea oamenilor. Ea nu face nici o încercare să placă creaturilor, fiindcă aceasta ar

Cuprins

fi scârbos în ochii lui Dumnezeu. „Turnul de Veghere” doreşte să devină un mijloc de ajutor pentru cercetătorul adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu, ca el să aibă o înţelegere mai bună a profeţiei examinate. Cu ocazia astorfel de explicări este necesar să se repete din când în când ce s-a spus deja spre a accentua un punct. Cercetătorii Cuvântului lui Dumnezeu care sunt devotaţi într-adevăr lui Dumnezeu, şi-l iubesc, vor şti să aprecieze aceasta. Criticii nu apreciază niciodată nimic.

4. Satan Diavolul este numit în profeţie "împăratul Tirului" (Ezechiel 28:12). Domnitorul vizibil al acelei cetăţi a fost, după cum spune Sfânta Scriptură, "voievodul Tirului". (Ezech. 28:2) Satan s-a ridicat împotriva lui Iehova, părăsind credinţa adevărată în Iehova, ca să poată face comerţ, folosindu-se ca marfă de neamul omenesc. În acest scop el a utilizat religia. El a început să rostească dogme mincinoase cu privire la Iehova, adică minciuni religioase; acestea formează principala marfă de comerţ a tuturor religiilor şi se sprijină pe cuvântul şi autoritatea Diavolului, dar nu pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Satan a introdus învăţăturile sale mincinoase Evei cu următoarele cuvinte: „Hotărât, că nu veţi muri, dar Dumnezeu (după cum îl numeşti tu, Eva), ştie că în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeii, cunoscând binele şi răul". – Gen. 3:4,5.

5. Eva a dorit religie, iar Diavolul s-a îngrijit ca dorinţa ei să fie satisfăcută. Ea a dorit ca Adam şi ea să fie mai puternici „ca dumnezeii", şi să nu fie mărginiţi la cunoştinţa cuvântului lui Iehova. Ea a dorit să „i se deschidă” ochii, „cunoscând binele şi răul”. Simpla închinare lui Dumnezeu prin ascultare a fost prezentată ca exagerată, fiind o mărginire a libertăţii Evei şi a lui Adam. Ca „dumnezeii” însă nu vor mai fi mărginiţi, ci independenţi, şi nu vor mai fi supuşi „înaltelor stăpâniri”. Atunci vor putea face ceea ce li se va părea drept în ochii lor, chiar şi un compromis între „bine şi rău". Aceasta a fost prima introducere a religiei între oameni. Aşa a creat şi a întrebuinţat Satan, împăratul Tirului, religia ca mijloc spre a dobândi domnia peste neamul omenesc şi spre a face din ea o marfă de comerţ. Din acest motiv a zis Dumnezeu Diavolului, împăratului Tirului: „Prin mărirea negoţului tău te-ai umplut de silnicie, şi ai păcătuit, de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu şi te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privelişte împăraţilor”. (Ezechiel 28:16,17) Practicarea religiei a început cu Adam şi Eva. Astfel ei şi-au exprimat dorinţa egoistă de a poseda ceva ce Creatorul lor nu le-a dat. Cu introducerea religiei Diavolul a dorit să îndepărteze devotamentul uman de Dumnezeu; ceea ce este o dovadă definitivă că Diavolul este autorul şi tatăl tuturor religiilor.

6. Fiul lui Adam, Abel n-a fost religios, deoarece el a ascultat de Dumnezeul creator în toate lucrurile şi a primit aprobarea Sa. La început copiii lui Adam nu au posedat spiritul comerţului. Dar Cain a început în curând să practice religie, adoptând o formă de închinare, dar fără credinţă în Dumnezeu. El nu a avut

Cuprins

iubire pentru Dumnezeu şi nici pentru închinarea adevărată lui Dumnezeu. El a adus o jertfă lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu nu a luat-o în considerare. Cain n-a „făcut bine" şi de aceea i-a zis Iehova: „Dacă nu faci bine, păcatul pândeşte la uşă". (Gen. 4:3-7) După aceea a urmat fapta oribilă a lui Cain, crima, care a fost din nou provocată de religie. De atunci încoace religia şi crima au mers mână în mână. N-a existat niciodată un război în care reprezentaţii religiei să nu fi încercat să binecuvânteze părţile combatante.

7. Politica şi afacerile sau comerţul au fost dezvoltate repede prin religie, şi anume în scop de câştig egoist. Cain a zidit o cetate, şi a pus acestei cetăţi numele fiului său Enoh, ceea ce înseamnă „consacrarea egoismului". După aceea nepotul lui Cain a devenit "făuritorul tuturor uneltelor de aramă şi de fier", o dibăcie care fost întrebuinţată de atunci încoace pentru câştig comercial şi pentru scopuri militare. (Gen. 4:8,22) În urma obiceiurilor religioase practicate în dispreţ faţă de Dumnezeu, neamul omenesc a degenerat grozav. Apoi a venit potopul şi i-a nimicit pe toţi practicanţii religiei. Noe şi familia sa rămăseseră credincioşi lui Iehova Dumnezeu, şi au fost singurii supravieţuitori ai acelui potop. Noe a fost un „propovăduitor al dreptăţii", însă niciodată n-a fost un reprezentant al religiei. – 2 Petru 2:5.

8. Noe şi fii lui, ascultând de porunca lui Dumnezeu, au început să se înmulţească după potop şi să umple pământul. (Gen. 9:1). În curând după potop religia a început să joace iarăşi un rol important. Nimrod, strănepotul lui Noe, a devenit un conducător religios vizibil şi a început să fie „un viteaz vânător înaintea Domnului". Aceasta a reprezentat practicarea religiei, deoarece Nimrod, o creatură, a fost pus „înaintea" Creatorului sau a fost privit ca superiorul lui Dumnezeu, şi aceasta a fost o religie pentru toţi admiratorii şi sprijinitorii lui Nimrod. Scopul a fost să abată creaturi de la Iehova. Cu Nimrod a început practicarea religiei după potop. Curând a fost întrebuinţată pe lângă religie şi politica, şi cu aceasta a început domnia politică a lui Nimrod cel religios. „El a domnit (condus politic) la început peste Babel". După aceea s-a dezvoltat repede comerţul, ceea ce reiese din faptul că Nimrod şi fiii lui au zidit cetăţi, şi au strâns mult popor în ele, ceea ce a făcut necesar comerţul între ei. – Gen. 10:8-12.

9. Zidirea cetăţii şi a turnului Babel a fost cauzată de religie, şi aceasta reiese clar din cuvintele ziditorului însuşi: „Şi au mai zis: Haidem să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului". (Gen. 11:4) Babel, Babil şi Babilon înseamnă unul şi acelaşi lucru (Gen. 10:10, *margine*), şi au reprezentat de la început religia, politica şi comerţul; deoarece scopul vădit a fost de a-i ademeni oameni să-l părăsească pe Dumnezeu, dispreţuind astfel porunca sa. Numele Nimrod înseamnă rebel sau răzvrătitorul care domneşte. El a numit începutul împărăţiei sale politice „Babel", ceea ce pentru el şi aderenţii lui a însemnat „poarta către Dumnezeu", prin urmare o religie. Spre batjocora aspectului religios al acelei organizaţii Dumnezeul Cel Atotputernic a intervenit şi a încurcat limba, de aceea cuvântul evreiesc pentru „Babel" înseamnă „încurcătură". Religiile au

Cuprins

produs mereu doar încurcătură între oameni. Cuvântul „Babilon" are acelaşi înţeles ca şi cuvântul „Babel". Zeitatea la care s-a închinat acel popor a fost „Bel" sau „Baal", aceasta înseamnă Diavolul cel lacom. (Vezi cartea „Profeţie", paginile 127, 128 şi scripturile citate acolo). Aceasta este încă o dovadă că religia aparţine organizaţiei lui Satan. Iehova Dumnezeu prin profetul său, Ezechiel, numeşte Babilonul o „cetate de negustori" şi o „ţară de negoţ" sau comerţ. – Ezechiel 17:4,12.

10. Faptul că Iehova îl numeşte pe Satan Diavolul „împăratul Tirului" şi zice Diavolului: „Prin mărimea negoţului tău te-ai umplut de silnicie", dovedeşte definitiv că Tirul simbolizează organizaţia Diavolului care este alcătuită din religie (elementul principal sau mijlocul de legătură), politica şi negoţul sau comerţul. Toate lucrurile acestea notate în Cuvântul lui Dumnezeu au fost scrise în timpul de demult spre ajutorul şi întărirea acelora care trăiesc acuma pe pământ, şi-l iubesc şi-l servesc pe Iehova Dumnezeu, aşa cum a poruncit el; şi din acest motiv un studiu temeinic al Sfintei Scripturi împreună cu evenimentele ce se pot observa şi sunt cunoscute va fi de mare folos acelora care caută în mod sârguitor cunoştinţă şi înţelegere. „*Turnul de Veghere*" este tipărită tocmai cu scopul de a fi de ajutor la un astfel de studiu adevărat şi sârguincios.

11. Referindu-ne acum la definiţia biblică de mai sus a cuvântului „desfrânată": Care sistem religios corespunde în mod exact profeţiilor scrise în Cuvântul lui Dumnezeu? La aceasta întrebare nu există numai un singur răspuns şi acesta este: Organizaţia bisericească romano-catolică. Ea este o organizaţie religioasă. Ea susţine a fi mama aşa zisei „religii creştine". Toate celelalte organizaţii religioase care poartă numele de „religie creştină" sunt odraslele organizaţiei romano-catolice, şi prin urmare toate sunt o parte a Babilonului. Nimeni nu va încerca să nege faptul că toate aşa zisele „religii creştine" sunt înrudite cu biserica romano-catolică. Organizaţia romano-catolică este dominată de ierarhie, ea se ocupă cu politică, şi ia parte la afacerile politice ale tuturor naţiunilor pământului. De asemenea biserica romano-catolică este o mare organizaţie comercială. Ea cuprinde prin urmare toate elementele organizaţiei religioase care a început cu Nimrod, a cărei tată este Diavolul. Din acest fapt însă nu rezultă că toţi oamenii care sunt stăpâniţi de organizaţia romano-catolică sau o sprijină ar fi servi voluntari ai Diavolului. Mulţi din ei au fost induşi în eroare şi au fost înşelaţi amar. Milioanele de oameni se ţin de biserica catolică în afară de preoţi sunt numiţi „poporul catolic". Multe din aceste persoane sunt sincere, şi după cât se pare este voinţa Domnului ca să li se ofere o ocazie să afle adevărul şi să se aşeze de partea lui Dumnezeu şi a dreptăţii. Aceşti oameni creduli au fost înşelaţi şi acum pare ar fi sosit timpul potrivit de a le da ocazie să cunoască adevărul, să se devoteze lui Iehova Dumnezeu şi să primească binecuvântarea lui. Nimic din ceea ce se spune aici să nu fie înţeles ca o expresie de rea voinţă faţă de o persoană sau un individ. Scopul acestei publicaţii este de a descoperi metodele înşelătoare ale Diavolului pentru ca persoanele cinstite şi serioase să aibă oportunitatea de a scăpa din ghearele lui şi să găsească calea spre viaţă şi fericire.

Cuprins

12. Se vede că profeţia despre Tir se referă la sistemul religios romano-catolic. Sidonul a fost o cetate învecinată, şi a reprezentat alte religii care merg şi lucrează împreună cu organizaţia romano-catolică. Numele „creştinătate" se referă la toate acele ţări sau naţiuni în care se exercită aşa zisa „religie creştină". Toate sistemele religioase numite ca „religie creştină" poartă de drept numele mamei desfrânate; prin urmare termenii Babilon şi Tir se referă la toate ţările care sunt cunoscute ca „creştinătate". Întrucât Sidonul a fost zidit înaintea Tirului, acea cetate reprezintă în chip potrivit alte religii care au fost exercitate înainte de începutul religiei romano-catolice, şi care lucrează mână în mână cu organizaţia romano-catolică. După această introducere va urma acum o cercetare amănunţită a profeţiei cuprinsă în Isaia 23, şi cei ce-l iubesc într-adevăr pe Dumnezeu vor urma acest studiu cu un adânc interes şi de asemenea şi cu mare folos, sperăm. Dacă în diferite locuri apar repetiţii, veţi observa că acestea sunt necesare pentru a accentua o idee.

Povară

13. Profeţia capitolului al douăzeci şi treilea din Isaia începe cu cuvintele: „Povară asupra Tirului" (în versiunea englezească). Aceasta înseamnă ceva greu ce a trebuit purtat de Tirul din vechime, şi preumbreşte o povară şi mai mare care trebuie purtată de Tirul timpului modern. Se va vedea că profeţia se referă în mic la Tirul antic şi în măsură mult mai mare la sistemul religios romano-catolic, iar împlinirea finală se referă la acest sistem. Dumnezeu are felul lui de a ascunde însemnătatea unei profeţii până când soseşte timpul potrivit pentru a o descoperi acelora care-l iubesc. De multe ori se arată că profeţia este scrisă în ordine inversă, adică ceea ce se referă la împlinirea finală a profeţiei apare în darea de seamă în primul rând, pe când ceea ce se aplică mai întâi în darea de seamă divină apare spre final. Acum este potrivit să examinăm câteva fapte istorice din darea de seamă biblică despre Tir şi despre cetăţile aliate cu el.

14. Sidonul a fost o cetate soră a vechiului Tir. Oamenii care au zidit cetăţi imediat după potop au pus numele fiilor lor, după cum se arată: „iată spiţa neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet. După potop li s-au născut fii… Fiii lui Ham au fost Cuş, Miţraim, Put şi Canaan. Cuş a născut şi pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ… Canaan a născut pe Sidon, întâiul lui născut şi pe Het… Hotarele Canaaniţilor se întindeau de la Sidon cum mergi spre Cherar, până la Gaza şi cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma şi Ţeboin până la Leşa." – Gen. 10:1-6,8,15-19.

15. Din Sfânta Scriptură reiese că Nimrod a fost un unchi al Sidonienilor şi al celor din Tir. Ambele cetăţi au practicat religia răspândită de Diavolul. Stă scris: „Astartea, Zeiţa Sidonienilor". (1. Regi 11:5), sau „dumnezeilor Sidonului". (Jud. 10:6) Religia Sidonienilor se trage de fapt din timpul zidirii Babilonului.

16. Tirul a fost zidit de urmaşii lui Canaan, ai celui blestemat. (Gen. 9:25) Cuvântul evreiesc pentru „Tir" este „Ţor", şi înseamnă „stâncă". Cetatea a fost zidită pe o insulă stâncoasă care stă ca un punct în mare nu departe de coasta

Cuprins

Feniciei. Tirul a devenit un centru renumit de negoţ sau de comerţ maritim. Fără îndoială Diavolul a ales acel loc, o stâncă, ca temelie pentru a zidi cetatea Tirului, pentru a batjocura şi a imita organizaţia lui Iehova care va domni, şi care este întemeiată pe Stânca Isus Christos, luată din organizaţia universală a lui Iehova, Iehova însuşi fiind Stânca cea mare.

17. Tirul este menţionat mai întâi în Iosua 19:29, unde este numit „cetatea cea tare". A fost cuprins în ţinutul care a fost împărţit seminţiei lui Aşer din poporul lui Israel. (Iosua 19:24-31) Atât Sidonul, cât şi Tirul au păstrat temple religioase în care au practicat religia Diavolului şi i-au invocat pe zeii demoni ca să binecuvânteze comerţul lor. (Ioel 3:4,5) Diavolul a fost „Împăratul invizibil al Tirului" şi tatăl spiritual al domnitorului vizibil al acelei cetăţi din timpul vechi, care a fost guvernată de un reprezentant al Diavolului. Acel reprezentant este numit „voievodul Tirului". (Ezec. 28:2,12) Observaţi că „voievodul Tirului" zice: „Eu sunt Dumnezeu şi şed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor (prin urmare ca un Dumnezeu al mărilor)". Mai departe observaţi că Iehova zice: „Măcar că nu eşti decât om şi nu eşti Dumnezeu." – Ezec. 28:2.

18. Diavolul a zis cu privire la sine însuşi: „Voi fi ca cel Prea Înalt". (Isa. 14:13,14) Şi astfel s-a declarat pe sine egal cu Atotputernicul Dumnezeu Iehova. Satan Diavolul, este numit în Sfânta Scriptură „dumnezeul acestei lumi", adică domnitorul ei invizibil, spiritual. „Voievodul Tirului" l-a simbolizat prin urmare în mod profetic pe reprezentantul vizibil al Diavolului care susţine a fi un Dumnezeu. Capul organizaţiei religioase romano-catolice într-adevăr a pretins aşa ceva. Papa din Roma sau Papa organizaţiei romano-catolice este denumit de ierarhie ca un Dumnezeu, după cum declară istoria. O autoritate romano-catolică, „Ecclesiastical Dictionary" (Dicţionarul Eclesiastric) al lui Ferraris zice: „Papa este o astfel de demnitate şi înălţime încât el nu este un simplu om, ci este asemenea lui Dumnezeu şi reprezentantul lui Dumnezeu, de aceea este încoronat Papa cu o triplă coroană ca împăratul cerului, al pământului şi al iadului… aşa încât orice face Papa pare a ieşi din gura lui Dumnezeu… Papa este aşa zicând Dumnezeu pe pământ, singurul principe al credincioşilor lui Isus Christos… Papa poate anula câteodată legea divină" – „Studii în Sfânta Scriptură" volumul 2 pag. 310.

19. Observaţi că în această pretenţie îngâmfată făcută de organizaţia romano-catolică despre papa, nu este precizat pe care Dumnezeu îl reprezintă el pe pământ. Faptul este că el îl reprezintă pe „dumnezeul acestei lumi", adică pe diavolului, după cum arată Sfânta Scriptură. (2 Cor. 4:4) Este sigur că cei sinceri din „populaţia catolică" nu ar clasa de bunăvoie nici o creatură pe aceiaşi treaptă ca Iehova, Dumnezeul Cel Atotputernic. Ei au fost înşelaţi şi induşi în eroare.

20. Diavolul a făcut pe mulţi oameni să fie foarte superstiţioşi sau religioşi. Când Pavel a întâlnit poporul din Atena care, fiind în neştiinţă că se închină de fapt diavolului, a practicat religia acestuia, i-a zis: "Bărbaţi Atenieni! În toate privinţele vă găsesc foarte religioşi". Fapte 17:22-29. Un alt traducător redă acest text în felul următor: „Bărbaţi Atenieni! Eu văd că voi sunteţi foarte devotaţi în toate privinţele culturii demonilor! (Roterham, în engleză). Aceasta este o altă dovadă adeveritoare

Cuprins

că religia este de la diavolul şi este cu totul contrară în toate privinţele poruncii Atotputernicului Dumnezeu. „Omul fărădelegii” exercită religie şi lucrează contra poruncilor lui Dumnezeu. „Omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai sus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templu lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu… Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului (tocmai contrariul religiei este adevărul) ca să fie mînţiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună (învăţături religioase).” (2 Tes. 2:3,4,9-11) Ceata de oameni care formează „omul fărădelegii” se sprijină pe învăţături sau tradiţii omeneşti care desfiinţează Cuvântul lui Dumnezeu.

21. Vechil Tir, după cum arată Sfânta Scriptură, a stăpânit într-adevăr comerţul maritim. „Marea” reprezintă în mod simbolic poporul care poartă şi sprijină organizaţia Diavolului. Tirul reprezintă prin urmare religia comercializată, adică întrebuinţarea în scopuri de comerţ a învăţăturilor şi obiceiurilor religiei şi a superstiţiilor religioase, spre îmbogăţirea unora puţini pe spinarea poporului lesne crezător, care este ţinut în supunere şi sub control. Religia face comerţ cu omenirea şi vinde poporul credul şi uşor de înşelat politicienilor şi militariştilor. Instituţia religioasă cunoscută ca ierarhia romano-catolică susţine despre capul acestei organizaţii că este infailibil şi nu se poate înşela în privinţa spirituală, şi totuşi ea practică religie şi ceremonii religioase pentru ca prin acest comerţ să-şi câştige bogăţii materiale şi să stăpânească poporul. Supuşii ei, adică „poporul catolic”, trebuie să se închine acestei instituţii religioase, şi în acelaşi timp oamenii sunt siliţi să dea bani pentru susţinerea ei. În general este acceptat că aşa zisul „creştinism organizat” sau „religia organizată” cuprinde Biserica romano-catolică, Biserica greco-ortodoxă şi Biserica protestantă; însă organizaţia romano-catolică susţine că ea este Biserica originară, mama aşa zisei „religii creştine”. Ierarhia romano-catolică, puterea stăpânitoare a aşa numitei „religii creştine” este „voievodul sau prinţul modern al Tirului”, căci însăşi membrii ierarhiei poartă titlul de „prinţi ai bisericii”. Tirul de astăzi este prin urmare religia organizată care sub conducerea tatălui ei, a stăpânitorului invizibil, a „împăratului Tirului”, adică a diavolului, stăpâneşte vizibil peste popor. Isus a făcut această declaraţie clară cu privire la cei ce practică religie întemeiată pe tradiţie. – Ioan 8:44.

22. Protestantismul este astăzi mort în ceea ce priveşte protestul împotriva celor ce practică catolicismul, şi preoţimea protestantă împreună cu rabinii organizaţiei religiei evreieşti urmează conducerea organizaţie catolice şi lucrează în armonie cu ea. Toţi aceştia practică religie a cărei autor este Diavolul. Oraşul Tir din vechime a fost un potrivnic al Ierusalimului, al organizaţiei tipice a lui Dumnezeu. Tirul de astăzi este duşmanul şi potrivnicul israeliţilor spirituali, al poporului lui Dumnezeu de pe pământ. – Ezec. 26:2.

Cuprins

Corăbii

23. Iehova zice prin profetul său: „Bociţi-vă corăbii din Tarsis!” (Isaia 23:1) Corăbiile sunt vase, mijloace sau instrumente, cum au fost întrebuinţate de vechiul Tir spre a-şi exercita comerţul maritim şi spre a întemeia colonii în ţările înconjurătoare în scopuri comerciale. De asemenea religia cetăţii a fost dusă şi răspândită în alte ţinuturi ale pământului. Tarsisul a fost, după cum se pare, una dintre coloniile vechiului Tir cu care a făcut negoţ. Tarsisul a fost construit la capătul cel mai îndepărtat al Mării Mediterane pe partea opusă cu Tir, în ţara pe care o cunoaştem astăzi ca Spania: „Cei din Tars făceau negoţ cu tine, cu tot felul de mărfuri pe care le aveai din belşug. Veneau la târgul tău cu argint, cu fier, cu cositor şi cu plumb”. (Ezec. 27:12) Corăbiile sau vasele sale au transportat mărfurile sale de comerţ. După cum se vede, Tirul, duşmanul lacom al Ierusalimului, a întrebuinţat corăbiile sub comanda sa şi negoţul cu sclavi: „Ce vrei cu mine Tirule şi Sidonule şi toate ţinuturile Filistenilor? Vreţi să-mi răsplătiţi vreo faptă sau să faceţi ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre, asupra capului vostru. Mi-aţi luat argintul şi aurul şi cele mai bune odoare al mele, şi le-aţi dus în Templele voastre. Aţi vândut pe copiii lui Iuda şi ai Ierusalimului copiilor Grecilor, ca să-i depărtaţi din hotarul lor.” – Ioel 3:4-6.

24. Aplicând profeţia asupra Tirului modern, asuprea organizaţiei ierarhiei romano-catolice, corăbiile din Tarsis sunt o imagine frapantă a preoţilor inferiori şi a organizaţiilor subordonate care lucrează sub porunca Ierarhiei dominante, care este numită „Ierarhia Jurisdicţiei”. Preoţii inferiori sau ordinele supuse Ierarhiei, de exemplu misionarii, Iezuiţii şi alţii, sunt trimişi de „Ierarhia Jurisdicţiei” în toate părţile pământului pentru a influenţa poporul de acolo în mod mai direct, o activitate ce se numeşte „lucrare misionară”, ca apoi să se folosească de ei în scopuri comerciale, să facă negoţ, şi să strângă bani pentru susţinerea Ierarhiei. Călugării, iezuiţii, misionarii, preoţii şi toţi agenţii asemănători lucrează sub porunca şi sub conducerea „Ierarhiei Jurisdicţiei”, si sunt simbolizaţi ca „vâslaşi” ai mării, iar „înţelepţii” sunt cârmacii care conduc mişcările acestor corăbii simbolice: „Locuitorii Sidonului şi Arvadulului îţi erau vâslaşii, şi cei mai înţelepţi din mijlocul Tău Tirule îţi erau cârmacii.” – Ezechiel 27:8.

25. Astfel de vase sau instrumente ale Ierarhiei sunt întrebuinţate pentru a orbi poporul de

rând spre a face comerţ cu el şi spre a-i ţine în sclavia puterii stăpânitoare a organizaţiei. Aceşti subordonaţi fac lucrarea influenţării poporului sau aşa zisei „populaţii catolice”, aceasta achită nota, iar „Ierarhia Jurisdicţiei” bagă în buzunar câştigurile comerciale. Cardinalul Gibbons zice în cartea sa: „The Faith of Our Fathers” („Credinţa părinţilor noştri”), care a fost publicată la începutul secolului al douăzecilea: „Numărul catolicilor din lume este cam de trei sute de milioane.” (pag. 10). Acum susţin că „populaţia catolică” a Statelor Unite are peste 20.000.000 de membri. Ei formează „marea” simbolică care poartă şi sprijină organizaţia, iar strângerea populaţiei catolice sub organizaţie şi strângerea

Cuprins

veniturilor de la această „populaţie catolică” se face mai cu seamă de aceşti subordonaţi sau preoţi inferiori a căror vase sau „corăbii” navighează pe mare.

26. Un preot catolic cunoscut ca „Anthony O.M.C.”, cu sediul în Kentucky, a trimis o scrisoare la aderenţii creduli şi superstiţioşi ai învăţăturii false despre „purgatoriu”, ce face parte din religia catolică, datată: „Louisvile, Kentucky, 21. Sept. 1936”. Această scrisoare îi invită pe creduli: „Faceţi-vă datoria faţă de morţii dumneavoastră scumpi care în neputinţa lor de a se ajuta lâncezesc în purgatoriu şi aşteaptă ajutor pe care nu li-l pot aduce numai slujbele şi rugăciunile… Darul dumneavoastră va ajuta să umple punga purgatoriului”. La acea scrisoare a fost anexat un formular care a trebuit completat şi iscălit de toţi destinatarii, notând suma pe care o dau pentru punga purgatoriului. Şi pe acel formular au fost tipărite aceste cuvinte: „Se recomandă ca să trimiteţi sau să promiteţi că veţi plăti 25 cent pentru fiecare nume înregistrat.” Acel formular conţine loc pentru înscrierea a mai mult de douăzeci de nume. Mulţi din „populaţia catolică" vor plăti o sumă cu mult mai mare decât cea proprie. Dar presupunând că fiecare plăteşte 25 cenţi, atunci aceasta ar face, socotind pe baza numărului de catolici în Statele Unite, cinci milioane de dolari, şi după numărul de catolici din lume menţionat de cardinalul Gibbons ar face anual peste cincizeci milioane de dolari americani. Cu adevărat un plan comercial unic! Corect s-a spus să Ierarhia romano-catolică este mai bogată în bunuri materiale decât orice altă instituţie de pe pământ. Negoţul cu religie este într-adevăr planul rafinat al Diavolului, după cum spune Dumnezeu. – Ezechiel 28:16-18.

"Bociţi-vă"

27. Cuvântul "Bociţi-vă" care stă aici în profeţie arată limpede că va veni o mare nenorocire peste Tirul modern, adică asupra organizaţiei Ierarhiei romano-catolice. Un bocet înseamnă vaiete în mare necaz şi disperare. Când va începe acest bocet? În Sfânta Scriptură pare destul de sigur că această profeţie se împlineşte pe deplin la începutul Armaghedonului, adică la începutul „lucrului nemaiauzit” al Dumnezeului Cel Atotputernic. (Isaia 28:21) Iată motivul acestei concluzii: Se pare că Iehova a făcut ca profeţia lui să fie înregistrată în aşa fel încât însemnarea ei să rămână ascunsă până când va veni timpul său rânduit ca poporul său să primească înţelegerea ei. În profeţia examinată aici, îndemnul „Bociţi-vă” apare înainte de menţionarea celor „şaptezeci de ani”, şi a cântării „cântecului despre desfrânată” despre care este vorba în versetul 15 şi 16. Aceasta nu înseamnă însă că atunci când se va împlini profeţia, bocetul trebuie să aibă loc înainte de cei şaptezeci de ani, şi nici că bocetul trebuie să dureze şaptezeci de ani înainte sau după acea.

28. Ca un exemplu despre modul în care Iehova îşi înregistrează şi descoperă profeţiile, vă atragem atenţia asupra dramei despre Ahab şi Izabela. Amândoi au fost omorâţi înainte ca cei şaptezeci de fii ai lui Ahab şi slujitorii lui Baal să fie ucişi, dar nu aşa se întâmplă în împlinirea tabloului profetic. Împlinirea arată că faptele raportate la urmă reprezintă aceea ce se împlineşte mai întâi. (Vezi

Cuprins

„Justificare” volumul 3, pag. 41-53) Profeţia despre cei „şaptezeci de ani” care sunt menţionaţi în Isaia 23:15, corespund unei profeţii asemănătoare a lui Ieremia despre şaptezeci de ani. (Ierem. 25) Ceea ce este descris acolo că se va împlinindu după trecerea celor şaptezeci de ani, are loc în împlinirea completă de fapt în acelaşi timp ca şi aceea ce conform raportului a trebuit să se întâmple înainte de începutul celor şaptezeci de ani. Numai de aceea atragem atenţia aici asupra acestui lucru spre a arăta că profeţia din versetele 1-14 ale capitolului 23 din Isaia nu se împlineşte neapărat înainte de versetele 15-17.

29. La câtva timp după devastarea vechiului Ierusalim în anul 606 înainte de Christos, Tirul a fost asediat şi deteriorat de Nebucadneţar. În acel timp a fost într-o măsură oarecare un bocet. (Ezechiel 29:18). „Căci aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată că aduc de la miazănoapte împotriva Tirului pe Nebucadneţar, împăratul Babilonului, împăratul tuturor împăraţilor, cu cai, care, cu călăreţi şi cu o mare mulţime de popoare.” (Ezec. 26:7). „Iată voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; şi voi trimite la robul Meu Nebucadneţar împăratul Babilonului; îi vi aduce împotriva acestei ţări şi împotriva locuitorilor ei, şi împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârşire şi să facă din ele un pustiu şi o pricină de batjocoră, nişte dărâmături veşnice… Ierusalimului şi cetăţilor lui Iuda, împăraţilor şi căpeteniilor sale, ca să le prefacă în dărâmături, într-un pustiu, să-i facă de batjocoră şi de blestem, cum se vede astăzi… tuturor împăraţilor Tirului, tuturor împăraţilor Sidonului, şi împăraţilor ostroavelor care sunt dincolo de mare”. (Ieremia 25:9-35) Acest necaz mare care este menţionat de profeţii amintit mai sus se referă în mod clar la Armaghedon.

30. În anul 1848 organizaţia romano-catolică a ajuns într-o strâmtoare, de asemenea şi în anul 1870, şi ea a durat mai mult sau mai puţin până în anul 1918, dar ceea ce s-a întâmplat în acel timp nu se poate asemăna nicidecum cu ceea ce se va întâmpla în Armaghedon, suspinul şi vaietele ei din timpul acelor ani nu sunt nimic în comparaţie cu bocetul pe care-l va scoate când Iehova va dărâma Tirul de astăzi. Iehova zice prin profetul Său: „Bociţi-vă, corăbii din Tarsis! Căci Tirul a fost nimicit”. Şi când se va întâmpla aceasta, ea va face pe Tirul modern să se bocească într-adevăr. Acest bocet se va ridica când mai marele Nebucadneţar, Isus Christos, executorul hotărârii lui Iehova, războinicul puternic va începe să lovească la izbucnirea Armaghedonului. E drept că puterile lumeşti au încercat în anii 1848 şi 1870 să pustiească organizaţia ierarhiei romano-catolice, însă nu le-a reuşit. Ruinarea eternă va fi de aşa fel încât se va auzi un bocet mare, iar aceasta se va întâmpla la începutul „lucrului nemaiauzit” al lui Iehova.

31. Porunca lui Iehova dată corăbiilor din Tarsis sună: „Bociţi-vă, căci Tirul a fost nimicit, nu mai are nici case, nici intrare!” După traducerea engleză a lui Rotherham textul sună: „Căci prea a fost nimicit (Tirul) spre a mai fi un port pentru intrare”, cu alte cuvinte Tirul nu mai are port pentru intrare, deoarece Tir este distrus. Bocetul se aude, fiindcă corăbiile sau vasele din Tarsis încărcate cu mărfuri nu mai găsesc loc de ancorare, nici punte de debarcare şi nici magazii în

Cuprins

care să poată pune mărfurile destinate pentru Tir. Motivul este că Tirul, poziţia lui comercială atât de favorabilă altădată, şi negoţul lui cu alte ţări sunt ruinate, iar târgurile lui sunt nimicite. Aceasta este o nouă dovadă că „voievodul Tirului" este numai „om şi nu Dumnezeu". (Ezec. 28:9) Atunci se va arăta clar că textul citat adeseori în mod fals: „Porţile locuinţei morţilor nu o vor birui" nu se referă deloc la organizaţia bisericii romano-catolice; ci că această scriptură a fost întrebuinţată în mod înşelător de ierarhia romano-catolică spre a induce poporul în eroare, înşelându-l şi păgubindu-l. Organizaţia Ierarhiei romano-catolice nu va mai putea înconjura marea şi pământul ca să facă prozeliţi pentru iad (Mat. 23:15), deoarece Tirul modern va fi ruinat. Acesta va fi, bineînţeles, „lucrul nemaiauzit" al lui Iehova prin care Tirul modern, adică organizaţia romano-catolică, va fi pustiit complet, aşa că după aceea nimeni nu-l va mai putea găsi şi nu va mai putea intra în el.

32. Ţara sau Insula Cipru care este numită câteodată Chitim a fost situată la nord-vest de Tir. Această insulă a fost colonizată la început de Fenicienii din Tir şi din Sidon. Profetul lui Dumnezeu zice: „Din ţara Chitim (Cipru, *Rotherham*) Pavel a plutit de la Sidon pe lângă Cipru, pentru că vânturile erau potrivnice". (Fapte 27:4) Aceasta a fost o colonie apropiată care a atârnat de Tir. Profetul Isaia zice: „Din ţara Chitim le-a venit vestea aceasta". Aceasta înseamnă că atunci, când corăbiile din Tarsis încărcate cu mărfuri de comerţ au intrat în portul din Chitim sau Cipru în călătoria lor spre Tir, au aflat despre nimicirea oraşului Tir, şi ele au rămas fără lucru, oraşul fiind ruinat. Vestea umple colonia dependentă cu mare mirare şi groază. În această legătură zice profetul lui Dumnezeu: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu despre Tir. Se vor cutremura ostroavele de vuietul căderii tale, de gemetele răniţilor şi de măcelul din mijlocul tău. Acum tremură ostroavele în ziua căderii tale". (Ezec. 26:15,18) „Toţi locuitorii ostroavelor stau înmărmuriţi din pricina ta, împăraţii lor stau cu părul vâlvoi de groază, şi le tremură faţa! Negustorii popoarelor fluieră asupra ta! Eşti nimicit de tot şi te-ai dus pentru totdeauna." – Ezec. 27:35,36.

33. Dacă această parte a profeţiei se aplică Tirului din timpul de astăzi, organizaţiei romano-catolice, atunci se vede că toţi care au atârnat de organizaţia romano-catolică şi au lucrat cu Ierarhia din interes egoist, fie politic, comercial sau oricare altul, vor fi loviţi de durere şi uimire. Această organizaţie religioasă a susţinut în mod lăudăros de mulţi ani: „Porţile locuinţei morţilor (iadului) nu ne vor birui niciodată!"; şi acum oamenii care vor vedea pieirea ei nu numai că vor fi zguduiţi, ci de asemenea li se va părea foarte ciudat că o organizaţie care a susţinut că-L reprezintă pe Dumnezeu a putut fi lovită de o astfel de nenorocire. Aceasta arată că imediat la începutul Armaghedonului organizaţiile religioase ca atare vor pieri, şi alţii care văd aceasta se vor tângui „în durerea lor, vor face un cântec de jale asupra ta, te vor boci şi vor zice: Cine era Tirul, cel nimicit în mijlocul mării?" (Ezec. 27: 32) „Cei ce fac negoţ cu aceste lucruri, care s-au îmbogăţit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui şi vor zice: Vai! Vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subţire, cu purpură şi

Cuprins

cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi mărgăritare! Atâtea bogăţii într-un ceas s-au prăpădit! Şi toţi cârmacii, toţi cei ce merg cu corabia pe mare, marinarii şi toţi cei ce câştigă din mare, stăteau departe; şi, când au văzut fumul arderii ei strigau: Care cetate era ca cetatea cea mare? Şi îşi aruncau ţărână în cap, plângeau, se tânguiau, ţipau şi ziceau: VAI! VAI! Cetatea cea mare, al cărei belşug de scumpeturi a îmbogăţit pe toţi cei ce aveau corăbii pe mare; într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!" – Apocalipsa 18:15-19.

34. Religia a fost un mijloc al Diavolul de care s-a servit spre a clădi organizaţia sa puternică pe pământ prin care au fost înşelaţi milioane de oameni; şi după profeţiile lui Dumnezeu religia şi reprezentanţii religiei vor fi primele părţi ale organizaţiei lui Satan care vor fi nimicite la începutul Armaghedonului.

Uimirea

35. Iehova se adresează după aceea prin profetul său cu cuvintele următoare sprijinitorilor cetăţii Tirului: „Amuţiţi de groază, locuitori ai ţărmului, pe care o umpleau odată negustori din Sidon, care străbăteau marea!" (Isaia 23:2) Această tăcere sau amuţire va fi provocată de începutul „lucrului nemaiauzit" al lui Iehova. Multe persoane credule şi uşoare de înşelat, mai cu seamă politicienii şi uriaşii comerţului, sprijină acum Ierarhia romano-catolică, pe Tirul modern, pentru ca să poată ieşi din greutăţile ei; când vor vedea însă cum trânteşte Iehova la pământ această organizaţie care s-a lăudat că este invulnerabilă, vor încremeni de mirare şi vor fi ca atinşi de trăsnet. Atunci vor zice în necazul lor, după cum spune profetul lui Dumnezeu: „Aşteptam pacea, şi nu vine nimic mai bun, o vreme de vindecare şi iată groaza!" (Ieremia 8:14,15) Cuvintele înregistrate în versetul 2 din profeţia lui Isaia, adică „locuitori ai ţărmului (ai insulei, în engleză)", ăi denotă în împlinirea finală pe aceia care stau aproape de Ierarhie şi aşteaptă ajutor, ocrotire şi siguranţă de la ea, aşa precum Chitim sau Cipru a fost situată în apropierea cetăţii Tirului şi a depins de ea. Cei ce stau aproape de organizaţia principală şi depind de ea, sunt oameni de aceeaşi teapă, şi anume preoţimea evreiască şi protestantă, şi alţi aliaţi ai Ierarhiei, care în timpul prezent se ţin scai de ierarhie şi îndeplinesc porunca „desfrânatei" celei bătrâne. (Ezec. 27:8) Ei au ajutat ierarhia să-şi umple lăzile de bani, şi de aceea „lucrul nemaiauzit" al lui Iehova nu este îndreptat numai împotriva Tirului, ci şi împotriva Sidoniţilor, altor aliaţi, după cum declară el în profeţia Sa: „Tuturor împăraţilor Tirului, tuturor împăraţilor Sidonului şi împăraţilor ostroavelor care sunt dincoace de mare". – Ier. 25:22.

36. Aşa zisa preoţime „protestantă" şi evreiască merg astăzi mână în mână cu ierarhia romano-catolică ca nişte nerozi nechibzuiţi şi ajută să mărească numărul aderenţilor Ierarhiei şi să conducă mai departe negoţul ei religios. Religia comercială este marfa de negoţ a tuturor negustorilor acestora. Ierarhia ia conducerea şi găgăuţele o urmează pas cu pas. Ierarhia a preluat conducerea în silirea de a saluta steagul, şi în ridicarea de statui şi monumente, ca de pildă monumentul atât des amintit ce urmează să fie ridicat în Washington D.C., iar preoţimea aşa ziselor organizaţii „protestante" şi evreieşti se pune în şir, şi face ce

Cuprins

i se spune; iar când sună trâmbiţa se aruncă cu faţa la pământ şi se închină. Bieţii neghiobi!

37. Scopul diavolului şi al instrumentelor sale când transformă poporul în marfă este să-l ţină în supunere. şi să clădească şi să sprijine organizaţia romano-catolică de pe pământ. Această parte a profeţiei se împlineşte după cât se pare în decursul perioadei despre care este vorba în raportul din Isaia 23:15,16. Întâmplarea faptelor perceptibile, care corespund cuvintelor profeţiei, descoperă timpul împlinirii. Aceasta este o altă confirmare că profeţia nu poate fi înţeleasă înainte de a fi împlinită sau pe cale de a se împlini. Înţelegeţi şi gândiţi-vă că această profeţie nu va fi pricepută printr-o citire superficială, şi nici ceea ce se spune aici cu privire la ea nu se înţelege printr-o citire rapidă. Pentru aceasta este necesar un studiu serios. Împlinirea nu are loc în mod cronologic, în ordinea în care este scris, dar totuşi pare că e mai bine să continuăm studiul în ordinea în care stă scrisă profeţia în Biblie, şi să o comparăm just în armonie cu faptele şi Sfânta Scriptură spre a afla timpul împlinirii. Pe scurt, împlinirea profeţiei din versetele 15 şi 16 are loc înainte de împlinirea versetelor anterioare din acelaşi capitol.

38. Popoarele pământului, întocmai ca marea care poartă corăbiile de comerţ, au fost întrebuinţate ca marfă de sistemele de religie pe care le-a adus la iveală Satan, dumnezeul acestei lumi. Din acest motiv zice Iehova prin profetul său: „Ale cărui venituri erau sămânţa Sihorului (un alt nume la Nilului), secerişul Nilului, adus pe ape multe de se făcu târgul popoarelor”. (Isaia 23:3, *Niţulescu*) Domnul a zis lui Iosua: „Sihor care curge înaintea Egiptului”. (Ios. 13:3) Egiptul a fost o putere mondială comercială. Tirul a întreţinut legături comerciale cu Egiptul, şi acestea simbolizează puterea mondială a Diavolului care a fost pusă în activitate şi întrebuinţată spre a pângări numele lui Iehova.

39. Despre Egiptul din vechime stă scris că veniturile lui anuale au fost cam de douăzeci de milioane de dolari sau echivalentul acestei sume. Egiptul a fost un mare târg comercial al naţiunilor. Comparaţi faptele acestea cu negoţul ierarhiei romano-catolice. Ea de mult timp întreţine relaţii cu Lumea Marilor Corporaţii sau cu comerţul lumii, şi unii membrii ai Ierarhiei au investit sume mari în comerţul mondial. Ierarhia romano-catolică a fost un târg pentru întreaga lume, vânzând şi manipulând sufletele omeneşti, mai cu seamă „populaţia catolică”, făcând toate acestea din egoism cras. Politicienii din toate naţiunile găsesc că ierarhia este avantajoasă atât în privinţă politică, cât şi financiară. Dictatorii cu deosebire găsesc în ierarhie un aliat tare şi în general se poate observa că aceşti dictatori sunt favorizaţi şi sprijiniţi de ierarhie, şi sunt ajutaţi să ajungă la putere. Alte organizaţii religioase, cele evreieşti şi protestante fac afaceri cu ierarhia romano-catolică pentru că văd în aceasta un avantaj egoist.

40. Oare va găsi preoţimea iudee şi protestantă avantajos să fie legată cu Ierarhia şi să facă ce porunceşte ierarhia organizaţiei catolice până la sfârşit? La această întrebare răspunde Iehova prin profetul său: „Ruşinează-te (*Rotherham*: Păleşte) Sidoane! căci aşa vorbeşte marea, cetăţuia mării. Eu nu am avut durerile

Cuprins

facerii, nici n-am născut, n-am hrănit tineri, nici n-am crescut fecioare." – Isaia 23:4.

41. În loc să aibă folos, aceşti înşelaţi şi tovarăşi ai ierarhiei romano-catolice vor plăti şi li se va face rău când vor vedea cum se pierde puterea Ierarhiei în faţa „lucrării ciudate" a lui Iehova care se desfăşoară acum; şi ei vor fi adânc ruşinaţi şi umiliţi când vor vedea cum începe „lucrul nemaiauzit" al lui Iehova. Preşedintele Statelor Unite nu de mult a recomandat politica „vecinilor buni" între toate organizaţiile religioase şi a recomandat să lucreze în armonie. După cum vor afla mulţi mai târziu, aceasta se va dovedi un sfat rău. Ierarhia romano-catolică a luat conducerea într-o campanie agresivă împotriva tuturor care nu sunt de acord cu intrigile ei, şi cu ocazia acestei campanii ceilalţi reprezentanţi ai religiei o urmează. Cine nu doreşte astăzi să sprijine reprezentanţii religiei este defăimat ca „roşu", sau "comunist". Chiar şi Martorii lui Iehova sunt puşi de reprezentanţii religiei în aceeaşi clasă, deşi conducătorii religiei care fac aceste acuzaţii false ştiu foarte bine că martorii lui Iehova nu iau parte deloc la afacerile politice ale lumii. Ierarhia urmează cursul tatălui ei, cel al Diavolului.

42. Sub influenţa vicleană şi înşelătoare a Diavolului, poporul de rând care este întrebuinţat să susţină şi să sprijine sistemele religioase care fac comerţ, a fost amăgit şi orbit ca să fie supus acestor sisteme. Totuşi cu siguranţă va veni timpul când se va împlini partea următoare a profeţiei: „Aşa vorbeşte marea, cetăţuia mării," adică oamenii sinceri care iubesc dreptatea vor fugi din închisorile religiei şi-şi vor ridica glasurile împotriva acestor organizaţii rele. Mai întâi cei care formează „mulţimea mare de oameni" (Apoc. 7:9) sunt întorşi întocmai ca apa, încetează să sprijine reprezentanţii religiei, şi îşi îndreaptă devotamentul spre Iehova şi spre Isus Christos. După aceea vor urma la timpul rânduit masele poporului care se vor lepăda şi se vor elibera de reprezentanţii religiei şi se vor întoarce împotriva lor. Această profeţie arată că la timpul rânduit al lui Dumnezeu legătura dintre cei sinceri şi reprezentanţii religiei va fi desfiinţată. „Marea" (adică poporul care este întrebuinţat şi exploatat de Diavol pentru a îngriji, hrăni şi sprijini sistemele religioase dominante) se va ridica împotriva „desfrânatei" celei bătrâne şi va rupe toate legăturile cu ea. – Apoc. 17:17,18.

43. După ce a asediat Tirul, Nebucadneţar a invadat Egiptul. (Ezec. 29:18-20) Căderea reprezentanţilor religiei, mai cu seamă a organizaţiei Ierarhiei romano-catolice, va avea loc înainte de nimicirea părţilor politice şi comerciale ale organizaţiei vizibile a lui Satan, şi aceasta îi va încremeni de mirare şi îi va înfricoşa, după cum este scris: „Când vor afla Egiptenii vestea aceasta, vor tremura auzind de căderea Tirului". (Isa. 23:5) Vestea menţionată aici se referă la începutul „lucrului nemaiauzit" al lui Iehova. Căderea ierarhiei romano-catolice, a organizaţiei religioase, va fi extrem de dureroasă pentru celelalte părţi ale organizaţiei lui Satan, căci ele vor vedea puterea Executorului lui Iehova când aduce la îndeplinire „lucrul nemaiauzit", şi cei ce vor rămâne în viaţă îşi vor dea seama că nu vor putea să se ocrotească pe ei înşişi, şi că ei sunt aceia care urmează

Cuprins

să fie nimiciţi. Această concluzie este sprijinită foarte mult de Sfânta Scriptură. – Apoc. 18:9-19.

44. Martorii lui Iehova sunt prigoniţi astăzi în fiecare parte a pământului de ierarhia romano-catolică şi de aliaţii ei, şi organizaţia religioasă a ierarhiei este instrumentul principal vizibil al Diavolului prin care conduce în campanie elementele politice şi comerciale împotriva martorilor lui Iehova, iar ei încearcă împreună să îngreuneze povara pe umerii acelora care-L iubesc şi-L servesc pe Iehova. Şi acum, în acest ceas de mare strâmtoare, este mare bucurie în rândurile poporului adevărat al lui Iehova, fiindcă conform făgăduinţei Dumnezeului Celui Atotputernic, li s-a dat speranţă şi tărie mai mare prin înţelegerea ce li s-a descoperit cu privire la profeţia sa! „Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul său cu pace”. (Psalm 29:11) Cei ce se devotează acum cu totul lui Iehova şi Regelui Său şi-şi păzesc neprihănirea faţă de Dumnezeu, se bucură foarte mult că sunt găsiţi vrednici să sufere ceva din ocara care a venit asupra Isus Christos. Ei sunt în plină cunoştinţă de faptul că Isus Christos, Regele, şade pe tronul său şi a strâns la sine casa lui Regală, pe care o conduce şi o întăreşte. Iehova descoperă acum prin Isus Christos poporului său cunoştinţa şi înţelegerea profeţiilor sale care au fost ţinute ascunse din antichitate, şi această cunoştinţă a sporit speranţa celor credincioşi. În celelalte numere ale „*Turnului de Veghere*” vom continua din mila Domnului cercetarea acestei profeţii, şi mulţumim Tatălui nostru ceresc că ne bucurăm de favoarea lui în această zi şi astfel suntem mângâiaţi de el.

(va fi continuat)

Întrebări pentru studiu

1,2. Identifică Sionul! Cum se arată că religia este elementul principal al organizaţiei lui Satan? De ce este religia organizată numită „desfrânată”?

3. Arată dacă revista are drept să se repete!

4,5. Arată originea şi scopul religiei!

6. Cum se vede în darea de seamă despre Cain şi Abel şi în celelalte rapoarte, că religia se trage de la Satan?

7,8. Cum prezintă darea de seamă legată de lucrurile care s-au întâmplat înainte şi cu puţin timp după de potop relaţia dintre religie, politică, comerţ şi organizaţiile militare?

9,10. Cum se poate vedea din darea de seamă din Gen. 10:8-12 şi 11:4, precum şi din Ezechiel 17:4,12 că religia este productul Diavolului, şi că politica şi comerţul adăugate la religie formează părţile organizaţiei lui Satan? Cum reiese aceasta mai departe din numele „împăratul Tirului", şi din acuza ridicată împotriva lui şi raportată în Ezec. 28:16?

11. Arată care organizaţie religioasă corespunde exact profeţiilor raportate în Cuvântul lui Dumnezeu! În ce scop este publicată „*Turnul de Veghere*” şi de ce este aşa de important să se publice acum adevărurile deosebite cuprinse în ea?

Cuprins

12. Aplică la timpul prezent numele profetice Tir, Sidon şi Babilon!

13. Explică expresia „povară asupra Tirului”. Arată motivul pentru ordinea în care este scrisă această profeţie, precum şi pentru înţelegerea clară din timpul prezent a profeţiilor neînţelese până acum?

14-16. Arată originea Tirului şi Sidonului şi relaţiile reciproce!

17-19. Arată cu ajutorul textelor biblice şi al faptelor cine este „împăratul Tirului”, şi cine este voievodul Tirului?

20. Ce informaţie importantă se poate vedea în această legătură în lumina diferitelor traduceri ale cuvintelor apostolului care sunt scrise în Fapte 17:22?

21,22. Ce fapte dovedesc cine este Tirul modern, cine este „voievodul Tirului" din timpul prezent şi cine este „împăratul Tirului"? Pentru ce sunt cuprinse şi protestantismul şi organizaţia religioasă evreiască în împlinirea tabloului profetic?

23-26. Arată cu ajutorul textelor biblice, al faptelor şi al ilustraţiilor ce a fost reprezentat: a) de corăbiile din Tarsis, b) de „mare” şi c) de vâslaşii cetăţii Tirului.

27,28. Când va începe „bocetul"? Pe ce se sprijină această concluzie? Cum împlineşte scopul ei ordinea în care este scrisă profeţia examinată aici? Citează alte pilde unde dările de seamă profetice s-au făcut într-o ordine asemănătoare?

29,30. Care sunt judecăţile rostite împotriva Tirului? S-au împlinit aceste declaraţii profetice?

31-33. Explică cuvintele: a) că Tirul a fost „aşa de nimicit încât n-a mai rămas nici o casă în el”, prezentând atât aplicaţia din timpul rostirii lor de profet, precum şi aplicaţia lor ca profeţie, b) apoi cuvintele „nu mai este port unde să poată intra corăbiile”! Compară aceasta cu prezicerea din Ezec. 27: 32 şi Apoc. 18:15-19!

34. Ce a fost prin urmare, după cum se poate vedea, scopul religiei şi al lucrării reprezentanţilor religiei, şi ce a hotărât Dumnezeu să facă cu ei?

35. Cum au străbătut „marea” negustorii din Sidon, şi cum au îmbogăţit „locuitorii insulei”?

36. Ce însemnătate profetică a avut faptul că Chitim a fost situat în apropierea cetăţii Tirului şi a depins de ea?

37. Cum l-a exploatat Diavolul pe popor? Ce scop a urmărit prin acesta? Când poate fi înţeleasă profeţia? De ce nu mai degrabă? Doar cum poate fi înţeleasă la timpul rânduit? În ce ordine are loc împlinirea lui Isaia 23?

38,39. Cum s-au referit cuvintele din Isaia 23:3 la timpul în care au fost rostite? În ce fapte se arată acum împlinirea lor?

40-42. Descrie situaţia prezisă în versetul 4!

43. Arată cu ajutorul scripturilor adeveritoare însemnătatea profetică a faptului că după asediul Tirului Nebucadneţar a invadat Egiptul?

44. Arată că făgăduinţa scrisă în Psalmul 29:11 se împlineşte!

FRICĂ SAU CREDINŢĂ?

Înainte de distrugerea Ierusalimului au existat doi profeţi care practic, au prorocit în acelaşi timp – aceştia erau Urie şi Ieremia. Urie fusese avertizat că dacă se va opri din prorocit, va avea de suferit. El s-a speriat şi a fugit în Egipt, însă împăratul Ioiachim a trimis câţiva oameni care să îl scoate pe Urie din Egipt şi să îl aducă la Ierusalim, unde a şi fost ucis. Ieremia a fost arestat, iar clericii alături de alţi acuzatori au insistat ca el să fie ucis, aceştia citând cazul lui Urie. Ieremia a stat ferm pe poziţii şi şi-a arătat credinţa în Iehova, îndeplinindu-şi sarcina cu credinţă, motiv pentru care Iehova l-a apărat. (Ier. 26:8-24) Următoarele experienţe raportate din Germania se potrivesc acestui caz. Urie simboliza o clasă de persoane care au încercat să îl slujească pe Iehova, dar care din cauza fricii au încetat să mai facă acest lucru. Ieremia simbolizează clasa „slujitorului credincios", clasă care I se supune Lui Dumnezeu şi nu omului. Numele celor din Germania sunt omise, dintr-un motiv evident.
3 Februarie, 1937.

Dragă frate Rutherford:

Este privilegiul meu ca în numele tuturor fraţilor germani să îţi trimit un raport al activităţii din ultimele săptămâni, iar în acelaşi timp dorim să ne exprimăm marea bucurie care se află în rândurile noastre.

La convenţia din Lucerna ne-ai dat permisiunea de a distribui Rezoluţia adoptată acolo în Germania. Acest lucru a fost făcut pe data de 12 Decembrie, foarte rapid şi pe întreg teritoriul Germaniei.

Am fost foarte atenţi să păstrăm strict secrete toate pregătirile. Rezoluţiile au fost pregătite. Poliţia Secretă Germană a primit rapoarte de la spionii ei din Olanda, cu privire la distribuirea Rezoluţiilor, însă nu au primit nicio informaţie exactă legată de data distribuirii. Nici măcar fraţii nu au fost informaţi până cu o zi înainte. Cu toţii şi-au primit pachetele cu Rezoluţii, puse într-un plic, dar şi teritoriile pe care trebuiau să le acopere. Pe data de 12 Decembrie, la ora 17 lucrarea a început dintr-o dată, iar până la ora 19 totul a fost gata. În toate districtele Germaniei, în toate oraşele mari, 3540 de martori curajoşi au început simultan marele atac. Aceasta a reprezentat o mare victorie şi o lovitură dureroasă pentru duşman, totul spre bucuria nemaipomenită a martorilor credincioşi.

După o oră şi un sfert de la începerea lucrării, şi anume la 18:15, staţiile radio de poliţie au început să răspândească vestea distribuirii broşurilor, iar peste încă o jumătate de oră, întreaga forţă a poliţiei, SA şi SS erau pe pozitii. Ei ajunseseră însă mult prea târziu; lucrarea fusese îndeplinită deja. Duşmanii au fost incredibili de înfuriaţi, deoarece fuseseră luaţi prin surprindere, iar furia lor parcă nu mai avea limite. De asemenea, ei erau foarte deranjaţi, fiindu-le frică din cauza următorului motiv: Ei nu ştiau câte asemenea broşuri fuseseră distribuite, găsindu-le prin toate colţurile Germaniei. Când au fost întrebaţi, majoritatea cetăţenilor au negat că ar fi primit vreo broşură. Poliţia nu îi credea însă, deoarece nu mai era un

Cuprins

secret faptul că majoritatea oamenilor erau împotriva lui Hitler şi a guvernului său, ei bucurându-se atunci când cineva făcea ceva pentru a-i ajuta să ajungă la adevăr.

În diferite locuri, poliţia i-a arestat pe unii care nu luaseră parte la lucrare, în timp ce cei curajoşi au fost lăsaţi în pace.

Ei sunt cu toţii foarte fericiţi, mai mult decât au fost vreodată de la dizolvarea organizaţiei noaste. Ei aşteaptă şi întreabă cu toţii când urmează să aibe loc următorul atac, iar unii care din cauza fricii nu au luat parte la lucrare iniţial, îşi doresc acum să se alăture unei viitoare acţiuni.

Este evident că Iehova a luptat în această bătălie şi că ne-a binecuvântat lucrarea din toate punctele de vedere.

În afara acestor manifeste, cărţi şi broşuri care sunt distribuite, mai este desfăşurată şi o lucrare prin intermediul gramofoanelor. Pe parcursul ultimului trimestru al anului 1936 (din 1 Octombrie până în 31 Decembrie), raportul de activitate este după cum urmează:

Aproximativ 3600 de slujitori; 21591 ore; 300 de Biblii; 9624 de cărţi; 19304 broşuri.

Aproximativ 4000 dintre fraţii noştri se află în arest. În prezent, au loc mai multe procese peste tot, iar de când ziarele oferă rapoarte mult mai detaliate decât ofereau înainte, este cauzată o adevărată agitaţie în rândurile populaţiei. În această scrisoare voi ataşa câteva articole decupate din ziare, dar şi un raport despre cel mai recent abuz săvârşit asupra fraţilor credincioşi. În ciuda tuturor persecuţiilor crude, fraţii nu sunt speriaţi. Bucuria Lui Iehova este puterea noastră, iar încrederea noastră în El, dorinţa de a ne îndeplini sarcina chiar şi în faţa morţii, sporesc pe zi ce trece, în timp ce focul cuptorului în care se află Germania, şi-a sporit intensitatea de „şapte ori mai mult."

„Turnul de Veghere", pe care toţi fraţii îl primesc în mod regulat, dar mai ales ultimele articole despre profeţiile lui Maleahi, reprezintă o minunată hrană la momentul potrivit; iar noi îi suntem foarte recunoscători Domnului pentru că ne întăreşte şi ne încurajează în acest mod. Mulţi din rândurile duşmanului se uită la noi cu uimire, şi recunosc că există ceva extraordinar la martorii Lui Iehova, ei îşi dau seama că singuri nu ar putea fi la fel de curajoşi, că nu ar putea să rişte tot pentru a se împotrivi duşmanilor teribili.

În mod cert Domnul va răspunde cât de curând rugăciunilor noastre înflăcărate, şi multelor plângeri venite din partea celor care îşi doresc să fie eliberaţi din închisoare, iar apoi El ne va oferi o libertate mai mare de acţiune în Germania, în numele Său şi al lucrării Sale, dar şi spre binele marii mulţimi, astfel încât să putem desfăşura lucrarea Sa la o scară mult mai mare, aşa cum se întâmpla în alte ţări, pentru că suntem convinşi că avem multe de făcut alături de marea mulţime.

Cu nenumărate urări şi binecuvântări venite din inimă, şi cu asigurarea că toţi credincioşii din Germania sunt implicaţi cu toată puterea lor în desfăşurarea lucrării Lui Iehova, îţi transmit, Frate Rutherford, expresia aprecierii noastre

Cuprins

datorată faptului că suntem capabili să îl slujim pe Domnul alături de tine şi de oamenii Lui Dumnezeu, până la moarte.

Fratele tău, de asemenea martor, _____

Timpul cercetării

Templul, sau sanctuarul Lui Dumnezeu, trebuie pregătit şi curăţat înainte de răzbunarea definitivă a numelui Său, iar această lucrare face parte din pregătirea pentru bătălia din marea zi a Atotputernicului Dumnezeu. Pentru o oarecare perioadă de timp înainte de deschiderea templului pentru judecată, Isus Cristos i-a îndrumat pe cei consacraţi aflaţi pe pământ să „pregătească calea înaintea Lui Iehova", adunându-i pe toţi aceştia la templu; în ceea ce priveşte această perioadă de timp, Iehova spune: „Iar el va pregăti calea înaintea Mea." (Mal. 3:1) Acea lucrare fiind completă, Isus Cristos a venit de-ndată la templu: „El va veni, spune Domnul oştirilor." Perioada dintre acel moment şi ziua bătăliei Apocalipsei este denumită în Scripturi „ziua pregătirii Sale". – Naum. 2:3.

Scripturile arată că aceste perioade de timp sunt separate şi distincte: „pregătirea căii înaintea Lui Iehova" se sfârşeşte odată cu venirea Lui Isus Cristos la Templu; în timp ce „ziua pregătirii Sale" începe în momentul venirii Lui Isus Cristos la templu. Cei consacraţi trebuie să fie aduşi înaintea Domnului pentru inspecţie, ei trebuie testaţi şi judecaţi, iar cei acceptaţi vor fi aduşi în templu unde vor fi unşi. Aceasta face parte din lucrarea „zilei pregătirii Sale". Această lucrare a fost prevestită de reconstruirea templului simbol din Ierusalim. Cartea profetică a lui Zaharia vorbeşte despe această lucrare de pregătire, despre măreaţa zi a Atotputernicului Dumnezeu şi despre condiţiile care vor există după terminarea bătăliei. Toate aceste lucruri au fost scrise din timp, cu scopul de a le oferi putere rămăşiţelor credincioase ale oamenilor Lui Dumnezeu aflate acum pe pământ. Iehova le-a oferit din ce în ce mai multe dovezi până în acest moment, fiind de datoria noastră se luăm în considerare cu foarte mare atenţie toate aceste dovezi.

Când termenul de „Domnul oştirilor" sau de „Iehova al oştirilor" apare în Scripturi, se referă la faptul că Iehova este Comandantul forţelor Sale militare pe care le va folosi pentru a-Şi reversa mânia asupra duşmanului. Remarcaţi care sunt cuvintele profetului în ceea ce priveşte venirea Lui Isus Cristos: „Iată, El vine, spune Iehova al oştirilor." (Mal. 3:1, V.A.R.) în ceea ce priveşte reconstruirea templului, aşa cum a fost prezisă de Zaharia, porunca este: „Iată ce a spus Iehova al oştirilor: întoarceţi-vă la Mine, iar Eu Mă voi întoarce la voi, a spus Iehova al oştirilor." (Zah. 1:3, V.A.R.) Marele Dumnezeu al bătăliei se pregăteşte pentru războiul final, iar toţi cei care se află în organizaţia Sa caută cu interes informaţii despre acest lucru.

Cirus, împăratul Persiei, sub îndrumarea directă a Lui Iehova, a emis un decret pentru reconstruirea templului Ierusalimului. O parte dintre evrei s-a întors

Cuprins

din captivitatea din Babilon şi a început lucrarea de reconstruire; apoi, din cauza împotrivirilor, timp de şaisprezece ani aceşti evrei nu au lucrat deloc la reînălţarea templului. Între timp, Cirus a fost succedat la tron de către Darius, Persanul. În al doilea an al domniei lui Darius, Dumnezeu i-a trimis pe cei doi profeţi ai Săi – pe Hagai şi pe Zaharia – să îi urnească pe evrei şi să îi pună să lucreze la templu. Zaharia a început să profeţească cu două luni mai târziu decât Hagai, şi anume în a opta lună a celui de-al doilea an de domniei al lui Darius. – Zah. 1:1. Vedeţi „Răzbunarea", vol. III, pag. 109.

Zaharia era fiul lui Berechia, fiul profetului Ido. Prin urmare, Zaharia era nepotul profetului. Scripturile mai arată şi faptul că Zaharia era un preot. (Neem. 12:1-4, 12-16) Numele Zaharia înseamnă „de care Iehova îşi aminteşte", iar Zaharia prevestea clasa slujitorului Lui Dumnezeu aflată pe pământ în momentul sfârşitului lumii, clasă de care Domnul îşi va aminti şi pe care o va face piatră de temelie în templul Său construit pentru răzbunarea măreţului Său nume. Numele Berechia înseamnă „cel pe care Iehova l-a binecuvântat". Uneori, Zaharia era numit fiul lui Ido, deoarece el era de fapt fiul său, din a doua generaţie. (Ezra. 5:1) Ido înseamnă „binevenit; unul născut într-o zi de sărbătoare; iubitor; oportun". Noi ştim că Iehova face absolut totul la momentul oportun.

Iehova era nemulţumit de slujirea israeliţilor, motiv pentru care l-a făcut pe Zaharia să profeţească şi să spună: „întoarceţi-vă la Mine, spune Iehova al oştirilor [...] Nu fiţi ca părinţii voştri." (Zah. 1:2-5, V.A.R.) Părinţii lor au permis ca templul construit de Solomon să fie umplut de mizerii şi să fie pângărit de venerarea idolilor, iar acum, cei întorşi din captivitatea din Babilon dădeau dovadă de acelaşi dezinteres faţă de interesele Lui Dumnezeu, permiţând ca reconstruirea templului Ierusalimului să stea pe loc, în ruine. (Hag. 1:4) Cuvintele profetului Zaharia servesc drept avertizare pentru toţi cei care sunt născuţi întru spiritul Domnului, dar care devin neglijenţi faţă de îndatoririle şi obligaţiile care se află pe umerii lor. (Zah. 1:6) Isaia a profeţit despre o nemulţumire similară a Lui Iehova în ceea ce îi priveşte pe oamenii Săi consacraţi aflaţi pe pământ. (Isa. 6:1-9; 12:1) Acesta este unul dintre motivele pentru care Domnul Iehova a trimis mesajul Său pentru a-i curăţa pe oamenii Săi, pentru a curăţa clasa templului; această lucrare presupunea în mod clar curăţirea şi darea la o parte a tuturor celor încăpăţânaţi şi răzvrătiţi. Toţi trebuie să ştie că Iehova este Dumnezeu, că numele Său va fi răzbunat şi că lucrarea Sa trebuie să înceapă din casa Sa. (Mal. 3:1-3; Ezec. 20:1,37,38; 33:33) Această lucrare de pregătire şi de curăţire trebuie îndeplinită înainte de bătălia finală; prin urmare, ea face parte din lucrarea „zilei pregătirii".

În a douăzeci şi patra zi a celei de-a unsprezecea luni din al doilea an de domnie al lui Darius, lună care corespunde cu luna Februrarie din prezent, profetul Zaharia a avut o viziune. Sosise momentul ca „ploaia târzie" să picure. Cu trei luni înainte de acel moment, Hagai încă profeţea. După cea de-a douăzeci şi patra zi a celei de-a noua luni a aceluiaşi an, se pare că Hagai a încetat să mai profeţească; în orice caz, nu mai există niciun izvor care să vorbească despre faptul că el a

Cuprins

continuat să proorocească; însă începând cu acel moment, Zaharia a profeţit exclusiv despre lucrarea care urma să fie făcută la templu.

În ceea ce priveşte viziunea, profetul a spus: „Am văzut în timpul nopţii, şi iată, un bărbat călărind pe un cal roşu, iar el stătea printre mirţi, care erau în locul adânc [al muntelui]; iar în spatele lui erau nişte cai roşii, pestriţi, şi albi.” (Zah. 1:8) Din moment ce viziunea s-a petrecut în timpul nopţii, ea se referă la un moment în care „întunericul se va afla deasupra pământului, iar bezna acoperă popoarele.” (Isa. 60:2) „Bărbatul călărind pe un cal roşu” era îngerul Domnului care se materializase şi căruia alţi îngeri îi ofereau raporturi ale inspecţiei lor. (Zah. 1:11) El călărea un cal roşu, simbol al unui război sângeros. (Isa. 63:2) „Bărbatul” de pe calul roşu îl reprezintă pe Isus Cristos, Liderul şi Comandantul organizaţiei de război a Lui Iehova. – Ps. 45:4.

A sosit momentul inspecţiei! Bărbatul călare pe calul roşu „stătea”, cu alte cuvinte calul său se oprise, ceea ce corespunde cu perioada de „tăcere în ceruri” (Rev. 8:1) – perioada de inactivitate dintre sfârşitul lucrării Ilie şi începutul lucrării Elisei a bisericii. (Mal. 4:5,6; Vedeţi „Lumina”, vol. I, pag. 99) Călăreţul „stătea printre mirţi, care erau în locul adânc”. O altă traducere (Rotherham şi V.A.R., note de subsol) spune: „în umbră”, într-un „loc întunecos”. Evident, liderul a stat la un moment dat pe Muntele Măslinilor, în umbra copacilor, iar din acea poziţie a inspectat oraşul Ierusalimului. În acelaşi timp, existau şi mirţi care creşteau pe Muntele Măslinilor. (Neem. 8:15) Acela era locul potrivit în care călăreţul să se oprească, iar faptul că este menţionat că şi-a oprit calul printre mirţi arată că acela era momentul oportun ca Iehova să se reîntoarcă la oamenii Săi, să le ofere adevărul Său şi să îi adune sub El. „Mirtul” înseamnă sau se referă la momentul recoltei, la acel moment de bucurie şi restaurare. (Vedeţi „Turnul de Veghere” din 1931, pag. 149; „Păstrarea”, pag. 19.) Aceasta fixează momentul îndeplinirii profeţiei, şi anume momentul în care Domnul a început să îi adune pe oameni Săi, înainte de a-i curăţa la judecata templului. – Ps. 50:5; Isa. 41:19; 55:13.

Bărbatul călare pe calul roşu inspecta oraşul Ierusalimului, simbol al oamenilor care au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Pe atunci, priveliştea oraşului Ierusalimului trebuia să fi fost una foarte tristă, potrivit descrierii oferite de profet. (Neem. 2:11-15) Inspectorul general al oştirii Lui Iehova trebuie să fi fost plin de indignare şi revoltă în momentul în care a văzut pustiirea din Ierusalim. Aşa s-a întâmplat şi în anul 1918 când Isus Cristos a venit să îi inspecteze pe oamenii Lui Dumnezeu şi să înalţe templul; El a privit cu indignare la pustiirea părţii lumeşti a organizaţiei Lui Dumnezeu – la oamenii care încheiaseră un legământ cu Cel Preaînalt. În acest moment, cuvintele lui Isaia par foarte potrivite pentru a exprima indignarea Domnului: „Căci ziua răzbunării este în inima Mea, iar anul celor răscumpăraţi ai Mei [al rămăşiţei] a venit.” (Isa. 63:4) Aceasta fixează momentul începerii îndeplinirii profeţiei lui Zaharia.

Inspectorul general al oştirii Lui Iehova a făcut totodată şi o inspecţie a organizaţiei lumeşti a Satanei: „El stătea, a măsurat pământul.” Ceea ce a văzut i-a sporit revolta, iar la momentul potrivit îi va stârni mânia pentru a acţiona înspre

Cuprins

distrugerea lumii păcătoase. „A privit, apoi a făcut ca naţiunile să tremure.” (Hab. 3:6) Aceasta este ziua pregătirii Lui Iehova. (Naum. 2:3) În spatele bărbatului călare pe calul roşu se aflau şi alţi călăreţi, pe „cai roşii, pestriţi [deschişi la culoare – Leeser], şi albi”. Aceasta arată că inspectorul general era însoţit de armata sa de ofiţeri din oştirea Lui Iehova, iar aceştia fac inspecţii şi îi oferă rapoarte liderului lor. (Zah. 1:11) Concluzia evidentă este că aceşti călăreţi care Îl însoţeau pe Domnul Isus îi reprezintă pe îngerii Săi sfinţi care L-au însoţit la momentul judecăţii. (Mat. 25:31) „Iată, munţii erau plini de cai [...] de foc.” (2Reg. 6:17) Aceştia reprezintă organizaţia de război a Lui Iehova. „Iar armatele care erau în ceruri L-au urmat pe cel care era pe calul cel alb, îmbrăcat în pânză fină, albă şi curată.” – Rev. 19:14.

Profeţia lui Zaharia, capitolul paisprezece, arată că cele două armate oponente se adunaseră pentru război. Armata Lui Iehova se află sub conducerea imediată a Lui Isus Cristos, în timp ce armata Satanei se află sub conducerea lui Gog, mareşalul lui Satan. Apoi Iehova vine pentru a ghida lupta. El este înfăţişat ca stând pe munte, iar când îl atinge cu picioarele, muntele se separă, formând o vale imensă. Dintre aceşti doi munţi vin carele de război ale Atotputernicului, grăbindu-se spre luptă, după care urmează o descriere a războiului teribil care s-a purtat. Acesta este finalul bătăliei. Bătălia din măreaţa zi a Atotputernicului Dumnezeu va avea ca rezultat eliberarea tuturor celor care iubesc neprihănirea, şi distrugerea definitivă a tuturor celor care săvârşesc intenţionat fapte ticăloase.

Iehova porunceşte acum ca această mărturie să fie răspândită în întreaga lume. Isus Cristos este marele martor, iar El a pus pe umerii rămăşiţelor credincioase care sunt membri ai organizaţiei Sale, lucrarea de a propovădui această mărturie pe pământ. Scopul mărturiei este de a le oferi oamenilor oportunitatea de a trece de partea Lui Iehova şi de a trăi, astfel încât numele Celui Preaînalt să fie cunoscut şi răzbunat pe deplin.

Scrisori

Mulţumiri lui Iehova pentru marele ajutor

Dragă frate Rutherford:

Lăudat să fie Iehova, cine în timpul potrivit îşi descoperă scopurile omului! În mijlocul bătăliei îşi emite poruncile. Martorii săi credincioşi sunt ageri să-l asculte. Aşa s-a întâmplat şi cu fonograful nu de mult timp introdus în lucrarea din casă în casă. „Folosiţi fonografe”! Aceasta poruncă sigur a fost emisă de comandantul suprem al armatei lui Iehova, Isus Hristos. Cu acest impuls nou lucrarea a avansat în salturi, adăugând o ardoare şi un imbold care a rezultat într-o mărturie mai amănunţită şi mai răspândită a veştii bune a împărăţiei.

În ultima perioadă am luat fonograful cu noi în toate lucrările de mărturie. Suntem atât de entuziasmaţi de ultimul sprijin oferit de Iehova martorilor săi, încât

Cuprins

nu ne putem abţine să nu ne exprimăm bucuria şi mulţumirea în scris, şi să ne imaginăm cum am putut lucra fără el până acum.

Cu fonograful în mână şi cu promisiunea că vom oferi un mesaj de cea mai mare importanţă celor dinăuntru, se oferă posibilitatea de a intra în mai multe case decât vreodată. Mai mult decât atât, discursurile scurte despre teme biblice ale fratelui Rutherford au dărâmat prejudecata mai multor ani. Acum Cuvântul este ascultat de oameni care au fost surzi la discursurile de la radio, care au refuzat să citească pliantul, care s-au opus martorilor din casă în casă. Am observat, că după redarea înregistrărilor de pe fonograf, urmează inevitabil preluarea cărţilor şi broşurilor de cei ce ascultă.

Îi mulţumim lui Iehova pentru acest mare ajutor în lucrare, şi ţie, frate Rutherford, pentru că ai transmis celor din câmpul de luptă instrucţiunile legate de binecuvântările care urmează evident după utilizare fonografelor.

Camarazii tăi în lupta pentru vindicare numelui lui Iehova,

Benjamin F. Meyers,
Hattie Meyers, *Auxiliaries.*

„De acesta au nevoie oamenii”

Dragă frate Rutherford:

Sper că această afirmaţie îţi va bucura inima, şi inimile celor asociaţi cu tine, ştiind că Iehova şi-a dat sporul lucrării din New Jersey după congres.

Dimineaţa din 9 februarie, în timp ce lucram cu maşina de sunet, o maşină de patrulare s-a apropiat de mine, iar ofiţerul m-a întrebat dacă sunt asociat cu martorii lui Iehova din Secaucus. I-am spus că da. Apoi s-a uitat în maşina de sunet, unde stătea sora Nelson, şi l-am întrebat dacă doreşte să vadă aparatul. S-a uitat la aparat, a văzut cum este operată, iar apoi s-a întors la maşina de patrulare în care stătea un alt poliţist.

Poliţistul a pus o altă întrebare, şi m-a întrebat dacă judecătorul Rutherford este într-adevăr un judecător legal. I-am răspuns cu da, şi i-am spus că judecătorul Rutherford acum este dedicat serviciului Celui Mai Înalt Dumnezeu, iar înregistrările redate au fost făcute de el.

M-a întrebat că cine a fost persoana care a vorbit la congresul din Newark, şi i-am spus că a fost judecătorul Rutherford în persoană. În timp ce această conversaţie se desfăşura din maşină se auzea discursul intitulat „Iehova”.

Apoi celălalt poliţist m-a întrebat: „Voi cum vă descurcaţi?” I-am spus că-i răspund fericit la această întrebare, şi i-am explicat că eu mă descurc datorită contribuţiilor voluntare. I-am explicat că maşina din faţa lui aparţine surorii Nelson, ea fiind în maşină, iar aparatul provine din contribuţia voluntară a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu.

Atunci poliţistul anterior mi-a spus, „Chiar, la congres am văzut maşini din toate părţile ţării.” Eu i-am răspuns că aceste discursuri înregistrate sunt spre folosul oamenilor cu bunăvoinţă, şi tot ce facem e spre lauda şi onoare numelui lui

Cuprins

Iehova, iar dacă doreşte mai multe informaţii, poate asculta staţia WBBR. Atunci celălalt poliţist mi-a răspuns: „De acesta au nevoie oamenii; acesta vrem noi: adevărul.”

Atunci cei doi poliţişti s-au retras foarte politicos, salutând-ne pe sora Nelson şi pe mine amabil. Am continuat lucrarea noastră de difuzare, şi datorită bunăvoinţei lui Iehova ne-am simţit extraordinar.

Spre seară, tocmai când aproape am terminat cu acea parte a teritoriului, o altă maşină a poliţiei a trecut pe lângă noi, şi cum aceasta a trecut după colţ, un alt ofiţer s-a apropiat de noi pe jos, şi ne-a rugat să părăsim zona. L-am întrebat dacă a primit instrucţiuni de la sediu. Mi-a răspuns, că „Da, deoarece este o persoană bolnavă pe această stradă, care s-a plâns.” Imediat i-am spus că îi voi face pe plac. Poliţistul a fost foarte politicos şi amabil.

În prezent poliţia din North Bergen, New Jersey, s-a comportat foarte amabil, oferindu-ne dreptul de trecere la semafoare, salutându-ne pe stradă, şi se pare că Iehova Dumnezeu prin fiul său, Isus Hristos a dat creştere în ceea ce priveşte poliţia din North Bergen, deoarece toţi apreciază adevărul pe care i-am a adus la cunoştinţă folosind acest instrument frumos, aprovizionat de Iehova, maşina de sunet.

În plus, veţi fi interesaţi să aflaţi că după congres oamenii de afaceri din Newark au avut o atitudine total diferită faţă de adevăr în timpul mărturiei desfăşurate în districtul de afaceri. Unora i-am dat şi cărţi, şi iar alţii au recunosc pe faţă că i-a plăcut congresul.

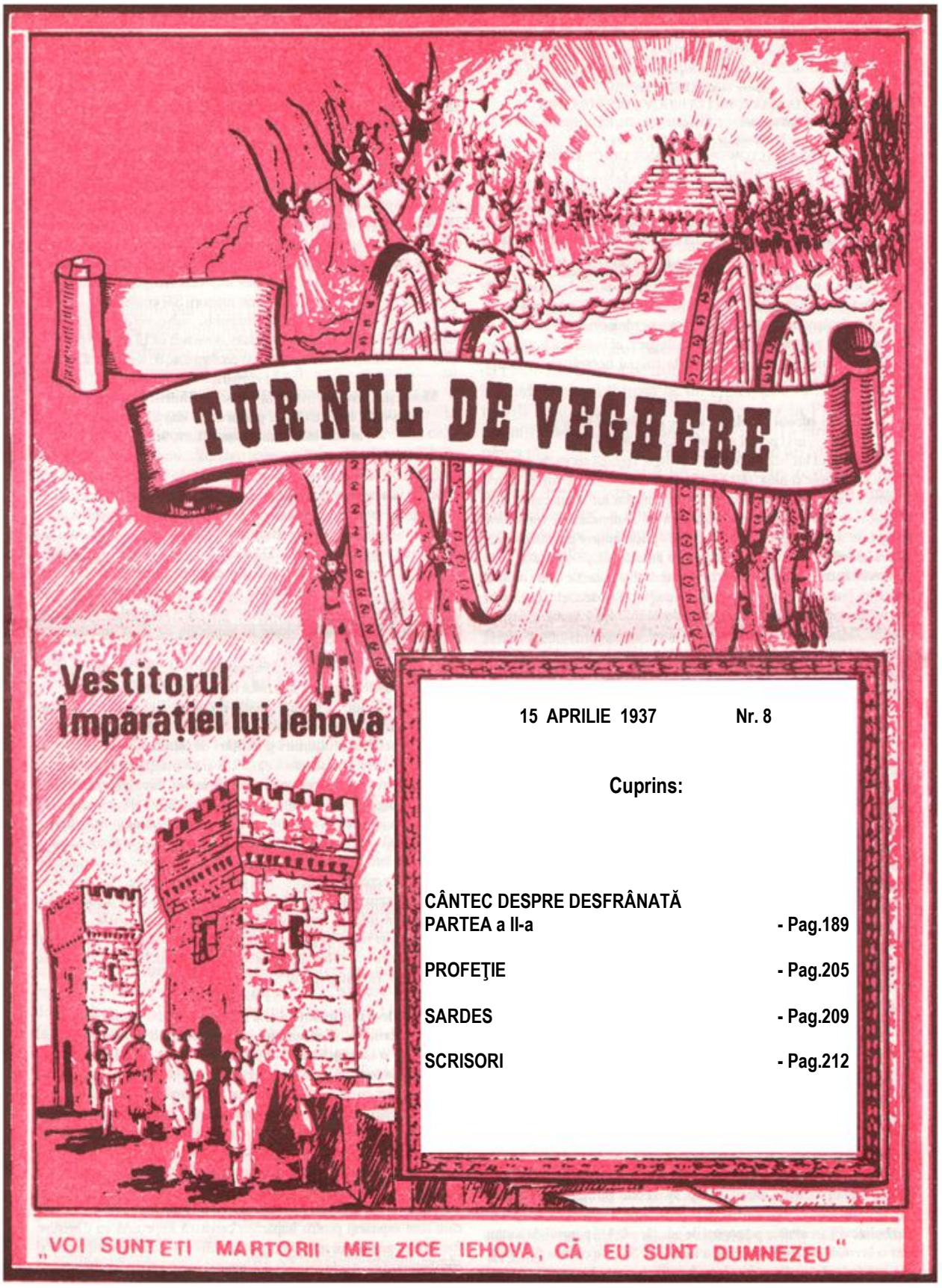
A fost o perioadă în care oamenii auzind numai de judecătorul Rutherford, nu mai vroiau să aibă nimic de a face cu noi, dar de la congres încoace atitudinea lor s-a schimbat, şi ne acceptă cu dragă inimă.

Fie ca binecuvântările bogate ale lui Iehova să fie asupra ta prin Regele lui, Isus Hristos, cât timp încerci să-i preamăreşti numele în continuu.

Fratele tău în Hristos,

Thomas Racina, *pionier*.

Cuprins

15 APRILIE 1937 Nr. 8

Cuprins:

CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ PARTEA a II-a - Pag.189

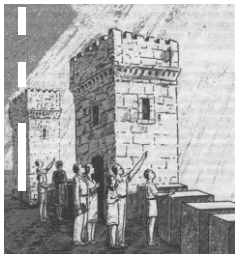
PROFEŢIE - Pag.205

SARDES - Pag.209

SCRISORI - Pag.212

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Aprilie 1937** **Nr. 8**

CÂNTECUL DESPRE DESFRÂNATĂ

"Ia harfa şi străbate cetatea, desfrânată dată uitării, cântă bine, cântă-ţi cântecele de mai multe ori ca iarăşi să-şi aducă lumea aminte de tine". – Isaia 23:16

PARTEA a II-a

Iehova foloseşte lucruri naturale, creaturile naţiunii lui Israel şi oameni care au avut ceva de a face cu Israel ca să reprezinte sau să prefigureze lucruri spirituale şi naturale care se vor întâmpla în viitor, dar pe o scară mult mai mare. (1 Corinteni 10:11) Deoarece a sosit timpul rânduit al lui Iehova să clarifice însemnătatea acestor tablouri profetice, el dăruieşte celor care-l iubesc şi-l servesc privilegiul să vadă însemnătatea lor. Acest privilegiu nu este dăruit egoiştilor şi celor prea critici. Acest har este dăruit în aceste „zile primejdioase" acelora care-l iubesc pentru ca rămăşiţa lui credincioasă să fie mângâiată şi întărită prin speranţă. Ierarhia romano-catolică, conducătoarea organizaţiilor religioase, este foarte arogantă, făloasă, batjocoritoare, răutăcioasă şi lucrează dispreţuind poruncile lui Dumnezeu. Vasele sau instrumentele care sunt întrebuinţate de ierarhie spre a împlini poruncile ei lucrează, de asemenea, într-un mod corupt, dispreţuind drepturile altora, şi cu totul contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Profeţia din capitolul 23 al lui Isaia continuă să vorbească despre starea Ierarhiei şi a aliaţilor ei cu puţin înainte de Armaghedon şi la începutul lui.

2. Chitim a fost insula cea mai apropiată de cetatea Tirului, pe când Tarsisul a fost situat la capătul celălalt al Mării Mediterane. Pentru a merge de la Tir la Tarsis a trebuit străbătută Marea Mediterană în întreaga lungime a ei. Se presupune că Tarsisul a fost o colonie situată pe ţărmul Spaniei care a aparţinut Tirului şi Sidonului. Iona a fugit de datoria impusă lui pe o corabie ce mergea la Tarsis. (Iona 1:3) Profetul zice: „Treceţi la Tarsis, bociţi-vă locuitori ai ţărmului!" – Isaia 23:6.

3. Când se va împlini această parte a profeţiei părţile subordonate sau dependente, ale organizaţiei catolice – fie că sunt în apropiere de organizaţia mamă sau departe de ea – vor avea tot motivul să se bocească şi să se vaite din cauza nimicirii ierarhiei catolice, a Tirului modern. Instituţiile de misiune sau societăţile de misionari care lucrează în ţinuturile cele mai îndepărtate de Roma vor fi găsite şi ajunse de mâna lui Iehova, deoarece el declară că-i va găsi pe toţi duşmanii Săi. Ierarhia este duşmana lui Iehova şi a organizaţiei Sale. „Mâna ta împărate va ajunge pe toţi vrăşmaşii tăi, dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc, şi-i vei face ca

Cuprins

un cuptor aprins, în ziua când de te vei arăta, Domnul îi va nimici în mânia Lui, şi-i va mânca focul. [Le vei şterge sămânţa de pe pământ şi neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor, *KJV*]. Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti." (Psalm 21:8-11) La începutul Armaghedonului Iehova va stârpi această organizaţie făţarnică.

4. Profeţia se adresează apoi părţilor subordonate ale organizaţiei duşmanului sau al Tirului modern: „Aceasta este cetatea (organizaţia mamă) a voastră (a Tarsisului) cea veselă, care avea o obârşie veche, şi ale cărei picioare o duceau să locuiască departe." (Isaia 23:7) Ierarhia catolică nu este veselă deloc în Iehova, deşi susţine în mod făţarnic şi înşelător că-L reprezintă pe Dumnezeu. Ea este veselă din cauza mărfii ei proprii şi a profiturilor sale pe care le obţine prin comerţ cu oamenii în târguri gălăgioase. Ierarhia împreună cu preoţii ce-i sunt aliaţi întrebuinţează tot felul de metode lumeşti spre a ademeni poporul şi a-i scoate banii din buzunar. Din timp în timp aranjează în biserici concerte, cantate de Crăciun, bazaruri, serate, dansuri, reprezentaţii sportive şi alte spectacole spre a-i atrage pe oameni, şi a-i îndemna să intre în comunitatea lor religioasă ca să-i uşureze de banii pe care-i mai au în folosul reprezentanţilor religiei. Cuvintele profetului sunt adresate în formă de întrebare părţilor de mai puţină importanţă ale organizaţiei romano-catolică şi atrag atenţia în mod direct asupra vanităţii Ierarhiei. Acestor subordonaţi le zice profetul cam următoarele: „Mai aveţi de exultat acum când puteţi vedea că Tirul modern, ierarhia romano-catolică şi aliaţii şi înşelaţii ei au fost jefuiţi şi pustiiţi? Voi v-aţi lăudat că ea este atât de tare clădită şi întărită încât nimic nu i-ar putea face pagube serioase. Voi v-aţi făcut cu tăria ei şi v-aţi bizuit că veţi găsi mântuire şi ocrotire în ea şi de aceea aţi făcut în mod automat tot ce v-a poruncit. Tirul modern, organizaţia romano-catolică, v-a părăsit." Din acest motiv zice profetul despre Tir: „Care avea o obârşie veche!" Înainte de Tir a fost Sidonul; această cetate a fost amintită în Gen. 10 în legătură cu Babel şi corespunde foarte bine reprezentanţilor religiei din Roma păgână care s-a contopit cu Roma papală. Tirul chiar şi în zilele lui Iosua a fost numit „o cetate tare", deci trebuia să fie construit pe temelia stâncoasă înainte de timpul lui Iosua. Ierarhia romano-catolică susţine că ea este biserica cea mai veche, biserica mamă, şi cea adevărată, fiindcă ea este cea mai veche organizaţie religioasă a „creştinătăţii", şi ca sprijin al acestei susţineri ea zice că vechimea ei datează din timpul lui Christos. Ea susţine că posedă un şir neîntrerupt de succesori apostolici, care şir are obârşia în apostolul Petru şi ea însăşi se numeşte „cetatea veşnică".

5. Ce va fi însă sfârşitul organizaţiei Ierarhiei catolice, adică a Tirului modern? Iehova zice prin profetul său: „Ale cărei picioare o duceau să locuiască departe". (vers. 7) Roma cugetă că e prea veche spre a se mai muta vreodată, că e atât de temeinic şi complet fortificată încât nici o furtună nu-i poate strica zidurile de apărare, şi de aceea susţine că ea este de nedistrus. Mai departe zice Iehova prin profetul său: „Iată că vine de la Domnul un om tare şi puternic, ca o furtună de piatră, ca o vijelie nimicitoare, ca o rupere de nori cu mari şuvoaie de apă, care o doboară cu putere la pământ. Va fi călcată în picioare cununa îngâmfată a beţivilor

Cuprins

lui Efraim… când va trece urgia apelor năvălitoare, veţi fi striviţi de ea.” – Isaia 28:2,3,18.

6. Aroganţa şi atitudinea ei îngâmfată nu-i va fi spre bine. Tirul modern există de mult timp şi şi-a putut exercita nelegiuirea aproape neîmpiedicat şi puternicii lui cugetă că poziţia lui este cu totul asigurată; dar Sfânta Scriptură zice după traducerea engleză a lui Rotherham: „Deşi vechimea ei este din zilele de demult, totuşi picioarele ei proprii o vor duce într-un loc foarte îndepărtat să locuiască ", adică să rămână pentru totdeauna acolo, prin faptul că va fi dusă din locul existenţei sale în nimicire unde va rămâne veşnic.

7. Iehova vorbeşte prin profetul său Ioel de tratamentul rău al poporului său, de legământul din partea Tirului modern, a ierarhiei Romei. În această profeţie Iuda şi Ierusalimul reprezintă poporul organizaţiei lui Dumnezeu. În decursul războiului mondial reprezentanţii religiei conduşi de ierarhia catolică au încercat să-i stârpească de pe pământ pe cei devotaţi lui Iehova. Iehova zice cu privire la aceasta prin profetul său: „Ce vreţi voi cu mine (cu Iehova), Tirule şi Sidonule şi toate ţinuturile Filistenilor? Vreţi să-mi răsplătiţi vreo faptă, sau să faceţi ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru. Aţi vândut pe copiii lui Iuda şi ai Ierusalimului copiilor grecilor, ca să-i depărtaţi din hotarul lor.” – Ioel 2:46.

8. Ziua când i se va răsplăti ierarhiei vine, şi Domnul Dumnezeu zice organizaţiei religioase romane, batjocoritoare, lăudăroase şi nelegiuite care i-a tratat rău pe copiii lui credincioşi: „Iată că îi sol în locul în care i-aţi vândut şi voi întoarce fapta voastră împotriva capului vostru. Voi vinde în mâna copiilor lui Iuda pe fiii şi fiicele voastre, şi ei îi vor vinde Sabeenilor, un neam depărtat căci Domnul a vorbit”. – Ioel 3:7,8

9. Iehova se ţine întotdeauna de cuvânt. Ziua răsplătirii va veni cu siguranţă absolută; răsplătirea va avea loc la începutul Armaghedonului, şi ierarhia nu va găsi nici o cale de scăpare. „Aşa vorbeşte Domnul: „Pentru trei nelegiuiri ale Tirului, ba pentru patru, nu-Mi schimb hotărârea, pentru că au luat pe toţi oamenii prinşi de război, şi i-au dat Edomului, şi nu s-au gândit la legământul frăţesc. De aceea, voi trimite foc în zidurile Tirului şi-i voi mistui palatele.” – Amos 1:9,10.

10. Cu începutul Armaghedonului Tirul modern va dispare, şi picioarele sale şi cele ale misionarilor lui nu-l vor mai duce în multe ţări ale pământului ca să caute acolo târguri noi pentru exploatarea poporului, ci va merge în locul unde va rămâne veşnic. Despre această bandă zice Isus: „Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?” – Mat. 23: 33

11. Înrolarea prozeliţilor pentru ierarhia romano-catolică, şi corăbiile sau instrumentele ei vor înceta atunci pentru totdeauna. Toţi sprijinitorii ei vor putea vedea atunci că următoarele cuvinte ale lui Isus se potrivesc bine Ierarhiei: „Vai de voi (protectori şi sprijinitori ai Tirului modern) cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi înconjura marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă (prozelit după alte traduceri) şi după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă”. (Mat. 23:15) Apoi apostolul

Cuprins

lui Iehova pune această întrebare tuturor acelora care au o ureche de auzit: „Cine a luat această hotărâre împotriva Tirului, împărţitorul cununilor, el al cărui negustori erau nişte voievozi, şi al cărui târgoveţi erau cei mai bogaţi de pe pământ?" (Isaia 23:8) O altă traducere a textului spune: „Cine a înaintat acest sfat împotriva Tirului, cel care aşeza coroane?" (*Versiunea Revizuită* şi *Rotherham*) Aceste cuvinte o identifică din nou pe ierarhia romano-catolică, căci ea a susţinut de sute de ani că Papa are puterea şi autoritatea să încoroneze şi să detroneze regi pământeşti. Pentru cei încoronaţi în felul acesta, care s-au supus stăpânirii reprezentanţilor religiei, ierarhia a reprezentat şi reprezintă şi acum „înaltele stăpâniri". Ierarhia pretinde ascultare completă atât din partea subpreoţilor ei, cât şi din partea stăpânitorilor politici din multe ţări, şi pe cine ierarhia voieşte să distingă, aceluia ea îi dă un titlu şi astfel îi face pe unii oameni „prinţi ai bisericii", iar aceşti negustori care împlinesc poruncile Tirului modern au fost fruntaşii pământului. Când de pildă unii dintre aceşti „prinţi" vizitează America, sunt primiţi la puntea de debarcare de politicieni, cu muzici militare şi steaguri, şi ei se închină înaintea lor, îi sărută inelul şi fac mulţime de alte ceremonii religioase absurde. Ierarhia romano-catolică cere ca stăpânitorii politici ai pământului şi „populaţia catolică", poporul de rând, să o respecte şi să vorbească de membrii ei ca de „prinţi spirituali" care nu sunt deloc supuşi stăpânitorilor politici. Chiar şi unui rege sau unui monarh pământesc îi este permis să sărute degetul cel mare de la picior al aşa zisului „Sfânt Părinte", al capului ierarhiei.

12. Întrebarea pusă în versetul al optulea are ca scop să concentreze atenţia asupra ierarhiei: „Cine a luat această hotărâre împotriva Tirului?" Răspunsul la această întrebare urmează mai jos, iar limbajul utilizat arată că aceasta se referă la timpul când Iehova îşi exercită puterea pentru a-i pedepsi pe cei ce săvârşesc fărădelege, adică pe Tirul de astăzi, pe instrumentul principal vizibil al Diavolului. „Domnul oştirilor a luat această hotărâre, ca să ruşineze mândria a tot ce străluceşte, şi să smerească pe toţi cei mari ai pământului." (vers. 9) Dumnezeu a zis limpede: „Am cugetat-o şi o voi face." (Isaia 46:11, *Niţulescu*) Nimeni să nu se îndoiască de faptul că Dumnezeu îşi va duce la îndeplinire hotărârea. Tirul modern se compune dintr-o ceată de persoane arogante, fanfaroane, mândre şi semeţe care cer şi primesc de la oameni veneraţii şi aprobare. Judecata lui Iehova rostită asupra lor a fost anunţată de Domnul Isus în cuvintele următoare: „Ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu". (Luca 16:15) „Orişicine se va înălţa va fi smerit." (Mat. 23:12) Aceste reguli fixe ale lui Iehova nu sunt supuse schimbării şi se vor aplica cu siguranţă tuturor la care se referă, şi în rândul acestora este cuprinsă desigur şi ierarhia romano-catolică. Iehova a hotărât nimicirea Tirului modern, a marii organizaţii religioase curvare. Pentru ce? Sfânta Scriptură răspunde: „Ca să ruşineze mândria a tot ce străluceşte (a toată mărirea, *Niţulescu*)" Desigur aceasta înseamnă că toată mărirea (onoarea) a fost luată de la Dumnezeu, căruia i se cuvine, şi a fost dată creaturilor.

13. Oamenii care formează ierarhia romano-catolică sau Tirul modern se îmbracă în haine strălucitoare şi pompoase, după aceea se plimbă cu fală în pieţele

publice ca să primească de la oameni onoare şi mărire. Ei îşi închipuie că acordă oamenilor un mare privilegiu dacă le permit să le sărute degetul de la mână sau de la picior. Ei se numesc cu titluri pompoase, şi susţin că slava şi mărirea lor „sfântă" este atât de sfinţită, încât este un păcat îngrozitor dacă cineva înjoseşte sau critică atitudinea lor, sau dacă aduce la cunoştinţă poporului ceva din Biblie ce atrage atenţia asupra condamnării divine a făţărniciei religioase. Vestirea adevărului lui Dumnezeu din Biblie „jigneşte sentimentele religioase" ale acestor domni preoţi făţarnici şi ale tuturor aliaţilor lor.

14. Despre Iehova şi organizaţia lui cerească stă scris: „Din Sion, care este întruparea frumuseţii desăvârşite, de acolo străluceşte Dumnezeu". (Psalm 50:2) Ierarhia se foloseşte de acest text în mod înşelător, şi-l aplică în mod fals; şi pretinde cu mândrie de a fi în locul lui Dumnezeu şi revendică pentru membrii ierarhiei frumuseţea şi slava care aparţine numai Domnului. De aceea îşi anunţă Iehova scopul „să ruineze mândria a tot ce străluceşte".

15. Această organizaţia religioasă, comercială, politică, arogantă, extrem de egoistă şi mândră va cădea, după cum a hotărât Iehova Dumnezeu: „Spune Tirului: Tu, care stai pe malul mării, şi faci negoţ cu popoarele unui mare număr de ostroave, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Tirule, tu ziceai: Eu sunt de o desăvârşită frumuseţe!" (Ezechiel 27:2,3) Astfel pozează ierarhia înaintea tuturor naţiunilor pământului. Aliaţii şi înşelătorii ei îi cântă strălucirea şi frumuseţea, fie că ei (cântăreţii) înşişi cred în aceasta sau nu; politicienii fac lucrul acesta, fiindcă aşteaptă sprijin politic. Toate „corăbiile" sau instrumentele acestea care sprijină ierarhia se aliniază în aceeaşi linie şi-i anunţă mărirea şi slava. Lor le zice Iehova. „Corăbiile din Tarsis îşi aduceau mărfurile pe mare (*după Biblia engleză*: au cântat despre tine la târgurile tale); erai în culmea bogăţiei şi slavei, în inima mărilor!" (Ezechiel 27:25) Totuşi nu este departe ziua când aceşti cântăreţi şi glorificatori ai ierarhiei şi toţi reprezentanţii religiei aliaţi cu ea vor avea un sfârşit trist, deoarece Iehova a zis: „Bogăţiile tale, târgurile tale, mărfurile tale, marinarii şi cârmacii tăi, cei ce îţi dreg crăpăturile corăbiilor, şi cei ce fac schimb de mărfuri cu tine, toţi oamenii de război care sunt în tine, şi toată mulţimea care este în mijlocul tău, se vor prăbuşi în inima mărilor, în ziua căderii tale. Toate valurile mărilor se vor cutremura de ţipetele cârmacilor tăi! Şi totuşi vâslaşii, marinarii, toţi cârmacii de pe mare, se vor da jos din corăbii şi vor păşi pe jos. Vor striga cu glas tare din pricina ta, şi vor scoate ţipete amarnice. Îşi vor arunca ţărână în cap şi se vor tăvăli în cenuşă. Îşi vor rade capul din pricina ta, şi se vor îmbrăca în saci, te vor plânge cu sufletul amărât şi cu mâhnire mare. În durerea lor, vor face cântec de jale asupra ta, te vor boci şi vor zice: „Cine era ca Tirul, cel nimicit în mijlocul mării?" – Ezechiel 27:27-32.

16. Tuturor oamenilor din lume care stau deoparte şi vor vedea căderea organizaţii religioase puternice li se va părea „foarte ciudat" că Dumnezeu descoperă şi nimiceşte un lucru sau altul pe care preoţimea l-a numit după numele Domnului. Timp de multe veacuri ierarhia romano-catolică şi-a însuşit numele lui Dumnezeu şi a lui Christos, şi a susţinut că este singura organizaţie adevărată a

Cuprins

Domnului. Dar Domnul Dumnezeu marchează fățărnicia ei şi zice despre această organizaţie făţarnică: „Voi face casei peste care este chemat Numele meu, în care vă puneţi încrederea şi locului pe care vi l-am dat vouă şi părinţilor voştri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo". – Ieremia 7:14

17. Cine de pe pământ pretinde astăzi dreptul exclusiv de a întrebuinţa staţiunile de radio şi de a vorbi prin ele poporului, şi de a-i spune ce trebuie să creadă şi să facă şi ce nu? Cine susţine a fi „cei mari ai pământului", îndreptăţiţi să primească de la toţi ceilalţi laudă, onoare şi aprobare? Care clasă de oameni îi împinge la o parte cu dispreţ pe toţi aceia care îndrăznesc să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu fără să ceară mai întâi permisiune de la ea? La aceste întrebări răspunsul este: ierarhia romano-catolică şi aliaţii sau asociaţii ei. Iehova îşi face cunoscut hotărârea „să smerească pe toţi cei mari ai pământului". Ierarhia, organizaţia principală, iezuiţii, fasciştii şi preoţimea aliată sunt aceia despre care vorbeşte Domnul când zice: că „ai cărui târgoveţi erau cei mai bogaţi de pe pământ". (vers. 8) De ce mijloc se va servi Iehova pentru a-i smeri pe aceşti „fruntaşi"? Aşa zişii oameni „mari sau fruntaşi ai pământului" sunt instrumentele lui Satan şi prin urmare duşmanii lui Dumnezeu; şi în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, în ziua mâniei sale îi va nimici. „Şi-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mâna Lui şi-i va mânca focul. Le vei şterge sămânţa de pe pământ, şi neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor." (Ps. 21:9,10) „Lucrarea ciudată" a lui Iehova descoperă acum duplicitatea şi făţărnicia acestor „mari", după cum se numesc ei înşişi, şi „lucrul lui nemaiauzit" va curăţi la început pământul de această organizaţie religioasă făţarnică, şi pe măsură ce acest lucru va înainta, va distruge complet întreaga organizaţie a Diavolului. Când va începe Armaghedonul şi reprezentanţii religiei vor fi nimiciţi, celor care nu stau de partea lui Iehova şi a Regelui său aceasta li se va părea „nemaiauzit" şi ciudat.

18. Ierarhia romano-catolică, adică "Ierarhia Jurisdicţiei", care stăpâneşte, susţine a fi organizaţia mamă. Sprijinitorii, agenţii, instrumentele, „corăbiile" şi complicii ei sunt desemnaţi ca odraslele sau „fiicele" ei. „Străbate-ţi ţara, ca Nilul, nici un brâu nu te mai strânge, fiica Tarsisului! Nu mai este nici un jug (nici o tărie, *după Biblia engleză*)." (Isaia 23:10) Râul Nil străbate întreg Egiptul în lungime şi din timp în timp se revarsă peste marginile sale şi inundă întreaga ţară ce-l mărgineşte. În sensul acesta zice Iehova fiicei Tarsisului: „Străbate" sau „inundă", adică: Fă o inspecţie deplină a lucrării şi a lucrului lui Iehova şi a efectului său, mergi, şi vezi tu însuţi, şi confirmă tot ce face „lucrarea sa ciudată" ierarhiei şi celeilalte preoţimi. Iehova l-a chemat pe poporul său ca „să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el" şi să vestească judecata lui Dumnezeu rostită împotriva organizaţiei religioase, şi iar aceasta este numită în profeţia lui Isaia „ţara (ta)", ceea ce denotă organizaţia ai cărei sprijinitori sau „corăbii" îi fac serviciu şi-i dau sprijin. Organizaţia mamă i-a colonizat, i-a supravegheat, i-a supus şi i-a exploatat pe cei desemnaţi în această profeţie ca „fiică". Faptul că fiicei Tarsisului i se porunceşte să străbată ţara ei proprie într-o călătorie de

Cuprins

inspecţie ca să vadă efectele pe care le va cauza executarea scopului lui Dumnezeu arată că „lucrul nemaiauzit” al lui Dumnezeu deja de la început va nimici organizaţia ierarhiei, corporaţia neînsufleţită, iar un număr de preoţi care sunt supuşi „Ierarhiei Jurisdicţiei” vor rămâne în viaţă câtva timp şi vor vedea aceste efecte înainte de a fi nimiciţi ei înşişi în cursul bătăliei.

19. Acelora care rămân în viaţă câtva timp încă după începutul bătăliei zilei celei mari Domnul zice: „Nu mai este nici o tărie.” (*după traducerea engleză*) Cuvântul evreiesc care în acest loc a fost tradus în engleză cu „tărie”, nu este acelaşi cuvânt care în versetul al 14-lea este tradus tot cu „tărie”, iar în traducerea română cu „cetăţuia”. „Nici un brâu nu te mai strânge” din partea organizaţiei mame a tirului modern, din partea „Ierarhiei Jurisdicţiei”, deoarece acest sistem a fost spulberat şi nu mai poate da sprijin „corăbiilor” sale. Aceasta dovedeşte că nu numai preoţimea de un rang inferior, pe care ierarhia a întrebuinţat-o să facă servicii de o importanţă mai mică pentru „organizaţia jurisdicţiei”, va trebui să bea potirul mâniei din mâna Domnului, ci şi cei mai înalţi membri ai Ierarhiei, inclusiv pontificele, vor trebui să bea din el, să verse şi să cadă. – Ierarhia. 25:27.

20. Unele traduceri engleze ale Bibliei şi traducerea românească a Sfintei Scripturi redau acest text în felul următor: "Nu mai este nici un jug!", adică nici o restrângere, nici o piedică. Ierarhia îi împiedică pe aceia care răspândesc adevărul cu privire la ea şi informează poporul despre împărăţia lui Dumnezeu ca singura speranţă a omenirii. Martorilor lui Iehova li s-a poruncit acum de Domnul: „Sculaţi-vă, să mergeţi împotriva Edomului ca să vă războiţi cu el!”, şi urmând această poruncă, cei credincioşi merg înainte în ciuda celei mai mari împotriviri ca să vestească mesajul lui Dumnezeu cu privire la scopul Său. Predica nu-i poate opri. Ierarhia romano-catolică îşi foloseşte toată influenţa şi toată puterea – exercitate prin reprezentanţii religiei, prin politicieni, comercianţi şi tribunale – spre a-i strânge pe martorii lui Iehova, şi a-i împiedica în vestirea adevărului. Când va începe Armaghedonul această împiedicare va fi înlăturată şi nu va mai fi „nici un jug” pentru martorii lui Iehova, deoarece atunci lucrarea de mărturie de pe pământ, respectiv însemnarea şi strângerea mulţimii mari de oameni prin Domnul va fi terminată. Până atunci „cei patru îngeri cărora li s-a dat să vatăme pământul şi marea” continuă să oprească furtuna Domnului. (Apoc. 7:1-3) Vine timpul când oprirea va înceta şi atunci „cele zece coarne” şi "fiara" nu vor mai fi „împiedicate”; şi ele se vor ridica împotriva organizaţiei religioase a ierarhiei, şi o vor sfâşia după voinţa lui Dumnezeu, şi atunci marele executor al lui Iehova va distruge complet fiecare parte a organizaţiei lui Satan. Religia care pentru atâta timp a adus ocară asupra numelui lui Iehova şi organizaţiile religioase cu legile lor politice şi comerciale vor dispărea complet în cursul bătăliei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.

21. Precum vechiul Tir şi-a întins comerţul peste mare şi peste ţările de pe coastă de jur împrejur, tot aşa Tirul modern, puternicul sistem religios, şi-a întins comerţul, din sediul său din Roma despre care se presupune că este de necucerit, asupra tuturor popoarelor din împrejurime. Vine timpul când se va începe „lucrul

Cuprins

nemaiauzit" al lui Iehova, şi privind efectele sale profetul său zice: „Domnul şi-a întins mâna asupra mării, a făcut să tremure împărăţii, a poruncit nimicirea cetăţilor Canaanului [cetăţii comerţului, după trad. *engleză*]." (Isaia 23:11) Organizaţiile religioase susţin în mod lăudăros că atât marea, cât şi pământul le aparţine, însă susţinerea lor este falsă: „A Lui este marea, El a făcut-o şi mâinile Lui au întocmit uscatul". – Ps. 95:5.

22. În Armaghedon Iehova va curăţa prin Executorul său marea şi uscatul de toate corăbiile de comerţ ale cetăţii Tirului, adică de instrumentele, vasele şi uneltele ei, şi de toţi sprijinitorii, şi păcăliţii ei. El îşi întinde mâna spre cele mai îndepărtate colonii ale Tirului modern, şi le mătură din cale. Domnul zice prin profetul său: „A făcut să tremure împărăţii", adică toate puterile stăpânitoare ale pământului, ale căror împăraţi au săvârşit desfrânare cu Tirul, desfrânata cea bătrână, în scop de profit şi îmbogăţire reciprocă. Aceste împărăţii nu vor fi în stare să rămână în picioare când le va clătina Iehova, ci se vor dărâma şi vor fi distruse. (Hagai 2:21,22) „Desfrânata" cea bătrână va fi prefăcută mai întâi în cenuşă, şi după aceea urmează ceilalţi. „Apoi unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire, a venit de a vorbit cu mine, şi mi-a zis: Vino să-ţi arăt judecata desfrânatei celei mari, care şade pe ape mari. Cu ea au desfrânat împăraţii pământul, şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei! … Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-l aducă la îndeplinire planul (după alte traduceri hotărârea) Lui, să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu. Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împăraţii pământului". (Apoc. 17:1,2,17,18; 18:3) „Împăratul Tirului", Diavolul însuşi şi tot ce aparţine împărăţiei sale, vor fi clătinaţi şi vor fi nimiciţi. – Ezechiel 28:12-19.

23. Iehova dă poruncă înaltului său împuternicit, Isus Christos, să execute organizaţia nelegiuită, şi cu privire la aceasta este scris: „A poruncit nimicirea cetăţuilor Canaanului" [negustorilor, *ARV, note marginale*], adică a cetăţuilor de pe ţărmul Canaanului [sau a Feniciei, conform traducerii *Rotherham*] unde au fost situate cetăţile Tir şi Sidon. Una dintre cetăţuile cele mai tari de pe ţărmul Canaanului a fost Tirul, şi Tirul a fost menţionat în mod deosebit în porunca de nimicire. (Ierarhia. 25:22) Tirul modern, organizaţia romano-catolică, este un zăgaz, probabil cel mai tare al organizaţiei vizibile a lui Satan. Nici o cetăţuie însă nu este atât de tare încât să poată rezista atacului din partea Executorului lui Iehova. Isus Hristos are cheile locuinţei morţilor, şi locuinţa morţilor nu-l va birui nici pe el şi nici pe organizaţia lui. Ierarhia romano-catolică a adoptat şi a aplicat în mod nedrept următoarele cuvinte ale Isus cu privire la organizaţia sa: „Porţile locuinţei morţilor nu o vor birui"; dar nu este departe ziua Domnului când verarhia va vedea pieirea ei completă şi va recunoaşte clar că ziua de a înşela pe alţii s-a sfârşit cu totul. Iehova dăruieşte acum dinainte această informaţie despre căderea acelei organizaţii făţarnice şi rele acelora care-l iubesc şi-l servesc credincios, ca aceşti credincioşi să fie mângâiaţi prin aceasta şi să fie întăriţi prin speranţa lor.

Cuprins

24. Dacă considerăm profeţia capitolului 23 din Isaia în întregimea ei, avem impresia că timpul bucuriei ierarhiei romano-catolice este înainte de Armaghedon, adică cu puţin timp înainte de începutul Armaghedonului. Dar vine timpul când bucuria acestui sistem religios trebuie să se sfârşească, deoarece aşa a poruncit Iehova, şi a scris prin profetul lui: „Şi (Iehova) a zis: De acum nu te vei mai bucura, fecioară necinstită, fiica Sidonului! Scoală-te şi treci în ţara Chitim, dar nici acolo nu vei avea odihnă". (Isaia 23:12) Întrucât în fruntea acestei profeţii stă scris „povară asupra Tirului" (vers. 1), desigur Tirul este acela căruia i se adresează Domnul cu cuvintele: „Fecioară necinstită, fiica Sidonului!" Cetatea Sidonului a fost clădită mai întâi şi de aceea este privit Tirul ca fiică. Sidonul a avut o religie diavolească. Tot aşa religia păgână a fost premergătoare papalităţii şi multe din învăţăturile diavoleşti ale păgânismului au fost primite de papalitate; amândouă vin de la Diavol şi sunt copiii lui.

25. Tirul de aceea a putut fi privit ca fiică „fecioară", fiindcă nu a fost căsătorită legal, ci a fost spurcată prin desfrânare, şi astfel curăţia ei a fost „siluită" sau necinstită. Această siluire a castităţii ei s-a întâmplat cu îngăduinţa ei, şi de aceea este „necinstită". Organizaţia religioasă romano-catolică a săvârşit desfrânare cu „toţi împăraţii" sau cu toate puterile stăpânitoare pământeşti ale organizaţiei vizibile a lui Satan; vine însă timpul, tocmai înainte de începutul Armaghedonului când Domnul va pune în mintea celor „zece împăraţi" sau puteri stăpânitoare ale naţiunilor să se ridice împotriva sistemului de religie desfrânat, şi atunci acest sistem va fi „asuprit". Dumnezeu va pune în mintea puterilor stăpânitoare să-i facă voinţa. – Apoc. 17:16,17.

26. Îndată ce va sosi începutul asupririi ei, sistemul ierarhiei va căuta odihnă undeva, şi referindu-se la căutarea sa, Dumnezeu îi zice: „Scoală-te şi treci (peste mare) în ţara Chitim", şi vezi dacă poţi găsi odihnă acolo! Întrucât Chitimul a fost situat în apropierea cetăţii Tirului, insula aceasta reprezintă o organizaţie secundară sau de ajutor unde femeia bătrână va căuta odihnă şi ajutor, dar nu le va găsi. Aceasta pare a arăta că sistemul ierarhiei romano-catolice va căuta un loc unde să poată găsi mângâiere, şi de aceea se va smeri şi se va adresa la o organizaţie de mai puţină importanţă ca să găsească o cale de scăpare de cea mai adâncă umilire, însă aceasta va veni negreşit peste ea, fiindcă va fi aruncată în gheenă. (Mat. 23:12) Va găsi sistemul ierarhiei odihnă acolo? Iehova răspunde: „Dar nici acolo nu vei avea odihnă". Din timp în timp sistemul Ierarhiei a primit câteva lovituri sau a suferit pierderi în ceea ce priveşte puterea lumească, dar ea a susţinut că aceste lovituri sunt de natură trecătoare. El susţine că este de durată veşnică şi nu poate pieri, de aceea poate îndura câteva regrese temporare, iar în perioada aceea ea îşi pregăteşte planul pentru recâştigarea terenului pierdut. Înjosirea şi duşmănia de care a avut parte Ierarhia în timpul trecut este, după cum susţine Ierarhia, „vremea puţină" când Satan este dezlegat, însă după trecerea acelei vremi Ierarhia va triumfa. (Apoc. 20: 3-7) Concluzia ei este iarăşi falsă. Timpul degradării sale complete este aproape; prin nimic nu va putea împiedica aceasta, şi de aceea ea nu va găsi nici o cale de scăpare. Nici măcar membrii

Cuprins

individuali ai acestei preoţimi religioase nu se vor putea travesti, îmbrăcându-se cu haine de plugar pentru a-şi ascunde identitatea. (Zah. 13:4-6) Ei nu vor putea scăpa de investigaţia amănunţită din partea altora, şi desigur nu de ochiul Executorului pedepsei lui Dumnezeu. Ierarhia va găsi odihnă numai în nimicire completă din care nu se va scula niciodată.

27. Iehova s-a servit de Caldei, al căror împărat a fost Nebucadneţar, ca executor, care astfel îl prefigurează pe marele Executor al lui Iehova, care va executa religia Diavolului, şi mai cu seamă sistemul romano-catolic. (Ezechiel 26:7-14; Ieremia 25:9,17,22). De aceea zice Iehova observatorilor: „Iată pe Haldei, care nu erau popor, locuitorii aceştia ai pustiei, cărora Asirianul le-a întemeiat o ţară; ei înalţă turnuri, surpă casele împărăteşti ale Tirului, le prefac în dărâmături". (Isaia 23:13) Cuvintele „Iată pe Haldei!" atrag atenţia asupra executorului lui Iehova care execută sentinţa divină asupra sistemului ierarhiei. Apoi profetul zice: „Acest popor (adică poporul Tirului vechi şi al celui modern, ierarhia romano-catolică) nu mai este". (*Biblia engleză revizuită*). De aceea n-ar avea nici un rost, după cum este spus în acest text, ca „corăbiile din Tarsis" care au intrat în portul lui Chitim, al insulei din apropierea Tirului, să-şi continue călătoria la Tir după ce au auzit vestea că Tirul nu mai există. În mod asemănător li se va spune în împlinire preoţilor inferiori, misionarilor şi altor organizaţii secundare că sistemul ierarhiei romano-catolice sau „Ierarhia Jurisdicţiei" a încetat să mai existe, şi de aceea nu mai are nici un rost să o mai caute. Şi un alt profit a scris clar că sfârşitul Ierarhiei va fi nimicire completă, şi va "fi ca şi când n-ar fi fost niciodată." (Obadia 16). În versetul 13 din Isaia 23 este scris: "Locuitorii aceştia ai pustiei, cărora Asirianul le-a întemeiat o ţară". Cuvântul Asirianul din această partea textului înseamnă ca în Gen. 10:11, "cel ce are succes".

28. În zilele lui Isaia puterea mondială asiriană a avut supremaţia asupra Caldeilor; dar în zilele lui Ieremia şi 18 ani înainte de căderea Ierusalimului, Nebucadneţar a devenit Regele Babilonului, punând bazele imperiului babilonian. (Isaia 39:1-8) Din acest motiv cuvintele lui Isaia (în 23:13) „Asirianul le-a întemeiat o ţară", se referă evident la Caldei sau Babilonieni. „Asirianul" îl reprezintă pe Executorul lui Dumnezeu, pe Isus Christos. Observaţi că nu ca o naţiune „le-a întemeiat o ţară" „Asirianul". Babilonul a existat înaintea Asiriei, despre Nimrod este scris: „El a dominat la început peste Babel, Erec, Acad şi Calne, în ţara Şinear. Din ţara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah." (Gen. 10:10,11) Un alt autor (Hislop) redă acest text în felul următor: „Devenind tare, a plecat din această ţară şi a zidit Ninive", capitala Asiriei. Ţinând în minte această declaraţie, observaţi că textul, după traducerea engleză revizuită, sună în felul următor: „Asirianul a hotărât", adică l-a hotărât „pe acest popor" din Tir. Ce a hotărât despre acest popor din Tir? Profeţia răspunde: „Pentru fiarele deşertului" (*trad. Menge*) Aceasta înseamnă în mod vădit că Executorul lui Dumnezeu reprezentat prin „Asirianul" a "hotărât" ca Tirul modern (organizaţia ierarhiei romano-catolice împreună cu preoţimea şi aliaţii ei) să fie într-un loc, într-o stare pustiită şi lipsită de oameni, care nu poate fi locuită decât de fiare

Cuprins

sălbatice, adică un loc al nimicirii. Observaţi cum cuvintele din Apocalips 18:2,3 sprijină această concluzie: „El a strigat cu glas tare şi a zis: A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor (al ţapilor sălbatici, al satirilor), o închisoare a oricărui duh necurat (aburi puturoşi care se ridică ca nişte stafii sau năluci din pământul mlăştinos, murdar şi putregăios), o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte (un loc căutat de păsările de pradă pe care legea lui Dumnezeu îl declară nepotrivit spre a fi locuit de oameni); pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, şi împăraţii pământului au desfrânat cu ea, şi negustorii pământului s-au îmbogăţit din risipa desfătării ei!" Acest text se referă fără îndoială la organizaţia religioasă a lui Satan, şi partea principală a acestei organizaţii este ierarhia romano-catolică. Din acest motiv descoperă profeţia lui Isaia că Executorul lui Iehova a condamnat această organizaţie a religiei diavoleşti la pustiire, în armonie cu decretul sau sentinţa scrisă mai înainte la dictatul lui Iehova.

29. Profetul vorbeşte în continuare despre izbânda Caldeilor, referindu-se în mod simbolic la Executorul lui Iehova: „El înalţă turnuri, surpă casele împărăteşti ale Tirului". Au înălţat turnuri de asediere, şi astfel s-au suit peste zidurile Tirului de odinioară, şi au dărâmat casele împărăteşti ale prinţilor comerţului. În împlinirea profeţiei referitor la Tirul modern, la organizaţia ierarhiei romano-catolice, Isus Christos, Executorul sentinţei lui Dumnezeu, ridică turnuri de asediu împotriva sistemului religios al Diavolului şi împotriva prinţilor organizaţiei romano-catolice care fac comerţ cu oameni şi nimicesc drepturile lor, şi-l nimicesc pe acesta, inclusiv aşa zisul „Sfântul Părinte", toţi prinţii bisericii care fac comerţ. Şi ce este rezultatul? Profetul răspunde: „Le prefac în dărâmături" adică: Executorul lui Iehova va dărâma la începutul Armaghedonului sistemul religios al Diavolului.

30. Zidurile de apărare ale sistemului romano-catolic, care a ocărât atât de mult timp numele Dumnezeului Celui Atotputernic, vor fi prefăcute cu totul în dărâmături, şi apoi indivizii care vor mai rămâne un timp oarecare în viaţă vor avea motiv să se vaite. Din acest motiv zice profetul lui Iehova: „Bociţi-vă corăbii din Tarsis! Căci cetăţuia voastră (adică a Tirului modern) este nimicită." (Isaia 23:14) Acesta este o declaraţie asemănătoare cu cea făcută în Isaia 23:1, şi ea arată că acest „bocet" se ridică la începutul Armaghedonului, când va cădea ierarhia. În traducerea Menge versetul al 14-lea sună astfel: „Bociţi-vă, corăbii din Tarsis! Căci zidul vostru de apărare este nimicit". Conform hotărârii Domnului Iehova, „Ierarhia Jurisdicţiei", guvernul central al sistemului religios, care îşi are sediul în cetatea Vaticanului, Italia, de unde lucrează şi înşeală poporul de veacuri, şi ocăreşte numele lui Dumnezeu, va fi distrusă şi va pieri cu siguranţă. Când acest zid de apărare va pieri sprijinitorii lui nu vor putea face altceva decât să se bocească. Armaghedonul va marca împlinirea completă a profeţiei lui Isaia din capitolul 23, versetele 1 până la 14, pe care le-am şi examinat mai sus.

Împlinire aparentă

31. Unii au sugerat că versetele 1 până la 14 din Isaia 23 descriu anumite experienţe rele pe care le-a avut ierarhia romano-catolică în decursul unei perioade de şaptezeci de ani, şi anume din 1848 până în 1918, când a fost „uitată", şi „bocetele" ei au putut fi auzite, iar la sfârşitul acestei perioade biserica romano-catolică a ocupat din nou locul de frunte, iar din această cauză partea din urmă a profeţiei scrisă în Isaia 23 se împlineşte după realizarea părţii anterioare a profeţiei. Faptele nu corespund acestei concluzii, deoarece „bocetul" Tirului se referă în mod clar la ceea ce se întâmplă la începutul Armaghedonului. Totuşi se arată o împlinire aparentă a profeţiei despre „bocetul corăbiilor din Tarsis" sau a sprijinitorilor Tirului în decursul celor şaptezeci de ani menţionaţi mai sus; dar în loc să numim aceasta o împlinire, este mai potrivit să o privim ca o paralelă pe o scară mai mică a împlinirii date în profeţie. Este convenabil să citǎm în acest loc anumite fapte istorice care aparţin subiectului, fapte care s-au întâmplat în decursul perioadei de şaptezeci de ani, între anii 1848 şi 1918, ca cercetătorul să le cumpănească cu ocazia studiului profeţiei, şi în acelaşi timp să înlăture prin această examinare orice îndoială, care altfel poate c-ar exista. Aceste fapte istorice intercalate aici sunt extrase din izvoare cunoscute şi consacrate, şi ele se referă la sistemul religios romano-catolic din 1848 până în 1918.

Fapte istorice

32. 1848 – 22-24 februarie: Revoluţie în Franţa, Regele Louis Philippe a abdicat; se proclamă republica. Martie: Revoluţie în Austria. Mişcare revoluţionară în Germania. Răscoală în Roma; populaţia cere un minister democratic şi proclamarea naţiunii italiene; Papa Pius al IX-lea ezită; Romanii înconjoară palatul şi se dă o luptă. Papa acceptă un minister popular (Cardinal Palma, secretarul Papei este împuşcat în această luptă), 16 noiembrie. În 20 noiembrie Papa fuge deghizat în Gaeta. 28 noiembrie: Papa protestează împotriva procedurii guvernului provizoriu (din Roma).

33. 1849 ianuarie: Revoluţie în diferitele state ale peninsulei italiene. 8 februarie: Adunarea naţională română dezbracă Papa de toată puterea lumească şi ia forme de guvern republican. 18 februarie: Papa face apel la puterile catolice (ale lumii). „El s-a bucurat acum de simpatia reacţionarilor din întreagă lumea care priviseră atât de rece încercările sale de reformă de mai înainte, dar el îşi atrage blestemul liberalilor a căror cauză o părăsise. Roma lăsată fără domnitor a înflorit într-o republică. Papa a protestat împotriva tuturor măsurilor luate de ea şi a chemat lumea catolică să o apese. (Enciclopedia lui Mc. Clintock and Strong volumul VIII., „Pius IX") 3 iunie: Francezii sub conducerea mareşalului Oudinot încep un atac asupra Romei. În 30 iunie, după o rezistenţă curajoasă, Romanii au capitulat înaintea armatei franceze. 4 iulie: Adunarea română este dizolvată şi un ofiţer din tabăra lui Oudinot vine în Gaeta ca să predea Papei cheile Romei.

34. 1850 aprilie: Papa se întoarce la Roma; cardinalul Antonelli devine ministru de externe: „Papa s-a întors în aprilie 1850, înconjurat de batalioanele

Cuprins

unei armate franceze… Prima sa faptă a fost o perfidie: el a anulat Constituţia drepturilor scrise pe care o garantase supuşilor săi… Inchiziţia şi-a început din nou activitatea sfântă… Biblia a fost interzisă. (Enciclopedia de Mc. Clintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX") 24 septembrie: el publică o bulă prin care instituie o ierarhie romano-catolică în Anglia.

35. 1861, 27 martie: Cavour ridică Roma la rangul de capitală a Italiei. Iunie: Împăratul Franţei refuză o reuniune cu Austria şi Spania spre a menţine puterea temporală a Papei. „În anul 1868 austriecii au rupt concordatul şi au declarat emanciparea lor spirituală. La un an după aceea regina Izabela a fost izgonită din Spania, şi guvernul poporului a refuzat să fie legat cu papalitatea prin tratate anterioare (29 şi 30 septembrie)". În 16 februarie 1873 a fost proclamată prima republică spaniolă în Madrid, Spania. (Enciclopedia de Mc Clintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX").

36. 1870, 11 septembrie. Papa refuză condiţiile oferite de regele Italiei (Suveranitate asupra oraşului Leon şi păstrarea veniturilor sale). 20 septembrie: După o scurtă rezistenţă a trupelor papale străine care au încetat din porunca papei, trupele italiene sub comanda generalului Cadorna intră în Roma. 21 septembrie: Cardinalul Antonelli publică un protest diplomatic împotriva ocupării Romei de Italieni. 26 septembrie: protestul papei (încă tot Pius IX). 29 septembrie: Circulara papei adresată cardinalilor în care se plânge de invazie, pierderea libertăţii sale şi deschiderea sacului său poştal. 2 octombrie: plebiscit (vot ce face cunoscut voinţa întregii naţiuni): din 167.548 de voturi 133.681 sunt pentru unirea Romei cu Regatul Italiei. 8 octombrie: rezultatul plebiscitului este trimis regelui (Italiei). 9 octombrie: Roma şi provinciile sale sunt anexate regatului prin edict regal.

37. Anul 1871. 13 mai: este dată legea care garantează papei libertatea personală deplină şi onoruri, un venit de 3.225.000 de lire etc. Acesta este refuzată de papă în cuvântarea sa din 15 mai. 27 octombrie: Cuvântarea solemnă a papei, numirea mai multor episcopi italieni, încă refuză garanţiile. – Dicţionar of Dates de Haydn, sub „Roma" „Papi", „Franţa", „Spania" etc.

38. „În anul 1870 războiul cu Prusia a nimicit, în sfârşit, imperiul în Franţa, şi cu căderea lui Napoleon (Jerome) nu numai că şi francezii au refuzat să fie legaţi de Roma, ci porţile cetăţii veşnice ce s-au deschis întregii Italii. Cu toate străduinţele (regelui) Victor Emanuel pentru pace, papa a stăruit în protestul său încăpăţânat împotriva schimbării inevitabile … El a trăit retras în Vatican şi s-a numit el însuşi prizonier." – Enciclopedia de Mc Clintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX".

39. 1878 – 7 februarie: papa Pius IX moare. „El a murit în 7 februarie 1878 după o boală lungă (hidropizie). Misiunile bisericilor au fost de asemenea întărite şi au fost duse înainte în „*partibuis infidelium*", şi în ţările care mai înainte au fost păgâne sau protestante, mari domnii bisericeşti au fost adăugate numerosului cler care stăpânea peste „ascultarea latină". El a luat măsuri prin scrisoarea papală din 1850 pentru guvernul bisericii din Anglia… bucurându-se de triumful presupus al bisericii sale în ţara care a fost timp de trei secole locul Reformării. După aceea el

Cuprins

a creat în ţara noastră (în Statele Unite ale Americii) o puternică ierarhie romano-catolică, ridicând în anul 1875 arhiepiscopul din New York la rangul de cardinal, şi pregătind calea reintroducerii ierarhiei în Scoţia, ceea ce în 1878 a şi luat vigoare… Una dintre petele cele mai ruşinoase de pe paginile istoriei guvernului său este convertirea violentă a băiatului evreu Mortara, şi la acest capitol aparţine şi situaţia mizerabilă a evreilor din Roma, unde zidurile gheto-ului au fost înlăturate numai după introducerea puterii italiene. – Enciclopedia de Mc Clintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX".

40. „De asemenea, el a întemeiat patru dioceze noi în Statele Unite, şi anume în Albany, Buffalo, Cleveland şi Galveston, toate în anul 1847. În anii de mai târziu el a mai întemeiat aproape 50 de dioceze în oraşe americane de mărime mijlocie. Lucrurile s-au desfăşurat acum prea repede şi prea întins pentru Pius care a refuzat să favorizeze mişcarea revoluţionară… Papa acum a pierdut favoare poporului de tot. Ameninţat de gloată în palatul lui propriu, el a fugit în Gaeta şi în februarie 1849 a fost proclamată o republică romană, avându-l ca preşedinte pe Mazzini. Louis Napoleon a hotărât însă să-l restaureze pe papă, şi în acest scop a trimis o expediţie la Roma sub conducerea lui Oudinat, prin care patrioţii italieni conduşi de Garibaldi au fost biruiţi. Roma s-a predat în 3 iulie, dar Papa numai în Aprilie 1850 s-a întors în capitala sa… Papa însuşi şi-a concentrat acum toată atenţia asupra bisericii. El i-a rechemat pe iezuiţi, a canonizat sfinţi şi a înfiinţat două dogme… în anul 1854… în anul 1870. Înainte de acest timp domeniul stăpânirii lumeşti al papei s-a micşorat în chip lamentabil, şi anume din cauza unificării progresive a Italiei sub Victor Emanuel. Totuşi puterea lumească a papei a fost asigurată prin prezenţa unei trupe franceze în Roma… În 20 septembrie 1870 trupele italiene au intrat în Roma, şi puterea lumească a papei s-a sfârşit. Vaticanul a fost lăsat papei; relaţia diplomatică liberă, onorurile cuvenite unui domnitor, o listă civilă de 129.000 lire anual i-au fost asigurate. El însă a refuzat toate acestea, s-a închis în Vatican şi în grădina sa, declarând că este un deţinut şi este un prizonier în palatul său propriu." – The Americane, volumul 22, „Pius IX", pag. 137.

41. 1878, 4 martie: Ierarhia romană restabilită de papă; Arhiepisco în Glasgow, episcop în Dungeld etc. Aceasta s-a întâmplat cam cu o lună după moartea lui Pius IX, care a fost papă aproape 32 de ani. „În noiembrie 1848 (anul fugirii lui Pius al IX-lea la Gaeta) episcopii germani ai corporaţiei romane s-au adunat la Würzburg ca să se sfătuiască cu privire la metoda cea mai bună de procedare în acea perioadă critică… Cu puţin timp înainte de aceea se crease o organizaţie de o importanţă mare în care să conlucreze şi laici, şi anume într-o măsură proeminentă, şi aceasta a fost Uniunea Pius, perechea romano-catolică a sinoadelor bisericii protestante… În oct. 1848 a fost întemeiată la Mainz prima uniune de felul acesta sub numele de Pius. Aici au fost unite toate uniunile singuratice într-o mare comuniune comună, şi anume sub numele de „Uniunea catolică a Germaniei"; deşi în limbajul obişnuit i s-a spus pe scurt Uniunea Pius… A doua adunare s-a ţinut în Breslau, unde au primit scrisoarea papală, iar adunarea

Cuprins

a exprimat în public că „*O Germanie unită numai cu un creştinism catolic este posibilă*”. Şi aici s-a organizat o nouă asociaţie şi anume Uniunea Vicenţius pentru misiunea interioară. În Statele Unite nu există o localitate mai mare în care să nu se găsească una dintre aceste uniuni. Tendinţa este la toate aceeaşi, deşi au nume diferite. Scopul acestor organizaţii *în Statele Unite este de a aduce Statul cât se poate de mult sub influenţa ierarhiei şi a-l supune stăpânirii sale,* iar terenul de activitate este arena politică. Ei influenţează deja corpurile legiuitoare, autorităţile şcolare, ba, noi putem zice că formează un stat în stat.” – Enciclopedia de Mc Clintock and Strong, volumul VIII, „Pius Societies”.

42. 1914, 3 sept.: Cardinalul de la Chiesa a fost ales ca urmaş a lui Pius X şi a luat numele Benedict XV. 1917, 1 august: Benedict XV emite „nota sa de pace” celebră la care „preşedintele Wilson răspunde în numele aliaţilor şi a puterilor asociate, spunând că idealurile exprimate (de papa) sunt în acelaşi timp şi idealurile lor, dar că puterile centrale nu par dispuse de a le recunoaşte sau a le accepta”. – The Americane, Volumul 3, „Bendedict XV”.

43. 1918, 11 Noiembrie: Începutul marii campanii în favorul fondului de război în Statele Unite, la care iau parte şapte organizaţii. „Fireşte că a fost o mare nemulţumire din pricina acestui angajament – mai cu seamă deoarece consiliul de război catolic, în care sunt cuprinşi şi cavalerii lui Columb, primeşte 30.000.000 de dolari. Aceia care sunt împotrivă sunt de părere că Organizaţia „Cavalerii lui Columb” ca atare nu are mai mult drept la privilegii de cvartir şi tranşee decât alte societăţi secrete, şi că biserica catolică nu-i permis să aibă privilegiul în lagărul de război sau pe câmpul de bătaie care nu se acordă şi altor corporaţii religioase. Biserica catolică cu deosebire va sta ca o organizaţie politică, care în tot cursul războiului n-a neglijat nici un mijloc pentru a avansa interesele papale… Iar între acuzele care vor fi ridicate după război împotriva bisericii catolice va fi uzufructul ei ciudat din privilegiile de cvartir şi tranşee, şi metoda poruncitoare prin care şi-a asigurat un loc în fondul de război”. – The Apostolic Review, 19 noi. 1918.

44. 1918, 30 noiembrie: Revista „Evening World” din New York zice că papa doreşte să ia parte la conferinţa de pace ca să câştige ceva „putere lumească”, şi adaugă că Vaticanul încearcă să instaleze în clădirea Vaticanului un birou de telegraf privat cu legături telegrafice private cu toate guvernele ca să nu fie silit să folosească liniile telegrafice italiene. – The Watchtower, 1 Ian. 1918, pg. 4,5.

45. Ianuarie 1919: Benedict XV îi eliberează pe catolicii italieni de toate împiedicările de a lua parte la mişcările politice italiene. Relaţiile sale cu casa regală italiană au fost mai cordiale decât ale oricărui Papă de la 1870 încoace, iar pe faimoasa „chestiune romană” a lăsat-o să se aranjeze pe calea cea mai bună. La început „domniei” lui Benedict cam douăzeci de naţiuni au întreţinut relaţii diplomatice formale cu Vaticanul. La sfârşitul acestei, în anul 1922, au fost mai multe de treizeci şi una. Relaţiile cu Franţa au fost restabilite din nou, Imperiul Britanic a luat măsuri pentru o reprezentare mai intimă. Se începuseră tratative pentru schimbul de ambasadori cu Tokio, Japonia. – „The Americana”, volumul 3, „Benedict XV”.

Cuprins

46. 1919, 11 martie: O ştire de la Associated Press din Paris sună după cum urmează:

„Am auzit că papa Benedict a adresat puterilor un apel în care a subliniat urgenţa unei încheieri grabnice de pace cu Germania. Am înţeles că Papa a zis că Vaticanul are informaţii sigure că situaţia socială şi economică din Germania este foarte serioasă, şi că el se teme că bolşevismul se răspândeşte cu o repeziciune încât rezultatul ar putea fi întemeierea unui stat bolşevic care s-ar uni cu Rusia bolşevică. – „The Watchtower", 1 aprilie 1918, pag. 100, 101.

47. 23 martie 1919: Prima adunare de fasciști în Milano, Italia. Mai: Adolf Hitler vizitează prima sa adunare nazistă în München, Germania. Septembrie: Conferinţa Catolică Naţională pentru Bunăstare [NCWC – Naţional Catolic Welfare Conference, mai înainte Sfat (Council)] se organizează în Statele Unite.

48. După sfârşitul războiului mondial în anul 1918, ierarhia romano-catolică a observat că a sosit timpul potrivit ca să facă străduinţe spre a dobândi din nou puterea lumească pe care a posedat-o odinioară. Ierarhia şi-a continuat apoi străduinţele care în 11 februarie 1929 au fost încununate cu succes când s-a vestit în mod public că puterea lumească a papei a fost restabilită.

49. Acum este important să constatăm care este însemnătatea şi aplicarea celor „şaptezeci de ani" menţionaţi în profeţie, ce vrea să spună că desfrânata va fi dată uitării şi ce înseamnă „cântecul despre desfrânată". Este destul să spunem, ajungând până aici cu studiul nostru, că profeţia din versetele 15 şi 16 se împlineşte înainte de începutul „bocetului" menţionat în versetele 1 şi 14, „bocet" care marchează clar începutul bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Acum urmează examinarea ultimei părţi a profeţiei.

(va fi continuat)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce scop a dirijat afacerile naţiunii lui Israel şi ale oamenilor care avut o legătură cu Israel? Pentru care situaţie prezentă s-a făcut acea îngrijire?

2,3. Unde au fost situate cetăţile Tir şi Sidon, insula Chitim şi colonia Tarsis? În ce legătură au stat unele cu altele? Ce înseamnă aceasta în împlinirea lui Isaia 23:6?

4. Arată motivul întrebării: „Aceasta este cetatea voastră cea veselă?" Explică cuvintele celelalte: „Care avea o obârşie veche" şi aplică aceste cuvinte!

5,6. De se spune: „Ale cărei picioare o vor duce să locuiască departe?" Arată cu ajutorul textelor biblice referitoare la această chestiune, de ce şi cum se va întâmpla aceasta?

7,8. În ce măsură au lucrat „Tirul şi Sidonul şi toate ţinuturile Filistenilor", precum este descris în Ioel 3:4-6? Cum se va purta Domnul Dumnezeu cu ei pentru aceasta, după cum este scris în Ioel 3:7,8?

9,10. Ce judecată îl aşteaptă pe Tirul modern după cum este spus în Amos 1:10? De ce va fi pedepsit cu „foc" după cum zice textul? De numeşte Isus această bandă: „şerpi, pui de năpârci" şi de ce se îndoieşte că vor putea scăpa de gheenă?

Cuprins

11. Cum aplică acuzaţia lui Isus din Matei 23:15 lucrării ierarhiei romano-catolice? Arată că Isaia 23:8 descrie potrivit organizaţia romano-catolică în limbaj profetic!

12-17. Arată scopul întrebării: „Cine a luat această hotărâre împotriva Tirului?" Aplică cu ajutorul scripturilor respective răspunsul dat în versetul al 9-lea?

18-20. Arată cine este „fiica Tarsisului"! „Străbate ţara, ca Nilul": cum şi cu ce scop? Ce se înţelege sub cuvintele: „Nici un brâu nu te mai strânge?" Ce dovedeşte aceasta?

21-23. Când şi cum îşi va întinde Iehova mâna asupra mării, după cum este profetizat aici? Pe care împăraţi le va clătina şi cum? Arată cine este „cetatea" comercială prezisă! Cui va da Iehova poruncă cu privire la ea, şi cum se va executa această poruncă?

24-26. Arată cine este „fecioara necinstită, fiica Sidonului"! Cum s-a bucurat şi pentru ce nu se va mai bucura? Când şi cum va trece în ţara Chitim? De ce nu va găsi acolo odihna?

27-29. Arată motivul expresiei următoare din Isaia 23:13: „Iată ţara Haldeilor"! Explică şi aplică următoarele declaraţii: a) „Acest popor nu mai este"; b) „Asirianul a poruncit locuitorilor pustiei"; c) „Ei înalţă turnuri , surpă casele împărăteşti ale Tirului"; d) „Ce preface în dărâmături"!

30. Aplică versetul 14!

31-48. Ce a fost sugerat cu privire la împlinirea lui Isaia 23, referindu-se la ordinea scrierii acestei profeţii? Menţionează fapte istorice care confirmă concluzia că partea din urmă a profeţiei scrisă în Isaia 23 se împlineşte înainte de împlinirea primei părţi!

49. Ce puncte trebuie constatate în continuare, examinând această profeţie?

(W.T. din 15 Aprilie 1937)

PROFEŢIE

Cum putem şti când avem o interpretare corectă a profeţiei? Chiar de la început trebuie să înţelegem că „nicio profeţie din Scripturi nu provine dintr-o interpretare personală." (2. Pet. 1:20) Dacă omul oferă o interpretare personală unei profeţii, aceasta nu reprezintă decât simpla sa părere proprie, părere care nu are nicio valoare deoarece niciun om nu este autorizat de Cuvântul Lui Dumnezeu să îşi ofere părerea. Au existat multe încercări de a interpreta profeţii, însă acestea au eşuat din cauză că regulile Domnului fuseseră ignorate. Din moment ce nicio profeţie nu provine dintr-o interpretare personală, înţelegem că Domnul Dumnezeu este cel care interpretează aceste profeţii, cauzând ca diverse evenimente să se petreacă în îndeplinirea a ceea ce a fost prezis; prin urmare, este imposibil ca vreun

Cuprins

om să înţeleagă o profeţie, până când astfel de evenimente nu încep să se îndeplinească, dezvăluind o îndeplinire parţială a sa. Profeţia nu poate fi înţeleasă decât la momentul stabilit de Dumnezeu. Apoi, ea este înţeleasă de oamenii care au încheiat un legământ cu El, deoarece ei sunt cei care au spiritul Său. – 1. Cor. 2:10.

Pentru a determina dacă o profeţie (şi profetul care o rosteşte) este falsă sau adevărată, Iehova a creat următoarele reguli: Profetul trebuie să vorbească în numele Lui Iehova, indicând astfel autoritatea de a vorbi; cuvintele profeţiei trebuie să tindă să îl întoarcă pe ascultător spre Iehova şi spre gloria numelui Său; iar la un moment dat, profeţia trebuie să aibă loc. (Deut. 18:21,22; 13:1-5; Ier. 28:13-17) Îndeplinirea unei profeţii trebuie să fie neapărat în armonie cu aceste reguli. Evenimentele care au loc trebuie să fie conform profeţiei scrise, trebuie să justifice numele Lui Iehova şi să Îl înalţe, şi nu trebuie să preamărească numele vreunei făpturi umane. Dacă interpretarea profeţiei respective tinde să laude sau să pună accentul pe numele omului, acea interpretare nu este una adevărată deoarece este contrară Cuvântului Lui Dumnezeu. (Iov. 32:21,22; Luc. 16:15) În îndeplinirea scopurilor Sale, Dumnezeu îi foloseşte pe agenţii Săi, însă întreaga onoarea îi aparţine Lui, şi nu agenţilor.

În afara Lui Isus Cristos, nu s-a prezis şi nu s-a prorocit existenţa vreunui altul în selectarea şi dezvoltarea membrilor organizaţiei Lui Dumnezeu. Prin urmare, este clar că în îndeplinirea profeţiei Lui Dumnezeu, niciuna dintre persoanele care au încheiat un legământ cu El nu este şi nu va fi identificată. Ar fi contrar Scripturilor ca vreun individ să fie scos în evidenţă şi să spună că el va îndeplini profeţia. Ar fi ca şi când ochiul i-ar spune mâinii: „Eu sunt cel mai important, iar tu nu reprezinţi nimic.” – 1. Cor. 12:12-22.

„Slujitorul ales” al Lui Iehova este Isus Cristos. Prin urmare, membrii trupului Său sunt consideraţi în mod colectiv, şi nu individual. Iehova Dumnezeul este Stăpânul, iar „slujitorul” este instrumentul folosit pentru scopul Său; întreaga onoare I se cuvine marelui Stăpân. Iehova Stăpânul este cel care îi spune „slujitorului Său ales”: „Iată, lucrurile dintâi s-au împlinit [şi anume, unele profeţii pe care Eu ţi le-am arătat au fost împlinite], iar acum declar lucruri noi; înainte ca ele să vină, Eu vă spun despre ele.” (Isa. 42:9) Când o profeţie este parţial împlinită, deci în curs de împlinire, Iehova le permite oamenilor Săi unşi cu care a încheiat un legământ să vadă înţelesul profeţiei, iar aceştia, în schimb, trebuie să transmită mesajul mai departe celor care au urechi de auzit. Unele profeţii au fost împlinite, iar altele se află în curs de ideplinire; prin regulile stabilite care guvernează îndeplinirea lor, prin graţia şi spiritul Său, Dumnezeu îi spune „slujitorului Său ales” despre lucrurile care se vor întâmpla cât de curând, declarând altele noi, înainte ca acestea să aibe loc.

Profeţia a fost scrisă din timp, pentru binele oamenilor unşi ai Lui Dumnezeu. (Rom. 15:4) Astfel, îndeplinirea profeţiei trebuie să aibă loc şi trebuie să fie făcută cunoscută persoanelor unse cât acestea încă se află pe pământ, deoarece în caz contrar, scopul anunţat ar fi înfrânt. Cei unşi nu vor mai avea

Cuprins

nevoie de mângâiere şi speranţă odată ce vor fi făcuţi asemeni Lui Isus Cristos, şi odată ce vor fi primiţi în glorie. Mângâierea şi încurajările sunt pentru binele lor cât ei încă se află pe pământ, mai ales în „aceste zile de pe urmă". Din moment ce scopul profeţiei care este în curs de îndeplinire este de a justifica numele Lui Iehova, atunci ea trebuie să îi implice pe oamenii pe care El i-a ales pentru numele Său, trebuind de asemenea să identifice clasa care I se împotriveşte Lui Dumnezeu şi scopurilor Sale.

Când anumite evenimente se întâmplă şi sunt cunoscute, acestea se numesc fapte reale. Dacă aceste evenimente care au loc îi implică pe oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu, şi dacă îi distinge de duşmanii Săi, şi dacă ele tind să onoreze şi să justifice numele Lui Dumnezeu, potrivindu-se lucrurilor prevăzute în profeţie, atunci putem şti că avem interpretarea Lui Dumnezeu a profeţiei – deci, interpretarea corectă. Din această cauză profeţia nu poate fi înţeleasă decât la momentul stabilit de Dumnezeu, moment în care ea se află în curs de îndeplinire, sau este deja îndeplinită. Totuşi, profeţia care a fost deja îndeplinită, sau care se află în curs de împlinire, le permite oamenilor unşi ai Lui Dumnezeu să îşi dea seama de înţelesul altor profeţii scrise în armonie cu ceea ce va urma să se întâmple în viitorul apropiat.

Într-o altă parte (vedeţi „Profeţia", pag. 71-76), au fost oferite dovezi scripturale care arată că venirea Domnului Isus Cristos la templul Lui Dumnezeu a avut loc în primăvara anului 1918. Primele capitole ale profeţiei lui Ezechiel se potrivesc şi confirmă lucrarea pe care organizaţia Lui Dumnezeu o desfăşoară din acea dată. Lucrurile despre care profetul vorbeşte sunt de foarte mare interes pentru persoanele unse ale Domnului, atunci când sunt privite prin prisma evenimentelor care s-au întâmplat recent. Acest lucru arată de ce profeţia nu a putut fi înţeleasă înainte de anul 1918. Acela a fost momentul în care „templul divin a fost deschis", iar oamenilor credincioşi ai Lui Dumnezeu li s-a permis să aibe o viziune a lucrurilor cereşti prin prisma evenimentelor care urmau să aibă loc pe pământ, chiar înaintea ochilor lor. După ce Domnul îi foloseşte pe oamenii cu care a încheiat un legământ în îndeplinirea profeţiei, însă fără ştiinţa lor, El le oferă o înţelegere asupra a ceea ce s-a întâmplat. Pentru toţi cei care sunt capabili să privească înapoi şi să vadă cum cei credincioşi folosiţi de Domnul au jucat un rol în îndeplinirea profeţiei, reprezintă o adevărată încurajare şi mângâiere, ceea ce le sporeşte speranţa pentru lucrurile şi mai măreţe care vor urma.

Printre cei şaisprezece „profeţi literari" ai Lui Iehova se numără şi Ezechiel. Ezechiel avea douăzeci şi cinci de ani în momentul în care a fost dus alături de alţi israeliţi în captivitate, în Babilon. Numele său înseamnă „Dumnezeu va da putere" sau „puterea Lui Dumnezeu". După cum spune şi numele său, Ezechiel a fost întărit de către Domnul, simbolizând astfel societatea de oameni care au încheiat un legământ cu Dumnezeu, care îi sunt devotaţi şi care sunt „puternici întru Domnul şi în forţă măreţiei Sale". Aceştia sunt „întăriţi cu măreţie în omul lăuntric, prin spiritul Său." (Efes. 6:10; 3:16) Domnul a venit la Ezechiel în al cincelea an al captivităţii sale, iar atunci el a avut prima sa viziune. Avea pe

Cuprins

atunci treizeci de ani, aceea fiind vârsta care trebuia să fie atinsă pentru a putea începe lucrarea de preoţie – Ezec. 1:2.

Este foarte probabil ca Ezechiel şi Daniel să se fi aflat în aceeaşi mulţime de captivi, deoarece se pare că ei au fost prinşi în acelaşi moment, şi anume în anul 617 î.Cr. Înregistrările divine arată că amândoi erau pe placul Lui Iehova; astfel, ei nu au fost luaţi în captivitate din cauza unor nelegiuiri, ci pentru a sluji scopurilor Lui Dumnezeu şi pentru a prevesti lucrurile care trebuie să se întâmple în „zilele de pe urmă". Aceasta a fost prima captivitate din Ierusalim în Babilon. „Iar el [Nebucadneţar, împăratul Babilonului] l-a dus pe Ioiachin în captivitate în Babilon, şi pe mama împăratului, şi pe soţiile împăratului, şi pe demnitarii săi, şi pe oamenii de seamă ai ţării, pe toţi aceia i-a dus în captivitate din Ierusalim în Babilon. şi toţi vitejii, [...] pe toţi cei puternici şi apţi de război, chiar şi pe ei împăratul Babilonului i-a adus captivi în Babilon." – 2. Reg. 24:15,16.

Este interesant de remarcat ceea ce este scris aici, şi de comparat cu unele evenimente care s-au petrecut în anul 1918 şi 1919, aşa cum au fost ele descrise până acum în „Turnul de Veghere". „Din anul 1918 şi până în anul 1919 a existat o perioadă de mari chinuri şi suferinţe. În acea perioadă, biserica era practic captivă în Babilon – aceasta fiind una dintre denumirile date organizaţiei Satanei." – Vedeţi „Turnul de Veghere" din 15 Decembrie, 1928, pag. 373.

Anul 617 î.Cr., an în care Ezechiel a fost luat captiv, corespunde foarte bine cu anul 1914 (d.Cr.), şi anume cu anul în care a început Războiul Mondial. A existat atunci un efort făcut de oraganizaţia Satanei de a prelua controlul asupra tuturor organizaţiilor religioase, cu scopul de a câştiga războiul, iar cei care încheiaseră un legământ cu Dumnezeu nu numai că erau ameninţaţi, dar mulţi au fost forţaţi să între în război – astfel, lucrarea de propovăduire a adevărului a fost oprită peste tot. Doar în anul 1919, şi anume la cinci ani după începerea războiului, a fost redeschisă calea pentru mărturia adevărului. Prin urmare, anul 1919 corespunde cu anul 612 î.Cr., an în care Ezechiel a primit prima sa viziune şi a primit sarcina de la Domnul de a fi preot şi de a-L reprezenta în calitate de martor profetic.

Această aparentă corespondenţă între date tinde să dovedească că „lucrarea Elisei", cea a oamenilor Lui Dumnezeu urma să înceapă, şi a şi început în anul 1919, odată cu adunarea lor la convenţia general din Cedar Point, Ohio. Acela a fost momentul în care revista „Epoca de Aur" a fost lansată, iar lucrarea de mărturie a adevărului a fost reînviată. Atunci şi acolo Dumnezeu i-a făcut pe oamenii Săi conştienţi de faptul că El le-a dat sarcina de a „propovădui evanghelia împărăţiei tuturor naţiunilor drept mărturie"; tot acolo li s-a atras atenţia că Dumnezeu şi-a început domnia prin Isus Cristos, împăratul de drept al lumii. În a cincea zi a lunii Septembrie, 1919, oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu au primit o viziune, sau o înţelegere, despre distincţia dintre „lucrarea Ilie" şi „lucrarea Elisei" a bisericii; cu alte cuvinte, experienţele lui Ilie au prevestit o anume lucrare care trebuia săvârşită, şi care fusese îndeplinită, iar experienţele lui Elisei prevesteau o altă lucrare pe care aceeaşi oameni trebuiau să o înceapă la

Cuprins

acea dată. (Vedeţi „Turnul de Veghere” din 1919, pag. 292) Aşa cum „mâna Domului a fost deasupra lui Ezechiel”, aşa şi spiritul şi puterea Sa au fost asupra oamenilor Săi atunci când ei au văzut pentru prima dată lucrarea care fusese scoasă în evidenţă pentru ei şi care fusese prevestită de experienţele profetului Elisei. Lucrarea „slujitorului” Lui Dumnezeu a fost ruptă în timpul războiului, însă acum a început să prindă viaţă; prima parte a lucrării a constituit-o chiar organizarea ei, după care a început desfăşurarea ei propriu-zisă.

Anul 606 î.Cr. marchează data pustiirii Ierusalimului. Anul 606 î.Cr. ar corespunde cu anul 1925, an în care „religiile organizate” puteau fi clar văzute în laţurile Satanei, ca făcând parte din organizaţia sa şi fiind îndepărtate de către Domnul. La scurt timp după aceea a apărut cartea „Eliberarea” („Deliverance”), carte care dădea în vileag organizaţia Satanei, dar mai ales religia ipocrită. De asemenea, tot în jurul acelei perioade, Dumnezeu le-a dezvăluit oamenilor Săi amăgirea „dezvoltării caracterului”, idee prin care se susţinea că aceasta este necesară pentru calificarea în împărăţie; în plus, „prizonierii” aflaţi încă în Babilon au început să fie subiectul acestui studiu special. (Vedeţi „Turnul de Veghere” din 1 Mai, 1926, şi din 15 Noiembrie, 1926.) În anul 1935 ei au fost identificaţi.

„Chebar” era numele râului pe malurile căruia Ezechiel a avut prima sa viziune. Această denumire înseamnă „durată”, şi anume „durată a timpului”, ceea ce pare să indice faptul că a sosit momentul Lui Dumnezeu şi că împărăţia Sa trebuie să fie acum înălţată, dar şi că lucrarea de propovăduire a împărăţiei, aşa cum a fost ea prevestită de Elisei, trebuie să înceapă. Şi Daniel a avut o viziune pe malurile unui râu, probabil chiar ale aceluiaşi râu, iar prin ea erau prevestite datele 1914, 1918 şi 1926; el confirmă profeţia lui Ezechiel.

Ezechiel a avut prima sa viziune la cinci ani după ce a fost luat în captivitate. Acea viziune reprezenta şi prevestea venirea Domnului Isus Cristos la templul Lui Iehova pentru judecată asupra casei adevărate a Lui Dumnezeu şi asupra casei Sale pretinse; judecata va avea ca rezultat distrugerea casei din urmă, deci distrugerea „religiei organizate”. Israeliţii au folosit în mod greşit şi au abuzat de templul Lui Dumnezeu, iar El l-a făcut pe Ezechiel să prorocească distrugerea Ierusalimului. Aşa-numitul Israel spiritual, sau „Creştinătatea organizată”, a pângărit şi el templul Lui Dumnezeu, iar din această cauză Iehova şi-a pronunţat judecata de distrugere împotriva lui.

SARDES

Isus Cristos, gloriosul Prinţ care este umplut de spiritul Lui Iehova şi care se află la cârma tuturor îngerilor sfinţi, sau ale celor „şapte stele”, îi adresează un mesaj bisericii din Sardes. „Iar îngerului bisericii din Sardes scrie-i: Aceste lucruri le spune Cel care are cele şapte spirite ale Lui Dumnezeu, şi cele şapte stele: ‹‹Cunosc lucrările tale, ştiu că-ţi merge numele că eşti viu, însă eşti mort. Fii atent,

Cuprins

şi întăreşte lucrurile care rămân, şi care erau aproape să moară; căci nu am găsit lucrările tale ca fiind desăvârşite înaintea Lui Dumnezeu. De aceea, adu-ţi aminte mereu cum ai primit şi cum ai auzit, păstrează mereu acest lucru şi căieşte-te. Dacă nu vei băga de seamă, voi veni ca un hoţ, şi nu vei şti sub nicio formă ora la care voi veni peste tine. Ai câteva nume în Sardes, care nu şi-au pângărit veşmintele, iar ei vor umbla cu Mine, căci merită acest lucru. Cel care biruie va fi îmbrăcat intr-o mantie albă; şi Eu nu îi voi şterge numele din cartea vieţii, ci îi voi recunoaşte numele înaintea Tatălui Meu, şi înaintea îngerilor Săi. Cel care are urechi de auzit, să audă ceea ce spiritul [Iehova prin intermediul Lui Isus Cristos] le spune bisericilor.››" – Rev. 3:1-6.

O autoritate spune că înţelesul denumirii „Sardes" este de „prinţ al bucuriei", sau „cântec de bucurie". Sardes a fost capitala antică a Lidiei, în Asia Mică, şi reşedinţa regală a bogatului şi faimosului Cresus. Locuitorii acestui ţinut aveau o reputaţie proastă în rândul altor naţiuni, din cauza desfrânării lor. Perioada cuprinsă între anii 1878 şi 1918, marchează lucrarea Ilie a bisericii. Aceea a mai fost şi o perioadă în care au fost strânse mari bogăţii de către unii oameni ai lumii. Facerea de bani şi dragostea pentru ei marchează în special acea perioadă. Tot atunci, adevărul despre împărăţie era proclamat, iar biserica de pe pământ se afla în mijlocul unei goane după bani. Fără nicio îndoială că mulţi dintre cei care au aflat adevărul au fost afectaţi de către acesta, „înecându-se în mare". (1. Tim. 6:9; Rev. 20:13) În acea perioadă, foarte multe persoane au auzit adevărul şi s-au bucurat, cântându-şi bucuria înaintea Domnului. Apoi, dorinţa de a avea bogăţii materiale şi confortul pe care acestea le aduceau, a făcut ca zelul unora să scadă, ca mâinile lor să tremure şi ca gura lor să rămână închisă.

Se apropia momentul în care Domnul trebuia să apară la templul Său pentru judecată, iar celor din biserică care se potriveau cu cele descrise în Revelaţia 3:1-3, li s-a spus: „Cunosc lucrările tale, ştiu că-ţi merge numele că eşti viu, însă eşti mort." Cu alte cuvinte, ei au desfăşurat câteva lucrări, însă fără niciun strop de credinţă adevărată. Credinţa fără lucrări este moartă, iar lucrările fără credinţa izvorâtă din iubire nu au nicio valoare. – Iac. 2:26.

Pavel le spune celor care le acordă credit şi onoruri oamenilor că au mintea îndreptată spre lucrurile lumeşti. (Rom. 8:6; 1. Cor. 3:3,4) În acea perioadă de timp menţionată, mulţi au pretins că sunt de partea adevărului şi l-au acceptat ca fiind „cea mai bună religie de până atunci". Lor le plăceau beneficiile sociale de a fi alături de „oamenii adevărului". Ei participau la întâlniri şi la convenţii; păreau pioşi şi solemni; pretindeau că îşi dezvoltă un caracter frumos şi blând; erau văzuţi la întâlniri importante, adorând să întreţină discuţii şi să ocupe un loc important; ei distribuiau broşuri, unii făceau contribuţii la fondurile de care era nevoie; îşi etalau oarecum bunurile materiale care se presupuneau că le oferă o poziţie mai privilegiată decât cea a „turmei obişnuite"; îşi iubeau rolul de „sateliţi" ai celor mai de marcă dintre bătrânii aleşi şi dintre lideri. Când trebuia îndeplinită o lucrare care presupunea ca o persoană să fie în lumina reflectoarelor, ei erau primii care îşi doreau să o facă. Însă atunci când toiul luptei a trebuit să fie îndurat, ei nu au fost

Cuprins

acolo. Ei nu erau dispuşi să spună în mod clar adevărul despre organizaţia Satanei, temându-se că îi vor jigni pe unii, ori că vor părea ridicoli. Nu există nicio îndoială asupra faptului că această situaţie a existat în rândurile bisericii în ultimii cincizeci de ani înainte de curăţarea sanctarului. (Dan. 8:14) Prin urmare, Domnul a spus prin Mesagerul Său (versetul 2): „Căci nu am găsit lucrările tale pe deplin săvârşite." – Diaglott.

Astfel, cei descrişi aici aderau la adevărurile fundamentale, însă credinţa lor nu putea supravieţui fără activitate. Domnul le spune în continuare (versetul 2): „Fii atent, şi întăreşte lucrurile care rămân, şi care erau aproape să moară." Din cauza eşecului în a-şi îndeplini „serviciul sacru" (Rom. 12:1), care nu presupunea o evlavie prefăcută, ori o evidenţiere în rândurie oamenilor, ei erau pe cale să moară, şi trebuiau să fie treziţi la privilegiile pe care le aveau. Domnul continuă (versetul 3): „De aceea, adu-ţi aminte mereu cum ai primit şi cum ai auzit, păstrează mereu acest lucru şi [schimbă-ţi calea]." „Să îţi pară rău pentru ceea ce ai făcut, şi devin-o activ", ar fi adevăratul înţeles. „Căci întristarea după voia Lui Dumnezeu aduce o căinţă care duce la salvare şi de care nu trebuie să vă pară rău, însă întristarea în felul lumii aduce moarte." (2. Cor. 7:10) Dacă unii nu ar reuşi să ia aminte la această avertizare, atunci ei ar primi graţia Lui Dumnezeu (şi anume „misiunea împăcării") în van. (2Cor. 5:18 – 6:3) Apoi, Domnul le spune că dacă vor eşua să fie atenţi, El va veni la templu pe nevăzute, iar ei vor cădea în capcana propriului lor egoism. (Luc. 21:34,35) Faptul că unii aflaţi în această stare se vor trezi şi se vor pune pe treabă este indicat clar de avertizarea pe care Domnul le-o oferă, astfel încât ei să poată avea oportunitatea de a o asculta.

În rândurile lor se aflau unii intr-o situaţie asemănătoare, cărora El le spune: „Ai câteva nume în Sardes, care nu şi-au pângărit veşmintele, iar ei vor umbla cu Mine, căci merită acest lucru." (Versetul 4) Aceştia sunt cei care se păstrează nepătaţi de către lume prin faptul că refuză să fie identificaţi cu ea, cu organizaţia Satanei; ei sunt cei care îşi detestă până şi propriile slăbiciuni. (Iac. 1:27; Iud. 23) Observăm clar că promisiunea făcută celor care îşi vor schimba calea şi care îi vor fi devotaţi Domnului, este de a umbla alături de El, „cu veşminte albe", ceea ce înseamnă că ei vor umbla fiind demni de vocaţia lor şi având aprobarea Sa. – Efes. 4:1.

Apoi lor le este spus (Rev. 3:5) că cei biruitori vor fi înveşmântaţi în mantii albe şi că numele lor nu va fi scos din cartea vieţii. Acest lucru înseamnă că ei vor primi aprobarea Domnului şi că El îi va număra printre cei acceptaţi. El mai spune (versetul 5): „îi voi recunoaşte numele înaintea Tatălui Meu, şi înaintea îngerilor Săi", fapt care reprezintă o dovadă în plus a aprobării Sale şi o recunoaştere a lor ca membrii ai familiei Sale înaintea îngerilor şi a Lui Iehova. Prin urmare, fie ca toţi cei din „societatea Sardes" care au spiritul Lui Iehova să asculte şi să ia aminte. (Luc. 12:8) Domnul se află la templul Său şi chiar şi în prezent unele persoane se pot afla în situaţia descrisă mai sus, ele având ocazia de a se întoarce pe deplin spre El.

Cuprins

SCRISORI

Fonograful este un instrument extraordinar

Dragă frate Rutherford:

„Salutări împărăteşti!" Ştiind că timpul tău este preţios, deoarece zi şi noapte eşti consacrat Celui Prea Înalt, în trecut am ezitat să-ţi scriem, dar am ajuns la punctul în care nu mai avem destule posibilităţi ca să ne exprimăm bucuria şi mulţumirea între noi faţă de îngrijirile minunate ale Tatălui ceresc, pe care le-a pregătit poporului său în aceste timpuri pline de necaz. Apele adevărului s-au abătut asupra noastră abundent ca un vârtej, astfel suntem copleşiţi şi daţi pe spate de cursul bogat de cunoştinţe care provine de la Iehova.

Suntem încântaţi de bunătatea lui Iehova, făcând de cunoştinţă servilor lui smeriţi înţelesul dramei profetice despre Iosif şi fraţii lui, iar acesta ne dă speranţă şi încurajare, şi un mare zel, acum, când acceptăm îngrijirea minunată a Domnului în justificarea numelui său sfânt: fonograful. Zi şi noapte ne gândim şi facem planuri, cum să utilizăm mai bine fiecare clipă pe care o avem, în „voia Domnului".

Cu graţia Domnului, din primăvară vom începe lucrarea auxiliară, aşteptând momentul, care sperăm că se află în viitorul apropiat, când Iehova ne va conduce printre rândurile pionierilor.

Simţim nevoia, dragă frate, să ne împărtăşim fericirea cu tine, nu doar prin asociaţia noastră cu tine în serviciul Regelui, dar şi prin această metodă literală. Îţi mulţumim, de asemenea, pentru mesajul din 2 februarie, în care ne-ai clarificat voia Domnului, şi ne-ai arătat de ce privilegiu beneficiem, având acest nou instrument de atac împotriva duşmanilor lui Iehova.

Astfel, dragă frate, stând cu tine umăr la umăr, cântând preamărirea numelui lui Iehova şi al Regelui şi Justificatorului său, al lui Isus Hristos, ne ridicăm ca să luptăm, bucurându-ne că am fost găsiţi demni de a suferi ocară pentru numele lui.

Fie ca să ai parte de binecuvântările cele mai bogate ale lui Iehova. Cu iubire creştină suntem

Fraţii tăi prin bunăvoinţa Domnului,

Gordon N. Philps,
WM. J. Smith – Canada.

Iehova continuă să ne ilumineze

Dragă frate Rutherford:

Adunarea martorilor lui Iehova care se desfăşoară acum în Winnipeg, Canada, acceptă cu fericire această oportunitate de a-ţi transmite aprecierea noastră sinceră pentru lumina adevărului care străluceşte în continuare prin articolele *Turnului de Veghere.*

Cuprins

Prezentarea clară din Scripturi în articolele referitoare la mulţimea mare ne-a cauzat doar bucurie şi recunoştinţă faţă de Iehova, cum el continuă să ne ilumineze prin canalul său numit.

Explicarea minunată a profeţiei lui *Maleahi*, cum aceasta a fost prezentată în *Turnul de Veghere*, ne-a umplut cu zel şi cu lăudarea lui Iehova, şi în acelaşi timp îi mulţumim pentru canalul prin care ne distribuie hrană în timpul bine stabilit.

Apreciem marea luptă care se desfăşoară acum, şi ne bucurăm că putem lua parte la ea.

Să vă facem câteva idei despre entuziasm

Dragă frate Rutherford:

Pe scurt, am crezut că vei fi interesat să citeşti câteva fragmente din scrisorile [primite aici], doar ca să-ţi facem câteva idei despre entuziasmul fraţilor:

„Am primit scrisoarea fratelui Rutherford legat de continuarea lucrării cu fonograful şi cu înregistrările. Am citit-o grupei astăzi; trebuie să spun că votul nostru a fost unanim în ceea ce priveşte cooperarea noastră cu societatea."

„Am primit mesajul personal şi privat. Am discutat-o cu grupa duminică seara. Am făcut un drum până la Souris sâmbătă; ambele grupe au primit anunţul despre noua noastră lucrare şi şi-au exprimat suportul unanim. Drept rezultat, ne poţi înregistra comanda pentru patru fonografe şi şapte seturi de înregistrări."

„În răspuns la scrisoarea preşedintelui, grupa de la Qualicum Beach doreşte din toată inima să ia parte în această lucrare, şi astfel comandăm trei seturi complete şi două fonografe. Vom urma toate instrucţiunile la literă."

„Fraţii din Clute s-au bucurat într-adevăr când au auzit de lucrarea ce urmează cu fonograful, la care va participa tot poporul lui Dumnezeu, şi că au privilegiul de a luat parte la ea."

„Am primit mesajul tău care conţinea scrisoarea minunată a fratelui Rutherford. Ne-a lămurit nu numai ceea ce priveşte încercările mai mari ale credinţei şi curajului, dar şi privitor la experienţele mai intense de care suntem privilegiaţi să avem parte datorită bunăvoinţei lui Dumnezeu. *Turnurile de Veghere* care a apărut recent, ne-au pregătit pentru această experienţă, îmbogăţindu-ne cunoştinţele, priceperea şi credinţa tocmai pentru această ocazie, dându-ne o asigurare şi mai mare că suntem conduşi de Isus Hristos, din templul lui Dumnezeu."

„Am primit scrisoarea fratelui Rutherford despre lucrarea nouă. Am ţinut o adunare specială ieri după amiază. Am discutat tema războiului şi a echipamentului nostru de luptă în întregime. Am decis că fiecare martor ar trebui să aibă un fonograf, iar grupa are nevoie de câte poate face rost. Ştim că lupta a început."

„Am primit scrisoare de la preşedinte la ora patru după masă. La 7:30 după masă s-a întâlnit comitetul pentru a lua măsurile necesare. Am anunţat o adunare

Cuprins

specială pentru miercuri seara, şi toată grupa a votat unanim obţinerea a două zeci de seturi complete pentru grupă, şi a 510 discuri în plus pentru persoane individuale. Am comandat douăzeci şi două de fonografe. Toate acestea într-o singură seară. Când soseşte muniţia, vom fi pregătiţi."

La Kingston sunt şase martori activi. Ei au afirmat:

„Grupa din Kingston ar dori să primească şase fonografe, cu patruzeci şi două de discuri pentru fiecare, şi două seturi în plus pentru a folosi cu aparatele pe care le avem."

O altă grupă a trimis doar o comandă, dar aceasta este pentru douăzeci şi şapte de fonografe, şi patruzeci şi şapte de seturi speciale.

Nu de mult am avut bucuria să-ţi scriu rezultatele adunării din Toronto. De atunci comenzile n-au încetat să vină de la grupa aceasta, iar acestea în total au ajuns la: şaptezeci şi patru de fonografe şi patruzeci şi patru de seturi speciale.

Ştim că eşti foarte ocupat, dar sunt sigur că acest raport scurt va fi o plăcere de primit. Ne bucurăm pentru toate privilegiile ale serviciului, şi sperăm că toţi îşi vor pune umărul la roată şi vor fi pregătiţi să pornească în data anunţată de Brooklyn, în 18 aprilie.

Cu iubire rămân,

Fratele şi servul tău prin bunăvoinţa sa,

P. Chapman

Dă omului curaj

Stimate domnule:

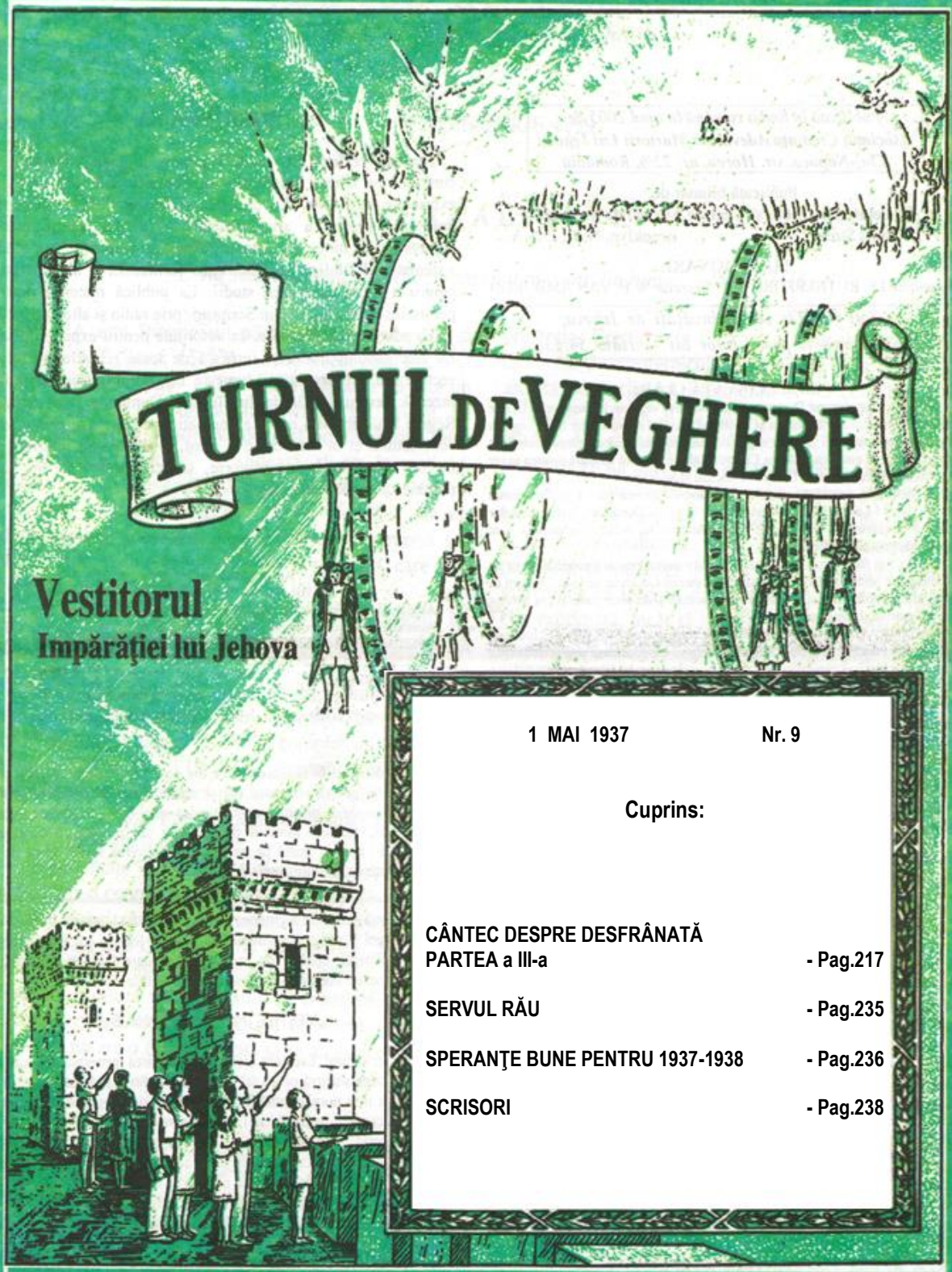
Doar câteva cuvinte despre emisiunea ta de radio, discursul gratis despre „Armaghedon". A fost bună. Am auzit fiecare cuvânt, şi dă omului curaj să meargă pe câmp şi să propovăduiască. O, cât de direct vorbeşti!

Nici nu mai ştiu de câte ori l-am implorat pe Iehova Dumnezeu, îngenunchind în faţa radioului, să te protejeze de orice pericol şi rău. Aştept să văd dacă ei (ierarhia romano-catolică) vor dezbate. Ar fi ceva să trimit o scrisoare acasă despre. Bunătatea lui Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te păstreze mereu. Cele bune urări.

Sunt,

Mrs. Thomas Miller, *Massachusetts.*

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

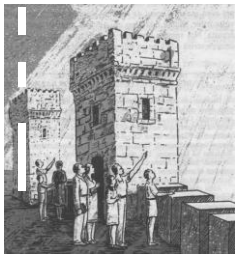
1 MAI 1937 **Nr. 9**

Cuprins:

CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ PARTEA a III-a	**- Pag.217**
SERVUL RĂU	**- Pag.235**
SPERANŢE BUNE PENTRU 1937-1938	**- Pag.236**
SCRISORI	**- Pag.238**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Mai 1937** **Nr. 9**

CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ

„Ia harfa şi străbate cetatea, desfrânată dată uitării, cântă bine, cântă-ţi cântecele de mai multe ori, ca iarăşi să-şi aducă lumea aminte de tine". – Isaia 23:16

PARTEA a III-a

„Ziua lui Iehova" este expresia folosită în profeţie care se referă la timpul când Iehova îl ridică pe Regele său însărcinat pe tron, şi-l trimite să domnească. (Psalm 2:6, 110:2) Sfânta Scriptură vorbeşte despre ea ca despre „ziua aceea". Această expresie marchează timpul când Isus Christos, Regele, a început să întrerupă domnia lui Satan care a fost neîmpiedicată atât de mult timp. Acest timp este marcat prin începutul războiului în cer care a rezultat în alungarea lui Satan şi a îngerilor săi din cer, şi aruncarea lor pe pământ. (Apoc. 12:7) Practic în acelaşi timp a izbucnit pe pământ războiul mondial. În acest timp a început răsturnarea lui Satan şi ea va culmina în cele din urmă în Armaghedon. Despre acest timp este vorba în Isaia 23:15, unde stă scris: „În vremea aceea (în ziua acea)". În acest punct profeţia în împlinire se întoarce de la descrierea lucrurilor care se vor întâmpla la începutul Armaghedonului la cercetarea lucrurilor sau cauzelor care provoacă direct lupta. Timpul când se împlineşte această parte a profeţiei din Isaia 23:15 este anul 1914 d. Christos, când duşmanul a fost eliminat din cer. După cum au arătat faptele istorice relatate în articolul precedent al revistei, ierarhia romano-catolică n-a fost privită în anul 1914 şi în anii anteriori ca o putere stăpânitoare pe pământ. În decursul acelei perioade de timp papa a fost considerat „prizonierul alb" în Vatican.

2. Văzând că Tirul din vechime a reprezentat organizaţia ierarhiei romano-catolică care este prin urmare Tirul de astăzi, va fi de ajutor la examinarea profeţiei, dacă ţinem minte scopul final sau scopul principal al ierarhiei, care este: Să stăpânească peste naţiunile pământului ca reprezentantul presupus al lui Christos, cu lozinca falsă „Christos Rex", adică „Christos, Regele", şi prin aceasta se înţelege de fapt papa, capul „Ierarhiei Jurisdicţiei" romano-catolice de pe pământ. Acesta a fost obiectivul romano-catolic de la început, dar din când în când a suferit eşecuri temporale pe care această organizaţie le atribuie opoziţiei din partea duşmanilor ei.

3. Profetul lui Iehova zice: „În vremea aceea Tirul (Tirul modern, organizaţia Ierarhiei romano-catolice) va fi dată uitării". De cine va fi dată uitării? De amanţii ei nelegitimi de mai înainte care au săvârşit curvie cu ea. Ea a fost

Cuprins

uitată ca putere lumească. Puterile stăpânitoare politice nu au luat-o în socoteală ca putere lumească, iar pe papă l-au considerat numai un sfătuitor spiritual fără influenţă puternică, care nu mai este de temut. Nu înseamnă neapărat că ierarhia a fost uitată timp de şaptezeci de ani. Profeţia fixează limpede timpul când va fi dată uitării, zicând: „În vremea (după alt. trad. ziua) aceea". O comparaţie a cuvintelor din versetul 15 cu cele din versetul 17 arată limpede următoarele: desfrânata va fi uitată în decursul unei perioade, şi timpul când va fi uitată, despre care vorbeşte profeţia, cade în „ziua aceea", adică în ziua lui Iehova, iar la sfârşitul celor şaptezeci de ani Domnul va „cerceta" Tirul. Această „cercetare" din partea Domnului, evident nu se întâmplă spre a clădi Tirul, ci spre a-l condamna, şi această cercetare începe cu „lucrarea ciudată" a lui Iehova, şi se termină cu începutul „lucrului nemaiauzit" al lui Iehova.

Perioada de şaptezeci de ani

4. Profeţia lui Isaia examinată aici se află în analogie cu profeţia lui Ieremia în care cei „şaptezeci de ani" au fost asociaţi cu cei şaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului. Cu privire la aceasta zice profetul lui Iehova, Ieremia: „Iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; şi voi trimite la robul meu Nebucadneţar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei ţări (Iuda şi Ierusalim) şi împotriva locuitorilor ei şi împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur (inclusiv Tirul) ca să le nimicească cu desăvârşire (pentru şaptezeci de ani, în tip) şi să facă din ele un pustiu şi o pricină de batjocoră, nişte dărâmături veşnice… Toată ţara aceasta (Canaan) va fi o paragină, un pustiu, şi neamurile acestea (inclusiv Tirul) vor fi supuse împăratului Babilonului timp de şaptezeci de ani. Dar când se vor împlini aceşti şaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului şi pe neamul acela (prin alungarea lui Satan şi a îngerilor lui din cer, ceea ce s-a început în anul 1914 d. Chr.) zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, voi pedepsi ţara Haldeilor, şi o voi preface în nişte dărâmături veşnice." Pe care ţară o va face Dumnezeu nişte dărâmături veşnice (vers. 9)? Desigur că Tirul este cuprins între acestea căci este scris: „Tuturor împăraţilor Tirului, tuturor împăraţilor Sidonului, şi împăraţilor Ostroavelor care sunt dincolo de mare". – Ieremia 25:9-22.

5. Profetul lui Dumnezeu, Zaharia vorbeşte despre împlinirea antitipică a acestei profeţii asupra Israelului spiritual reprezentat de Ierusalim şi timpul este indicat clar (vezi Zaharia 14:1,2 Cartea „Pregătiri", pag. 281) N-a necesar ca Israelul spiritual să fie pustiit chiar şaptezeci de ani literali spre a împlini tabloul tipic al distrugerii Ierusalimului de odinioară. Pustietatea Israelului spiritual s-a împlinit în anii dintre 1914 şi 1919, adică în decursul unui spaţiu de timp de aproximativ patru ani. În acel timp Israelul spiritual, adică rămăşiţa, a împlinit şi tabloul despre întoarcerea la Sion din captivitatea Babilonului şi astfel cei şaptezeci de ani de pustiire au fost socotiţi ca împliniţi pe deplin în antitip. De importanţă a fost prin urmare pustiirea, nu însă durata.

Cuprins

6. Observaţi că Ieremia socoteşte pustiirea de şaptezeci de ani a Tirului ca un eveniment care are loc în acelaşi timp cu cei şaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului, prin urmare cu ocazia împlinirii prezente cazul Tirului, aplicat ierarhiei romano-catolice, este acelaşi ca şi cazul Israelului spiritual. Pustiirea, lipsa puterii lumeşti sau timpul uitării ei n-a trebuit să dureze neapărat şaptezeci de ani literali. Aspectul principal aici este pustiirea în sine şi nu durata ei. Mai departe, perioada de pustiire menţionată are loc în „ziua aceea", prin urmare n-a putut avea loc înainte de începutul zilei lui Iehova, adică înainte de anul 1914.

7. Întrucât în tip sau în tablou perioadele egale trec paralel, cei şaptezeci de ani asupra Tirului modern, ierarhia romano-catolică, pot fi calculaţi sfârşindu-se cam în acelaşi timp cu pustiirea rămăşiţei noului Ierusalim, adică cam la sfârşitul anului 1918 sau la începutul anului 1919. De aceea nu este deloc necesar să calculăm din 24 Noiembrie 1848 pentru a fixa timpul. E de ajuns să ştim că ierarhia romano-catolică a fost uitată şi trecută cu vederea „în ziua aceea", adică între anii1914 şi 1919, de aliaţii ei politici de mai înainte care săvârşiseră desfrânare cu ea şi o priviseră ca o putere lumească. Dacă faptele observate arată că Ierarhia romano-catolică a fost uitată şi neglijată din anul 1914 până în anul 1919 de puterile politice, aceasta este o nouă confirmare a concluziei că perioada de şaptezeci de ani s-a împlinit aşa cum a fost amintit mai sus.

Uitată

8. Ierarhia romano-catolică a căutat în decursul războiului mondial să ocupe o poziţie proeminentă, dar nu a reuşit. În decursul acelui timp papa a fost în general bănuit, mai cu seamă de aliaţi, şi cu bun motiv. Deşi papa a încercat să se ascundă în spatele susţinerilor că este neutru, şi menţine neutralitatea strictă, susţinerile sale n-au fost considerate sincere. Observaţi următoarele fapte istorice: „**Londra**, *tratatul din* (1915). O convenţie secretă încheiată în 26 aprilie între Italia, Franţa, Marea Britanie şi Rusia, şi în sfârşit iscălită în 9 mai 1915, fixând condiţiile în care Italia s-a declarat gata să intre în război de partea Aliaţilor, a Antantei. ‚Prin tratatul de pace viitor" Italia urma să primească regiunea Trentino, şi întreg Tirolul de Sud până la graniţele sale naturale, pasul Brenner;… Sfântului scaun nu i s-a permis să se amestece prin demersuri diplomatice în problema păcii sau în întrebări rezultate din război". – „The Encyclopedia Americana", volumul 17, pag. 632-633.

9. Noi vedem că aliaţii au urmat o convenţie secretă de a ignora ierarhia romano-catolică, mai cu seamă capul ei. O revistă publicată în Washington (D.C.) în martie 1929, numită „The Protestant" (vol. 9, No.1, pag.1, aliniatul 3 şi 4) zice: În decursul întregului război mondial revistele diocezei ierarhiei din această ţară (din Statele Unite) au îmboldit ambiţia papală, propunând ca papa să se pună la judecată asupra beligeranţilor ca arbitru de pace. Italia a fost aceea care a pus capăt acestei năzuinţe. În pactul din Londra (tratatul din 1915 menţionat mai sus) acea ţară a făcut o convenţie care exclude papa de la participarea la conducerea ostilităţilor sau de la fixarea condiţiilor de pace. Italia a exclus papalitatea de la

Cuprins

ambele conferinţe de pace din Haga. Concordatul (din anul 1929) a înlăturat această piedică. Italia, potrivnicul cel mai rezolut al scaunului papal, a devenit aliatul său cel mai important." Acest fragment dovedeşte că papa în decursul războiului mondial a încercat să întreţină legături ilicite cu puterile politice ale naţiunilor, însă între anul 1914 şi anul 1919, a fost dat la o parte şi a fost uitat, ceea ce corespunde exact timpului când Israelul spiritual s-a aflat sub constrângerea organizaţiei lui Satan. Farmecele desfrânatei celei bătrâne n-au ademenit în decursul războiului mondial naţiunile lacome, deoarece toată dorinţa lor a fost îndreptată asupra împărţirii prăzii mari care a fost în perspectivă. Aceste fapte împlinesc exact profeţia despre „desfrânata dată uitării". Baba şi-a plecat capul în decursul acelui timp şi a purtat haine lungi, negre. Dar iată că la sfârşitul acelei perioade s-a trezit, după cum prezice profeţia.

10. În profeţia (Isaia 23:15) stă scris: „Cât ţine viaţa unui împărat". În tip acel „un împărat" a fost linia regală babiloniană de la Nebucadneţar până la Belşaţar din ţara Caldeilor. Dar în antitip sau la împlinirea profeţiei „în ziua aceea", şi anume din anul 1914 încoace, a început să domnească Isus Christos, Regele lui Iehova care a fost pus pe tron, şi el a guvernat de atunci încoace. „Ca zilele unui împărat" (Leeser), "conform zilelor unui împărat" (Rotherham). Aceste două traduceri engleze din urmă ajută să clarifice chestiunea şi se referă fără îndoială la „împăratul Caldeilor", şi la timpul pustiirii antitipice care s-a împlinit din anul 1914 până în anul 1918, după cum am amintit mai sus. Războiul mondial s-a terminat la 11 noiembrie 1918; în curând după aceea papa a început să iese din situaţia sa strâmtorată, iar timpul „uitării" s-a sfârşit. Când a început discuţia despre conferinţa de pace, papa a început îndată să se mişte, şi a încercat să primească un loc la acea conferinţă. „Evening World" din New York a publicat în 30 noiembrie 1918 o declaraţie cum că „Papa (în acel timp Benedict XV) doreşte să ia parte la conferinţa de pace spre a câştiga o anumită putere temporală"; în acelaşi timp s-a raportat că Vaticanul vrea să instaleze în clădirea Vaticanului un birou de telegraf propriu cu linii private „spre a fi legat în mod privat cu toate guvernele ca să nu fie silit să folosească liniile italiene". (vezi revista „Turnul de Veghere" din 1 ianuarie 1919) Până atunci guvernul Italian a ţinut „baba bătrână" în fundal. Conferinţa de pace a început în 18 ianuarie 1919, şi atunci a fost prezentat pactul Ligii Naţiunilor, care mai târziu a fost adoptat. Cu ocazia acelei conferinţe papa a făcut străduinţe să câştige un loc cu aceleaşi drepturi ca guvernele sau statele politice, dar nu a reuşit. Toate faptele acestea arată că în decursul perioadei menţionate mai sus „baba bătrână" a fost dată uitării.

11. Evenimentele menţionate mai sus au avut loc cam cu şaptezeci de ani după 24 noiembrie 1848, când papa a fugit din Roma deghizat. În 8 februarie 1849 guvernul italian l-a privat pe papă de toată puterea lumească. Dar aceste fapte par a avea numai o legătură secundară cu profeţia şi nu sunt o împlinire a ei. Aceste fapte au contribuit la ascunderea însemnătăţii adevărate a profeţiei pentru o perioadă oarecare până când a sosit timpul rânduit a lui Dumnezeu ca ea să fie înţeleasă. Profeţia zice mai departe (vers 15): „La sfârşitul celor şaptezeci de ani (a

Cuprins

pustiirii tipice şi antitipice) Tirul va cânta ca o desfrânată." (*KJV*) Alte traduceri redau această parte a profeţiei după cum urmează: „Se va întâmpla Tirului ca şi desfrânatei despre care vorbeşte cântecul"; „cum spune cântecul despre desfrânată" (Miniatur); „cum se cântă despre desfrânată" (Zunz); "se va întâmpla Tirului cum este spus în cântecul despre desfrânată" (Menge). Observaţi că aici nu este vorba despre un cântec cântat de desfrânată însăşi, ci de un cântec al desfrânatei sau despre desfrânată. Acesta pare a fi motivul că în traducere textul versetului şaisprezecelea este pus în ghilimele. Prin urmare versetul 16 este „cântecul". Acest „cântec despre desfrânată" trebuie să fie o profeţie a Domnului despre sistemul de religie desfrânat, adică despre organizaţia romano-catolică, aliaţii şi sprijinitorii ei, şi este cu siguranţă. Această profeţie prezice cum se va purta ea îndată după sfârşitul perioadei când a fost uitată. Cântecul începe să reînsufleţească comerţul şi patronajul ei, precum şi străduinţele sale de a-şi atinge scopul principal, şi anume stăpânirea dictatorială asupra naţiunilor pământului ca reprezentantul lui Christos.

12. Cuvintele „cântecului despre desfrânată" sunt adresate desfrânatei însăşi, adică ierarhie romano-catolice, şi anume în decursul perioadei după sfârşitul războiului mondial în 1918, prin urmare după ce Satan şi banda sa nelegiuită de îngeri au fost alungaţi din cer şi aruncaţi pe pământ şi când Satan a început să-şi strângă forţele vizibile şi invizibile la Armaghedon. Cu ocazia acestei procedări sau lucrări Satan o aduce pe instituţia sa religioasă, organizaţia romano-catolică, în activitate şi în primele şiruri ale bătăliei. Aceasta marchează timpul când Domnul clădeşte Sionul şi trimite rămăşiţa ca pe martorii lui să vestească numele şi împărăţia sa pe întreg pământul. Cuvintele „cântecului despre desfrânată" sună în felul următor: „Ia harfa şi străbate cetatea desfrânată dată uitării; cântă bine, cântă-ţi cântecele de mai multe ori, ca iarăşi să-şi aducă lumea aminte de tine." (Isaia 23:16) Acest cântec nu este cântat spre preamărirea numelui lui Iehova, ci pentru scopul contrar. „Harfa şi alăuta, timpanele, flautul şi vinul le înveselesc ospeţele dar nu iau seama la lucrarea Domnului; şi nu văd lucrul mâinilor lui". – Isaia 5:12.

13. Desfrânata este o „femeie de stradă" şi ea se arată în haina cea mai atrăgătoare, se fardează şi merge să-şi facă afacerile. Ea se serveşte cu această ocazie de o „alăută" sau „harpă", adică de un instrument, care prin sunetele sale plăcute ar trebui să-i ademenească pe probabilii amanţi, atât pe clienţii ei vechi, precum şi pe nerozii noi, ca Statele Unite şi politicienii profesionişti care o conduc. Ea adaugă farmecelor sale tot ce poate, şi întrebuinţează toată arta ei de a seduce, producând o atmosferă hipnotizantă prin muzica fermecătoare. Harfa menţionată în profeţie reprezintă echipamentul sau instrumentul desfrânatei celei bătrâne prin care încearcă să întărească ţipetele sau minciunile sale religioase, ca să-i poată prinde pe alţii în cursa sa şi să-i poată aduce sub stăpânirea sa. Astfel de instrumente sunt în antitip, între altele, Iezuiţii, Fasciştii, Naziştii, fiasco-ul, anul sfânt, Holy Name Society (Societatea Numelui Sfânt), Acţiunea catolică, Cavalerii lui Columb, şcolile anticomuniste, presa catolică, National Catholic Welfare Conference (Conferinţa catolică naţională de bunăstare), Legion of Decency

Cuprins

(Legiunea de bună cuviinţă), controlul filmelor prin cenzură de filme, patriotism făţarnic care este arătat prin silirea de a saluta steagul, ridicarea de monumente şi statui pe cheltuiala celor religioşi, şi alte întreprinderi asemănătoare, prin care ea îşi „prezintă cu fală mărunţişurile", înşeală şi orbeşte poporul lesne crezător, sperând că astfel îşi va înainta cauza şi-şi va realiza scopul final, stăpânirea asupra naţiunilor pământului prin dictatori. De la războiul mondial încoace desfrânata cea bătrână s-a păunit înaintea popoarelor pământului din zi în zi mai îngâmfată, mai batjocoritoare şi mai arogantă.

14. Desfrânata, aceasta este organizaţia romano-catolică, se plimbă în sus şi în jos pe pământ cu instrumentele sale de muzică sub conducerea Diavolului, şi este plină de dușmănie împotriva urmaşilor credincioşi ai lui Isus Christos, care cântă acum lauda lui Iehova şi a Regelui său. Desfrânata se străduieşte din toate puterile sale să distrugă tot ce vesteşte adevărul pe care l-a înregistrat Dumnezeu în Cuvântul său. În contrast izbitor cu purtarea desfrânatei, Iehova îi descrie pe martorii săi credincioşi cu următoarea frază simbolică minunată: „Şi am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, şi pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei, şi ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu şi cântarea Mielului, şi ziceau: Mari şi minunate sunt lucrările tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!" – Apoc. 15:2,3.

15. Cântarea spre lauda Celui Prea Înalt vesteşte că împărăţia lui este singura speranţă a lumii, şi că Christos va domni în dreptate şi va stârpi toată făţărnicia şi nelegiuirea; şi această cântare o neliniştește pe desfrânata cea bătrână, şi ea loveşte coardele harfei sale cu toată puterea şi energia ei, utilizându-şi toată puterea şi influenţa pentru a elimina din cale pe cântăreţii Domnului. Persecuţia martorilor lui Iehova din partea ei în fiecare ţară dovedeşte în mod convingător că această susţinere este adevărată. Faptele binecunoscute din zilele noastre se potrivesc exact cu profeţia, şi aceasta arată că acum, de la sfârşitul războiului mondial încoace, este timpul când prostituata cea bătrână îşi întrebuinţează toate „farmecele de desfrânată" în încercarea sa de a supune stăpânirii sale statele şi popoarele, ca să domnească pentru satisfacţia ambiţiei sale egoiste şi infame.

16. Unde merge ea ca să cânte cântecul de desfrânată? Profeţia răspunde: "Străbate cetatea, desfrânată dată uitării". Ea a posedat odinioară putere; dar după aceea a fost dată uitării în perioada în care gaşca politicienilor a considerat să nu o mai ia în seamă pe muierea bătrână; dar după războiul mondial a avut loc o schimbare, iar ea crede că a sosit timpul potrivit ca să meargă şi să-i strângă laolaltă pe vechii ei amanţi, şi pe câţiva noi, prezentându-se atractiv, seducându-i să se întoarcă la ea. În care „cetate" se păuneşte ea în felul acesta? Nu între poporul credincios al lui Dumnezeu, nu în templul Sionul, ci ea umblă repede şi cu paşi mărunţi în „cetatea" care este desemnată în mod simbolic ca „creştinătatea", adică naţiunile care acceptă numele lui Hristos în mod indirect din motive comerciale. Aceasta este cetatea „celor zece împăraţi". Ca „femeie de stradă", experimentata adulteră bătrână intră în vorbă cu fiecare împărat sau cu fiecare

Cuprins

putere stăpânitoare a naţiunilor şi le cântă cântecele ei, adică le oferă un spectacol, sperând că astfel îi va încânta pe împăraţi. De la sfârşitul războiului mondial desfrânata ierarhie romano-catolică s-a expus privirilor, se îmbracă în hainele ei ciudate, caracteristice pentru ea, şi apare cu faţa sulemenită şi cuvinte măgulitoare, făcând multe cheltuieli acoperite din banii încasaţi de la „poporul catolic", şi astfel ea îşi continuă campania de ademenire şi seducere. Ea o numeşte „Acţiunea catolică". Ar putea fi numită şi „Acţiunea vizibilă a Diavolului". Rabinii evrei şi aşa zisa preoţime „protestantă" cad fără proteste în braţele desfrânatei celei bătrâne, primesc de la ea câteva instrucţiuni, şi după aceea joacă şi ei un rol în spectacol, încercând să-i convingă pe politicieni şi pe comercianţi că folosul lor necesită asociere cu organizaţia religioasă.

17. Desfrânata cea bătrână a câştigat de la războiul mondial încoace putere deplină asupra Italiei şi Germaniei, şi dacă undeva fardul şi cuvintele ei seducătoare n-au efect, se foloseşte de puterea armelor. Ea joacă rolul unei persoane sincere, şi în mod ipocrit spune că-i reprezintă pe Dumnezeu şi pe Christos, pe marele Prinţ al Păcii, dar în acelaşi timp organizează o revoltă împotriva guvernului spaniol, deoarece acesta a izgonit-o, şi a refuzat să cedeze seducerii sale. Preoţii şi subordonaţii ei se duc în haine preoţeşti, înarmaţi cu sabie şi puşcă, măcelărind poporul spaniol, ca să execute planul infam al desfrânatei de a dobândi domnia asupra acelei naţiuni. Chiar în prezent „desfrânata cea bătrână" îşi pregăteşte marele spectacol în Washington (D.C.), străduindu-se să stabilească relaţii diplomatice între Statele Unite şi Vaticanul, iar Washington-ul se îmbată de vinul desfrânării sale. Statele Unite sunt încă tinere, şi nu sunt aşa obişnuite cu desfrânata ca şi celelalte naţiuni, şi de aceea naţiunea aceasta este asemănătoare în mod potrivit în profeţie cu un tânăr care devine experimentat în ale lumii, prin experienţă. Adeseori se întâmplă că un tânăr naiv cedează influenţei ademenitoare a unei desfrânate care cântă în public şi se expune privirilor. Statele Unite aparţin, după cât se pare, unei asemenea clase de neghiobi.

18. Întrucât Iehova Dumnezeu a prevăzut stările din ziua de astăzi şi activitatea organizaţiei religioase desfrânate, a poruncit ca să se scrie de mult timp un proverb potrivit. Acesta se aplică astăzi şi este următorul: „Am văzut printre cei neîncercaţi, am văzut printre tineri pe un băiat fără minte (Statele Unite). Trecea pe uliţă, la colţul ei, şi a apucat pe calea care ducea spre locuinţa ei. Era în amurg, seara, în noaptea neagră şi întunecoasă. Şi iată că, i-a alergat înainte o femei îmbrăcată ca o desfrânată şi cu inima şireată. Era bună de gură şi fără astâmpăr, picioarele nu-i puteau sta acasă: când în uliţă, când în piaţă, pe la toate colţurile stătea la pândă. Ea l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat şi cu o faţă fără ruşine, a zis: eram datoare cu o jertfă de mulţumire, azi mi-am împlinit juruinţele. De aceea ţi-am ieşit înainte să te caut, şi te-am găsit. Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu aşternutul de pânzeturi din Egipt, mi-am stropit aşternutul cu smirnă, aloe şi scorţişoară. Vino să ne îmbătăm de dragoste până dimineaţa, să ne desfătăm cu dezmierdări! Căci bărbatul meu nu este acasă, a plecat într-o călătorie lungă". „Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit, şi l-a tras cu buzele ei ademenitoare. Deodată a început să meargă după

Cuprins

ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laţ, fără să ştie că o va costa viaţa". „Casa ei este drumul spre locuinţa morţilor, drumul care pogoară spre lăcaşurile morţii." – Proverbe 7:7-19, 21-33,27.

19. Oare vor ceda Statele Unite linguşirilor desfrânatei? Aşa se pare că da. „Desfrânata" cea bătrână îşi are instrumentele în toată ţara, şi ele lucrează zi şi noapte ca să câştige stăpânirea peste Statele Unite, peste fiecare departament al guvernului, iar politicienii cedează seducerilor ei, şi mulţi nerozi din popor care se lasă uşor de înşelat se supun de asemenea. Fasciştii şi naziştii sunt unul şi acelaşi lucru. Sunt instrumente care sunt întrebuinţate foarte efectiv de ierarhia romano-catolică pentru a câştiga stăpânirea asupra naţiunilor. Tăria acestei organizaţii creşte în Statele Unite cu fiecare zi ce trece. Poporul în general pare să fi adormit, şi este indiferent faţă de primejdie. Desfrânata supraveghează inclusiv industria filmului, ca să îndrepte atenţia poporului în toate părţile, numai nu asupra primejdiei iminente. Aceasta este într-adevăr o situaţie groaznică. Este noapte şi oamenii dorm. Întunericul acoperă pământul, şi o întunecime mare popoarele. (Isaia 60:2) Organizaţia desfrânatei şi instrumentele lor sunt active zi şi noapte.

20. „Desfrânata" cea bătrână cântă cântecul profetic, după cum este scris: „Cântă bine, cântaţi cântecele de mai multe ori, ca iarăşi să-şi aducă lumea aminte de tine." Acesta are scopul de a-i mări farmecul şi puterea ei. Scopul ei final este să convingă mulţimea de politicieni nu numai că ea este conducătoarea spirituală a lor, ci că ea ar trebui să aibă şi putere lumească, ba chiar supremaţie peste toate organizaţiile politice. Amăgindu-i pe politicieni să cedeze linguşirilor ei, ea va face afaceri cu ei, iar astfel va dobândi stăpânire asupra poporului, şi va stăpâni ca o contrafacere a lui Christos peste naţiuni şi în cele din urmă asupra tuturor naţiunilor „Creştinătăţii".

21. Campania agresivă a Ierarhiei romano-catolice în timpul prezent este numită „acţiunea catolică", şi arată indubitabil că pentru desfrânata cea bătrână prezentul este ocazia de a câştiga stăpânire lumească peste naţiunile pământului. Ea guiţă prin urmare cântecele ei, fireşte cântări mincinoase, căci ele aparţin comerţului ei, după cum a prezis Dumnezeu. Ea se făleşte acum, după cum a prezis profetul Domnului: „Căci avem ca loc de scăpare neadevărul şi ca adăpost minciuna", nimic „nu ne poate birui". (Isaia 28:15) Cu o făţărnicie într-adevăr neruşinată atrage ea atenţia asupra pretinsei sale puteri atractive. Ascunzând faptele adevărate dinaintea oamenilor, se preface că este cenzorul legal al adevărului. Ea spune Comisiei Comunicării Federale, de asemenea proprietarilor şi conducătorilor staţiunilor de radio ce să transmită şi ce nu. Ea zice poporului ce să audă sau ce să citească şi ce nu. Ea dictează corpurilor legiuitoare, judecătorilor de la tribunale şi altor funcţionari politici ai ţării. Ea este în frunte când vine vorba de salutul obligatoriu al steagului, ceea ce este contrar Constituţiei. Ea joacă rolul unui mare patriot, insistând ca învăţătorii de şcoală să depună jurământ, la ceea ce mai înainte nimeni nu s-a gândit în America, şi înşeală puterile legiuitoare şi judecătoreşti ca să o sprijine. Deşi ea susţine că este patriot, este de fapt o

Cuprins

trădătoare a fiecărei ţări de sub soare. Ea depune guvernelor jurăminte de credinţă, cu reţinerea că este în regulă dacă le va trăda în curând. Se prezintă ca păzitoarea a poporului , asigurând stări sociale curate, dar pe ascuns şi îndărătul culiselor face tot felul de necurăţii. Printre instrumentele sale se află şi oamenii extrem de egoişti numiţi „jidani", care umblând numai după câştig personal, stau de bunăvoie în serviciul ierarhiei, şi se asociază bucuros cu planurile ei necinstite. Organizaţia catolică stăpâneşte în realitate industria cinematografică, şi încearcă să laude ierarhia romano-catolică în fiecare peliculă, dacă-i posibil. Ea ţipă în gura mare despre primejdia comunistă, îndepărtând atenţia poporului de la corupţia sa proprie, ca să aibă posibilitatea de a exploata poporul şi de a împinge instrumentele sale în poziţii de putere. Instrumentele şi cântecele ei par fără sfârşit, şi astfel cântă ea în împlinirea profeţiei multe cântece, iar găgăuţele politice care stau cu gura căscată sunt atrase direct în cursa ei. Profeţia se împlineşte acum repede.

22. Şi care este scopul real al acţiunii ierarhiei romano-catolice ? Profetul spune: „Astfel ca tu să nu fii uitat"; adică, ea să-şi poată redobândi poziţia de putere. Marea ei ambiţie o reprezintă puterea lumească şi conducerea naţiunilor pământului, şi de aceea ea nu trebuie să fie uitată de amorezii ei politici. Foloseşte religia, adică „creştinătatea" cum pretinde ea, pentru a câştiga putere politică. Ea este hotărâtă acum să se ocupe de tratate, şi să încheie tratate cu naţiunile pentru a aduce toate practicile religioase sub controlul său, şi pentru a înăbuşi pe ori şi cine nu declară că ea este reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ. Ea este hotărâtă să-i suprime pe toţi cei care au curajul să declare adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova sunt angajaţi să spună adevărul şi, de aceea, martorii lui Iehova reprezintă un spin dureros în carnea vechii „curve", pentru că ei înalţă sus stindardul Domnului, îndreptând oamenii spre declaraţia lui Iehova că împărăţia sa şi Împăratul său sunt speranţa lumii şi nimeni altcineva. Împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos, aşa cum este proclamată de martorii lui Iehova, este singurul lucru de care ierarhia romano-catolică se teme cu adevărat. Vechea „curvă" este acum foarte harnică în a ascunde vechea şi sângeroasa ei istorie de inchizitor, şi crimele multiple pe care le-a comis, iar când aliaţii ei şi faptele ei murdare, aşa cum sunt rămase în istorie, sunt amintite şi când este rostit adevărul Cuvântului lui Dumnezeu despre ea, ea urlă şi cu mari lacrimi de crocodil, spune: „Asemenea vorbe şochează susceptibilităţile noastre religioase." Aceste fapte dovedesc într-un mod de netăgăduit că profeţia s-a îndeplinit.

"URÂCIUNEA"

23. „Urâciunea pustiirii", pomenită de profetul Daniel şi de Domnul Isus, este acel lucru care pretinde să conducă în locul împărăţiei lui Dumnezeu, aflată sub conducerea lui Isus Cristos. Liga Naţiunilor a fost înfiinţată cu acest scop, pretinzându-şi dreptul şi puterea de a conduce lumea. Dar nu uitaţi din ce este constituită şi ce controlează Liga Naţiunilor. Chiar de la începuturile organizării Ligii Naţiunilor, ierarhia Romano-catolică a căutat un loc sau un scaun în această

Cuprins

conferinţă şi acolo a început să facă spectacol pentru a ajunge în scaun şi pentru a domina Liga. Când „fiara a ieşit din Adânc” (Apocalipsa 17: 8) imediat după războiul mondial, vechea “curvă” s-a suit în spinarea fiarei, şi o călăreşte de atunci, exersându-şi controlul de călăuză a Ligii Naţiunilor, pretinzând dreptul de a conduce, şi nutrind cu hotărâre dorinţa de a conduce lumea în locul lui Isus Cristos. De aceea „urâciunea care pustieşte” este Liga Naţiunilor, şi este numită de religia organizată „expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ”. „Religia organizată” cu ierarhia romano-catolică în frunte, este liantul şi componenta principală a Ligii Naţiunilor, care îşi declară dreptul şi care vrea să conducă lumea în locul lui Cristos. (Vezi Lumina, Vol. 2, pag. 103) Ierarhia romano-catolică, conducătoarea „religiei organizate”, este puterea care ghidează Liga Naţiunilor şi ea se aşteaptă să exercite o putere şi mai mare şi fără îndoială o va face în viitorul foarte apropiat, indiferent de cum va fi denumită această combinaţie. Vechea „curvă” călăreşte pe spinarea „fiarei”, şi este prin urmare elementul dominator. Obiectivul Ligii Naţiunilor este să conducă lumea contrar scopului lui Dumnezeu şi de aceea Liga Naţiunilor şi ierarhia este una şi aceeaşi, constituind împreună „urâciunea care pustieşte” şi se află acolo unde nu ar trebui să se afle şi acesta este un avertisment pentru toţi cei ce-l iubesc pe Dumnezeu şi pe Cristos de a fugi către organizaţia lui Dumnezeu aflată sub conducerea lui Cristos. – Matei 24: 15, 16; Marcu 13: 14.

„VIZITEAZĂ TIRUL”

24. Profeţia declară apoi că Iehova vizitează Tirul şi fără îndoială că această vizită nu i-a fost favorabilă, ci a fost pentru judecarea acelei organizaţii nelegiuite. Când o vizitează Domnul? Profeţia ne spune: „Tot aşa, după şaptezeci de ani, Domnul va vizita Tirul, şi ea se va întoarce iarăşi la câştigul ei şi va avea legături cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului.” (Isaia 23:17) Alte traduceri pentru acest text sunt după cum urmează: „Tot aşa, după şaptezeci de ani, Iehova va vizita Tirul”. (*A.R.V*) „Astfel, la sfârşitul a şaptezeci de ani Iehova va vizita Tirul”. (*Rotherman*) Aceasta dovedeşte că Iehova a vizitat Tirul din şi după 1918, în perioada când Domnul îşi restaura rămăşiţa din Babilon şi îi folosea pentru scopul său. Aşa cum Iehova îl lasă pe Diavol să rămână încă puţin, tot aşa o lasă pe vechea „curvă”, organizaţia ierarhiei romano-catolice, să existe în continuare, să opereze contra împărăţiei şi martorilor acesteia. Mai întâi Iehova o vizitează proclamând adevărul despre ea şi, procedând astfel, el îşi comandă martorii „să ne războim cu ea”. (Obadia 1) Acestea sunt „lucrările ciudate” ale lui Iehova, şi cu terminarea acestor lucrări ciudate el o vizitează şi îşi execută judecata asupra ei, marcând astfel începutul „faptei ciudate”, care reprezintă a doua parte a vizitei sale. În timpul primei părţi a vizitei sale, ca şi în cazul vizitei la Sodoma, Iehova strânge dovezile împotriva ei în privinţa activităţilor ei de desfrânată ce foloseşte harpa şi cântecul. În timpul primei părţi a vizitei, spune profetul „ea se va întoarce către câştigul ei”. Ea se întoarce la câştigul ei de adulteră, şi foloseşte câştigul pentru a avea legături cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului

Cuprins

25. Luaţi aminte că această parte a profeţiei spune: „Va preacurvii cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului;" şi potrivit Versiunii revizuite „Va fi o curvă cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului". Exact aşa şi a făcut organizaţia ierarhiei romano-catolice începând din 1918, şi va continua să facă până când începe Armaghedonul. Concomitent cu activitatea ei, Iehova îşi desfăşoară „lucrarea ciudată", adică dezvăluie tuturor nelegiuirea ei. Activitatea vechii „curve" de desfrânare cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului pare să însemne mai mult decât stabilirea de legături diplomatice cu toate naţiunile şi primind vremelnic recunoaştere ca putere lumească. Înseamnă cu siguranţă îndeplinirea obiectivelor ierarhiei romano-catolice de a înfiinţa un guvern fascist care să controleze naţiunile pământului, astfel încât ierarhia să poată conduce după plac într-un mod dictatorial.

COPILUL DIAVOLULUI

26. Liga Naţiunilor este copilul Diavolului şi a „femeii" sale – „religia organizată". Liga este adusă pe lume în opoziţie cu „copilul omului" care va conduce pământul. (Apocalipsa 12:5) Liga Naţiunilor este alcătuită dintr-o combinaţie religioasă, politică şi comercială, religia fiind liantul, ea călărind pe spinarea fiarei şi declarându-şi dreptul de a conduce. Vechea „curvă" îşi câştigă poziţia dominatoare atunci când „se întoarce iarăşi la câştigul ei şi va preacurvii cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului". Aceasta este dovadă în continuare că această combinaţie este urâciunea care pustieşte. Pentru confirmarea acestei concluzii consideraţi următorul text din Apocalipsa 17:1,2: „Apoi, unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire a venit de a vorbit cu mine şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari [aşa cum a făcut Tirul antic]. Cu ea au curvit împăraţii pământului [ceea ce ierarhia romano-catolică face începând din 1918, pe când respingea împărăţia lui Dumnezeu, „piatra pusă în Sion"] şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!"

27. În ultimii ani fascismul şi nazismul au crescut cu o viteză ameţitoare, dovedind astfel că „locuitorii pământului" sunt îmbătaţi de minciunile ierarhiei romano-catolice, de doctrine otrăvite, de „vinul" ei, iar destrăbălarea şi beţia continuă să crească. „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, şi împăraţii pământului au curvit cu ea, şi negustorii pământului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei." – Apocalipsa 18: 3.

28. Alianţa naţiunilor, sub influenţa „religiei organizate" s-a format sub Curtea Internaţională de Arbitraj de la Haga, care în timpul Războiului Mondial a dispărut din vedere, dar a reapărut repede din şanţ după Războiul Mondial: „Şi fiara, care era, şi nu mai este [în timpul Războiului Mondial], ea însăşi este a opta [putere mondială, anume combinaţia Ligii Naţiunilor cu religia Diavolului călărind-o] şi este din numărul celor şapte, [puteri mondiale anterioare, care existau înainte de Războiul Mondial] şi merge la pierzare [la Armaghedon, curva fiind detronată şi distrusă]." – Apocalipsa 17: 11.

Cuprins

29. În vreme ce vechea "curvă" călăreşte pe spinarea fiarei şi astfel în mod simbolic o controlează, clerul protestant vine în urma procesiunii, strigând: „aceasta este expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ" şi populaţia păcălită şi ignorantă ovaţionează fără să ştie de ce. Vechea „curvă" se întoarce la câştigul ei, adică la meseria ei pentru a-i face pe alţii să aibă legături cu ea şi, cu linguşirile ei are avantaj asupra naţiunilor şi călăreşte pe spinarea acestei alianţe şi astfel „urâciunea pustiirii" devine completă.

30. Mussolini, conducătorul fascist, a fost primul care s-a opus recunoaşterii papei în timpul Războiului Mondial şi tot el, Mussolini, a avut grijă ca papa să-şi recâştige poziţia de putere lumească în 1929 şi de atunci papa nu a încercat să-şi asigure un loc în Liga Naţiunilor, motivul fiind că el urmează o politică mai subtilă, obţinând astfel un loc în calitate de călăreţul întregii fiare şi întregul grup îi sărută degetul mare de la picior.

31. Pentru Statele Unite nu este necesar să fie membru în Liga Naţiunilor, dar profeţia spune: „Ea…va avea legături cu toate împărăţiile lumii de pe faţa pământului" (*Versiunea revizuită*) şi aceasta automat include şi Statele Unite. Este bine ştiut de către fiecare persoană din America, persoanele care gândesc cu adevărat, că hotărârea ierarhiei romano-catolice este să câştige controlul asupra Statelor Unite, făcându-i un guvern similar celui din Germania sau Italia. Chiar înainte de alegerile din Statele Unite din 1936, cardinalul Pacelli, secretarul de stat papal de la Vatican, a vizitat Statele Unite şi rezultatul a fost că practic toţi romano-catolicii l-au votat pe Dl. Roosevelt, cel care spusese că: „relaţii diplomatice vor fi stabilite cu Vaticanul de îndată ce poporul american va fi convins în acest sens."

MAREA BRITANIE ŞI STATELE UNITE

32. Nimeni de pe pământ nu poate spune cu precizie ce se va întâmpla. Dar cei devotaţi lui Dumnezeu, având în vedere regula divină de a aplica faptele binecunoscute ale profeţiei lui Dumnezeu, ce sunt acum pe cale de a se îndeplini, pot să tragă o concluzie destul de exactă legat de ce se va petrece. Întrebarea este: Vor deveni Marea Britanie şi Statele Unite fasciste sub controlul dominator al ierarhiei romano-catolice? Biblia şi faptele par să susţină pe deplin această concluzie. În interiorul graniţelor Imperiului Britanic şi Statelor Unite ale Americii, adevărul despre împărăţia lui Dumnezeu a avut parte de cea mai puternică proclamare şi mărturie şi exact acest lucru este urât de ierarhia romano-catolică. Adevărul proclamat despre împărăţia lui Dumnezeu şi ceea ce priveşte această împărăţie este ceea ce „şochează susceptibilităţile religioase" ale grupului ierarhic, deoarece ei urăsc lucrurile care lasă să strălucească lumina lui Dumnezeu şi-i expune. Din acest motiv ierarhia încearcă suprimarea folosirii radioului şi a altor mijloace de publicare a mesajului împărăţiei lui Dumnezeu. Profeţia lui Dumnezeu arată că Tirul modern, organizaţia catolică, are legături cu toate naţiunile, conform dorinţei ei. Când ierarhia şi-a câştigat pe deplin puterea asupra pământului, acest lucru va stabili în mintea ei concluzia că dorinţa ei a fost

Cuprins

complet îndeplinită şi atunci ea va spune: „pace şi siguranţă”, şi cele „zece coarne”, adică toate puterile conducătoare ale naţiunilor vor primi puterea de la „fiară”, Liga Naţiunilor nefiind decât o ligă a fascismului sau o combinaţie de guverne fasciste, dominate de ierarhia romano-catolică. „Şi femeia [organizaţia religioasă vizibilă a Diavolului, curva] pe care ai văzut-o este cetatea cea mare [organizaţia ierarhiei], care are stăpânire [fascism combinat] peste împăraţii pământului.“” – Apocalipsa 17: 12-18.

33. Care a fost adevăratul motiv care l-a făcut pe regele Eduard al VIII-lea să abdice poate că va fi înţeles mai bine în viitorul apropiat. Că fascismul câştigă teren în Marea Britanie cu o viteză alarmantă, nu mai încape îndoială. De asemenea, fasciştii şi naziştii cresc rapid ca număr în Statele Unite. Ierarhia romano-catolică este încrezătoare că va amuţi prin instrumentele sale toate lucrurile şi orice activitate care expune ticăloşia ei şi care face cunoscut scopul lui Iehova Dumnezeu. Este noapte, în ce-i priveşte pe majoritatea oamenilor, şi vechea curvă, în timp ce oamenii dorm, înaintează cu încredere sporită. O împlinire completă a profeţiei se apropie. Dumnezeu l-a făcut pe apostolul Pavel să scrie cu autoritate despre aceste vremuri: „Cât despre vremuri şi soroace, n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. Când vor zice: „Pace şi linişte!”, atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată; şi nu va fi chip de scăpare.” – 1. Tes. 5:1-3.

34. Iehova îşi desfăşoară acum „fapta ciudată” ceea ce serveşte la iluminarea oamenilor de bună credinţă şi la indicarea singurului drum de scăpare, şi numai cei ce găsesc acest drum vor scăpa. Vechea „curvă” călare pe spinarea fiarei va spune fără îndoială în curând: „Pace şi linişte, am redus la tăcere pe toţi duşmanii”. Atunci „faptele ciudate” ale lui Iehova vor începe, şi asupra ei se va abate o distrugere sigură precum se abate travaliul asupra unei femei însărcinate. Atunci vor începe urletele, descrise de Isaia 23:1-14 şi atunci va începe distrugerea sistemului religios al Satanei, prin care el a păcălit oamenii şi i-a transformat în marfă. În ce priveşte curva, triumful ei va fi de scurtă durată şi sfârşitul ei va fi completa distrugere. – Ezechiel 27:12-34, Apocalipsa 17:16,17.

„EPRIHĂNIRE ÎN FAŢA DOMNULUI”

35. „Refugiul în minciună” a ierarhiei romano-catolice nu îi va oferi nici un adăpost, iar fortificaţiile ei vor fi complet măturate din drum atunci când doctrinele ei vor fi dovedite false. Pe parcursul împlinirii profeţiei, va veni un moment când se va întâmpla cum stă scris: „dar câştigul şi plata ei vor fi închinate Domnului, nu vor fi nici strânse, nici păstrate; ci câştigul ei va aduce celor ce locuiesc înaintea Domnului o hrană îmbelşugată şi haine strălucite.” – Isaia 23:18.

36. Cu siguranţă cuvintele: „câştigul şi plata ei vor fi închinate Domnului” nu se pot referi la o marfă materială, pe care ar putea-o găsi şi confisca anarhiştii, deoarece este scris în cartea lui Dumnezeu: „Să n-aduci în Casa Domnului Dumnezeului tău, câştigul unei curve, nici preţul unui câine, ca împlinire a unei

Cuprins

juruinţe oarecare; căci şi unul şi altul sunt o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău." (Deuteronomul 23:18) Atunci ce poate să însemne „câştigul" şi „plata ei"? Profetul lui Iehova, vorbind despre Samaria cea necredincioasă spune: „Toate chipurile ei cioplite vor fi sfărâmate, toate plăţile ei de curvă vor fi arse în foc, şi-i voi pustii toţi idolii: căci din plăţi de curvă i-a adunat, şi în plăţi de curvă se vor preface" – Mica 1:7.

37. Ierarhia romano-catolică cu un aer superior şi cu declaraţia unei mari puteri de la Dumnezeu, s-a dus la regii pământului şi a spus: „Vă conferim dreptul divin de a conduce; vă dăm puterea sancţiunilor sfinte şi a binecuvântărilor divine şi prin poziţia voastră de conducători politici sunteţi sacri şi unşi ai lui Dumnezeu, şi în consecinţă din punctul de vedere al oamenilor reprezentaţi „puterile înalte", iar noi cei care formăm ierarhia suntem puterile înalte spirituale, superioare oricărei puteri lumeşti." Prin această reprezentare frauduloasă şi prin acest comportament, curva câştigă control asupra oamenilor creduli. Acestea constituie dotările şi câştigurile curvei prin care îi ademeneşte pe oameni în ghearele ei. Ierarhia romano-catolică în mod fraudulos şi-a asumat rolul de reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ cu autoritate deplină cerească de a binecuvânta regi, când în adevăr şi în fapt ea este reprezentanta Diavolului. Ierarhia foloseşte „câştigul curvei" pentru a induce puterea politică să creadă că ea trebuie să dicteze politica lumii, astfel realizându-şi ţelul unei conduceri dictatoriale pe pământ.

38. Dar acum vine timpul când Iehova o demască pe vechea curvă. Iehova nu aduce marfa şi „câştigul curvei" în templu, ci prin desfăşurarea „lucrării ciudate", Iehova expune ticăloşia ierarhiei romano-catolice, a religioniştilor şi astfel contraatacă efectele mărfii şi a câştigului ei, şi la fel îi contraatacă pe religionişti, iar rezultatul este benefic pentru cei ce iubesc neprihănirea şi urăsc nedreptatea. Iehova face acestea, deschizând ochii oamenilor spre adevăr ca să vadă clar că ierarhia romano-catolică, conducătoarea religioniştilor, este o parte a organizaţiei Satanei, şi acei oameni de bună credinţă care văd şi identifică organizaţia romano-catolică ca parte a organizaţiei Satanei să se poată separa de această organizaţie nelegiuită şi să meargă în grabă spre „oraşul de refugiu" al lui Iehova, locul sfinţeniei. De aceea când „marfa şi câştigul ei" sunt pe deplin expuse şi demascate de către adevăr, aceste adevăruri îi întorc pe cei de bună credinţă spre neprihănire, în faţa Domnului. Martorii lui Iehova iau parte la această „lucrare ciudată" prin faptul că în calitate de servi cu mandate de la Dumnezeu, ei duc mesajul de avertisment al lui Dumnezeu către popoarele „Creştinătăţii", care mesaj de adevăr este o călăuză adevărată tuturor oamenilor din cadrul sau din afara „Creştinătăţii", care doresc să urmeze calea cea dreaptă. Când oamenii de bună credinţă văd şi înţeleg adevărul, atunci doctrinele false pe care ierarhia i-a învăţat lucrează împotriva organizaţiei Satanei şi lucrează spre gloria lui Iehova Cel Sfânt, şi astfel ei devin „neprihăniţi în faţa Domnului".

39. Profetul spune: „nu vor fi nici strânse, nici păstrate" (Isaia 23: 18) Marfa şi minciunile ei nu vor fi aduse în templul lui Iehova, ci vor fi folosite împotriva curvei şi vor acţiona împotriva acesteia. În ce priveşte „marfa" şi

Cuprins

„câştigul" de natură materială, adică toată avuţia materială a ierarhiei romano-catolice, va fi fără îndoială lăsată în urma vechii curve când la începutul Armaghedonului sistemul religios va fi distrus. Totul în adevăr aparţine Domnului, deoarece pământul şi belşugul acestuia sunt ale lui. (Psalmul 24: 1) Totdeauna asemenea lucruri materiale au aparţinut Domnului, dar au fost folosite prost, iar religioniştii au abuzat de ele. Cei care supravieţuiesc Armaghedonului vor găsi un folos mai bun pentru ele, deoarece ei vor pune lucrurile materiale în slujba glorificării lui Dumnezeu. „Căci câştigul ei va fi pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului". Cuvântul „a locui", aşa cum este folosit aici, în profeţie înseamnă a sta şi a rămâne ca rămăşiţă. (Isaia 7: 3; Psalmi 27:4; 61:6,7) Promisiunea lui Iehova este că cei de bună credinţă care ‚doresc neprihănirea şi smerenia" pot fi ascunşi în timpul Armaghedonului şi pot locui după aceea pe pământ. (Zefania 2:1-3) Pe aceştia Domnul Isus îi duce la fântâna vieţii, hrănindu-i şi îndeplinindu-le dorinţele, şi ei sunt cei ce-l laudă pe Iehova zi şi noaptea. – Apocalipsa 7:10-17.

40. În timpul Războiului Mondial, când Ierusalimul spiritual, rămăşiţa lui Dumnezeu de oameni credincioşi pe pământ, părea terminată, Tirul modern, organizaţia religioasă menţionată mai sus, era în culmea fericirii, aşa cum e scris: „Fiul omului, pentru că Tirul a zis despre Ierusalim: „Ha! Ha! Este zdrobită poarta popoarelor!, şi se întoarce la mine! Mă voi îmbogăţi, căci el a rămas pustiu!"" (Ezechiel 26:2) Dar în curând şi la timpul hotărât de Dumnezeu el va demasca Ierarhia romano-catolică şi această organizaţie nelegiuită va fi distrusă şi martorii lui Iehova sunt prezentaţi ca lăudând în continuare pe Cel Prea Înalt după ce ierarhia se prăbuşeşte. Când această nenorocire se abate asupra religioniştilor, oamenii de buna credinţă, formaţi din marea mulţime care şi-au dovedit integritatea ascultând de poruncile lui Dumnezeu, vor locui atunci în prezenţa Domnului şi-i vor ridica imnuri pentru veşnicie. „Da, cei neprihăniţi vor lăuda Numele Tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta." – Psalmi 140:13.

41. Profeţia spune din nou: „câştigul ei va aduce celor ce locuiesc înaintea Domnului o hrană îmbelşugată." (Isaia 23:18) Aşa numita hrană „spirituală şi religioasă" oferită de ierarhia romano-catolică, şi care este „marfa" ei, fiind dată în vileag prin lumina şi acţiunea Cuvântului lui Dumnezeu, va deveni hrană profetică pentru cei hrăniţi la masa lui Iehova, care-i include fără îndoială pe cei din marea mulţime care vor fi hrăniţi de Mielul Domnului. (Apocalipsa 7:17) Revelaţia profeţiei lui Iehova devine pe plan spiritual „carne la vreme" pentru iubitorii lui Iehova, deoarece scoate la lumină definitiv minciunile eclesiastice şi dezvăluie judecata lui Iehova împotriva acestor mărfuri frauduloase. Împlinirea profeţiei şi înţelegerea ei se dovedeşte a fi hrana lor spirituală, profitabilă celor ce-l iubesc pe Dumnezeu. Când oamenii de bună credinţă văd aceste lucruri, atunci vechea „curvă" şi aliaţii ei nu vor mai putea, prin folosirea „mărfii" şi a minciunilor, să-i oprească pe cei ce-l iubesc şi-l servesc pe Dumnezeu să mănânce şi să bea cu nesaţ şi aceştia vor mânca într-adevăr cu nesaţ, şi vor fi foarte mulţumiţi şi se vor veselesi.

Cuprins

42. Mai departe profeţia spune: „şi haine strălucite (durabile *n. trad*.) [haine impresionante (*versiunea revizuită*)]”. Hainele simbolizează identificarea. Când aceşti oameni de buna credinţă aud şi acţionează în spiritul adevărului, când văd că „marfa” şi „câştigul” vechii curve este o minciună şi o capcană, ei se spală imediat, adică „ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului.” (Apocalipsa 7:14) Ei astfel se identifică drept servi ai lui Iehova Dumnezeu. Ei trec de partea Domnului şi nu mai au nici o legătură cu organizaţia curvă. Devotamentul lor, slujirea şi laudele lor sunt pentru Iehova şi Regele lui care stă pe tron şi care va conduce în neprihănire pentru veşnicie lumea. Marea mulţime credincioasă are o înfăţişare măreaţă.

SUMAR

43. Făcând un rezumat al profeţiei din capitolul al 23-lea Isaia, iată care pare să fie mesajul către cei ce-l iubesc pe Iehova şi care îi urmează cu veselie poruncile:

44. Tirul antic reprezenta religia comercială şi pe religionişti, dintre care ierarhia romano-catolică reprezintă Tirul modern şi este înaintea tuturor. „Regele Tirului” este însuşi Diavolul, iar „prinţul Tirului” este reprezentantul religios, vizibil al Diavolului pe pământ.

45. „Sidon” reprezintă de asemenea religia Diavolului, incluzând atât „religia păgână” sau păgânismul, cât şi alte religii aliate ale ierarhiei romano-catolice.

46. „Corăbiile din Tarsis” reprezintă multele organizaţii subordonate ale ierarhiei romano-catolice, care susţin, fac negocierile ierarhiei şi activităţile menite servilor.

47. „Curva”, o femeie decăzută, reprezintă organizaţia Satanei, din care religia este latura cea mai subtilă vizibilă oamenilor şi folosită pentru a-i seduce pe oameni de la Iehova Dumnezeu.

48. Scopul sau obiectivul ierarhiei romano-catolice a fost din totdeauna şi este în continuare de a căpăta controlul şi de a conduce naţiunile pământului.

49. Timp de mulţi ani ierarhia romano-catolică a fost recunoscută ca o putere lumească care conduce peste regii pământului. Ea a pierdut această putere un timp şi a recâştigat-o în 1929. În timpul războiului mondial, ierarhia romano-catolică, curva, şi-a căutat un loc printre naţiuni ca sfetnic în materie de război şi pace, dar a fost dată la o parte şi uitată. La sfârşitul războiului mondial, pentru împlinirea profeţiei, ierarhia romano-catolică şi-a reînceput activitatea de recâştigare a puterii lumeşti, şi odată curva uitată parcurge ţara cântând „cântecul curvei”, adică folosind metode de seducere pentru a-i induce pe conducătorii politici ai naţiunilor să-i recunoască fosta ei poziţie de putere temporală.

50. Fascismul şi nazismul sunt unul şi acelaşi lucru, şi sunt instrumentul Ierarhiei romano-catolice, copilul Diavolului, pentru a avea control al pământului prin ierarhie, şi să întoarcă toţi oamenii împotriva lui Dumnezeu şi a împărăţiei lui. Ierarhia romano-catolică îi clasifică pe toţi cei ce i se opun ca fiind „roşii” sau

Cuprins

„comunişti”, şi aceasta se face ca să incite oamenii împotriva celor care susţin ceea ce este corect. Ierarhia este în mod deosebit împotriva martorilor lui Iehova, pe care îi persecută pentru că ei proclamă adevărul numelui şi împărăţiei lui Dumnezeu şi arată spre împărăţia lui Dumnezeu ca singura speranţă a omenirii.

51. Profeţia pare să indice clar că Ierarhia romano-catolică prin activităţile organizaţiei sale fasciste împreună cu alţi aliaţi religioşi, va câştiga controlul naţiunilor conducătoare de pe pământ, inclusiv Marea Britanie şi Statele Unite şi atunci organizaţii religioase ipocrite vor striga aşa cum este scris profetic, „Pace şi linişte”. Această parte a profeţiei este descrisă în Isaia 23: 15-18.

52. Când Ierarhia îşi va atinge apogeul gloriei ei şi presupusa securitate absolută, atunci Dumnezeu, prin Isus Cristos, va distruge complet organizaţia vechii „curve” şi aceasta va marca începutul Armaghedonului. Marea „povară” sau nenorocire care se va abate asupra elementului religionist a organizaţiei Satanei aduce groază în sufletul tuturor susţinătorilor ei şi aceştia conform profeţiei sunt prezentaţi ca jeluind şi urlând pentru că atunci văd clar că ei sunt următorii la rând pentru expresia mâniei lui Dumnezeu. Această parte a profeţiei apare în versetele 1-14 din Isaia 23 şi arată că nenorocirile vor veni asupra organizaţiei religioase la sfârşitul unei foarte scurte perioade de triumf aparent.

53. Astăzi Iehova duce mai departe pe pământ „lucrarea ciudată” expunând vederii organizaţia nelegiuită a Satanei. El încredinţează martorilor lui datoria privilegiul şi şansa de a-i declara numele şi împărăţia pe pământ, astfel luând şi ei parte la „lucrarea ciudată”. La terminarea lucrării ciudate începe „fapta ciudată”, care este bătălia marii zile a lui Dumnezeu Atotputernicul. În timpul acestei perioade a „lucrării ciudate” marea mulţime trebuie să stea fermă de partea lui Iehova şi a împărăţiei sale, să-şi dovedească ascultarea şi să-şi menţină integritatea către Dumnezeu. Iehova face cunoscute acum aceste adevăruri preţioase tuturor celor care îl iubesc ca ei să fie mângâiaţi şi să aibă speranţe mărite în aceste vremuri de restrişte. Fie ca toţi cei ce spun că-l iubesc pe Iehova să-şi dovedească dragostea pentru el, şi pentru Regele lui ascultând cu bucurie de poruncile celui Preaînalt. „Sculaţi-vă, să mergem împotriva ei în luptă” – Obadia 1.

Întrebări pentru studiu

1. Arată ce se înţelege sub numirea profetică „ziua lui Iehova". Ce marchează începutul împlinirii lui Isaia 23:15?

2,3. Arată cine este Tirul modern. Ce este scopul său? Cum şi când a fost „dat uitării”? Ce se poate vedea cu ocazia comparării cuvintelor versetului al cincisprezecelea cu cele din versetul al şaptesprezecelea?

4-7. Compară profeţia lui Isaia cu cea a lui Ieremia despre cei „şaptezeci de ani”, şi pustiirea care marchează sfârşitul acelui timp.

8,9. Relatează fapte care arată când şi cum a fost dată uitării „desfrânata”.

10. Aplică următoarea expresie profetică din versetul 15: „Cât ţine viaţa unui împărat”.

Cuprins

11,12. Ce este „cântecul despre curvă”? Când şi de cine este cântat şi cu ce efect?

13. Cum şi înaintea cui şi-a cântat „curva” cântecul şi în ce scop?

14. Compară purtarea „curvei” cu atitudinea martorilor credincioşi ai lui Iehova!

15. Arată motivul pentru care „curva” îi combate şi-i persecută pe martorii lui Iehova?

16. Descrie umbletul ei în cetate şi spectacolul pe care o face acolo!

17-19. Indică rezultatele făţărniciei şi duplicităţii sale şi arată ce scop urmăreşte şi speră că va ajunge ea cu aceasta în timpul prezent? Explică cum îl va duce de cap pe popor, în timp ce ea lucrează în scopul ca să aducă pe naţiuni sub puterea sa?

20,21. De ce fel este cântecul? Care sunt unele dintre tacticele şi instrumentele întrebuinţate de ea spre a-şi realiza scopurile egoiste?

22. Care este adevăratul scop al eforturilor „curvei” pentru a „nu fi uitată?” Descrieţi procedura prin care doreşte să realizeze aceasta. De ce este ea atât de hotărâtă să prevină declararea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu şi să ascundă sau să înceţoşeze faptele făcute de ea?

23. Identificaţi „urâciunea care pustieşte” şi aduceţi dovezi în favoarea acestei identificări!

24, 25. Când „vizitează Iehova Tirul” şi cum? Cum îşi desfăşoară „Tirul” activitatea de „curvă”, aşa cum este prezis în Isaia 23:17 şi care este scopul acesteia?

26. Ce fapte şi texte scripturale dovedesc în plus identitatea „marii curve”?

27, 28. Cum este împlinit versetul din Apocalipsa 18:3? Dar Apocalipsa 17:11?

29-31. Explicaţi: (a) acţiunile clerului protestant în relaţia lui cu Liga Naţiunilor ; (b) schimbarea în atitudinea papei începând din 1929; (c) situaţia prezentă din Statele Unite în acest context!

32. Care este exact scopul ierarhiei romano-catolice în încercarea ei de a controla informaţiile publice? Cum se manifestă aceasta în interiorul graniţelor Imperiului Britanic şi ale Statelor Unite în prezent?

33. Cum indică situaţia prezentă faptul că împlinirea prorocirii din Tesaloniceni 5:1-3 se apropie?

34. Care este natura şi scopul „lucrării ciudate” a lui Iehova? Ce urmează apoi şi cu ce rezultat, aşa cum e indicat în profeţie?

35-37. Explcaţi expresia „marfa şi câştigul ei”?

38. Cum va fi “marfa ei” “neprihănită în faţa Domnului”?

39-42. De ce „nu vor fi nici strânse, nici păstrate” câştigurile şi plata? Cum va fi: (a) „pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului;” (b) „o hrana îmbelşugată”; (c) „haine durabile”?

43-52. Pe scurt: Cine sau ce este văzut ca ilustrând sau reprezentând anticul Tir, în împlinirea profetiei? Dar ca reprezentând regele Tirului? Dar prinţul

Cuprins

Tirului? Dar Sidonul? Corăbiile din Tarsis? Curva? Care este în mod clar scopul ierarhiei romano-catolice? Cum fusese „curva” „uitată”? Şi cum îşi „cântă ea cântecul” şi a fost „din nou readusă în memorie”? Ce metode şi instrumente a folosit? Şi cu ce rezultate şi cu ce viitor la orizont? Ce va urma apogeului ei?

53. Cum îşi desfăşoara Iehova „lucrarea ciudată” şi cu ce scop în minte? Ce înseamnă aceasta din punctul de vedere al privilegiilor şi răspunderilor, pentru cei cărora Iehova le-a făcut cunoscute aceste adevăruri preţioase?

SERVUL RĂU

Timp de trei ani şi jumătate, discipolii Lui Isus au umblat alături de El şi şi-au dat seama că El este Cristos – Fiul Dumnezeului viu. Unul dintre ei, pe nume Iuda, în timp ce susţinea că îl slujeşte şi că are încredere în Isus Cristos, era implicat într-o conspiraţie alături de duşmani, pentru ca Isus să fie ucis şi lucrarea Sa să fie distrusă. Ştiind acest lucru, Isus l-a numit pe Iuda „fiul pierzaniei”. Mai târziu, înregistrările biblice arată că Iuda simboliza o clasă de persoane care încheie un legământ de a-L sluji pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos, dar care devin necredincioase şi care sunt instrumentele diavolului.

Timp de douăzeci de ani, sau chiar mai mult, W.F. Salter era cel considerat drept reprezentantul organizaţiei Lui Dumnezeu pe pământ, şi anume al SOCIETĂŢII TURNULUI DE VEGHERE. Pretinzând că are încredere în prezenţa Domnului Isus Cristos şi că se află în slujba organizaţiei Sale, şi declarând deseori acest lucru, el se afla implicat într-o conspiraţie pentru a distruge lucrarea Domnului şi pentru a-i ucide pe unii dintre slujitorii Săi. Odată ce duplicitatea sa a fost demascată, din cauza necredinţei sale, el a fost dat jos din poziţia sa în organizaţia Domnului. Aproximativ un an mai târziu, acest om a intrat într-o altă conspiraţie alături de duşman, pentru a face şi mai mult rău. El a pus pe cineva să scrie un articol prin care încerca să dovedească faptul că Domnul Isus Cristos nu este prezent. Articolul a fost tipărit şi oferit în rândurile a mulţi slujitori ai Domnului, în diferite părţi ale lumii; articolul era însoţit de o scrisoare care se presupunea că provine de la sediul central al SOCIETĂŢII TURNULUI DE VEGHERE. Acest lucru a fost făcut pentru a practica o înşelătorie şi o amăgire asupra credincioşilor. El şi-a tipărit articolul în Statele Unite, iar acesta a apărut în ziarele din Brooklyn, New York. În scrisoarea sa care conţinea aşa-numite „instrucţiuni”, instrucţiuni care el pretindea că provin de la sediul central, se cerea ca aceasta împreună cu articolul să fie citite unor anumite societăţii, la un moment stabilit, declarând mai apoi că aceste instrucţiuni sunt obligatorii şi că ele trebuie îndeplinite, iar scrisoarea trebuie citită.

Apoi, el a publicat încă un articol pe care l-a trimis în întreaga lume, la diferite birouri şi la diferiţi slujitori ai SOCIETĂŢII TURNULUI DE VEGHERE, iar în scrisoarea respectivă el s-a dedat la minciuni, manifestând o atitudine

Cuprins

ticăloasă şi răutăcioasă şi atacându-l pe preşedintele SOCIETĂŢII TURNULUI DE VEGHERE, deşi ştia că tot ceea ce spune nu sunt decât minciuni intenţionate. El a cerut ca scrisoarea sa să primească un răspuns prin „Turnul de Veghere”. Rubricile „Turnului de Veghere” nu sunt deschise pentru discuţii cu cei care se împotrivesc Domnului, şi ba mai mult, nu vor fi publicate argumentele unuia împotriva prezenţei Domnului, din moment ce această problemă a prezenţei Sale a fost acoperită din plin prin publicaţiile Societăţii. Domnul Isus Cristos spune următoarele lucruri despre cei care sunt slujitori ai răului: „însă dacă acel slujitor al răului spune în inima lui ‹‹Stăpânul meu şi-a amânat venirea››; şi dacă va începe să îi lovească pe tovarăşii săi slujitori, şi va mânca şi bea cu beţivii, stăpânul acelui slujitor va veni intr-o zi în care el nu se aşteaptă, şi la o oră pe care nu o ştie, şi îl va pedepsi cu toată asprimea şi îi va da partea lui cu ipocriţii; acolo va fi plânsetul şi scrâşnirea din dinţi.” – Mat. 24:48-51.

Iuda s-a spânzurat, „şi căzând cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc, şi i s-au vărsat toate măruntaiele.” (Fapt. 1:18) Slujitorul răului este capul, sau partea principală, a „omului păcatului”, a „fiului pierzaniei”, iar despre el este scris: „Iar atunci, cel Ticălos [omul păcatului, fiul pierzaniei] va fi dezvăluit, cel pe care Domnul îl va nimici cu spiritul gurii Sale, şi pe care îl va distruge cu lumina venirii Sale.” (2. Ţes. 2:8) Domnul îi va proteja pe oamenii Săi, oameni pe care Salter a încercat să îi amăgească. Acesta este răspunsul „Turnului de Veghere”, şi răspunsul preşedintelui Societăţii la articolele menţionate anterior.

> „*Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine. Se strâng toţi cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: Să fie ruşinaţi şi îngroziţi pe vecie, să le roşească obrazul de ruşine şi să piară! Ca să ştie că numai Tu, al cărui nume este Iehova, Tu eşti Cel Preaînalt pe tot pământul.*” – Psalmul 83

SPERANŢE BUNE PENTRU 1937-1938

Lucrarea Societăţii Turnului de Veghere o reprezintă propovăduirea evangheliei împărăţiei Lui Iehova. Fiecare copil consacrat al Lui Dumnezeu are privilegiul de a participa la această lucrare. Încă de la organizarea Societăţii, lucrarea anuală a fost întotdeauna prezentată, în măsura în care Domnul le-a oferit copiilor Săi consacraţi bani pentru acest lucru. Noi continuăm să urmăm acel exemplu, după cum este potrivit în biserică.

Cuprins

Fiecare persoană care a fost luminată de adevăr, apreciază faptul că această binecuvântare a venit la ea ca un dar binevoit; şi aşa cum ea are zel pentru Domnul, poate aprecia privilegiul de a îşi folosi timpul, energia şi banii în propovăduirea mesajului şi altora. Unii dintre cei care poartă o lucrare de mărturie din uşa în uşa, după cum le permit şi condiţiile, sunt de asemenea binecuvântaţi cu bani pe care ei îşi doresc să îi folosească în slujba Domnului, astfel încât sufletele flămânde la care ei nu pot să ajungă, să fie hrănite cu preţioasa evanghelie a Împărăţiei.

Obiceiul de a pune deoparte săptămânal suficiente resurse pentru a putea fi folosite în slujba Domnului, s-a dovedit întotdeauna folositor celui care oferă. O notiţă oferită Societăţii în care precizaţi că vă aşteptaţi să oferiţi o sumă oarecare, ne permite să schiţăm lucrarea, pe baza celor aşteptate.

La primirea acestui număr al „Turnului de Veghere", scrieţi cu bunătate două cărţi poştale, exact la fel. Una dintre ele puneţi-o deoparte pentru a vedea ceea ce aţi promis, iar cealaltă trimiteţi-ne-o nouă. Sau, dacă preferaţi, puteţi să scrieţi totul sub forma unei scrisori şi să păstraţi o copie pentru dumneavoastră. Va sugerăm ca ea să fie scurtă şi să nu conţină nimic altceva decât următoarele:

Prin bunăvoinţa Domnului, sper să fiu capabil să ofer pentru lucrarea sa de răspândire a evangheliei, în cursul anului următor, suma de _____$. Voi trimite această sumă atunci când voi considera că pot, după cum Domnul mă face să prosper. (Semnat) _____.

Adresaţi această carte poştală:
SOCIETĂŢII TURNULUI DE VEGHERE,
Biroului Trezorierului
117 Adams St., Brooklyn, N.Y.

Fraţii care locuiesc în afara Statelor Unite să trimită această scrisoare birourilor din ţările în care locuiesc, şi să le transmită „Speranţele lor Bune" acestor birouri.

Nu putem face nimic de unii singuri, însă suntem siguri că rugăciunile celor neprihăniţi sunt de mare folos. Prin urmare, îi rugăm pe fraţii noştri să ne prezinte zilnic în faţa tronului bunăvoinţei divine, astfel încât să ne fie oferită înţelepciunea de a folosi banii înspre avantajul răspândirii evangheliei spre gloria Domnului, şi pentru a putea desfăşura lucrarea care ne-a fost încredinţată.

Lideri de serviciu şi servi de regiune

Odată pe an, societăţilor martorilor Lui Iehova şi asociaţilor lor din Statele Unite le este cerut să îşi reînnoiască cerinţele pentru liderii în serviciu, pentru anul următor.

Societatea trimite reprezentanţi, care în calitate de slujitori regionali, slujesc toate grupele care sunt organizate pentru servire, dar şi alte grupuri

Cuprins

asemănătoare care cer ajutor pentru a se putea organiza. Este dorinţa Societăţii să păstreze legătura şi să ajute aceste grupe. Pentru a putea face acest lucru, le cerem secretarilor să aducă această problemă imediat în atenţia companiei, şi să ne ofere următoarele informaţii, răspunzând la toate întrebările – dacă este posibil, şi să ne trimită răspunsurile pe adresa Turnului de Veghere din Brooklyn, N.Y. Fraţii care se află în altă parte, dar care îşi doresc să joace un rol în servire, sunt rugaţi să facă acelaşi lucru.

Notaţi fiecare răspuns care corespunde literelor scrise mai jos în dreptul fiecărei întrebări. Scrieţi exact, iar unde puteţi oferiţi şi adrese deoarece telegramele nu pot fi trimise prin postă.

(a) Specificaţi care este numărul de persoane din compania voastră care sunt în armonie cu Societatea şi cu lucrarea desfăşurată de ea.

(b) Sunt cei interesaţi de lucrarea împărăţiei organizaţi pentru munca de teren?

(c) Numărul mediu de martori care raportează lunar.

(d) Sunt lucrările desfăşurate pe teren organizate pentru Duminci, Joi şi Sâmbete?

(e) Dacă nu sunteţi organizaţi pentru servire, v-ar plăcea să primiţi asistenţa unui slujitor regional care să vă ajute în a vă organiza?

(f) Puteţi primi şi întreţine în societatea voastră un lider sau un slujitor regional?

(g) Este teritoriul vostru acoperit de staţii radio care transmit lecturile şi discursurile Fratelui Rutherford?

(h) Societatea voastră deţine şi foloseşte vreun echipament de sunet? Spuneţi care: maşină de sunet, P.T.M, sau fonograf.

(i) Oferiţi numele întreg şi adresa secretarului grupei.

(j) Oferiţi numele şi adresa oricărei alte persoane căreia îi putem trimite veşti.

(k) Spuneţi-ne numele staţiei voastre de cale ferată.

(l) Dacă vă aflaţi în ţară, spuneţi care este distanţa de la staţie şi dacă fratele va fi aşteptat la gară.

SCRISORI

Bellingham, Wash., 15 aprilie, 1937

Dragă frate Rutheford:

Vei găsi două scrisori anexate în plic, trimise evident de Salter, una de la oficiul poştal din New York, cealaltă din Brooklyn. Plicul notat „Nr. 1” l-am primit în data de 12 a lunii prezente, iar cel notat „Nr. 2” pe 14. În plicul „Nr. 1” se află o scrisoare, care aparent a fost scris de Societate, însărcinându-l pe servul de grup să citească această scrisoare (a lui Salter) în data de 11, sau mai repede, sau cât se poate de repede după a 11-a lunii prezente. Dar este pur şi simplu munca diabolică a lui Salter. Veţi observa că plicul „Nr. 1” este ştampilat cu ştampilat Societăţii, cu scopul de a-i înşela pe cei creduli. Nu pot înţelege cum poate cineva să se înjosească la un asemenea nivel de ticăloşie.

Cuprins

Am observat abaterea lui Salter încă din ianuarie 1933, când călătorea din Mexic până în Canada. Oriunde s-a oprit, a cauzat multe confuzii printre fraţi, nu numai din punct de vedere doctrinal, dar a vorbit de rău şi aranjarea campaniilor pe districte de către Societate, ridiculizând şi articolele din „*Turnul de Veghere*". Acesta (comportamentul lui) l-am raportat Societăţii atunci.

În drumul meu spre Wenatchee mă voi opri la Mt. Vernon, Everett şi Seattle să văd dacă servii de grup de acolo au primit aceleaşi scrisori.

Dacă pot face orice în anularea efectelor scrisorilor, voi face bucuros. Bineinţeles, nimeni cu bazele ferme în adevărurile prezente nu poate fi afectat de atacurile Diavolului, mai ales dacă şi-au însuşit adevărul şi sunt devotaţi în totalitate lui Iehova. Ceilalţi să fie stârpiţi din rândurile noastre.

Cu iubire înflăcărată şi cele mai bune urări, sunt

Fratele tău prin bunătatea lui Iehova,

S. H. Toutjian.

18 aprilie 1937

Mr. S. H. Toutjian,
Brooklyn, New York.
Dragă frate Toutjian:

Îţi mulţumim scrisoare din a 15-a legată de atacul duşmanului prin Salter. Se spune că există două cazuri ale nebuniei: unu – dezintegrarea ţesutului cerebral; doi – efectul influenţei spiritelor rele. Salter oferă toate dovezile că ar lucra sub efectele celui de-al doilea handicap. Faptul că recurge la fraudă şi falsifică numele Societăţii Turnului de Veghere pentru scopul de a trimite un mesaj înaintea celorlalte, arată că suferă de o minte dezechilibrată.

Ne aflăm într-o luptă adevarată cu Satan şi forţele sale. Treaba noastră este să promovăm adevărul, şi să nu fim distraşi de activatatea duşmanului. Aşadar, încurajează şi mângâie fraţii pe unde treci. Aminteşte-ţi cuvintele psalmistului: „Nu te mânia pe cei răi şi nu te uita cu jind la cei ce fac rău… Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău." (Psalmi 37:1,7,8) Atacurile asupra persoana mea n-au nici un interes. Mă aştept la ele din parte duşmanului. Prin bunătatea Domnului, voi continua în lucrarea Sa, indiferent faţă de acestea. Sunt sigur că nimeni din templu nu va fi deranjat de faptele celui rău, ci chiar vor avansa cu un zel şi mai mare în proclamarea mesajului împărăţiei. Poţi folosi această scrisoare oriunde ai avea ocazia. Cu iubire şi cele mai bune urări rămân,

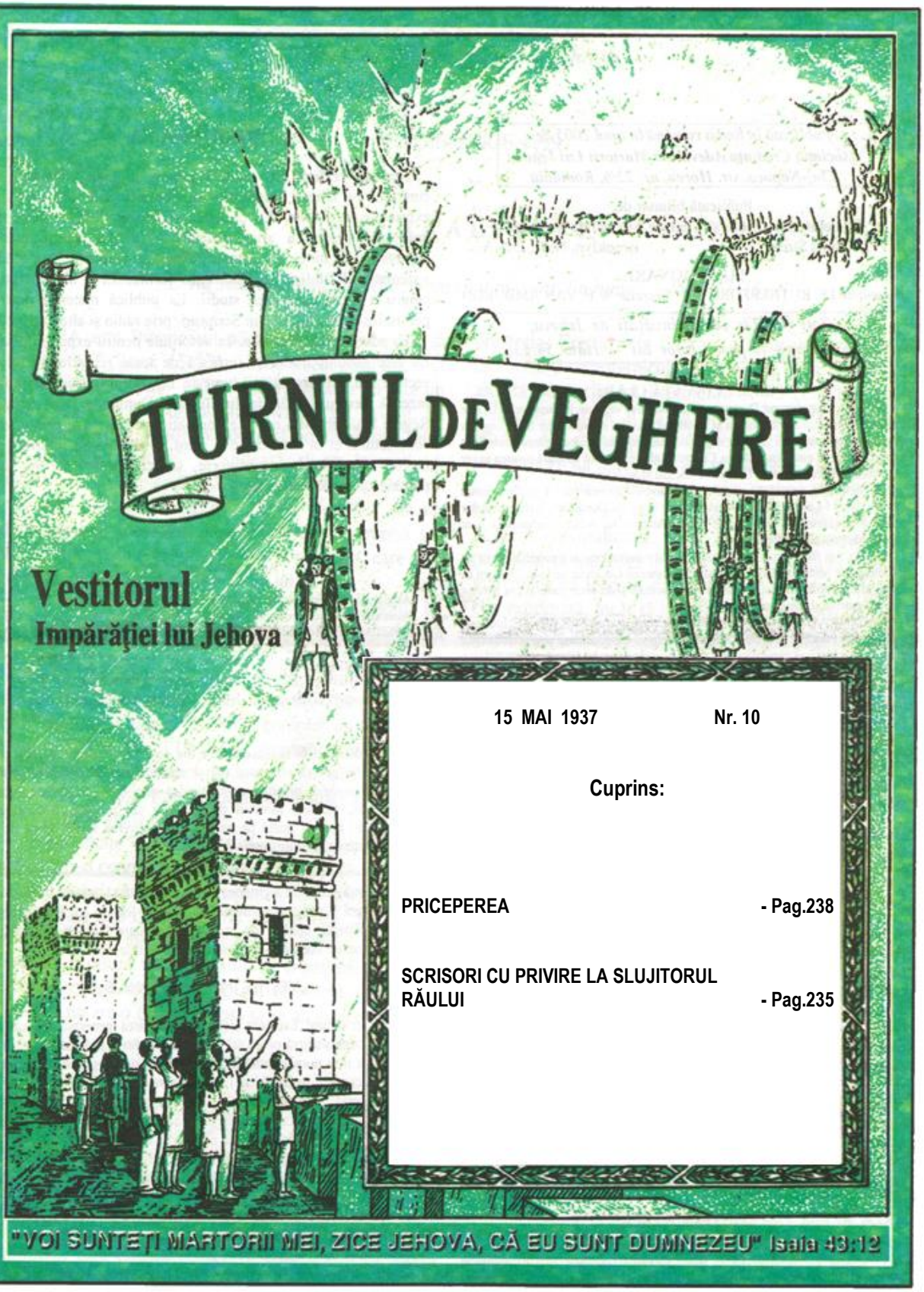
Fratele şi servul tău prin bunătatea Sa,

J. F. Rutherford.

Cuprins

Cuprins

15 MAI 1937 Nr. 10

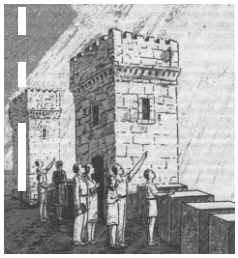
Cuprins:

PRICEPEREA - Pag.238

SCRISORI CU PRIVIRE LA SLUJITORUL RĂULUI - Pag.235

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Mai 1937** **Nr. 10**

PRICEPEREA

„Cu tot ce ai, dobândeşte pricepere.” – Prov. 4:7.

Iehova a subliniat în mod repetat importanţa priceperii venită din partea făpturilor Sale care iubesc aprobarea Sa. Perioada din prezent este una foarte periculoasă, încărcată de multe riscuri pentru toţi cei care au încheiat un legământ prin care sunt slujitorii Celui Preaînalt. Nu există niciun motiv întemeiat pentru care slujitorii Lui Dumnezeu să îşi permită să îi ignore pe duşmanii lor care stau la pândă, aşteptând să îi distrugă; însă se pare că unii dintre slujitori sunt neglijenţi, sau ignoranţi, ori ambele. Ne aflăm în punctul culminant din istoria omului şi al călătoriei pământeşti a bisericii. Cei care sunt alături de Domnul în aceste zile rele sunt cei care au fost chemaţi şi aleşi, care continuă să meargă drept, care sunt pe deplin credincioşi şi care îşi menţin loialitatea faţă de Dumnezeu. Pentru toţi cei care se află în organizaţia Domnului, importanţa priceperii nu poate fi trecută cu vederea. Este important ca necesitatea priceperii să fie adusă din nou în atenţia oamenilor Lui Dumnezeu, iar valoarea ei să fie scoasă în evidenţă.

2. Priceperea nu înseamnă doar a fi inteligent, a înţelege idei şi a desluşi întrebări ori probleme importante. În plus faţă de acestea, priceperea presupune ca o persoană să fie discretă; înseamnă să fii prudent, să discerni şi să alegi o cale înţeleaptă, iar mai presus de toate, înseamnă să înţelegi şi să apreciezi în mod corect relaţia făpturilor cu Atotputernicul Creator. Pe măsură ce o persoană progresează în informaţiile pe care le deţine şi în înţelegerea pe care o are despre Dumnezeu şi scopul Său, iar dacă inima acelui om este dreaptă faţă de Dumnezeu, priceperea şi înţelegerea sa continuă să sporească. Înainte de a arăta necesitatea înţelegerii în prezent, este bine să luăm în considerare prima dată unele scripturi care subliniază importanţa priceperii.

3. Rămăşiţele Lui Iehova aflate acum pe pământ sunt perfect conştiente de multele dovezi Scripturale care arată că Moise era un simbol, prevestindu-L pe Isus Cristos – marele Profet, şi că israeliţii, în călătoria lor din Sinai către tărâmul făgăduinţei, îi simbolizează pe oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu şi care trebuie să îşi menţină devotamentul faţă de El, astfel încât să poată trăi. Moise i-a dus pe israeliţi până aproape de malurile râului Iordan. În Moab, Moise le-a povestit oamenilor aleşi ai Lui Dumnezeu despre lucrurile minunate pe care El le-a făcut pentru ei, arătându-le cât de importantă este supunerea deplină faţă de

Cuprins

poruncile Domnului. Desigur, Dumnezeu ştia de dinainte că în rândul persoanelor cu care a încheiat un legământ vor exista fărădelegi şi încăpăţânare, iar astfel El le-a subliniat necesitatea credinţei şi priceperii venite din partea lor – lucruri care puteau fi demonstrate prîntr-o supunere deplină faţă de poruncile Sale. El le-a spus: „Luaţi aminte, şi ascultaţi [...]; din această zi aţi devenit poporul Domnului Dumnezeului vostru. Prin urmare, voi trebuie să vă supuneţi glasului Domnului Dumnezeului vostru, şi să ascultaţi de poruncile şi de legile Sale, pe care eu vi le dau astăzi." – Deut. 27:9,10.

4. Aceste cuvinte se pot aplica şi mai bine în prezent oamenilor care au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Legământul făcut la Moab era un legământ al credinţei şi prevestea legământul pentru Împărăţia Lui Dumnezeu sub Isus Cristos, ceea ce necesită credinţă absolută din partea făpturilor. Dumnezeu este întotdeauna credincios, după cum declară Scripturile, iar cei aflaţi de cealaltă parte a legământului trebuie să fie şi ei credincioşi. La judecata templului, cei care sunt acceptaţi primesc aprobarea de a-I „oferi Domnului o ofrandă în neprihănire", şi sunt aduşi în legământul pentru Împărăţie, iar astfel ei trebuie să se dovedească a fi pe deplin credincioşi faţă de Dumnezeu şi să îşi păstreze integritatea faţă de El, pentru a putea trăi. Începând cu acel moment, înţelegerea rămăşiţelor credincioase trebuie să sporească, iar ele trebuie să aprecieze mai bine ca niciodată relaţia pe care o au cu Dumnezeu şi cu Isus Cristos. Toţi cei implicaţi în acel legământ, persoane care în cele din urmă vor fi victorioase prin Isus Cristos, trebuie să continue drepţi, supuşi şi credincioşi faţă de Dumnezeu. Prin urmare, este clar că toţi cei implicaţi în legământ, dar care nu continuă pe o cale a supunerii credincioase, se vor îndepărta şi vor fi distruşi. Nimeni nu ar trebui să se păcălească sau să permită să fie amăgit să creadă că prin simplul fapt că a fost luat în legământul pentru Împărăţie, va participa în mod sigur la înviere alături de Isus Cristos şi că va domni alături de El. Cerinţele de credinţă trebuie îndeplinite cu stricteţe până la sfârşit. (Rev. 2:10) Aceasta este regula de neschimbat după care toate rămăşiţele vor fi judecate.

5. Ionadabii, sau marea mulţime, nu reprezintă una dintre părţile participante la legământul pentru Împărăţie, iar ei nu vor face parte din casa împărătească; însă din cauza asocierii lor cu organizaţia Lui Dumnezeu, şi pentru protecţia pe care o primesc de la Domnul, ei se află implicaţi într-un legământ prin care trebuie să Îi fie credincioşi Lui şi Împărăţiei Sale. Ei trebuie să continue să caute neprihănirea şi smerenia, iar pe măsură ce cunoaşterea lor sporeşte, supunerea lor trebuie să ţină pasul cu aceasta. Remarcaţi acum că Dumnezeu, prin Moise, a spus următoarele: „Respectaţi deci cuvintele acestui legământ, şi împliniţi-le, ca să reuşiţi în tot ceea ce faceţi. Voi staţi astăzi cu toţii înaintea Domnului Dumnezeului vostru; căpeteniile triburilor voastre, bătrânii voştri, şi supraveghetorii voştri, cu toţi bărbaţii din Israel, cu copiii voştri şi cu soţiile voastre, şi cu străinul care se afla în tabăra ta, de la cel care îţi strânge lemnele, până la cel care îţi scoate apa." (Deut. 29:9-11) Aceste cuvinte le-au fost adresate în mod clar celor implicaţi în legământ, oameni pe care Domnul i-a scos din Egipt,

Cuprins

însă şi alţii erau luaţi în considerare, după cum arată următorul citat: „Străinul care se află în tabăra ta.” Acesta nu se referă la cei care sunt implicaţi în legământ în mod direct, ci la cei care caută să fie protejaţi de organizaţia Lui Dumnezeu şi care continuă cu credinţă alături de El, în favoarea Sa; această regulă se aplică acum celor care au venit în organizaţia Lui Dumnezeu, şi anume „celorlalte oi”, sau ionadabilor. – Ioan. 10:16; 2. Reg. 10;15.

6. Aceste lucruri despre Israel au fost scrise de dinainte pentru sfătuirea şi pentru binele celor asupra cărora „sfârşitul lumii a venit.” (1. Cor. 10:11) Odată ce s-a ajuns în acest moment, cei descrişi în lucrurile scrise cu mult timp înainte sunt cei care s-au separat de lume şi care au mers sub Domnul. Israeliţii, oamenii aleşi ai Lui Dumnezeu cu care El a încheiat un legământ în Moab, i-au prevestit pe cei care în prezent se află într-un legământ cu Dumnezeu; acest legământ este unul pentru Împărăţie şi cere din partea lor credinţă. „Străinul din tabără” îi prevesteşte pe cei de bună-credinţă faţă de Dumnezeu, oameni cunoscuţi drept ionadabi şi care vor forma marea mulţime. (Rev. 7:9,10) Aceştia şi-au găsit adăpost în tabăra sau organizaţia Domnului, odată ce s-au îndepărtat de organizaţia Satanei, iar acum ei sunt descrişi drept străini în tabără, sau în organizaţie, deoarece nu se află implicaţi în mod direct în legământ. Cu toate acestea ei trebuie să fie credincioşi, dacă vor să fie pe placul Lui Dumnezeu în continuare. Iehova le spune lor acum: „Căutaţi neprihănire, căutaţi smerenie”; şi niciun om nu se poate supune acestor porunci dacă nu continuă să studieze Cuvântul Lui Dumnezeu şi să se conformeze acestuia, şi dacă nu continuă să Îi fie credincios Lui Dumnezeu şi organizaţiei Sale. Prin relaţia sa cu Dumnezeu, el primeşte protecţie din partea Atotputernicului, a cărui putere nelimitată este exercitată spre binele tuturor celor care au inima perfectă faţă de El. Scripturile privind priceperea au o importanţă deosebită, atât pentru rămăşiţe cât şi pentru ionadabi, iar din această cauză ele sunt analizate aici astfel încât rămăşiţele şi ionadabii să înţeleagă mai bine relaţia pe care o au cu Dumnezeu, dar şi relaţia pe care o au unii cu alţii.

7. Înregistrările scripturale arată că au existat certuri între israeliţii care se aflau sub conducerea lui Moise, arătând totodată că cei care nu erau înţelepţi şi înţelegători, nu erau pe placul Domnului şi nu le mai era permis să ocupe poziţii importante în rândurile oamenilor Săi organizaţi. Prin urmare, aflat sub îndrumarea Lui Iehova, Moise le spune israeliţilor: „Cum aş putea să port de unul singur problema, povara şi cearta voastră? Luaţi oameni înţelepţi, înţelegători şi cunoscuţi din triburile voastre, iar eu îi voi pune căpetenii peste voi.” – Deut. 1:12,13.

8. Aceasta se pare că este regula fixă – Domnul nu le permite celor care sunt implicaţi în certuri să ocupe poziţii importante în rândurile oamenilor Săi şi în organizaţia Sa. O anumită persoană poate fi pusă într-o poziţie de responsabilitate şi să o deţină pentru o perioadă de timp, însă dacă ea urmează o cale neînţeleaptă, ignorând îndrumările din Scripturi, nu îşi va putea menţine poziţia respectivă.

9. Dumnezeu i-a ales pe israeliţi şi i-a făcut o naţiune separată şi distinctă de restul, însă doar foarte puţine persoane din acea naţiune au rămas credincioase până la sfârşit, primind aprobarea Lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a ales pe adepţii

Cuprins

credincioşi ai Lui Isus Cristos drept oamenii Săi şi a încheiat un legământ cu ei pentru Împărăţie, transformându-i în „naţiunea Sa sfântă, un popor deosebit”, ales cu un scop. (1. Pet. 2:9; 10) Reiese clar din regula Sa fixă că doar cei care se supun cu credinţă poruncilor Lui Dumnezeu vor continua să facă parte din acea naţiune sfântă şi vor trăi pentru totdeauna. Astfel, Iehova le-a spus israeliţilor, iar cuvintele Sale se aplică cu o şi mai mare însemnătate rămăşiţelor aflate acum pe pământ: „Iată, eu v-am învăţat legi şi judecăţi, aşa cum Domnul Dumnezeul meu mi-a poruncit, ca să faceţi potrivit acestora în ţara în care mergeţi să o luaţi în stăpânire. Prin urmare, respectaţi-le şi îndepliniţi-le, căci în aceasta constă înţelepciunea şi priceperea voastră înaintea naţiunilor, care vor auzi toate aceste legi, şi care vor spune: ‹‹Cu siguranţă această mare naţiune este un popor înţelept şi priceput.›› Numai păzeşte-te, şi fii atent la sufletul tău, pentru ca să nu uiţi lucrurile pe care le-au văzut ochii tăi, şi ele să nu se îndepărteze de inima ta, pentru tot restul zilelor tale; şi fă-le cunoscute fiilor tăi, şi nepoţilor tăi.” (Deut. 4:5,6,9) Astfel, Domnul a subliniat importanţa faptului ca oamenii Săi să se gândească întotdeauna la lucrurile pe care El le cere. Mintea şi trupul uman, defecte în urma moştenirii, necesită un studiu şi un exerciţiu constant, astfel încât regula cea dreaptă să fie urmată întotdeauna. Israeliţii, care s-au îndepărtat de Domnul, erau lipsiţi de orice pricepere: „Căci sunt o naţiune fără minte, şi nu este pricepere în ei.” (Deut. 32:28) Ei nu aveau niciun strop de apreciere în ceea ce privea relaţia lor cu Dumnezeu. Prin urmare, este necesar acum că cei care vor trăi să aibe pricepere, şi anume să înţealagă şi să aprecieze relaţia pe care o au cu Creatorul lor.

Relaţia

10. Iehova Dumnezeul este Creatorul; omul este creaţia; iar acest lucru este adevărat şi în ceea ce priveşte noua creaţie întru Isus Cristos. (2. Cor. 5:17) Creaţia este în totalitate dependentă de Creator pentru viaţă, binecuvântări şi fericire. Omul începe să înţeleagă cum stau lucrurile atunci când se teme de Creator, după cum este scris: „Frica de Domnul este începutul cunoaşterii; însă nechibzuitul dispreţuieşte înţelepciunea şi instruirea.” (Prov. 1:7) „Frica de Domnul este începutul înţelepciunii; iar cunoaşterea celor sfinte este pricepere.” (Prov. 9:10) „Frica de Domnul este începutul înţelepciunii; o bună pricepere o au toţi cei care îndeplinesc poruncile Sale; slăvirea Sa dăinuie pentru totdeauna.” – Ps. 111:10.

11. Făptura care începe să înţeleagă, nu numai că Îl respectă pe Creator, ci se şi minunează şi teme de puterea Sa nelimitată, de dreptatea Sa desăvârşită, de înţelepciunea Sa perfectă şi de dragostea Sa neţărmuită. El îşi dă seama că existenţa sa continuă depinde de faptul că trebuie să fie acceptat de către Domnul. El realizează că nu are nicio bizuinţă în el însuşi, şi că nu se poate compara sub nicio formă cu marele Creator. Prin această atitudine făptura începe să aibe o oarecare înţelegere şi înţelepciune. Dacă ea are o dorinţă sinceră de a creşte în pricepere, atunci ea caută să fie îndrumată de voia perfectă a Atotputernicului Creator. Ea află despre propriile imperfecţiuni moştenite şi despre păcatul primordial, dorindu-şi să fie desăvârşită şi să Îl cunoască pe Creator. Datorită

Cuprins

acestei atitudini potrivite, sau acestui fel de gândire, Dumnezeu apropie făptura de Isus Cristos, iar omul află că Dumnezeu L-a trimis în lume pe măreţul şi preaiubitul Său Fiu, Isus, pentru a fi Salvatorul ei; totodată, el află că nicio persoană nu poate veni sub Dumnezeu decât prin Isus Cristos. (Ioan 14:6) El îşi dă seama că trebuie să se supună voii Creatorului; el crede că Dumnezeu există şi că îi va recompensa pe cei care Îl caută cu sârguinţă şi care Îl slujesc urmând calea stabilită de El; el crede că Isus Cristos este Răscumpărătorul şi Salvatorul oamenilor care cred în meritul sacrificiului Său. Observându-şi propriile imperfecţiuni, el vede apoi necesitatea de a se supune voii Lui Dumnezeu. El se neagă, iar cu bună ştiinţă şi bucurie o apucă pe calea pe care toate făpturile sensibile ar trebui să o urmeze; cu alte cuvinte, el este de acord de bunăvoie să facă voia Lui Dumnezeu. El află că diavolul este cel rău, duşmanul Lui Dumnezeu şi marele duşman al întregii omeniri, care încearcă să îi îndepărteze pe oameni de la Dumnezeu şi să îi distrugă – iar asftel, omul respectiv fuge de lângă diavol şi caută protecţie prin Isus Cristos, în organizaţia Lui Dumnezeu. Odată ce a încheiat un legământ sau a fost de-acord să facă voia Lui Dumnezeu, relaţia sa cu El se schimbă în acest punct.

Tată şi copii

12. Dumnezeu îl primeşte pe om şi Îşi extinde favorurile asupra sa, datorită credinţei lui şi datorită faptului că a fost de acord să se supună voii Sale. Dumnezeu îl absolvă pe om astfel încât acesta să poată să facă pasul următor, şi anume să o ia pe urmele omului perfect, Isus Cristos. Absolvirea garantată omului îi oferă dreptul de a trăi ca om, drept pe care el îl predă în supunere faţă de voia Lui Dumnezeu. Este voia Lui Dumnezeu ca astfel de făpturi să fie strigate la marea chemare, deci este voia Sa ca ele să moară alături de Isus Cristos. Apoi, Dumnezeu o transformă pe făptura respectivă în copilul Său şi o recunoaşte în acest fel, iar El devine Tatăl, şi anume Cel care dă viaţă făpturii care a fost pe deplin de-acord să facă voia Sa. Dumnezeu îi da naştere acelei persoane, ceea ce înseamnă că o recunoaşte ca fiind a Sa, lucru făcut conform voii Sale: „Potrivit voinţei Sale, El ne-a dat naştere prin cuvântul adevărului, ca să fim primele roade dintre făpturile Sale.” (Iac. 1:18) „Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care potrivit voinţei Sale, ne-a născut la o speranţă vie, prin învierea Lui Isus Cristos din morţi.” – 1. Pet. 1:3; Diaglott.

13. Botezul omului în apă reprezintă o mărturie simbolică care atestă faptul că el a fost de-acord să se supună pe deplin voii Lui Dumnezeu. Pentru a putea trăi pentru totdeauna alături de Isus Cristos el trebuie să fie botezat întru moartea Lui Cristos. (Rom. 6:3-8) Dumnezeu botează făptura în moartea Lui Cristos, iar acum ea trebuie să îndure o moarte sacrificială, asemeni Lui Isus Cristos, asta dacă ea îşi doreşte să trăiască şi să domnească alături de El. (2. Tim. 2:11,12) Fiind născut şi recunoscut drept fiu al Lui Dumnezeu, omul devine o nouă creaţie în Isus Cristos: „Astfel, dacă orice om este întru Cristos, el este o creaţie nouă; lucrurile vechi au trecut, şi iată, au venit în existenţă lucruri noi.” (2. Cor. 5:17) Relaţia acum

Cuprins

existentă este cea de Tată şi fiu. Făptura este acum în famila Lui Dumnezeu, sub Isus Cristos, Capul ei; ea a lăsat în urmă toate lucrurile lumeşti şi tinde spre lucrurile cereşti. (Col. 3:20,21) Dreptul său la viaţa ca om a expirat, iar despre acest lucru este scris: „Căci voi sunteţi morţi, iar viaţa voastră a fost ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Atunci când Cristos, care este viaţa noastră, va apărea, veţi apărea şi voi cu El în glorie." (Col. 3:3,4) Prin urmare, dacă făptura respectivă trăieşte, ea trebuie să trăiască ca parte din familia Lui Dumnezeu sub Cristos.

Scopul

14. S-a crezut de foarte multă vreme că scopul Lui Iehova Dumnezeul în a le da naştere fiilor Săi care sunt făcuţi parte din Cristos, este pentru a-i salva pe oameni şi pentru a-i duce la ceruri. Nu acesta este scopul Său. Este adevărat că salvarea şi viaţa în ceruri le vor fi oferite celor credincioşi, însă salvarea omului reprezintă doar un lucru suplimentar scopului adevărat şi principal al Lui Dumnezeu. Marele şi principalul scop al Lui Iehova Dumnezeul îl reprezintă justificarea numelui Său şi curăţarea sa de toate defăimările care i-au fost aduse de către răzvrătitul principal – diavolul. El L-a numit pe Isus Cristos în înalta funcţie de Justificator. El L-a trimis pe Isus în lume pentru a propovădui mesajul adevărat în ceea ce priveşte scopul Său, şi L-a numit şi uns pe Isus drept împărat al lumii, astfel încât la momentul potrivit lumea să fie condusă în dreptate şi toţi cei supuşi să poată trăi. Astfel, drept răspuns la o întrebare care I-a fost adresată, Isus a spus: „Sunt împărat. Pentru asta m-am născut, şi pentru această cauză am venit pe lume, ca să port mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul Meu." – Ioan. 18:37

15. De aici reiese că orice persoană pe care Dumnezeu o pune în familia Sa sub Isus Cristos trebuie să asculte şi să se supună glasului Lui Isus şi să urmeze aceeaşi cale ca şi El, rămânându-I întotdeauna credincios şi adevărat Lui Dumnezeu şi menţinându-şi întotdeauna loialitatea faţă de El. Cei care sunt întru Isus Cristos trebuie să facă ceea ce face şi Isus, deoarece ei sunt îndrumaţi de El; ei au fost aleşi din rândurile oamenilor şi au fost transformaţi în noi creaţii întru Isus Cristos, pentru numele Lui Dumnezeu, astfel încât ei să poarte mărturie despre numele şi scopul Său. Din acest motiv apostolul spune despre cei întru Isus Cristos: „Căci voi sunteţi un neam ales, o preoţie împărătească, o naţiune sfântă, un popor pentru un scop; pentru ca să propovăduiţi virtuţile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." – 1. Pet. 2:9; Diag.

Cei unşi

16. Astfel, cei aleşi pentru scopul numelui Lui Iehova sunt strigaţi la chemarea divină, iar la momentul potrivit ei sunt selectaţi şi unşi. Acest lucru înseamnă că ei primesc sarcina de a îndeplini diverse îndatoriri printre care se află şi faptul că ei trebuie să fie martorii Lui Iehova Dumnezeul, odată ce au primit de la El autoritatea de a-L reprezenta şi de a transmite mesajul adevărului în numele Său; în ceea ce îi priveşte pe cei aleşi întru Cristos este scris: „Spiritul Domnului

Cuprins

Dumnezeu este asupra mea; deoarece Domnul m-a uns să le propovăduiesc lucrurile bune celor smeriţi; El m-a trimis să îi vindec pe cei cu inima frântă, să le vestesc captivilor libertatrea, şi celor legaţi deschiderea temniţei; m-a trimis să vestesc anul de bunăvoinţă al Domnului, şi ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să îi mângâi pe toţi cei care jelesc." – Isa. 61:1,2.

17. Acum, relaţia este una dintre Tată şi fiu, Stăpân şi slujitor. Iehova Dumnezeul este măreţul Stăpân, iar făptura este slujitorul Său. Isus Cristos însuşi este Slujitorul ales (Isa. 42:1), iar membrii trupului Său sunt slujitorii Lui Dumnezeu şi ai Lui Cristos. Când poate şti o persoană că aparţine familiei Lui Dumnezeu? Scripturile răspund: „Spiritul însuşi depune mărturie împreună cu spiritul nostru, că suntem copiii Lui Dumnezeu. şi dacă suntem copii, suntem şi moştenitori; da, moştenitori ai Lui Dumnezeu, alături de Cristos; dacă vom suferi împreună, vom fi glorificaţi împreună." – Rom. 8:16,17, Diag.

18. Nicio parte a acestui text nu poate fi ignorată, iar condiţia exactă este menţionată în el: „dacă vom suferi împreună, vom fi glorificaţi împreună." Odată ce a auzit Cuvântul Lui Dumnezeu şi odată ce şi-a dovedit credinţă în Dumnezeu şi în Cristos, o persoană porneşte pe această cale. Acum, făptura trebuie să se întrebe, deci să se analizeze singură pentru a putea vedea dacă are sau nu credinţă: „M-am comportat în supunere faţă de voia Lui Dumnezeu? Am răspuns la chemarea divină, la marea chemare? I-am fost devotat Lui Dumnezeu pe deplin şi fără nicio rezervă? Mi-am pus speranţa şi iubirea în lucrurile cereşti, şi nu în cele lumeşti? Am luat şi iau cu bucurie asupra mea toate defăimările aduse Lui Dumnezeu şi Lui Cristos? Sunt dispus să umblu alături de Isus Cristos, să sufăr aşa cum şi El a suferit de dragul neprihănirii? Am zelul necesar pentru Domnul şi pentru casa Sa? îmi îndeplinesc pe deplin jurământul de consacrare?" O persoană trebuie să se analizeze în acest fel prin prisma Scripturilor şi să determine dacă este sau nu copilul Domnului. Cei chemaţi, aleşi şi credincioşi sunt cei care vor trăi pentru totdeauna alături de Cristos, în glorie. Nu este suficient ca un om să cheme numele Domnului asupra sa. Începând cu venirea Domnului Isus la templu, cei care sunt întru Isus Cristos şi care sunt acceptaţi, au fost adunaţi sub El, iar înţelegerea lor asupra Lui Dumnezeu şi a scopurilor Sale a sporit foarte mult datorită luminii care strălucea pe faţa Lui Isus Cristos şi care se reflecta asupra membrilor templului. Cei care sunt acceptaţi la templu sunt trimişi în supunere faţă de porunca Domnului să fie martorii Lui Iehova şi să propovăduiască adevărul despre împărăţie.

19. În plus faţă de întrebările anterioare, o persoană mai trebuie să se gândească: „Acţionez în supunere faţă de voia şi porunca Domnului, proclamând veştile bune despre împărăţie şi făcând cunoscut tot ceea ce am aflat în secret?" Dacă persoana respectivă poate răspunde afirmativ la toate aceste întrebări, ea îşi poate da seama că este întradevăr copilul Lui Dumnezeu, copilul Tatălui său, şi că Isus Cristos este Fratele lui mai mare şi Domnul; toţi cei care răspund afirmativ la aceste întrebări trebuie să continue să fie credincioşi, pentru a putea fi primiţi pe deplin în Împărăţie.

Cuprins

„Celelalte oi”

20. După venirea Domnului Isus la templul Lui Iehova şi după adunarea tuturor celor care vor intra în împărăţie, dovezile scripturale arată că El începe să le adune pe „celelalte oi” ale Sale. Aceste „celelalte oi” sunt cei care ascultă cuvântul Lui Dumnezeu şi îl cred. Ei dau dovadă de credinţă în Dumnezeu şi în Isus Cristos, drept Răscumpărător al omenirii. Ei au o dorinţa sinceră şi adevărată de a cunoaşte voia şi scopul Lui Dumnezeu. Ei îşi dau seama că diavolul este duşmanul Lui Dumnezeu, deci propriul lor duşman, şi ştiu că s-au aflat sub influenţa organizaţiei Satanei. Ei îşi schimbă calea de acţiune prin credinţă în Dumnezeu şi în Isus Cristos, şi prin faptul că abandonează organizaţia Satanei, căutând refugiu în organizaţia Lui Dumnezeu sub Cristos. Cunoştinţa lor începe să crească, iar ei văd necesitatea de a se supune poruncii Lui Dumnezeu de a căuta neprihănirea şi smerenia. Ei studiază Cuvântul Lui Dumnezeu, căutând să afle şi să îndeplinească voia Sa. Ei depun toate eforturile pentru a-I fi credincioşi Lui Dumnezeu şi Lui Cristos, Răscumpărătorul omului. Ei văd că Dumnezeu a plănuit ca oamenii credincioşi să poată locui pentru totdeauna pe pământ. Speranţa lor este de a trăi pentru totdeauna pe pământ. Ei au găsit refugiu în oraşul sau organizaţia Lui Dumnezeu, iar acolo îşi dau seama că trebuie să se supună poruncilor Sale până la desăvârşirea şi glorificarea făpturilor spirituale unse ale Lui Iehova. Ei nu trec prîntr-o moarte sacrificială alături de Isus Cristos. Ei speră să trăiască pe pământ în calitate de oameni ai Lui Dumnezeu. Ei sunt înfăţişaţi ca purtând veşminte albe, ceea ce denotă că ei au crezut în sângele vărsat al Lui Isus Cristos şi oferit drept preţ de răscumpărare, şi că au stat pe poziţii de partea Lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale. – Rev. 7:9-15.

21. Absolvirea, sau dreptul de a trăi, nu este încă al lor, însă le este garantat prin Isus Cristos, dacă dau dovadă de credinţă şi dacă îşi menţin devotamentul. Acestea sunt „celelalte oi” descrise în Cuvântul Lui Dumnezeu care vor forma marea mulţime. Relaţia marii mulţimi cu Domnul Isus Cristos este una de supunere, iar prin El, Dumnezeu le va oferi membrilor acestei mulţimi viaţă veşnică, dacă ei vor îndeplini toate standardele Sale; ei îşi vor duce traiul într-o fericire deplină, oferindu-I glorificări Lui Dumnezeu. Astfel, Scripturile arată în mod clar distincţia dintre cele două clase, dintre clasa cerească şi cea lumească, şi relaţia fiecăreia cu Atotputernicul Dumnezeu şi cu Isus Cristos.

Cerinţele

22. Dumnezeu cere din partea tuturor făpturilor pe care le acceptă credinţă şi supunere, după cum este scris: „El ţi-a arătat, omule, ceea ce este bine; şi ce altceva cere Domnul de la tine, decât să fii drept, şi să iubeşti bunătatea, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mic. 6:8) Atunci, toţi cei care primesc aprobarea Lui Dumnezeu trebuie să acţioneze drept faţă de toată lumea. Ei trebuie să iubească bunătatea, iar când le este oferită oportunitatea, ei trebuie să îşi extindă bunătatea şi asupra altora. Ei trebuie să evite tot ceea ce ţine de răutate, şi în loc să nu ţină cont de drepturile şi privilegiile altora, să caute să le facă bine tuturor de

Cuprins

fiecare dată când au ocazia. Ei trebuie să umble supuşi alături de Dumnezeu, aşa cum El le-a arătat, iar acest lucru îl întâlnim scris în Cuvântul Său: „Cuvântul Tău este o lampă pentru piciorul meu, şi o lumină pe calea mea." (Ps. 119:105) Pentru toţi aceştia, Iehova trebuie să fie singurul Dumnezeu, şi tuturor acestora El le acordă marele privilegiu de a-L cunoaşte şi de a şti planul Său prin Isus Cristos, acest plan reprezentând însăşi viaţa. (Ioan. 17:3) Ceea ce pot face făpturile este să se supună poruncilor Lui Dumnezeu cât mai bine. Domnul Isus le spune acestora: „Cui mult îi este dat, mult îi va fi cerut." (Luc. 12:48) Dumnezeu este marele Dătător, iar făptura este cea care primeşte beneficiile – din această cauză Dumnezeu îi cere acesteia să facă ceea ce El îi porunceşte.

23. Prima şi cea mai importantă poruncă dată de Dumnezeu tuturor oamenilor este: „Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, şi cu tot sufletul tău, şi cu toată mintea ta." (Mat. 22:37,38) Acest lucru înseamnă că nu trebuie să existe nicio împărţire a afecţiunii între Dumnezeu şi orice altă făptură. Omul trebuie să îi fie devotat pe deplin Atotputernicului Dumnezeu, excluzându-i pe alţii. El nu trebuie să aibe alţi dumnezei. El nu trebuie să se compromită servindu-L pe Iehova şi încercând în acelaşi timp să primească favoruri din partea vreunui duşman al Domnului. Apoi, Domnul spune: „Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuti." (Mat. 22:39) Acest lucru înseamnă că omul trebuie să recunoască că drepturile şi privilegiile semenilor săi sunt egale cu ale lui, iar astfel el îşi doreşte şi le face altora ceea ce şi lui i-ar plăcea să primească. El se pune pe poziţie de egalitate şi nu cere pentru el însuşi nimic mai mult decât ceea ce le poate oferi altora. „De aceste două porunci", spune Domnul Isus, „depind toată legea şi profeţii." (Vs. 40) Acestea sunt cerinţele de care trebuie să ţină cont toate făpturile pe care Domnul le aprobă.

Rămăşiţa

24. Tot ceea ce a fost menţionat înainte, ba chiar mai mult, le este cerut şi rămăşiţelor. Relaţia pe care rămăşiţele aflate acum pe pământ o au cu Dumnezeu şi cu Isus Cristos cere din partea lor să fie mereu alerţi să aibe pricepere şi să aprecieze această relaţie pe care o au. Ei trebuie să îşi dea seama că fiind unşii Domnului sunt reprezentanţii oficiali ai Lui Dumnezeu şi ai Lui Cristos pe pământ. Rămăşiţelor le-a fost încredinţat marele privilegiu de propovăduire a mărturiei despre Isus Cristos, în supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu, iar dacă rămăşiţele doresc să rămână în această clasă, ele trebuie să continue să se supună cu credinţă poruncilor, dând dovadă de iubire faţă de Dumnezeu şi Cristos. Astfel, Domnul Isus le spune acestora: „Cui mult îi este încredinţat, [mai] mult îi va fi cerut." (Luc. 12:48, Weymouth) în calitate de ambasadori ai Lui Cristos şi slujitori ai Lui Dumnezeu pe pământ, multe le-au fost încredinţate – iar pentru a primi aprobarea Lui Dumnezeu şi pentru a-şi menţine integritatea faţă de El, ei trebuie să acţioneze conform poruncilor Sale, iar forţa care îi determină să facă acest lucru trebuie să fie iubirea sau altruismul. Toţi aceştia se supun poruncilor Lui Dumnezeu şi se bucură că pot face acest lucru.

Cuprins

Priceperea

25. Acum, pentru aceştia, următorul text are o importanţă cu mult mai mare decât oricare altul: „Cu tot ce ai, dobândeşte pricepere.” A dobândi pricepere reprezintă un lucru extrem de important pentru rămăşiţe. Ele trebuie să aprecieze în mod corect relaţia pe care o au cu Dumnezeu şi cu Cristos. Dacă o persoană care a fost chemată şi adusă în familia Lui Dumnezeu este deşartă şi se consideră înţeleaptă, atunci ea nu are niciun strop de pricepere: „Cine umblă după lucruri de nimic este lipsit de pricepere.” (Prov. 12:11) Ea trebuie să reţină întotdeauna că Iehova este Cel Preaînalt şi că făptura este slujitorul din partea căruia Dumnezeu cere supunere deplină. Prin urmare, ea trebuie să aibe o gândire modestă şi să nu se considere mai măreaţă decât trebuie. (Rom. 12:3) Ea nu trebuie să caute să fie slăvită de către oameni, ori să le facă pe plac acestora, ci întotdeauna trebuie să îi facă pe plac Domnului Dumnezeu şi să primească aprobarea Sa. „Nu slujiţi ca să fiţi văzuţi şi să fiţi pe placul oamenilor; ci ca slujitori ai Lui Cristos, făcând voia Lui Dumnezeu din toată inima,” (Efes. 6:6) „Slujitori, supuneţi-vă în toate stăpânilor voştri după trup, slujind nu ca să fiţi văzuţi şi să fiţi pe placul oamenilor, ci cu sinceritate a inimii, temându-vă de Dumnezeu.” (Col. 3:22) Există acei oameni care susţin că fac parte din rămăşiţe şi care caută să strălucească înaintea oamenilor, pentru a fi bine priviţi. Recompensa lor imediată, şi singură de altfel, o reprezintă aprobarea oamenilor, însă ei nu primesc şi aprobarea Lui Dumnezeu. Isus declară că cei care sunt foarte stimaţi în rândurile oamenilor reprezintă un lucru dezgustător în ochii Lui Dumnezeu. – Luc. 16:15.

26. Este de datoria rămăşiţelor să ofere ajutor şi mângâiere, mai ales „celorlalte oi”, sau ionadabilor, ajutându-le să înţeleagă şi să aprecieze scopul Lui Dumnezeu, aşa cum acesta este exprimat în Cuvântul Său. (Ezec. 9:4) Aceste „celelalte oi” au venit în casa sau organizaţia Domnului, şi nu trebuie date la o parte, lovite ori dispreţuite, ci trebuie tratate cu bunătate, pentru a putea fi ajutate. Din când în când este raportat că unele persoane care susţin că fac parte dintre rămăşiţele unse, continuă să manifeste în rândurile oamenilor Domnului spiritul „bătrânilor aleşi”, ţinând pe loc propovăduirea adevărului şi oprimându-i pe ionadabi. Astfel de persoane sunt lipsite de pricepere, şi este foarte important pentru ele să dobândească înţelegere cât mai curând. O persoană care pretinde a fi dintre rămăşiţe pune următoarea întrebare: „Pot ionadabii să pregătească sau să dezbată probleme în opoziţie faţă de fraţii rămăşiţelor care nu sunt prezenţi la o întâlnire din cauza unei boli, sau din oricare altă cauză?” Deşi această întrebare este lipsită de detalii, pare să exprime cu mult mai mult decât ceea ce a fost scris. Dacă unii membri din comitetul de serviciu consideră că este imposibil să fie prezenţi la o întâlnire programată, însă alţi membri ai societăţii participă la acea întâlnire, cei care nu pot veni trebuie să îi anunţe pe cei care merg despre programul care trebuie desfăşurat. Dacă nu le este trimisă nicio înştiinţare, şi doar ionadabii sunt prezenţi, atunci este corect şi potrivit ca aceştia să aranjeze un program de studiu sau de serviciu pe teren şi să îl desfăşoare. Desigur, studiul Cuvântului Lui Dumnezeu şi slujirea în supunere faţă de poruncile Sale, nu vor

Cuprins

suferi din cauza absenţei unora care consideră că fac parte dintre rămăşiţe, sau care chiar sunt. Se pare că uneori o persoană crede că face parte dintre rămăşiţe, deşi în realitate nu face parte. În plus, se mai pare că unii care sunt clasaţi ca ionadabi dau dovadă de mult mai mult spirit şi zel faţă de Domnul, în comparaţie cu unii care pretind că sunt rămăşiţe.

27. Să presupunem că ionadabii sunt în majoritate la acele întâlniri ale societăţii; ce poziţie ar trebui ei să ocupe atunci? Mulţimea nu arată neapărat care este calea potrivită. Cei care fac parte dintre rămăşiţe vor da dovadă de spiritul Domnului, şi anume de altruism. Ei nu vor încerca să dea dovadă de superioritate asupra nimănui, fie că persoanele respective fac parte din clasa rămăşiţelor, fie că sunt ionadabi. Cei care au spiritul Domnului nu vor pretinde că sunt extraordinar de înţelepţi şi importanţi. Ei vor da dovadă de bunătate faţă de ionadabi şi îşi vor aminti că Domnul este la conducerea organizaţiei Sale şi că toţi cei care pretind că îl iubesc pe Domnul trebuie să se conformeze instrucţiunilor care vin prin organizaţia Sa. Domnul a pus pe umerii rămăşiţelor obligaţia de a prelua conducerea, iar când acestea sunt prezente toţi vor recunoaşte că este de datoria rămăşiţelor să facă acest lucru; însă nicio rămăşiţă nu trebuie să îşi asume poziţia de şef şi să le îmbrâncească pe oi, în încercarea de a le conduce într-o manieră aspră şi abuzivă. Este obligaţia şi datoria rămăşiţelor să fie atente ca instrucţiunile care au legătură cu organizaţia să fie îndeplinite, şi este dreptul ionadabilor să joace un rol în lucrarea Lui Dumnezeu. Prin urmare, rămăşiţele sau cei unşi trebuie să preia conducerea, iar ionadabii trebuie să îi însoţească; spiritul altruismului şi devotamentul deplin faţă de Domnul vor fi indurmarea lor. Toţi aceştia trebuie să îşi arate iubirea faţă de Dumnezeu şi să se supună poruncilor Sale de a slăvi numele Său şi de a îndeplini lucrarea Sa. Isus Cristos este Marele Iehu, cel care conduce carul. Un om care se consideră unul dintre bătrânii societăţii nu conduce carul. El este un slujitor, şi toţi ceilalţi care îl iubesc pe Domnul vor umbla alături de cei care dau dovadă de spiritul Său, fiind privilegiul acestora să urmeze instrucţiunile organizaţiei. Domnul a pus pe umerii slujitorilor Săi unşi responsabilitatea şi obligaţia de a prelua conducerea în problemele care ţin de slujire, iar dacă o persoană primeşte această sarcină, ea trebuie să o îndeplinească cu smerenie şi cu umilinţă, dar mai presus de toate ea trebuie să fie motivată de altruism. Dacă ea urmează această cale va reprezenta un exemplu pentru turma Lui Dumnezeu, şi alţii vor fi bucuroşi să urmeze aceeaşi cale.

28. Este privilegiul „celorlalte oi” să îşi găsească un loc de refugiu în Domnul şi în organizaţia Sa, iar apoi, atât rămăşiţele cât şi ionadabii trebuie să pornească împreună, în armonie şi pace deplină. Ionadabii sau „celelalte oi” vor aprecia că Domnul a aranjat ca biserca Sa să preia conducerea în îndeplinirea regulilor Sale. El i-a instruit cu privire la cine are responsabilitatea de a vota. Nimeni nu trebuie să îşi dorească să voteze doar pentru a-şi satisface o dorinţa personală sau pentru a o pune pe o anumită persoană într-o poziţie de responsabilitate, ori să îşi dorească să ajungă chiar ea acolo. Fie ca totul să fie făcut în ordine şi spre gloria Lui Dumnezeu. Dacă porunca este ascultată, şi anume

Cuprins

să Îl iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, şi să îl iubeşti pe fratele tău ca pe tine însuţi, nu vor exista probleme. Dacă una dintre rămăşiţe devine impetuoasă, dacă se preamăreşte singură şi dacă se exprimă plină de mânie împotriva ionadabilor sau a altora, ea nu are foarte multă înţelegere. Însă dacă ea este bună şi atentă, dacă este înceată la mânie şi evită disputele, dă dovadă că posedă pricepere: „Cel încet la mânie are multă pricepere, însă cel nerăbdător ridică în slăvi nebunia." (Prov. 14:29) „Înţelegerea este un izvor de viaţă pentru cel care o are; însă instruirea nechibzuiţilor este o nebunie. Cuvintele plăcute sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet, şi sănătoase pentru oase." – Prov. 16:22,24.

29. Cei care consideră că fac parte dintre rămăşiţe, dar nu ţin cont de instrucţiunile Domnului, urmează o cale fatală. „Omul care se abate de la calea înţelegerii va rămâne în congregaţia celor morţi." (Prov. 21:16) Rămăşiţele care încearcă să îi conducă pe alţii oferă un exemplu foarte prost. Dacă din rândul ionadabilor există o persoană care îşi doreşte să ocupe o poziţie care nu ar trebui, atunci ea ar trebui instruită conform Scripturilor; acest lucru trebuie făcut cu bunătate, iar dacă ea are spiritul potrivit, va fi smerită, şi anume va fi dispusă să fie îndrumată pe o cale a dreptăţii. Atunci când dă dovadă de o atitudine diferită, i se poate arăta că acţiunile sale nu sunt deloc în armonie cu voia Lui Dumnezeu.

Cearta

30. Cearta în rândurile oamenilor Lui Dumnezeu arată o lipsă de înţelegere din partea celor care participă la ea. Ea arată o lipsă a aprecierii relaţiei pe care făpturile o au cu Dumnezeu. Se pare că din când în când există certuri în unele dintre grupele formate din persoane care susţin că fac parte dintre rămăşiţe. Acest lucru nu este deloc în armonie cu Scripturile, deci este ceva greşit. Nu pot exista certuri sau neînţelegeri decât în cazul în care una sau mai multe persoane sunt de vină. Este deseori adevărat că ambele părţi implicate în ceartă sunt de vină. Dacă cei care pretind că sunt slujitorii Domnului Dumnezeu şi că fac parte dintre rămăşiţele Sale unse, se angajează într-o ceartă, ei îşi vor pierde în mod sigur favorurile Lui Dumnezeu, după cum este declarat în Galateni 5:15. „Prin înţelepciune este o casă construită; şi prin pricepere este ea stabilită." (Prov. 24:3) Prin urmare, înţelepciunea este manifestată atunci când există înţelegere și când este urmată calea cea dreaptă, în armonie cu porunca Lui Dumnezeu. Cei care posedă înţelepciunea care vine de sus apreciază relaţia pe care o au cu Dumenzeu şi cu Cristos. Ei se tem de Dumnezeu şi locuiesc împreună în pace, fiind uniţi şi luptând umăr la umăr, de partea Domnului, împotriva duşmanului comun. „Numai fie că vieţile pe care le trăiţi să fie demne de evanghelia despre Cristos, pentru că fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit şi într-o singură minte, luptând umăr la umăr pentru credinţa evangheliei. Nu tremuraţi nicio clipă în faţa celor care vi se împotrivesc. Curajul vostru va fi pentru ei o dovadă sigură de distrugere, dar pentru voi va fi o dovadă de salvare – o dovadă venită de la Dumnezeu." – Filip. 1:27,28, Weym.

Cuprins

După propria voinţă

31. Unii care consideră că sunt rămăşiţe în organizaţia Domnului, şi care ocupă poziţii de responsabilitate în rândurile oamenilor Lui Dumnezeu, par determinaţi să îşi exercite propria voinţă într-o manieră pe deplin egoistă. Unii se tem că vor părea mai puţin importanţi în ochii altora decât sunt. Un exemplu clar este acesta: Societatea conturează un curs specific al procedurii de desfăşurare a lucrării de mărturie, trimiţând aceste informaţii diverselor grupe ale oamenilor Lui Dumnezeu. A fost făcut un aranjament de a desfăşura o lucrare prin intermediul fonografului, iar martorilor de pe întreg pământul le este cerut să lucreze la fel, împreună, în aceeaşi manieră. Informaţia cu privire la calea care trebuie urmată este primită de comitetul de serviciu al grupei, însă comitetul decide să ignore instrucţiunile oferite şi să desfăşoare lucrarea conform propriilor idei sau dorinţe. Astfel, ei refuză să îndeplinească instrucţiunile organizaţiei, deoarece dacă ar face acest lucru ei nu ar mai străluci în ochii altora. Indivizii care îşi doresc să strălucească insistă să transmită personal un mesaj. Care este problema? Cei conduşi de propria voinţă nu au înţelegere. Ei nu îşi dau seama că Domnul conduce lucrarea Sa, că Domnul Isus se află la templu şi că are propria Lui manieră de a face lucrurile, nu îşi dau seamă că El le transmite celor unşi ai Săi informaţiile necesare, şi că dacă instrucţiunile transmise sunt greşite, este responsabilitatea Sa şi nu a comitetului local de serviciu. Este greşit ca o persoană să fie încăpăţânată şi să acţioneze independent? În ceea ce priveşte lucrarea Domnului, da, este greşit. Trebuie să existe unitate în acţiunile din organizaţia Lui Dumnezeu. Fiecare persoană care Îl iubeşte cu adevărat pe Domnul, nu este doar dornică să îndeplinească voia Lui Dumnezeu, ci se şi bucură să facă acest lucru; ea trebuie doar să ştie care este voia Domnului, iar apoi o îndeplineşte. O persoană egoistă care se consideră importantă are impresia că trebuie să îşi îndeplinească propria voinţă, iar aceasta este o dovadă de neînţelegere din partea sa, arătând totodată că ea îşi pune propria opinie deasupra instrucţiunilor primite prin organizaţia Domnului. Ea nu poate discerne ceea ce Domnul le-a spus tuturor oamenilor Săi: „încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe propria ta pricepere. În toate căile tale, ţine cont de El, iar El îţi va netezi cărările.” – Prov. 3:5,6.

32. Un om care îşi doreşte în mod sincer să se supună acestui sfat al Domnului, îl roagă cu onesitate şi cu sinceritate să îl facă pe el, făptura, capabil să îndeplinească voia Lui Dumnezeu. El nu are nicio tendinţă de a se comporta într-o manieră egoistă sau îndrăzneaţă. Singura sa dorinţă este de a îndeplini voia Domnului, recunoscând că Domnul are propria Sa organizare şi manieră de instruire a oamenilor. Comitetul de serviciu al unei grupe ar trebui să fie bucuros să desfăşoare instrucţiunile aşa cum au fost ele primite. Cineva trebuie să contureze metoda de lucru şi să transmită aceste instrucţiuni. Acea parte a organizaţiei Domnului de pe pământ îndeplineşte sarcina aşa cum i-a fost dată şi este responsabilă faţă de El; în mod cert Domnul are o cale, şi nu mai multe, în desfăşurarea lucrării Sale. Dacă este făcută vreo greşeală, Domnul o va corecta, iar

Cuprins

datoria de a o corecta nu îi va reveni vreunui comitet local de serviciu. Desigur, oricine vede ceva făcut într-un mod nepotrivit, sau ceva care nu pare făcut aşa cum trebuie, are privilegiul de a îi atrage atenţia celui care transmite instrucţiunile, sugerând o cale mai bună care poate fi urmată; însă niciun comitet de serviciu nu are privilegiul de a nu ţine cont de instrucţiunile primite şi de a încerca să îşi impună propriile idei, contrare instrucţiunilor. O astfel de cale duce la confuzie şi la certuri, deoarece unii vor vrea să urmeze instrucţiunile şi vor insista să facă acest lucru, însă cei încăpăţânaţi şi impetuoşi, urmând o cale diferită, vor provoca certuri. Fără nicio excepţie, cearta apare în fiecare grupare în care spiritul „bătrânilor aleşi" este manifestat.

33. Toţi cei care posedă şi dau dovadă de acest spirit al „bătrânilor aleşi" par să creadă că ei sunt şefii altor membri ai societăţii, manifestându-şi o dorinţă ambiţioasă de a-şi arăta autoritatea. Prin asta, ei se înşeală în totalitate şi dau dovadă de lipsă de înţelegere. În cursul potrivit şi normal al lucrării de mărturie, grupa locală primeşte comunicate care trebuie citite tuturor membrilor. Secretarul, sau servul grupei, odată ce a primit comunicatul, îl trimite prima dată comitetului de serviciu şi le permite membrilor acestuia să delibereze şi să determine dacă societatea va primi sau nu comunicatul; prin prisma înţelepciunii lor egoiste, membrii comitetului ajung la concluzia că aceste scrisori sau comunicate îşi au locul la coşul de gunoi. Această cale nu este doar una abuzivă, ci şi uzurpă autoritatea, iar această uzurpare arată că membrii comitetului sunt lipisiti de pricepere, ei nu au o apreciere a relaţiei pe care Domnul o are cu oamenii Săi. Aceste persoane care acţionează după propria voinţă ignoră în totalitate îndrumarea Domnului, şi anume: „Fiul meu, păstrează poruncile tatălui tău, şi nu încălca legea mamei tale." (Prov. 6:20) Nicio persoană care se află cu adevărat de partea Domnului nu poate ignora scrisoarea sau spiritul acestei scripturi. Dumnezeu este Tatăl nostru – El ne porunceşte ceea ce trebuie făcut, iar noi trebuie să ne supunem cu bucurie. Organizaţia Sa este mama noastră. (Isa. 54:13) Isus Cristos este Capul organizaţiei capitale a Lui Dumnezeu, şi toţi cei unşi se află sub El şi trebuie să se supună poruncilor Sale. Eşecul sau refuzul de a se supune poruncilor Lui Dumnezeu, şi îndepărtarea de instrucţiunile organizaţiei Sale, arată că persoanelor care fac acest lucru le lipseşte înţelegerea.

34.Ce ar trebui să facă o grupă a rămăşiţelor oamenilor Lui Dumnezeu, atunci când este adus în atenţia ei că membrii comitetului de serviciu acţionează în mod arbitrar? Cu calm şi înţelepciune, grupa trebuie să le ceară membrilor comitetului, sau celor care se comportă astfel, să se dea la o parte şi să îi lase pe alţii în locul lor. Toţi trebuie să reţină că organizaţia Domnului pe pământ este a Sa şi că nu există niciun şef lumesc, ci că toţi cei care fac parte din organizaţia Sa de pe pământ sunt slujitorii Săi, şi că cei care sunt cei mai atenţi şi dispuşi să observe instrucţiunile Domnului şi să le îndeplinească, sunt cei care sunt cel mai mult pe placul Său. Grupa nu trebuie să facă greşeala de a îndepărta un comitet doar pentru a fi satisfăcute unele dorinţe personale. Oamenii sunt implicaţi în lucrarea Domnului, iar ei trebuie să o desfăşoare în spiritul păcii, spre onoarea şi gloria Sa.

Cuprins

Disputele şi certurile din rândurile celor care pretind că fac parte dintre rămăşiţe sunt greşite în totalitate. Lupta noastră se desfăşoară împotriva duşmanului comun, şi nu trebuie purtată unul împotriva altuia. Toţi cei care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi pe oamenii Săi, vor face toate eforturile pentru a sluji într-o manieră lipsită de egoism, reţinând că fiecare slujitor trebuie să fie răspunzător înaintea Domnului. În locul în care toţi sunt atenţi să acţioneze după porunca Domnului domneşte pacea, iar acolo va exista armonie printre lucrători, ei primind binecuvântările Domnului. Rămăşiţele se află la templu, şi toţi cei de acolo spun cu bucurie: „Am fost bucuros când mi-au spus: ‹‹Lasă-ne să intrăm în casa Domnului. Picioarele noastre stau în porţile tale, O, Ierusalime.››” – Ps. 122:1,2.

35. Fiecare persoană care face parte din clasa templului va avea grijă să lucreze înspre binele organizaţiei Lui Dumnezeu. Cei unşi vor sta pe poziţii împreună, într-o unitate deplină, şi se vor ruga ca această unitate şi pace să continue: „Roagă-te pentru pacea Ierusalimului; cei care te iubesc vor prospera. Pacea fie între zidurile tale, şi prosperitatea în palatele tale. De dragul fraţilor şi al tovarăşilor mei voi spune acum: ‹‹Pacea fie cu tine. De dragul casei Domnului Dumnezeului nostru voi căuta binele tău.››” (Ps. 122:6-9) Acolo unde există neînţelegeri şi certuri printre cei care pretind că sunt rămăşiţele Domnului, nu există pricepere, iar cei care persistă să cauzeze certuri vor fi îndepărtaţi cu siguranţă de lângă Domnul.

Calea potrivită

36. Care este atunci calea potrivită pe care trebuie să o urmeze cei care au încheiat un legământ de a-L sluji pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos? David, slujitorul Lui Dumnezeu, care L-a văzut pe Domnul avansându-l pe fiul său, Solomon, într-o poziţie înaltă de serviciu, s-a rugat în armonie cu voia Lui Dumnezeu pentru prosperitatea slujitorului Domnului. „Acum, fiul meu, Domnul fie cu tine, să prosperi, şi să construieşti casa Domnului Dumnezeului tău, aşa cum a spus El despre tine. Numai să îţi dea Domnul înţelepciune şi pricepere, şi să îţi dea porunci cu privire la Israel, ca să respecţi legea Domnului Dumnezeului tău. Vei prospera dacă vei lua aminte să împlineşti dispoziţiile şi judecăţile pe care Domnul i le-a dat lui Moise cu privire la Israel; fii puternic şi curajos, nu te teme, şi nu fi îngrozit.” (1. Cron. 22:11-13) Aceasta conturează calea potrivită a slujitorului din ziua de azi.

37. Când Solomon a fost întronat nu s-a rugat să strălucească în ochii oamenilor, ci s-a rugat ca Domnul să îi ofere înţelegere şi înţelepciune. Domnul a fost mulţumit de acest lucru, şi i-a îndeplinit rugăciunea, ceea ce demonstrează că aceasta este calea cea potrivită pe care toţi slujitorii Lui Dumnezeu trebuie să o urmeze. Solomon a înţeles şi apreciat apoi relaţia sa cu Atotputernicul Dumnezeu, dar mai târziu s-a abătut de la această cale deoarece a devenit lipsit de înţelegere. Calea potrivită pe care slujitorii Lui Dumnezeu trebuie să o urmeze în prezent şi întotdeauna, este arătată de rugăciunea pe care Solomon a rostit-o atunci când ocupa o poziţie de responsabilitate în faţa Lui Dumnezeu şi a oamenilor Săi: „‹‹Iar

Cuprins

acum, O, Doamne Dumnezeul meu, tu l-ai făcut pe slujitorul tău împărat în locul lui David, tatăl meu, iar eu nu sunt decât un copil; nu ştiu cum să ies sau cum să întru. Slujitorul tău este în mijlocul poporului pe care Tu l-ai ales, un mare popor, care nu poate fi nici numărat, nici socotit, datorită mulţimii lui. Prin urmare, dă-i slujitorului Tău o inimă înţelegătoare care să judece poporul Tău, ca să pot discerne între bine şi rău; fiindcă cine poate să judece acest popor mare al Tău?›› şi a fost plăcut în ochii Domnului că Solomon a cerut acest lucru. Iar Dumnezeu i-a spus: ‹‹Pentru că ai cerut acest lucru, şi nu ai cerut o viaţă lungă pentru tine; nici nu ai cerut bogăţii pentu tine, şi nu ai cerut nici viaţa duşmanilor tăi; ci pentru că ai cerut pentru tine pricepere pentru a face judecată, iată, îţi voi da ceea ce ai cerut: ţi-am dat o inima înţeleaptă şi înţelegătoare; astfel că nimeni asemeni ţie nu a fost înainte de tine, şi nimeni asemeni ţie nu se va mai ridica după tine." (1. Reg. 3:7-12) „Iar Dumnezeu i-a dat lui Solomon foarte multă înţelepciune şi pricepere, şi o inimă cu multă înţelegere, ca nisipul de pe ţărmul mării." – 1. Reg. 4:29.

38. Cei care sunt lipsiţi de pricepere sunt demni de moarte, deoarece Dumnezeu nu le oferă viaţa făpturilor care se preamăresc singure. (Rom. 1:31,32) „Îngâmfarea duce doar la ceartă." (Prov. 13:10) „Mândria merge înaintea distrugerii, şi spiritul trufaş înaintea căderii." (Prov. 16:18) Apostolul, adresându-se celor din biserica Lui Dumnezeu, spune: „Dacă cineva va învăţa altceva, şi nu este de-acord cu cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos, nici cu învăţătura care este potrivită sfinţeniei, atunci acea persoană este mândră, şi nu ştie nimic, doar certuri şi dezbateri despre cuvinte; din aceste lucruri se nasc invidia, cearta, jignirile, suspiciunile rele, disputele ticăloase ale unor oameni cu mintea coruptă şi lipsiţi de adevăr, care cred că sfinţenia este un mijloc de câştig." – 1. Tim. 6:3-5.

39. Acelaşi apostol inspirat al Domnului a simţit pericolul care pândea pe calea celor care se află în slujba Lui Dumnezeu, atunci când le-a adresat aceste cuvinte: „Care ne-a vorbit despre dragostea voastră întru spirit. De aceea, din ziua în care am auzit acest lucru, nu am încetat să ne rugăm pentru voi şi să ne dorim să fiţi plini de cunoştinţa voinţei Sale, în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală; ca să umblaţi într-un mod demn de Domnul, pentru a-I plăcea pe delpin, continuând să fiţi roditori în toate lucrările bune şi să creşteţi în cunoştinţă despre Dumnezeu." – Col. 1:8-10.

40. Oamenii Lui Dumnezeu care sunt de-ai Ladioceei trebuie să fie foarte precauţi şi foarte atenţi să se supună sfaturilor Cuvântului Domnului, pentru a putea avea înţelegere în continuare; gândindu-se la aceştia, apostolul a scris: „Pentru ca inima lor să fie mângâiată, şi ei să fie uniţi împreună în iubire, ca să dobândească marea bogăţie a înţelegerii depline, şi cunoştinţa tainei Lui Dumnezeu Tatăl, şi anume Cristos." (Col. 2:1,2) Astfel este arătată necesitatea unei unităţi a tuturor rămăşiţelor care trăiesc în prezent, astfel încât ele să poată continua în pricepere, şi anume în înţelegerea corectă a poziţiei lor înaintea Domnului şi în organizaţia Sa.

Cuprins

41. Cei care pretind că fac parte dintre rămăşiţe, însă le lipseşte înţelegerea, sunt asemănaţi cu nişte copii. Acestora le este adresat următorul mesaj al Domnului: „Fraţilor, nu fiţi copii în ceea ce priveşte priceperea; fiţi copii în răutate, însă în pricepere fiţi maturi.” (1. Cor. 14:20) Răutatea înseamnă a nu ţine cont de drepturile şi privilegiile semenilor tăi, şi fiecare persoană ar trebui să fie un „copil” în ceea ce priveşte acest lucru. Cei maturi sunt cei care au ajuns la maturitate întru Cristos şi care trebuie să fie astfel uniţi, apreciind poziţia şi responsabilitatea pe care o au înaintea Lui Dumnezeu. Următoarele cuvinte le sunt adresate oamenilor Lui Dumnezeu: „Până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă, şi la o cunoaştere a Fiului Lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii Lui Cristos; ca să nu mai fim nişte copii, aruncaţi în toate părţile, şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură, prin şiretenia oamenilor, şi prin viclenie, prin care ei încearcă să amăgească” (Efes. 4:13,14); aceste cuvinte se aplică acum, deoarece momentul prezent este unul al unităţii depline, iar cei care nu sunt uniţi alături de Domnul nu se află în templu.

42. Se pare că printre oamenii Lui Dumnezeu există unii care de câţiva ani au fost pe calea adevărului, care „au învăţat dintotdeauna, dar nu au fost capabili să ajungă la o cunoaştere reală a adevărului.” (2. Tim. 3:7) Deoarece ei au fost în Babilon la un moment dat, şi au scăpat de acolo, ei încă mai au veşmintele pătate, considerând „adevărul prezent” drept „cea mai bună religie” şi continuând să urmeze această cale. Atunci când soseşte perioada Memorială, aceste persoane se arată şi împărtăşesc embleme, însă fac acest lucru fără înţelegere. Atunci când are loc o convenţie specială a oamenilor Lui Dumnezeu ei asistă la ea, însă dau dovadă de lipsă de pricepere. Când soseşte vremea pentru serviciul propriu-zis, de a merge din casă în casă pentru a propovădui „evanghelia împărăţiei”, ei evită sau nu ţin cont de această îndatorire, spunând că poate li se potriveşte altora, însă nu şi lor. Prin această atitudine ei arată că nu au pricepere. Din moment ce au citit „Studiile din Scripturi” cu mulţi ani în uma, ei consideră că întregul adevăr pe care Dumnezeu l-a dezvăluit este conţinut acolo şi că ei îl cunosc deja; din nou, ei dau dovadă de o lipsă de înţelegere prin acest lucru. Unele dintre aceste persoane, înţelepte după propria lor părere şi considerându-se mai presus decât ar trebui, ajung la concluzia că Dumnezeu le-a însărcinat o lucrare specială şi foarte importantă care trebuie îndeplinită în viitor, iar astfel ei cred că pot sta liniştiţi până la sosirea acelui moment în care vor fi înălţaţi într-o poziţie înaltă de serviciu. Din nou, ei sunt lipsiţi de înţelegere. Ei vor fi auziţi spunându-le altora: „Dobândeşte pricepere, dobândeşte pricepere”, însă tocmai ei sunt cei care nu o au şi care nu apreciaza relaţia pe care făpturile o au cu Iehova Dumnezeul şi cu Isus Cristos.

Aspect şi comportament

43. O persoană care are pricepere este înţeleaptă, iar aspectul şi comportamentul său trebuie să fie pe măsură. Slujitorul înţelegător al Lui Dumnezeu apreciază relaţia pe care o are cu El. Acesta este reprezentantul Lui

Cuprins

Iehova şi al Lui Isus Cristos, fiind de datoria sa să le propovăduiască şi altora mesajul Domnului. Adresându-se celor care au datoria de a oferi mărturie despre numele Său, Iehova spune: „Păstrăţi-vă curaţi, voi care purtaţi vasele Domnului." (Isa. 52:11) În ceea ce priveşte acest lucru, apostolul îi sfătuieşte astfel pe fraţii săi: „Fiindcă avem aceste promisiuni, dragi fraţi, să ne curăţim de toată murdăria trupului şi a spiritului, şi să ne desăvârşim în teamă de Dumnezeu." (2. Cor. 7:1) În mod cert acest lucru presupune un trup curat, curat ca apariţie fizică, dar şi o minte curată. Indiferent de lipsa banilor pentru cumpărarea lucrurilor necesare, toate persoanele pot avea acces la apă şi se pot curăţa. Atunci când martorul apare înaintea altora în calitate de reprezentant al Domnului, el trebuie să fie blând, plăcut, iar cuvintele sale trebuie să fie binevoitoare. Odată ce a fost chemat să o ia pe urmele Stăpânului, el ar trebui să reţină că „din gura Sa au căzut cuvinte binevoitoare". Martorul ar trebui să vorbească despre scopul Lui Dumnezeu de a-i distruge pe cei răi şi de a-i binecuvânta pe cei care sunt neprihăniţi. Discursul său însă ar trebui să fie unul lipsit de jigniri. S-a reportat că unii care se consideră reprezentanţii Domnului abordează străini şi li se adresează cu cuvinte asemănătoare acestora: „Voi sunteţi de-ai diavolului, şi veţi fi distruşi dacă nu luaţi această publicaţie ca să o citiţi şi să o credeţi." Acest comportament este unul lipsit de discreţie, şi în mod cert lipsit de înţelepciune. Vorbiţi despre adevărul Cuvântului Lui Dumnezeu, spuneţi că întreg creditul îi aparţine Lui, şi lăsaţi-i pe oameni să ştie că voi propovăduiţi ceea spune Domnul. Un aspect necivilizat însoţit de cuvinte aspre şi dure nu se potrivesc deloc cu însuşirea de slujitor al Domnului. Scripturile spun: „Cine este înţelept şi priceput printre voi? Să-şi arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândeţea înţelepciunii." (Iac. 3:13) Adevăratul martor al Lui Iehova posedă înţelepciunea menţionată anterior, şi nu spiritul lăudăros, dictatorial şi aspru care guvernează lumea. „Dar înţelepciunea care vine de sus este în primul rând pură, apoi paşnică, blândă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare, şi fără ipocrizie." (Iac. 3:17) Cei care au pricepere ar trebui să dezvăluie prin expresia lor facială că au bucurie întru Domnul şi că îşi doresc ca şi alţii să vadă efectul bun al spiritului Lui Dumnezeu asupra celor care îl iubesc şi slujesc. Fie că martorii Lui Iehova să fie curaţi în înfăţişarea lor, curaţi în gânduri, vorbe şi fapte, fie ca şi comporamentul lor să fie pe măsura spiritului Domnului.

Înţelepciunea

44. Omul înţelept este cel care află care este voia Lui Dumnezeu şi care caută apoi să I se supună. El poate fi învăţat, şi cu toată sinceritatea caută priceperea care provine de la Domnul; iar pentru că face acest lucru, Domnul îl binecuvântează pe calea pe care o urmează. „Pe cei smeriţi El îi va ghida în judecată, pe cei smeriţi El îi va învăţa calea Sa." (Ps. 25:9) Aceste persoane învaţă să discearnă şi să aprecieze că Iehova Dumnezeul este Cel Preaînalt şi că El face toate lucrurile fără egoism, şi cu dreptate; ele află că Isus Cristos este Reprezentantul Oficial al Lui Iehova – cel pe umerii căruia Iehova a aşezat

Cuprins

măreaţa lucrare de justificare a numelui Său; ele văd că Dumnezeu, prin Isus Cristos, a ales din rândurile oamenilor un popor pentru numele Său, şi că membrii acestuia nu îşi mai urmează propriile idei şi dorinţe egoiste, ci sunt îndrumaţi de către Domnul – ei nu pot realiza nimic prin ei înşişi, ci prin faptul că urmează calea Sa şi prin faptul că îndeplinesc scopul Său. Ei discern şi apreciază că Dumnezeu a ales un popor şi că l-a adus în Cristos, nu pentru valoarea intrinsecă sau meritul acelor făpturi, şi nu pentru ca ele să poate fi preamărite, ori să ocupe poziţii înalte; nu, ei au fost chemaţi şi aleşi datorită credinţei lor în îndeplinirea sarcinilor în armonie cu poruncile şi în supunere faţă de voia Lui Dumnezeu. Aceste făpturi ştiu că viaţa lor veşnică depinde de credinţa în Dumnezeu, deoarece cei care nu îşi menţin integritatea nu vor primi viaţă. Aceste persoane se văd drept slujitori ai Celui Preaînalt şi ştiu că trebuie să se comporte întotdeauna drept cu semenii lor, că trebuie să iubească îndurarea şi că trebuie să umble supuşi alături de Dumnezeul lor; ele ştiu că preamărirea duce la propria lor cădere şi distrugere definitivă. Ei nu numai că află despre relaţia lor cu Dumnezeu şi cu Cristos, dar o şi înţeleg şi apreciază. Aceste persoane au înţelegere deoarece urmează o cale înţeleaptă: „Un om care are pricepere are înţelepciune." (Prov. 10:23) Cei credincioşi care se află în templu au luat aminte la sfaturile adresate lor, şi anume: „Sfinţiţi-L pe Domnul oştirilor însuşi; şi fie ca de El să vă temeţi, şi El să vă facă să tremuraţi." (Isa. 8:13) Aceşti credincioşi nu îşi doresc aprobarea oamenilor, ci din contră, o evită, pentru a putea fi pe placul Domnului. Ei nu se tem de oameni, ori de diavoli, ci se încred în Domnul Dumnezeu şi se bucură să se supună poruncilor Sale.

45. Astfel, cei care aparţin rămăşiţelor credincioase îşi dau seamă că este privilegiul şi datoria lor să poarte mesajul împărăţiei oamenilor de bună-credinţă faţă de Dumnezeu pentru a-i ajuta să înţeleagă Cuvântul Său, fără să forţeze vreodată mesajul adevărului asupra lor. (1. Pet. 5:3) Cei unşi ai Domnului nu se laudă cu poziţia ocupată în organizaţia Sa şi nu caută să îi impresioneze pe alţii în mod continuu, spunând: „Eu fac parte dintre cei unşi, eu conduc carul, iar voi cei care sunteţi ionadabi trebuie să faceţi ceea ce vă spun eu." Acest spirit de lăudăroşenie este absent din sufletelor celor cu adevăraţi unşi, iar cei care continuă să dea dovadă de acest comportament va cădea cu siguranţă. Nimeni să nu ajungă la concluzia că dacă o persoană face parte dintre rămăşiţe ea nu poate cădea niciodată. Preamărirea, mândria şi lăudăroşenia reprezintă o batjocură în ochii Lui Dumnezeu, şi nimeni nu îl poate batjocori pe Dumnezeu. Persoana care face acum parte dintre rămăşiţe se bucură atunci când se supune poruncilor Domnului, fiind dornică să meargă din casă în casă şi „să pună un semn pe frunţile celor care oftează, şi plâng", şi dorindu-şi să îl cunoască pe Domnul şi calea Sa. (Ezec. 9:4) În loc să îi îmbrâncească pe ionadabi şi să se comporte autoritar cu ei, adevăratele rămăşiţe le vor acorda cu bucurie o mână de ajutor tuturor celor care îl caută pe Domnul, iar prin acest lucru ei îl vor onora pe Dumnezeu. Religia şi evlavia prefăcută reprezintă ipocrizie, fiind lucruri dezgustătoare în ochii Domnului. Din această cauza rămăşiţele detestă religia şi pe cei care o practică cu bună ştiinţă.

Cuprins

Cel mai important lucru

46. În prezent, cei care au pricepere discern şi apreciază care este cel mai important lucru şi ceea ce este cel mai important. Cea mai mare problemă care trebuie stabilită, şi pe care Domnul o va stabili, este răzbunarea numelui Lui Iehova. Timp de mai bine de şaizeci de secole, diavolul şi agenţii săi au adus defăimări şi jigniri numelui sfânt al Lui Dumnezeu. Iehova a fost îndelung răbdător, însă ziua răzbunării Sale este aproape. Dumnezeu L-a întronat pe împăratul Său şi L-a trimis pentru a conduce şi pentru a-l distruge pe duşman. Cu mult timp în urmă, Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că la momentul stabilit El îşi va revărsa puterea supremă asupra duşmanului, ceea ce va avea ca rezultat distrugerea tuturor celor care I se împotrivesc; însă înainte ca El să facă acest lucru, numele Său trebuie propovăduit pe întreg pământul. (Ex. 9:16, Leeser) El a ales din rândurile oamenilor o clasă de persoane credincioase şi le-a pus sub conducerea Lui Isus Cristos – împăratul. Iehova le spune lor: „Voi sunteţi martorii Mei [...] că Eu sunt Dumnezeu; iar voi trebuie să Mă slujiţi şi să propovăduiti că nu există un altul." Prin urmare, rămăşiţele sunt plasate într-o poziţie de responsabilitate şi onoare deasupra celorlalte făpturi lumeşti; această onoare însă nu le revine lor, şi ele nici nu se laudă cu poziţia ocupată. Ei sunt slujitorii Lui Dumnezeu şi sunt capabili să aprecieze care este poziţia lor, fiind bucuroşi că ocupă poziţia pe care El le-a oferit-o. „Şi nimeni nu-şi ia singur această onoare, ci numai când este chemat de Dumnezeu, aşa cum a fost şi Aaron." (Evr. 5:4) Dumnezeu, prin Isus Cristos, i-a onorat pe aceşti oameni prin faptul că i-a ales şi că i-a pus în poziţii de servire în organizaţia Sa; ei pot să îşi menţină poziţia doar dacă au pricepere, şi doar dacă continuă în înţelepciune şi înţelegere. Dumnezeu le va da lor victoria prin Isus Cristos, dacă ei se vor dovedi credincioşi până în clipa morţii. (1. Cor. 15:57; Rev. 2:10) Aceşti credincioşi sunt acum onoraţi şi privilegiaţi să joace un rol în „lucrarea ciudată" a Lui Dumnezeu (Isa. 28:21), iar din acest motiv, cuvintele apostolului se potrivesc acum: „Prin urmare, iubiţii mei fraţi, fiţi statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică." – 1. Cor. 15:58.

47. Acesta este momentul în care credincioşii trebuie să fie „maturi în înţelegere" şi să „se comporte bărbăteşte". (1. Cor. 14:20; 16:13) Aceştia sunt maturi în Cristos. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu, şi din această cauză se tem de El, însă nu se tem de oameni. Ei îşi dau seamă că aceasta este ziua judecăţii Domnului şi că toate naţiunile sunt adunate înaintea Sa. Ei au primit şi au apreciat porunca Domnului de a înainta şi de a avertiza „Creştinătatea" înainte de sosirea „faptei ciudate". Ei sunt motivaţi de dragostea lor faţă de Dumnezeu, iar în ceea ce fac ei nu sunt aroganţi, ci curajoşi: „Iată cum a fost făcută perfectă iubirea noastră, pentru a putea vorbi cu curaj în ziua judecăţii, pentru că aşa cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta. Nu există frică în iubire, ci iubirea perfectă alungă frica, pentru că frica este o piedică. Cel care se teme, nu a fost făcut perfect în iubire." – 1. Ioan. 4:17,18.

Cuprins

48. Observând că împărăţia este aici, rămăşiţele credincioase înţeleg şi discern faptul că lucarea de declarare a numelui şi împărăţiei Lui Dumnezeu trebuie făcută acum, bucurându-se că pot juca un rol în ea. În acest caz, fie că toţi cei care pretind că fac parte dintre rămăşiţele unse să răspundă la aceste întrebări, înaintea Domnului: „Puteţi vedea şi aprecia cea mai importantă problemă care va fi acum lămurită pentru totdeauna? Vă daţi seama care este relaţia voastră cu Cel al cărui nume trebuie acum răzbunat? Aţi ascultat şi apreciat porunca Domnului de a propovădui acum, înainte de marele sfârşit, „evanghelia Împărăţiei”? Detestaţi acum religia, deoarece ea aparţine diavolului? Luaţi aminte şi vă supuneţi poruncilor Domnului? Sunteţi în totalitate de partea Domnului, fiind supuşi poruncilor Sale pentru a primi viaţă? Ori staţi degeaba, ignorând poruncile Sale şi ratând cea mai mare oportunitate oferită vreodată făpturilor aflate pe pământ? Ştiţi că dacă faceţi acest lucru veţi muri cu siguranţă?” Reţineţi că Dumnezeu le-a poruncit martorilor Săi să se supună Domnului Isus, spunându-le că cei care nu se vor supune acestui mare Profet vor fi distruşi. – Fapt. 3:23.

49. Cei care îşi menţin acum integritatea faţă de Dumnezeu vor lăsa deoparte toate murmurile, certurile şi disputele; ei vor lăsa deoparte tot egoismul, şi fiind motivaţi de un devotament deplin faţă de Dumnezeu şi de împărăţia Sa, ei vor profita de ocazia de a purta mărturie despre numele Lui Iehova şi despre împăratul şi împărăţia Sa. Acesta este un moment al războiului – al unui război purtat de dreptate împotriva răutăţii, un război al adevărului împotriva minciunilor înrădăcinate. Toţi cei care îl iubesc pe Dumnezeu şi care iubesc neprihănirea îşi vor îndeplini cu bucurie rolul, ridicând stindardul Domnului astfel încât oamenii de bună-credinţă să vadă calea dreptăţii şi locul de adăpost. Rămăşiţele care au spiritul Lui Cristos vor prelua conducerea, iar ionadabii vor merge alături de ele; împreună, ei vor înălţa cântece de laudă către Iehova şi Isus Cristos; tot împreună vor participa la slujirea Domnului. Ionadabii se află implicaţi într-un legământ de propovăduire a adevărului, şi prin acest lucru ei se identifică cu organizaţia Domnului. Prin urmare, rămăşiţele şi ionadabii trebuie să desfăşoare împreună lucrarea de mărturie. Făpturile de pe pământ nu s-au mai bucurat niciodată de un astfel de privilegiu, şi niciodată nu vor mai putea face acest lucru deoarece „lucrarea ciudată” este acum în curs de îndeplinire, iar când ea va fi completă, va fi urmată de fapta Lui Dumnezeu, de „fapta Sa ciudată” prin care toţi duşmanii Săi vor fi distruşi. Prin urmare, toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos să asculte acum şi să se supună poruncii: „Ridicaţi-vă, să ne ridicăm la luptă împotriva ei.” (Obad. 1) Apoi, la scurt timp după, vom putea cânta cântecul de victorie şi vom putea slăvi numele Domnului pentru totdeauna.

Întrebări pentru studiu

1. De ce a subliniat Iehova în mod repetat importanţa priceperii? Explicaţi de ce este ea adusă acum din nou în atenţia oamenilor Săi.

2. Ce înseamnă înţelegerea? Cu ce condiţii poate avea cineva pricepere?

Cuprins

3,4. Arătaţi (a) poziţia profetică a lui Moise şi a israeliţilor, în drumul lor de la Sinai spre tărâmul făgăduinţei; (b) Natura şi importanţa, atunci şi acum, cuvintelor lui Moise adresate israeliţilor atunci când se aflau în Moab!

5. Explicaţi dacă ionadabii, sau marea mulţime, se află implicaţi într-un legământ cu Iehova şi arătaţi care este responsabilitatea lor.

6. Aplicaţi 1. Corinteni 10:11 în legătură cu acest lucru.

7,8. Oferiţi o explicaţie pentru cuvintele lui Moise înregistrate în Deuteronomul 1:12,13. Ce instrucţiune importantă vedem în aceste cuvinte pentru oamenii Lui Dumnezeu din prezent?

9. Ce favoare imensă le-a oferit Iehova israeliţilor? Au apreciat ei relaţia cu El? De ce? Care a fost rezultatul?

10, 11. Prin citate scripturale şi motive, arătaţi care este atitudinea potrivită a făpturilor faţă de Creator.

12, 13. Cu ajutorul scripturilor explicaţi cum este adusă o făptură umană în familia Lui Dumnezeu.

14, 15. Cu ajutorul scripturilor arătaţi care este scopul Lui Iehova în alegerea unor persoane din rândurile semenilor lor, şi transformarea lor în făpturi noi întru Cristos.

16. Ce înseamnă a fi ales sau uns? Cu ce scop este făcut acest lucru?

17-19. Cum poate avea cineva mărturia spiritului că este sau nu copilul Lui Dumnezeu şi că este moştenitor alături de Cristos?

20, 21. Descrieţi calea urmată de către cei pe care Domnul i-a adunat la el în calitate de „celelalte oi" ale Sale. Sunt ei acum ispăşiţi? Care este speranţa lor? Dar relaţia lor cu Atotputernicul Dumnezeu şi cu Isus Cristos?

22, 23. Aplicaţi Mica 6:8; Psalmii 119:105; Luca 12:48; Matei 22:37-40, în ceea ce priveşte cerinţele, sursa instrucţiunilor şi responsabilitatea tuturor celor care primesc aprobarea Lui Dumnezeu.

24. Ce li se cere rămăşiţelor?

25. Explicând importanţa dobândirii de pricepere, aplicaţi Proverbele 12:11; Romani 12:3; Efeseni 6:6; Coloseni 3:22; Luca 16:15.

26. Care este datoria rămăşiţelor, dar mai ales cea a „celorlalte oi"? De ce trebuie această problemă luată cu mare atenţie în serios în prezent? „Pot ionadabii să pregătească sau să dezbată probleme în opoziţie faţă de fraţii rămăşiţelor care nu sunt prezenţi la o întâlnire?"

27-29. Dacă ionadabii sunt majoritari la întâlnirile grupei, care va fi atunci poziţia, obligaţia şi datoria rămăşiţelor şi a ionadabilor? De ce? Cum serveşte Proverbe 14:29 drept îndrumare în situaţia luată aici în considerare? Proverbe 16:22,24? Proverbe 21:16?

30. Explicaţi certurile din rândurile unor grupe alcătuite din unii care pretind că fac parte dintre rămăşiţe. De ce este această problemă atât de serioasă? Ce lumină aruncată asupra acestei probleme putem observa în Proverbe 24:3? în Filipeni 1:27,28?

Cuprins

31. Oferiţi o explicaţie pentru exercitarea propriei voinţe a unora care ocupă poziţii de responsabilitate în rândurile oamenilor Lui Dumnezeu. Descrieţi un exemplu concret. Este greşit ca o persoană să fie încăpăţânată şi să acţioneze independent? De ce? Cum se potriveşte Proverbe 3:5,6 acestei situaţii?

32. Care este regula cu privire la responsabilitatea în organizaţia Domnului de pe pământ? Ce poate face o persoană atunci când ceva nu pare în regulă, ori nu pare făcut în cel mai bun fel? De ce nu este privilegiului comitetului de serviciu să nu ţină cont de instrucţiunile primite şi să încerce să acţioneze contrar acestora?

33. Care este calea normală şi corectă pe care o grupă locală trebuie să o urmeze în lucrarea de mărturie? Cum se aplică Proverbe 6:20 în legătură cu acest lucru?

34, 35. Ce ar trebui să facă o grupă a rămăşiţelor oamenilor Lui Dumnezeu atunci când este adus în atenţia ei că unii dintre servii grupei sau membrii comitetului de serviciu acţionează după bunul plac? De ce? Ce va trebui să facă fiecare membru al clasei templului în această privinţă? Ce se întâmplă cu cei din grupă care persistă în certuri şi tulburări?

36, 37. Care este atunci calea potrivită pe care trebuie să o urmeze cei care au încheiat un legământ de a-L sluji pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos, după cum este arătat în 1. Cronici 22:11-13 şi 1. Regi 3:7-12 şi 4:29?

38-40. Ce instrucţiune importantă observăm în Romani 1:31,32; Proverbe 13:10 şi 16:18; 1. Timotei 6:3-5; Coloseni 1:8-10 şi 2:1,2?

41. Aplicaţi 1. Corinteni 14:20 şi Efeseni 4:13,14.

42. Arătaţi că citatul scriptural din 2. Timotei 3:7 prevestea cu adevărat o clasă acum evidentă.

43. Ce anume din punct de vedere al înfăţişării şi al atitudinii, potrivit scripturilor citate în acest paragraf, ar trebui să îl caracterizeze pe un slujitor al Lui Dumnezeu care are înţelegere?

44. Descrieţi atitudinea şi calea de acţiune a celor care dobândesc pricepere şi înţelepciune, şi care cu tot ceea ce au dobândesc înţelegere.

45. Cum vor dovedi rămăşiţele credincioase că apreciază privilegiul şi datoria pe care o au faţă de oamenii de bună-voinţă?

46. Care este marea problemă care trebuie acum stabilită? Ce a făcut Iehova până acum în această privinţă? Care este poziţia rămăşiţelor? Cum au ajuns ele în această poziţie de onoare şi responsabilitate? Cum doar îşi vor putea menţine acea poziţie? Care va fi rezultatul?

47. Arătaţi că cei care au pricepre discern şi apreciază instrucţiunile care le-au fost oferite în 1. Corinteni 14:20 şi 16:13, şi în 1. Ioan 4:17,18.

48. În acest caz, la ce întrebări ar trebui să fie capabil să răspundă favorabil în faţa Domnului oricine pretinde că face parte dintre rămăşiţele unse? Care este declaraţia din Faptele 3:23?

49. Ce cale de acţiune vor urma cei care îşi menţin acum devotamentul faţă de Dumnezeu? De ce? Cum vor coopera rămăşiţele şi ionadabii? De ce este

Cuprins

lucrarea de mărturie atât de urgentă, iar folosirea credincioasă a privilegiului atât de importantă, în prezent?

SCRISORI CU PRIVIRE LA SLUJITORUL RĂULUI

12 Aprilie 1937

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Referiror la scrisoarea lui Salter: Următoarea telegramă a fost trimisă de la acest birou Duminică dimineaţă fiecărei societăţi mari din Canada:

„Scrisoarea şi instrucţiunile lui Salter nu provin de la Societate. Fraudă. Ignoraţi-o."

Sâmbătă seara a fost aranjată o întâlnire şi următoarele persoane au fost prezente: Servul de grupă, asistentul său – Fratele Sinclair, un frate credincios care a fost asociat de mult cu grupa din Toronto, şi eu. S-a decis ca în după-amiaza următoare, în momentul adunării tuturor unităţilor pentru discuţiile despre serviciu, să fie introdusă o moţiune prin care W.F. Salter să fie exclus din societatea din Toronto.

Duminca după-amiază la adunarea de serviciu mă aflam pe scaunul de preşedinte, iar spre sfârşitul întâlnirii poziţia le-a fost oferită fraţilor, dintre care 300-400 erau adunaţi. Plicul cu adresa Societăţii şi scrisoarea trimisă ţie de către Salter au fost prezentate, iar instrucţiunile nesemnate i-au fost citite societăţii, astfel încât fraţii să îşi dea seama de răutatea celor responsabili de această acţiune. Mulţi dintre fraţii mai în vârstă şi-au exprimat dezgustul faţă de aceasta. Fratele Sinclair a venit apoi şi i-a citit bisericii moţiunea pregătită. O copie a acesteia este inclusă.

Apoi, cineva din sală a întrebat dacă Fratele Salter este prezent, iar preşedintele i-a răspuns că dacă ar fi prezent ar putea auzi cu urechile lui ceea ce se spune, iar dacă nu este prezent va fi înştiinţat despre ceea ce s-a vorbit.

A.G. Cameron, fost serv de grupă şi prieten al lui W.F. Salter, a preluat cuvântul în favoarea scrisorii, spunând: „Ştiu articolul despre care se vorbeşte; l-am citit, şi l-am citit cu atenţie. Este adevărat că Fratele Salter l-a provocat pe Fratele Rutherford să răspundă pas cu pas, iar acum eu te provoc Frate Chapman, să răspunzi punct cu punct, cu credinţă, deoarece eu sunt convins că biserica a ajuns la o răscruce. Până în prezent cu toţii am urmat alţi oameni, lideri orbi ai orbilor. Nu putem nega faptul că noi ca şi organizaţie am greşit de multe ori în trecut, şi nu poate fi negat nici faptul că noi greşim şi acum." Răspunsul oferit: „Mă bucur că te-ai arătat în cele din urmă, Frate Cameron. Ţi-a luat douăsprezece luni să te arăţi în adevăratele tale culori." Întreaga societate şi-a dat acordul printr-o izbucnire bruscă în aplauze.

Apoi, au fost făcute diverse remarci de către Fratele Guest în ceea ce îl priveşte pe Salter, arătând că de cel puţin trei ani acesta din urmă nu se află în

Cuprins

armonie cu organizaţia. O soră din spatele sălii (care s-a confirmat ulterior ca fiind fosta stenografă a lui Salter) a întrebat dacă poate lua cuvântul. Totuşi, preşedintele a decis că fraţii erau capabili să se descurce cu această problemă. Alţi fraţi şi-au exprimat apoi părerea despre această schemă menită să îi rănească pe oamenii Domnului. Cameron îşi dorea să îi vorbească din nou audienţei, încercând în mod cert să recâştige ceea ce a pierdut. Timpul se scurgea şi deja existaseră discuţii ample care arătau clar care este părerea bisericii despre moţiune, iar din această cauză preşedintele nu i-a mai acordat dreptul de a vorbi. Cameron a strigat de câteva ori, refuzând să recunoască regula conducerii. Adunarea a fost întrebată apoi de către preşedinte dacă îl mai vrea pe Cameron sau nu, iar membrii au răspuns printr-un „Nu" categoric.

Fratele Sinclair a fost chemat apoi din nou pentru a citi rezoluţia. Ea a fost susţinută şi întreaga biserică a fost pentru ea, cu excepţia a trei voturi. Aceste voturi le aparţineau lui Cameron, fiicei sale şi lui G. Richardson. După aceea, întâlnirea s-a terminat. În această dimineaţă servul de grupă îi trimite o copie a rezoluţiei acceptate de către biserică lui W.F. Salter, printr-un mandat poştal, pentru a fi siguri că o primeşte.

Despre rezoluţie: Aprobi ca o copie a acestei rezoluţii să fie trimisă grupelor din Canada pentru ca acestea să fie conştiente de decizia luată de societatea din Toronto? Mai mulţi fraţi au declarat că ar fi bucuroşi dacă acest lucru ar putea fi aranjat.

În această dimineaţă s-au primit foarte multe telefoane de la fraţi aflaţi în diferite părţi din Toronto, spunând că au primit câte o copie a scrisorii dis-de-dimineaţă. Aceste scrisori au fost publicate în Toronto, Sâmbătă, la ora 23:30.

Este evident că s-a crezut că fraţii şi că acest birou vor fi înşelaţi, noi urmând să ajungem la concluzia că aceste aranjamente provin cu adevărat de la Brooklyn. Se pare că ieri a fost anticipată o discuţie despre aceste lucruri, de unde şi faptul că multor fraţi din Toronto le-au fost trimise scrisori pentru această dimineaţă.

Discuţia de ieri după-amiază şi decizia luată de biserică au avut un efect stimulant pentru biserică, impulsionând-o să îşi continue activitatea. Totodată ele i-au ajutat pe unii fraţi care aveau îndoieli în ceea ce îi priveşte pe Salter şi Cameron, îndepărtându-le orice dubiu şi făcându-le calea dreaptă.

Cu dragoste,

Eu sunt Fratele tău şi slujitorul întru El,

P. Chapman.

COPIE A REZOLUŢIEI PREGĂTITĂ ŞI ÎNAINTATĂ DE FRATELE W.A. SINCLAIR, ŞI APROBATĂ ULTERIOR

Cu aproape un an în urmă, preşedintele Societăţii, Fratele Rutherford, a considerat că este potrivit ca o anumită persoană care timp de mulţi ani a căutat cu îndrăzneală să obţină conducerea lucrării Domnului în Toronto, să fie îndepărtată

Cuprins

din societate. Atunci, dar şi ulterior, prin intermediul „Turnului de Veghere" şi al Cărţii Anuale din 1937, principiile care stăteau la baza acestei căi de acţiune şi motivele au fost explicate.

Atunci, schimbarea slujitorului a avut loc, şi mulţi dintre noi au căutat cuvinte care să indice tristeţea, căirea şi reformarea atitudinii fratelui dat jos din funcţie faţă de Societate şi faţă de fraţii săi. Încă de pe atunci, mulţi alţii au aşteptat cu multă răbdare unele declaraţii care să lămurească situaţia. Mulţi s-au întrebat ce cale să urmeze.

Până acum nu s-au făcut declaraţii publice.

În ultima lună, Fratele Rutherford a făcut în mare secret aranjamente pentru cea mai mare şi cea mai ciudată campanie desfăşurată vreodată sub îndrumarea Domnului şi purtată împotriva organizaţiei duşmanului. În ajunul acelei campanii, diavolul a crezut că ar fi bine să arunce o bombă în mijlocul nostru, iar noi, precum şi alţii, suntem în posesia unei scrisori tipărite care trebuia să fie răspândită printre fraţii noştri şi care se presupunea că a fost trimisă de către Societate. Asociat cu această scrisoare este numele lui W.F. Salter. Nu mai are rost să menţionăm că o atenţie deosebită acordată acestei scrisori ar conduce cel puţin la îndoieli şi disensiuni în rândurile fraţilor.

Prin urmare, eu înaintez următoarea rezoluţie:

„Prin prisma faptelor descrise mai sus, noi, cei din societatea martorilor Lui Iehova din Toronto şi din împrejurimi, dacă în următoarele şapte zile nu vom primi în scris o declaraţie clară de părere de rău, căire şi reformare din partea fratelui, decidem să îl excomunicăm pe cel cunoscut drept Fratele W.F. Salter."

---

16 Aprilie 1937

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

În această dimineaţă avem de înmânat o nouă scrisoare publicată de W.F. Salter. Ea ne-a fost transmisă de Fratele Hersee, care în prezent desfăşoară o mică lucrare de pionierat în Port Huron. Îţi trimit această scrisoare de îndată, în cazul în care nu a fost deja adusă în atenţia ta. Aceasta este prima copie pe care am văzut-o. Mă văd nevoit să îţi scriu acum câteva cuvinte pentru a-mi exprima dragostea faţă de tine.

A fost privilegiul meu să lucrez în biroul Societăţii timp de paisprezece ani, iar în tot acest timp am ajuns să te iubesc cu adevărat, deoarece tu pui accentul pe numele Lui Iehova. An după an, curajul tău în înfruntarea tuturor împotrivirilor pentru a prezenta în mod public Cuvântul vieţii, curajul tău de a da în vileag schemele diavolului şi toate formele de falsă venerare practicate atât în biserică cât şi în afara ei, dar şi faptul că i-ai asistat pe oamenii unşi ai Lui Iehova şi pe cei de bună credinţă, reprezintă o mărturie desăvârşită a devotamentului tău deplin faţa de Iehova, şi o dovadă că favoarea, protecţia şi binecuvântările Sale se revarsă asupra ta.

Cuprins

Dragostea ta pentru fraţi a fost demonstrată în repetate rânduri prin faptul că ai luat în considerare nevoile lor. Acest lucru este adevărat nu numai în ceea ce îi priveşte pe pionieri, ci şi familia Bethel din Londra, familie cu care am avut privilegiul de a mă asocia timp de mulţi ani. Şederea ta în casa Bethel din Londra era întotdeauna un eveniment mult aşteptat. Ştiam că ţie îţi păsa de interesele noastre, iar tu ai găsit întotdeauna căi şi mijloace prin care să-ţi arăţi dragostea faţă de noi, şi prin care ne-ai făcut să fim fericiţi în slujba Domnului. Acest lucru nu poate fi pus la îndoială. Pentru mine a reprezentat o adevărată experienţă să te cunosc ca pe un frate mai mare, şi de multe ori chiar ca pe un tată şi un consilier adevărat.

Din nou, repet că te iubesc şi te respect ca preşedinte al Societăţii, deoarece Iehova te-a onorat cu o astfel de poziţie în slujba Sa. Ştiu din proprie experienţă că tu eşti adevărat, drept şi plin de iubire faţă de Iehova şi oamenii Săi, faţă de fraţii tăi.

Familia Bethel şi-a declarat şi ea dragostea pentru tine, şi nu din auzite, ci în urma unei asocieri apropiate cu tine. Sunt fericit că alături de declaraţia mea să includ şi cele transmie ţie de către întreaga familie Bethel.

Fratele tău şi slujitor întru Domnul,
P. Chapman

16 Aprilie 1937

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Cu douăsprazece luni în urmă tu ai considerat că este potrivit să îl îndepărtezi din birou pe W.F. Salter, despre care ţi s-a raportat că nu este loial organizaţiei; acum, douăsprezece luni mai târziu el a arătat în mod clar că este împotriva Domnului, împotriva ta şi a Societăţii. Prin urmare, noi, familia Bethel din Toronto, îţi facem cunoscute următoarele:

Timp de foarte mulţi ani W.F. Salter s-a dovedit a fi un om egoist, egocentric, exagerându-şi mereu importanţa. El nu ţi-a fost loial ţie ori organizaţiei. De pe platformă, şi în conversaţii private, el încerca în mod constant să submineze influenţa ta asupra oamenilor, dorindu-şi să îi impresioneze cu propriile idei.

De asemenea, el a pus întotdeauna la îndoială cele scrise în „Turnul de Veghere", a pus la îndoială venirea Domnului la templu, încercând să sădească îndoieli în mintea fraţilor în ceea ce priveşte faptul că Iehova şi Isus Cristos sunt învăţătorii noştri.

Este clar că acest om este un ipocrit şi un mincinos deoarece el pozează acum ca iubindu-L pe Domnul şi poporul Său. Prin urmare, îţi spunem că întregul nostru devotament este faţă de Domnul şi faţă de interesele Împărăţiei Sale. Noi nu avem încredere deplină numai în faptul că El, Domnul, este la conducerea organizaţiei şi a lucrării Sale, ci şi în faptul că El ţi-a dat sarcina de a îndruma treburile lumeşti ale oamenilor Săi.

Cuprins

Această familie unită, cu inima desăvârşită în slujba Lui Iehova, trăieşte acum în pace iar membrii ei îţi transmit în mod unanim acest mesaj.
Cu întreaga noastră dragoste, noi suntem
FAMILIA TA BETHEL din TORONTO.

RECUNOSCĂTORI LUI IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Editorii Lui Iehova de la adunarea martorilor Lui Iehova din Victoria (B.C.), profită de această oportunitate pentru a-I exprimă în mod public Domnului aprecierea şi recunoştinţa pentru privilegiul de a declara numele Său măreţ, de a transmite mesajul Său oamenilor de bună-credinţă şi de a a da în vileag ticăloasa ierarhie romano-catolice alături de aliaţii ei.

De asemenea, dorim să vă transmitem expresia loialităţii şi credinţei noastre faţă de Societate care este partea vizibilă a organizaţiei Lui Iehova.

Noi îi suntem recunoscători Lui Iehova pentru „Turnul de Veghere", care ne aduce hrana potrivită şi instrucţiunile necesare pentru a ne putea menţine integritatea.

Suntem încurajaţi de zelul vostru iubitor şi de exemplul vostru curajos în declararea judecăţii Lui Iehova şi în demascarea organizaţiei ticăloase a Satanei.

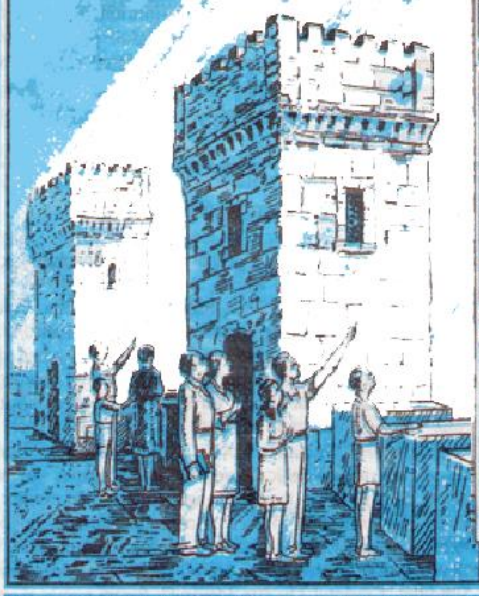
Cu încredere aşteptăm distrugerea organizaţiei Satanei şi răzbunarea măreţului şi gloriosului nume al Lui Iehova.

Această rezoluţie a fost adoptată de către toţi cei prezenţi.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 IUNIE 1937 Nr. 11

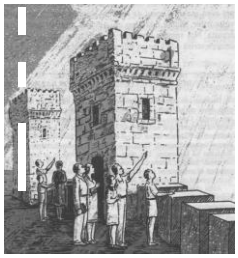
Cuprins:

POTRIVNICI - Pag.273

SCRISORI - Pag.296

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 IUNIE 1937** **Nr. 11**

POTRIVNICI

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi a sângelui ci împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti.” – Efeseni 6:12.

IEHOVA a poruncit servilor săi: „Sculaţi-vă, să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el!" (Obadia 1:1) Aceasta poruncă se poate aplica numai după întoarcerea Domnului Isus, când este trimis să stăpânească în mijlocul duşmanilor Săi, şi mai cu seamă după venirea Sa în Templul lui Dumnezeu, timp în care Diavolul strânge forţele sale la Armaghedon, pregătindu-se pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. Toată profeţia care a fost descoperită şi limpezită acum în urma faptelor vizibile, pe care Dumnezeu le-a făcut să se întâmple, dovedeşte peste orice îndoială că Isus Hristos este în Templu, că El desparte şi judecă naţiunile, făcând ca toate să se identifice, iar forţele răului sunt strânse împotriva acelora care-L servesc pe Dumnezeu. Toţi aceştia sunt potrivnici sau adversari ai lui Dumnezeu şi ai împărăţiei Sale. Oricât de mult ar iubi un creştin liniştea şi pacea, prezentul nu este un timp de a căuta un loc de retragere şi de linişte, deoarece a venit timpul războiului împotriva duşmanilor. În mod necesar aceasta trebuie să fie în acelaşi timp şi timpul păcii în rândurile poporului Domnului, fiindcă membrii lui trăiesc în armonie laolaltă şi trebuie să lupte ca o ceată unită. Toţi membrii cetei Templului lui Dumnezeu stau acum sub conducerea lui Christos Isus: toţi trebuie să aibă aceeaşi cugetare, şi anume cugetarea lui Christos. Dumnezeu şi Christos s-au ridicat împotriva duşmanilor, şi cine stă de partea lui Dumnezeu şi a lui Christos trebuie să ia totdeauna atitudine împotriva potrivnicilor şi să îşi facă partea în acest război.

Identificarea duşmanului

[2] Trebuie să fie voinţa lui Dumnezeu ca membrii Templului să fie acum în stare să identifice duşmanii, iar atitudinea lor faţă de potrivnici să fie în armonie deplină cu voinţa lui Dumnezeu. Cine sunt aşadar după Sfânta Scriptură, duşmanii Domnului şi ai servilor Săi? Duşmanii lui Dumnezeu şi ai lui Christos Isus sunt desigur şi duşmanii fiecăruia care se aşează de partea lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale şi oferă devotamentul său, iubirea sa şi serviciul său lui Dumnezeu şi lui Christos. Împotriva acestor duşmani se poartă acum războiul. Împotriva lor porunceşte acum Iehova poporului Său şi întregii Sale organizaţii să se scoale la

Cuprins

război. Această luptă nu este îndreptată împotriva vreunui dușman care există numai în închipuire, ci împotriva oștirii puternice care s-a ridicat împotriva întregii dreptăți.

[3] Dușmanul primordial al lui Dumnezeu este Diavolul. Toți cei din organizația Diavolului și de sub stăpânirea sa sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai poporului Său. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă și să prețuiască pe deplin natura acestei dușmănii ca să se poarte conform voinței lui Dumnezeu. Lucifer s-a lăsat mânat de lăcomie și așa a devenit dușmanul lui Dumnezeu. El a avut o dorință de nesăturat după lauda creaturilor, care conform dreptului I se cuvine lui Iehova și nu unei creaturi. Spre a-și satisface lăcomia, Lucifer a recurs la minciună, înșelăciune și amăgire, ceea ce a avut ca urmare crima. El a fost judecat la moarte și i s-au dat numele de criminal Satan, Șarpe, Balaur și Diavol. Unul dintre primele lucruri pe care le-a săvârșit el după ce a primit aceste titluri de la Iehova a fost uciderea unuia dintre martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Domnul Isus de aceea a făcut următoarea declarație despre el: „El [Diavolul] de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” - Ioan 8:44.

[4] Sentința lui Iehova care a fost rostită împotriva acestui rău cuprinde între altele cuvintele: „De aceea… te nimicesc… și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28:16-19). Această sentință irevocabilă nu a fost executată încă din motivele următoare: Satan Diavolul l-a provocat pe Dumnezeu să pună oameni pe pământ care să stăruiască în credință și în credincioșie față de Dumnezeu în cele mai grele încercări, și a susținut că el ar putea să facă pe toți oamenii să se lepede de Dumnezeu sau să îl blesteme în față. (Iov 2:5) Dumnezeu ar fi putut să îl omoare și să nu ia în seamă această provocare, dar dacă ar fi procedat astfel atunci problema supremației lui Iehova și a puterii Sale nemărginite nu ar fi fost decisă în cugetele altor creaturi. Dumnezeu a acceptat provocarea și a amânat executarea sentinței împotriva lui Satan pentru a da Diavolului ocazia deplină să își dovedească susținerea și după aceea să își demonstreze puterea împotriva celui rău, dar înainte de asta numele lui Iehova trebuie vestit pe întreg pământul. – Exod 9:16.

[5] O ceată de îngeri s-a unit cu Diavolul în împotrivirea sa față de Iehova Dumnezeu și ei au fost condamnați la moarte, de asemenea; însă executarea acestei judecăți a fost amânată până când va sosi timpul fixat al lui Dumnezeu de a-i nimici pe acești potrivnici. În așteptarea acelei zile Domnul a înjosit această ceată de îngeri răi, deoarece i-a negat lumina scopurilor sale și i-a ținut în întuneric. „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății.” (2. Petru 2:4-9) Toți îngerii aceștia răi sunt potrivnici lui Dumnezeu și ai dreptății. Această ceată de rebeli i-a sedus mai târziu pe „fiii iui Dumnezeu"; aceștia sunt îngeri ce stăteau de partea lui Iehova și a organizației Sale. Sfânta Scriptură descoperă că acești „fii ai lui Dumnezeu” au fost amăgiți și atrași de pe calea dreptății prin înșelăciunea lui Satan și a demonilor în felul următor: pe pământ s-au aflat mulți urmași ai lui Adam, bărbați și femei; ei au fost mai aproape de perfecțiune decât oamenii care

Cuprins

trăiesc acum pe pământ, şi de aceea femeile au oferit atunci ochiului natural în mod necesar o privelişte încă şi mai frumoasă şi mai plăcută. „Fiii lui Dumnezeu", au avut puterea de a lua formă umană, iar când acesta a avut loc, ei au apărut ca bărbaţi frumoşi. Ei n-au aparţinut mulţimii lui Satan, dar Satan a făcut un plan să îi prindă, şi astfel să aducă ocară mai mare pe Numele Atotputernicului Dumnezeu. Diavolul s-a folosit de Eva pentru a aduce nenorocire în Eden, şi acum din nou a recurs la amăgire, folosindu-le pe femei, ca să aducă încă o nenorocire şi o ocară şi mai mare asupra numelui lui Dumnezeu. Nelegiuiţii aliaţi ai lui Satan au avut de asemenea puterea să se întrupeze ca oameni, şi astfel ei au apărut pe pământ ca „uriaşi" sau Nefilimi. Împreună cu Diavolul eu au sugerat „fiilor lui Dumnezeu" întrupaţi că şi-ar putea lua de femei pe acele fete frumoase şi să crească o rasă superioară de oameni, înşelându-i. Dar scopul lor adevărat a fost să realizeze ameninţarea nelegiuită a lui Satan şi să întoarcă întreaga creaţie împotriva lui Iehova Dumnezeu. Cu privire la aceasta este scris: „Fiii lui Dumnezeu au văzut ca fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales. Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume." – Geneza 6:2,4.

6 Urmaşii care s-au născut din legătura dintre fiii materializaţi ai lui Dumnezeu şi urmaşele lui Adam au fost o clasă de „viteji", de „oameni cu nume", care au fost toţi extrem de răi; deoarece ei au fost crescuţi sub tutela lui Satan şi a îngerilor răi, rebeli, a Nefilimilor. Dintre toate creaturile care au trăit atunci pe pământ numai Noe a fost drept şi neprihănit în generaţia sa, şi el a rămas statornic şi şi-a păzit neprihănirea faţă de Dumnezeu. Răutatea a fost foarte mare pe pământ şi se părea că Satan a adus majoritatea creaturilor pământeşti de partea sa. „Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, şi că toate închipuirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie, iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul." – Geneza 6:5,13.

7 În potop au pierit numai creaturile din carne. Satan şi întreagă ceata sa nelegiuită de îngeri au putut să rămână mai departe în viaţă şi să facă tot posibilul spre a adeveri susţinerea provocatoare a lui Satan că el îi poate îndepărta pe toţi oamenii de la Dumnezeu. Acei îngeri sau creaturi spirituale care s-au unit cu Satan în rebeliunea sa, sunt ca şi Diavolul, în mod răuvoitor nelegiuiţi, mânaţi de hotărârea nefastă de a face pagubă altora şi de a-L ocărî pe Dumnezeu. Ei toţi sunt potrivnici ai lui Dumnezeu şi ai tuturor oamenilor care caută să-L servească pe Dumnezeul Cel Atotputernic. Aceşti îngeri răi trăiesc şi încă lucrează în duşmănie împotriva iui Dumnezeu şi a tuturor celor care îl servesc. Despre această ceată stă scris: „în lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează." (2. Petru 2:3) Aceste cuvinte ale apostolului se aplică la sfârşitul lumii, şi deoarece sfârşitul lumii a sosit, executarea acestei mulţimi rele va avea loc în curând. În

Cuprins

răstimp toţi potrivnicii aceştia nelegiuiţi luptă disperat împotriva lui Dumnezeu, încercând să nimicească neamul omenesc, şi mai cu seamă acele creaturi omeneşti care s-au aşezat de partea lui Dumnezeu şi a lui Christos şi se străduiesc din toate puterile să îşi păstreze integritatea sau neprihănirea. Locul acestor îngeri înainte de răscoala lor a fost în organizaţia lui Iehova Dumnezeu, formând o parte a ei. Dar când s-au unit cu Diavolul în rebeliunea lui, s-au îndepărtat ei înşişi de ea şi de aceea după cum este scris, „nu şi-au păstrat vrednicia". Ei au căzut de la Dumnezeu şi s-au întors spre nelegiuire. „El a păstrat pentru judecata zile celei mari, puşi în lanţuri vecinice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuinţa." – Iuda 6.

[8] După cât se pare această ceată nelegiuită ştie că Dumnezeu a hotărât să o nimicească şi de aceea luptă ea şi Diavolul mai departe împotriva lui Dumnezeu şi împotriva tuturor celor care stau de partea lui Iehova. Aceste creaturi rele spirituale au fost active de la potop încoace în limitele hotărâte pentru ele. Ele au lucrat când a fost Isus pe Pământ, şi când El le-a mustrat, l-au răspuns după cum reiese din următoarele: „În sinagogă se afla un om, care avea un duh de drac necurat, şi care a strigat cu glas tare: Ah! Ce avem noi a face cu tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădeşti? Te ştim cine eşti: Sfântul lui Dumnezeu." (Luca 4:33,34 ; Matei 8:29) Această oaste invizibilă este aceea pe care o aminteşte apostolul şi o desemnează ca potrivnica acelora care-l servesc acum pe Dumnezeu şi împărăţia Sa. – Efeseni 6:12.

Organizaţia vizibilă

[9] Curând după potop, când neamul omenesc a început să se înmulţească, Satan a pus bazele părţii vizibile sau pământeşti a organizaţiei sale. Nimrod a fost înălţat ca un obiect de veneraţie şi adoraţie, dezonorând şi mai mult Numele lui Dumnezeu. (Geneza 10:8-10) În acest moment al istoriei omului, Diavolul a împins religia în frunte. De la potop până astăzi fiecare popor şi fiecare naţiune de pe pământ a exercitat sau practicat un fel de religie, iar întreaga religie şi toate obiceiurile religioase au adus ocară asupra Numelui Celui Atotputernic şi au făcut ca oamenii să ia atitudine în masă împotriva lui Iehova şi a împărăţiei Sale. Dorinţa religioasă sugerată de Diavolul în mintea Evei de a poseda o cunoştinţă şi înţelepciune egală cu cea a lui Dumnezeu a fost aceea care a îndemnat-o la neascultare; şi de atunci încoace religia a fost mijlocul pământesc principal pe care l-a întrebuinţat Diavolul împotriva lui Iehova şi a poporului Său. Când Adam a fost condamnat de Dumnezeu la moarte, El a zis între altele Şarpelui celui vechi, Diavolul, după cum stă scris: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul." – Geneza 3:15.

[10] „Femeia" despre care este vorba aici înseamnă organizaţia lui Dumnezeu. „Sămânţa Şarpelui" înseamnă urmaşii „femeii" Diavolului, adică ai organizaţiei Diavolului simbolizată printr-o femeie şi Satan este Tatăl seminţei sale. Sămânţa lui Satan a fost prin urmare totdeauna duşmana lui Dumnezeu şi a

Cuprins

creaturilor drepte. În sămânţa rea sau în organizaţia lui Satan este cuprinsă şi ceata îngerilor decăzuţi. Partea principală a seminţei Diavolului, care este pământească, este formată de religie şi de organizaţii religioase care sunt conduse de Satan ca să se împotrivească lui Dumnezeu, şi toate există ca să atragă oamenii de la Dumnezeu şi să îi îndemne să se închine creaturilor sau lucrurilor. Religia a fost totdeauna legătura care a ţinut laolaltă elementele politice, comerciale şi militare ale naţiunilor pământului. Satan Diavolul a întemeiat puteri mondiale mari a căror suveran sau dumnezeu invizibil a fost şi este încă el. De aceea a vorbit Isus despre el ca despre „stăpânitorul [invizibil al] lumii acesteia" care s-a împotrivit totdeauna lui Dumnezeu şi lui Christos Isus. (Ioan 14:30) Ca stăpânitorul invizibil al întunericului, Satan Diavolul este dumnezeul acestei lumi şi este desemnat şi în Sfânta Scriptură ca atare. (2. Corinteni 4:4) Străduinţa sa este să orbească oamenii faţă de adevăr ca să nu-l servească pe Dumnezeu. Fără îndoială în partea invizibilă a organizaţiei lui Satan există departamente sau principate peste care sunt puse căpetenii anumiţi demoni, asemenea unui stăpânitor sau unui domnitor peste un principat, şi fiecare din aceste căpetenii exercită putere asupra naţiunilor pământului. (Daniel 10:13) Prin urmare potrivnicii sau duşmanii lui Dumnezeu şi ai tuturor acelora care au luat atitudine pentru Dumnezeu şi pentru împărăţia Sa, se compun din Satan Diavolul, din domniile sale invizibile, din puterile şi căpeteniile sau stăpânitorii nelegiuiţi, inclusiv toate oştirile stricate, şi toate instrumentele nelegiuite de pe pământ. Toate oştirile aceste rele au avut odinioară intrare în cer, dar de la întoarcerea Domnului Isus, atât ele cât şi Satan au fost aruncaţi pe pământ, iar activitatea lor a fost mărginită pe pământ. Din acest motiv lucrează ei împreună mai cu seamă cu partea pământească a organizaţiei lui Satan împotriva celor ce-l servesc pe Dumnezeu şi împărăţia Sa.

Activitate

[11] Diavolul şi îngerii lui au fost activi din timpul rebeliunii în Eden până astăzi, şi ei vor lucra mai departe până ce vor fi nimiciţi în Armaghedon. Întocmai după cum Satan, „Şarpele cel vechi", este înşelătorul cel mai de seamă, tot aşa îngerii lui sunt înşelători vicleni, şi semnele incontestabile arată că ei continuă să-i înşele pe oameni. Ei lucrează, punând stăpânire pe cugetele unui om, silindu-l sau îndemnându-l să comite fapte nedrepte. Dacă cineva se consacră pentru a-l servi pe Dumnezeul Cel Atotputernic, dar după aceea devine necredincios, atunci cade uşor pradă acestor creaturi spirituale rele. Un exemplu izbitor pentru acesta este Saul care a fost ales ca primul rege pentru Israel. Israeliţii au cerut un rege şi Dumnezeu le-a împlinit dorinţa şi le-a permis să-l aibă pe Saul ca rege. Atotputernicul Dumnezeu a dat lui Saul o poruncă precisă, şi Saul a trebuit să împlinească o anumită datorie conform ordinului acestuia; Saul a încercat la început să îndeplinească însărcinarea, dar după aceea în mod intenţionat a eşuat, căzând în cursa Diavolului şi a îngerilor săi. Este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă." – Proverbe 29:25.

Cuprins

[12] Când regele Saul a stat în faţa profetului credincios al lui Dumnezeu, Samuel, a zis: „Am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului… mă temeam de popor, şi i-am ascultat glasul”. (1. Samuel 15:24) Aceasta este regula neschimbată ce se aplică celor ce se tem de oameni, şi de aceea sunt neascultători faţă de Dumnezeu, căzând în cursa lui Satan. Din acel moment domnul Dumnezeu şi-a retras favoarea şi ocrotirea Sa de la Saul. După aceea Diavolul şi îngerii lui au preluat controlul deplin asupra minţii lui Saul, şi l-au împins mai târziu la încercări numeroase să săvârşească crimă. Saul apoi a vizitat vrăjitoarea din Endor, un medium prin care spiritele rele au comunicat cu oamenii, iar Saul a întrebat-o pe acea femeie nelegiuită. „Atunci Saul a zis slujitorilor lui: căutaţi-mi o femeie care să cheme morţii, ca să mă duc s-o întreb. Slujitorii lui i-au zis: lată că în En-Dor este o femeie care cheamă morţii.” (1. Samuel 28:7) Aceasta dovedeşte că vrăjitoarele au fost şi sunt încă duşmanele lui Dumnezeu şi ale omului, şi că ele câştigă putere asupra minţii unui om şi abat oamenii de la Dumnezeu. Cu acea ocazie spiritul cel rău l-a înşelat din nou pe Saul, convingându-l că Samuel care a trăit înainte de acel timp şi care murise era viu. întrucât Samuel, mort fiind, n-a putut comunica cu nici un vieţuitor; totuşi Saul a fost influenţat de spiritele rele să creadă lucrul acesta. (Eclesiastul 9:5,10) După un timp Saul a pierit ca duşmanul lui Dumnezeu, fiindcă s-a temut de oameni, a devenit necredincios lui Dumnezeu şi a căzut cu totul pradă Diavolului. (1. Samuel 28:7-20; 31:4,5) Din zilele lui Saul până în ziua de astăzi s-a practicat vrăjitoria. Călcătorii de legământ de astăzi se află în aceeaşi situaţie ca şi Saul.

Vrăjitorie

[13] Vrăjitoarele şi ghicitorii sunt creaturi care se dau Diavolului spre a fi întrebuinţate de el şi de îngerii lui ca instrumente, şi care se lasă să fie întrebuinţate ca medii, servind ca intermediare între spiritele rele şi oamenii de pe pământ. Vrăjitoria sau magia vine de la Diavolul şi este fructul răscoalei. Satan, rebelul, a inventat vrăjitoria, iar el şi aliaţii săi spirituali, nelegiuiţi întrebuinţează şi practică vrăjitoria spre a amăgi creaturile omeneşti. Când Saul n-a ascultat de Dumnezeu profetul Domnului i-a zis: „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată, decât închinarea la idoli şi terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă şi el ca împărat.” – 1. Samuel 15:23.

[14] Saul a urmat calea lui Satan, s-a răsculat împotriva poruncii lui Dumnezeu şi a săvârşit păcatul vrăjitoriei. Legea lui Dumnezeu a interzis cu totul practicarea vrăjitoriei, fiindcă este de la Diavolul: „Pe vrăjitoare să nu o laşi să trăiască. (Exodul 22:18) „Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor.” – Deuteronom 18:10.

[15] Meşteşugul de vrăjitor a fost exercitat de sute de ani, chiar şi până în ziua de astăzi. În decursul secolului al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea a fost un mare val de vrăjitorie peste Europa şi America. Mulţi oameni au fost chinuiţi de

Cuprins

vrăjitoare şi vrăjitori care reprezentau spiritele rele şi au lucrat pentru ele, şi s-au desfăşurat multe scene groaznice de torturi şi stârpire a vrăjitoriei mai cu seamă în Anglia şi Scoţia. („The Enciclopedia Americana", volumul 29, pagina 431) În zilele de început ale coloniilor americane au fost publicate legi stricte împotriva practicării vrăjitoriei. Fiecare american care cunoaşte istoria ştie despre vrăjitoria din Salem (Massachusetts). Vrăjitoarele care au stat sub influenţa Diavolului şi a îngerilor răi menţionaţi mai sus, au susţinut că sunt în stare să zboare prin aer călare pe cozi de mături, cociorbe sau pe animale, ceea ce firește, este imposibil din punct de vedere fizic. Persoane înşelate care s-au dat Diavolului şi îngerilor lui au crezut fără îndoială că ele ar putea face într-adevăr astfel de lucruri.

[16] O altă pildă izbitoare este întâmplarea care a avut loc în acest an (1937) în Rusia, unde un număr de oameni au fost daţi în judecată, condamnaţi şi executaţi pentru crimă de trădare, după ce au mărturisit că au săvârşit acea crimă şi au făcut fapta de care ar fi fost posibil să se facă vinovaţi. Acei oameni au apărut înaintea tribunalului şi s-au declarat vinovaţi, ştiind că pedeapsa lor va fi moartea. Ei au povestit înaintea tribunalului despre anumite fapte cu ocazia săvârşirii crimei presupuse pe care nu le-ar fi putut îndeplini în nici un caz. Ei au susţinut de exemplu că au călătorit de la Moscova la Oslo (Norvegia), şi anume cu aeroplane pe care le-au descris şi au indicat numărul lor, în timp ce aceste aeroplane nu au existat niciodată. Mărturisirea acelor oameni precum şi faptul că s-au declarat vinovaţi, şi execuţia lor pe baza declaraţiei lor proprii au fost cu totul enigmatice pentru oamenii din întreaga lume, şi ziarele precum şi vorbitorii de la radio au fost rugaţi de repetate ori să explice cauza acestui lucru; dar nici unul nu a putut să arate motivul, fiindcă ei ori nu iau în seamă intenţionat Cuvântul lui Dumnezeu, ori sunt cu totul în neştiinţă despre el. Acei bărbaţi din Rusia care s-au declarat vinovaţi şi au fost executaţi, au căzut fără îndoială sub puterea îngerilor răi şi au mers pe o cale asemănătoare cu a regelui Saul când a ajuns sub influenţa celui rău. Aceşti îngeri nelegiuiţi au introdus în mintea acelor bieţi oameni iluzia că sunt vinovaţi, şi i-au făcut să mărturisească crime de care nu s-au făcut vinovaţi niciodată.

[17] Un alt exemplu despre cum lucrează aceste spirite rele se poate vedea în următoarele: în noaptea din 27 februarie 1933 s-a dat foc clădirii Reichstag-ului (parlamentului) german, şi aceasta a deschis calea lui Hitler şi hoardei sale ca să câştige puterea completă asupra Germaniei, ceea ce le-a şi reuşit imediat după aceea. Acea crimă de incendiere a înfăptuit exact ce au dorit naziştii. Naziştii înşişi au aprins clădirea, şi după aceea au aruncat crima asupra duşmanilor lor politici, şi mulţi dintre aceştia au fost arestaţi. Unul cu numele van der Lubbe, pe care presa l-a desemnat ca slab de minte, a fost arestat împreună cu mai mulţi comunişti şi a fost acuzat de crimă de incendiere a clădirii parlamentului. John Gunther, un jurnalist american, a fost de faţă la acele dezbateri şi a făcut un raport despre acestea. În cartea sa „Inside Europe" (în interiorul Europei), au fost publicate faptele, şi din ea citim următoarele: „Van der Lubbe, un produs secundar nenorocit al civilizaţiei noastre moderne, care este destul de tipic, n-a fost numai slab de

Cuprins

minte, ci în afară de aceasta a avut o ură adâncă faţă de societatea omenească şi faţă de autorităţi, pe care mintea lui slabă a căutat să o potolească, dând curs liber pornirii sale de a incendia. El a fost tipul adevărat al unui incendiator. Un vagabond fără adăpost care s-a rătăcit prin curţile de mizerie ale Berlinului şi care pusese foc de mai multe ori, lucru cu care el s-a făcut în felul său stângaci, iar naziştii l-au auzit. Celelalte fapte au descoperit că naziştii au făcut posibil ca van der Lubbe să fie în clădire cu materialul incendiar ca să-l poată denunţa ca vinovat. Focul care a nimicit clădirea a fost focul chimic pus de Nazişti, care şi-au adus materialul prin tunelul Guring şi aşa au reglat fitilul încât a explodat tocmai în momentul când van der Lubbe a cugetat că el însuşi a aprins focul. Lubbe a părăsit clădirea foarte mândru de fapta sa şi a fost arestat de poliţie, după cum au şi plănuit naziştii. Lubbe a fost în mod vădit victima unei psihoze nebune, melancolice." Mai departe sursa citată mai sus zice: „Tribunalul s-a înspăimântat totdeauna când Lubbe şi-a deschis gura". Lubbe a fost pus pe banca acuzaţilor şi a recunoscut că a aprins clădirea. El a mărturisit ca a făcut lucruri pe care i-ar fi fost imposibil să le facă. „El a fost mândru de incendierea sa. El s-a mâniat foarte tare când a apărut cineva care ar fi voit să îi ia ceva din meritul său." Publicul de atunci încoace a fost intrigat de acel incendiu. Care este explicaţia adevărată? Van der Lubbe a fost fără îndoială o victimă a spiritelor rele descrise mai sus care au pus stăpânire pe mintea sa şi l-au convins că el a fost incendiatorul. Aceste spirite rele produc nebunie fiecăruia care cedează influenţei lor.

[18] Există încă multe alte exemple despre activitatea acestor spirite rele care se străduiesc să ia în stăpânire minţile oamenilor şi să îi împingă într-o stare de disperare care duce la pieire. De curând muncitorimea naţiunilor a fost apucată de o boală care se manifestă în aşa zise greve de ocupare (adică lucrătorii ţin ocupate sălile fabricilor). Aceasta a fost pentru mulţi o enigmă şi este încă şi acum. Faptul este că aceeaşi hoardă diavolească care i-a îndemnat pe nazişti în Germania, şi a conspirat ca să facă pe un om slab de minte să se declare vinovat de o mare crimă, lucrează tot aşa asupra cugetelor oamenilor spre a produce o situaţie pe care oameni nu şi-o pot explica, şi aceasta se face în străduinţa de a cauza pieire naţiunilor şi a poporului.

[19] De la potop încoace până în ziua de astăzi Diavolul şi spiritele rele aliate cu el au exercitat putere cu râvnă peste oameni şi naţiuni. Tocmai acum în anul 1937, această ceată de spirite stricate a câştigat un control mai mare peste stăpânitori şi peste poporul diferitelor naţiuni decât în oricare alt timp de la potop încoace. Nu există îndoială că dictatorii în diferitele state ale lumii se află astăzi sub influenţa acestor spirite rele, a căror scop şi ţintă a fost de la început, de a realiza scopul Diavolului, adică de a dezonora şi ocărî numele Celui Atotputernic, de a-i face pe oameni să se despartă de Atotputernicul Dumnezeu, şi de a-i duce la ruină.

Cuprins

Duşmani vizibili

[20] Diavolul şi ceata de îngeri răi sunt invizibili pentru ochiul omenesc, dar ei lucrează prin creaturi vizibile care de asemenea sunt duşmane ale lui Dumnezeu şi ale împărăţiei Sale. Religia, care provine de la Diavol, face din oameni fanatici. Ascultarea strictă faţă de poruncile lui Dumnezeu îi ţine pe oameni într-o stare sănătoasă a minţii. Oamenii religioşi îşi pierd adeseori mintea. Nu se află urmaşii adevăraţi ai lui Christos Isus de pe pământ în luptă împotriva creaturilor omeneşti care sunt reprezentanţi ai religiei? Nu! Cuvintele apostolului din textul citat la început arată că nu aceasta este lupta lor. Fireşte, creaturile omeneşti sunt întrebuinţate de Diavolul şi demonii lui ca instrumente pentru a se lupta împotriva urmaşilor lui Christos Isus, însă multe din aceste instrumente vizibile lucrează din neştiinţă. Mulţi reprezentanţi ai religiei sunt mânaţi de spiritul răutăţii, ambiţiei, invidiei şi de pofta de a vărsa sânge, în timp ce alţii, înşelaţi fiind de Diavolul şi instrumentele sale, lucrează împreună cu ei la săvârşirea nelegiuirilor lor. Întrucât Diavolul este un „ucigaş de la început" el a aţâţat totdeauna la crimă, iar fanaticii reprezentanţi ai religiei sunt aceia care au o dorinţă să-i omoare pe cei ce fac ce este drept. Acesta este motivul pentru care preoţii catolici şi membrii Ierarhiei romano-catolice ar dori să-i vadă morţi pe servii Atotputernicului Dumnezeu şi ai împărăţiei Sale. Nu este ceva neobişnuit că un preot romano-catolic recomandă omorârea altora. De pildă un preot catolic care publică ziarul „Intermountain Catholic" în Salt Lake City, Utah, face o propunere redacţională (fără îndoială spre a-i aţâţa pe alţii să săvârşească o crimă), că faptul punerii în frigare a trupului lui Rutherford ar fi o anumită dreptate poetică. Acelaşi articol recomandă închisoare şi maltratare din partea mitocănimii pentru cei ce fac serviciul ca Martori ai lui Iehova. Aici e vorba în mod învederat de o publicaţie subversivă, dar deoarece duşmanul are stăpânire peste această lume, ziarul respectiv nu este tras la răspundere. Este sigur că o astfel de intenţie criminală trebuie trecută în socoteala influenţei lui Satan şi a îngerilor lui răi care lucrează într-o astfel de măsură asupra minţii unui reprezentant fanatic al religiei încât el doreşte să pricinuiască moartea altora pentru că vestesc adevărul despre Dumnezeu şi împărăţia Sa şi acest adevăr îi scoate la lumină pe potrivnicii lui Dumnezeu. Aceiaşi nelegiuiţi au căutat să-l omoare şi pe Isus şi au pricinuit moartea Lui prin activitatea conducătorilor religiei. Apostolii Săi credincioşi au suferit martiriul prin aceiaşi potrivnici ai lui Dumnezeu. Isus a spus conducătorilor religiei care L-au combătut şi au căutat să îl omoare că erau de la Diavolul. (Ioan 8:40-44) Acesta dovedeşte că ceata rea, invizibilă, a Diavolului şi a îngerilor rebeli este aceea care lupta împotriva lui Dumnezeu şi împotriva tuturor care-L servesc pe Iehova Dumnezeu.

[21] Ar săvârşi vreunul din urmaşii adevăraţi ai lui Christos un omor? Sigur că nu. Un creştin adevărat nu poate nici măcar urî pe fratele său fără a se face vinovat de crimă în ochii lui Dumnezeu, şi aceasta arată că un creştin nu luptă împotriva creaturilor vizibile. (1. Ioan 3:15) Doreşte vreun creştin adevărat să facă pagube corporale vreunui preot catolic sau unei alte persoane? Desigur că nu. Nimic bun n-ar veni din aceasta, şi creştinul trebuie să facă ce este bine şi nu ce

Cuprins

este rău. Un urmaş adevărat al lui Christos Isus nu are dorinţa să lupte împotriva vreunui om sau să păgubească ori să rănească corporal pe vreo persoană oarecare, fie că această persoană este catolică, iudee, păgână sau necredincioasă. Nu este o parte a lucrului creştin al Martorilor lui Iehova să facă celor răi pagube corporale ci le este poruncit în mod specific să se abţină astfel de la aceste lucruri. Urmaşului adevărat a lui Christos Isus îi este poruncit să vestească adevărul şi să lase toată pedepsirea în seama Domnului care la timpul Său rânduit va da o răsplată dreaptă celor răi. (Romani 12:17,19) Conducătorii religiei doresc să aducă pagubă Martorilor lui Iehova şi să le vatăme, iar acest fapt dovedeşte definitiv că aceşti reprezentanţi ai religiei sunt mânaţi de spiritul Diavolului şi al demonilor săi. Dacă o persoană urăşte o altă persoană, îi vrea răul şi este plină de răutate în inimă faţă de ea atunci aceasta deschide Diavolului şi spiritelor sale rele uşa ca să intre şi să ia în stăpânire persoana care lasă să locuiască în inima sa ură, rea voinţă şi răutate. Demonii trag repede folos dintr-o astfel de stare a inimii şi a minţii, iau în stăpânire mintea unei persoane care se află în această stare şi o întrebuinţează ca instrument în lupta împotriva martorilor lui Christos Isus, şi astfel devine o creatură omenească potrivnicul lui Dumnezeu şi al poporului Său. Acesta este o parte a războiului invizibil pe care Diavolul îl duce împotriva poporului lui Dumnezeu de pe pământ.

„Servul rău”

[22] Sfânta Scriptură descoperă o clasă de creaturi pe care o numeşte „omul fărădelegii (păcatului, *după alte traduceri),* fiul pierzării”. (2. Tes. 2:3) Această organizaţie se compune din oameni care au primit ceva cunoştinţă despre scopul lui Dumnezeu şi au început să-l servească pe El, şi care susţin a fi servi ai Lui, dar au trecut de partea Diavolului şi se lasă să fie întrebuinţaţi de el ca instrumente. Partea principală a acestei corporaţii este numită „servul rău”, după cum sunt denumiţi de Domnul Isus Hristos. Membrii acestei clase au încheiat odinioară un legământ să facă voinţa lui Dumnezeu şi după aceea au aşteptat împărăţia lui sub domnia lui Christos, şi au făcut o mărturisire, o declaraţie publică că s-au aşezat de partea Domnului şi a împărăţiei Sale. Unii ca aceştia au mers un timp oarecare împreună cu cei credincioşi. Dar când a intrat Domnul Isus în Templu, judecata s-a început de la casa lui Dumnezeu (1 Petru 4:17) pentru ca să se poată constata cine s-a aflat în starea dreaptă a inimii, şi cine în starea greşită a inimii. (Maleahi 3:1-3; Matei 25:26; 30-33) La începutul acestei judecăţi toţi consacraţii au stat în acelaşi chip înaintea Domnului şi au fost strânşi înaintea lui pentru judecată. Toţi cei ce descoperă o inimă curată în această judecată sunt aprobaţi de Domnul şi sunt strânşi în Templu unde le este luminată mintea şi le este umplută inima de bucurie. Aceştia pun cu totul la o parte eul lor şi egoismul şi se devotează complet Domnului şi împărăţiei Sale. Cei ce sunt cu inima necurată nu sunt aprobaţi cu ocazia acestei judecăţi, ci sunt dezaprobaţi: ei stau afară, dar susţin un timp oarecare că ei merg împreună cu cei credincioşi, şi pretind încă a fi copiii lui Dumnezeu. Dar în cele din urmă se arată starea stricată a inimii lor. Întrucât ei se

Cuprins

află în afara Templului, bineînţeles nu beneficiază de lumina Templului deoarece sunt orbiţi, nu au pricepere şi în egoismul lor au cedat influenţei stăpânitorului invizibil al aceste lumi rele. Ei descoperă starea rea a inimii lor. Aceştia sunt numiţi de Domnul „servul rău”. Cuvintele Domnului Christos Isus şi faptele vizibile o identifică pe această clasă a „servului rău”. Despre ea a zis Isus: „Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: Stăpânul meu zăboveşte să vină! Dacă va începe să bată pe tovarăşii lui de slujbă, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă, şi în ceasul pe care nu-l ştie, îl va tăia în două, şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. – Matei 24:48-51.

[23] Prin urmare este clar că „servul rău” ajunge sub puterea şi influenţa lui Satan şi a demonilor, şi devine o parte a organizaţiei nelegiuite şi a duşmanilor Domnului Dumnezeu şi ai împărăţiei Sale, iar după aceea Diavolul îl întrebuinţează pe „servul rău” spre a se războii cu servii credincioşi ai Domnului. Înainte ca cineva să poată deveni un serv al Domnului, el trebuie curăţit prin sângele lui Christos, şi dacă o astfel de persoană devine apoi o parte a „servului rău”, demonii câştigă control asupra ei şi ea devine necurată întru totul, ajungând într-o stare cu mult mai rea decât oricând înainte. Referitor la aceasta a zis Isus: „Duhul necurat, când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, şi caută odihnă. Fiindcă n-o găseşte, zice: Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit. Şi când vine, o găseşte măturată şi împodobită. Atunci se duce de mai ia cu el alte şapte duhuri, mai rele decât el; intră împreună în casă, se aşează în ea, starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât ce dintâi.” – Luca 11:24-26.

[24] Cineva care a avut odată o măsură de adevăr, însă pierde după aceea lumina,şi se întoarce spre Diavol, devine cea mai rea dintre instrumentele omeneşti pe care le întrebuinţează Diavolul în lupta împotriva urmaşilor credincioşi ai lui Christos Isus. Cu privire la aceştia este scris: „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcat, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecaţii, şi văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiţi. Cine a călcat Legea lui Moise, era omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va păngări sângele legământului, cu care a fost sfinţit, şi va batjocori pe duhul harului? Căci ştim cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!" Şi în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său". Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu!” – Evrei 10:26-31.

[25] Iuda Iscarioteanul a fost o pildă potrivită şi tipică a „servului rău”. El a susţinut timp de trei ani şi jumătate a fi un serv al Domnului Isus Christos; dar după aceea Diavolul a ocupat mintea şi inima lui, şi Iuda l-a predat pe Isus în mâinile lui Satan, ale duşmanului, care lucrând prin conducătorii religiei, l-a omorât. (Ioan 13:2,27) Iuda a susţinut că el crede că Isus este Christosul, dar după cât se pare n-a crezut că Hristos a fost de faţă, căci atunci n-ar fi cedat Diavolului. În timp ce a umblat cu Isus, el probabil s-a îndoit în cugetul său dacă Isus este cu

Cuprins

adevărat Christosul. În inima lui a locuit lăcomie şi rea dispoziţie faţă de Domnul şi fraţii lui, şi acestea au deschis Diavolului uşa prin care a putut să intre înăuntru şi să îl posede. Clasa „servului rău" apără la început cugetul prezenţei Domnului - cel puţin aşa declară ea - dar după cum se vede, aceste persoane care formează această clasă n-au crezut în mod sincer şi adevărat în prezenţa a doua a Domnului. Ei au pretins numai a crede că Domnul este prezent la judecată în Templu. Dar după aceea au zis din cauza inimii lor necurate şi a lepădărilor: „Stăpânul zăboveşte să vină!" Prin aceasta neagă prezenţa Domnului Isus Christos, se alătură repede duşmanilor lui Dumnezeu şi încep să prigonească poporul credincios al lui Dumnezeu. Mai întâi îi vorbesc rău, iar după aceea încearcă să îi facă pagubă şi să provoace nimicirea lor. „Servul rău" şi „omul fărădelegii" aparţin aceleiaşi bande sau clase; dar „servul rău" este cel mai vinovat din întreagă grupă a „omului păcatului". Membrii lui primesc la început adevărurile fundamentale ale scopului lui Dumnezeu; dar ei nu primesc iubirea adevărului şi de aceea merg la pieire. (2. Tes. 2:10) „Servul rău" devine nebun şi nu mai are spiritul unei minţi sănătoase. Aşa devin membrii lui „vase al mâniei" care nu sunt bune de nimic altceva decât pentru nimicire. – Romani 9:22.

Lăcomie

[26] Ce cauzează oare ca cineva care a început odată pe calea de a-L servi pe Dumnezeu mai târziu o părăseşte? Lucifer a fost primul din această clasă şi despre el stă scris că lăcomia a fost motivul rebeliunii şi căderii sale. (Ieremia 51:13) Toţi cei ce-l urmează pe Lucifer ajung în aceeaşi stare rea. Dumnezeu a ordonat că oamenii care vor fi căpetenii peste oameni şi vor ocupa poziţii de conducători între Izraeliţi trebuie să fie „temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmaşi ai lăcomiei". (Ex. 18:21) Cel care se teme de Domnul, nu va pofti ceea ce Dumnezeu a dat altuia, deoarece nu va îndrăzni să ia ce nu i s-a oferit lui, ştiind că El îi urăşte pe cei care încearcă aşa ceva. „Cel ce urăşte lăcomia îşi lungeşte zilele." – Prov. 28:16.

[27] Despre reprezentanţii religiei este scris - şi între ei se află şi servul rău şi cei ce manifestă spiritul ambiţios al „bătrânilor aleşi": „Căci de ia cel mai mic până la cel mai mare, toţi sunt lacomi de câştig, de la prooroc până la preot, toţi înşeală." (Ieremia 6:13) „Şi vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu ascultă cuvintele tale dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele [lăcomia, după *alte* traduceri] lor." – Ezech. 33:31

[28] Cu privire la acelaşi lucru a zis Isus: „Vedeţi şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie." (Luca 12:15) Nimeni nu îşi poate alege singur locul de onoare în organizaţia lui Dumnezeu, deoarece El însuşi împarte fiecăruia locul său. „Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El." (1. Corinteni 12:18) „Nimeni nu-şi ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron." (Evrei 5:4) Cine susţine a fi un serv al lui Dumnezeu şi vede pe cineva într-un loc de onoare, şi în ambiţia sa, ar dori să îl

Cuprins

ocupe el însuşi ca să poate străluci, şi din acest spirit zice: „Acest om va muri în curând, şi apoi voi fi eu urmaşul lui şi voi face o lucrare mare”, un om care poate vorbi aşa este mânat de lăcomie. Acela al cărui cuget sau inimă este umplută de un astfel de spirit sau o astfel de dorinţă se află sub influenţa lui Satan şi a demonilor, şi la timpul rânduit această persoană va deveni un duşman pe faţă al lui Dumnezeu, al lui Christos Isus şi al împărăţiei Sale. Unul ca acesta nu are teamă de Dumnezeu; şi nimeni nu poate să facă progrese şi să placă lui Dumnezeu dacă nu se teme de Cel Preaînalt. Astfel de persoane lacome sunt stăpânite de Diavolul şi el le întrebuinţează ca instrumentele sale vizibile spre a purta război împotriva rămăşiţei seminţei femeii, care are mărturia lui Isus Christos şi păzeşte poruncile lui Dumnezeu”. (Apoc. 12:17) Lăcomia este forma cea mai rea a egoismului.

[29] O altă descriere a aceluiaşi instrument al lui Satan este dată de Iuda în legătură cu demonii rebeli, şi declaraţia lui face cu putinţă altora să o recunoască pe această clasă: „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanţuri veşnice, în întunerec, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia ci şi-au părăsit locuinţa. Totuşi oamenii aceştia, târâţi de visele lor, îşi pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea şi batjocoresc dregătoriile. Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc, şi se pierd singuri în ceea ce ştiu din fire, ca dobitoacele, fără minte. Ei sunt nişte cârtitori, nemulţumiţi...trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufaşe şi slăvesc pe oameni pentru câştig… Aduceţi-vă aminte… cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei sunt aceia care dau naştere la dezbinări, oameni supuşi poftelor firii, care n-au duhul.” – Iuda 6,8,10,16-18,19.

[30] Astfel de duşmani vizibili ai lui Dumnezeu se războiesc cu poporul lui Dumnezeu, şi nu aceştia sunt aceia împotriva cărora îi este poruncit poporului credincios al Domnului să se ridice şi să meargă la luptă. Nu cu aceştia trebuie să ne luăm la ceartă; dimpotrivă, ei trebuie evitaţi. Cei ce aparţin clasei „servului rău” se servesc de cuvinte blânde şi vorbe dulci spre a înşela şi amăgi pe alţii care caută adevărul. Cu privire la aceştia a scris apostolul sub conducerea Domnului: „Vă îndemn, fraţilor, să vă feriţi de cei ce fac dezbinări şi tulburare împotriva învăţăturii, pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Christos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători.” - Romani 16:17,18.

[31] Duşmanii vizibili ai lui Dumnezeu şi ai poporului Său nu sunt altceva decât instrumentele căpeteniilor şi domniilor invizibile care stăpânesc peste această lume rea. Mulţi dintre stăpânitorii politici, judiciari şi militari ai acestei lumi sunt duşmani ai lui Dumnezeu şi ai clasei „servului credincios”, dar din cauza lipsei lor de cunoştinţă vinovăţia lor este mai mică. Preoţimea este mai vinovată decât elementul politic, fiindcă susţine că-l serveşte pe Dumnezeu şi de aceea ar trebui să aibă destulă cunoştinţă ca să nu se lupte împotriva vreunei persoane care-l serveşte pe Domnul. Mustrarea cea mai aspră o merită însă clasa „servului rău”, fiindcă ea a început odată să-l servească pe Dumnezeu şi pe Christos, dar după aceea s-a lepădat pe faţă de Domnul şi a trecut în partea Diavolului! Ea devine

Cuprins

partea principală a „omului fărădelegii, a fiului pierzării”, şi prin faptele ei arată dacă serveşte pe Diavolul sau nu. „Nu ştiţi că, dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultaţi, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” – Romani 6:16.

Neclintit

[32] Noi ne aflăm acum în „zilele din urmă” şi prin urmare în timpuri primejdioase. Fiecare din copiii credincioşi ai lui Dumnezeu ştie aceasta foarte bine. (2. Tim. 3:1-5) Duşmanii vizibili sunt foarte activi şi întrebuinţează instrumentele vizibile, mai cu seamă reprezentanţii religiei, ca să atace în tot chipul posibil pe poporul lui Dumnezeu. Dacă cineva care este un pretins serv al lui Dumnezeu deodată se întoarce şi începe să atace într-un mod ordinar pe cei ce-l servesc pe Domnul şi împărăţia Sa, atunci acesta îi surprinde pe aceia care nu sunt întemeiaţi cu totul în Domnul. Totuşi nici unul din poporul Domnului să nu se lase să fie neliniştit sau îngrijorat din cauza cursului unor astfel de nelegiuiţi. Nimănui nu-i va reuşi să păgubească în ceva chip adevărul sau să clatine pe cineva care este într-adevăr cu totul devotat lui Dumnezeu şi împărăţiei Sale. Adevărul durează veşnic şi va fi totdeauna trainic, şi toţi care sunt cu adevărat din adevăr se vor ţine de Domnul, vor asculta de glasul Lui şi îl vor urma. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat şi dacă ne încredem cu totul în Dumnezeu noi ştim că toate lucrurile trebuie să lucreze împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu şi sunt chemaţi în conformitate cu scopul Său. (Romani 8:28; 2. Corinteni 13:8) Oare răspândirea de bârfe împotriva organizaţiei lui Dumnezeu şi a servilor Lui nu-i va clătina pe unii din poporul Domnului? Dacă pot fi făcuţi să se clatine, da; dar cei ce iubesc într-adevăr pe Dumnezeu sunt neclintiţi. Domnul ar putea împiedica mişcările instrumentelor Diavolului şi răspândirea de bârfe, dacă aceasta ar servi spre bine. Prezentul este timpul când tot ce se poate clătina va fi clătinat, pentru ca cei aprobaţi să fie descoperiţi limpede. (Evrei 12:27) Apostolul inspirat, vorbind rămăşiţei credincioase despre întoarcerea lui Christos şi strângerea celor credincioşi în Templu precum şi despre arătarea „omului păcatului”, zice: „Vă rugăm… să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră, şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă.” (2. Tes. 2:1,2) Orice ar face cei răi, ei nu pot să-i despartă de Dumnezeu şi de Christos pe cei ce îl iubesc într-adevăr şi îl servesc pe El şi împărăţia Lui. – Romani 8:36-39.

[33] Noi ştim că ne aflăm în război şi că duşmanul caută în mod disperat să-i nimicească pe toţi care stau pe partea Domnului. Noi nu suntem deloc în neştiinţă despre vicleniile Diavolului dacă, bineînţeles, am studiat Cuvântul lui Dumnezeu. Noi vedem forţele de luptă ale duşmanului înaintând din toate părţile împotriva noastră şi începând tot felul de atacuri în contra poporului lui Dumnezeu, însă aceasta să nu îi neliniştească pe nici unul din cei ce iubesc pe Domnul. A fi înştiinţat dinainte înseamnă a fi înarmat dinainte. Dacă ştim că noi stăm în luptă şi avem de aşteptat atacul unui duşman, atunci trebuie să ne punem toată nădejdea în Domnul şi să ne încredem în El şi nu trebuie să ne lăsăm să fim neliniştiţi de

Cuprins

duşmani: „Nu te mânia pe cei răi [după *alte traduceri,* Nu te nelinişti, nu te necăji din pricina celor răi], şi nu te uita cu jind la cei ce fac răul." (Psalmii 37:1) Nu lăsa să intre în inima ta amărăciune, ură, rea voinţă sau o dorinţă de a vătăma pe vreunul din cei ce săvârşesc fărădelege. Domnul se va purta cu ei la timpul Său şi în felul Său bun. Fie ca cei ce iubesc pe Domnul să se încreadă în El, ştiind că El va aduce rezultatul conform voinţei Sale. „Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara. Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit, şi scrâşneşte din dinţi împotriva lui. Domnul râde de el, căci vede că-i vine şi lui ziua. Căci braţele celui rău vor fi zdrobite dar Domnul sprijină pe cei neprihăniţi." (Psalm 37:7-9,12,13,17) „Nu te mânia din pricina celor ce fac rău, şi nu pizmui pe cei răi! Căci cel ce face răul n-are nici un viitor, şi lumina celor răi se stinge. Fiule, teme-te de Domnul şi de împăratul; şi să nu te amesteci cu cei neastâmpăraţi!" – Proverbe 24:19-21.

O cetăţuie tare

[34] Copiii lui Dumnezeu ştiu că ei nu au putere în ei înşişi spre a rezista atacurilor duşmanilor; ei ştiu însă că au o cetăţuie tare care nu poate fi clintită şi în care vor fi ascunşi dacă rămân în ea. Spre întărirea şi folosul lor s-au scris următoarele. „Domnul este stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeul meu, stânca mea, în El mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, şi întăritura mea! Eu strig: „Lăudat să fie Domnul! Şi sunt izbăvit de vrăjmaşi mei." – Psalmii 18:2,3.

[35] Să se presupună că numele şi reputaţia tuturor copiilor lui Dumnezeu ar fi călcate în noroi şi ei ar fi făcuţi să apară înaintea altora ca oameni stricaţi şi călcători de lege, răi. Duşmanul poate face aşa ceva, însă prin aceasta ajunge de nimic în ochii Domnului. Reputaţia membrilor poporului lui Dumnezeu printre oameni este fără importanţă. Ceea ce este mai important decât toate este faptul cum sunt notaţi la Domnul Iehova şi la Christos Isus. Isus s-a făcut El însuşi fără vază. Ceea ce cugetă alţii despre noi nu trebuie să ne neliniştească deloc. Fiecare serv trebuie să stea sau să cadă înaintea Domnului său. Dacă ne încredem în mod credincios în Dumnezeu şi ÎI servim, atunci El ne va ţine în picioare: „Cine eşti tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuşi, va sta în picioare, căci Domnul are puterea să-l întărească pentru ca să stea." – Romani 14:4.

[36] Sunt toţi, care aparţin poporului lui Dumnezeu, obiectul atacului din partea Diavolului şi a demonilor săi precum şi din partea altor instrumente ale sale? Da, desigur, şi aceştia poartă război împotriva unşilor Domnului. Cum putem găsi ocrotire şi asigurare când vom fi atacaţi? Iehova răspunde la această întrebare: „îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă din primejdie." (Psalm 34:7) Cei ce se tem de Dumnezeu vor sta statornici de partea

Cuprins

Sa, şi toţi aceştia vor primi ocrotirea de care s-a îngrijit Dumnezeu. Cei din clasa „servului rău” nu se tem de Dumnezeu, căci altfel nu i-ar ataca pe aceia despre care ştiu că Dumnezeu le-a dat un loc în serviciul său. Cine se teme de Domnul Dumnezeu, acela se teme să dispreţuiască poruncile Sale, însă această persoană nu se teme de nici o creatură oarecare şi nici de cineva din banda Diavolului! Iehova zice servilor Săi: „Sfinţiţi însă pe Iehova al oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi.” – Isaia 8:13.

[37] Noi trebuie să ne ferim de tot ce este împotriva lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale, şi ceea ce urăşte Dumnezeu trebuie să urâm şi noi, fiindcă este împotriva lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale. Fiecare care caută să producă dezbinări în rândurile organizaţiei lui Dumnezeu trebuie evitat, fie că această persoană susţine a fi în adevăr sau nu, deoarece este un pricinuitor de tulburări. Noi nu avem timp, nici motiv să ne luăm la ceartă cu o astfel de persoană. (Romani 16:17,18) Noi nu trebuie să începem o discuţie de argumentare cu duşmanii lui Dumnezeu şi să ne pierdem timpul cu ei. Noi ştim pe baza unei abundenţe de dovezi că Domnul Isus este prezent în Templul lui Dumnezeu şi nu are rost să stăm şi să discutăm cu aceia ce trag la îndoială acest adevăr. Cine este în afara Templului nu îl poate înţelege. Descoperirea şi desfăşurarea profeţiilor care a fost dăruită poporului lui Dumnezeu în cei cinci ani din urmă a furnizat o mulţime de dovezi că Domnul este prezent în Templu, şi toţi care aparţin Templului vestesc lauda Sa şi nu găsesc timp să se dedea la atacuri răutăcioase asupra altora. (Psalmii 29:9) Clasa „servului rău” să urmeze calea pe care a ales-o; dar cine-l iubeşte pe Domnul să continue lucrul Său şi să facă ceea ce i-a poruncit Domnul. Spiritele rele sau demonii, inclusiv Satan şi Gog, (Ezechiel 38:1-16) vor întrebuinţa tot felul de mijloace spre a pricinui nimicirea servilor credincioşi ai lui Dumnezeu; dar dacă ne temem de Domnul şi îl ascultăm în mod silitor, atunci suntem în siguranţă. Dacă vedem cum lucrează alţii contrar poruncilor lui Dumnezeu şi cum caută să aducă pagubă poporului lui Dumnezeu şi împărăţiei Sale, să nu ne mâniem pe ei? Nouă ne este permis să simţim o indignare dreaptă împotriva nedreptăţii, însă noi nu suntem autorizaţi să procedăm cu răufăcătorii după regula răsplătirii. Sfânta Scriptură ne îndeamnă: „Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi." (Efeseni 4:26) Ură şi răutate împotriva făcătorilor de rele şi o dorinţă de a le face pagube corporale ar fi păcat; însă a urî nedreptatea şi a lăsa pe răufăcători să meargă pe calea lor este cu totul altceva. Răzbunarea este a Domnului, El va răsplăti, şi nu este treaba unui creştin să-l pedepsească pe altul; cine totuşi face aceasta va cădea cu siguranţă sub influenţa Diavolului şi a demonilor săi. Aduceţi-vă aminte că Iehova a zis: „Căci ştim cine este Cel ce a zis: A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!" (Evrei 10:30; Deuteronom 32:35,36) Cine-l iubeşte pe Domnul nu va da loc în inima sa mâniei, urii sau rea-voinţei faţă de altă persoane, fiindcă el deschide prin aceasta uşa potrivnicilor lui Dumnezeu, demonilor, şi o lasă deschisă şi astfel îi invită pe demoni să intre înăuntru şi să pună stăpânire pe el. În loc să fim neliniştiţi în spirit şi să ne iritäm din pricina altora, trebuie să ne cugetăm la sfatul dat poporului lui Dumnezeu: „Să veghem şi

Cuprins

să fim treji… dar noi, care suntem fii ai zilei să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoşa credinţei şi a dragostei, şi să avem drept coif nădejdea mântuirii." (1. Petru 5:6,8) Acum noi suntem în război şi ni s-a ordonat să ne ridicăm şi să mergem împotriva duşmanului: „De aceea, încingeţi-vă coapsele minţii voastre, fiţi treji, şi puneţi-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos." (1. Petru 1:13) „Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiţi înţelepţi dar, şi vegheaţi în vederea rugăciunii." (1. Petru 4:7) „Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită." (1. Petru 5:8) Ştiind că din toate părţile ne înconjoară duşmani şi că de aceea suntem toţi în mare primejdie, poporul devotat lui Dumnezeu trebuie să se încreadă în El fără rezervă şi să asculte poruncile Sale. Dacă ne temem de Dumnezeu atunci vom păzi poruncile Sale, şi acestora le dă Dumnezeu Cuvântul Său sigur că vor fi ocrotiţi şi apăraţi. Membrii Templului lui Dumnezeu care rămân în el şi ascultă poruncile Sale pot fi siguri că vor rămâne în siguranţă. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! Da, El te scapă te laţul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui! Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! Şi faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale." – Psalm 91:1-4,9-11.

Lupta

[38] Deoarece Dumnezeu porunceşte martorilor Săi credincioşi să se scoale şi să meargă împotriva „ei" ca să se războiască cu el, nu înseamnă aceasta că noi trebuie să ne războim sau să luptăm? Da, desigur, aceasta este însemnătatea. Dar participarea noastră la luptă trebuie să fie în armonie exactă cu prescripţiile şi poruncile Domnului şi nu conform regulilor celui rău. Duşmanii caută să ucidă şi să nimicească creaturi, mai cu seamă pe aceia care servesc-l pe Dumnezeu, şi ei poartă lupta lor cu arme trupeşti sau care cauzează moarte. Un creştin nu merge niciodată pe această cale. Un creştin adevărat nu va vătăma corporal pe vreun om. Creştinul se ţine strict de prescripţiile Domnului şi este totdeauna pentru libertatea cuvântului pentru ca fiecare om care voieşte să zică ceva să aibă libertatea să facă lucrul acesta. Dar Domnul să fie Judecătorul, şi cei ce au o ureche de auzit pentru adevăr să fie lăsaţi să îl audă! Arma de război cu privire la care au primit creştinii porunca să o întrebuinţeze, şi singura armă pe care o poartă cu drept creştinii este Cuvântul lui Dumnezeu, „sabia duhului". (Efes. 6:17) Aceasta nu este numai o armă de apărare, ci ea este acum şi o armă de atac cu care creştinul porneşte în timpul prezent la asalt. Creştinului îi este poruncit să meargă împotriva ei [organizaţiei Diavolului] şi să mânuiască arma sa, Cuvântul lui Dumnezeu, fără frică şi cu succes decisiv împotriva duşmanului. (1. Ioan 4:17,18) Martorii lui Iehova nu au nici o dorinţă de a vătăma vreo persoană pentru că este catolică sau

Cuprins

este asociată cu organizaţia catolică. Dorinţa Martorilor lui Iehova este ca să facă bine tuturor oamenilor, în ascultare faţă de poruncile lui Dumnezeu şi să se străduiască cum pot mai bine ca să le fie de ajutor, să vadă şi să înţeleagă adevărul. Probabil că majoritatea acelora care vor forma „mulţimea mare de oameni" (Apoc. 7:9-17) se află înăuntrul organizaţiei catolice sau printre organizaţia catolică. Mulţi care aparţin populaţiei catolice sunt sinceri şi doresc să-l cunoască pe Domnul, dar până acum nu au avut ocazie la aceasta. Această organizaţie dominată de ierarhie este fortificată înapoia unui zid de apărare ridicat de Diavolul: dar dacă acest zid de apărare este atacat cu „sabia duhului" atunci este foarte slăbit. Cuvântul lui Dumnezeu zice despre servii lui Dumnezeu şi ai împărăţiei Sale: „Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, cari se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi orice gând îl face rob al ascultării de Christos." – 2. Cor. 10:3-5.

[39] Cuvântul lui Dumnezeu, sabia spiritului, este acela care este învârtit acum cu efect hotărâtor împotriva întăriturilor organizaţiei romano-catolice, şi acest sistem religios este zguduit îngrozitor. Minciuni fortificate formează zidul de apărare înapoia căruia caută făcătorii de nelegiuire scut, însă Cuvântul lui Dumnezeu surpă locul de scăpare al minciunilor şi deschide oamenilor sinceri poarta, aşa că ei văd cum se pot aşeza de partea lui Dumnezeu şi cum pot găsi o locuinţă sigură. În ce scop iau parte Martorii lui Iehova la această luptă? Scopul este vestirea numelui şi scopului lui Dumnezeu, al Celui Atotputernic, pentru ca poporul să fie înştiinţat şi să se poată refugia din organizaţia nelegiuită a Diavolului înainte de a manifesta Dumnezeu puterea Sa mare împotriva lucrătorilor celui rău. Din acest motiv iau parte Martorii lui Iehova la această campanie de război cu bucurie adevărată, deoarece dacă lucrul lor este făcut în mod credincios, atunci serveşte spre binele acelora ce iubesc dreptatea, şi spre onoarea şi justificarea Numelui sfânt al lui Iehova.

[40] Iehova face cu putinţă în îndurarea Sa, ca martorii Săi unşi şi tovarăşii lor, să afle unde şi cine sunt de fapt duşmanii. Cei ce sunt ai Lui, văd acum limpede, prin bunătatea Sa, că Diavolul este duşmanul de primordial, că instrumentul său principal al răutăţii este Gog, şi că la el se află o oştire de spirite rele care au luat parte împreună cu el la răscoala de la început şi că toţi aceştia locuiesc într-un loc numit Magog; (Ezechiel 38:1-16; 39:1-6). Mai departe ei văd că această hoardă blestemată a jefuit neamul omenesc de veacuri, a stăpânit cu mână crudă peste popoarele pământului şi şi-a bătut joc de tot ce a fost bun; că Diavolul s-a servit de religie şi de cei ce o exercită spre a înşela poporul şi a-l întoarce de la Dumnezeu. Dumnezeu nu a intervenit până la timpul Său fixat pentru aceasta; dar acum a sosit timpul rânduit al lui Iehova Dumnezeu spre a interveni, ceea ce el şi face acum; ei văd că El a pus pe tron pe iubitul Său Fiu Chrisots Isus şi L-a trimis să domnească şi să nimicească pe cel rău, şi că înainte de a fi executat cel rău, Dumnezeu dă ordin să se vestească Numele Său pe întreg

Cuprins

pământul, şi aceasta trebuie să se facă prin martorii Săi. Iehova a ales din lume un popor pentru numele Său, (Faptele Apostolilor 15:14) şi membrii acestui popor formează martorii Lui pentru a vesti Numele Său. El îl trimite sub porunca Domnului Isus, şi participarea lor la campania de război se compune din mânuirea Cuvântului Său, a sabiei spiritului, şi ei trebuie să continue aceasta până când va fi făcut lucrul. Ştiind că duşmanul se luptă în mod disperat, nici unul din cei ce ţin cu adevărat şi în mod sincer la Domnul nu va fi neliniştit despre ceea ce se va întâmpla. Diavolul le conduce pe toate forţele sale invizibile în linie de bătaie, mai cu seamă pe îngerii răi şi rebeli, ca să poarte război împotriva Martorilor lui Iehova, şi le întrebuinţează apoi şi pe instrumentele vizibile, dintre care multe sunt nebune, spre a provoca prin ele dacă este posibil nimicirea Martorilor lui Iehova. (Apoc. 12:17) Spiritele rele pătrund în minţile acelora care sunt mândri, lacomi, ambiţioşi şi care nu ştiu să se stăpânească, care lasă să locuiască în inima lor rea-voinţă, ură sau răutate, şi prin faptul că demonii ocupă mintea acestor creaturi, ei le aduc sub puterea lor şi le întrebuinţează ca instrumente spre a se război cu servii Celui Preaînalt. Conducătorii religiei şi mai cu seamă clasa „servului rău" formează „omul păcatului, fiul pierzării"; aceştia îşi atribuie o poziţie înaltă şi susţin că ei sunt puternici; şi toţi nelegiuiţii aceştia luptă împotriva lui Dumnezeu şi împotriva servilor lui. A sosit prin urmare timpul când Dumnezeu porunceşte credincioşilor Lui să meargă cu îndrăzneală înainte şi să se scoale la război împotriva lor şi toate forţele Sale invizibile de luptă se află de asemenea în ordine de bătaie împotriva duşmanului. Toţi credincioşii se vor scula acum şi vor învârti sabia spiritului prin faptul că întreprind un atac energic împotriva zidului de apărare al duşmanului, împotriva zidului de apărare ce se numeşte „religie". Prin faptul că vestesc adevărul ei descoperă înaintea poporului făţărnicia şi duplicitatea pe care au săvârşit-o faţă de el Diavolul şi complicii săi religioşi, şi aceasta oferă posibilitatea oamenilor să câştige libertatea în Christos. Atacul întreprins acum împotriva duşmanului clatină zidul de apărare al duşmanului, şi în curând Domnul va nimici aceste întăriturii cu totul prin Hristos Isus. Marea bătălie a Armaghedonului va pricinui pieirea răutăţii spre onoarea Numelui sfânt al lui Dumnezeu.

Armură

[41] Aceasta nu este o luptă prefăcută, ci o luptă adevărată; şi copiii lui Dumnezeu ce se află acum pe pământ, care iau parte la acest război, trebuie să poarte armură. Aceasta trebuie să fie o armură sau o platoşă procurată de Domnul. Apostolul întrebuinţează platoşa unui războinic pământesc ca simbol al armurii pe care a pregătit-o Domnul pentru aceia care îl iubesc şi îl servesc. Văzând că ne aflăm acum în acest război, copiii lui Dumnezeu trebuie să asculte sfatul următor: „De aceea, luaţi toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi ca să rămâneţi în picioare, după ce veţi biruit totul." (Efes. 6:13) După ce ne-am aşezat de partea lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale să rămânem statornici şi să ne dovedim ca bărbaţi care sunt cu totul maturi în Isus Christos! Pentru ca cei ce

Cuprins

s-au aşezat de partea Domnului să poată rămâne statornici şi să îşi păstreze neprihănirea şi să poată lua parte cu succes la acest război, îndeplinindu-şi datoriile ce li s-au impus, apostolul le spune ce trebuie să facă: „Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii (dreptăţii, după *alte* traduceri].” (Efeseni 6:14) Cingătoarea cu care este încins mijlocul înseamnă în simbol: Eu sunt un serv al Atotputernicului Dumnezeu şi al lui Christos Isus, şi cingătoarea mea de servitute este cea a adevărului. Pieptul este sediul inimii şi platoşa dreptăţii arată păzirea sau ocrotirea adevărată a inimii. De aceea este scris: „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea curg izvoarele vieţii.” (Proverbe 4:23) Cei ce sunt statornici trebuie să se îngrijească acum ca să fie dezinteresaţi, ca motivul atitudinii lor faţă de Dumnezeu şi oameni să fie curat, că altfel nu vor rămâne în picioare.

[42] Ostaşii lui Dumnezeu, adică martorii Lui, care iau acum parte pe pământ la acest război, au fost preumbriţi de oastea lui Ghedeon. Aceşti soldaţi ai Domnului trebuie să stea pe picioarele lor şi să fie în marş; de aceea este dat sfatul: „Staţi gata, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii.” (Efeseni 6:15) Între poporul lui Dumnezeu trebuie să fie acum pace. Dacă într-un grup este ceartă, cicăleală, bârfeală sau sfadă, aceasta dovedeşte că demonii îi influenţează pe unii din grup; şi cei ce pricinuiesc sfadă se vor pierde dacă nu se întorc repede şi nu îşi schimbă purtarea. Timpul unirii în Christos, când toţi trebuie să ţină laolaltă strâns unit, a sosit acum. (Efeseni 4:13) Toţi trebuie să prezinte duşmanului un front solid, tare, luptând umăr la umăr împotriva duşmanului şi pentru cauza comună a dreptăţii. (Filipeni 1:27,28) Fiecare care aparţine Templului să trăiască cu totul în pace cu fraţii lui, fiindcă altfel nu va rămâne în Templu. Cei ce nu locuiesc în pace vor fi cu siguranţă scoşi afară. Acum este timpul când următoarele cuvinte ale profetului lui Dumnezeu se referă mai cu seamă la aceia care au fost aduşi din mila Sa, în Templul sau casa lui Iehova: „Mă bucur când mi se zice: Haidem la Casa Domnului! Picioarele mi se opresc în porţile tale, Ierusalime! Ierusalime [organizaţia lui Dumnezeu], tu eşti zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată!” – Psalmii 122:1-3.

[43] Prezentul este timpul judecăţii când Mai Marele David şede pe tronul judecăţii şi membrii clasei templului sau ai casei Domnului sunt îndemnaţi: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului [a organizaţiei lui Dumnezeu]! Cei ce te iubesc, să le meargă bine. Pacea să fie între zidurile tale, şi liniştea în casele tale domneşti! Din pricina fraţilor şi prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, caut fericirea ta.” (Psalm 122:6-9) Iubirea lui Christos este ceea ce îi ţine laolaltă şi le face cu putinţă să înainteze împotriva duşmanului ca o oaste bine unită.

[44] Săgeţile arzătoare ale duşmanului vin aruncate din toate părţile şi spre a împiedica ca să străpungă platoşa Martorilor lui Iehova, cei credincioşi trebuie să aibă un scut, şi acest scut este credinţa. „Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău.” – Efeseni 6:16.

Cuprins

[45] Importanţa acestei părţi a armurii este accentuată în mod deosebit. Spre a avea credinţă trebuie să crezi şi să te încrezi cu totul în Iehova Dumnezeu şi în Cuvântul Său, şi să asculţi poruncile lui Dumnezeu aşa cum face Isus. Spre a avea credinţă trebuie să ai o cunoştinţă a Cuvântului lui Dumnezeu şi o minte pricepută, şi după aceea trebuie să te sprijini plin de încredere pe acest Cuvânt şi să nu te laşi să fii neliniştit sau întors de pe cale de ceva învăţături sau teorii ale vreunui om. După ce ai intrat în luptă sub porunca şi steagul Domnului trebuie să rămâi adevărat, statornic şi credincios până la moarte. Cei credincioşi ştiu că orice ar întreprinde duşmanul împotriva lor, cei care rămân în Domnul şi stăruiesc credincios şi cu bucurie până la urmă în serviciul Domnului, nu sunt vătămaţi. Săgeţile celui rău ricoşează când dau de aceştia, deoarece ele nu pot pătrunde platoşa dreptăţii, adică o inimă curată şi dezinteresată.

[46] Spre a avea credinţă şi a stărui în ea şi spre a putea rămâne credincios trebuie să ai cunoştinţă şi înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu şi a legăturii tale cu Domnul; de aceea ni se dă sfatul: „Luaţi şi coiful mântuirii”. Mântuirea depinde de priceperea individului şi de încrederea sa în Domnul, şi nu în orice alt obiect sau lucru. Coiful reprezintă simbolic capul sau mintea care trebuie să se nutrească din Cuvântul lui Dumnezeu. Unii cugetă în mod smintit că deoarece ei au cunoscut adevărul de mulţi ani, ei nu mai trebuie să studieze în aceste zile Cuvântul lui Dumnezeu; şi unii ca aceştia vor cădea cu siguranţă. Dumnezeu descoperă adevărul Său la timpul Său rânduit aşa cum îi este necesar poporului Său. El descoperă acum profeţiile Sale pentru ca poporul Său de pe pământ să aibă mai mare mângâiere şi să fie întărit în speranţă. (Romani 15:4) Aceste adevăruri descoperite trebuie studiate cu atenţie pentru ca să avem o înţelegere inteligentă a lor, şi aceasta ne face cu putinţă să avem o înţelegere justă a adevăratei noastre legături cu Dumnezeu şi Regele Său. „Turnul de Veghere” publică din mila Domnului adevărul şi toate scrierile pe care le publică Societatea să fie studiate în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, ne dovedeşte dacă mergem pe calea cea dreaptă sau nu. Teoriile oamenilor nu au nici o valoare, dimpotrivă, ele desfiinţează Cuvântul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se ferească numai de religie şi de toate învăţăturile bazate pe tradiţia oamenilor, ci trebuie să lupte acum împotriva lor şi să facă cunoscut adevărul pentru ca alţii să aibă ocazia să cunoască adevărul şi să se refugieze la Cel Preaînalt, şi la Regele Său. Dumnezeu pregăteşte scrierile Societăţii pentru cei ce îl iubesc, şi aceste scrieri, împreună cu Biblia pe care se sprijină, arată urmaşului lui Christos calea adevărată pe care trebuie să meargă. Prin acest mijloc Domnul ne face cu putinţă acum să constatăm cine şi unde sunt duşmanii noştri pentru ca să fim echipaţi şi să ne putem împotrivi lor în luptă cu succes.

[47] Singura armă pe care poate şi trebuie să o întrebuinţeze reprezentaţii credincioşi ai lui Dumnezeu de pe pământ conform poruncilor date lor este „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu". Cum poate să întrebuinţeze cineva aşa cum trebuie această armă dacă nu se deprinde mai întâi cu ea? El trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi după aceea să urmeze cu zel ceea ce spune el.

Cuprins

Acest Cuvânt cuprinde poruncile lui Iehova şi poruncile Domnului Isus Christos, ale marelui profet, cărora trebuie să le dea ascultare acum toţi care sunt în casa şi organizaţia Sa. – Fapte 3:23.

[48] Domnul accentuează necesitatea armoniei depline şi a înaintării unite şi prin declaraţia următoare: „Faceţi în toată vremea, prin duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţă şi rugăciune pentru toţi sfinţii.” – Efes. 6:18.

[49] Membrii poporului Său trebuie să se roage ca să domnească unitate şi pace între ei. Ei sunt îndemnaţi în mod formal să se roage pentru prosperitate, şi în faţa luptei ce devine din ce în ce mai crâncenă ei se roagă: „Mântuieşte, Doamne, Te rugăm! Dă izbândă [după *alte traduceri:* prosperitate], Doamne, Te rugăm!” (Psalm 118:25) Aceasta înseamnă propăşire sau înaintare a împărăţiei, şi toţi trebuie să fie în unitate spre a putea administra aşa cum trebuie interesele împărăţiei. Credincioşii Săi se vor feri de toată lăcomia, de toată rea-voinţa şi de toată critica aspră. Vor aprecia că fiecare dintre sfinţi face tot ce îi stă în putinţă, şi de aceea se vor ruga ca poporul lui Dumnezeu sau fiii Lui să fie îndemnaţi să facă voinţa Sa. Rugându-se astfel, membrii poporului lui Dumnezeu nu se pot ataca unii pe alţii, ci ei luptă totdeauna în unitate împotriva duşmanilor lui Dumnezeu şi astfel îşi păstrează neprihănirea sau integritatea faţă de Cel Preaînalt. Lupta este în curs. Este sigur că Marele Comandant de război, al lui Dumnezeu, Christos Isus, va câştiga victoria, şi cei ce sunt cu El în această luptă, cei chemaţi şi aleşi, care rămân credincioşi până la sfârşit, vor avea parte de biruinţa Sa şi la justificarea Numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

1. De la cine vine şi cui îi este dată porunca: „Sculaţi-vă, să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el”? Cu cine să ne războim? Când se pune în aplicare această poruncă?

2. Pentru ce este important ca membrii templului să fie în stare să constate cine sunt duşmanii lui Dumnezeu?

3,4. Cine este duşmanul primordial lui Dumnezeu? Pentru ce? Ce judecată aşteaptă pe cel rău şi pentru ce? Pentru ce n-a fost executată această sentinţă?

5. Explică pentru ce şi-au atras asupra lor condamnarea divină şi alţii dintre oştirile cereşti. Care va fi sfârşitul îndepărtării lor de pe calea dreptăţii?

6-8. De ce a trimis Iehova potopul? Ce a fost astfel îndeplinit? Aplică 2. Petru 2:3. Ce arată Iuda 6, Luca 4:33,34 şi Matei 8:29 cu privire la creaturile spirituale rele.

9,10. Arată originea şi scopul religiei şi care va fi sfârşitul exercitării religiei. Arată cine este „sămânţa femeii”. Din ce constă „sămânţa Şarpelui”? Explică a) declaraţia lui Isus că Satan este „stăpânitorul aceste lumi”; b) declaraţia apostolului din 2. Corinteni 4:4. Ce lumină aruncă asupra acestui lucru textul din Daniel 10:13? Arată motivul pentru activitatea bătătoare la ochi din timpul prezent

a părţii pământeşti a organizaţiei lui Satan împotriva acelora de pe pământ care-l servesc pe Dumnezeu şi împărăţia Sa.

11. Arată cât de bine i se potriveşte lui Satan numele „Şarpele cel vechi”.

12. Arată că „frica de oameni este o cursă”.

13-17. Ce este vrăjitoria? Arată câteva exemple izbitoare despre activitatea spiritelor rele.

18,19. Ce dovezi avem că Diavolul şi spiritele sale rele sunt acum activi în mod deosebit în exercitarea puterii lor peste oameni şi naţiuni?

20,21. Arată motivul pentru spiritul răutăţii, lăcomiei, invidiei şi poftei de a vărsa sânge care se arată astăzi atât de des, mai cu seamă între reprezentanţii religiei şi cu deosebire împotriva acelora care-l servesc pe Iehova Dumnezeu. Care este în privinţă aceasta atitudinea justă şi modul potrivit de a lucra al poporului lui Dumnezeu?

22-24. Arată cu ajutorul scripturilor şi a faptelor cine este „servul rău”. Motivează existenţa unei astfel de clase. Arată că starea ei de acum este mai rea decât starea ei cea dintâi. În ce legătură stă „servul rău” cu „omul păcatului, fiul pierzării”? Ce soartă o aşteaptă pe această clasă?

25. Arată că Iuda Iscarioteanul a fost un exemplu potrivit şi tipic al „servului rău”.

26-28. Explică cu texte biblice pentru ce cad mulţi după ce au început să meargă pe calea de a-l servi pe Dumnezeu. Arată zădărnicia şi răul lăcomiei.

29,30. Care declaraţie făcută de Iuda ne face cu putinţă să recunoaştem clasa pe care o întrebuinţează Satan să poarte război? Referitor la aceasta, care este atitudinea corectă faţă de membrii clasei „servului rău”? De ce?

31. Compară clasele care s-au descoperit acum ca duşmani ai lui Dumnezeu şi ai poporului Său în ceea ce priveşte vinovăţia lor.

32. Arată că sfatul scris în 2. Timotei 3:1-5 şi 2. Tesaloniceni 2:1,2 este hotărât mai cu seamă pentru poporul lui Dumnezeu care se află acum pe pământ. Va fi clătinat cineva din poporul Domnului prin bârfe? De ce?

33. Cum servesc acum textele din Psalmul 37:1,7-9,1,13,17 şi din Proverbele 24:19-21 scopul lor?

34,35. Ce măsuri a luat Dumnezeu spre a pune în stare pe copiii lui să reziste atacurilor duşmanilor? Ce s-ar întâmpla dacă ar fi discreditaţi ca oameni stricaţi şi călcători de lege?

36. Cui i s-a asigurat ocrotire şi siguranţă? De ce?

37. Cum putem şti de cine şi de ce să ne ferim? Arată cu ajutorul scripturilor care trebuie să fie atitudinea şi purtarea potrivită a membrilor poporului lui Dumnezeu faţă de cei ce caută să îi împiedice în serviciul lor pentru Dumnezeu sau să le aducă pagubă în alt chip, şi pentru ce este aceasta modul just de a lucra.

38. De ce metode se servesc duşmanii în lupta lor? Care este procedura dreaptă a poporului credincios al lui Dumnezeu în acest război? De ce?

Cuprins

39. De ce iau parte martorii lui Iehova şi tovarăşii lor la această luptă? Şi ce dovedeşte că arma lor a fost efectivă într-adevăr?

40. Explică situaţia prezentă care face necesar războiul care este acum în curs. Descrie ordinea de bătaie pe ambele părţi. Care sunt punctele de atac, mijloacele şi metodele întrebuinţate pe fiecare parte.

41-47. La ce scop trebuie să servească armură menţionată în Efeseni 6:13? Explică cu texte biblice cum trebuie urmată instrucţiunea dată în versetul 14. Fă acelaşi lucru cu îndrumarea din versetul 15, versetul 16 şi 17.

48, 49. Explică şi aplică Efeseni 6:18. Care va fi rezultatul pentru cei ce iau parte la acest război?

SCRISORI

ÎNCREDERE DEPLINĂ ÎN IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Rezoluţia alăturată este evidentă. Este o adevărată bucurie şi plăcere să ţi-o trimit, în armonie cu dorinţa grupei din Toronto, în special în acest timp când duşmanul încearcă să năvălească ca un potop.

Scriptura spune: „Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi măgarul cunoaşte ieslea stăpânului său". Prin intermediul publicaţiilor „*Turnul de Veghere*" am primit cunoaşterea adevărului cu privire la învăţăturile fundamentale, şi aceasta cu toate că am citit Biblia din scoarţă în scoarţă de mai multe ori. Prin publicaţiile Societăţii am fost privilegiat să am o înţelegere a profeţiilor şi să împart drept Cuvântul adevărului. Prin intermediul „*Turnului de Veghere*" am primit alte lucruri preţioase, prea multe ca să le menţionez. Stând aproape de canalul de învăţătură al Domnului, dau dovadă de aceeaşi înţelepciune ca boul şi măgarul: ştiu de unde mă hrănesc.

Mă rog ca harul fără margini al Domnului să te conducă şi să te păzească. Cu multă iubire creştină, al tău frate şi colaborator în Sion, ROBERT McNAUL

REZOLUŢIE

Dragă frate Rutherford,

A trecut aproape un an de când (sub îndrumarea Domnului) ca preşedinte al Societăţii l-ai îndepărtat din serviciu pe W. F. Salter, pe care l-am considerat pentru mult timp în fruntea lucrării, dar care a devenit necredincios datoriei sale.

La acel timp unii nu au putut vedea clar motivul unei astfel de acţiuni. Noi am avut totuşi, încredere deplină în Iehova şi în faptul că paşii făcuţi în acea direcţie erau sub îndrumarea Sa. Evenimentele care au urmat, nu numai că au justificat pe deplin această credinţă şi încredere în Iehova şi pe tine ca cel folosit în

Cuprins

această legătură, dar de asemenea au făcut să înţelegem clar de ce această acţiune a fost necesară.

Datorită faptului că poporul Domnului se află, din acest motiv, sub un potop de literatură menit să îi slăbească şi să îi răstoarne credinţa, noi, grupa Martorilor lui Iehova din Toronto, participanţi la adunarea plină de bucurie din acest 18 aprilie 1937, în unanimitate adoptăm următoarea rezoluţie:

1. Noi susţinem pe deplin acţiunea preşedintelui nostru, fratele Rutherford, de a-l îndepărta din serviciu pe unul care prin cursul său de acţiune a spus: „Masa Domnului este de dispreţuit", şi care a dispreţuit ce era pe masă, aducând „bucate necurate pe altar".

2. Ca un mijloc de protecţie, noi vom întâmpina aceste acţiuni ale duşmanului prin:

a) Activitate crescută şi interes în serviciul Domnului, mai ales în „lucrarea ciudată" care tocmai a început şi de asemenea studiind „*Turnul* de *Veghere*" şi alte publicaţii ale Societăţii.

b) Vom distruge fără să citim, orice altă literatură venită prin poştă sau alte mijloace.

c) Vom întoarce o ureche surdă oricăruia, fie dintre noi, fie din afară, care îşi manifestă dorinţa de a dezbate sau argumenta acest curs de acţiune.

3. Noi recunoaştem Societatea Watch Tower ca organizaţia vizibilă a lui Iehova pe pământ şi de asemenea recunoaştem Societatea ca fiind canalul sau instrumentul prin care Iehova şi Isus Christos dau instrucţiuni şi hrană la timpul potrivit casei credinţei.

4. Mai departe, noi promitem încrederea noastră Societăţii şi servilor ei, fratele Rutherford la Brooklyn şi de asemenea servul de filială, fratele Chapman la Toronto; suntem mulţumiţi pentru numirea sa la conducerea lucrării Domnului, în mijlocul nostru. Noi declarăm de asemenea, că pentru grupă, urmând instrucţiunile tale şi lucrând sub aranjament, şi datorită zelului manifestat de către servul de filială, fratele Chapman, niciodată până acum lucrarea Domnului nu a stârnit atât interes şi niciodată nu a fost o manifestare a activităţii ca până acum. Noi promitem să cooperăm în deplină măsură cu el în lucrare, şi, împreună cu tine ne rugăm ca Domnul să arunce pe duşmanii Săi în praf şi slava împărăţiei să strălucească mai departe.

5. Noi ne exprimăm încă odată determinarea noastră de a face voinţa lui Iehova aşa cum este exprimată de către Executorul Său, Isus Christos. În ascultare faţă de poruncile lui Dumnezeu, ascultând chemarea: „Strângeţi-vă, şi porniţi împotriva ei! Sculaţi-vă pentru război!", noi vom duce pe mai departe roadele împărăţiei fraţilor noştri, marea mulţime de oameni, care trebuie condusă şi hrănită de Isus Christos, înainte de Armaghedon, şi care va fi păstrată în Armaghedon, spre justificarea Numelui lui Iehova.

6. Avem o mare dorinţă să ne vizitezi aici în Toronto, şi alăturat îţi trimitem o invitaţie cordială să ne faci o astfel de vizită atunci când multele tale datorii o vor permite.

Cuprins

O copie a acestei rezoluţii va fi trimisă fratelui Rutherford de către servul de grupă. Cum multă iubire creştină şi cele mai bune dorinţe, ai tăi fraţi şi colaboratori în serviciul Său,

GRUPA DE MARTORI Al LUI IEHOVA DIN TORONTO.

P.S. Rareori s-a văzut o astfel de expresie de unitate şi loialitate faţă de Societate ca şi canalului Domnului şi faţă de tine ca preşedinte, aşa cum a fost exprimată de către cei doisprezece fraţi care au vorbit pe marginea acestei rezoluţii, majoritatea dintre ei fiind în adevăr şi asociaţi cu organizaţia de peste douăzeci de ani, iar alţii de peste treizeci.

IEHOVA A DAT BINECUVÂNTĂRI BOGATE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Grupa din estul Carolinei de Nord a vestitorilor lui Iehova, adunaţi la Raleigh în 7 şi 8 noiembrie, doreşte să îţi transmită o expresie de iubire şi de adâncă apreciere faţă de poziţia ta neînfricată şi îndrăzneaţă faţă de Iehova, şi prin mila Sa, ne exprimăm determinarea de a sta umăr la umăr cu tine şi cu toţi din organizaţia lui Iehova pentru justificarea Numelui Său.

Dorim să ne exprimăm mulţumirea faţă de multele şi bogatele binecuvântări pe care Iehova le-a dat peste poporul Său, pentru descoperirea profeţiilor Sale, pentru cunoaşterea şi înţelegerea lor şi pentru privilegiul de a duce mărturia.

Fie ca bucuria Domnului să fie tăria noastră şi să înălţăm sus steagul împărăţiei Sale, întotdeauna păstrând în minte porunca lui Dumnezeu către poporul Său: „Să nu-ţi slăbească mâinile."

FONOGRAFUL EFECTIV: DISTRUGE PREJUDECATA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Iehova Să fie Lăudat! Conferinţa din oraşele Golfului este o istorie acum, dar, ah! amintirea ei nu va fi niciodată uitată în vremurile care vor veni. Aşa cum spunea profetul Maleahi, „Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, şi cinstesc Numele Lui." Fără îndoială, multele cuvinte de mângâiere şi încurajare rostite de către servii lui Iehova şi marea bucurie şi binecuvântare primită de către martorii Săi sunt înregistrate în cartea de aducere aminte.

Nicio plângere sau murmur nu s-au auzit printre participanţii la adunare. Ei s-au strâns împreună pentru un singur scop - să înalţe Numele lui Iehova. După ce vineri seara au ascultat lectura despre Cina de Amintire şi de asemenea cea de

sâmbătă după amiaza, mulţi dintre participanţi şi-au exprimat marea satisfacţie şi bucurie pentru faptul că au înţeles relaţia lor cu organizaţia lui Iehova.

Sâmbătă seara, câţiva fraţi din Los Angeles au dat câteva instrucţiuni privind folosirea fonografului – despre ce este vorba, cum este el un dar de la Domnul pentru a fi folosit cu mulţumire către Iehova pentru astfel de instrument efectiv în distrugerea prejudecăţii, cum trebuie folosit şi, după ce în mintea oamenilor cu bunăvoinţă s-a născut interesul, cum îi vom ajuta spre organizaţia lui Dumnezeu. Câteva sute de vestitori au arătat că ei au fonograf şi îl folosesc, şi mai mult de cinci sute de fraţi şi-au exprimat dorinţa de a obţine fonograful în viitorul apropiat. Ei încep să realizeze faptul că folosirea fonografului este o parte efectivă a lucrării de mărturie, arătându-se foarte entuziasmaţi în ce priveşte aceasta. Multe instrucţiuni bune au fost date în ce priveşte folosirea fonografului din casă în casă, din magazin în magazin, din birou în birou şi de asemenea la vizite. S-a mai arătat că atunci când un fonograf nu este folosit, ar trebui aşezat în camera de la intrare, pregătit. Când un vizitator vine la uşă, martorul deschide şi spune: „Vino, voi pune, să ruleze o lectură de cinci minute intitulată… şi voi fi bucuros să o asculţi.” Apoi introduce cărţile. Astfel, şi aceia care nu pot să participe din casă în casă în serviciul pe teren, vor avea o parte din lucrarea cu fonograful.

Martorii lui Iehova realizează pe deplin faptul că suntem în război cu un duşman puternic, că acestea nu sunt zile de linişte, ci este un timp când bătălia lui Iehova este aproape şi că în scurt timp El va zdrobi duşmanul în praf, în Armaghedon. Totuşi, înainte de aceasta, Domnul ne-a dat câteva instrumente de distrugere, cum sunt cărţile şi broşurile, în special cartea Bogăţie şi broşurile Descoperit şi *Protecţie.* Cu acestea, prin mila lui Dumnezeu, putem duce o puternică luptă împotriva fortăreţei, aparent de necucerit a duşmanului. Sub focul înălbitor al forţelor lui Iehova adăpostul minciunii se sfărâmă şi în curând va fi uitat.

Duminică după amiaza, la adunarea publică au fost mai mult de şase mii de ascultători care au acordat atenţie şi şi-au manifestat aprecierea prin aplauze. Desigur, nu putem aprecia numărul celor din audienţa nevăzută care au ascultat lectura la staţiile radio de pe coasta Pacificului, de la graniţa cu Mexicul până în Canada. În timp ce cuvântarea „Armaghedon” era transmisă în Auditoriul Municipal din Oakland, un frate retransmitea la subsol unui număr de aproape patru sute cinci zeci de ascultători. Fraţii din grupele din San Francisco şi Oakland au folosit aproape orice mijloc de publicitate pentru a anunţa adunarea publică. Una din metodele unice de anunţ a fost marşul, la care au participat mai mult de cinci sute de fraţi. Un căţeluş purta un semn în spate anunţând cuvântarea „Armaghedon”. Dacă toţi câinii fără minte ai Creştinătăţii nu pot cunoaşte şi aprecia acea zi, Iehova poate folosi un căţeluş aşa cum a folosit măgăriţa în zilele lui Balaam.

Cu sinceritate şi adânc respect mulţumesc lui Iehova, Dumnezeul nostru, pentru că a deschis cerurile şi a revărsat astfel de binecuvântări la această adunare, amintirea căreia va rămâne pe veci spre lauda Numelui lui Iehova.

Cuprins

Fie ca Iehova, Tatăl nostru, să te binecuvânteze în continuare şi să te folosească în lucrarea Sa de cea mai mare importanţă, justificarea sfântului Nume şi Cuvânt al lui Iehova. Îţi mulţumesc că mi-ai permis să fiu la această adunare. Fraţii au auzit lectura clar spre marea lor bucurie şi satisfacţie.

Cu multă iubire şi cele mai bune dorinţe, al tău frate şi tovarăş în serviciu prin mila lui Iehova, S. H. TOUTJIAN.

FONOGRAFUL FACE O LUCRARE MINUNATĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

În apropierea acestei perioade speciale de mărturie a Numelui şi scopului lui Iehova şi Credinciosului Său Luptător, Isus Christos, doresc să îmi exprim adânca apreciere faţă de privilegiul de a-L servi zi şi noapte în Templul Său.

Cuvintele nu pot să descrie bucuria şi mulţumirea din inima mea, recunoscând bunătatea iubitoare a Dumnezeului nostru. Cu siguranţă, dacă îl vom justifica pe Iehova, El va revărsa peste noi atâtea binecuvântări, încât nu vom fi în stare să le primim.

În timp ce meditam la unitatea din interiorul organizaţiei lui Iehova, şi realizam cât de profitabile sunt instrucţiunile şi mustrările, atât timp cât vin prin canalul curat, am observat că de multe ori anumite chestiuni se ridică în minţile noastre, şi înainte ca noi să întrebăm apare un articol în „*Turnul de Veghere*", „*Informator*" sau „*Epoca* de *Aur*", dând un răspuns direct la chestiunile noastre. Cu siguranţă aceasta este una din dovezile pe care le avem, că Iehova şi Isus Christos sunt învăţătorii noştri, aşa cum este arătat la Isaia 30:20.

Cu această ocazie îţi mulţumesc, ţie frate Rutherford şi întregii familii Bethel, pentru cooperarea lor iubitoare în ajutorul pionierilor. O altă cauză a bucuriei este scrisoarea apărută în numărul din 1 Aprilie a „*Turnului* de *Veghere*" cu privire la activitatea fraţilor noştri din Germania. Citind despre persecuţiile teribile din acea ţară ne întărim puternic, ştiind că Domnul îşi susţine poporul. Acum, câteva cuvinte despre condiţiile de la noi. Găsim multe persoane sincere care caută adevărul, în special printre populaţia catolică, iar fonograful face o lucrare minunată în prezentarea clară a adevărului.

Adunarea din Newark a stârnit mult interes şi a lăsat o impresia durabilă în mintea oamenilor; chiar şi cei care nu au ascultat cuvântarea pun multe întrebări despre lucrarea Martorilor lui Iehova. În timp ce puneam mărturie în zona comercială am avut multe experienţe interesante. Un tânăr, după ce şi-a făcut abonament la „*Epoca de Aur*", a spus că i-ar place să fie un Martor al lui Iehova, dar se gândea că nu era destul de bun.

Fie ca Iehova să te binecuvânteze şi să te păzească ca să înalţi steagul adevărului. Al tău în serviciul lui Iehova, RUTH FOSTER.

Cuprins

SATAN A PIERDUT

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD,

Ca răspuns la plăcuta ta scrisoare, pe care am primit-o în perioada Cinei de Amintire, am urmat sfatul tău, am mers la fraţi şi mi-am recunoscut ideile greşite cu privire la supravieţuitorii Armaghedonului. Am primit iertarea lor din inimă şi cred că Domnul m-a iertat pe deplin şi m-a reaşezat în favoarea Sa.

Apreciez faptul că mâna dojenitoare a Domnului s-a aşezat greu asupra mea, lucru evidenţiat de experienţele mele. Referirea ta la Psalmii 141:5 este foarte bună în cazul meu.

Mă bucur că în plinătatea milei Sale, Iehova a descoperit cele trei înregistrări de fonograf privind „Supravieţuitorii Armaghedonului" şi de asemenea mă bucur că Satan a pierdut în încercarea de a mă întoarce de la favoarea Domnului.

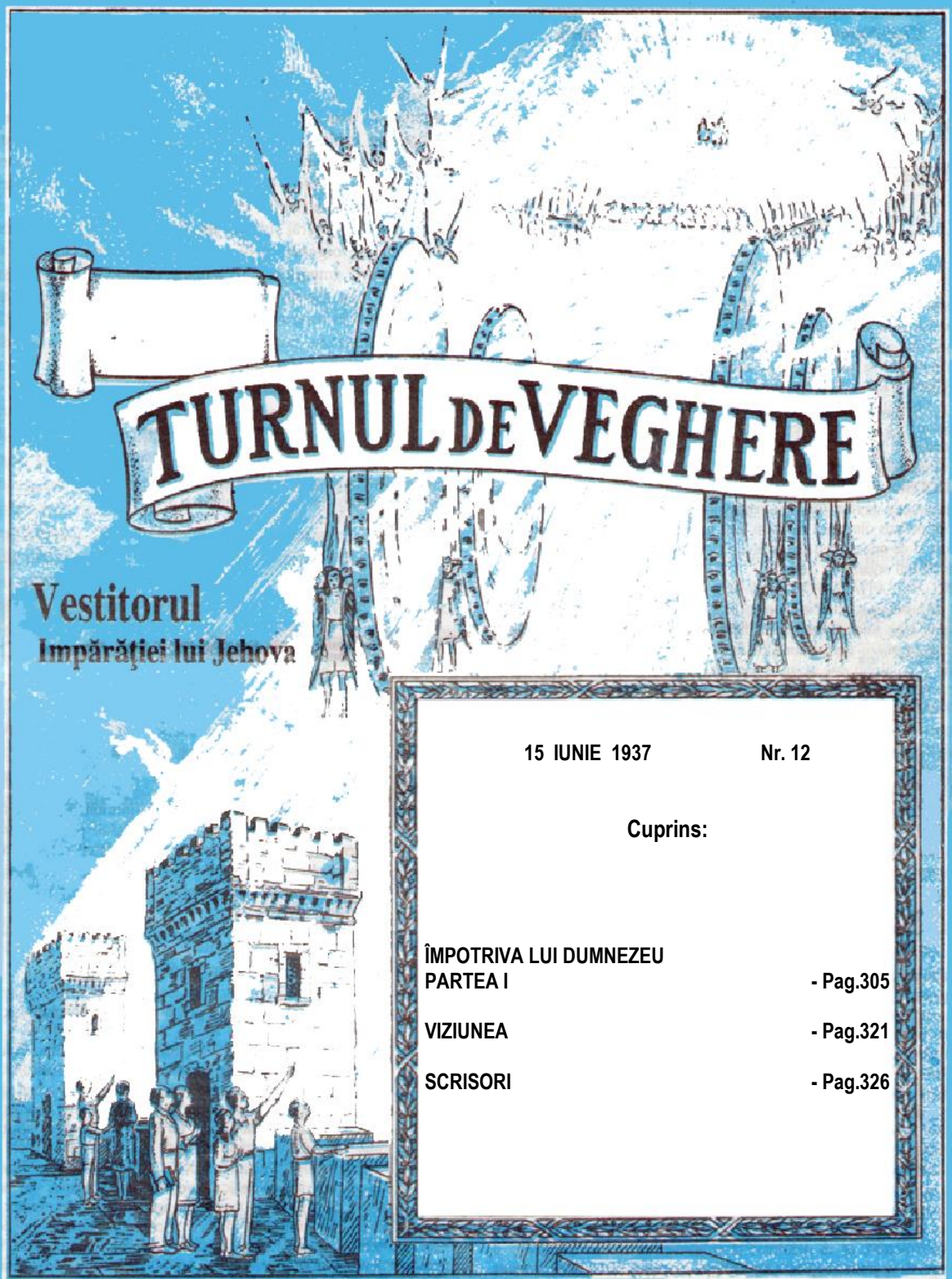
Am servit în ultimii zece ani ca un ajutor şi dorinţa mea serioasă este să mă supun în organizaţia lui Iehova şi să fiu umil sub mâna tare a lui Dumnezeu.

Cu iubire şi apreciere faţă de tine, dragă frate, pentru ajutorul acordat pe calea cea dreaptă, al tău frate şi tovarăş de mărturie, FRED McGREGOR, Pennsylvania.

Cuprins

Cuprins

15 IUNIE 1937 Nr. 12

Cuprins:

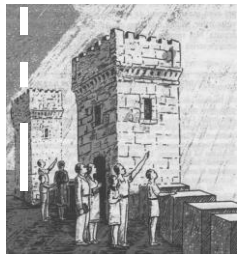
ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU
PARTEA I - Pag.305

VIZIUNEA - Pag.321

SCRISORI - Pag.326

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Iunie 1937** **Nr. 12**

ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

„Calea celui păcătos este urâtă Domnului” – Prov. 15:9

Partea I

Adversarul Lui Iehova, diavolul, s-a folosit şi continuă să se folosească de toate mijloacele posibile pentru a se împotrivi Domnului. Unul dintre cele mai subtile astfel de mijloace folosite de el, şi care a provocat cel mai mare rău oamenilor, este religia. Dacă oamenii ar fi fost informaţi că religia este de fapt una a diavolului, fără nicio îndoială că ar fi existat mult mai puţini religioşi pe pământ. Acum a sosit momentul ca aceştia să afle adevărul. Cel mai mare adversar al Domnului este diavolul, iar acum putem observa în mod clar cum acesta s-a folosit de religie pentru a I se împotrivi Lui Dumnezeu şi pentru a răni omenirea. Pentru oamenii care arată bunăvoinţă în faţa Lui Dumnezeu şi care îşi doresc deci – în mod sincer – pace, împlinire, fericire şi viaţă, este necesar ca răutatea din religie să fie expusă şi clar explicată oamenilor, pentru ca aceştia să poată avea posibilitatea de a se proteja pe deplin. Dezvăluirea adevărului cu privire la religie aduce asupra martorilor Lui Iehova o mare persecuţie, deoarece oponentul ştie prea bine că atunci când oamenii vor avea o viziune clară asupra a ceea ce reprezintă de fapt religia, posibilitatea diavolului de a înşela oamenii va fi cu mult mai mică. De asemenea, pare la fel de necesar pentru martorii Lui Iehova de a se informa pe deplin ei înşişi despre originea, practica şi efectele religiei asupra oamenilor, de a fi mereu pregătiţi să proclame numele Dumnezeului Iehova şi de a acorda ajutor celor care doresc să Îl slujească pe Dumnezeu şi pe Cristos. Din acest motiv, Turnul de Veghere, subliniază din nou ceea ce este împotriva voinţei Lui Dumnezeu şi ceea ce este rău şi reprezintă un păcat în ochii Lui.

2. Atotputernicul Dumnezeu a adus sfârşitul primei lumi prin marele potop care a distrus toate fiinţele de pe pământ, inclusiv urmaşii apăruţi în urma uniunii dintre „fiii Lui Dumnezeu” cu „fiicele omului”. Singurii supravieţuitori au fost cei din arcă. „Şi n-a cruţat lumea veche, ci a păstrat numai pe Noe, ca al optulea propovăduitor al dreptăţii, când a adus potopul peste cei fără de credinţă.” (2. Pet. 2:5) Aceia care au fost distruşi, erau păcătoşi şi nevrednici în ochii Dumnezeului Iehova. A fost lăsat pe pământ Noe, împreună cu cei trei fii ai săi, şi încă patru persoane din familia acestuia. „Fiii Lui Dumnezeu” care s-au căsătorit cu fiicele omului au fost întemniţaţi de către Satana, iar îngerii păcătoşi care iniţial i-au fost alături lui Satan în răzvrătirea sa, au fost condamnaţi să trăiască într-o stare de

Cuprins

decădere. Diavolul nu a fost lipsit de puterea sa, iar motivul va fi înţeles pe parcursul acestui studiu. O nouă lume a luat naştere imediat după potop, ea dăinuind până în ziua de astăzi; majoritatea persoanelor cred că ea va dăinui pentru totdeauna – însă aici se înşeală. Lumea este compusă din Ceruri şi Pământ, cerurile fiind partea nevăzută de către oameni, iar Pământul fiind partea vizibilă acestora. Îngerii nu au fost incluşi în pedeapsa divină executată în momentul potopului, însă legătura care exista pe-atunci între cele văzute şi cele nevăzute a fost distrusă de către potop. Este scris că: „înadins se fac că nu ştiu că odinioară erau ceruri şi un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă şi cu ajutorul apei, şi că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă." – 2. Pet. 3:5,6

3. Va dura lumea, cea văzută şi cea nevăzută existentă acum pentru totdeauna? Scriptura răspunde acestei întrebări astfel: „Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi." (2. Pet. 3:7) Lumea actuală este descrisă de Dumnezeu ca „acest veac rău de acum" (Gal. 1:4) care trebuie distrus. „Focul" este simbolul distrugerii complete care va lovi această lume. Satan, diavolul, este conducătorul nevăzut al lumii actuale – o lume păcătoasă care trebuie să dispară. (2. Cor. 4:4) Odată cu dispariţia sa, va apărea o nouă lume, despre care Scriptura spune: „Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea." (2. Pet. 3:13) În urma potopului, populaţia pământului consta în Noe şi cei trei fii ai săi: Sem, Ham şi Iafet şi alţi patru membri din familia lui Noe. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe şi pe fiii săi şi le-a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul." (Gen. 9:1) „Iată spiţa neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet. După potop li s-au născut fii." (Gen. 10:1). Din acel moment, rasa umană a început să se înmulţească.

Caracterul sfânt al vieţii

4. Imediat după ce Noe a părăsit arca, Iehova a făcut cunoscut legământul Său cu privire la caracterul sfânt al vieţii. (Gen. 9:9-11) Legământul reprezintă o declaraţie solemnă a voinţei Lui Dumnezeu, care nu poate fi încălcată. Dumnezeu îşi doreşte ca toate creaturile să ştie că viaţa este un dar de la El şi că nimeni nu poate lua sau distruge o viaţă fără permisiunea Sa. Fiarele pământului şi păsările cerului i-au fost oferite omului pentru hrană de către Dumnezeu. (Gen. 9:2-4) Dacă orice persoană, împotriva legilor Lui Dumnezeu, ucide o alta, ea se face vinovată de crimă şi trebuie condamnată la moarte. (Gen. 9:6) De asemenea, măcelărirea inutilă şi nejustificabilă a animalelor este o încălcare a legământului veşnic al Lui Dumnezeu. (Gen. 9:5) Dacă o persoană ucide animalele pentru hrană, acest lucru este legitim; însă dacă le ucide doar pentru a-şi satisface o dorinţă egoistă, sau pentru sport, ea încalcă legământul făcut cu Dumnezeu cu privire la caracterul sfânt al vieţii.

5. De îndată ce jurământul a fost anunţat, Diavolul a văzut în acesta prilejul potrivit în a defăima numele Lui Dumnezeu, făcându-l pe om să încalce acest legământ veşnic. Încălcarea legământului a început să se manifeste în special odată

Cuprins

cu apariţia lui Nimrod – unul dintre descendenţii lui Ham, fiul lui Noe. „Nimrod [...]a fost cel dintâi viteaz pe pământ.” (Gen. 10:8) Cuvântul tradus aici ca şi „viteaz” este acelaşi cu cel folosit pentru a descrie urmaşii rezultaţi din căsătoria fiilor Lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor („vestiţii viteji din vechime” – Gen. 6:4). „El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: "Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului."” (Gen. 10:9) Nimrod era ambiţios, războinic şi însetat de sânge, făcându-se remarcat prin fapte rele. Cu siguranţă comportamentul său a fost influenţat de Diavol şi de alţi demoni asociaţi acestuia. Nimrod vâna şi ucidea fiare sălbatice doar pentru a-şi satisface poftele răutăcioase; el înarma şi antrena tineri care să îl însoţească la vânătoare, devenind astfel în ochii oamenilor demn de admirare şi venerare pentru curajul şi dibăcia de care dădea dovadă. Fără nicio îndoială diavolul i-a îndemnat pe oameni să îşi arate devotamentul mai degrabă faţă de o creaţie, decât faţă de Creator. Este scris despre Nimrod că era: „un viteaz vânător înaintea (care este superior, sau mai mare decât)” Atotputernicului Dumnezeu. Respectul, aplauzele şi adorarea arătate lui Nimrod s-au transformat în venerare, astfel începând să fie practicată religia după potop.

6. Religia este o formă de venerare oferită între făpturi; făptura venerată fiind privită de către restul ca fiindu-le superioară şi demnă de apreciere şi cinstire. Diavolul a preluat controlul asupra minţii lui Cuş, tatăl lui Nimrod, folosindu-l pe Cuş (fiul lui Ham) ca un lider nepotrivit, menit să îi îndepărteze pe oameni de Iehova Dumnezeul. Nimrod, fiul său, împreună cu alţii, a fost antrenat să încalce legământul veşnic al Lui Dumnezeu şi să stabilească venerarea între creaturi – toate acestea cu scopul de a distrage minţile oamenilor de la Atotputernicul Dumnezeu. Asta înseamnă că Satan, împreună cu aliaţii săi, au sfidat şi defăimat numele Lui Dumnezeu, stabilind astfel practicarea religiei pe pământ. Să fie amintit şi reţinut de acum încolo: Religia a fost dintotdeauna instrumentul principal folosit de către diavol pentru a defăima numele Atotputernicului Dumnezeu şi pentru a-i îndepărta pe oameni de la Cel Preaînalt.

7. Politica reprezintă atât arta şi mijlocul de organizare şi guvernare al oamenilor, cât şi conducerea şi controlul organizaţiilor oamenilor. Religia, fiind deja organizată şi pusă în practică pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu, a fost urmată la scurt timp de politică, care reprezintă o modalitate de a îi controla şi conduce pe oameni. Nimrod, religiosul, a preluat conducerea politică, fiind denumit conducător sau rege. „Împărăţia lui, la început, a alcătuit-o Babilonul.” (Gen. 10:10) Nimrod, împreună cu asociaţii săi religioşi şi politici, au construit oraşe în care oamenii erau adunaţi laolaltă, acesta reprezentând începutul comerţului şi al traficului între oameni. Din acea zi şi până în prezent, religia, politica şi comerţul au fost manevrate de către diavol şi ajutoarele sale, cu scopul de a controla şi conduce naţiunile pământului, şi de a le împiedica să afle adevărul despre Atotputernicul Dumnezeu.

8. Continuându-şi planul său malefic de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu, diavolul le-a sugerat acestora că mântuirea lor depinde de faptele şi puterea lor. „Şi au mai zis: "Haidem! să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să

Cuprins

atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului!" – Gen. 11:4.

9. Prin intermediul religiei diavolul i-a determinat pe oamenii care locuiau în ţinutul Şinear să construiască Turnul Babel, care înseamnă „poarta spre Dumnezeu"; astfel luând naştere o religie care îl sfida pe Dumnezeu. Fără nicio îndoială că din cauza acestei încercări organizate de a instaura o religie falsă, Dumnezeu a intervenit „încurcând limbile" oamenilor – de unde şi înţelesul de „confuzie" pentru cuvântul ebraic Babel. Încă de la început, Dumnezeu Şi-a exprimat indignarea faţă de religie, demonstrând că ea este de neconceput în viziunea Sa, deoarece religia este formulată, adusă în existenţă şi practicată de către diavol. Nimic nu a provocat mai multă confuzie în rândul oamenilor decât multitudinea de religii practicate. De la potop şi până în prezent, religia a fost mijlocul principal de a îi deruta, amăgi şi înşela pe oameni, ceea ce a dus la îndepărtarea lor de la adevărata cunoaştere şi venerare a Atotputernicului Dumnezeu. Aceasta în sine este o dovadă concludentă că religia este produsul diavolului, folosit în mod special pentru a înşela oamenii şi pentru a-i abate de la Iehova. Religia îi face pe oameni să fie foarte superstiţioşi şi să cedeze în faţa influenţei liderilor lor religioşi, ceea ce în mod clar deschide calea politicienilor de a prelua controlul asupra oamenilor, şi asupra comerţului sau al traficului – oamenii fiind astfel jefuiţi de drepturile lor legitime.

10. Babel şi Babilon înseamnă unul şi acelaşi lucru. Babilon este denumirea dată organizaţiei diavolului, care îmbină trei elemente: religia, politica şi comerţul, menite să îi controleze pe oameni. Religia este utilizată pentru câştigul personal al lui Satan, ceea ce L-a făcut pe Dumnezeu să îi spună acestuia: „Prin mărimea negoţului tău te-ai umplut de silnicie şi ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu şi te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Prin mulţimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoţului tău ţi-ai spurcat locaşurile sfinte; de aceea scot din mijlocul tău un foc care te mistuie şi te prefac în cenuşă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc." – Ezec. 28:16,18.

11. Ambiţia, lăcomia şi dorinţa lui Satan de a obţine câştig pentru sine, l-a determinat să se răzvrătească împotriva Lui Dumnezeu, şi să se folosească ulterior de religie, politică şi comerţ pentru a-şi hrăni poftele nesăţioase. Pentru a sublinia acest fapt, este scris: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri." – 1. Tim. 6:10.

12. Termenul de „bani", aşa cum este folosit aici, determină orice modalitate prin care câştigul poate fi măsurat. Răul nu constă în unitatea monetară numită „bani", ci în felul în care o persoană iubeşte sau îşi doreşte ceva care îi permite să se bucure de un câştig egoist. Mulţi oameni care iniţial au crezut în Iehova Dumnezeul, şi care au început să Îl slujească, au fost conduşi spre lăcomie, iar acea poftă de câştig le-a adus prăbuşirea definitivă. Aceasta a fost soarta lui Satan şi a tuturor celor care l-au servit. Religia a fost folosită de Diavol cu scopul

Cuprins

de a-i face pe oameni capabili să venereze orice, în special pe el, şi să îi îndepărteze astfel de Dumnezeu.

13. Urmând organizarea Babilonului, alte naţiuni organizate au luat naştere: Egipt, Siria, Persia, Grecia, Roma ş.a. Toate aceste mari puteri mondiale şi toate subdiviziunile lor, toate naţiunile formate au avut şi au practicat o religie, iar în prezent fac acelaşi lucru. Babilonul este mama tuturor religiilor, iar diavolul este tatăl acestora. Toate religiile au primit în mod corespunzător denumirea de Babilon. Diavolul este cel mai mare duşman sau adversar al Lui Dumnezeu; prin urmare, şi religia sa este un duşman al Atotputernicului Dumnezeu. Diavolul este totodată şi cel mai mare duşman al omului, iar religia lui, fatală. Organizaţia diavolului este simbolizată de o femeie desfrânată sau impură, numită Babilon. Astfel, toate religiile aparţin Babilonului, în special religia-lider, cunoscută sub denumirea de creştinism. Toate naţiunile, neamurile şi oamenii de pe pământ care au urmat potopului, au practicat şi continuă să practice o formă oarecare de religie, fiind influenţaţi să facă acest lucru de către Diavol şi spiritele malefice aliate lui. În ceea ce priveşte Babilonul, în Biblie este scris: „Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfranarii ei!" (Apoc. 14:8) „Pe frunte purta scris un nume, o taină: **"Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului."**" (Apoc. 17:5) Toate acestea ne arată cum religia este instrumentul folosit de Diavol pentru a se împotrivi Domnului, pentru a-L sfida şi defăima, şi pentru a-i îndepărta pe oameni de adevăratul Dumnezeu, al cărui nume este Iehova. – Pentru mai multe detalii vezi cartea „Profeţie", capitolul şase.

14. Toate organizaţiile religioase de pe pământ sunt formate şi conduse de către oameni care sunt supuşi unei influenţe negative venite din partea lui Satan – acest lucru este scris în Biblie, şi este valabil indiferent dacă oamenii îl au la cunoştinţă sau nu. Ceea ce este scris sau spus aici nu reprezintă un atac la adresa oamenilor. Nu ar exista niciun motiv şi nicio scuză pentru aşa ceva, şi niciun bine nu ar putea fi obţinut prin batjocorirea oamenilor. Scopul este de a prezenta faptele aşa cum sunt ele de fapt, pentru ca oamenii să înţeleagă cine sunt adevăraţii lor duşmani. Există două mari organizaţii existente: organizaţia Atotputernicului Dumnezeu, care este dreaptă, curată şi adevărată; şi organizaţia Diavolului, care este o organizaţie păcătoasă şi pe deplin falsă. Locuitorii pământului sunt supuşi uneia dintre aceste două structuri. Diavolul, împreună cu aliaţii săi, luptă neîncetat împotriva Lui Dumnezeu, în încercarea de a-L defăima şi de a-i atrage pe oameni spre pierire. Acesta organizaţie malefică încearcă să distrugă pe oricine este de partea Dumnezeului Iehova, şi care prin urmare încearcă să facă bine. Domnul Isus Cristos şi adepţii Săi adevăraţi sunt de partea lui Iehova, precum au fost şi profeţii Lui. Credinciosul slujitor al Domnului Dumnezeu, vorbind prin inspiraţie divină cu permisiunea Celui Preaînalt, arată că un mare război este purtat de către cei care sunt de partea Diavolului, împotriva acelora devotaţi lui Iehova, folosind aceste cuvinte anume: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului

Cuprins

acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti." (Efes. 6:12) Observăm aşadar că Satan şi aliaţii săi, care l-au însoţit iniţial în răzvrătirea sa, constituie puterile, căpeteniile şi domnitorii acestei lumi păcătoase, ei lucrând din umbră ca inamici ai omului. Cei aflaţi în organizaţia Atotputernicului Dumnezeu luptă împotriva acestor puteri şi domnii necurate, şi prin urmare, ei trebuie să facă cunoscut adevărul despre religie, deoarece oamenii tocmai prin intermediul religiei sunt amăgiţi. În niciun caz slujitorii credincioşi ai Lui Dumnezeu nu folosesc în acest război arme care i-ar putea răni pe oameni. „Armele" lor sunt de fapt una singură, şi anume „sabia duhului, care este Cuvântul Lui Dumnezeu" (Efes. 6:13,17) Iehova le spune celor care sunt de partea Lui şi Îl slujesc următoarele: „Voi sunteţi martorii Mei, Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi: voi Îmi sunteţi martori - zice Domnul - că Eu sunt Dumnezeu." (Isa. 43:10,12) Martorii Lui Dumnezeu sunt oamenii care se folosesc de armele adevărului care le-au fost oferite de Iehova. „Pentru că, desi umblam în trup, nu ne luptăm trupeşte. Căci armele luptei noastre nu sunt trupeşti, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor. Noi surpăm iscodirile minţii." – 2. Cor. 10:3,4.

15. Să se înţeleagă clar, că adevăraţii slujitori ai Atotputernicului Dumnezeu, şi adepţii Lui Isus Cristos, nu au lupte de purtat împotriva niciunei persoane – indiferent dacă acea persoană este de religie iudaică, catolică, protestantă sau păgână. Misiunea lor nu este aceea de a-i răni pe oameni, ci de a dezvălui adevărul celor care îşi doresc să urmeze calea cea dreaptă. Oamenii de toate naţiile care au căzut sub influenţa vicleană a lui Satan nu sunt de condamnat, ci de compătimit. Este privilegiul şi datoria martorilor Lui Iehova de a le spune adevărul, aşa cum Dumnezeu a ordonat, pentru ca persoanele care dovedesc bunăvoinţă în faţa Lui Dumnezeu să găsească singurul refugiu unde pot fi în siguranţă. Cuvântul Lui Dumnezeu este aşadar un avertisment dat celor care vor să îl audă şi să se salveze.

Martorii Lui Iehova

16. Abel, Enoh şi Noe I-au fost credincioşi Lui Iehova, păstrându-şi integritatea faţă de El. Ei au fost martorii Atotputernicului. Noe a murit după 350 de ani de la potop (Gen. 9:28,29), şi în tot acest timp numărul descendenţilor săi a tot crescut. Aproape toţi oamenii căzuseră deja pradă influenţei lui Satan. La doi ani după moartea lui Noe s-a născut Avraam. Avraam locuia pe-atunci în ţinutul Ur din Caldeea. El L-a iubit şi L-a slujit pe Bunul Dumnezeu. Pe când avea 75 de ani, la porunca Domnului, el s-a mutat în Canaan: „Domnul zisese lui Avraam: "Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. Avraam a plecat, cum îi spusese Domnul, şi a plecat şi Lot

Cuprins

împreună cu el. Avraam avea şaptezeci şi cinci de ani când a ieşit din Haran." – Gen. 12:1-4.

17. Avraam s-a mutat în Canaan pentru a fi martorul Lui Iehova. Începând cu momentul răzvrătirii din Eden, Dumnezeu a avut câţiva martori loiali şi credincioşi pe pământ, însă foarte puţini în comparaţie cu populaţia pământului. Dumnezeu a început să facă cunoscut faptul că nici un om nu poate primi binecuvântarea Lui, dacă omul respectiv nu crede în El şi nu ascultă poruncile Sale – astfel, Dumnezeu Şi-a răspândit cuvântul prin intermediul lui Avraam: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credinţă, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: "Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine." Aşa că cei ce se bizuie pe credinţă sunt binecuvântaţi împreună cu Avraam cel credincios." – Gal. 3:8,9.

18. Avraam a fost un predicator al adevărului, deci un martor al Lui Iehova. Între timp, lui Avraam şi soţiei sale, Sara, li s-a născut un fiu numit Isac. Prin Avraam şi Isac, cu ajutorul unor revelaţii profetice, Dumnezeu a început să îşi dezvăluie intenţia de a-L trimite pe pământ pe Fiul Său preaiubit, Isus, adevăratul moştenitor. Isus se va dovedi a fi credinciosul şi adevăratul martor al Lui Iehova, fiind oferit ca sacrificiu pentru a aduce mântuire omenirii. (Gen. 22:1-18) Dumnezeu Şi-a dus planul la îndeplinire, în conformitate cu voinţa Sa suverană, după cum El a declarat. (Isa. 46:11) De acum înainte putem observa cum religia a fost folosită împotriva Lui Dumnezeu, dar mai ales cum au fost oamenii înşelaţi cu ajutorul ei.

19. Pe vremea lui Avraam, naţiunea Egiptului era o naţiune puternică. Această naţiune practica religia Diavolului, la fel ca şi locuitorii Babilonului. Egiptul reprezenta o mare forţă comercială şi militară, condusă de un rege al cărui titlu era de „Faraon", ceea ce înseamnă „Casă Mare".

20. Iacob, unul dintre nepoţii lui Avraam, un adevărat patriarh şi slujitor al Domnului, sub comanda acestuia, s-a mutat împreună cu descendenţii săi în Egipt şi a locuit acolo pentru câţiva ani. Dumnezeu i-a schimbat numele lui Iacob în Israel, de unde şi denumirea de „israeliţi" sau „evrei" dată descendenţilor săi. (Gen. 32:25; 40:15) Egiptenii, care la vremea aceea practicau religia lui Satan, sub comanda unui faraon nemilos, i-au transformat pe evrei în sclavii lor şi i-au supus unei mari asupriri. (Exod 1:11-14) Faraonul, reprezentant al Diavolului pe pământ, a ordonat ca toţi copiii băieţi ai evreilor să fie ucişi. Din acest motiv, când Moise a fost născut, părinţii săi l-au ascuns, bebeluşul urmând să fie găsit de fiica faraonului şi crescut în casa regală. – Exod. 2:6-10; Fapte. 7:22.

21. Când a ajuns la maturitate, datorită zelului său, Moise a fost nevoit să părăsească Egiptul, pentru a-I putea rămâne credincios în continuare Lui Dumnezeu şi poporului Său. Astfel el a ajuns să locuiască în ţinutul Madian. Pe când se afla acolo, Dumnezeu l-a ales pe Moise şi l-a trimis în Egipt ca eliberator al poporului Sau. Evreii refuzaseră să se închine în faţa religiei Diavolului practicată în Egipt şi îşi păstraseră promisiunea făcută lui Avraam, ceea ce i-a făcut pe egipteni să continue asuprirea şi prigonirea israeliţilor. Povara lor a

Cuprins

devenit din ce în ce mai apăsătoare, iar Dumnezeu, auzindu-le strigătele de ajutor, l-a trimis pe Moise în Egipt pentru a îi elibera. Când Dumnezeu I s-a arătat lui Moise, I s-a arătat ca Iehova şi a spus „Eu sunt" – ceea ce înseamnă Dumnezeul existent, nu cel care a fost sau cel care va fi, ci Cel care există fără de început şi fără de sfârşit. S-a făcut de cunoscut lui Moise prin numele lui, „Iehova", care desemnează scopul lui faţă de cei ce Îl iubesc şi-L servesc. (Exod. 6:3) Când Moise a mers în faţa faraonului şi i-a spus că Dumnezeul Iehova îi comandă faraonului să îi lase pe evrei să plece din Egipt, faraonul a spus: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui şi să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul." (Exod. 5:2) Aceasta este o dovadă în plus că faraonul era reprezentantul oficial al diavolului şi un duşman al Lui Dumnezeu. Au urmat apoi nenorocirile trimise asupra Egiptului de către Dumnezeu – plăgile – pentru ca egiptenii să fie pe deplin conştienţi de puterea Sa. Datorită acestor plăgi, faraonul a acceptat să îi lase pe evrei să părăsească Egiptul, însă când a venit vremea ca acest lucru să se întâmple, el s-a opus din nou. Astfel, Dumnezeu a trimis plaga finală, şi pedepsa cea mai grea, şi anume moartea primilor născuţi din Egipt. Când primul născut a murit, faraonul le-a permis israeliţilor să părăsească Egiptul. Moise i-a condus pe israeliţi afară din Egipt, iar cu ajutorul Lui Dumnezeu, au traversat Marea Roşie. Când armata faraonului a încercat să îi urmărească pe evrei pentru a-i distruge, au fost înecaţi în mare. (Exod. 14:21-31) Astfel Iehova Dumnezeu a creat un tablou profetic, care prevestea scopul lui de a răsturna Diavolul şi forţele sale în momentul potrivit. Aceste adevăruri biblice sunt prezentate acum pentru a putea avea o mai bună înţelegere despre cum duşmanii omului acţionează împotriva lui.

Biblia

22. Cum putem şti cu siguranţă că faptele citate anterior sunt adevărate şi pe deplin credibile? Răspunsul este că aceste fapte sunt înscrise în Biblie, care reprezintă Cuvântul Lui Dumnezeu, deci adevărul. (Ioan 17:17) Oamenii care au trăit pe pământ înainte de Moise, au avut ei Biblia? Nu, pentru că Moise însuşi a scris primele cinci cărţi ale Bibliei, la porunca Dumnezeului Iehova. Înainte ca acest lucru să se întâmple, Dumnezeu comunica cu poporul Său credincios prin îngeri. (Gen. 18:1-33; 19:1-5) Dumnezeu i-a vorbit lui Moise şi i-a dat instrucţiuni cu ceea ce avea de făcut odată ajuns în Egipt. Dumnezeu a făcut un legământ cu evreii chiar înainte de plecarea lor din Egipt, folosindu-l pe Moise ca mediator şi ca purtătorul Său de cuvânt. După exodul din Egipt, în momentul în care evreii (sau israeliţii) au ajuns pe Muntele Sinai, Dumnezeu a confirmat legământul făcut cu aceştia, oferindu-le prin Moise legile Sale fundamentale. (Isa. 19:1-20) Dumnezeu i-a poruncit lui Moise ce să scrie, astfel luând naştere primele cinci cărţi ale Bibliei.

23. Cele înregistrate sub îndemnul lui Iehova arată că Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Sa, a făcut pământul pentru ca omul să poată locui acolo (Isa. 45:12,18); şi l-a instruit pe primul om ce să facă pentru a-şi menţine integritatea în faţa Domnului. Diavolul, împreună cu o hoardă de îngeri păcătoşi, s-

Cuprins

au răzvrătit împotriva Lui Dumnezeu, şi au început să atace omenirea, încercând să o îndepărteze de Dumnezeu şi să o distrugă. Este de la sine înţeles de ce Dumnezeu le-a oferit oamenilor care au crezut în El şi care s-au împotrivit diavolului, Cuvântul Său – pentru a putea fi ghidaţi spre calea cea dreaptă. Pentru o perioadă, a făcut acest lucru prin intermediul îngerilor sau mesagerilor Săi; ulterior El s-a folosit de credincioşii Săi slujitori pentru ca mesajul Său să fie înregistrat. Acest mesaj, care poartă denumirea de Biblie, a fost protejat şi conservat de către Dumnezeu, încă de la început, pentru beneficiul acelor persoane care îşi doresc să ştie adevărul. Moise i-a fost dedicat în totalitate Domnului Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a ales pe el să scrie primele cărţi ale Bibliei. Începând cu acel moment, şi alţi slujitori ai Domnului au scris diferite porţiuni din Biblie, la porunca Lui Dumnezeu. Unul dintre aceşti slujitori scrie: „Duhul Domnului vorbeşte prin mine, şi cuvântul Lui este pe limba mea." (2. Sam. 23:2). O altă marturie: „Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt." (2. Pet. 1:21) – Pentru o mai bună înţelegere asupra Bibliei, consultaţi cartea „Creaţia", capitolul 5.

24. Unii oameni spun: „Eu nu cred în existenţa unui Dumnezeu Atotputernic, deci nu cred nici în Biblie." Aceşti oameni sunt ignoranţi, şi nu pot percepe, nici înţelege, legătura omului cu Creatorul. Diavolul i-a orbit pe oameni mintal ca adevărul să nu strălucească în minţile lor. (2. Cor. 4:4) O persoană echilibrată şi rezonabilă, doar uitându-se la sine şi observând lucrurile care îl înconjoară, îşi dă seama că există un Creator care a făcut toate acestea, iar acest mare Creator este Atotputernicul Dumnezeu. Cineva care nu crede în Dumnezeu, este incapabil să înţeleagă adevărul, trăind în beznă. Este scris: „Şi, fără credinţă, este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută." (Evr. 11:6) Cel care spune că Dumnezeu nu există este un „nebun" (Ps. 14:1), aflat în mod evident sub influenţa diavolului. Dumnezeu nu îl obligă pe om să creadă în adevăr. El îi expune adevărul în faţa ochilor şi îi permite omului să aleagaă după bunul său plac. Dumnezeu este „învelit în lumină". (Ps. 104:2) Lumina adevărului Său nu este oferită celor care îl slujesc pe diavol, acest lucru fiind demonstrat prin faptul că îngerii păcătoşi trăiesc mereu în întuneric. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, şi bucuria, pentru cei cu inima curată." (Ps. 97:11) Cel care urmează calea Lui Dumnezeu, este cel care păşeşte în lumină şi care este binecuvântat. – Ps. 1:1,2.

25. Biblia nu a fost scrisă pentru „nebuni", nici pentru beneficiul acestora. Biblia a fost scrisă pentru a servi drept ajutor şi ghid omului cu bunăvoinţă, pentru ca acesta să îşi dea seama care este calea cea dreaptă, să rămână de partea Domnului şi să refuze să îl slujească pe diavol. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună." (2. Tim. 3:16,17) Această publicaţie îşi propune să le explice oamenilor Biblia într-un mod simplu. Nu este de aşteptat ca alţii să o

Cuprins

aprecieze sau să o folosească. Scripturile conţin Cuvântul Lui Dumnezeu şi reprezintă cea mai potrivită îndrumare pentru oamenii care doresc să afle adevărul şi să facă ceea ce este corect. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea. Temelia cuvântului Tău este adevărul, şi toate legile Tale cele drepte sunt veşnice. Mă bucur de cuvântul Tău ca cel ce găseşte o mare pradă. Urăsc şi nu pot suferi minciuna, dar iubesc Legea Ta." – Ps. 119:105,160,162,163.

26. Referitor la Cuvântul Lui Dumnezeu, Isus, cel perfect, spunea: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul." (Ioan 17:17) Să nu se înţeleagă totuşi că simpla posesie a Bibliei, sau citirea ocazională a textelor biblice este suficientă pentru ca o persoană să fie înţeleaptă. Mulţi oameni spun: „Deţin Biblia şi cunosc învăţăturile sale"; şi totuşi, ei sunt pe deplin ignoranţi asupra conţinutului Bibliei, deci nu îi cunosc mesajul. Biblia este cea mai mare sursă de cunoaştere şi înţelepciune. Oricine îşi doreşte să afle adevărul trebuie doar să studieze Biblia: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului." (2. Tim. 2:15) O persoană smerită este o persoană cu o dorinţă sinceră de a învăţa, care are şansa să facă acest lucru urmând calea Lui Dumnezeu: „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa. Toate cărările Domnului sunt îndurare şi credincioşie pentru cei ce păzesc legământul şi poruncile Lui." – Ps. 25:9,10.

27. Mulţi clerici religioşi neagă Biblia. De ce? Pentru că ei nu sunt oamenii Lui Dumnezeu, ci sunt de partea diavolului. Toţi mai marii critici se află în această categorie. Astfel de persoane îşi argumentează foarte bine punctele de vedere şi îşi doresc să strălucească în ochii altor oameni, şi să beneficieze de onoarea şi preaslăvirea care în mod normal ar trebui să îi aparţină Lui Dumnezeu. Ei deţin înţelepciunea lumească: „Căci este scris: "Voi prăpădi înţelepciunea celor înţelepţi şi voi nimici priceperea celor pricepuţi." Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbăreţul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea lumii acesteia? Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înţeleaptă decât oamenii; şi slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii." – 1. Cor. 1:19,20,25.

28. Opinia oricărui om, atâta timp cât se află în contradicţie cu cele spuse de Dumnezeu, nu are nicio valoare. Dacă urmaţi învăţăturile oamenilor, mai mult ca sigur veţi rămâne în întuneric. Oamenii sunt imperfecţi din fire, ei avansând în cunoaştere şi înţelepciune doar prin încercarea de a înţelege şi face voia Domnului; din acest motiv, persoana care refuză să recunoască Biblia drept Cuvântul Lui Dumnezeu este o persoană „nebună", fie această persoană un preot sau un simplu meşteşugar. Să te încrezi în opinia oamenilor este o prostie care va duce cu siguranţă la distrugere. „Nu vă încredeţi în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este nădejde." (Ps. 146:3) Însă, dacă ai încredere în Dumnezeu şi Îi urmezi calea, El te va conduce înspre viaţă şi fericire. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi

Cuprins

cărările." (Prov. 3:5,6) „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17:3) Dacă o persoană îşi doreşte să cunoască adevărul, atunci ea trebuie să se ghideze după Cuvântul Lui Dumnezeu, care reprezintă adevărul, astfel ea reuşind să trăiască în armonie. Toate celelalte lucruri sunt de partea duşmanului. – 1. Tes. 5:21.

29. Diavolul, prinţul întunericului, depune toate eforturile de a-i păstra pe oameni în ignoranţă faţă de adevăr, deci de a-i păstra în beznă. De ce clericii şi liderii religioşi încearcă să îi ţină pe oameni departe de a studia şi înţelege Biblia? De ce şi-au instruit oamenii să refuze să citească orice explicaţie privitoare la Biblie? De ce le spun oamenilor să distrugă cărţile care prezintă doar punctul de vedere al Bibliei? Răspunsul este, pentru că ei sunt agenţi şi reprezentanţi ai diavolului, fie că sunt sau nu conştienţi de acest lucru, deoarece oricine nu este de partea Lui Dumnezeu, este împotriva Sa. (Mat. 12:30) Ei îşi doresc să îi ţină pe oameni captivi în ignoranţă din motive egoiste: pentru a fi ei cei care primesc aplauzele şi aprecierea oamenilor, dar şi pentru sprijinul financiar care vine odată cu influenţa.

De ce trăieşte diavolul?

30. În acea lungă perioadă de timp, de la Eden la Muntele Sinai, atunci când israeliţii s-au adunat acolo la porunca Lui Dumnezeu, diavolul şi îngerii săi s-au împotrivit Domnului, i-au asuprit şi i-au provocat pe toţi cei care încercau să facă bine şi să Îl slujească pe Dumnezeu, şi au reuşit să îi abată pe majoritatea oamenilor de la calea cea dreaptă. Chiar şi Moise şi Aaron s-au aflat într-un impas datorită influenţei lui Satan asupra oamenilor. Diavolul i-a pedepsit aspru pe israeliţi pe vremea când trăiau în Egipt, însă Dumnezeu i-a eliberat şi, la poalele Muntelui Sinai, le-a oferit Cuvântul Său drept scut împotriva atacurilor diavolului. În timp ce Moise se afla pe munte şi Dumnezeu îi înmâna poruncile, diavolul i-a făcut pe israeliţi să se îndrepte spre idolatrie. Mulţi se întreabă „De ce Dumnezeu nu l-a ucis pe diavol atunci, sau mai devreme, pentru a-i cruţa pe oameni de opresiunea îndurată? Diavolul şi îngerii săi păcătoşi au continuat până în prezent să răspândească răul, violenţa şi ura pe pământ. De ce Dumnezeu, care este drept şi iubitor, i-a permis diavolului să rămână în viaţă şi să continue cu răutăţile?"

31. Răspunsul este oferit acum pe scurt, urmând şi dovada: deoarece diavolul s-a declarat în stare să îi întoarcă pe toţi oamenii împotriva Lui Dumnezeu, şi l-a provocat pe Acesta să pună pe pământ un om capabil să rămână credincios lui Iehova atunci când este pus la încercare de către diavol. Acea provocare a pus în discuţie numele Atotputernicului Dumnezeu. Scopul provocării era să declare că Iehova Dumnezeul nu este Suprem, că nu este Atotputernic. Dumnezeu ar fi putut să-l ucidă pe diavol imediat. Dar dacă l-ar fi ucis pe el şi pe îngerii săi păcătoşi, în momentul în care aceştia s-au răzvrătit împotriva Sa, sau în momentul potopului, deci înainte de a avea diavolul şansa de a-i asupri pe israeliţi, care ar fi fost rezultatul? S-ar fi putut spune cu uşurinţă că diavolului nu i-a fost

Cuprins

dată oportunitatea de a dovedi cine este suprem. Problema supremaţiei nu ar fi fost lămurită în minţile creaturilor. Dacă o creatură îl poate învinge pe Dumnezeu, atunci temelia credinţei în Dumnezeu ar fi fost zdruncinată pentru totdeauna. Astfel, Domnul Dumnezeu îi oferă diavolului oportunitatea de a îşi pune în practică provocarea, înainte de a lămuri definitiv această problemă. În Egipt, faraonul era reprezentantul diavolului, şi L-a sfidat pe Iehova întrebând: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui?" Diavolul însuşi l-a sfidat pe Iehova în mod deschis. Prin urmare, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să scrie în Cartea Sa Sfântă motivul pentru care Iehova Dumnezeul i-a permis diavolului şi îngerilor săi malefici să îşi continue răutăţile, şi de ce nu i-a distrus pe loc: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul." (Exod. 9:16) Această declaraţie făcea referire în mod special la diavol, şi la reprezentantul său la acea vreme, faraonul, deţinătorul puterii mondiale.

32. Pe scurt, Atotputernicul Dumnezeu a declarat că îi permite lui Satan să se folosească de toate mijloacele posibile pentru a I se împotrivi, dar că la vremea potrivită El îşi va demonstra supremaţia în faţa adversarilor, distrugându-i pe ei şi pe susţinătorii acestora. Până când acest lucru se va întâmpla, numele şi puterea Lui Dumnezeu vor fi propovăduite pe pământ, urmând ca toţi duşmanii Săi să realizeze distrugerea iminentă care îi aşteaptă. Oamenii care vor dovedi bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, odată înţelegând avertismentele, se vor îndepărta de Satan şi vor fi de partea Dumnezeului Iehova, unde vor fi protejaţi şi în siguranţă. Problema supremaţiei disputate trebuie să fie lămurită odată pentru totdeauna în favorea Lui Iehova, pentru ca Numele şi Cuvântul Său să fie justificate. Iată de ce Dumnezeu le-a permis celor răi şi păcătoşi să îşi continue traiul pe pământ, şi Şi-a dat cuvântul că în cele din urmă, îi va distruge pe toţi. Acum a sosit momentul ca numele Lui Dumnezeu să fie propovăduit, şi toate adevărurile biblice să fie expuse graţie bunătăţii Lui Dumnezeu.

33. Dar de ce i-a permis Dumnezeu diavolului să îi asuprească şi să îi provoace pe cei care Îl slujeau? De ce nu i-a protejat pe aceşti oameni credincioşi de atacurile diavolului? Răspunsul este că dacă Dumnezeu ar fi făcut acest lucru, atunci diavolul nu s-ar fi putut folosi de toate mijloacele pe care le are la îndemână pentru a câştiga provocarea făcută împotriva Lui Dumnezeu; ba mai mult, acei care au ales să Îl slujească pe Dumnezeu, îşi pot dovedi integritatea şi credinţa faţă de El doar rezistând la atacurile diavolului, şi continuând să creadă în Dumnezeu, indiferent de persecuţiile la care sunt supuşi. Dumnezeu le-a promis celor care Îi vor fi alături că îi va feri, îi va binecuvânta cu viaţă veşnică, iar pe cei răi îi va distruge: „Domnul păzeşte pe toţi cei ce-L iubesc, şi nimiceşte pe toţi cei răi." (Ps. 145:20) „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii." – Apoc. 2:10.

Iov, un model

34. În Sfintele Scripturi sunt menţionaţi câţiva oameni care I-au fost credincioşi şi fideli Lui Iehova, şi care s-au împotrivit diavolului. Printre aceştia se număra: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Iov şi Moise. Dumnezeu i-a folosit pe aceşti

Cuprins

oameni credincioşi ca şi pilde, ca şi modele. Printre cei folosiţi s-a numărat şi Iov. Potrivit Scripturilor, locul unde răul sălăşuieşte este „ţinutul Magog”. (Ezech. 38:2) Pe vremea lui Iov, Satan nu fusese încă izgonit din cer şi avea privilegiul de a apărea din când în când în faţa Atotputernicului Dumnezeu. Se pare că din când în când fiii credincioşi ai lui Dumnezeu se prezentau în faţa lui. „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor şi s-a înfăţişat înaintea Domnului” – Iov 2:1.

35. Deşi cunoştea cu siguranţă de unde vine Satan, Iehova a purtat o conversaţie cu el, pentru simplul motiv de a prezice cât de încercaţi vor fi oamenii credincioşi de către diavol: „Domnul a zis lui Satan: "De unde vii?" Şi Satan a răspuns Domnului: "De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el." Domnul a zis lui Satan: "Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet. El se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău. El se ţine tare în neprihănirea lui, şi tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină." Şi Satana a răspuns Domnului: "Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viaţa lui. Dar ia întinde-Ţi mâna şi atinge-Te de oasele şi de carnea lui, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă." Domnul a zis Satanei: "Iată, ţi-l dau pe mână: numai cruţă-i viaţa." Şi Satana a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până în creştetul capului.” – Iov 2:2-7.

36. Fără nicio îndoială că Satan a încercat să-L ironizeze pe Iehova, atrăgându-i atenţia că doar foarte puţini oameni I-au rămas alături după potop, restul trecând de partea diavolului, care dacă ar fi avut oportunitatea, i-ar fi putut face pe toţi să se lepede de Domnul. Pentru Iehova această provocare a fost una sfidătoare, şi de aceea a şi acceptat-o. Iov era bogat în bunuri lumeşti, era înconjurat de o familie fericită şi se bucura de sănătate, pace şi linişte. Diavolul a declarat că dacă acele lucruri i-ar fi fost luate, Iov L-ar fi blestemat pe Dumnezeu. Pentru a răspunde acestei încercări, Iehova a spus: „Iată, ţi-l dau pe mână”, ceea ce însemna „ia-l, ai libertatea de a-l face să mă blesteme dacă poţi”. Prin urmare, Satan l-a lovit pe Iov cu o boală dezgustătoare, din cauza căreia a suferit atât de mult, încât propria lui nevastă i-a spus: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu, şi mori!” (Iov 2:9) Dar Iov a fost de neclintit în faţa acestor încercări şi şi-a menţinut integritatea faţă de Dumnezeu. Diavolul a continuat să îi provoace suferinţă lui Iov, făcându-i pe diverşi pioşi să îl chinuie pe Iov, care de-a lungul acestei agonii a rămas firm pe poziţie şi credincios Celui Preaînalt. Experienţa prin care a trecut Iov serveşte drept pildă acelora care, de dragul binelui, îndură suferinţa şi persecuţiile la care sunt supuşi, păstrându-şi loialitatea faţă de Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu i-a dat mână liberă diavolului în a I se împotrivi şi a-i persecuta pe cei ce Îl servesc, nu fusese dezvăluit pe atunci nici măcar îngerilor. Totuşi este cert că Dumnezeu are un timp definit în care va dezvălui motivul, iar în timpul binestabilit Dumnezeu va aduca chestiunea la un climax glorios. Ceea ce a urmat de atunci încolo, arată că Dumnezeu i-a permis diavolului să ispitească oamenii timp de secole, în special

Cuprins

prin intermediul religiei, folosind-o ca instrumentul prin care şi-a extins provocarea. Sosind ziua socotelilor, când această problemă trebuia să fie lămurită, a sosit prin urmare, şi momentul în care Dumnezeu a explicat motivele din spatele deciziei Sale persoanelor care îşi doreau să afle adevărul.

Israelul organizat

37. Descendenţii lui Iacov, numiţi acum Israel, au fost organizaţi într-o naţiune şi puşi sub conducerea lui Moise. Acest lucru s-a întâmplat după eliberarea lor miraculoasă din Egipt, atunci când se aflau la poalele Muntelui Sinai, când Dumnezeu le-a oferit lor legea Sa fundamentală şi dispoziţiile Sale. Zece este un număr simbolic, care denotă deplinătatea, perfecţiunea, iar cele ce sunt cunoscute sub denumirea de „cele zece porunci" reprezintă de fapt toate regulile divine oferite de Dumnezeu omului. În aceste reguli este specificat că toate îndatoririle şi activităţile omului trebuie desfăşurate în deplină armonie cu poruncile fundamentale ale Lui Dumnezeu. Naţiunea Israelului era diferită de restul naţiunilor şi oamenilor, deoarece Israelul era poporul ales de Dumnezeu, popor prin care el făcea preziceri profetice despre ceea ce va urma. (1. Cor. 10:11) Observaţi cum a oferit Dumnezeu legea sa fundamentală acelui popor, o lege care se aplică tuturor care fac voia Domnului. „În luna a treia după ieşirea lor din ţara Egiptului, copiii lui Israel au ajuns în ziua aceea în pustiul Sinai. După ce au plecat de la Refidim, au ajuns în pustiul Sinai şi au tăbărât în pustiu. Israel a tăbărât acolo, în faţa muntelui. Moise s-a suit la Dumnezeu. Şi Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: "Aşa să vorbeşti casei lui Iacov şi să spui copiilor lui Israel: "Aţi văzut ce am făcut Egiptului şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel." Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului şi le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: "Vom face tot ce a zis Domnul!" Moise a spus Domnului cuvintele poporului." – Exod 19:1-8.

38. Dumnezeul Iehova i-a comunicat lui Moise legea Sa, care a fost scrisă pe tăbliţe de piatră: „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu." (Exod. 31:18) Nemărginita putere a Atotputernicului Dumnezeu îi permite să scrie atât în piatră cât şi în nisip. Orice persoană care crede în existenţa Lui Dumnezeu, şi crede că El îi va răsplăti pe cei care cred în El, observă cum Dumnezeu s-a asigurat ca Biblia să fie scrisă şi păstrată în siguranţă de-a lungul timpului. Nimeni niciodată nu a fost capabil să distrugă Biblia, deşi au existat numeroase încercări de a face acest lucru. Este clar că diavolul a făcut toate eforturile posibile de a distruge Biblia, iar în ziua de astăzi el se foloseşte de habotnici pentru a discredita Cuvântul Lui Dumnezeu şi pentru a-i face pe oameni să îşi piardă încrederea în Sfintele Scripturi.

Cuprins

Motivul pentru Lege

39. Dacă toate făpturile ar fi perfecte şi supuse Lui Iehova, atunci nu ar mai fi nevoie de o lege scrisă care să indice ceea ce este drept şi care să le ordone oamenilor să se abţină de la ceea ce este greşit. Făpturile perfecte nu sunt motivate de niciun interes în a face bine. Rasa umană a fost imperfectă începând cu izgonirea lui Adam şi a Evei din Eden, iar în momentul când israeliţii au fost eliberaţi din Egipt, omenirea era mult mai depravată din cauza căderii omului şi a influenţei lui Satan. Legile sunt necesare pentru oamenii imperfecţi, care au nevoie de un ghid clar care să le indice calea cea dreaptă, după cum este scris: „căci ştim că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege şi nesupuşi, pentru cei nelegiuiţi şi păcătoşi, pentru cei fără evlavie, necuraţi, pentru ucigătorii de tată şi ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni." – 1. Tim. 1:9.

40. Iubirea, expresia perfectă a neegoismului, este împlinirea completă a legii, ceea ce face inutilă punerea legii în aplicare. (Rom. 13:10) Însăşi esenţa legii este întipărită în sufletul fiecărei creaturi aflate în armonie cu Dumnezeu. La momentul în care israeliţii au fost adunaţi pe Muntele Sinai, diavolul îi avea deja în slujba sa pe aproape toţi locuitorii pământului, pe care îi aştepta deci distrugerea. Dumnezeu i-a protejat pe israeliţi de acea influenţă distructivă. Legea pe care Dumnezeu a oferit-o israeliţilor nu era pentru beneficiul Său, ci în totalitate pentru beneficiul omenirii. Dacă o persoană se va afla de partea diavolului va muri cu siguranţă, însă dacă va fi de partea Lui Dumnezeu, va trăi veşnic. Dumnezeu le-a oferit israeliţilor legea Sa, prin intermediul lui Moise. Această lege se aplică tuturor celor care îşi doresc să facă bine, iar legea cea dintâi, sau prima poruncă atât în ordine, cânt şi în importanţă este: „Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte şi a zis: "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii, până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, şi Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele." – Exod. 20:1-6

41. Legea Lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată, pentru că nici Dumnezeu nu se schimbă. (Mal. 3:6) Legea Sa arată calea spre viaţă veşnică. Niciunei făpturi care încalcă legea Lui Dumnezeu în mod voit, nu i se va da viaţă veşnică. Acelaşi lucru se va întâmpla şi dacă o persoană îl alege pe altul drept dumnezeu. Atunci când o persoană încalcă poruncile Lui Dumnezeu, trece de partea diavolului, ceea ce îl va duce la distrugere. Deci, pentru beneficiul omului, Dumnezeu a oferit legea sa ca acesta să nu aibă alţi dumnezei în afară de El, deoarece Dumnezeu este sursa unică a vieţii. Religia a fost şi este cel mai eficace instrument folosit pentru a-l induce pe om în eroare şi pentru a-l face să încalce poruncile Lui Dumnezeu.

(Va fi continuat)

Cuprins

Întrebări pentru studiu:

1. De ce este acum atât de important ca martorii Lui Iehova să se informeze pe deplin despre orginea, practica şi efectele religiei, iar răutatea din religie să fie dată în vileag? Explicaţi persecuţia celor care propovăduiesc aceste adevăruri.
2. Care a fost scopul potopului? Dar urmările acestuia? Explicaţi 2. Pet. 3:5,6!
3. Explicaţi dacă „veacul acesta" va stărui sau nu pentru totdeauna, şi de ce da sau nu?
4. Ce este un legământ? De ce le-a oferit Dumnezeu oamenilor legământul cu privire la caracterul sfânt al vieţii?
5, 6. Descrieţi cum a reuşit diavolul să îi facă pe oameni să încalce legământul cu Dumnezeu, şi cum a instaurat practicarea religiei după potop.
7. Cum şi de ce au ajuns religia, politica şi comerţul să fie atât de strâns legate?
8, 9. Explicaţi motivul construirii Turnului Babel. Arătaţi semnificaţia acestui nume.
10-12. Identificaţi Babilonul. Arătaţi cum „dragostea pentru bani" este „rădăcina tuturor relelor".
13. Cum dovedesc faptele că Babilonul „a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei"?
14, 15. Descrieţi cele două mari organizaţii existente în prezent, precum şi armele şi metodele folosite de către fiecare.
16-18. Ce ne spune Cuvântul Divin despre credincioşii martori ai Lui Iehova, de dinaintea lui Avraam? Cum s-a comportat Iehova cu Avraam? Care era scopul Său?
19-21. Pe scurt: (a) descrieţi naţiunea Egiptului în vremea lui Avraam. (b) Explicaţi cum trăiau israeliţii acolo, sub conducerea faraonului, şi opresiunile la care erau supuşi. (c) Descrieţi eliberarea israeliţilor de sub asupritori. (d) Explicaţi semnificaţia profetică şi scopul celor mai sus menţionate.
22. Cum putem şti cu siguranţă că faptele citate anterior sunt adevărate şi pe deplin credibile?
23. Spuneţi pe scurt cum am ajuns să avem Biblia.
24. Explicaţi de ce unele persoane nu cred în existenţa unui Dumnezeu Atotputernic, şi prin urmare nu cred nici în Biblie.
25. Potrivit autorilor de psalmi, apostolilor şi lui Isus, care este originea şi scopul Sfintelor Scripturi, a Bibliei? Cum le-a oferit Iehova oamenilor care îşi doreau să afle adevărul, posibilitatea să Îi înţeleagă Cuvântul?
26. Cine, şi în ce împrejurări, poate înţelege Cuvântul Lui Dumnezeu?
27. Explicaţi de ce mulţi clerici neagă Biblia.
28. De ce nu este sigur să ne încredem în învăţăturile oamenilor? În aceste condiţii, cum pot afla oamenii adevărul?
29. De ce încearcă liderii religioşi să îi împiedice pe oameni să studieze şi să înţeleagă Biblia?

Cuprins

30. Explicaţi continua împotrivire şi asuprire a oamenilor care au încercat să Îl slujească pe Dumnezeu, începând cu momentul răzvrătirii din Eden şi până în prezent.
31, 32. Explicaţi de ce Dumnezeu i-a permis diavolului să rămână în viaţă şi să îşi continue răutăţile. De ce aceste adevăruri le sunt explicate acum oamenilor?
33. De ce i-a permis Dumnezeu diavolului să îi opreseze pe cei credincioşi Lui şi de ce nu i-a protejat pe aceştia?
34-36. De ce sunt menţionate în Scripturi numele unor persoane care I-au fost credincioase Lui Iehova şi care s-au împotrivit diavolului? Relataţi întâmplarea prin care a trecut Iov, explicând cum a reuşit acesta să îşi menţină loialitatea faţă de Dumnezeu. De ce s-a îngrijit Dumnezeu ca cele scrise să înţelese acum?
37. Care a fost legea dată de Iehova israeliţilor, la poalele Muntelui Sinai? Ce semnifică expresia „cele zece porunci”? Care este diferenţa dintre legea fundamentală şi regulile lui Dumnezeu! Relataţi cum le-a oferit Dumnezeu israeliţilor legea Sa fundamentală. De ce a dat El această lege doar naţiunii lui Israel, şi s-a ocupat în mod special cu acea naţiune?
38. Explicaţi (a) încercările repetate de distrugere a Bibliei şi eforturile făcute pentru a o discredita. (b) Conservarea şi protejarea ei de-a lungul vremii.
39-41. Cu ajutorul Scripturilor, explicaţi care este motivul pentru Lege? Care este „cea dintâi poruncă”? Ştiind toate acestea, ce putem observa acum despre religie şi practicarea ei?

VIZIUNEA

Iehova Dumnezeul este Împăratul veşnic, Conducătorul fără de sfârşit. „[Iehova] este Dumnezeul adevărat; El este Dumnezeul cel viu, şi Împăratul veşnic; pământul se va zgudui din cauza mâniei Sale iar naţiunile nu vor putea îndura furia Sa.” (Ier. 10:10) El este Dumnezeul Etern al ordinii iar organizaţia Sa este una veşnică; din lipsa unui termen mai potrivit, vom spune că organizaţia Sa este una universală. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu arată clar că scopul Său este de a avea o organizaţie „desprinsă fără mâini” (sau luată) din organizaţia Sa universală, care să fie apoi transformată în capitala întregii Sale organizaţii. (Dan. 2:34) Această organizaţie capitală mai este denumită în Cuvântul Său drept casa „domnitoare” sau casa „regală”.

Satana, duşmanul Lui Iehova, şi-a construit propria casă, sau organizaţie, numindu-se conducătorul ei; această organizaţie este una incredibil de ticăloasă. Ea este formată atât din părţi văzute, cât şi din părţi nevăzute, denumite „ceruri şi pământ”. Satana şi îngerii săi păcătoşi formează partea nevăzută a organizaţiei, în timp ce naţiunile pământului conduse de oameni ticăloşi constituie partea văzută a organizaţiei sale. Iehova Îşi va abate mânia asupra întregii organizaţii a Satanei, urmând ca nicio parte a acestei organizaţii ticăloase să nu poată rezista mâniei Atotputernicului, după cum a declarat şi profetul Său – Ieremia. Iehova nu i-a pus

Cuprins

piedici Satanei în înălţarea organizaţiei sale ticăloase, ci dimpotrivă, i-a permis diavolului şi organizaţiei sale să îşi desfăşoare lucrările timp de foarte multe secole, urmând ca la momentul stabilit de El, Dumnezeu să Îşi manifeste puterea supremă. – Ex. 9:16, Leeser.

La momentul stabilit de către Iehova, toate făpturile vor putea vedea nechibzuinţa Satanei. Iehova va folosi în curând măreaţa Sa „Piatră" pe care „a desprins-o din muntele Său (din organizaţia Sa universală) fără mâini", pentru a distruge organizaţia Satanei şi pentru a o face pe aceasta asemeni plevei luate de vânt. (Dan. 2:45) Acea Piatra măreaţă a Lui Iehova este Piatra de Temelie a Sionului; cu alte cuvinte, ea este Isus Cristos. Iehova i-a permis Satanei să o persecute pe măreaţă Sa „Piatră", după care L-a înălţat pe Cristos, I-a dat un nume mai presus decât oricare altul, şi le-a poruncit tuturor creaţiilor să se închine înaintea Lui. – Filip. 2:9-11.

Iehova Îşi înalţă casa Sa regală pentru a locui în ea, sau pentru a se întâlni acolo cu toate făpturile care Îi sunt supuse. Membrii acelei case regale sunt în număr limitat, şi fiecare dintre aceştia trebuie să fie un biruitor. Isus Cristos, Capul organizaţiei regale, l-a biruit pe duşman – iar asemeni Lui trebuie să facă toţi membrii ei. „În această lume veţi avea necazuri, însă curaj! Eu am biruit lumea." (Ioan 16:33) „Pe cel care biruie îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu; iar el nu va mai ieşi din acesta; şi voi scrie pe el numele Dumnezeului meu, şi numele oraşului Dumnezeului meu, care este Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul meu; şi voi scrie pe el numele meu nou." – Rev. 3:12.

Duşmanul şi organizaţia sa vor face o ultimă şi disperată încercare de a se împotrivi organizaţiei Lui Iehova, însă vor eşua. „Aceştia vor lupta împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, căci El este Domnul domnilor, şi Împăratul împăraţilor; şi toţi cei care sunt alături de El vor birui şi ei, toţi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi." (Rev. 17:14, V.R.) Este de înţeles de ce în Cuvântul Lui Dumnezeu îi este oferită atât de multă atenţie celei mai importante părţi din măreaţa Sa organizaţie. Cu mult timp în urmă, Iehova a creat foarte multe tablouri profetice referitoare la organizaţia Sa, toate acestea fiind scrise pentru ajutorarea şi mângâierea rămăşiţelor aflate acum pe pământ.

Iehova a folosit naţiunea Israelului în crearea acestor tablouri profetice despre casa Sa regală. Totodată El l-a folosit pe Nebucadneţar drept instrument care să distrugă acea naţiune simbolică din cauza îndepărtării ei de legământul încheiat cu Dumnezeu şi din cauza alăturării ei forţelor duşmanului. În anul 617 î.Cr. Dumnezeu i-a permis lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, să îi ducă în captivitate pe foarte mulţi evrei; printre aceştia se afla şi profetul Ezechiel. La cinci ani după aceea, în anul 612 î.Cr., Iehova i-a oferit lui Ezechiel o viziune a măreţei Sale organizaţii, făcându-l să scrie o profeţie despre ea. Şase ani mai târziu, şi anume în anul 606 î.Cr., Ierusalimul a fost distrus iar templul construit de Solomon a fost ars din temelii. În anul 592 î.Cr., Ezechiel a primit o viziune datorită căreia a început să scrie o profeţie despre adevăratul templu al Lui Iehova. Pe atunci, Ezechiel avea în jur de cincizeci de ani şi încă se afla în captivitate

Cuprins

alături de alţi evrei, în Babilon. Cincizeci şi şase de ani mai târziu, în anul 536 î.Cr., Zorobabel a început lucrarea de reconstruire a templului. Lucrarea a fost întârziata timp de şaisprezece ani, fiind terminată în anul 515 î.Cr. Trecuseră aproximativ şaptezeci şi şapte de ani din momentul viziunii lui Ezechiel, până în momentul în care Zorobabel a terminat reconstruirea templului din Ierusalim; templul a fost distrus ulterior. Prin urmare, profeţia lui Ezechiel despre templu arată că acesta are o importanţă mult mai mare decât orice altă clădire înălţată de om.

Al patruzecilea capitol din profeţia lui Ezechiel începe cu aceste cuvinte: „În al douăzeci şi cincilea an al captivităţii noastre, la începutul anului, în a zecea zi a lunii, în al paisprezecelea an de la dărâmarea oraşului, chiar în ziua aceea, mâna Domnului a fost peste mine, şi m-a dus în locul acela." Ezechiel a mai transmis o singură profeţie după cea legată de casa regală. Întâlnim această profeţie în Ezechiel 29:17, ea fiind înregistrată în al douăzeci şi şaptelea an de captivitate; profeţia dezvăluie ceea ce Iehova urma sa îi facă Egiptului – simbol al organizaţiei Satanei, prin Reprezentantul Său Oficial.

Iehova a făcut ca profetul Său, Maleahi, să prezică o lucrare făcută de Mesagerul Lui – Isus Cristos, lucrare care poartă denumirea de „pregătire a căii înaintea Domnului"; imediat după îndeplinirea acelei lucrări, Isus Cristos, Mesagerul, va veni la Templul Său. (Mal. 3:1) Pe baza celor întâlnite în Scripturi, lucruri sprijinite de faptele observate în capitolul unsprezece al cărţii „Răzbunarea", volumul al III-lea, vedem că Isus Cristos, Mesagerul Lui Iehova, a venit la templul Său în anul 1918, însă adevăraţii Săi adepţi de pe pământ nu şi-au dat seama de acest lucru decât în anul 1922. Acela a fost momentul în care adevăraţii oameni ai Lui Dumnezeu au aflat că Isus Cristos a venit la templul Său cu scopul de a judeca şi de a săvârşi o lucrare de purificare asupra clasei sfinte. Atât lucrarea de purificare, cât şi cea de propovăduire a adevărului despre venirea Domnului, trebuiau îndeplinite înainte ca adevăraţii fii ai Lui Levi sa Îi poată oferi Domnului o ofrandă în neprihănire. (Mal. 3:2,3) Prin urmare, ne dăm seama că lucrarea de purificare a clasei „fiilor lui Levi" nu a fost terminată până în anul 1922. Astfel, anul 1922 reprezintă cel mai timpuriu moment în care clasa prevestită de Ezechiel putea să înceapă să vadă îndeplinirea viziunii sale despre templu. Deşi în anul 1917 a existat o încercare de a explica viziunea pe care Ezechiel a avut-o despre templu, a fost imposibil ca vreo făptură umană să o înţeleagă.

Viziunea i-a fost oferită lui Ezechiel la începutul anului, şi anume în luna lui Nisan; aceasta reprezenta începutul anului conform poruncii Lui Dumnezeu. (Ex. 12:2) Remarcaţi că acest lucru a avut loc în a zecea zi a lunii, exact în ziua în care trebuia ales mielul pascal. (Ex. 12:3) Tot aceasta a fost aceeaşi zi a anului în care Isus a intrat în Ierusalim şi a fost oferit drept Împărat pentru evrei – ceea ce a reprezentat aşezarea Pietrei la scară mică; Piatra însă, a fost respinsă de către israeliţi. (Mat. 21:42) Tot aceea a fost ziua în care Isus a intrat în templul Ierusalimului şi l-a curăţat de elementele mercantile, spunându-le celor care au

Cuprins

folosit casa Domnului pentru câştiguri personale: „Luaţi aceste lucruri de aici; nu faceţi din casa Tatălui Meu o casă de negoţ.” (Ioan 2:16). „Şi [El] le-a spus, este scris, „casa Mea se va chema o casă de rugăciune”, însă voi aţi făcut din ea o peşteră de hoţi.” – Mat. 21:13.

Ierusalimul prevestea „Creştinătatea” care a fost lovită din cauza „războiului din ceruri”, război care a început în anul 1914. La paisprezece ani după începerea acelei lupte, şi anume în anul 1928, Iehova le-a oferit oamenilor care încheiaseră un legământ cu El şi care se aflau la acea vreme pe pământ, o primă înţelegere a adevărului despre organizaţia Sa, aşa cum a fost ea simbolizată în primul capitol al profeţiei lui Ezechiel. Acest adevăr a fost declarat pentru prima dată în anul 1928 la Convenţia Martorilor Lui Iehova din Detroit. (Vedeţi „Turnul de Veghere”, 1928, pag. 263) Războiul prin care „Creştinătatea” a fost lovită s-a sfârşit în anul 1918, iar paisprezece ani mai târziu, în anul 1932, Dumnezeu a permis publicarea înţelesului viziunii lui Ezechiel despre templu. Faptele arată că Ezechiel a primit viziunea despre templu la paisprezece ani după distrugerea Ierusalimului. Oamenii Lui Dumnezeu, prevestiţi de Ezechiel, nu se puteau aştepta să înţeleagă această viziune decât în momentul stabilit de Domnul; totodată, ei nu se puteau aştepta să înţeleagă dintr-odată întreg adevărul în ceea ce Îl priveşte. Când ei înţeleg adevărul îşi dau seama că înţelegerea vine de la Domnul, şi nu de la vreun om. Ezechiel nu a ales în mod special ziua în care să îşi înceapă profeţia. El se afla în mânile Domnului care a aranjat toate lucrurile şi care Şi-a revărsat spiritul asupra lui Ezechiel. La fel, nici rămăşiţele nu au ales momentul în care să înţeleagă Cuvântul Lui Dumnezeu şi în care să înceapă să propovăduiască adevărul. „Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o.” (Ps. 118:24) Aceasta este ziua aleasă de Domnul în care „tinerii [...] vor vedea viziuni” şi în care îşi vor da seama de îndeplinirea măreţei viziuni care i-a fost oferită lui Ezechiel. Puterea Domnului este deasupra clasei „slujitorului credincios”, iar datorită acestui lucru, membrilor ei le este permis să înţeleagă adevărul.

Iehova l-a folost pe Ezechiel pentru a transmite profeţia care se află în prezent în curs de îndeplinire. Ceea ce a văzut Ezechiel a fost o viziune; ea nu a fost un simbol, ci o profeţie. Astfel, nu trebuie să căutăm ceea ce ea simboliza, ci trebuie să fim atenţi la îndeplinirea ei. „În viziunile de la Dumnezeu, El m-a adus în ţara lui Israel, şi m-a aşezat pe un munte foarte înalt, pe care se afla construcţia unui oraş, spre sud.” (Ezec. 40:2) În acea perioadă Ezechiel se afla în captivitate, iar Israelul era pustiit; situaţia a continuat astfel până la sfârşitul perioadei de şaptezeci de ani. Ceea ce Ezechiel a văzut a fost „ţara care a fost adusă înapoi de la sabie, şi care a fost adunată din multe popoare.” (Ezec. 38:8) În viziunea pe care a avut-o Ezechiel, el spune că a fost „adus în ţara”; această profeţie arată că la momentul stabilit de Dumnezeu, oamenii Săi devotaţi vor fi eliberaţi din Babilon (din organizaţia Satanei) şi vor fi aduşi în Sion (în organizaţia Lui Dumnezeu), ei urmând să formeze un popor separat şi special care Îl va venera şi sluji pe Dumnezeu.

Cuprins

Ezechiel declară că s-a privit cum era aşezat pe un munte foarte înalt. Acela era un simbol al Muntelui Sion, „muntele casei Lui Dumnezeu” (Isa. 2:2,3), simbol al organizaţiei Sale. Acela este locul în care cele 144000 de persoane vor sta alături de Isus Cristos. (Rev. 14:1) Această viziune a fost asemănătoare cu cea pe care a avut-o Ioan, el descriind că de pe vârful unui „munte măreţ şi înalt” a asistat la coborârea Ierusalimului sfânt. (Rev. 21:9,10) Pe vârful muntelui se află templul Lui Dumnezeu, sau casa Sa regală. „Aceasta este legea casei; pe vârful muntelui, tot terenul ei de jur împrejur este preasfânt. Iată, aceasta este legea casei.” – Ezec. 43:12.

În viziunea sa, Ezechiel a văzut templul înălţat în „partea sfântă a ţării”, în nord, în timp ce oraşul se afla „spre sud”. (Ezec. 45:1-6; 48:15-30) Numele acelui oraş este Iehova-Shammah. Atât oraşul cât şi templul sunt situate pe munte. Viziunea arată că ea nu se poate referi la vreun munte din Palestina, deci ea nu va fi îndeplinită ad litteram în acest ţinut. Scripturile nu susţin concluzia potrivit căreia templul din viziunea lui Ezechiel va fi construit vreodată în Palestina. Din moment ce viziunea sa este o profeţie, ea prevesteşte un templu mult mai mare şi un oraş construit prin puterea divină.

Ezechiel descrie că se afla „pe un munte foarte înalt”, unde fusese adus de către Iehova. În timpul Războiului Mondial, Iehova i-a ferit pe credincioşii Săi de violenţele organizaţiei Satanei, iar imediat după aceea i-a adus în organizaţia Sa şi le-a dat foarte multe lucruri de făcut. Aceea a fost o justificare parţială a numelui Său, ea fiind prevestită de aducerea lui Ezechiel pe acel munte înalt, în viziunea pe care a avut-o. Promisiunea Lui Dumnezeu este de a le proteja pe rămăşiţe în timpul bătăliei Apocalipsei, aceasta fiind încă o justificare a numelui Său.

Din locul în care se afla pe munte, Ezechiel a zărit un om. „El m-a dus acolo, şi iată, acolo se afla un om, a cărui înfăţişare era asemeni alamei, iar în mână avea o funie de in, şi o trestie de măsurat; iar el stătea în poartă [în poarta templului].” (Ezec. 40:3) Omul avea înfăţişarea asemeni cuprului (termen tradus greşit în acest text drept „alamă”). Cuprul este unul dintre metalele nobile menţionate în Scripturi. Înfăţişarea acestui om indică că el nu era o simplă făptură umană, ci una dintre făpturile cereşti ale Lui Dumnezeu, făptură trimisă să îndeplinească o sarcină foarte importantă. Dacă făptura pe care a văzut-o Ezechiel ar fi fost umană, nu era necesar să se spună că ea avea înfăţişarea asemeni cuprului. Înfăţişarea metalică este folosită pentru a arăta o superioritate faţă de făpturile umane. În viziunea care i-a fost oferită lui Ioan pe insula Patmos el Îl descrie pe Isus Cristos ca fiind un om ale cărui „picioare erau asemeni alamei [cuprului], ca şi când ar arde în cuptor; iar vocea Sa era ca vuietul multor ape.” – Rev. 1:15.

Omul pe care l-a văzut Ezechiel avea „o funie de in” in mână, şi „o trestie de măsurat”. Inul denotă dreptate, iar în mod simbolic arată că omul acela se afla acolo pentru a măsura în dreptate. El avea tot ceea ce era necesar pentru a măsura volumul sau adâncimea, pentru a măsura perpendicularitatea, dar şi înălţimea şi

Cuprins

lungimea. Omul stătea în poartă cu echipamentul de măsurat, lucru care simbolizează că judecata va începe la casa Lui Dumnezeu.

Ioan, pe care îngerul Domnului l-a făcut să scrie Cartea Revelaţiei, sprijină cele spuse de Ezechiel, el scriind: „Şi mi s-a dat o trestie ca un toiag; iar îngerul stătea, şi mi-a spus: Ridică-te şi măsoară templul Lui Dumnezeu, şi altarul, şi pe toţi cei care se închină in el." (Rev. 11:1) Domnul l-a făcut pe apostol să scrie: „Judecata trebuie să înceapă la casa Lui Dumnezeu." (1. Pet. 4:17) Mai este scris: „Voi face din judecată o sfoară de măsurat." (Isa. 28:17) Funia de in şi trestia simbolizează scopurile dezvăluite ale Lui Iehova, cu alte cuvinte, ele simbolizează o înţelegere mult mai precisă a acestor scopuri, astfel încât oamenii care se află într-un legământ cu Dumnezeu să se poată măsură singuri. Ei nu se măsoară potrvit propriilor reguli, ci trebuie să se măsoare după standardele Domnului, instrumentele de măsurat aflându-se în mâinile Mesagerului ceresc. „Căci noi nu îndrăznim să ne includem în rândurile unora, sau să ne comparam cu unii care se recomandă singuri; căci cei care se măsoară cu ei înşişi şi se compară cu ei înşişi, nu sunt înţelepţi." – 2. Cor. 10:12.

Omul pe care l-a văzut Ezechiel stătea la intrarea în templul Lui Iehova. Poziţia sa acolo era ca o invitaţie adresată lui Ezechiel pentru ca el să se apropie şi să intre în templu, lucru care trebuia făcut potrivit regulilor divine. Clasa pe care Ezechiel a prevestit-o va fi adusă în organizaţia sfântă a Lui Dumnezeu, la momentul stabilit de El.

SCRISORI

Lucrarea cu fonograful

Dragi fraţi:

Experienţa confirmă efectivitatea fonografului în lucrarea de mărturie. De asemenea, dovedeşte că încă avem mult de lucrat la ceea ce priveşte introducerea subtilă a fonografului ca să fim primiţi în mai multe case vizitate.

Neputând lăsa prea multe reviste la locuitorii săraci ai unui sat pescăresc, fonograful, folosit în public, pe străzi şi în curţi, a atras o mulţime care a primit mesajul astfel.

Când am dus o carte tradusă pe italiană unui italian care nu vorbea sau înţelegea deloc engleza, pornind fonograful, am adunat membrii înţelegători de engleză a familiei de prin toată casa. Pe acestea persoane nu le-am fi putut contacta cu ocazia acelei vizite fără utilizarea fonografului.

Într-o duminică am petrecut cinci ore în două case de calitate inferioară, cu câte cincisprezece camere fiecare. Deşi multe camere n-au fost ocupate atunci, am folosit fonograful de unsprezece ori, ne-au ascultat douăzeci şi şapte de persoane, şi în afară de literatura pe care am lăsat-o cu ajutorul fonografului în acea zi, am aranjat mai multe vizite ulterioare cu fonograful, şi am livrat chiar şi câteva cărţi şi o biblie. Pliantul de obicei l-am folosit după ce a fost ascultată înregistrare, ca o

Cuprins

metodă de a introduce literatura. Este destul de sigur că pe aceşti oameni nu i-am fi putut contacta fără ajutorul fonografului. Nu am putut oferi un număr foarte mare de reviste, ceea ce au acceptat, au acceptat în principiu datorită fonografului, dar ceea ce contează este că mesajul împărăţiei a fost prezentat clar acestor oameni. Încă n-au fost contactaţi, cu toate că teritoriul acela a fost parcurs de mai multe ori. Mulţi dintre ei sunt duri şi dificili, şi nu ar fi venit la uşă să citească un pliant.

Un alt caz: un om a rugat un martor să se întoarcă altă dată cu cartea „Bogăţie", pentru că atunci nu avea bani. Când cartea a fost livrată, tot n-avea bani „să cumpere nimica", dar a ascultat o înregistrare împreună cu soţia, a început o discuţie biblică, în timpul căreia a ascultat şi mai multe înregistrări, şi într-un final acceptat nu numai cartea „Bogăţie", dar a comandat şi o biblie, şi cartea „Pregătire". Un alt om a spus: „Înainte să începi înregistrarea, trebuie să-ţi spun că nu am nici un ban, şi nu pot cumpăra nimic." În timp ce asculta „Împărăţia", a întrebat: „Cartea vorbeşte despre ce vorbeşte şi el?" După ce s-a terminat discursul, a cumpărat cartea „Bogăţie", făcând acea contribuţie.

Putem aminti foarte multe exemple. Se pare, totuşi, că mai important decât numărul revistelor cumpărate sau numărul celor care acceptă adevărul drept rezultat este faptul că fonograful se dovedeşte a fi un instrument atât de efectiv în prezentarea mesajului împărăţiei în faţa oamenilor într-un mod simplu, în care îl şi înţeleg; ceea ce până la urma urmei este datoria noastră.

Fonograful este arma cea mai efectivă

Dragi fraţi:

Am primit cele optsprezece discuri în condiţii bune, mulţumit să fie lui Iehova; fonograful este un instrument într-adevăr minunat în lucrarea de mărturie pentru o persoană surdă. Joi (3-11-37) grupa din Queens mi-a împrumutat un disc (Nr. 101-102). Ziua următoare m-am dus într-un magazin de pantofi. Doamna de acolo m-a informat că a citit cartea „Bogăţie". M-am oferit să-i pun o înregistrare. A fost de acord, aşa că am redat „Valoarea cunoştinţei". A ascultat foarte atent, iar apoi a întors înregistrarea ca să asculte „Bogăţii". Drept rezultat am predat setul întreg de cincisprezece cărţi legate. Pentru setul întreg am primit o pereche de pantofi. Acum câteva săptămâni, într-o duminică am întâlnit o doamnă de culoare, căreia i-am redat două înregistrări. Am aflat că are deja cinci cărţi. O săptămână mai târziu i-am dus patru cărţi legate şi patru discursuri. Seara aceasta i-am dus ce a mai rămas din setul de cărţi (şapte cărţi). Acum se află în posesia tuturor celor şaisprezece cărţi. Am redat şi ultimele înregistrări cu ocazia celei de a treia mea vizite, şi toate le-au plăcut. Crede că sunt bune. Acum văd (după toate experienţele minunate) că am făcut o greşeală că n-am început să lucrez cu fonograful mai repede. Cele mai multe cărţi pe cale le-am vândut, chiar şi seturile mici, nu le-am fi putut vinde fără ajutorul fonografului. Fonograful cu siguranţă este cea mai efectivă armă împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale. Un motiv pentru care am ezitat să folosesc fonograful a fost faptul că sunt surd. M-am gândit că mulţi m-ar întreba dacă sunt într-adevăr surd. Dar am primit foarte puţine întrebări legate de

Cuprins

subiect. Un alt lucru pentru care sunt recunoscător, sunt foile pliante în atâtea limbi. Totdeauna le iau cu mine, iar când mă întâlnesc cu cineva de limba străină, îl întreb şi-i dau pliantul în limba lui. Rezultatul a fost că pot vinde mai repede, şi ne înţelegem mai bine. Acum niciodată nu pornesc fără fonograf, sau pliantele în toate limbile. Astfel sunt mult mai efectiv în punerea „mărturie pentru naţiuni".

Bucurându-mă în serviciul împărăţiei,

H. L. Huck, *pionier.*

Suntem fericiţi să ascultăm fonograful

Dragă frate Rutherford:

Am fost cu toţii fericiţi când am auzit că ai fost de acord să vii la Oakland pentru congres şi pentru noi; şi suntem bucuroşi să te vedem din nou. Sper că eşti în bună sănătate, şi că te-ai odihnit după serviciul plin de bucurii pe care l-ai oferit zilnic în timpul congresului pentru beneficiul nostru.

Armaghedon se apropie cu fiecare zi ce trece. Tot ce este în lumea aceasta şi-a părăsit condiţia normală pe care o cunoaştem, mai ales în ţara noastră.

Astăzi o soră şi eu am găsit trei case unde toţi au fost încântaţi să asculte „Marea mulţime" prin fonograf. O doamnă a spus că ea înţelege Biblia la fel, referindu-se la marea mulţime.

Avem nevoie de tine, frate Rutherford, pentru că eşti puternic în credinţă, şi-i mare necazul asupra poporului. Dumnezeu a promis în bunătatea lui că-i va proteja pe toţi cei care ţin poruncile Lui într-un mod credincios, şi sunt ascultători în serviciul pentru popor, ca să primească viaţă după voia lui Iehova Dumnezeu.

Trebuie să-ţi mulţumesc consolarea care a provenit din stiloul tău, şi-ţi apreciem amabilitatea arătată când se părea că nimeni nu este în apropiere să ne ajute. Trebuie să-ţi spun despre cartea „Profeţie" că a fost un studiu încântător pentru mine, fiind scrisă prin pură inspiraţie, şi fiind atât de adevărată, şi plină de demnitate blândă, precum Scripturile.

Când am văzut în indexul cărţii „Iehova" titlul „Legământ pentru împărăţie", am ştiut că în sfârşit voi afla cum lucrează Iehova cu noi, dacă este să fim din clasa împărătească. Bineînţeles că există unii care sunt perfecţi în iubirea lor pentru Iehova Dumnezeu şi Isus Hristos. Aceştia sunt, conform Scripturilor, cei care iubesc fraţii, după cum ştii şi tu, amintiţi în multe cărţi şi *Turnul de Veghere*.

Un martor al lui Iehova în serviciul împărăţiei,

Ruth E. Patterson.

Binecuvântările lui Iehova prin fonograf

Dragul meu frate Rutherford:

Nu pot să mă abţin, şi trebuie să-ţi răpesc un pic din timpul tău, ca să-ţi povestesc una dintre multele experienţe magnifice cu noua îngrijire a Domnului: fonograful.

Cuprins

O doamnă m-a căutat unde lucrez şi m-a întrebat: „Dumneavoastră sunteţi cel care predicaţi Evanghelia cu fonograful?” Presupun că a auzit despre avansarea mesajului cu ajutorul fonografului.

Am luat măsurile necesare ca să asculte fonograful în casa ei, iar ea, după ce a ascultat înregistrarea, mi-a spus: „Am primit mai multe informaţii din acest discurs, care are doar patru minute şi ceva, decât de la soţul meu, care este un preot de mai mulţi ani.”

Mai mult, m-a invitat la o adunare în biserica lor. A spus că va anunţa dinainte comunitatea ca toţi să fie prezenţi la această „întâlnire bună”.

Experienţele mele sunt atât de numeroase, prin bunătatea Domnului, încât nu le pot aminti pe toate. Nu numai oamenii de bunăvoinţă primesc binecuvântarea lui Iehova prin fonograf, ci şi mie îmi dă putere şi curaj ca să duc lupta până la porţile duşmanului. Aşa văd că aceasta este cea mai bună metodă de a răni „capul şarpelui”.

Următoarele sunt unele rezultate ale întâlnirilor mele: cu două vizite ulterioare am lăsat în total treizeci şi cinci de cărţi, numeroase broşuri şi un abonament pentru *Epoca de aur*. Cu o altă ocazie, când am redat „Organizaţia lui Iehova” şi „Organizaţie lui Satan”, am lăsat cu uşurinţă trei exemplare ale cărţii „Vindicare”, şi una a cărţii „Bogăţii”.

Unii dintre cei interesaţi a luat broşura „Protecţie” şi au dus-o la locurile lor de muncă, unde le-au oferit în atenţia colegilor. În multe cazuri au aranjat întâlniri cu fonograful între ei, şi m-au invitat pe mine cu o ocazie specială, când s-au adunat cât mai mulţi posibil.

Aş dori ca fiecare frate credincios de pe pământ să aibă în mâna lui un asemenea instrument minunat în lucrarea din casă în casă.

Fie ca Domnul să te binecuvânteze în continuu până la sfârşit.

De asemenea serv în împărăţia lui Iehova,

Nick Laves, *Pennsylvania*.

Binecuvântarea domnului asupra utilizării maşinii de sunet

Dragul meu frate Rutherford:

Nu mă pot abţine să nu-ţi spun despre binecuvântarea vizibilă a lui Iehova pe care o primim folosind maşina de sunet. După cum ştii, acum deja ne putem face propriile înregistrări în limba maternă. Am aplicat la poliţie pentru folosirea maşinii de sunet pe străzile oraşului în cartierele native din Bombay. Am primit permisia, dar au trimis un oficiant C.I.D. ca să verifice despre ce-i vorba. Azi dimineaţă am ţinut a doua serie de întâlniri, iar când timpul anunţat a trecut oficiantul m-a întrebat dacă ar fi o problemă să mai rămân, deoarece oamenii doreau să asculte încă un discurs în concani. Ne-a mai ajutat, sugerându-ne locaţii noi unde să ne ţinem adunările viitoare.

Am ţinut discursuri în hindi, marati, concani şi engleză, şi am avut o audienţă de aproximativ 500 de persoane în două ore. Trei fraţi nativi au lucrat în casele învecinate, şi au lăsat o cantitate semnificativă de reviste. Discursurile ţinute în

Cuprins

dialectele locale ale limbii indiene sunt un ajutor minunat în lucrarea de mărturie. Suntem foarte încurajaţi.

Cu iubire şi urări de bine rămân,

Fratele şi servul tău în Domnul,

F. E. Skinner, *India*.

Cel mai mare privilegiu de a-L servi pe Creator

Dragă frate Rutherford:

Îţi scriu ca să-mi exprim aprecierea sinceră pentru cărţile tale frumoase şi minunate, inclusiv revistele „*Turnul de Veghere*" şi „*Epoca de Aur*", şi sunt sigur că o vei accepta. A fi în adevăr este un binecuvântare în sine, şi este cel mai mare privilegiu al unei creaturi de a-şi servi Creatorul. Încă nu am citit toate cărţile, dar cele pe care le-am citit, mi-au plăcut foarte mult, mai ales cartea „Bogăţii" pe care o citesc acum. Cărţile tale trec direct la obiect, fără cotituri şirete şi confuzii, şi de altfel, sunt bazate exclusiv pe Sfânta Scriptură, Cuvântul nepreţuit al lui Dumnezeu.

Sunt foarte trist, ştiind că martorii lui Iehova suferă în mod inocent, şi sunt sigur că aceşti persecutori, mai ales ierarhia şi prietenii ei, Satan, Hitler, Mussolini şi grupa politicienilor „deştepţi", vor plăti aspru. În India lucrarea împărăţiei este săracă, dar sunt sigur că am depune un efort remarcabil, dacă am avea mai mulţi martori, mai ales cei care vorbesc dialectele locale. Ştiu destulă hindustană, după cum se numeşte „limba vehiculară" a Indiei, şi voi face tot ce pot, promit, ca să propovăduiesc adevărul sau mesajul împărăţiei poporului neştiutor aici.

Am doar optsprezece ani, şi mulţumesc lui Dumnezeu că am găsit adevărul în tinereţe.

Al tău, pentru totdeauna, cu credinţă în Iehova şi Hristos,

L. K. Scott, *India*.

Lucrarea împărăţiei

Dragă frate Rutherford:

Dorim să luăm această oportunitate ca să ne exprimăm aprecierea pentru serviciile tale din partea fraţilor; ca să ne exprimăm mulţumirea pentru hrana spirituală garantată de „*Turnul de Veghere*" şi celelalte publicaţii, şi să ne exprimăm dorinţa sinceră de a continua lucrarea împărăţiei în teritoriile noastre.

Cum executăm instrucţiunea de a „se ridică împotriva ei în bătălie", ne rugăm ca binecuvântările Domnului să fie deasupra ta cât timp oferi fraţilor tăi instrucţiuni şi încurajare.

Cu dragoste creştină, suntem

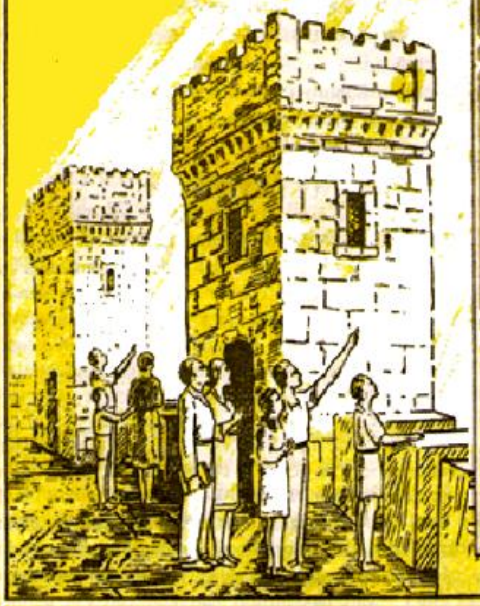
Fraţii tăi adunaţi în,

Vancouver, British Columbia.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 IULIE 1937 **Nr. 13**

Cuprins:

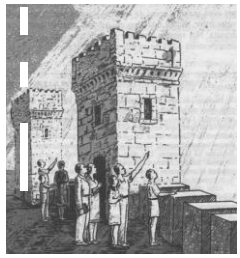
ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU
PARTEA a II-a **- Pag.333**

INSPECŢIA, PREGĂTIREA, RĂZBOIUL **- Pag.350**

SCRISORI **- Pag.355**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Iulie 1937** **Nr. 13**

ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

„Calea celui păcătos este urâtă Domnului” – Prov. 15:9

Partea a II-a

Iehova este mereu consecvent, drept şi corect. Legea Lui Dumnezeu este menită să îl protejeze pe om; dar, datorită faptului că Dumnezeu este consecvent în Legea Şa şi în scopul Său – acela de a îngădui ca omul să fie supus unor încercări, în urma cărora el sa Îi rămâna loial – El trebuie să îi acorde omului dreptul la liberul arbitru, pentru ca omul să poată alege dacă îşi doreşte să Îl urmeze pe Dumnezeu sau pe diavol. Acest lucru este subliniat în special prin ceea ce s-a petrecut la Muntele Sinai, în momentul legământului. Poporul Israelului îl aştepta pe Moise să se întoarcă de pe munte cu un mesaj de la Dumnezeu. Ei ar fi trebuit să aprecieze pe deplin faptul că au fost eliberaţi din Egipt, unde fuseseră supuşi unor grave persecuţii, şi să înţeleagă că Dumnezeu era deci adevăratul lor Prieten şi Salvator. În timp ce aşteptau ca Moise să se întoarcă cu un mesaj de la Atotputernicul Dumnezeu, ei ar fi trebuit să rămână încrezători în totalitate în Domnul. Dar diavolul a avut grijă să le pună în faţa ochilor diverse ispite, şi s-a folosit de religie pentru a-i face pe israeliţi să îşi piardă încrederea în Dumnezeu. Fiind consecvent, Iehova a permis că ei să fie încercaţi de către diavol. Deşi israeliţii au căzut pradă influenţei lui Satan, Dumnezeu a auzit strigătele de ajutor ale acelora care I-au rămas credincioşi, şi, din îndurare pentru Israel, le-a mai acordat o şansa pentru ca ei să îşi dovedească integritatea faţă de El.

2. La scurt timp după ce Dumnezeu i-a oferit Israelului Legea Sa, şi în timp ce Moise se afla pe munte, israeliţii, încălcând Legea Lui Dumnezeu, au făcut un viţel de aur care servea drept idol. Ca pedeapsă pentru păcatul comis, Dumnezeu a făcut ca 3.000 de israeliţii să fie ucişi într-o singură zi. „Iar Dumnezeu a pedepsit poporul, pentru că făcuseră viţelul din aur.” (Exod. 32:28-35) Adoraţia pe care evreii o dovedeau în faţa viţelului de aur, reprezenta modalitatea prin care era practicată religia, deci modalitatea prin care ei erau supuşi diavolului. Pentru Dumnezeu, a permite poporului pe care El l-a ales să se dăruiască religiei, care este de fapt a diavolului, înseamnă ai permite acestuia să se alieze cu diavolul. Imitarea oricărui lucru din Ceruri, inclusiv imitarea imaginii Lui Dumnezeu, şi închinarea la această falsă imagine, reprezintă o încălcare a Legii fundamentale a Lui Dumnezeu. Pentru a fi apăraţi de diavol, oamenii trebuie să Îl venereze pe Domnul Dumnezeu şi să se abţină de la avea idoli. Folosirea oricărui „chip cioplit”

Cuprins

în asociere cu venerarea Lui Dumnezeu, este un păcat. Dumnezeu a oferit omenirii Legea Sa, pentru a o proteja de influenţa diavolului, care prin intermediul religiei încearcă să îi îndepărteze pe oameni de Atotputernicul Dumnezeu. Este scris în Scripturi că Iehova Dumnezeul i-a promis lui Avraam că va crea o Sămânţa, iar cu acea Sămânţa va sosi şi oportunitatea binecuvântării pentru întreaga omenire. Avraam l-a reprezentat pe Dumnezeu însuşi, iar fiul sau sămânţa lui naturală îl reprezenta pe Isus Hristos, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Legea Domnului aştepta venirea seminţei promise, a lui Isus Hristos, a Răscumpărătorului omenirii, iar legea a fost dată de Domnul din cauza păcatului, ca să-şi protejeze poporul, pe israeliţi, ca aceştia să fie într-o stare adecvată pentru primirea seminţei promise, a lui Isus, când el va veni.

3. Situaţia era următoarea: Adam păcătuise, deci, prin ereditate, toată omenirea a suferit consecinţele păcatului originar. Din această cauză toţi oamenii sunt muritori daă nu sunt salvaţi de Dumnezeu: „Deoarece printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat moartea; astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, deoarece toţi păcătuiseră: datorită greşelii unui singur om, condamnarea s-a abatut asupra întregii omeniri; chiar şi aşa, prin îndreptarea adusă de Unul va sosi răscumpărarea tuturor oamenilor.” (Rom. 5:12,18) „Pentru că plata păcatului este moartea, dar darul Lui Dumnezeu este viaţa veşnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru.” – Rom. 6:23.

4. Iehova Dumnezeul este Dătătorul vieţii, iar prevederea Sa este aceea de a oferi viaţă prin preaiubitul Său fiu, Isus Cristos. Darul vieţii este oferit acelora care şi-au păstrat credinţa în Dumnezeu şi Isus Cristos, sămânţa făgăduită, deci acelora care au reuşit să îi reziste diavolului. Dumnezeu i-a ales pe israeliţi dintre toate popoarele pământului, oferindu-le acum oportunitatea ca aceştia să îşi dovedească integritatea faţă de El, prin încredere şi supunere faţă de Legea Sa, care servea drept obstacol în faţa diavolului. Odată cu venirea lui Isus Cristos, cei care şi-au păstrat loialitatea faţă de Dumnezeu, supunându-se Legii Sale cum au ştiut ei mai bine, şi au crezut în Isus Cristos, vor fi mântuiţi şi vor primi darul vieţii veşnice. Este scris că încălcarea Legii Lui Dumnezeu reprezintă un păcat. „Oricine comite un păcat încalcă Legea: pentru ca păcatul este încălcarea legii.” (1. Ioan. 3:4) În continuare este menţionat: „Ea [Legea] a fost adăugată din cauza încălcărilor de lege, până când "Sămânţa" [Cristos] urma să vină pentru acei cărora le-a fost făcută promisiunea [...] Astfel, Legea a fost îndrumătorul nostru, care ne-a dus [pe noi, poporul ales de Dumnezeu] spre Cristos, pentru a putea fi răscumpăraţi prin credinţă.” (Gal. 3:19,24) Astfel, din această mărturie reiese clar că Dumnezeu le-a poruncit israeliţilor să Îl slujească pe el ca unic Dumnezeu, acest lucru fiind în totalitate înspre binele lor, pentru a se putea proteja împotriva atacurilor lui Satan, diavolul.

5. Israeliţii erau pe cale de a începe o călătorie de patruzeci de ani prin pustietate. Ei au intrat în contact cu alte naţiuni şi popoare care practicau religia diavolului. Ei trebuiau să fie protejaţi de acea religie şi să Îi rămână credincioşi şi loiali Domnului. Tuturor celor care au făcut acest lucru le-a fost permis să între în

Cuprins

pământul făgăduinţei; cei care încălcaseră Legea nu au fost primiţi în pământul făgăduinţei, urmând să îşi găsească sfârşitul. Israeliţii, sub îndrumarea Domnului, au constituit o imagine clară a scopului Lui Dumnezeu faţă de toţi cei care Îl slujesc cu loialitate, experienţele prin care Israelul a trecut prevestind grozăviile care se vor petrece la sfârşitul lumii. Moise i-a condus atunci pe israeliţi în acea lungă călătorie, timp în care el a scris primele cinci cărţi ale Bibliei, pe care Dumnezeu i le-a dictat – începând cu Cartea Facerii până la Deuteronom, inclusiv. Ulterior, şi alţi slujitori ai Domnului au însemnat întâmplările prin care a trecut Israelul, întâmplări pe care Dumnezeu i-a făcut să le scrie, nu doar ca fapte istorice, ci şi ca previziuni asupra a ceea ce va urma. – 1. Cor. 10:11; Evr. 10:1

Păcatul înfăşurător

6. Iată acum o armată formată din mai mult de 600.000 de bărbaţi, de la douăzeci de ani în sus, însoţită de femei şi copii, care călătoresc prin deşert spre pământul făgăduinţei, luând cu ei hrana şi animalele lor – un popor pe care Dumnezeu l-a separat de restul popoarelor de pe pământ. Ei călătoreau supuşi voinţei Lui Dumnezeu. Câţi dintre acei oameni au reuşit să îşi păstreze integritatea faţă de Dumnezeu şi să ajungă pe pământul făgăduinţei? Care a fost marele păcat care i-a împresurat atât de uşor, şi care i-a urmărit încă de la începutul călătoriei lor? Răspunsul, demonstrat clar de experienţele lor şi de ceea ce este scris în Biblie, este: religia şi formalismul, inventate de diavol şi impuse omului pentru a-l îndepărta de Atotputernicul Dumnezeu. Religia a fost dintotdeauna instrumentul principal al diavolului, prin care el i-a amăgit şi orbit pe oameni. Religia a fost păcatul princpal al Israelului şi al celor care au declarat că Îl urmează pe Isus Cristos. La mulţi ani după ce acea călătorie prin deşert a început, apostolul Pavel, de origine iudaică, a scris epistola către evrei, în care menţionează numele mai multor slujitori credincioşi ai Domnului, de la Abel la Ioan Botezătorul, care şi-au păstrat integritatea faţă de El, şi aici el arată că aceştia au câştigat aprobarea Domnului prin credinţă şi devotamentul lor de neclintit, refuzând religia. Apoi, este scris ca şi o observaţie, că toţi acei care au fost de-acord să facă voia Domnului şi să urmeze calea Lui Isus, să ia aminte la aceşti martori credincioşi: „Deoarece văzând că suntem înconjuraţi de un nor de martori atât de mare, să dăm la o parte orice piedică şi *păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne*, şi să alergăm cu răbdare în întrecerea care ne aşteaptă.” – Evr. 12:1.

7. Păcatul înfăşurător al omului, începând din vremea Edenului şi până în prezent, a fost şi este religia, prin intermediul căreia Satan l-a amăgit pe om şi l-a făcut să se abată de la calea cea dreaptă a Domnului. Religia a fost instrumentul folosit de către diavol pentru a-i îndepărta pe israeliţi de Dumnezeu. Este foarte uşor să crazi pradă influenţei seductive a religiei, încălcând astfel Legea Lui Dumnezeu, iar diavolul a văzut în religie oportunitatea perfectă pentru a-l corupe pe om. Crearea unor chipuri cioplite, a unor mătănii şi cruci, şi folosirea acestora pentru ceea ce se presupune a fi venerarea Lui Dumnezeu, reprezintă o încălcare directă a Legii Sale, iar cei care fac acest lucru îi cad pradă diavolului. Salutul

Cuprins

drapelelor oamenilor şi al altor obiecte asemănătoare, sau închinarea la ele, presupune atribuirea protejării şi salvării noastre unor creaturi sau obiecte, ceea ce reprezintă un formalism religios, deci o încălcare a Legii Lui Dumnezeu. Nicio făptură nu îşi poate împărţi afecţiunea sau devotamentul între Dumnezeu şi orice altceva în afara Sa. Iehova Dumnezeu este singurul protector al oamenilor, şi singurul dătător de viaţă, ceea ce Îl face pe El un „Dumnezeu gelos", sau zelos pentru dreptate, care nu va permite ca numele sau Cuvântul Său să fie dezonorate de către diavol. Prin urmare, El nu le va oferi viaţă veşnică acelora care se complac în lucruri inventate şi folosite de către diavol pentru a defăima numele Lui Iehova. Legea Lui Dumnezeu, care presupune ca oamenii să nu aibe alt dumnezeu în afara Lui, şi ca ei să nu îşi facă niciun chip cioplit la care să se închine, are ca singur scop protejarea oamenilor de viclenia diavolului, de păcatul ce „ne înfăşoară aşa de lesne" pe toţi.

8. Referindu-ne din nou la cuvintele apostolului: „să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne" – cuvinte adresate oamenilor cu care Dumnezeu a făcut legământul – putem observa clar că nicio persoană nu Îl poate sluji cu adevărat pe Dumnezeu dacă permite ca afecţiunea sa să fie împărţită între Dumnezeu şi orice altceva; că nu poate practica religia, şi în acelaşi timp să Îi slujească Domnului, şi că trebuie să cântărească foarte bine aceste opţiuni şi să facă ceea ce a spus apostolul Pavel: „eu fac un singur lucru" (Fil. 3:13), şi anume să urmeze calea Lui Isus şi să se supună poruncilor Lui Dumnezeu. În mod evident, religia este în opoziţie cu poruncile Atotputernicului Dumnezeu.

9. Legea Lui Dumnezeu este clară, iar încăpăţânarea oricui de a nu se supune acestei legi, este idolatrie. (1. Sam. 15:23) Practicanţii tuturor religiilor de pe pământ se complac în idolatrie, care este ceva de neconceput în opinia Lui Dumnezeu. Utilizarea imaginilor în închinare este de asemenea idolatrie, iar idolatria este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Aşa cum Dumnezeu a îngăduit ca Iov să fie supus unor grele încercări, aşa i-a permis şi diavolului să îi ispitească pe israeliţi, şi să îi ispitească pe oamenii cu care El a făcut legământul, pentru ca aceştia să aleagă între Dumnezeu şi diavol. Ştiind că israeliţii urmau să între în contact cu cei care practicau religia diavolului, Dumnezeu le-a dat această poruncă: „Să nu vă întoarceţi spre idoli şi să nu vă faceţi nici dumnezei turnaţi: Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru." (Lev. 19:4) „Să nu vă faceţi idoli, nici nu vă închiţi la chip cioplit, nici stâlpi din piatră să nu puneţi în ţara voastră, înaintea cărora să vă aplecaţi, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Vă voi nimici cele mai înalte vârfuri şi vă voi dărâma toţi idolii, şi vă voi arunca trupurile moarte peste trupurile moarte ale idolilor voştri, şi sufletul Meu vă va urî." (Lev. 26:1,30) „Toţi dumnezeii popoarelor sunt idoli." (1. Cron. 16:26) Realizăm astfel că religia este cu siguranţă unul dintre cei mai mari duşmani al oamenilor, fiind inventată de către duşmanul principal, de diavol pentru a-i duce pe aceştia la pieire.

10. Ceea ce a urmat după ce Dumnezeu le-a oferit oamenilor Legea Sa, arată necesitatea existenţei acestei legi. În scrierile despre călătoria israeliţilor apar foarte multe cazuri în care oamenii s-au întors înspre idoli sau înspre religia

Cuprins

diavolului. Venind în contact cu moabiţii, ei au dat de adepţi ai cultului Baal-Peor, mulţi israeliţi începând să practice şi ei acea religie, ceea ce reprezenta o încălcare a legii Lui Dumnezeu: „Iar ei [moabiţii] i-au poftit pe oameni să se închine zeilor lor: şi poporul a mâncat şi s-a închinat înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a alăturat lui Baal-Peor: iar furia Domnului a fost îndreptată împotriva lui Israel. Iar Domnul i-a spus lui Moise: „adună toate căpeteniile poporului, şi spânzură-i în faţa Domnului înaintea soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului". Şi Moise le-a zis judecătorilor Israelului: „Fiecare dintre voi ucideţi-vă oamenii care s-au alăturat lui Baal-Peor." – Num. 25:2-5.

11. Datorită faptului că israeliţii încălcaseră voia Lui Dumnezeu, întorcându-se de repetate ori spre religia diavolului, doar foarte puţini dintre cei care au fost eliberaţi din Egipt, au trăit să vadă pământul făgăduinţei. Când Moise le dădea israeliţilor ultimul său îndemn, la porunca Domnului Dumnezeu, le-a spus: „Pentru că voi ştiţi cum am locuit în ţara Egiptului, şi cum am trecut printre atâtea popoare pe care le-am străbătut, şi am văzut urâciunile lor, şi idolii lor, lemnul şi piatra, argintul şi aurul, care erau printre ele. Să nu fie între voi nici bărbat, nici femeie, nici familie, nici seminţie, a căror inimă să se abată azi de la Domnul Dumnezeul nostru ca să se ducă să slujească dumnezeilor acelor neamuri; să nu fie printre voi nicio rădăcină care să aducă otravă şi pelin; şi nimeni după ce a auzit cuvintele acestui legământ, să nu se laude în inimă sa, spunând „Voi avea pacea, chiar dacă voi urma poruncile inimii mele şi chiar dacă voi adăuga beţia la sete", pentru că pe acela Dumnezeu nu îl va ierta, ci mânia şi gelozia Domnului se vor aprinde împotriva acelui om, şi toate blestemele scrise în această carte se vor abate asupra lui, iar Domnul îi va şterge numele din Ceruri. Toate popoarele vor spune: „Pentru ce a i-a făcut Domnul astfel acestui pământ? Pentru ce această mânie aprinsă?" Atunci oamenii vor spune: „Pentru că au încălcat legământul făcut de Dumnezeu cu părinţii lor când i-a eliberat din ţara Egiptului; pentru că ei s-au dus să slujească alţi dumnezei şi s-au închinat în faţa lor, dumnezei pe care nu îi cunoşteau, şi pe care nu Domnul li-i dăduse; şi mânia Domnului s-a îndreptat împotriva acestei ţări, şi a adus peste ea toate blestemele scrise în această carte."– Deut. 29:16-20, 24:27.

12. Dumnezeu, prin faptul că a acceptat provocarea lui Satan, i-a permis acestuia să îi pună pe oameni la încercare, protejându-i totodată prin legea oferită lor. Dumnezeu le-a acordat oamenilor posibilitatea să aleagă să Îl slujească pe El şi să trăiască veşnic, sau să îl slujească pe diavol şi să moară. Aceasta este regula de neschimbat a Lui Dumnezeu.

13. Când israeliţii, conduşi de către smeritul Iosua, au ajuns în pământul făgăduinţei, L-au servit pe Dumnezeu pentru o perioadă de timp. Fiind poporul ales de Dumnezeu, israeliţii erau supuşi unor atacuri continue din partea subtilului inamic, al căror ţintă erau. Cedând acelor tentaţii, ei au căzut pradă în mod repetat religiei diavolului. În acea perioadă au existat câteva persoane care i-au condus cu încredere pe israeliţi pentru a-L sluji pe Dumnezeu, în timp ce alte persoane au luat-o pe calea opusă. În timpul domniei regelui Ahab şi a soţiei sale, Izabela,

Cuprins

aproape toţi oameni se îndreptaseră spre religia diavolului. Dumnzeu l-a trimis pe credinciosul Său profet, Ilie, să îi transmită lui Ahab mesajul Său de avertizare, şi anume că practica religiei lui Ahab era cauza tuturor problemelor israeliţilor: „Când Ahab l-a zarit pe Ilie i-a spus: „Tu eşti acela care a nenorocit Israelul?" Iar el a răspuns: „Nu eu am nenorocit Israelul, ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi încălcat poruncile Domnului şi l-ai urmat pe Baal [religia diavolului]" – 1. Reg. 18:17,18.

14. Dumnezeu l-a ridicat pe Iehu, un slujitor credincios, care l-a ucis pe Ahab şi pe toţi cei din casa sa, din cauza practicilor religioase idolatre în care se complăceau. „Iar Iehu i-a ucis pe toţi cei care rămăseseră din casa lui Ahab în Izreel, şi pe mai marii lui, şi pe neamul său, şi pe preoţii lui, până când nu a mai rămas niciunul." (2. Regi 10:11) Toţi practicanţii Baalismului – religia diavolului – din Israel, au fost ucişi de Iehu, care a luat toate imaginile care îl înfăţişau pe Baal şi le-a distrus: „Astfel Iehu l-a distrus pe Baal [venerarea] din mijlocul lui Israel." (2. Reg. 10:25-28) Întâmplările citate aici reprezintă încă o dovadă că religia se află în contradicţie cu poruncile Lui Dumnezeu, că este diavolească şi că este deci, un duşman al omului.

Necredincioşii

15. Israeliţii îşi dădeau seama în mod repetat de greşelile lor, Îi cereau iertare Lui Dumnezeu, iar El îi ierta. Imediat după aceea se reîntorceau la religia diavolului şi cădeau sub influenţa acestuia. Din această cauză Domnul i-a numit „necredinciasul Israel" (Ier. 3:6-14) Dumnezeu i-a ales pe israeliţi drept poporul Său, dându-le numele lui, şi le-a oferit posibilitatea să îşi dovedească integritatea faţă de El, pentru a arăta că Satan este un mincinos, şi că ei Îi pot rămâne credincioşi Domnului, primind astfel darul vieţii. Dumnezeu îi proteja pe israeliţi, îi ierta şi îi refăcea din când în când, dându-le şansa să îşi dovedească loialitatea; iată ce este scris despre Israel: „Iarăşi fii Mei s-au răzvrătit împotriva Mea: nu au umblat după rânduielile mele, nici nu au păstrat poruncile mele pentru a le împlini, pe care dacă un om le împlineşte, va trăi veşnic prin ele; şi au pângărit Sabatele Mele: atunci am spus că Îmi voi vărsa urgia asupra lor, ca să Îmi sting mânia împotriva lor în pustiu. Dar Mi-am retras mâna înapoi, şi am lucrat ca Numele Meu să nu fie pângărit înaintea neamurilor în faţa cărora îi scosesem din Egipt." (Ezech. 20:21,22) Naţiunea ca întreg îi era necredincioasă Domnului, însă mereu au existat câţiva israeliţii care I-au rămas credincioşi şi devotaţi Lui Iehova, păstrându-şi integritatea faţă de El.

16. Dumnzeu i-a trimis apoi pe profeţii Săi, care în mod repetat le prevesteau israeliţilor venirea Lui Mesia, Cel uns de Dumnezeu, şi anume Cristos, Sămânţa promisă lui Avraam de către Dumnezeu. (Gen. 22:17,18) Prin intermediul profocilor Săi, El i-a averitzat pe israeliţi că dacă îşi continuă necredinţa şi dacă continuă să practice religia diavolului, El îi va distruge; ceea ce a şi făcut. La momentul ales de către Dumnezeu, El L-a trimis pe Isus, fiul Său preaiubit, care a propovăduit mesajul adevărului Lui Dumnezeu. Prin porunca Lui Dumnezeu,

Cuprins

preoţii israeliţilor erau obligaţi să îi înveţe pe oameni despre Legea Sa şi despre sosirea Lui Mesia, Sămânţa promisă; astfel ei ar fi ştiut despre venirea Lui Isus, iar preoţii în special ar fi trebuit să Îl întâmpine. Când Isus s-a născut, niciunul dintre preoţi sau clerici, sau alţi practicanţi ai religiei, nu au fost martori la eveniment, deoarece ei practicau de fapt religia diavolului. Dumnezeu i-a ales ca şi martori la naşterea fiului Său pe păstorii smeriţi. Dumnezeu le-a poruncit îngerilor Săi din Ceruri să anunţe naşterea Lui Isus, şi să le spună păstorilor următoarele: „Şi, iată că îngerul Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor: iar ei s-au speriat foarte tare. Iar îngerul le-a zis: "Nu vă temeţi: căci iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul. Astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul. Iată şi semnul după care-L veţi recunoaşte: veţi găsi un Prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle." Şi deodată alături de înger a venit o mare oaste cerească, lăudându-l pe Dumnezeu şi zicând: "Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ şi între oamenii cu bunăvoinţă.” (Luca 2:9-14) Până la acel moment, majoritatea oamenilor Israelului se întorseseră spre religie, rămânând doar foarte puţine persoane supuse poruncilor Lui Dumnezeu.

Diavolul şi agenţii săi

17. Dacă preoţii, fariseii şi cărturarii, cunoscuţi ca şi clericii Israelului, ar fi fost pe deplin dornici să facă voia Domnului şi să se supună poruncilor Sale, ei ar fi ştiut că Isus urma să îşi înceapă propovăduirea la vârsta de treizeci de ani, şi i-ar fi instruit pe oameni să fie gata să Îl întâmpine şi să se supună poruncilor Sale. Când Isus a împlinit vârsta de treizeci de ani şi a început propovăduirea numelui Lui Dumnezeu, niciunul dintre clerici nu l-a întâmpinat sau recunoscut ca fiu al Lui Dumnezeu. Motivul pentru care ei nu L-au recunoscut, este pentru că erau habotnici şi căutau să îşi îndeplinească dorinţele proprii (Ioan 5:44), fiind instrumentele diavolului şi practicând religia acestuia. Acei clerici, sau religionişti evrei, erau plini de viclenie, minciună şi amăgire. Foarte puţini israeliţi, oneşti şi credincioşi, Îl căutau pe Cristos Mesia, iar din rândul acestora Isus Şi-a ales discipolii, despre care a spus: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleşug.” (Ioan 1:47) Aceasta este dovada clară că toţi liderii religioşi, clericii, erau plini de viclenie şi minciună.

18. Isus a fost botezat şi uns de Iehova în apele râului Iordan, iar Ioan, fiind prezent, a văzut manifestarea puterii şi aprecierii lui Dumnezeu asupra lui Isus. „Şi iată, un glas din Ceruri spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Eu Îmi găsesc iubirea.” (Mat. 3:17) Niciun fariseu, niciun cleric nu au fost martori la acel măreţ eveniment. Probabil că şi diavolul a privit dintr-un puct, dar a fost invizibil oamenilor. Imediat după ce Isus a fost uns de către Sfântul Duh, a fost asaltat de către diavol, care într-un mod subtil şi viclean a încercat să-I aducă distrugerea Lui Isus. Diavolul i-a cerut Lui Isus să înfăptuiască un miracol, şi anume să transforme piatra în pâine. Răspunsul Lui Isus la această provocare a fost că existenţa omului nu depinde de bunurile materiale, cum ar fi pâinea, ci depinde de supunerea sa faţă

Cuprins

de cuvântul lui Dumnezeu. Apoi diavolul L-a provocat pe Isus să îşi arate superioritatea sărind de pe un vârf înalt, în vale. Replica Lui Isus a fost: „De asemenea este scris: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău." Diavolul, fiind conducătorul nevăzut al lumii, într-un mod dispreţuitor şi sarcastic, s-a oferit să îi dea lumea Lui Isus, dacă Isus s-ar fi închinat în faţa sa şi l-ar fi slujit. La aceasta, Isus a răspuns: „Pleacă, Satano, căci este scris: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti." (Mat. 4:1-10; Luc. 4:1-13) Iată încă un exemplu clar că diavolul este duşmanul Lui Dumnezeu, că este un amăgitor, un înşelător şi un mincinos, că este cel care a inventat religia şi că toţi cei care venerează o făptură, sau un obiect, şi nu Îl slujesc pe Domnul Dumnezeu, sunt duşmanii Lui, deci agenţii sau aliaţii diavolului, fie că sunt sau nu conştienţi de acest lucru. Niciun cleric de-al evreilor nu L-a recunoscut pe Isus şi nu I-a fost alături, ceea ce demonstrează că ei erau aliaţii diavolului.

19. Din acel moment Isus şi-a început misiunea de a le predica oamenilor, primele vorbe ale discursului Său fiind: „Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor este aproape." A recunoscut vreun cleric acest lucru ca fiind adevărat? Nici măcar unul. Preoţii, fariseii şi restul liderilor religioşi, erau ipocriţi şi iubeau aplauzele şi aprecierea oamenilor, dorindu-şi atenţia şi venerarea poporului pentru ei înşişi, aşa cum şi tatăl lor, diavolul, şi-a dorit. O mare mulţime de oameni L-a însoţit pe Isus pe Munte, unde Isus le-a oferit faimoasa „Predică de pe Munte". Din înscrieri reiese că nici măcar un cleric nu a fost de faţă, pentru a asculta acea predică. Oamenii obişnuiţi au fost cei care L-au ascultat, cu multă atenţie şi dornici să înveţe. Printre altele, Isus le-a spus: „Iar când va rugaţi, să nu fiţi ca făţarnicii; pentru că lor le place să se roage stând în picioare în sinagogi, şi la colţurile străzilor, pentru ca să fie văzuţi de oameni. Adevărat vă spun că îşi vor primi răsplata. Dar tu, când te rogi, intră în odăiţa ta, iar după ce ai încuiat uşa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti. Când vă rugaţi, nu întrebuinţaţi aceleaşi repetiţii fără vreun folos, la fel cum fac păgânii, cărora li se pare că dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi auziţi." (Mat. 6:5-8). Apoi Isus le-a oferit oamenilor un model de rugăciune numit „Tatăl Nostru" – Mat. 6:9-13.

20. În textul anterior, Isus s-a referit la preoţii şi la clericii care practicau religia, ca fiind ipocriţi şi făţarnici, cărora le place să îşi expună pietatea în public, pentru a fi remarcaţi. Comparaţi comportamentul acelor clerici evrei cu comportamentul liderilor religioşi din zilele noastre. Probabil nu de puţine ori aţi observat vreun preot, sau un alt practicant al religiei, mergând pe stradă şi ţinând în mână o carte de rugăciuni, prefăcându-se că o citeşte; sau stând în parcuri şi făcând acelaşi lucru. Zilnic acei clerici se plimbă în public, purtând o îmbrăcăminte menită să atragă atenţia oamenilor. Ei stau în biserici, la fel cum clericii evrei stăteau în sinagogile lor, afişând o atitudine elogioasă şi vorbind într-o manieră lipsită de sens, pe care aproape nimeni nu o pot înţelege, tocmai pentru a atrage atenţia oamenilor asupra lor. Astfel, Isus demonstrează cum practicanţii

Cuprins

religiei de printre evrei, şi-au găsit echivalentul în religia cunoscută astăzi drept „Creştinism”.

21. Isus a fost marele şi adevăratul martor al Dumnezeului Iehova, pe care Dumnezeu L-a trimis pe pământ, pentru a propovădui mesajul Său de adevăr. Dacă preoţii şi clericii de pe vremea aceea ar fi fost sinceri, şi de partea Atotputernicului Dumnezeu, ei ar fi ascultat cu mare bucurie cuvintele spuse de Isus, şi i-ar fi urmat instrucţiunile; în schimb, ei au refuzat să-L creadă şi I s-au opus în toate modurile posibile, făcând acest lucru deoarece erau aliaţii diavolului. Despre evreii sinceri, oameni obişnuiţi, care au ascultat predicile Lui Isus, este scris: „Şi gloata cea mare Îl asculta cu plăcere.” (Marcu 12:37) Au crezut clericii în cuvintele Lui Isus? Nu, făcând tot posibilul să îi facă pe oameni să nu creadă nici ei. Când un om bun le-a spus acelor clerici minunatele cuvinte rostite de Isus, şi lucrurile pe care El le-a făcut, ei au spus: „Doar n-aţi fost şi voi păcăliţi? A crezut în El vreunul dintre mai marii noştri sau din farisei?” (Ioan 7:47,48) În loc să îl sprijine pe Isus, fariseii acelor vremuri s-au folosit de toate mijloacele pe care le-au avut la îndemână pentru a I se împotrivi Lui Dumnezeu, şi pentru a-i împiedica pe oameni să audă Cuvântul Său. În prezent, în aceeaşi situaţie se află şi liderii religioşi ai creştinătăţii.

Cei care se împotrivesc adevărului

22. De ce trebuie sa înţelegem comportamentul fariseilor care erau pe pământ în vremea Lui Isus? Scopul este de a arăta că acei oameni erau practicanţi ai religiei, care susţineau că îl reprezintă pe Dumnezeu, dar care de fapt se aflau de partea diavolului, fiind duşmanii Domnului; iar cei care I se opun Lui Isus Cristos şi Împărăţiei Sale, sunt duşmanii Lui Dumnezeu şi ai omului. Acest lucru arată că religia provine de la diavol şi că este folosită pentru a-i înşela pe oameni, iar ceea ce a fost valabil când Isus a fost pe pământ, încă este, şi anume că religia este împotriva Domnului şi a Împărăţiei Sale. Prin profeţii Săi, Dumnezeu prezisese că liderii religioşi ai Israelului îi vor îndepărta pe oameni de Dumnezeu, iar acum Isus, cel mai mare dintre profeţi, le-a spus acestor dascăli religioşi că sunt făţarnici şi aliaţi ai diavolului. Ceea ce a spus Isus se aplică acum cu şi mai multă tărie practicanţilor religiei din prezent, care se opun acelora care propovăduiesc Cuvântul adevărului Lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale.

23. Liderii religioşi din rândul evreilor, susţineau că sunt sămânţa Lui Avraam, trimisă conform promisiunii, şi că sunt deci, fii Lui Dumnezeu. Isus le-a spus că a fost trimis pe pământ de către Dumnezeu pentru a fi martorul adevărului, şi că mesajul transmis de El, nu era al Său, ci că El propovăduia cuvintele Domnului, după cum Domnul i-a poruncit; în faţa acestor afirmaţii, clericii (sau religionişti), au încercat să Îl ucidă pe Isus, iar Isus le-a reamintit acest fapt. Observaţi aici cuvintele folosite de Isus pentru a se adresa făţarnicilor: „Ştiu că sunteţi sămânţa lui Avraam; dar voi căutaţi să Mă omorâţi, deoarece cuvântul meu nu îşi găseşte locul în voi. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu, iar voi faceţi ce aţi auzit de la tatăl vostru. Ei I-au răspuns „tatăl nostru este Avraam.” Isus le-a zis:

Cuprins

„Dacă aţi fi copiii lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam. Dar acum căutaţi să Mă omorâţi pe Mine, un om care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu; Avraam n-a făcut aşa ceva. Voi faceţi faptele tatălui vostru." Apoi ei I-au spus: „Noi nu suntem copii născuţi din desfrânare; avem un singur Tată, pe Dumnezeu." Isus le-a zis: „Dacă Dumnezeu ar fi fost Tatăl vostru, M-aţi iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. De ce nu înţelegeţi voi vorbirea Mea? Pentru că nu puteţi asculta Cuvântul Meu. Voi sunteţi de-ai tatălui vostru, diavolului; şi vreţi să îi împliniţi poftele. El a fost ucigaş de la inceput; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. De fiecare dată când spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeţi. Cine din voi poate dovedi că am păcatuit? Dacă spun adevărul, de ce nu Mă credeţi? Acela care este din Dumnezeu ascultă cuvintele Lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultaţi, pentru că nu sunteţi din Dumnezeu." – Ioan 8:37-47.

24. S-au dovedit a fi ei fii lui Satan, după cum Isus le-a spus? Faptele demonstrează că da. Ei practicau religia, se bazau pe tradiţiile lumeşti, şi ignorau poruncile Lui Dumnezeu, fiind astfel duşmanii Domnului şi duşmanii oamenilor. Observaţi cuvintele folosite de Isus, care fac diferenţa dintre religie şi supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu: "Atunci nişte farisei şi nişte cărturari din Ierusalim au venit la Isus şi I-au zis: de ce încalcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? [...]Drept răspuns, El le-a zis: Dar voi de ce încălcaţi porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre? [...]Şi aţi desfiinţat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre. Făţarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti." – Mat. 15:1-9.

25. Acei clerici şi preoţi erau practicanţii „religiei evreilor", şi erau instrumentele diavolului. Saul a susţinut şi el acest lucru ulterior, după cum poate fi observat în Galateni 1:13, 14. Diavolul îi avea de partea sa pe acei clerici, deoarece ei erau încrezuţi, căutau admiraţie din partea oamenilor şi îi învăţau pe aceştia doctrine inventate de om, nesocotind poruncile Lui Dumnezeu. Începând cu zilele lui Nimrod, diavolul s-a folosit de religie pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu, pentru a câştiga provocarea făcută împotrivă Lui Iehova. Diavolul se foloseşte de îngâmfarea oamenilor, şi îi face să adopte şi să practice formalismul, prin care ei susţin că Îl venerează pe Dumnezeu, dar prin care de fapt I se opun.

26. Prin intermediul profeţilor Săi, Dumnezeu Şi-a făcut cunoscut scopul, acela de a ridica o Împărăţie care să conducă lumea în spiritul dreptăţii şi în onoarea numelui Lui Dumnezeu, pentru binele tuturor creaturilor. El a prezis că Îl va trimite pe preaiubitul Său fiu, Mesia, să îi conducă şi să îi binecuvânteze pe oameni. Isus a sosit la momentul stabilit, spunându-le oamenilor că el este reprezentantul Dumnezeului Iehova şi că menirea Sa este de a-i aduna pe toţi oamenii care îşi doresc să Îl slujească cu adevărat pe Iehova, oameni care vor fi

Cuprins

martorii numelui Său. A existat vreun religionist printre acei evrei care L-au însoţit pe Isus în proclamarea Împărăţiei Lui Dumnezeu, care să îi îndemne să se supună Lui Isus? Nici măcar unul; în schimb ei au încercat să îi ţină pe oameni departe de Împărăţie, fapt despre care Isus a spus: "Dar vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! Pentru că voi închideţi oamenilor Împărăţia cerurilor: nici voi nu veţi intra în ea, şi nici pe cei care vor să intre nu-i lăsaţi înăuntru." (Mat. 23:13) În momentul de faţă, câţi dintre liderii religioşi le spun oamenilor că singura salvare o reprezintă Împărăţia Lui Dumnezeu, aflată sub stăpânirea Lui Isus? Niciunul. În mod contrar, ei le spun oamenilor să nu le dea atenţie acelora care propovăduiesc mesajul Împărăţiei Lui Dumnezeu. Ei dau ca exemplu al alinării şi salvării oamenilor, invenţii şi lucruri lumeşti.

27. Fariseii religioşi care I s-au împotrivit Lui Isus, erau mari adepţi ai formalismului, astfel încât oamenii puteau să creadă despre ei că sunt persoane cu adevărat curate, drepte şi minunate. Ei urmau tradiţiile strămoşilor lor, care i-au ucis pe credincioşii profeţi ai Domnului, căutând acum să Îl ucidă şi pe Isus, cel mai mare dintre profeţi. Din această cauza Isus le-a spus: „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! pentru că voi sunteţi ca mormintele văruite, care pe din afară într-adevăr par frumoase, dar care pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de toată necurăţenia. Tot aşa şi voi, pe din afară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege. Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! pentru că voi zidiţi mormintele prorocilor, şi împodobiţi gropile celor neprihăniţi şi ziceţi: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinţilor noştri, nu am fi luat parte cu ei la vărsarea sângelui prorocilor." Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor care i-au omorât pe proroci. Umpleţi voi atunci măsura părinţilor voştri! Şerpilor, generaţie de vipere! Cum veţi scăpa voi de pedeapsa iadului" (Mat. 23:27-33) Aceasta este mărturia oficială prin care Isus declară că religioniştii, făţarnicii sunt agenţi ai diavolului, fie că sunt conştienţi sau nu de acest fapt.

Criminalii

28. Toţi mincinoşii şi criminali sunt religionişti. De fiecare dată când un criminal este pe cale de a fi executat, i se aduce un practicant al religiei care îi spune nişte cuvinte lipsite de sens, care se presupune că ar trebui să îi salveze sufletul, însă care nu au niciun efect. Diavolul este sursa originară a religiei, fiind tatăl minciunilor şi „un criminal încă de la începuturi", şi dintotdeauna. (Ioan 8:44) De la Nimrod până în prezent, cei care au încălcat Legământul făcut cu Dumnezeu, cei care s-au opus Domnului şi care au ucis fiinţe umane, au fost şi sunt făţarnici care practică un anumit fel de religie. Religioniştii au fost aceia care i-au ucis pe profeţii Lui Dumnezeu, pe care El i-a trimis să propovăduiască adevărul, deoarece aceştia Îl reprezentau pe Dumnezeu şi urmau calea adevărului. (Mat. 23:30-32) Când Isus, marele Profet şi Moştenitor al Atotputernicului Dumnezeu, a venit pe pământ, diavolul le-a pus în minte religioniştilor că trebuie să Îl ucidă. Prin urmare, iată ce au spus ei despre Isus: „Iată moştenitorul; veniţi, să-l omorâm şi să

Cuprins

punem stăpânire pe moştenirea lui." (Mat. 21:38) Nu oamenii obişnuiţi I s-au împotrivit Lui Isus, ci religioniştii, care îşi doreau să Îl ucidă pe Isus pentru că El spunea adevărul.

29. Isus a fost singura făptură perfectă care a existat pe pământ. El era sfânt, nevinovat şi fără pată. (Evr. 7:26; 1. Pet. 1:19) El încerca să le facă bine oamenilor, şi niciodată nu le-a făcut nimic rău. Totuşi, El era acuzat în mod repetat de nelegiuiri, făţarnicii fiind aceia care Îl acuzau cu fiecare ocazie. Tot făţarnicii au pus la cale o conspiraţie pentru a-L ucide pe Isus, pentru că se temeau că oamenii care Îl urmează îi vor abandona pe clerici, şi că îşi vor pierde sprijinul; iată ce este scris: „Astfel şi-au zis fariseii între ei: "vedeţi că nu câştigaţi nimic? Iată, mulţimea Îl urmează." (Ioan 12:19) „Apoi s-au adunat fariseii şi mai marii preoţilor, şi au spus: "Ce vom face? Pentru că acest om face multe minuni. Dacă Îl lăsăm în pace, toţi oamenii vor crede în El, şi vor veni romanii şi ne vor lua locul şi neamul nostru." – Ioan 11:47,48.

30. Mai marele preot s-a exprimat astfel: „Voi nu ştiţi nimic [...] este în folosul nostru să moară acel om [...]a profetit că Isus avea să moară [...]Din acea zi în care s-au sfătuit, au hotărât să-L omoare." (Ioan 11:49-53) Aceasta reprezenta o conspiraţie la crimă cu premeditare, conspiraţie care a fost pusă ulterior în aplicare.

31. Clericii au făcut ca Isus să fie acuzat (pe nedrept) de păcatul capital al trădării. Oamenii obişnuiţi şi cei politici nu au cerut moartea Sa, ci religioniştii care insistau: „Răstigniţi-L! [...] şi sângele Lui să fie asupra noastră." (Mat. 27:12-26) După ce Isus a fost răstignit pe cruce şi se afla în pragul morţii, clericii L-au batjocorit astfel: „Preoţii cei mai de seamă, împreună cu cărturarii şi bătrânii, îşi băteau joc de El şi ziceau: „S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă vrea; căci El a zis: „Eu sunt Fiul Lui Dumnezeu" (Mat. 27:41-43) Acelaşi spirit îi mână şi pe clericii din ziua de astăzi să se împotrivească acelora care propovăduiesc mesajul Împărăţiei Lui Dumnezeu. Clericii sau religioniştii nu au asigurat ca trupul Lui Isus să aibă parte de o înmormântare decentă; un avocat bogat, ucenic al Lui Isus, a cerut trupul Său, şi L-a pus într-un mormânt nou. (Mat. 27:57) Mai marii preoţi, fariseii, liderii religioşi, au fost aceia care au încercat să împiedice învierea Lui Isus, şi i-au mituit cu mari sume de bani pe soldaţii care păzeau mormântul Lui Isus, să spună că trupul acestuia a fost furat de ucenicii Săi, în timp ce ei dormeau. (Mat. 28:11-13) Poate orice persoană onestă să se îndoiască de vina acelor făţarnici, de faptul că acei lideri religioşi, cărturarii şi fariseii, s-au comportat ca şi aliaţi sau reprezentanţi ai diavolului? Pe măsură ce acest studiu avansează, reţineţi că religioniştii L-au ucis pe Isus, apoi comparaţi faptele lor cu cele din prezent, care arată că ucigaşii din ziua de astăzi sunt lideri în practicile religioase.

Motivul sosirii Sale

32. Omul Isus a fost fiul Lui Dumnezeu. Înainte să devină om, El era cunoscut drept Logos, factorul activ al Dumnezeului Iehova în crearea tuturor

Cuprins

lucrurilor. (Col. 1:16) Prin puterea supremă a Dumnezeului Iehova, Isus, Logosul, a fost transformat în carne şi oase (într-o făptură umană) şi trimis printre oameni. (Ioan 1:14) Dumnezeu L-a trimis pe Isus pe pământ ca şi reprezentantul Său special, iar mesajul propovăduit de Isus, era mesajul Atotputernicului Dumnezeu. (Ioan 7:16) Diavolul, inventatorul minciunilor, amăgitorul şi criminalul, a calomniat numele Dumnezeului Iehova timp de secole, L-a batjocorit şi L-a sfidat, iar în cele din urmă L-a provocat să pună pe pământ un om capabil să Îi rămână credincios, indiferent de încercările la care va fi supus. După ce timp de patru mii de ani i-a acordat diavolului libertatea să dovedească că poate câştiga provocarea, Dumnezeu L-a trimis pe pământ pe preaiubitul Său fiu, Isus, care să dovedească că diavolul este un mincinos, justificând astfel numele Lui Iehova. Pentru a îndeplini voia Lui Dumnezeu, era foarte important ca Isus să propovăduiască adevărul; drept urmare, când a fost întrebat care este misiunea Sa pe pământ, El a spus: „Eu sunt un Împărat. Pentru aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine este de-al adevărului ascultă glasul Meu." (Ioan 18:37) Prin urmare, orice persoană care refuză să asculte mesajul Lui Isus se află sub controlul duşmanului, sub influenţa diavolului.

Răscumpărarea

33. Motivul principal al sosirii Lui Isus pe pământ, a fost pentru a fi martorul adevărului în ceea ce Îl priveşte pe Iehova Dumnezeul şi Împărăţia Sa, şi pentru a face dreptate sfântului Său nume. Un al doilea motiv al sosirii Sale, a fost acela de a-i răscumpăra pe oameni de la condamnare, rezultată în urma păcatului lui Adam. Pentru că Adam a încălcat în mod voit legea Lui Dumnezeu, a fost condamnat la moarte, aceeaşi soartă urmând a o avea toţi urmaşii săi. După ce a fost condamnat, Adam a devenit imperfect, pentru că sub pedeapsa morţii el nu putea concepe un copil perfect, ceea ce a făcut ca toţi oamenii să fie născuţi în păcat şi concepuţi în fărădelege. „Iată că am fost născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea." (Ps. 51:5) „De aceea, printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat, moartea; astfel moartea a trecut asupra tuturor, deoarece toţi păcătuiseră" (Rom. 5:12) Abel, Enoh, Noe şi Avraam, îi erau credincioşi Lui Dumnezeu, însă, deoarece erau născuţi ca fiind imperfecţi şi nu aveau dreptul la viaţă veşnică din cauza păcatului lui Adam, ei nu puteau primi darul vieţii veşnice dacă nu ar fi fost răscumpăraţi întâi. Omul trebuie să fie răscumpărat de la moarte prin sacrificiul unei făpturi perfecte, pentru că aceasta a fost cerinţa Lui Dumnezeu necesară pentru a ierta păcatul lui Adam. Deoarece toţi oamenii erau descendenţii lui Adam, niciunul nu putea reprezenta sacrificiul perfect pentru Domnul. Dumnezeu s-a îngrijit.

34. Sămânţa vieţii este purtată şi transmisă de către bărbat. Cum atunci ar fi putut fi concepută o făptură perfectă care să răscumpere omenirea? De aceea, Iehova, Atotputernicul Dumnezeu a cauzat ca Maria să rămână însărcinată chiar dacă era fecioară. (Mat. 1:18) Ea L-a conceput pe Isus prin voinţa şi puterea Duhului Sfânt. Din moment ce Dumnezeu a creat oamenii din elementele

Cuprins

pământului şi conceperea Lui Isus I-a fost posibilă Lui Dumnezeu. Când copilul Isus s-a născut, era pur, sfânt, nepătat şi complet separat de către păcătoşi, neavând niciunul dintre germenii contaminaţi descendenţi din Adam. (Evr. 7:26) Prin urmare, Isus este numit în Scripturi ca „Fiul", adică „Fiul Lui Dumnezeu". Când Isus a ajuns la vârsta de treizeci de ani a fost calificat, sub îndrumarea legii Lui Dumnezeu, să devină preot în numele Său. Începând cu acel moment, Isus s-a consacrat pe deplin voinţei Domnului, scufundarea Sa în apele Iordanului reprezentând un act simbolic care sublinia legământul făcut cu Dumnezeu şi supunerea faţă de El. Isus a spus: „Atunci am zis: iată că vin! – în cuprinsul cărţii este scris despre mine – îmi doresc să fac voia Ta, Dumnezeul Meu; legea Ta este în adâncul inimii mele." (Ps. 40:7,8; Mat. 3:15-17) Cel care urmă să răscumpere omenirea trebuia să se ofere drept sacrificiu de bunăvoie; şi aceea fiind voia Lui Dumnezeu, Isus a îndeplinit-o în mod voluntar, cu bucurie, oferindu-se astfel pe deplin Domnului. Sângele preotului Isus era şi a fost capabil să aducă răscumpărarea sau iertarea păcatelor omului. Viaţa este în sânge. (Lev, 17:11,14) Sângele făpturii perfecte, al lui Isus, putea fi acceptat şi a fost acceptat ca preţul plătit pentru păcatele oamenilor. „Fără vărsare de sânge nu există iertare" – Evr. 9:22. (Pentru o mai bună înţelegere asupra iertării păcatelor, consultaţi cartea „Împăcare"*).*

35. Isus Cristos, creatura perfectă, a fost ţinta atacurilor şi persecuţiilor aduse asupra Sa de către diavol şi de către reprezentanţii acestuia pe pământ; de-a lungul acestor încercări, Isus şi-a menţinut integritatea faţă de Dumnezeu, neabătându-se nici măcar o clipă de la calea cea dreaptă. Isus a dovedit astfel că Satan este un mincinos, şi asta pentru a justifica numele şi cuvântului Lui Iehova. După ce timp de trei ani şi jumătate a mărturisit şi propovăduit numele şi Împărăţia Lui Iehova, Isus a fost acuzat de păcatul capital al trădării, I s-a făcut un proces în batjocură, şi fără vreo dovadă a fost condamnat la moarte prin crucificare. În acest mod El a fost prezentat drept păcătos în faţa oamenilor şi răstignit pe cruce. (Deut. 21:23) Dumnezeu a permis duşmanilor Săi să îl răstignească pe Isus, ştiind că Isus Îi va rămâne credincios chiar şi atunci când se va afla în faţa morţii, dovedindu-şi astfel loialitatea faţă de Dumnezeu, şi ştiind că Îl va reînvia după moarte. Isus a îndeplinit astfel toate cerinţele şi şi-a dovedit capacitatea de a face dreptate numelui Lui Dumnezeu. Datorită credinţei Sale, Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morţi şi I-a oferit nemurire, dar nu lumească, ci viaţă divină, nemuritoare şi fără de sfârşit, şi L-a ridicat pe Isus în cel mai măreţ loc din univers, alături de Iehova. (Filip. 2:5-11) Dumnezeu I-a oferit Lui Isus, cel nemuritor, toată puterea atât în Ceruri cât şi pe pământ. (Mat. 28:18) Prin urmare, Isus a spus: „Eu sunt Cel Viu, deşi am fost mort; şi iată că sunt viu în vecii vecilor, Amin; si deţin cheile iadului şi ale morţii." (Apoc. 1:18) Isus Cristos a devenit astfel înveşmântat cu toata puterea şi autoritatea de a acţiona în numele Domnului ca Executorul lui principal.

36. În timpul petrecut cu discipolii Săi, Isus le-a explicat că toate făpturile care vor primi viaţă veşnică şi binecuvântarea Lui Dumnezeu, trebuie să Îl slujească pe Dumnezeu cu credinţă şi de bunăvoie. Apoi, a spus despre El însuşi:

Cuprins

„şi oricine va dori să fie cel dintâi între voi, lăsaţi-l să vă fie rob: pentru că nici Fiul omului nu a venit să fie slujit, ci ca să slujească, şi ca să îşi dea viaţa drept răscumpărare pentru mulţi.” (Mat. 20:27,28) Aceasta arată că omul Isus a înţeles că este voia Tatălui Său, Iehova, să predice adevărul şi să Îi justifice numele, dar şi că, în calitate de om, El trebuie să moară pentru a servi drept răscumpărare „pentru mulţi” oameni. Pentru cât de mulţi: pentru toţi, sau doar pentru o parte? Nu pentru toţi, deoarece preţul răscumpărării este doar în favoarea acelora care cred şi I se supun Lui Dumnezeu şi Lui Isus Cristos. Astfel, El Şi-a oferit viaţa ca şi răscumpărare pentru toţi aceea care sunt de partea Lui Dumnezeu şi a Lui Cristos, şi care îşi menţin integritatea faţă de Dumnezeu, indiferent de încercările la care sunt supuşi de diavol. Este scris: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul Lui Dumnezeu este viaţa veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.” (Rom. 6:23) Aici, problema este expusă clar oricărei persoane, şi anume: dacă continuaţi să fiţi de partea diavolului, şi împotriva Lui Dumnezeu, rezultatul va fi distrugerea iminentă; dacă veţi fi alături de Dumnezeu şi de Cristos, arătând încredere deplină în actul răscumpărării, şi dacă veţi dovedi loialitate faţă de Dumnezeu, veţi fi binecuvântaţi de El, prin intermediul Lui Isus Cristos, primind darul vieţii veşnice. Pentru a se sublinia aceste fapte, este scris: „Tatăl Îl iubeşte pe Fiu şi a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cel care crede în Fiul are viaţa veşnică; dar cel care nu crede în Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu abătută peste el.” (Ioan 3:35,36) Cu alte cuvinte, toţi oamenii suferă de condamnare la moarte din cauza păcatului originar; dacă o persoană crede în Domnul Isus Cristos, Dumnezeu îi va înlătura acea pedeapsă, însă dacă persoana respectivă alege să continue să rămână de partea diavolului, şi să persevereze în păcat, atunci pedeapsa Lui Dumnezeu se va abate asupra sa şi nu va putea fi îndepărtată. Se observă deci că creaturile create de Dumnezeu beneficiază de dreptul la liberă alegere, pentru a alege calea pe care vor să o urmeze – dacă aleg viaţa veşnică sau moartea.

37. Prevederea pe care Dumnezeu a făcut-o, aceea de a le oferi viaţă veşnică oamenilor, vine din bunătatea şi mărinimia Sa, după cum este şi scris: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine va crede în El, să nu piară, ci să aibe viaţă veşnică. Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să îi judece pe oameni; ci ca prin el omenirea să fie mântuită. (Ioan 3:16,17) Este clar deci, că cei care nu cred în Dumnezeu, vor „pieri”, ceea ce înseamnă că vor muri pentru totdeauna. Dumnezeu nu vede nicio plăcere în pedepsirea celor păcătoşi, şi cu siguranţă nu îşi doreşte să chinuiască pe nimeni. Ideea unor chinuri fără de sfârşit în Iad, este încă una dintre minciunile lui Satan, minciuni pe care oamenii le învaţă de la religionişti. Scopul acestei minciuni este de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu şi de a-i atrage în organizaţia diavolului, şi anume în organizaţiile religioase. „Iadul” reprezintă starea morţii, nu un loc de tortură. Când un om preferă să persevereze în păcat, Dumnezeu, îndurător, îl adoarme în moarte, urmând că acel om să nu se mai trezească niciodată. „Dumnezeu este iubire”, deci El nu ar putea fi responsabil de un fapt atât de grav precum chinul veşnic. Dumnezeu îşi doreşte ca adevărul să le

Cuprins

fie prezentat tuturor oamenilor, care au oportunitatea de a alege dacă doresc sau nu să îl creadă.

38. Când Isus îi instruia pe cei care Îl ascultau şi pe cei care credeau în El, a spus: Eu am venit ca ei [cei care cred în El] să aibe viaţă, şi ca ei [cei care nu îşi pierd credinţa nici în faţa morţii] să o aibe din belşug." (Ioan 10:10) Pentru că oamenii să poată crede, ei trebuie să afle despre promisiunea Lui Dumnezeu făcută lor, prin Isus Cristos. Este aşadar scris: „Pentru că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Dar cum atunci îl vor chema pe Acela în care n-au crezut? şi cum vor crede în Acela despre care nu au auzit? şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? şi cum vor propovădui, dacă nu sunt trimişi? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc Evanghelia păcii şi aduc veşti bune" – Rom. 10:13-15.

39. Dovedindu-Şi în continuare bunătatea, Dumnezeu doreşte ca adevărul în ceea Îl priveşte pe El şi promisiunea vieţii veşnice, să fie prezentat oamenilor. El face ca şi Cuvântul Său să fie propovăduit pentru că oamenii să îl poată auzi. Duşmanul Său, Satan, încearcă să distrugă omenirea, dar Atotputernicul Dumnezeu aduce la cunoştinţa oamenilor, că toţi cei care vor fi de partea Sa, toţi cei care Îl vor sluji pe Domnul Isus Cristos şi pe Iehova, şi se vor dovedi credincioşi, vor trăi pentru totdeauna.

40. După potop, Satan i-a făcut pe oameni să practice religia în batjocură faţă de Dumnezeu, toate popoarele şi naţiunile adoptând religia diavolului. Iehova Dumnezeul i-a ales ulterior pe israeliţi, i-a transformat într-un popor şi le-a oferit poruncile Sale, învăţându-i cum să se supună Domnului şi cum să trăiască în armonie. Astfel, omul putea alege: fie să rămână de partea diavolului, fie să Îl slujească cu credinţă pe Dumnezeul Iehova. La scurt timp după, diavolul a pus stăpânire pe Israel şi i-a făcut pe oameni să adopte formalismul, formalism care la suprafaţă părea ca îi aduce onoare Domnului, dar care în realitate I se opunea. Israeliţii au început să folosească imagini şi chipuri cioplite, în asociere cu venerarea lor religioasă, fapt care contravenea Legii Lui Dumnezeu. Continuând în acest fel, naţiunea Israelului a trecut sub comanda diavolului, doar puţini israeliţi rămânându-i credincioşi Lui Dumnezeu. Oamenii au început practica formalismului, care a constituit „religia evreilor", iar acel formalism şi acele doctrine inventate de om au fost transmise din generaţie în generaţie, acest lucru purtând denumirea de „tradiţie". Când Isus a sosit pe pământ, evreii practicau religia bazată pe tradiţii lumeşti, ceea ce anula cuvântul Lui Dumnezeu, după cum şi Isus le-a spus.

41. Isus i-a învăţat pe oameni să se supună sincer şi pe deplin poruncilor Lui Dumnezeu, Isus instaurând astfel adevăratul creştinism. Nu există asemenea lucru ca „religia creştină", pentru că religia provine de la duşmanul Lui Dumnezeu, diavolul. „Religia creştină" este un termen impropriu, fraudulos şi amăgitor. „Creştinismul" înseamnă supunerea completă a omului faţă de Legea Lui Dumnezeu, după cum şi Isus s-a supus poruncilor Sale. Astfel, o persoană este creştină doar atunci când este cu adevărat un adept al Lui Isus Cristos, ceea ce

Cuprins

înseamnă că el trebuie să fie dornic să se supună poruncilor Lui Dumnezeu, şi să urmeze voia Lui, nu învăţăturile lumeşti. Religia este un mare duşman, care lucrează neîncetat pentru a răni omenirea, indiferent dacă oamenii sunt buni sau nu. Religia nu îşi are locul în biserica Lui Dumnezeu. Duşmanul a încercat din totdeauna să corupă „biserica Domnului". S-a folosit de îngerii săi păcătoşi şi de oameni pentru a-şi duce scopul la îndeplinire. Toţi cei de partea Lui Dumnezeu trebuie să îi reziste duşmanului, pentru a-şi putea păstra integritatea faţă de Dumnezeu.

Întrebări pentru studiu:

1-4. Care a fost scopul Lui Iehova în a le da oamenilor Legea Sa, şi în a permite ca aceştia să fie supuşi unui test de integritate? Descrieţi practicile idolatre ale israeliţilor de la Sinai. Explicaţi eşecul lor de a rezista încercărilor la care fuseseră supuşi. Cum au fost ei pedepsiţi ulterior? De ce a fost cruţat poporul lor? Cu ajutorul Scripturilor, explicaţi de ce Dumnezeu le-a dat acelor oameni Legea Sa, şi cum s-a comportat cu ei.

5,6. A fost în beneficiul israeliţilor faptul că Dumnezeu le-a oferit lor Legea Sa, şi că i-a îndrumat? De ce? Care a fost rezultatul pentru ei? Care este semnificaţia pentru oamenii Domnului din prezent?

7,8. Explicaţi cum şi de ce a făcut religia atât rău omenirii.

9,10. Ce le-a spus Dumnezeu israeliţilor în ceea ce priveşte închinarea la falşii idoli şi la chipurile cioplite?

11,12. Au ajuns toţi israeliţii eliberaţi din Egipt pe pământul făgăduinţei? De ce?

13,14. Arătaţi că religia a fost modalitatea principală prin care diavolul l-a prins în capcană pe poporul ales de Dumnezeu, imediat după ce acesta a ajuns pe pământul făgăduinţei.

15,16. Explicaţi de ce Dumnezeu s-a referit la Israel folosind expresia „necredincioasa Israel"? Explicaţi atitudinea Să, în ciuda răzvrătirii lor, şi motivul avertismentelor transmise în mod repetat prin intermediul profeţilor Săi. De ce la sosirea Lui Isus au fost martori doar oameni obişnuiţi, nu şi preoţi gata să Îl întâmpine? Ce persoane au fost anunţate de naşterea Lui Isus? De ce tocmai aceste persoane? Cine au fost martori la naşterea Domnului Isus?

17. De ce Isus a evitat clasa clericilor, atunci când Şi-a ales discipolii?

18. Explicaţi (a) absenţa clericilor de la botezul Domnului Isus în apele Iordanului. (b) Cum şi de ce diavolul L-a asaltat pe Isus imediat după botez?

19. Care erau opiniile clericilor, dar ale oamenilor obişnuiţi, în ceea ce Îl priveau pe Isus şi mesajul Sau? De ce?

20,21. Comparaţi conduita acelor clerici evrei cu cea a clericilor din prezent. Explicaţi atitudinea şi comportamentul lor.

22. De ce ar trebui să îi luăm în considerare acum pe clericii prezenţi pe pământ în timpul Lui Isus?

Cuprins

23,24. Comparaţi cele spuse de clericii evrei, cu cele declarate de Isus în ceea ce îi priveşte. Cum au ajuns ei astfel?

25 . De ce diavolul a reuşit cu atâta uşurinţă să îi folosească pe clerici ca şi instrumentele sale principale?

26, 27. Comparaţi religioniştii din vremea Lui Isus cu cei din ziua de astăzi, prezentaţi în (a) Mat. 23:13. (b) Mat. 23:27-33. Ce arată acele declaraţii?

28-31. Cum sunt crima şi minciuna asociate religiei? Ce legătură au de-a face cu profeţii trimişi pe vremuri de către Dumnezeu? Pe cine a folosit diavolul să Îl persecute pe Isus? Descrieţi procedura lor şi scopul religiei.

32. Cine a fost Isus pe pământ, şi de ce s-a aflat El acolo?

33-35. Subliniaţi (a) motivul principal al venirii Lui Isus pe pământ; (b) motivul şi scopul secundar al sosirii Sale. Cum au fost îndeplinite amândouă aceste scopuri?

36. Cu ajutorul Scripturilor, explicaţi: 1. Tim. 2:6 si Mat. 20:28 ca fiind în deplină armonie.

37-39. Arătaţi că promisiunea Lui Dumnezeu de le oferi oamenilor viaţă veşnică, este motivată numai de iubire. După cum este prezentat în cuvintele apostolului, în Rom. 10:13-15, şi în promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru timpul prezent, care este scopul şi importanţa mesajului transmis de către martorii Lui Dumnezeu?

40,41. Explicaţi dacă practicarea religiei, şi ignorarea Cuvântului şi scopului Lui Dumnezeu, în momentul sosirii Lui Isus printre evrei, dar şi în rândul practicanţilor religiei din prezent, poate fi percepută ca lipsă de instruire şi oportunitate.

INSPECŢIA, PREGĂTIREA, RĂZBOIUL

Iehova îi pregăteşte acum pe cei care Îl iubesc pentru cel mai uimitor eveniment din istoria omenirii. Timp de mai bine de şase mii de ani, condiţiile au părut să fie pe deplin potrivnice pentru cei care au încercat să facă bine. Acum însă le este dezvăluit tuturor persoanelor care se află de partea Lui Iehova marele adevăr despre apropierea unei perioade fără precedent de prosperitate şi binecuvântări oferite rasei umane. Cei care sunt atenţi să vadă adevărurile din faţa ochilor lor se ridică mai presus de situaţia tristă în care se află lumea în prezent, înţelegând dovada incontestabilă conform căreia momentul salvării este aproape.

În toate secolele trecute, un duşman subtil i-a înconjurat pe oameni, a abătut asupra lor nedreptăţi şi opresiuni, i-a împins în capcane, le-a umplut zilele de amărăciune şi dezorientare, iar în cele din urmă i-a băgat în mormânt. Acelaşi duşman, Satana, s-a folosit de toate mijloacele posibile pentru a defăima numele măreţului Creator Iehova, încercând să îi îndepărteze pe oameni de El. Cu mult

Cuprins

timp în urmă, Satana a format o organizaţie bazată pe o religie falsă şi necinstită şi a plantat superstiţii în inima omului, atrăgând astfel o mulţime de persoane în plasa sa religioasă. El a creat un imens sistem comercial pe care l-a folosit pentru a-i jefui pe oameni de roadele trudei lor cinstite, dar şi pentru a corupe elementul politic, astfel încât acesta să îi constrângă pe oameni să rămână subjugaţi. Apogeul acestei organizaţii ticăloase a fost atins odată cu cea de-a şaptea putere mondială, putere cunoscută drept „Creştinătate"; această putere mondială şi-a asumat în mod fals şi fraudulos numele Lui Cristos şi al Lui Dumnezeu, defăimând în mod grav numele acestora. Sfârşitul răutăţii şi al defăimarilor trebuie să vină, iar oamenii onești se bucură ştiind că în curând toate lucrurile se vor schimba definitiv în bine.

Iehova a declarat că scopul Său este de a-Şi justifica numele sfânt în momentul Apocalipsei; astfel, în Cuvântul Său, aceasta poartă denumirea de „bătălia din acea zi măreaţă a Atotputernicului Dumnezeu". Organizaţia Lui Iehova, simbolizată de Muntele Sion, este locul de adunare al trupelor Sale; acest loc poartă denumirea de „Har-Maghedon". Acolo El „va ieşi şi va lupta" în numele Lui. (Zah. 14:3) Oastea Lui Iehova va fi condusă de către Isus Cristos, Cel care este acum Împăratul Împăraţilor şi care Îşi exercită autoritatea regală. (Rev. 17:14; 19:11-16) În mod cert Iehova nu trebuie să se pregătească El însuşi pentru acea bătălie, însă El trebuie să pregătească anumite părţi ale organizaţiei Sale şi să îi trimită pe unii membrii să propovăduiască faptul că El este Dumnezeu şi că scopul Său este de a-l distruge pe duşmanul care I-a defăimat numele şi care a abătut moarte şi suferinţă asupra făpturilor Sale. Administraţia lumii trebuie să treacă în totalitate de sub controlul Satanei în mâinile Lui Isus Cristos, El fiind Conducătorul de drept al lumii. Timp de secole Satana a fost „domnitorul acestei lumi", iar acum el refuză să abdice; din această cauză puterea şi organizaţia sa urmează să fie distruse. Iehova este îndelung răbdător şi încet la mânie. (Ex. 34:6) El i-a oferit duşmanului toate oportunităţile de a dovedi că poate câştiga provocarea făcută, provocare conform căreia el poate să întoarcă întreaga omenire împotriva Lui Dumnezeu. Însă acum a sosit momentul în care Iehova va lua măsuri şi în care întreaga Sa mânie va fi revărsată, astfel încât toate făpturile vor şti că El este Atotputernicul Dumnezeu. Înainte de a-Şi executa judeacata împotriva duşmanului, El îl avertizează pe acesta, lucru care face parte din pregătirile Sale.

Cu multe secole în urmă, Iehova, prin spiritul Său sfânt, i-a făcut pe anumiţi oameni sinceri să scrie despre ceea ce El a plănuit să se întâmple în viitor; în prezent, acele profeţii scrise pe vremuri se află în curs de îndeplinire. Printre acei oameni sinceri şi cu frică de Dumnezeu s-a aflat şi Zaharia, nepotul profetului Ido. În anul 520 î.Cr. Zaharia a primit prima sa viziune de la Iehova, iar imediat după a început să scrie profeţia legată de ea. La mai mult de 2400 de ani de atunci, acea viziune profetică a început să se îndeplinească. În acel moment, Războiul Mondial care începuse în anul 1914, luase sfârşit, iar puterile conducătoare ale lumii puneau la cale diferite planuri de reconstrucţie. Conducătorii „Creştinătăţii" primiseră dovada conform căreia lumea Satanei se sfârşise, urmând ca Împărăţia

Cuprins

Lui Dumnezeu sub Isus Cristos să preia conducerea lumii. În loc să asculte de această dovadă, a şaptea putere mondială a înălţat un substitut pentru Împărăţia Lui Dumnezeu, fapt care este dezgustător şi detestabil în ochii Săi.

Viziunea pe care Zaharia a primit-o de la Domnul a venit la el în timpul nopţii. În viziunea sa, el privea o companie de oameni călare pe cai. Liderul acelei companii călărea un cal roşu, iar cei care îl urmau călăreau cai roşii, bruni şi albi. Aceea a fost o viziune cerească care prevestea lucrurile care se vor întâmpla în viitor pe pământ. Acea cavalerie cerească şi-a oprit caii pe vârful Muntelui Măslinilor, într-un crâng de mirţi. Din acest punct, călăreţul conducător analiza cu atenţie oraşul Ierusalimului, în timp ce unii călăreţi din compania sa coborau în oraş şi adunau informaţii pe care le aduceau ulterior conducătorului lor. Lucrurile pe care le observase, dar şi informaţiile primite de la ajutoarele sale, îl umpleau pe conducător de o revoltă îndreptăţită. În viziune, Ierusalimul apărea ca fiind în ruine, iar evreilor nu îşi dădeau deloc interesul să îl reconstruiască. Călăreţul principal a început să îşi pregătească imediat forţele pentru un mare război, acest lucru prevestind cel mai important război care va avea loc pe pământ. O perioadă de timp va trece, timp în care călăreţul conducător îşi va continua lucrarea de pregătire şi în care doar foarte puţini oameni de pe pământ vor lua aminte la ceea ce se petrece. Lucrarea de pregătire nu este făcută în şoaptă, ci în mod deschis; conducătorul îl va anunţa pe adversarul său despre ceea ce plănuieşte să facă, spunându-i să se pregătească pentru marea bătălie. Totodată, el îi spune duşmanului său care va fi rezultatul acelei lupte. În viziune, profetul vede atât armata Lui Iehova, cât şi pe cea a duşmanului, aliniindu-se şi pregătindu-se de luptă. Momentul crucial soseşte iar cele două armate imense se aruncă una asupra celeilalte. Învingătoare pe deplin iese armata al cărei conducător a stat în umbra mirţilor, pe calul sau cel roşu.

Viziunea dezvăluie că liderul armatei şi ajutoarele sale făceau o inspecţie a Ierusalimului. Acel oraş era un simbol pentru oamenii care se află într-un legământ cu Dumnezeu şi care fac parte din „Creştinătatea" din prezent, deci din sistemul imperiului Anglo-American. Această inspecţie îi include pe toţi cei care au încheiat un legământ pentru a face voia Lui Dumnezeu; ceea ce urmează include toate clasele de oameni de pe pământ.

Faptele cunoscute acum în totalitate ne arată că lucrarea de pregătire a început în anul 1918 şi a continuat pe parcursul a nouăsprezece ani, apropiindu-se acum momentul ciocnirii celor două forţe. Profetul Zaharia a prevestit o mică societate de oameni care se află acum pe pământ şi care Îi sunt devotaţi pe deplin Lui Dumnezeu; Iehova Dumnezeul i-a oferit acestei societăţi de credincioşi o înţelegere a acelei viziuni profetice. În acelaşi timp, Iehova i-a oferit societăţii Sale de martori aleşi pentru numele Său, obligaţia şi marele privilegiu de a le informa pe restul persoanelor aflate pe pământ despre viziunea lui Zaharia şi înţelesul ei. Martorilor le este poruncit să îi informeze atât pe conducătorii lumii despre ceea ce va avea să se întâmple în îndeplinirea acelei viziune profetice, cât şi pe oamenii de

Cuprins

bună-credinţă, astfel încât aceştia din urmă să găsească o cale de scăpare în timpul acelui mare măcel care va avea loc cât de curând.

Întreaga profeţie a lui Zaharia care acum este în curs de desfăşurare, bucură inimile tuturor celor care îşi doresc în mod sincer să vadă un guvern al dreptăţii stabilit pe pământ. Deşi această profeţie şi îndeplinirea ei le implică pe toate făpturile care au încheiat un legământ cu Iehova Dumnezeul şi care se află acum pe pământ, doar un număr foarte mic de persoane o înţeleg. Clerul „Creştinătăţii" şi principalii lideri ai turmelor lor – cei care se împotrivesc proclamării mesajului Lui Dumnezeu despre ziua răzbunării Sale şi venirea Împărăţiei, alături de clasa „slujitorului răului", a „omului păcatului", a „fiului pierzaniei" (2. Tes. 2:3), nu numai că nu reuşesc să înţeleagă această profeţie şi interpretarea ei care vine de la Domnul, ci o şi tratează cu dispreţ şi batjocură. Pe de cealaltă parte, cei care Îi sunt devotaţi în totalitate Lui Iehova, şi care sunt deci martorii Săi aleşi, alături de cei de bună-credinţă care formează acum clasa ionadabilor, „marea mulţime", înţeleg şi apreciază această profeţie şi înţelesul ei. – 2. Reg. 10:15-23; Apoc. 7:9-14.

În anul 1914 Prinţul Păcii S-a ridicat şi l-a alungat pe Satana din ceruri. (Dan. 12:1; Apoc. 12:1-9) În anul 1918 acest Prinţ măreţ a venit la templul Lui Iehova pentru judecată, acela fiind momentul din care datează pregătirile. „Cel care sparge în bucăţi a urcat înaintea feţei tale." (Naum. 2:1) Înţelesul acestei declaraţii profetice este că Reprezentantul Oficial al Lui Iehova este acum prezent la templu şi se pregăteşte pentru marea bătălie. Iehova le spune acum rămăşiţelor Sale unse aflate pe pământ: „Păzeşte [cu atenţie] fortăreaţa, veghează calea, încinge-ţi şoldurile, [...] căci Iehova va restaura gloria lui Iacob [a persoanelor Sale unse, a rămăşiţelor Sale credincioase aflate pe pământ]." (Naum. 2:1,2; V.A.R.) Oamenii Lui Dumnezeu au fost aduşi într-o unitate, iar acum ei îi „oferă Domnului o ofrandă în neprihănire"; ei fac acest lucru în mod continuu, fiind pregătiţi astfel să îşi joace rolul. Faptul că Iehova a prevestit prin profetul Său venirea acelei bătălii a Apocalipsei, spunând că va face pregătiri pentru ea, reprezintă o dovadă că acea bătălie se va purta; ba mai mult, faptul că El le-a dezvăluit persoanelor Sale unse înţelesul acestor profeţii este o dovadă în plus că marea bătălie este aproape. Din această cauză profeţia este foarte importantă pentru toţi cei unşi.

În ceea ce priveşte organizaţia Sa militară şi pregătirea „în acea zi", profetul Lui Iehova spune: „scutul vitejilor lui este făcut roşu, bărbaţii lui puternici sunt în stacojiu; părţile de fier ale carului de război scânteiază în ziua pregătirii lui, iar suliţele din chiparos sunt învârtite." (Naum. 2:3; V.A.R.) Organizaţia Lui Dumnezeu este aprinsă cu zelul justificării numelui Său măreţ, iar din această cauză ea va scânteia asemeni fierului încins. Ba mai mult, Iehova spune: „Le-am poruncit celor consacraţi ai Mei, da, i-am chemat pe oamenii Mei viteji pentru mânia Mea, şi pe cei nespus de bucuroşi." (Isa. 13:3; V.A.R.) Iehova se adresează apoi duşmanului şi îi spune să se pregătească, avertizându-l totodată care va fi rezultatul bătăliei. „Scoate-ţi apa pentru asediu; întăreşte-ţi fortăreaţa; intră în noroi, şi calcă argila în picioare; pregăteşte cuptorul pentru cărămidă. Acolo focul te va mistui; sabia te va tăia; te va devora ca o lăcustă tânără; înmulţeşte-te ca o

Cuprins

lăcustă tânără, înmulţeşte-te ca lăcustele. Tu i-ai făcut pe negustori mai numeroşi decât stelele cerurilor; lăcusta tânără devastează totul, şi zboară mai departe. Voievozii tăi sunt ca lăcustele, iar mareşalii tăi sunt ca roiul de lăcuste, care se adăpostesc în gardurile vii în zilele reci, dar care atunci când iese soarele fug departe, şi nu se mai ştie unde sunt." – Naum. 3:14-17; V.A.R.

Domnul ne asigură în continuare că această bătălie va fi una finală. „Ce uneltiţi împotriva Lui Iehova? El va aduce sfârşitul; necazul nu se va mai ridica o a doua oară." – Naum. 1:9; V.A.R.

Duşmanul ştie că nu mai are mult timp la dispoziţie, iar din această cauză el se pregăteşte în grabă pentru luptă. (Apoc. 12:12) Continuându-şi politica de fraudă, amăgire, diplomaţie, lăudare şi linguşire, Satana le adună laolaltă pe forţele sale comerciale, politice şi militare, iar apoi le spune oamenilor prin intermediul clericilor săi că această alianţă ticăloasă reprezintă singura cale de salvare pentru omenire. Satana se foloseşte de diferite elemente ale organizaţiei sale pentru a-i îndepărta de Dumnezeu pe oamenii din toate naţiunile, dar mai ales pe cei din „Creştinătate", şi pentru a-i atrage în tabăra sa. Satana a transformat sistemul imperial Anglo-American, şi anume „Creştinătatea", în purtătorul său de cuvânt de pe pământ; prin urmare, în Scripturi, acest sistem al diavolului poartă denumirea de „fals profet". Satana le vorbeşte oamenilor şi îi amăgeşte prin această organizaţie îngrozitoare. „Şi am văzut trei spirite necurate asemeni broaştelor ieşind din gura balaurului, şi din gura fiarei, şi din gura falsului profet. Căci acestea sunt spiritele diavolilor, care fac miracole, şi care merg la împăraţii întregii lumi, că să-i adune pentru bătălia din acea zi măreaţă a Atotputernicului Dumnezeu. Şi ele i-au adunat laolaltă în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon." – Apoc. 16:13,14,16; vedeţi „Lumina", volumul al II-lea, pag. 42.

Astfel, Satana se pregăteşte pentru marea bătălie, iar în acelaşi timp îi analizează cu foarte multă atenţie pe toţi adepţii credincioşi ai Lui Isus Cristos. Împotriva acestor martori ai Lui Dumnezeu el pune la cale o conspiraţie pentru a-i distruge. (Ps. 2:34; 83:2-5) Conspiraţia este formată, iar acele acte făţise sunt comise împotriva persoanelor unse ale Lui Dumnezeu pe teritoriul „Creştinătăţii", iar aceasta este o dovadă în plus conform căreia „Creştinătatea" este instrumentul Satanei. Motivul pentru care el încearcă să îi distrugă pe credincioşii Lui Dumnezeu este pentru ca ei să nu îşi poată menţine integritatea faţă de El şi să nu reuşească să facă parte din naţiunea Sa cea sfântă; un alt motiv îl reprezintă faptul că aceşti credincioşi sunt cei pe care Iehova îi foloseşte pentru a anunţa lumea despre scopul Său de a distruge organizaţia duşmană. Prin intermediul profetului Său, Iehova le spune martorilor Săi următoarele: „Propovăduiţi acestea printre naţiuni; pregătiţi războiul, treziţi-i pe bărbaţii puternici; toţi oamenii de război să se apropie, să urce. Fie ca naţiunile să se scoale, şi să urce în valea lui Iosafat; căci acolo Eu mă voi aşeza să judec toate naţiunile dimprejur." – Ioel. 3:9,12; V.A.R.

Cuprins

SCRISORI

Experienţe cu fonograful

Dragi fraţi:

Acum Tatăl nostru iubitor, Iehova Dumnezeu s-a îngrijit să primim fonograful, una dintre cele mai bune metode de propovăduire a mesajului Împărăţiei şi în vestirea numelui Său şi al Regelui. Este foarte efectiv în înlăturarea prejudăcăţilor, şi ne ajută să înmânăm multe cărţi şi broşuri celor cărora ar fi fost imposibil să le lăsăm ceva literatură.

Doresc să-mi exprim mulţumirea şi aprecierea adâncă Domnului pentru încă o îngrijire a bunătăţii lui, şi pentru privilegiul de a o folosi în preamărirea numelui Său. Vreau să-i mulţumesc, de asemenea, fratelui Rutherford pentu că a aranjat ca fiecare membru al familiei Bethel să primească unul.

De când am primit acest fonograf, între 3 şi 29 decembrie doar cu ajutorul acestuia am dat şapte exemplare ale cărţii „Bogăţii", 21 de broşuri, cu 15 abonaţi, 74 de ascultători, şi am folosit-o pentru 14 ore. Am avut foarte multe experienţe interesante cu fonograful doar în luna aceasta (decembrie), şi aş dori să vă povestesc pe scurt doar câteva, ca să arăt efectivitatea acestuia.

În timpul mărturiei m-am întâlnit cu două doamne, care mi-au spus că sunt romano-catolice, şi-mi pierd timpul cu ele. Am încercat să-i explic scopul vizitei mele, când dintr-odată au amintit că singura doctrină catolică pe care nu o pot accepta, este cea a iadului, deoarece avem destul din iad chiar şi pe pământ. Am recunoscut oportunitatea de a folosi fonograful. Aşa că le-am spus că există milioane de catolici dornici să afle unde se găsesc morţii lor, iar noi suntem fericiţi să-i prezentăm informaţiile corecte gratuit cu ajutorul fonografului. Fără să aştept răspunsul, m-am apucat să pun fonograful pe o masă apropiată şi am pornit discursul „Unde sunt morţii?". Au ascultat foarte atent, şi la sfârşitul acestuia au exclamat: „Acesta este adevărul, şi este atât de diferit de ceea ce ne spune preotul catolic!" I-am sugerat că pot afla mai multe despre adevărul Bibliei prin cartea „Bogăţii". Ambele au cumpărat cartea „Bogăţii" şi trei broşuri.

Am vizitat o altă doamnă pe care am întâlnit-o acum un an, dar fără succes. De data aceasta, datorită unui membru din familia ei, am pus discursul „Unde sunt morţii?" pe fonograf. La sfâşitul discursului a arătat un interes sincer. Apoi au intrat alţi trei dintre copii ei maturi să asculte. Mama a început să-mi pună câteva întrebări inteligente, şi aşa s-a întâmplat că am mai avut trei discuri la mine, care au răspuns la toate întrebările ei. Am fost fericit. Apoi ea a întrebat: „Dacă mă întreabă oamenii de ce este atâta răutate pe pământ, şi de ce nu a oprit-o Domnul, cum să răspund?" Aşa că spre satisfacţia şi veselia ei, ultimul discurs, „Răutatea: de ce este permisă" a răspuns şi la această întrebare. Fiind săracă, şi neavând cu ce să plătească pentru „Bogăţii", i-am spus că o poate avea oricum. Ea i-a rugat pe băieţi să caute printre buzunare măcar un sfert de dolar. N-au găsit nimic. Au mai căutat o dată, când unul dintre băieţi a găsit o monedă de un sfert, pe care am acceptat-o.

Cuprins

O altă doamnă catolică, într-adevăr foarte săracă, a auzit fonograful şi mi-a spus că a fost foarte interesant, şi că i-a plăcut să aude adevărul. A fost atât de mulţumită, încât i-am lăsat cartea „Bogăţii”. Va economisi mărunţişul în fiecare zi, iar când mă voi întoarce va avea sfertul de dolar ce să-mi dea.

Fratele tău în serviciul lui Iehova,

J. Correnti, *Bethel*.

Rezoluţie

Dragă frate Rutherford:

Azi după amiază am primit de la biroul din Toronto informaţiile care au dus la excomunicarea lui Walter F. Salter de grupa din Toronto. La întâlnirea de serviciu săptămânală, obişnuită a grupei din Winnipeg [Canada] ţinută în această dată, propunerea de excomunicare a lui Walter F. Salter de grupa din Toronto a fost susţinută şi de grupa noastră. Următoarea rezoluţie a fost propusă, susţinută şi votată unanim:

(1) Văzând că poporul Domnului este supus unui baraj de literaturi pregătite ca să submineze şi răstoarne credinţa unora, grupa martorilor lui Iehova din Winnipeg recomandă următoarea cale de acţiune poporului Domnului, drept măsură de protecţie:

(2) Activitate şi interes sporit în lucrarea Domnului, mai ales în „lucrarea ciudată” pe teren, şi de asemenea, în studiul „Turnului de Veghere” şi al celorlalte publicaţii ale Societăţii Watchtower.

(3) Distrugerea, fără citire, a literaturii compromise primite prin poştă sau alte căi.

(4) Nesocotirea acelora care în rândul nostru doresc să dezbate sau să discute această cale de acţiune.

Profităm de această oportunitate ca să-ţi spunem că te suportăm uniţi ca pe cel pe care Iehova l-a ridicat să vestească mesajul Împărăţiei, după instrucţiunile lui Isus Hristos, Regele puternic şi Justificatorul lui Iehova.

Suntem în armonie totală cu Societatea Watchtower şi cu învăţăturile pe care Iehova ni le oferă în abundenţă prin canalul său vizibil, articolele revistei „Turnul de Veghere”.

Te asigurăm de iubirea noastră creştină, iar dorinţa noastră este ca Domnul să continue să te îndrume şi să-ţi fie de călăuză până la împlinirea scopurilor sale.

Propunerea menţionată mai sus a fost adoptată la întâlnirea obişnuită a grupei în unanimitate.

Cuprins

Mai apropiaţi în marea luptă

Dragă frate Rutherford:

Grupa din Cleveland [Ohio] a martorilor lui Iehova şi Ionadabii însoţitori au votat unanim, cu ocazia întâlnirii din această seară, ca să ne exprimăm astfel mulţumirea faţă de Tatăl ceresc pentru faptul că izbucnirea recentă a otravei duşmanului şi a emisarilor lui a avut ca efect strângerea noastră şi mai aproape, sporirea zelului şi efortului nostru depus în cooperarea cu tine la această luptă împotriva Diavolului şi soţiei sale desfrânate.

Te rog să fii sigur de iubirea noastră acum când încerci să duci lupta până la porţile duşmanului, ignorând calm mârâitul şi scrâşnitul dinţilor celor inspiraţi de tatăl lor, Diavolul.

Fie ca Iehova, Dumnezeul nostru, să-ţi îndrume gândurile, ca tu, la rândul tău, să ne ajuţi pe noi în căpătarea priceperii adevărate, după cum este explicat aşa de minunat în „Turnul de Veghere" din 15 mai.

Aranjamentul Domnului în mod evident

Dragă frate Rutherford:

Conform unei sugestii susţinute în unanimitate de grupă, cu bucurie ne exprimăm prin cuvinte loialitatea faţă de organizaţia lui Dumnezeu şi unitatea grupei în prezent.

După mai mult de un an de neînţelegeri şi certuri care ne-au frânat lucrarea, sosirea noul serv canadian şi reorganizarea efectuată de el sub îndrumarea Domnului ne-au deschis o nouă eră a serviciului împărăţiei unit.

Organizarea divizei din est ne-a dat o oportunitate ca să ne solidarizăm într-un mod util şi folositor cu grupele apropiate, iar prosperitatea eforturilor noastre mutuale este aranjamentul Domnului în mod evident.

Odată cu reorganizarea grupelor, se observă şi mai bine binecuvântările lucrării pentru „marea mulţime", care s-a deschis pe o scară mult mai largă. Fonograful este instrumentul folosit cu care îi chemăm. Ne asigură un numitor comun pe baza căruia ne putem cunoaşte, şi dezvolta prietenii cu oamenii care duc la discuţii degajate cu ei, şi într-un final la studii permanente din cartea „Bogăţii". În trei luni am început aşa o mulţime de studii din cartea „Bogăţii", iar acum avem practic un fonograf la un martor.

Am ţinut o întâlnire a Diviziei din Est în Ottawa în 1, 2, 3 ianuarie, la care au fost prezente şi prietenii diviziei. A fost o adevărată binecuvântare pentru toţi participanţii.

Te asigurăm de loialitatea noastră continuă faţă de Watchtower, ca o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, şi de serviciul nostru continuu în lucrare, fiind

Ai tăi în serviciul împărăţiei,

Grupa martorilor lui Iehova din Ottawa

Cuprins

Purtătorul de cuvânt al lui Iehova pe pământ

Dragă frate Rutheford:

Am observat în „Turnul de Veghere” cum ai accentuat ultima vreme criticile la adresa publicaţiilor Societăţii făcute de cei din locuri înalte, şi nu numai. Sunt în total dezacord cu aceste critici, deoarece cred că „Turnul de Veghere” este purtătorul de cuvânt al lui Iehova pe pământ începând cu publicaţia ei din 1879, şi m-am hrănit din paginile lui în ultimii patruzeci de ani.

Avertizările din „Turnul de Veghere” sunt necesare şi binevenite pentru toţi de păreri diferite. Dacă totuşi insistă pe căile lor, scripturile ne informează asupra direcţiei derivării lor. Nu putem jeli pierderea lor, ci doar să ne gândim la ei precum Iehova: „Şi cel neprihănit va trăi prin credinţă; dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credinţă pentru mântuirea sufletului.” – Evr. 10:38,39.

Scriptura citată mai sus este de la sine înţeles că doar ascultarea faţă de legea lui Dumnezeu garantează prezervarea pentru viaţă a celor ce respectă termenii ei, iar aceasta aduce fericire lui Iehova, dar dacă unul dintre aceştia se întoarce, dispreţuind darul preţios al vieţii, Iehova nu-şi mai găseşte fericirea în ei, iar legea pe care au încălcat-o le ucide. Mi se pare că acest citat pe lângă altele susţine cele afirmate în „Turnul de Veghere”, şi împuterniceşte avertizările din ea. Se pare de o valoare inestimabilă ca legea lui Dumnezeu să-şi ia locul legitim în inimile oamenilor acum, în zilele puterii Lui, când toate forţele opozante vor cădea înaintea lui, iar numele lui va fi preamărit. Pierderea vieţii veşnice de clasa de mai sus este nesemnificativă în comparaţie cu măreţia cu care legea eternă, benefică a ascultării faţă de Dumnezeu va fi susţinută în faţa oamenilor şi îngerilor.

Un alt punct de dispută pe care îl găsim în „Turnul de Veghere” este protestul faţă de controlul exercitat de un singur om al articolelor din „Turnul de Veghere”. „Ar trebui să fie un comitet care să deţină controlul”, spun ei. Fratele Russell a aflat devreme în cariera sa că doar un singur om poate edita articolele din „Turnul de Veghere” cu rezultat. De asemenea, în prima parte a lucrării Elisei rezultatele comitetului editorial care controla articolele „Turnului de Veghere” au demonstrat că o singură minte ar trebui să deţină controlul principal. Dacă ne uităm la Scripturi, vom găsi că la început aranjamentul lui Iehova a fost executat de un singur om. Un singur om, Moise, a condus exodul copiilor lui Israel; de asemenea între preoţi, un singur fiu al lui Iacov, Levi; un singur fiu al lui Levi, Chehat; un singur fiu al lui Chehat, Amram; un singur fiu al lui Amram, Aron; iar fiul lui, Eleazar, l-a urmat. Isai a avut mulţi fii, dar unul singur a fost ales, David, şi mai există o grămadă de exemple. Pavel a fost singurul ales pentru lucrarea specială. Cei doisprezece apostoli nu au fost acolo ca să-i dea ordine.

În perioada de lucrare Elisei a fost ales un singur om, iar toate dovezile arată că Iehova încă foloseşte metoda de a numi un singur om care să controleze numirile în organizaţia sa principală în operaţia pământeană a acesteia. Este aceeaşi poveste, cea a răvrătirii împotriva aranjamentul Domnului, şi a căderii după aceea la marginea drumului, cum a fost demonstrat în decursul istoriei lui

Cuprins

Israel şi al Israelului spiritual, în perioada lucrării Elisei, până în prezent şi până la sfârşit.

Mai departe, referitor la afirmaţia unora, cum a fost notat în „Turnul de Veghere", că nu acum este timpul mărturiei puternice pentru iluminarea oamenilor de bunăvoie, faptele fizice dovedesc că afirmaţia lor este greşită. Anul acesta am luat legătura cu mulţi implicaţi într-o activitate energică şi de mult entuziasm. Vedem şi auzim din toate colţurile lumii că ies din toate popoarele şi limbile, şi nu bolnavi sau prematuri, ci puternici, voinici, cu o viziune clară, cântând cu fericirea cântecul eliberării lor, bucurându-se că pot avea parte în declararea judecăţilor lui Iehova. Dacă ei nu sunt ai marii mulţimi, atunci cine sunt? Cu siguranţă nu sunt ca cei pe care i-am contactat în lucrarea Elisei.

Este oare posibil ca această campanie viguroasă pentru oamenii de bunăvoinţă, cu vocile şi pro şi contra, să vestească apariţia unui nou eveniment maiestuos în înfiinţarea împărăţiei lui Dumnezeu înainte de măcelul total din Armaghedon?

Ne aducem aminte din trecut când a sosit timpul pentru „proiectarea puterii active a lui Isus Hristos spre lucrurile pământeşti", acel eveniment atât de important în înfiinţarea împărăţiei, alături de aruncarea Satanei din ceruri, care a rezultat în situaţia prezentă. Nu cu mult timp după aceea, Iehova a autorizat o campanie globală, energică începând din 24 februarie 1918, declarând că „milioane care trăiesc nu vor muri niciodată", un mesaj care a adus în ochii „Creştinătăţii" subiectul înfiinţării împărăţiei. Acum ceva timp m-am întâlnit cu un absolvent al Colegiului Bowdoin din Maine, care a spus că „Acel discurs – Milioane care trăiesc nu vor muri niciodată" a fost foarte popular în rândurile celor din Bowdoin, şi l-a făcut pe Judecătorul Rutherford faimos." N-avea viziunea să vadă că de fapt a sporit faima împărăţiei lui Hristos.

Atunci, ca acum, a fost o controversă pro şi contra, care a făcut subiectul împărăţiei proeminent. Acel mesaj a fost reflectat până când în zilele noastre este accentuat „milioanelor" adevărate, marii mulţimi, care poate vor trăi până când împărăţia va fi stabilită.

O altă analogie din zilele lui Isus: atunci mesajul împărăţiei a fost proclamat cu forţă chiar înainte de Calvar, unde a fost garantat preţul răscumpărării umanităţii, iar drepturile pentru împărăţie au fost asigurate. Cuvintele de atunci au făcut ca împărăţia să fie proeminentă.

Intepretarea profeţiei lui Obadia despre ierarhia romano-catolică este foarte bogată. Putem vedea că ora declarării răzbunării lui Iehova împotriva ei a sosit. E bine de văzut cum fiecare profeţie este în acord în ceea ce priveşte procedura împotriva duşmanului masiv, şi cine ar îndrăzni să înceapă un asemenea atac împotriva ei, dacă acesta nu ar fi susţinut de toţi profeţii, fiecare oferindu-ne un aspect diferit despre tacticile duşmanului, dar fiecare întâlnindu-se într-un punct?

Scrisoarea ta personală a ajuns în mâinile mele, în care ne chemi într-o altă campanie mare împotriva „ei". Sunt încântat de acest plan. Cred că această metodă a atacului prelungit cu fonograful, începând din data de 14 martie, va realiza un

Cuprins

expozeu zdravăn al acestui sistem nedrept. Doresc să spun de multe ori, că sunt de acord cu încercarea ta de a exprima interpretarea corectă a diferitelor profeţii şi voi sta de partea ta până în dimineaţa viziunii perfecte, şi că mă amintesc de tine zilnic în faţa tronului bunătăţii cereşti. Noi întebăm: „Paznic! Cât mai ţine noaptea?” Nu vom pierde din vedere nici noaptea, dar nici dimineaţa, care va sosi de asemenea. Preamărit să fie Iehova!

A ta în cea mai bună legătură,

Edith E. Mason, *pionier*.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăţiei lui Jehova

15 IULIE 1937 Nr. 14

Cuprins:

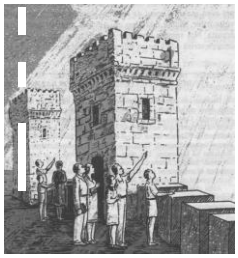
ESCROCI
PARTEA I - Pag.363

CONGRESE - Pag.379

SCRISORI - Pag.385

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Iulie 1937** **Nr. 14**

ESCROCI

„Cel rău dobândeşte un câştig înşelător.” – Prov. 11:18.

Partea I

Iehova le-a spus oamenilor Săi cu care a încheiat un legământ despre calea celor răi, astfel încât cei drepţi să meargă pe calea Domnului şi să scape de ceea ce îi aşteaptă pe cei ticăloşi. În timp ce cuvinte precum „escrocherie” şi „escroc” nu apar în Scripturi, alte cuvinte care au aceeaşi importanţă şi acelaşi înţeles sunt folosite pentru a-i identifica pe cei care săvârşesc nedreptăţi. Cuvintele sunt folosite pentru a transmite informaţia. Termenul de „escrocherie” nu poate fi respins doar în baza faptului că nu este un termen scriptural, şi aceasta deoarece termenii de „fraudă”, „amăgire” şi „amăgitor” – termeni scripturali – transmit acelaşi înţeles ca şi cuvintele „escrocherie” şi „escroc”. Vorbind despre situaţia care se va observa la sfârşitul lumii, cuvintele Lui Isus arată că în acea perioadă manevrele frauduloase, amăgitoare şi escrocii vor ieşi în evidenţă cu mult mai mult decât înainte, astfel încât „dacă s-ar putea, i-ar amăgi chiar şi pe cei aleşi”. (Mat. 24:24) Prin urmare, este clar că cei care nu sunt cu adevărat aleşi vor fi amăgiţi de aceste uneltiri şi de aceşti intriganţi, lucru care se şi întâmplă, deoarece acum ne aflăm în perioada sfârşitului lumii, iar mulţimea ticăloasă depune toate eforturile posibile pentru a-i amăgi pe oameni. Cei care sunt în templu alături de Domnul, şi care locuiesc acolo, sunt protejaţi de aceste uneltiri dacă se supun instrucţiunilor primite de la El. Totuşi, cei care fac parte din societatea templului şi care încă se află în trup trebuie să fie instruiţi despre căile şi mijloacele folosite de ticăloşi în desfăşurarea lucrărilor lor nedrepte, pentru ca cei neprihăniţi să poată continua pe calea cea bună, şi ba mai mult, pentru ca în cele din urmă ei să le poată oferi instrucţiuni şi ajutor însoţitorilor lor, şi anume ionadabilor.

2. Cei ignoranţi sunt cei fără cunoaştere, iar în această categorie sunt incluşi cei care s-au aflat la un moment dat pentru împărăţie, însă care din cauza egoismului au eşuat să ajungă la informaţiile care le-au fost puse la dispoziţie; din această cauza, ultima lor stare, sau condiţie, este mai rea decât prima. Pe vremuri, Domnul îi considera drept străjeri printre oamenii Săi, însă din cauză că ei nu au reuşit să dobândească pricepere, au devenit orbi şi ignoranţi; profetul Domnului Dumnezeu spune despre aceştia: „Străjerii Săi sunt orbi; cu toţii sunt neştiutori.” (Isa. 56:10) În prezent există multe astfel de persoane, iar ele nu vor putea aprecia

Cuprins

adevărul despre escroci şi escrocherii, ci mai degrabă îl vor dispreţui. Aceste persoane neştiutoare şi oarbe pot fi uşor amăgite de către diavol şi asociaţii săi. Cei „aleşi" nu fac parte din această clasă care poate fi amăgită, deoarece ei sunt întotdeauna atenţi să stabilească care este adevărul, pentru a putea face voia Lui Dumnezeu; iar datorită faptului că sufletul lor este curat şi faptului că ei sunt sârguincioşi în supunerea faţă de legea Lui Dumnezeu, El le îndeplineşte dorinţa şi le face cunoscută voia Sa, îndrumându-i prin Isus Cristos. Aceşti credincioşi sunt învăţaţi prin Iehova şi prin Isus Cristos, iar din această cauză ei nu pot fi induşi în eroare. Devine datoria şi privilegiul acestei clase a „slujitorului ales" să le transmită persoanelor de bunăvoie faţă de Dumenezeu informaţiile despre escrocii ticăloşi şi uneltirile lor, pe măsură ce aceste informaţii sunt făcute cunoscute. Prin urmare, ceea ce este publicat aici este prima dată pentru binele rămăşiţelor, astfel încât acestea să se folosească de informaţiile aflate pentru a-i ajuta şi mângâia pe ionadabii care caută neprihănirea şi smerenia.

3. Foarte multe persoane susţin în mod inconştient o escrocherie care lucrează în defavoarea lor şi a altora, iar dacă persoanele de bunăvoie vor înţelege adevărul, vor înceta în mod cert să mai sprijine această escrocherie. Prin urmare, este atât datoria cât şi privilegiul rămăşiţelor de a ajuta astfel de persoane de bunăvoie să dobândească o înţelegere a adevărului. Controversele ar trebui să fie evitate în propovăduirea cuvântului Lui Dumnezeu. Rămăşiţele nu caută certuri, ci sunt dornice să îndeplinească voia Lui Dumnezeu prin faptul că transmit mărturia adevărului şi altora, astfel încât aceştia să dobândească ei înşişi privilegiul de a-L sluji pe Domnul. Adevărul nu ar trebui folosit niciodată ca o bâtă cu care alţii să fie loviţi, ci el trebuie folosit cu scopul de a le face bine celor care îşi doresc să afle calea cea bună. Totuşi, transmiterea adevărului dă în vileag diverse escrocii şi pe cei aflaţi în spatele lor, iar această demascare le permite celor de bunăvoie să afle de către cine vor fi protejaţi, pentru a putea merge pe calea cea dreaptă. Desfăşurarea acestei lucrări de mărturie a adevărului îi demască pe cei care sunt împotriva Lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale, adevărul reprezentând o pedeapsă pentru ticăloşi; însă martorii Lui Iehova ar trebui să ţină minte întotdeauna că datoria lor este de a spune adevărul după cum Dumnezeu a poruncit, rezultatul urmând să fie conform voinţei Sale, deci corect; iar dacă aceasta rezultă cu pedepsirea celor ticăloşi, atunci este conformă cu voia Sa.

4. Lumea este plină de făpturi ticăloase, iar dintre acestea habotnicii sunt cei mai răi. Niciun bine nu poate fi obţinut prin abuzarea oricărui practicant al religiei. Nu trebuie să existe atacuri persoanle. Datoria rămăşiţelor este de a face bine întotdeauna prin propovăduirea adevărului, iar toate persoanele care sunt de bunăvoie faţă de Dumnezeu şi care îşi doresc să afle adevărul, vor avea de profitat dacă îl vor asculta. O dezbatere cu cei care susţin şi învaţă doctrine false nu are ca scop pedepsirea ticăloşilor, ci ea îi poate lumina pe cei care sunt ţinuţi în lanţuri, pentru ca ei să scape. Există foarte multe persoane care sunt ţinute în lanţurile habotnicilor şi ale organizaţiilor religioase, iar aceste persoane de bunăvoie oftează şi plâng din cauza răutăţii practicate de escroci; Domnul Dumnezeu îi trimite pe

Cuprins

martorii Săi pentru a propovădui adevărul, pentru ca cei care oftează şi plâng să primească informaţia care îi va aduce pe calea cea bună. Profetul credincios al Lui Dumnezeu a spus: „Am spus, voi lua aminte la căile mele, să nu păcătuiesc cu vorba; îmi voi pune frâu ca pază gurii mele, atâta timp cât cel rău este înaintea mea.” (Ps. 39:1) Desigur, acest lucru înseamnă că slujitorul Domnului Dumnezeu nu se va implica în discursuri controversate cu cei răi care încearcă să îi rănească pe oamenii Lui Dumnezeu şi cauza Sa. Când cei ticăloşi se dedau la minciuni, defăimări şi calomnieri, calea potrivită pe care cei devotaţi Domnului trebuie să o urmeze este de a-i ignora pe cei răi; însă dacă se iveşte oportunitatea, atunci adevărul trebuie spus, pentru binele celor de bunăvoie. Prin urmare, martorii Lui Iehova vor căuta ocaziile potrivite pentru a le transmite mesajul adevărului celor care au urechi de auzit. Scopul mărturiei nu este de a-i convinge pe cei ticăloşi să se reformeze, acest lucru fiind imposibil, ci de a-i ajuta pe cei care caută cu adevărat cunoaşterea. Perioada din prezent este una a întunericului care a venit peste lume, a beznei care s-a abătut asupra popoarelor, aşa cum Dumnezeu a prevestit prin profetul Său. Acest întuneric se află deasupra celor care au fost amăgiţi de escroci, de către cei care îşi desfăşoară uneltirile cu scopul de a-i înşela pe oameni. Astfel, tot aceasta este şi perioada în care cei care îi sunt devotaţi Lui Iehova Dumnezeul trebuie, în supunere faţa de porunca Sa, să se „ridice şi să strălucească” prin propovăduirea cu curaj a adevărului. (Isa. 60:1) Din această cauză, datoria „Turnului de Veghere” este de a publica tot ceea ce ţine de cea mai mare escrocherie care a fost practicată vreodată asupra rasei umane, escrocherie care amăgeşte şi răneşte milioane de oameni oneşti. Ce este o escrocherie? Ş cine sunt cei mai subtili şi cei mai viciaţi escroci?

5. O escrocherie este o uneltire, un plan, un vicleşug sau un şiretlic folosit pentru câştiguri personale, în timp ce lucrează în defavoarea altora, amăgindu-i. O pervertire a adevărului cu scopul de a-i face pe alţii să se bazeze pe o minciună, contribuind cu ceva valoros, reprezintă o escrocherie. O schemă falsă, o denaturare sau o suprimare a adevărului, care rezultă în rănirea altora în favoarea celui care o pune la cale pentru câştiguri personale, este o escrocherie. O amăgire practicată intenţionat, cu intenţia de a obţine un câştig de pe urma ei, este o escrocherie.

6. Un escroc este un uneltitor abil, viclean şi şiret care se foloseşte de planul său pentru a câştiga un avans necinstit în faţa altora. Înşelătorul câştigă acest avantaj, iar apoi se foloseşte de planul sau uneltirea sa pentru a-i jefui sau prăda pe alţii; el face acest lucru pentru a obţine câştiguri personale reale ori presupuse. Toţi escrocii sunt duşmani publici şi duşmani ai oamenilor oneşti; ei sunt duşmanii Lui Dumnezeu. Înşelătoriile practicate de aceştia acţionează în defavoarea celor asupra cărora ele sunt îndreptate.

7. Oamenii care sunt implicaţi în trafic – care este ilegal şi care îi afectează pe oameni – sunt escroci şi duşmani publici. Răpirea copiilor şi a oamenilor, şi ţinerea lor în captivitate pentru răscumpărare, este o escrocherie, iar răpitorul este şi el un duşman public. Oamenii care sunt implicaţi în traficul cu sclavi sunt escroci şi duşmani publici. Agenţii imobiliari care desfăşoară diverse scheme

Cuprins

pentru a-i amăgi pe alţii, sunt escroci şi duşmani publici. Cei care desfăşoară o uneltire prin faptul că le oferă premii persoanelor care cumpăra sau vând lucruri şi produse lipsite de valoare, sunt escroci. Oamenii care sunt implicaţi în jafuri, furturi şi crime, toate desfăşurate pentru câştiguri personale, sunt escroci şi duşmani publici. Un om implicat într-un şantaj prin care obţine bani, este un escroc şi un duşman public. Toţi aceşti inamici publici fie abat frica asupra oamenilor, fie îi supun prin fraude. Cei care sunt implicaţi în scheme politice şi care denaturează faptele pentru a-i face pe oameni să îi susţină, astfel încât să obţină câştiguri personale şi financiare, sunt escroci şi inamici publici. Comercianţii sau corporaţiile care desfăşoară o schemă care are ca rezultat rănirea oamenilor, sunt escroci şi duşmani publici. Cei care sunt implicaţi în orice fel de schemă frauduloasă care are ca efect rănirea altora, sunt escroci şi duşmani publici. Cei care se folosesc de filme pentru a-i induce pe oameni în eroare, obţinând câştiguri de orice fel – renume, bani sau influenţă, sunt escroci. Toţi escrocii sunt agenţii diavolui, fie că îşi dau seama de acest lucru sau nu. Toate uneltirile provin de la diavol, iar marele duşman îi influnţează pe oameni să se folosească de aceste escrocherii pentru a-i răni pe alţii şi pentru a aduce defăimări numelui Atotputernicului Dumnezeu. Aceasta este o descriere generală a escrocheriilor şi a celor care le practică.

Cea mai mare escrocherie

8. Puneţi acum deoparte toate părerile preconcepute, şi cu o minte imparţială examinaţi faptele privitoare la cea mai mare escrocherie care a fost vreodată practicată sub soare; faceţi acest lucru pentru a înţelege adevărul despre ceea ce este pentru binele vostru. Persoanele sincere au unele mijloace prin care se pot apăra împotriva duşmanilor publici, deoarece ele au fost avertizate despre aceştia, ele văd modalitatea de operare a duşmanilor şi pot lua măsuri pentru a-şi proteja interesele. Cea mai periculoasă şi distrugătoare escrocherie este cea care pare sinceră, dar care este desfăşurată într-o manieră subtilă şi amăgitoare, pentru a-i face pe oameni orbi faţă de adevăr. Cei creduli şi încrezători cad fără să ştie în capcana duşmanului, iar apoi este aproape imposibil ca ei să mai scape din ea. Cea mai mare escrocherie inventată şi practicată vreodată este cea a religiei. Cel mai nemilos şi seducător duşman public este cel care se foloseşte de religie pentru a desfăşura o escrocherie prin care oamenii sunt amăgiţi, iar numele Atotputernicului Dumnezeu este defăimat. Există nenumărate sisteme religioase, însă cel mai subtil, fraudulos şi dăunător omenirii este cel care poartă denumirea generală de „religia Creştină”, şi aceasta deoarece la prima vedere el pare a susţine devotamentul faţă de Iehova Dumnezeul – Fiinţa Supremă, inducând astfel în eroare multe persoane sincere şi oneste. Pe cât de ciudat ar putea părea, cuvintele „Creştin” şi „religie” sunt opuse în totalitate. Majoritatea persoanelor care fac parte din ţinutul aşa-numit al „Creştinătăţii”, au fost induse să creadă că cele două cuvinte înseamnă unul şi acelaşi lucru, iar din cauza lipsei de cunoaştere a adevărului, oamenii sunt vătămaţi în mod grav. Cel mai mare duşman public este

Cuprins

cel care operează sub o înfăţişare neprihănită în spatele căreia se ascunde o fraudă şi care în realitate defăimează numele Lui Dumnezeu, denaturează scopurile Sale şi îi jefuieşte pe oameni de bani, de linişte, de libertate în exprimare şi gândire, şi de oportunitatea de a primi viaţă veşnică. Sub practica aşa numitei „religii Creştine", lumea a ajuns în prezent în acea perioadă descrisă în Biblie prin cuvintele: „însă să ştii că în zilele de pe urmă, vor veni vremuri critice. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, îngâmfaţi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, lipsiţi de sfinţenie, fără afecţiune naturală, refractări la orice acord, calomniatori, desfrânaţi, cruzi, dispreţuitori faţă de cei care sunt buni, trădători, încăpăţânaţi, increzuti, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; de aceştia îndepărtează-te. Iar aşa cum Iane şi Iambre i s-au împotrivit lui Moise, tot aşa şi aceştia se împotrivesc adevărului; fiind oameni cu mintea coruptă, dezaprobaţi în ceea ce priveşte credinţa. Însă ei nu vor mai putea continua, căci nebunia lor va fi foarte clară pentru toţi oamenii, aşa cum a fost şi nebunia celor doi." – 2. Tim. 3:1-5,8,9.

9. Nu confundaţi „Creştinismul" cu aşa numită „religie Creştină". Ultima dintre acestea operează în numele Lui Dumnezeu şi al Lui Cristos, însă în realitate este pe deplin împotriva Lui Cristos şi a împărăţiei care reprezintă singura şansă a omenirii. Religia numită „creştină" este o escrocherie inventată de către diavol pentru a defăima numele Atotputernicului Dumnezeu; ea este practicată de către oameni, iar dintre aceştia unii sunt oneşti şi o practică, deoarece au fost influenţaţi să creadă că aşa este corect, în timp ce alţii ştiu că greşesc, amăgindu-şi semenii în mod intenţionat. Cei din urmă sunt şi mai periculoşi pentru interesele rasei umane. Din cauza faptului că numele Lui Cristos a fost şi este folosit pentru a săvârşi o mare fraudă asupra oamenilor, această escrocherie practicată este cea mai mare dintre toate. Există multe persoane sincere şi oneste în organizaţiile cunoscute drept organizaţii „religioase" sau „bisericeşti", iar toate aceste articole sunt publicate în speranţa de a le ajuta. Ceea ce este publicat aici nu reprezintă un atac la adresa oamenilor, ci un atac la adresa celor mai subtile şi diavoleşti înşelătorii care au existat vreodată. Cei care îşi doresc să cunoască adevărul vor fi încântaţi să examineze acum originea aşa numitei „religii Creştine" şi să vadă cum ea a progresat pe pământ.

10. Isus Cristos este Capul sau începutul creştinătăţii, deoarece El conduce, iar ceilalţi Îl urmează, în supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu. Cristos înseamnă Unsul Lui Dumnezeu, Cel care are sarcina de a îndeplini scopul Lui Dumnezeu. Cristos nu este şi nu a fost niciodată, nici măcar pentru o clipă, o persoană religioasă. El se supune întotdeauna numai poruncilor Atotputernicului Dumnezeu. El i-a instruit pe discipolii Săi credincioşi în spiritul Cuvântului şi al scopului Lui Iehova Dumnezeul. După învierea Lui Isus din morţi, spiritul sfânt – care reprezintă puterea nevăzută a Lui Dumnezeu, s-a revărsat asupra apostolilor credincioşi, iar ei au înţeles adevărul aşa cum nu le-a fost posibil să îl înţeleagă înainte de acel moment. Acei oameni credincioşi au mers în numele Lui Cristos

Cuprins

„din casă în casă” (Fapt. 20:20), învăţându-i pe oameni şi spunându-le că sângele vărsat al Lui Isus Cristos reprezintă preţul de răscumpărare al omului de la condamnare, fiind scopul Lui Iehova Dumnezeul să le ofere viaţă celor care cred în Cristos şi urmează calea Sa. Deoarece acei oameni le spuneau oamenilor adevărul despre Cristos, habotnicii din rândul evreilor i-au asaltat pe apostoli şi i-au dus în curţile de judecată, spunând: „Prin ce putere, sau în numele cui aţi făcut acest lucru?” Unul dintre apostolii credincioşi ai Lui Isus Cristos a oferit următoarea replică: „Să vă fie cunoscut vouă tuturor, şi întreg poporului lui Israel, că în numele Lui Isus Cristos Nazarineanul, pe care voi L-aţi crucificat, şi pe care Dumnezeu l-a ridicat din morţi, prin El stă omul acesta înaintea voastră. El [Cristos] este piatra pe care voi zidarii aţi considerat-o un nimic, dar care a devenit capul unghiului. Nu există salvare în niciun altul, căci nu există sub ceruri niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni, prin care să putem fi salvaţi.” – Fapt. 4:10-12.

11. În timpul în care le-a mai rămas apostolilor pe pământ ei au continuat să le transmită oamenilor mesajul despre Isus Cristos, crucificarea şi învierea Sa, dar şi despre venirea împărăţiei Sale, singura speranţă a omenirii, iar mulţi oameni i-au ascultat şi au crezut în acel mesaj. Pentru a compensa cu lucrarea apostolilor, diavolul Satana a început să pună bazele unei organizaţii anti-Cristos, organizaţie în care mai târziu foarte mulţi oameni au fost ademeniţi. Oamenii ambiţioşi şi egoişti şi-au asumat poziţiile de lideri printre cei care au început să urmeze calea Lui Isus, ei devenind învăţătorii şi conducătorii organizaţiei (Fapt. 20:29,30), iar astfel acea organizaţie a fost numită „biserica creştină”, iar doctrinele şi practicile ei au început să fie cunoscute drept „religia creştină”. Domnul i-a avertizat pe discipolii Săi despre venirea Anticristului, şi anume despre venirea celor care îi induc pe oameni în eroare, folosindu-se de numele Său. (2. Ioan. 7) Aceşti amăgitori existau încă de pe vremea apostolilor. (2. Tes. 2:7) În prezent (anul 1937), organizaţia religioasă care îşi are sediul central în Oraşul Vaticanului din Italia, şi care se autointitulează „biserica creştină”, sau „religia creştină”, domină religiile naţiunilor „creştinătăţii”. Aşa cum a fost arătat până acum, organizaţiile religioase au început cu Babilonul şi s-au extins în toate părţile lumii. Când Roma a devenit o putere mondială, cunoscută drept Roma Păgână, ea practica religia diavolului; în timp, Roma Păgână a înflorit în ceea ce este cunoscută acum drept Roma Papală, care a practicat şi continuă să practice „religia creştină”. Următoarele fapte istorice de necontestat trebuie citite cu foarte multă atenţie, deoarece ele dezvăluie cum Roma a căzut în totalitate sub influenţa religiei diavolului. Următoarele citate provin din Enciclopedia Americană:

„RELIGIA ROMANĂ: Din momentul în care religia romană a apărut în cadrul istoriei tradiţionale şi consemnate, se pare că a fost supusă unor diverse influenţe, atât interne cât şi externe, ea trecând prin multe schimbări […] În principiu, toate ideile religioase primitive ale popoarelor indo-europene erau relativ similare. Chiar şi religia Romană, pe vremea în care Roma era guvernată de împăraţi şi în care începuseră să evolueze ritualuri complicate şi mituri complexe,

Cuprins

păstrase unele similitudini evidente cu religia Indiei. […] Cei dintâi zei romani reprezentau personificări ale elementelor naturii. Vechile zeităţi romane şi fiinţele supranaturale ale vieţii lor nomade, patronii vânătorii şi spiritele protectoare ale munţilor, râurilor, pământului, văzduhului şi cerurilor, au început treptat să aibe trăsături mai bine definite. […] Zeităţile şi obiceiurile şi practicile religioase ale tuturor triburilor Italiei de origine indo-europeană, care erau relativ asemănătoare, au început să îşi găsească treptat locul în Roma. Bineînţeles, pe măsură ce Imperiul Roman s-a extins, a devenit mult mai cosmopolit, iar sistemele sale religioase s-au extins şi ele şi au devenit mult mai cuprinzătoare. Odată ce au preluat toate zeităţile Peninsulei Italice, acest obicei al preluării a luat avânt în Roma, iar panteonul Oraşului Imperial, pe măsură ce şi-a întins tentaculele în toate direcţiile, pretutindeni pe întregul domeniu al Romei – domeniu care era deja foarte răspândit şi care continua să se extindă, dar şi mai departe, a adus cu el noi credinţe, noi zeităţi şi noi idei religioase în Roma. În astfel de condiţii nu putea exista nicio dogmă religioasă […] Astfel, Roma bisericească a devenit la fel de cosmpolită şi eclectică ca şi Imperiul Roman. Acesta este un alt fel de a spune că viaţa religioasă a comunităţii Romane se schimbă în permanenţă, pe măsură ce procesul de expansiune continuă."

„[…] Diana, zeiţa lunii, sub o denumire sau alta, şi cu atribute oarecum variabile, zeitatea preferată a multor popoare nomade datorită simbolului vânătorii, probabil chiar zeitatea supremă a romanilor nomazi, i-a făcut loc zeiţei pământului, a fertilităţii – o zeitate specifică unui popor agricultor. […] Jupiter, zeul cerurilor şi al tunetului, a uzurpat locul cel dintâi, iniţial ocupat de Diana, zeiţa lunii, devenind zeitatea titulară a romanilor şi zeul suprem al popoarelor latine sub stăpânirea Romei. […]"

„[…] Iunona, soţia zeului suprem [Jupiter], reprezenta definiţia presupuselor calităţi feminie din ceruri. Cu alte cuvinte ea este o subdiviziune însuşi a lui Jupiter, ea fiind descrisă în mitologia Romană ca sora şi soţia sa. [...]"

„[…] Alături de Jupiter şi Iunona, soţia sa, unul dintre cei mai importanţi zei ai statului Roman era Marte [...] zeul războiului. Marte, care primea onoruri în special în luna Martie şi Octombrie, era zeul începutului şi al sfârşitului campaniilor militare şi al sporturilor asociate. […]"

„[…] În această perioadă de început a poporului roman, preoţimea superioară era aproape inseparabil conectată cu nobilimea şi cu împăraţii, aceastia din urmă începând să susţină deja că provin din zei. Seminţele cultului strămoşesc au fost deja sădite, obicei care a dus mai târziu la deificarea împăraţilor şi conducătorilor, în calitate de reprezentanţi legali şi de facto al zeilor pe pământ. […]"

„[…] Se părea că vechea religie urma să se sfârşească, când stabilirea imperiului [Roman] a salvat-o pentru o perioadă îndelungată. Era în interesul împăraţilor, care susţineau că domnesc prin drept divin şi că sunt descendenţi ai zeilor, să susţină o religie de stat; ceea ce au şi făcut la o scară foarte mare, aducând în biserica naţională toţi ofiţerii, angajaţii şi supuşii guvernului. Biserica

Cuprins

de stat, în acest stadiu, reprezenta o fraternitate imensă ai cărei membri erau obligaţi să o sprijine, datorită slujbei lor. Prin urmare, această relansare a vechii religii romane, a fost una mai degrabă politică decât religioasă. […] Ideile religioase babiloniene, greceşti, asiriene, egiptene şi orientale au fost bine întâmpinate în Roma. Marea Mamă a Pământului din Asia Mică [Babilon], şi Isis, zeiţa-mamă a Egiptului, nu numai că au fost introduse în Roma, ci venerarea lor care era însoţită de ritualuri şi ceremonii elaborate, a devenit aproape universală în Imperiul Roman; astfel, ea a început să devină atât de înrădăcinată printre popoarele romane şi naţiunile orientale aflate sub dominaţia Romei, încât primii misionari creştini au întâmpinat mari dificultăţi în eradicarea ei."

„[…] Această manie pentru zeităţile străine a ajuns până la extreme nemaiauzite, până în Persia, de unde a fost preluat marele zeu al soarelui – Mithra, alături de venerarea sa mistică elaborată, venerare care a devenit foarte populară în Oraşul Imperial. […] Astfel, Roma, îmbătată în filozofie, scepticism, misticism, emotivitate şi stoicism, neavând nimic solid cu care să se ancoreze, a plutit în derivă într-o epavă a religiilor naţionale. Ea s-a aflat în această condiţie […] în care s-a dezvoltat credinţa Creştină." – Enciclopedia Americană, Vol. 23, pag. 641-645.

12. „Zeii" menţionaţi anterior sunt Gog şi restul demonilor ticăloşi care locuiesc în ceea ce Scripturile numesc „ţinutul lui Magog". Apostolii credincioşi ai Lui Isus Cristos au văzut cum religia anticristă a început să avanseze încă de pe vremea lor, avertizându-i pe oameni în ceea ce o priveşte. La scurt timp după moartea lor, diavolul a văzut că organizaţia creştină era coruptă şi a transformat-o în ceea ce a început să fie cunoscut drept „religia creştină", care opera încă de pe atunci în numele „sistemului religios romano-catolic." Următoarele fapte istorice, preluate din Vechea Romanitate, se referă la acest context:

„În Primul Secol nu au fost chemaţi prea mulţi înţelepţi sau nobili […] în al Doilea Secol […], a fi creştin, era o ruşine în ochii modei şi a puterii. […] Biserica […] era un trup mic format din oameni curaţi şi nevinovaţi care nu aspirau să ajungă la controlul societăţii. Însă ei au atras atenţia guvernului, ceea ce a dus la persecutarea lor." În timpul celui de-al doilea secol, „episcopii au devenit influenţi, nu în societate, ci în rândul creştinilor." Apoi, „a început centralizarea bisericească; […] Biserica punea bazele viitoarei sale organizaţii şi puteri."

13. Este absolut sigur că Domnul Dumnezeu nu a conturat o astfel de politică. De asemenea, este foarte clar că diavolul era cel care planta şi cultiva seminţele egoismului, pentru a-şi îndeplini scopul ticălos. Istoricul menţionat mai sus continuă: „Al Treilea Secol a găsit Biserica ca fiind o instituite mult mai puternică. […] Doctrinele au fost sistematizate [în crezuri şi confuzie]. Mari episcopi conduceau biserica aflată în creştere […] Biserica avansa rapid într-o poziţie din care atrăgea atenţia întregii omeniri [lumeşti]. De-abia în al Patrulea Secol – când persecuţia imperială luase sfârşit, când Constantin [împăratul Romei Păgâne] a fost convertit; când Biserica s-a aliat cu Statul, când credinţa dintâi devenise coruptă, când superstiţiile şi filozofia deşartă [promovată de diavol] au

Cuprins

intrat în rândurile credincioşilor; […] când sinoadele erau ţinute sub influenţa poltică; […] când politica şi dogmele mergeau mână în mână, […] oamenii importanţi au început să între în biserică. În momentul în care creştinismul a devenit religia curţii şi a claselor aflate în vogă, ea a început să fie folosită pentru a susţine tocmai lucrurile rele împotriva cărora a protestat iniţial. Biserica nu numai că era impregnată cu greşelile filozofiei păgâne, ci a şi adoptat multe dintre ceremoniile orientale [ale diavolului]. Clericii, ambiţioşi şi laici, căutau ranguri şi distinctii. […] Ei au devenit leneşi, aroganţi şi independenţi. Oamenilor le-a fost interzis să intre în guvernarea bisericii. Episcopul devenise un personaj prinicpal care controla şi stabilea clerul […] Misunea Bisericii [adevăratei Biserici] a fost pierdută din vedere odată cu acea alianţa degradantă cu Statul."

Uneltirea subtilă

14. Domnul Dumnezeu îi avertizează pe oameni prin aceste cuvinte: „Frica de om aduce o cursă, însă cine se încrede în Domnul va fi în siguranţă." (Prov. 29:25) Cel care se teme că va pierde din onoare sau din alte lucruri pe care el le priveşte ca fiind valoroase, dacă nu va urma o cale compromiţătoare, va cădea cu siguranţă în capcana Satanei. Oamenii ambiţioşi cad cu uşurinţă în capcana Satanei. Fără nicio îndoială că primii dintre liderii a ceea ce este cunoscut în prezent drept organizaţia Bisericii Catolice, râvnind să fie onoraţi de către oameni şi temându-se că vor pierde ceea ce aveau, au devenit degrabă linguşitori. La aproximativ 400 de ani după moartea apostolului Petru, „Ierarhia Jurisdicţiei" romano-catolice a fost organizată. După aceea, au mai trecut multe secole, iar cum oamenii erau ţinuţi în necunoaştere faţă de adevăr, a fost uşor ca ei să fie influenţaţi să creadă că cel pe care ei au fost învăţaţi să îl onoreze drept papă şi care era capul Ierarhiei, este succesorul apostolului Petru. Astfel, oamenii au fost păcăliţi să creadă o mare falsitate dăunătoare. Nu există niciun motiv pentru a spune ceva despre cel care ocupă postul de papă, deci nimic din ceea ce este scris aici nu i se aplică vreunui individ anume, ci acelei funcţii. Funcţia de papă nu exista pe vremea apostolilor. Ea a fost creată de oameni sub influenţa Satanei, iar primul om care a ocupat acea funcţie a fost ales în anul 440 (d.Cr.). Biserica Catolică nu a început să existe decât la mult timp după perioada apostolilor şi a Lui Isus Cristos, şi totuşi, această organizaţie pretinde în prezent că este biserica Lui Cristos, iar milioane de persoane sincere cred această minciună. Nici Cristos, şi niciunul dintre apostolii Săi, nu au avut nimic de-a face cu aducerea în existenţă a organizaţiei catolice. Doar diavolul putea concepe această idee de a organiza un măreţ sistem religios căruia să îi dea denumirea de „biserica creştină"; scopul său, pe măsura numelui ce-l poartă, este de a-i amăgi pe oameni şi de a-i păstra în necunoaştere faţă de adevărul despre biserica Lui Dumnezeu. Biserica Lui Dumnezeu, biserică al cărei Cap este Isus Cristos, este singura biserică adevărată, iar numele celor care se află în ea sunt scrise în ceruri, nu pe pământ. (Evr. 12:23) Din cauză că această organizaţie religioasă şi-a asumat numele Lui Cristos, promovându-şi doctrinele treptat şi pe ascuns, ea a devenit cea mai curpinzătoare

Cuprins

şi distrugătoare escrocherie care a existat vreodată şi care îi răneşte cel mai mult pe oameni, aducând totodată defăimări numelui Lui Dumnezeu. Ea operează în baza unor învăţături şi pretinderi false.

Pretinderile

15. O pretindere reprezintă actul de a susţine o învăţătură sau o doctrină, pentru a-i induce pe oameni să urmeze o cale potrivită cu ceea ce este pretins. Organizaţia Catolică, denumită în mod generic „biserica catolică", este alcătuită din papă, episcopi, cardinali, preoţi şi alţi „clerici"; iar toţi cei care susţin această organizaţie sau care aderă la ea sunt cunoscuţi sub denumirea de „populaţia catolică", însă membrii acestei populaţii nu fac parte din biserică. În organizaţia catolică există clerici cu funcţii înalte şi clerici cu funcţii mici; cu alte cuvinte, există o Ierarhie a autorităţii formată din oameni aflaţi în poztii înalte, în timp ce în preoţime se află foarte mulţi oameni umili care se supun poruncilor venite din partea mai-marilor organizaţiei. Organizaţia Catolică a susţinut şi continuă să susţină în faţa oamenilor anumite învăţături sau doctrine, cu scopul de a-i face pe aceştia aderenţi, sau „copii" ai organizaţiei. Printre doctrinele învăţate de ei o întâlnim şi pe aceasta: Biserica romano-catolică este singură biserică adevărată. Următorul citat provine de la bine-cunoscuta autoritate catolică: „Adevărată Biserică trebuie să fie Apostolică. De aceea, în Crezul formulat la primul Consiliu Ecumenic din Niceea, din anul 325, întâlnim următoarele cuvinte: Cred într-o Biserica Apostolică Sfântă Catolică." – Credinţa Strămoşilor Noştri (Gibbons), pag. 38-42.

16. Persoanele credule care aud această declaraţie şi care se bazează pe ea, sunt influnţate să reacţioneze, iar astfel, milioane de oameni sinceri au fost induşi să creadă că organizaţia romano-catolică este biserica Lui Dumnezeu, motiv pentru care ei se supun acestei organizaţii condusă de Ierarhie. Dacă susţinerile sau pretinderile făcute de organizaţia Catolică sunt false, ajungem la concluzia că oamenii sunt înşelaţi în defavoarea lor, şi că cei care sunt responsabili de aceste false susţineri sunt escrocii. Prin ce regulă trebuie să determinăm dacă aceste pretinderi sunt adevărate sau false? Persoana sinceră şi de bunăvoie care crede în Dumnezeu şi în Cristos, va răspunde în grabă astfel: „Cuvântul Lui Dumnezeu este singurul ghid adevărat după care trebuie să determinăm dacă aceste pretinderi sunt adevărate sau false."

17. Este organizaţia bisericii romano-catolice singura biserică adevărată a Dumnezeului viu? Răspunsul trebuie să fie „Nu". Înaintăm acum scripturile care arată că biserica adevărată este templul sau organizaţia Lui Iehova Dumnezeul, şi că singura Piatră de Temelie este Domnul Isus Cristos – Capul şi Domnul bisericii; toţi cei aflaţi în templu sau în biserică sunt membrii trupului Său, iar aceştia din urmă trebuie transformaţi după asemănarea Domnului Isus Cristos, urmând credincioşi calea Sa; ei sunt martorii Lui Iehova Dumnezeul, iar sarcina lor este de a purta mărturie despre numele Său sfânt. Funcţia şi misiunea bisericii Lui Dumnezeu sub Isus Cristos, comparate cu funcţia şi misiunea organizaţiei romano-

Cuprins

catolice, arată că cele două urmează căi diametral opuse. Organizaţia romano-catolică este şi a fost implicată timp de secole în religie, politică şi comerţ, pentru câştiguri financiare, fiind astfel duşmanul Lui Dumnezeu şi al tuturor oamenilor. În Scripturi, termenul de „copac" este folosit ca simbol al unei făpturi sau al unei organizaţii formate din făpturi, iar roadele acelui copac reprezintă în mod simbolic hrana spirituală pe care acea organizaţie sau acele făpturi le-o oferă oamenilor pentru subzistenţă şi creştere. Isus, vorbind despre acelaşi lucru, spune: „De aceea, după roadele lor îi veţi recunoaşte. Nu oricine îmi spune ‹‹Doamne, Doamne›› va intra în împărăţia cerurilor, ci acale care face voia Tatălui meu care este în ceruri." – Mat. 7:18-22.

18. Iehova Dumnezeul a încheiat un legământ prin care îi dă Lui Isus Cristos şi credincioşilor care îl urmează şi care sunt făcuţi membrii ai bisericii Sale, împărăţia Sa, împărăţie care va conduce lumea în dreptate şi care la va oferi binecuvântări oamenilor. (Luc. 22:28-30) Împărăţia Lui Dumnezeu nu are nimic comercial şi nu are nimic de-a face cu sistemul ticălos, crud şi aspru care conduce lumea în prezent, sistem manevrat de către diavol şi reprezentanţii săi. În ceea ce priveşte această lume, Isus a spus: „Împărăţia mea nu face parte din această lume." (Ioan 18:36) „Domnitorul acestei lumi [Satana] […] nu are putere asupra Mea." (Ioan 14:30) Scripturile arată că Isus Cristos preia conducerea împărăţiei Sale odată cu cea de-a doua venire a Sa, moment în care va aduna întreaga biserică sub El. (2. Tim. 4:1) Isus se adresează habotnicilor din prezent, cărora le spune: „Împărăţia Lui Dumnezeu vă va fi luată, şi dată unei naţiuni care va da roadele ei." (Mat. 21:43) Organizaţia bisericii romano-catolice nu le-a dat niciodată oamenilor roadele sau mesajele împărăţiei Lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, ea a cooperat întotdeauna cu politicieni, cu oameni de armată, cu giganţi comerciali ori cu gangsteri pentru a conduce şi controla naţiunile pământului. În loc să le ofere oamenilor roadele Cuvântului Lui Dumnezeu, care îi ţin în viaţă, organizaţia catolică s-a împotrivit în mod înverşunat împărăţiei sub Cristos. Fiecare organizaţie religioasă de pe pământ este implicată mai mult sau mai puţin în politică şi comerţ, împotriva voinţei Lui Dumnezeu, şi toate aceste organizaţii îi maltratează şi persecută pe bărbaţii şi pe femeile care le transmit oamenilor roadele Împărăţiei Lui Dumnezeu.

Inconsecvenţe

19. Scripturile ne arată regula de neschimbat conform căreia fiecare persoană care este făcută membră a bisericii Lui Dumnezeu trebuie să urmeze calea Lui Isus şi să facă tot ceea ce face şi El. „De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca să călcaţi pe urmele Lui; El nu a păcatuit, iar în gura lui nu s-a găsit înşelăciune." (1. Pet. 2:21,22) Din nou, Isus spune: „Oricine este de partea adevărului ascultă glasul Meu." (Ioan. 18:37) Toţi aceştia trebuie să se supună poruncilor Sale, în caz contrar urmând să fie distruşi. (Ioan. 14:15; Fapt. 3:23) A revendica funcţia de reprezentant al Lui Isus Cristos pe pământ, iar apoi a urma o cale în totalitate

Cuprins

opusă cu a Sa, reprezintă o inconsecvenţă şi arată că pretinderile sau susţinerile organizaţiei catolice sunt false. Luaţi acum în considerare faptele bine cunoscute prin prisma celor scrise mai sus, lucruri susţinute de citatele scripturale, iar apoi determinaţi adevărul sau falsitatea celor susţinute de organizaţia Catolică.

20. Nici Isus, nici apostolii Săi nu au deţinut bunuri imobiliare, case ori alte proprietăţi. Despre Isus este scris: „Nu avea unde să îşi întindă patul." (Luc. 9:58) Isus şi apostolii Săi nu au construit catedrale şi nu i-au atras pe oameni în ele pentru ca aceştia să îi slujească, ci Domnul şi apostolii Săi au mers „din casă în casă", propovăduindu-le oamenilor adevărul şi învăţându-i potrivit căii Lui Dumnezeu. (Mat. 10:5-15) Toţi adepţii adevăraţi ai Lui Isus Cristos au urmat întotdeauna aceeaşi cale. Constantin, omul politic şi împăratul Romei, era un păgân care a pretins că a adoptat „Creştinismul". El a devenit „catolic". Constantin era bogat, şi fără nicio îndoială că fusese influenţat să creadă că îşi poate cumpăra salvarea. Următoarele sunt citate din Cardinalul Gibbons, „Credinţa Strămoşilor Noştri", pag. 134: „Constantin i-a oferit Bisericii Romane donaţii generoase în bani şi bunuri imobiliare, toate acestea fiind sporite prin subvenţiile cu care au contribuit împărăţii care au urmat la conducere. Astfel, patrimoniul Pontifilor Romani a ajuns în scurt timp foarte considerabil." Începând cu acea perioadă, organizaţia Bisericii romano-catolice a devenit foarte bogată în bunuri materiale. Observăm astfel cum ea a urmat o cale care nu se potriveşte deloc cu cea urmată de Isus Cristos. Organizaţiile religioase, în al patrulea secol, aveau episcopi şi conducători, iar apoi episcopul Romei era ales în funcţia de papă. Acela a fost începutul adevărat al papalităţii – cu mai bine de 300 de ani după perioada în care au trăit apostolii. (Vedeţi Enciclopedia Britannica, Vol.II, pag. 81.) La scurt timp după aceea, papa, în calitate de lider al organizaţiei Bisericii Romane, a început să îşi exercite puterea politică. Pepin, împărat al Frantei, l-a fost pe papă drept conducător temporar al provinciilor cucerite, după ce i-a înfrânt pe lombarzi în război. Astfel, papalitatea a luat naştere ca putere prin intermediul unui război de cucerire, ceea ce este contrar Cuvântului Lui Dumnezeu. Cardinalul Gibbons spune: „Charlemagne, succesorul lui Pepin, nu numai că a consolidat donaţia tatălui său, ci a sporit domeniul Papei oferindu-i câteva provincii în plus. Această porţiune mică de teritoriu al pontifilor romani a continuat să guverneze din acea perioadă până în anul 1870, cu excepţia unor scurte intervale de timp de uzurpare străină." – „Credinţa Strămoşilor Noştri", pag. 137.

21. În exercitarea puterii sale politice, papa i-a menţinut pe ambasadorii săi la aproape toate curţile naţiunii „creştinătăţii". Această cale este total nepotrivită cu cea a Lui Isus Cristos, Capul bisericii Lui Dumnezeu, El declarând că nu are nimic de-a face cu afacerile politice ale acestei lumi, deoarece Satana este cel care le controlează.

22. Din anul 1870 până în 1919, papa a fost lipsit aproape în totalitate de puterea sa lumească, după cum reiese din întâmplările istorice. (Vedeţi „Turnul de Veghere" din 15 Aprilie, 1937, pag. 32-48.) În perioada dintre anii 1848 – 1919, organizaţia bisericii romano-catolice a continuat să se implice în politica lumii,

Cuprins

căutând să primească recunoaştere politică şi putere în rândurile naţiunilor lumii. Imediat după sfârşitul Războiului Mondial, papa a încercat să obţină un loc la conferinţa Ligii Naţiunilor, pentru a putea participa şi el la împărţirea Europei. Papa a fost împiedicat în obţinerea acestei loc, însă imediat după ce Liga Naţiunilor a fost formată şi a început să opereze, diavolul s-a asigurat ca organizaţia papală să ajungă în vârful Ligii şi să o călărească pentru totdeauna. Mussolini a devenit unul dintre prietenii papei, ei începând să colaboreze. „În anul 1929, Tratatul de la Lateran a ajustat relaţiile bisercii cu statul în Italia. La scurt timp după aceea, Mussolini şi Papa – ambii având caractere puternice, au avut un conflict asupra educaţiei tineretului fascist; în anul 1932, Ducele a mers la Vatican, a îngenunchiat, şi se crede că a primit sfânta împărtăşanie. El era un ateu declarat în tinereţe, asemeni tatălui său, însă mai târziu în viaţă , a devenit foarte religios." – „Inside Europe", pag. 195.

23. Ambiţia lui Mussolini era de a deveni un mare conducător de război care să controleze întreaga lume prin forţă. Organizaţia romano-catolică, lucrând alături de el, i-a sprijinit ambiţia în totalitate. În momentul în care Mussolini a început desfăşurarea cuceririi sale sângeroase asupra bieţilor negri din Abisinia – război în care foarte multe vieţi au fost distruse, papa şi organizaţia catolică l-au sprijinit pe Mussolini, „binecuvântând" asalturile sale criminale. Acum, dictatorul Italiei încearcă să îi oblige pe bărbaţi şi femei să se înmulţească asemeni animalelor, pentru ca mai târziu să poată sacrifica şi mai multe persoane în război; şi în această acţiune a sa, Mussolini este susţinut de către papă. Un articol de presă din Roma, publicat de către Presa Unită şi transmis la multe staţii radio, datând din 4 martie 1937, spune: „Liderii fascişti ai Italiei s-au înţeles astăzi să depună toate eforturile pentru a creşte rata natalităţii, astfel încât pe viitor să existe cu mult mai mulţi soldaţi pentru armată. Un program cu şapte puncte a fost adoptat pentru a fi aplicat imediat de către marele consiliu fascist, organul consultativ suprem, la una dintre întâlnirile nocturne bine păzite, la care se afla premierul Benito Mussolini. [...] S-a raportat că Papa Pius le va spune clericilor romano-catolici să îşi ofere întreaga susţinere."

24. O astfel de cale încalcă în mod clar legământul veşnic al Lui Dumnezeu, cu privire la caracterul sfânt al vieţii; iar aşa numită „Biserică" romano-catolică este vinovată sub legea Lui Dumnezeu. (Gen. 9:8-13) Vi se pare că această organizaţie chiar Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, ori că ea se foloseşte în mod fraudulos de numele lor pentru a-şi masca lucrarea anti-împărăţie pe care o desfăşoară?

25. Sperietoarea care este acum prezentată în rândurile naţiunilor este cea a comunismului, papa fiind creatorul şi cel din spatele acestei mişcări de înfricoşare. Oricine care îndrăzneşte să spună adevărul despre ierarhia romană, este denunţat de către acea organizaţie ca fiind comunist. Comunismul a fost organizat de către iezuiţi – ordinul secret al ierarhiei romano-catolice, după care a fost folosit drept ascunzătoare sau sperietoare pentru a-i face pe oameni să se teamă şi să se unească într-o mişcare contrară comunismului, mişcare care a fost ulterior controlată în

Cuprins

totalitate de către papalitate. În această manieră, naziştii din Germania, cu Hitler ca lider, au fost organizaţi, iar acum desfăşoară o conducere nemiloasă, crudă şi distrugătoare în acea ţară; aceastei clase de naziști îi face mare plăcere să îi persecute pe cei care Îl reprezintă cu credinţă pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos şi care poartă roadele împărăţiei Sale înaintea oamenilor. Mulţi dintre martorii Lui Iehova din Germania au fost recent ucişi, iar mulţi alţii au fost închişi, doar pentru simplul fapt că aveau asupra lor Biblii şi cărţi care explicau Biblia şi care le permiteau oamenilor să vadă planurile Lui Dumnezeu pentru omenirea suferindă. Guvernul lui Hitler este într-un acord deplin cu Vaticanul Romei. Ar aproba Domnul Isus Cristos o asemenea conducere ca cea a lui Hitler? În mod cert nu; iar din moment ce biserica romană îl susţine pe Hitler, este clar că această organizaţie îl reprezintă pe diavol, fiind dușmanul Lui Dumnezeu şi al Lui Isus Cristos.

26. La un moment dat, ierarhia romano-catolică controla Spania, iar în acea perioadă a desfăşurat ticăloasa Inchiziţie, obligându-i pe oameni să devină catolici, iar în caz contrar să sufere torturi crunte. Oamenii s-au răzvrătit împotriva escrocilor catolicismului şi au organizat o republică. Apoi, militariştii romano-catolici au pornit o răzvrătire împotriva republicii Spaniei, desfăşurând un război crud şi ticălos care avea ca scop poziţionarea din nou a ierarhiei romano-catolice la conducerea acelei ţări. Ierarhia a intrat în mod ilegal în posesia a milioane de obligaţii monetare ale guvernului spaniol, ascunzând toţi banii în catedralele lor şi folosindu-i în desfăşurarea acelui război în care sute de mii de persoane au fost ucise, majoritatea de către preoţi catolici. Mussolini şi Hitler au sprijinit ierarhia romano-catolică în desfăşurarea acelui război ticălos. În mod cert, niciunul dintre reprezentanţii de pe pământ ai Lui Dumnezeu şi ai Lui Cristos nu s-ar putea angaja vreodată într-o astfel de bătălie, deoarece ea reprezintă o încălcare evidentă a legământului veşnic cu privire la caracterul sfânt al vieţii umane.

27. Odată cu Războiul Mondial, şi odată ce organizaţia romano-catolică şi-a recâştigat puterea lumească, ea a devenit mai îndrăzneaţă şi mai agresivă ca niciodată. O persoană trebuie să fie oarbă din punct de vedere al gândirii dacă nu vede că scopul ierarhiei romano-catolice este de a câştiga controlul asupra afacerilor politice ale lumii şi de a conduce lumea alături de dictatori. Papalitatea a încheiat o alianţă cu liderii politici ai Japoniei, care nu au pretins niciodată că ar fi creştini, iar acolo ea desfăşoară o campanie prin care încearcă să îi reducă la tăcere pe toţi cei care spun adevărul despre catolicism. Ierarhia romano-catolică îşi desfăşoară din toate puterile această campanie prin care încearcă să câştige controlul funcţiilor şi al afacerilor politice ale Commonwealthului Britanic al Naţiunilor. Cu toate acestea, cel mai mare efort pe care Ierarhia îl depune este de a câştiga controlul asupra Statelor Unite ale Americii. O carte publicată în anul 1935 de către un fost iezuit romano-catolic, care în mod evident era sătul de duplicitatea practicată de către liderii acelei organizaţii religioase ticăloase, spune printre altele: „Teoretic, Acţiunea Catolică este lucrarea catolicilor laici desfăşurată în numele religiei, sub îndrumarea episcopilor. În realitate, ea reprezintă grupul catolic care luptă pentru a obţine controlul asupra Americii. […]”

Cuprins

„A existat o perioadă – care acum ţine de domeniul trecutului – când doar catolicii pioşi luau parte la lucrarea Bisericii. Astăzi însă, mulţi catolici care nu se pot califica ca fiind pioşi, sunt preocupaţi de Acţiunea Catolică. Cel puţin în America, catolicismul a încetat să mai fie o problemă de datini religioase. El are acum ceva din trăsăturile unui clan, fiind constituit în mare parte din afiliaţii sociale şi politice „de club". Printre sutele de lideri catolici care se remarcă prin loialitatea lor faţă de cauză, întâlnim foarte puţini care ţin cont de doctrinele sau datinile catolice. Acţiunea Catolică ar fi un factor cu mult mai puţin serios în această ţară, dacă toţi agenţii ei ar fi catolici pioşi şi credincioşi. Începutul valului Acţiunii Catolice în această ţară poate fi urmărit înapoi până la Conferinţa Catolică Naţională pentru Bunăstare din anul 1921. Cu acea ocazie, arhiepiscopul Hanna a declarat: „Noi am coordonat şi am unit puterea catolică a acestei ţări. Ea ştie acum unde şi când să acţioneze, fiind încurajată de conştiinţa unităţii sale. Noi înşine ne simţim puternici, deoarece reuniunea noastră a devenit vizibilă." Începând cu acel moment, puterea catolică a continuat să sporească, iar organizaţiile catolice s-au înmulţit. […]"

„Noi organizaţii iau naştere în fiecare lună. Doar în luna trecută (mai 1935), o „Asociaţie a Veteranilor de Război Catolici" a fost înfiinţată sub conducerea Episcopului Molloy al Brooklynului. Ea are deja câteva „posturi" şi speră să ajungă nu doar o organizaţie la nivel naţional, ci una la nivel internaţional. La aceste „posturi" sunt adăugate femei drept cadre auxiliare, ele purtând denumirea picantă de „yeomanette". ‹‹Sunt convins››, anunţă preotul capelei, Fratele Higgins, ‹‹că vom avea susţinerea sfântă a Cardinalului Hayes, şi întreaga ierarhie ne va aproba de asemenea.›› În aceeaşi perioadă cu Asociaţia Veteranilor de Război Catolici, absolvenţii colegiului catolic s-au simţit inspiraţi să facă mai mult decât ceea ce făceau pentru Acţiunea Catolică, iar astfel au pus bazele unei noi organizaţii, pentru ca influenţa lor în viaţa catolică să devină mai eficientă. Părintele Parsons S.J., explicând noua mişcare, scrie: ‹‹Organizaţi-vă! Unificaţi intelectul şi voia a cât mai multor absolvenţi. Daţi-le un obiectiv comun. Aprindeţi-le imaginaţia cu viziunea unei mişcări măreţe care îşi are rădăcinile în tradiţiile care au format civilizaţia noastră occidentală. Lăsaţi-i să fie îndrăzneţi. Dacă este nevoie, lăsaţi-i să fie chiar şi revoluţionari.››"

„[…] ‹‹Catolicii,›› a spus el, ‹‹ar trebui să se unească pentru a putea spune organelor legislative să nu introducă proiecte de lege care sunt potrivnice idealurilor familiei sau idealurilor Bisericii Catolice. Ei ar trebui să se organizeze astfel încât să fie suficient de puternici încât să insiste ca profesorii care predau doctrine periculoase să fie îndepărtaţi.››" – „Roma se Apleacă pentru a Cuceri", pag. 15-18.

28. Spaţiul nu ne permite să atragem aici atenţia asupra diverselor mijloace politice şi de altă natură, folosite pentru a desfăşura „Acţiunea Catolică" şi pentru a câştiga controlul asupra Americii şi al altor naţiuni. Scopul nostru este de a atrage atenţia asupra faptului că o organizaţie religioasă aşa cum este ierarhia romano-catolică, care este implicată în afaceri politice, comericale, militare, şi

Cuprins

altele de această natură, nu poate fi reprezentanta adevărată a Lui Cristos pe pământ. Prin urmare, pretinderile organizaţiei romano-catolice cu privire la faptul că ea este biserica Lui Dumnezeu sunt în totalitate false şi mincinoase. Aceasta ar trebui să fie o dovadă suficientă care să le demonstreze tuturor persoanelor oneste şi sincere că organizaţia romano-catolică este instrumentul diavolului, ea reprezentând astfel un pericol pentru binele întregii omeniri. Dacă o persoană doreşte să îşi compromită binele veşnic susţinând o organizaţie ticăloasă care este duşmanul Lui Dumnezeu şi al omului, ea are acest drept; însă aceasta este o avertizare – ea nu se poate scuza mai târziu spunând că nu ştia că organizaţia respectivă îl reprezenta pe diavol. Scopul acestei publicaţii este de a le ajuta pe persoanele sincere – fie că sunt catolice, fie că nu, să vadă adevărul pentru a putea căuta şi găsi singurul loc de refugiu.

29. O persoană care primeşte informaţiile corecte despre scopul diavolului, înţelege apoi mult mai bine ceea ce fac escrocii religioşi. În mod cert, diavolul a dat naştere la organizaţiile religioase pentru a defăima numele Lui Iehova Dumnezeul şi pentru a le permite oamenilor care sunt egoişti, ambiţioşi şi lacomi să desfăşoare o schemă frauduloasă prin care oamenii să fie ţinuţi în frică, să fie jefuiţi de tot ceea ce au, iar apoi să fie aduşi sub influenţa deplină a Satanei şi a aliaţilor săi vizibili. Scopul Satanei este de a conduce ori de a ruina, iar el se foloseşte de organizaţia sa nevăzută pentru a-şi atinge ţelul. Prin ceea ce urmează, toate persoanele sincere ar trebui să vadă că diavolul are o organizaţie şi că îi face pe oamenii aflaţi sub îndrumarea sa să desfăşoare cele mai diavoleşti scheme şi escrocherii care au existat vreodată în rândul făpturilor.

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu

1. Cum şi de ce le-a spus Iehova oamenilor cu care a încheiat un legământ despre calea celor răi? Arătaţi care este importanţa luării în considerare acum a subiectului despre escroci şi escrocherii.

2, 3. Cine sunt „orbi şi ignoranţi” aşa cum este menţionat în Isaia 56:10 şi de ce? De ce nu vor fi amăgiţi cei „aleşi”? Care este scopul dezvăluirilor acestor informaţii despre escroci şi escrocheriile lor? Cum sunt folosite aceste informaţii astfel încât să îşi atingă scopul?

4. Descrieţi situaţia care necesită proclamarea adevărurilor studiate aici.

5-7. Definiţi şi ilustraţii termenii de „escrocherie” şi „escroc”.

8. Care este cea mai mare escrocherie practicată vreodată şi de ce? De ceste acum important că persoanele oneste să fie acum informate cu privire la originea şi scopul religiei?

9. De ce aşa numită „religie creştină” este cea mai mare escrocherie dintre toate?

10. Explicaţi dacă Isus Cristos şi apostolii Săi erau persoane religioase ori nu.

11-13. Trasaţi dezvoltarea aşa numitei „religii creştine”.

Cuprins

14. Cum şi când a luat naştere Biserica Catolică? Cum şi de ce a ajuns ea cea mai răspândită şi distrugătoare escrocherie?

15, 16. Care este înţelesul pretinderii? Descrieţi Biserica Catolică ca o organizaţie şi relaţia pe care ea o are cu „populaţia catolică". De ce milioane de persoane sincere s-au supus acestei organizaţii?

17, 18. Cu ajutorul unor scripturi şi cu o comparaţie între slujba şi misiunea bisericii Lui Dumnezeu sub Isus Cristos şi organizaţia romano-catolică, arătaţi dacă organizaţia bisericii romano-catolice poate fi adevărata biserică a Dumnezeului viu.

19-21. Comparaţi calea urmată de către Isus şi de către cei care îi calcă pe urme, cu calea organizaţiei catolice care îşi doreşte să deţină cât mai multe bunuri materiale şi să îşi exercite puterea politică. Ce arată acest lucru?

22-24. Descrieţi acţiunile anti-împărăţie ale organizaţiei bisericii romano-catolice, săvârşite prin liderul ei şi prin principalii ei susţinători.

25, 26. Care sunt faptele cu privire la originea şi scopul comunismului, şi ce legătură are acesta cu nazismul? Oferiţi o explicaţie pentru situaţia actuală din Spania. Ce arată aceste fapte cu privire la poziţia ocupată de organizaţia romano-catolică?

27. Arătaţi care este natura şi scopul „Acţiunii Catolice". Ce este arătat în mod clar prin aceasta cu privire la al cui instrument este organizaţia romano-catolică?

28, 29. Care este scopul dezvăluirii acestor adevăruri? Ce obligaţii presupun acestea să fie puse pe umerii celor care sunt informaţi?

CONGRESE

Pentru încurajarea poporului Său a fost înregistrat în Scripturi: „Binecuvântat să fie Domnul [Iehova], Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă, degetele, la bătălie." „[Iehova] este tăria mea şi scutul meu; în El mi se încrede inima, şi sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima şi-L laud prin cântările mele." (Ps. 144:1; 28:7) A sosit timpul pentru războiul lui Iehova, iar Ll îi porunceşte poporului Său să se ridice la luptă. Armata Lui este o unitate, şi-i face bine dacă din când în când se adună într-un congres general. Crezând că Iehova controlează lucrurile spre folosul lor prin Isus Hristos, următoare congrese au fost aranjate pentru cei ce Îl iubesc pe Domnul:

– 21-23 august 1937, Paris, Franţa;

– 15-20 septembrie 1937, Columbus, Ohio;

PARIS

Datorită Expoziţiei Internaţionale care se desfăşoară în Paris, transport ieftin va fi disponibil. Mulţi din poporul Iehova care trăiesc în Marea Britanie sau pe

Cuprins

Europa continentală, şi-au anunţat dorinţa de a participa la congres. Un tren special între Londra şi Paris va porni din primul oraş cu aproximativ 800-1000 de pasageri. Veţi putea primi informaţii generale despre acest tren la Sediul Societăţii la 34 Craven Terrace, Londra.

Chiar mai mulţi fraţi americani ar dori să ajungă la congresul din Paris, dar este imposibil să-şi găsească locuri pe vapor, deoarece acestea au fost ocupate cu mult timp dinainte.

Un comitet special se ocupă de cazarea la hotelurile din Paris. Întrebările despre aceasta trebuie adresate comitetului congresului din Paris, la adresa de 129 Faubourg Poissonniere, Paris IX, Franţa.

Aranjamentele detaliate ale acestui congres se află sub supravegherea sediului Central European la Berna, Elveţia. Dacă cineva doreşte să afle informaţii pe lângă cele prezentate aici, poate scrie Comitetului de Congres la Allmendstrasse 39, Berna, Elveţia.

Locaţia adunării

Locaţia adunării este aranjată în Paris cu 3000 de locuri, împreună cu câteva săli mai mici, ataşate. Vom publica detalii despre congres în „Turnul de Veghere", atât în limba engleză, cât şi în celelalte limbi.

Preşedintele Societăţii se va adresa publicului general. Mai multe informaţii vor fi anunţate mai târziu.

COLUMBUS

Congresul din Columbus, Ohio va fi ţinut pentru folosul poporului lui Iehova din America şi Canada, dar vor participa unii şi din alte părţi ale globului.

Timpul

Congresul va începe la ora 14 în 15 septembrie şi va ţine până 20 septembrie seara. Toate adunările congresului vor fi ţinute la Fair Grounds, în Sala Principală, şi în sălile învecinate, după nevoie. Asociaţia „Fair Grounds", guvernatorul statului şi oraşul Columbus au emis o invitaţie cordială poporului lui Iehova ca să-şi organizeze congresul la locaţia amintită gratuit, şi oferă o cooperare splendidă. Dimineţile din 16, 17 şi 20 septembrie vor fi dedicate lucrării, la care vor participa toţi membrii prezenţi şi entuziaşti ai poporului lui Iehova. După amiaza şi seara acelor zile va fi ocupată de cuvântări şi întruniri la locaţia de întâlnire a congresului. 18 şi 19 septembrie vor fi devotate în totalitate întâlnirilor la Fair Grounds. În aceste zile congregaţiei se va adresa preşedintele.

În 19 septembrie, de la ora 12 până la ora 13 EST, va fi ţinută o cuvântare publicului general. Mai multe detalii vor apărea mai târziu şi pe foaia de program. Sala întrunii generale la Fair Grounds este clădirea Coliseum, cu 10000 de locuri. Clădirile învecinate legate de clădirea Coliseum printr-un sistem de adresare publică vor găzdui alte 20000 de persoane. Fair Grounds va fi cuprins de sistemul de adresare publică, ceea ce va îngădui miilor prezenţi să asculte fără greutate.

Cuprins

SALA MEMORIALĂ: Această sală se găseşte în centrul oraşului, şi vor fi ţinute adunări pentru publicul general în fiecare zi de la ora 19:30.

HOTEL ŞI CAMERE: Locuitorii amabili ai oraşului Columbus şi-au indicat plăcerea de a aranja cazare participanţilor în locuinţele lor proprii. Preţul unei cazări la o casă va fi între 50 de cenţi şi $1,5 pe o persoană pe o zi. Preţul mediu va fi de 75 de cenţi pe o persoană, cu două persoane într-o cameră. Cazarea la hotel este valabilă celor care sunt capabili să plătească un preţ mai mare. Preţul hotelurilor şi cazărilor private va fi aproximativ următoarea:

Camere de calitatea A:

Cu pat de o singură persoană şi apă potabilă: $2,00.

Cu pat de o singură persoană şi baie: de la $2,50 în sus.

Cameră dublă cu baie: de la $3,50 în sus.

Camere de mare capacitate, băi combinate cu cadă şi duş, trei persoane într-o cameră: $2,50 pe persoană.

Patru sau cinci persoane într-o cameră: $2,00 pe persoană.

Şase persoane într-o cameră: $1,50 pe persoană.

Camere de calitatea B:

Cu pat de o singură persoană şi apă potabilă: $1,00.

Cu pat de două persoane şi apă potabilă: $1,50 (75 de cenţi pe persoană).

Cu pat de o singură persoană şi baie: $1,50.

Cu pat de două persoane şi baie: $2,50 ($1,25 de cenţi pe persoană).

Toate preţurile notate mai sus se aplică pe o singură zi.

La solicitarea dumneavoastră puteţi primi o listă a hotelurilor scumpe şi a preţurilor acestora.

În scrisorile pentru cazare vă rugăm frumos să fiţi foarte specifici în ceea ce priveşte nevoile dumneavoastră. Includeţi următoarele informaţii în scrisoare: numele dumneavoastră, strada, oraşul, statul sau provincia, naţionalitatea, alb sau de culoare, data sosirii dumneavoastră în Columbus, data plecării dumneavoastră din Columbus, tipul cazării cerute (Cazare privată de calitatea A sau B, Cazare la hotel de calitatea A sau B), numărul camerelor necesare, numărul persoanelor în grupa dumneavoastră, numărul cuplurilor căsătorite, numărul bărbaţilor necăsătoriţi, numărul femeilor necăsătorite, suma pe care doriţi să o plătiţi pe o persoană. Veţi primi cazarea dumneavoastră prin poştă, aşadar nu va fi nevoie să vă prezentaţi la aranjarea cazărilor când sosiţi, ci puteţi merge direct la cazarea dumneavoastră. Hotelul sau cei care vă primesc vor fi anunţaţi de sosirea dumneavoastră de către comitetul congresului, şi de perioada şederii dumneavoastră. Este solicitat ca toţi participanţii la congres să-şi primească camerele prin comitetul de cazări, şi să nu le caute separat. Cooperarea dumneavoastră va ajuta comitetul considerabil.

Cuprins

Cei care vin cu rulote sau au corturi vor primi locuri gratuite de parcare la Fair Grounds. Despre aceasta nu trebuie scris în avans.

Maşini de sunet

Fiecare maşină de sunet va avea oportunitatea serviciului. Aduceţi-vă maşinile de sunet.

CATERING: O cafeteria va opera în incinta congresului, unde participanţii vor fi serviţi trei mese pe zi. Aceste mese vor fi servite la un preţ convenţional care va acoperi doar cheltuielile necesare. Preţurile vor fi afişate la cafeteria. Cei care doresc să facă alte aranjamente pentru mâncare, le pot face liniştit, dar cafeteria este în mod special pentru cei care doresc să mănânce în incinta congresului.

TABĂRA PIONIERILOR ŞI RULOTELOR: Va fi destul loc pentru parcarea rulotelor, sau camparea pionierilor. Acesta va fi deschis deja din 10 septembrie, iar pionierii îşi pot parca rulotele aici de atunci până la sfârşitul congresului. Tabăra va fi protejată adecvat de poliţie. Cine doreşte să-şi parcheze maşina aici, să se prezinte prima dată la comitetul congresului, la Biroul de informaţii.

BIROUL DE INFORMĂRI: Un birou de informări va fi întreţinut în incinta congresului, la intrarea estică în Coliseum.

Informaţiile legate de camere şi cazare le veţi putea primi în clădirea numărul doi. Cine doreşte să primească informaţii despre cazare să se prezinte aici imediat după sosire.

INFORMAŢII ÎN AVANS: Cei ce doresc să afle informaţii despre cazare şi camere să se adreseze comitetului congresului la:

Watch Tower Convention Committee
893 McClain Road
Columbus, Ohio

Solicitările pentru cazare trebuie făcute în scris, adresate comitetului în prima parte a lunii iulie. Un birou a fost deschis în Columbus din 5 iulie.

SERVICIU: Biroul de serviciu va fi în clădirea numărul patru. Teritoriile pentru serviciu vor împărţite în clădirea aceea. Toate persoanele trebuie să se înregistreze la Biroul de serviciu pentru lucrare imediat după sosire, unde vor primi instrucţiunile şi misiunea lor.

OFICIUL POŞTAL: Un oficiu poştal va fi întreţinut în incinta congresului, şi oricărei persoane de acolo îi puteţi trimite o scrisoare la adresa: „Convention Fair grounds, Columbus, Ohio".

LOC DE PARCARE: Vom asigura destule locuri de parcare participanţilor cu automobile, care vor fi gratuite, dar se vor afla sub supravegherea persoanelor numite.

POLIŢIA: Vor fi patrule de poliţie la congres şi la Fair Grounds atât ziua, cât şi noaptea.

Cuprins

GARDEROBĂ: La congres va fi şi o sală unde vă puteţi lăsa bagajele, etc.

ADUNĂRILE ÎN LIMBI STRĂINE: Adunările în alte limbi decât engleza se vor ţine joi şi vineri seara, în data de 16 şi 17, în rest, toate celelalte adunări se vor ţine în Sala principală. Pentru mai multe informaţii verificaţi programul.

BOTEZ: Toate aranjamentele vor fi făcute pentru cei care doresc să-şi simbolizeze consacrarea. Botezul va fi ţinut duminica dimineaţa, la ora opt, când toţi candidaţii se vor aduna în Sala principală pentru instrucţiuni.

Cei care doriţi să fiţi cufundaţi în apă să vă aduceţi costume de baie şi prosoape.

SPITAL ŞI CREŞĂ: Va fi întreţinut un spital în incinta congresului, aflat sub supravegherea doctorilor şi asistentelor, în cazul în care cineva se îmbolnăveşte. Vom furniza şi o creşă pentru mamele cu copii mici. Va fi un spaţiu deschis unde copiii se pot juca îi iarbă, iar unii vor avea grijă de ei, ca astfel să nu deranjeze adunările.

MUZICĂ: Este dorinţa administraţiei congresului ca o orchestră să fie prezentă. Aşadar, oricine poate cânta la un instrument să anunţe comitetul la următoarea adresă: *Watch Tower Convention Committee, 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.*, iar apoi să-şi aducă instrumentele la congres şi să se prezinte la Biroul de informări.

ZIARE: Este aranjat ca în fiecare zi să apară în ziarul „Ohio State Journal" un reportaj de o pagină al congresului. Subscripţia la reportajul congresului va costa 35 de cenţi. Va fi trimis abonaţilor zilnic. Toţi doritori să primească reportajul să-şi trimită subscripţia adresa comitetului la *117 Adams St., Brooklyn, N. Y.*, nu mai târziu de 7 septembrie. După data aceea subscripţiile trebuie aduse în Sala de cărţi la congres. Ziarele cu reportajele despre congres vor fi trimise oriunde pe pământ. Ar fi bine să vă trimiteţi subscripţia la biroul din Brooklyn, *117 Adams St., Brooklyn, N. Y.*, înainte de sau în 1 septembrie.

TRANSPORT: Transportul cu autobuz sau tren va fi la un preţ rezonabil, iar mulţi vor venii cu maşinile proprii. Companiile de căi ferate ne-au făcut o ofertă specială de un cent şi jumătate pe milă în vagoane de clasa a doua pentru grupe de minim 25 de persoane. Acest preţ este valabil grupelor de minim 25 de adulţi care călătoresc cu trenul dus-întors. Vor fi aranjate vagoane speciale ca participanţii să călătorească împreună la congres. Drumul întors poate fi făcut individual pe trenurile obişnuite. Sunt permise opririle pe ambele călătorii. Bagajele pot fi verificate pe tren. Agenţii locali ai companiilor feroviare vor da mai multe informaţii.

BETHEL SPECIAL: Un tren special va fi aranjat de Pennsylvania Railroad Company, cu traseul de la New York la Columbus pentru beneficiul celor din familia Bethel şi celor care trăiesc în zona oraşului New York. Acest tren va pleca din New York la ora opt dimineaţa EST în 11 septembrie, ca să ducă familia Bethel la locaţia congresului în timp pentru pregătirile ulterioare. Acest tren va fi alcătuit din vagoane de zi, şi va avea următorul program (în EST):

Cuprins

Plecare: din New York la ora 8:00.
Plecare: din North Philadelphia la ora 9:25.
Sosire: în Paoli la ora 9:55.
Plecare: din Paoli la ora 10:01.
Sosire: în Harrisburg la ora 11:30.
Plecare: din Harrisburg la ora 11:37.
Sosire: în Altoona la ora 14:10.
Plecare: din Altoona la ora 14:14.
Sosire: în Pittsburgh la ora 17:00.
Plecare: din Pittsburgh la ora 17:10.
Sosire: în Columbus la ora 21:20.

Parcurgerea traseului de la New York până la Columbus va dura treisprezece ore şi douăzeci de minute, ceea ce înseamnă că ajunge mai rapid decât trenurile obişnuite. Acest tren va pleca, doar dacă minim 150 de bilete sunt cumpărate dus-întors. Aşadar, cine doreşte să se folosească de oportunitatea de a călători cu acest tren, este rugat comitetul de congres la adresa 117 Adams St., Brooklyn, N. Y., până în 15 august. Preţul biletelor va fi publicat într-o ediţie mai târzie a „Turnului de Veghere". Vor porni trenuri speciale din mai multe părţi ale Statelor Unite. Vă rog să luaţi în considerare următoarele informaţii despre trenurile din California:

Vor fi organizate trenurile speciale ca de obicei din California de Nord şi de Sud până la Columbus prin compania Souther Pacific. Preţurile vor fi cele de vară: dus-întors în vagoane răcorite cu aer – $69.95, iar biletele dus-întors de clasa a doua vor fi, inclusiv vagoanele de dormit – $87,40. Orice agenţie de bilete vă poate da informaţiile complete. Cei care doresc să se alăture acestor grupe, să-i anunţe C. V. Knemeyer, 1553 Livonia Ave., Los Angeles, Calif. sau C. W. Gerdes, 61 Diamond St., San Francisco, Calif. Grupele care organizează trenuri speciale sau maşini, şi ar dori să anunţe acesta în „Turnul de veghere", sunt rugate să trimită informaţiile la 117 Adams St., Brooklyn cât mai repede, ca să intre în următoarele publicaţii şi cei care doresc să aibă posibilitatea de a se alătura acestor grupe.

Congresul ar trebui să fie o perioadă a odihnei şi binecuvântării pentru poporul lui Iehova Dumnezeu. Toţi cei are îl recunosc pe Iehova ca Dumnezeu şi pe Domnul Isus Hristos ca pe Rege lui numit, şi-l iubesc pe Dumnezeu şi împărăţia sa, sunt invitaţi din inimă să participe. Vorbitori capabili se vor aduna din tot pământul ca să se adreseze congregaţiei. Sperăm şi ne aşteptăm cu credinţă ca acest congres să fie cel mai binecuvântat şi înflăcărat din timpurile moderne. Organizaţi-vă din timp concediul ca să puteţi participa, iar toţi cei ce-l iubesc pe Domnul să-l roage ca să-i binecuvânteze pe cei prezenţi, şi să-şi pregătească poporul pentru război, ca acesta să-i ridice înalt stindardul şi să aibă mai multe oportunităţi şi binecuvântări în vestirea mesajului.

Cuprins

„*Iehova este bun faţă de toţi, şi îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui. Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Şi credincioşii Tăi Te vor binecuvânta. Vor spune slava împărăţiei Tale şi vor vesti puterea Ta, ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta şi strălucirea plină de slavă a Împărăţiei Tale. Împărăţia Ta este o Împărăţie veşnică, şi stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile*." – Ps. 145:9-13.

SCRISORI

Fonograful are binecuvântarea lui Iehova

Dragă frate Rutherford:

Recent am avut oportunitatea să folosesc noul instrument pe care Dumnezeu ni l-a dat ca să ne luptăm cu duşman, fonograful. Am obţinut rezultate atât de bune cu el, încât nu mă pot abţine să nu-ţi povestesc experienţele mele. În paisprezece ocazii, cu patruzeci şi două de persoane, am putut lăsa literatură care se adună la nouă cărţi, şaptezeci şi şapte de broşuri, şi treisprezece Biblii. Acestea reprezintă într-adevăr o dovadă că fonograful este un instrument bun de folosit, şi utilizarea lui are binecuvântarea Domnului.

Fiind grec, cu greu mă fac de înţeles. Dar având fonograful să vorbească în locul meu, pot propovădui mai efectiv, şi drept rezultat am dat mai multă literatură, am mai mult timp şi mă bucur mai mult în serviciu.

Iehova să te binecuvânteze şi să te folosească în onoare numelui Său.

Tovarăşul tău martor,

James Sarlis, Maryland.

Bogăţiile harului şi bunătăţii lui Iehova

Dragă frate Rutherford:

Sfârşindu-se încă o lună, sunt foarte fericit să-ţi trimit raportul despre studiul familiei Bethel la Toronto. Am participat în număr de 15, 15, 14, respectiv 15. Este bine de notat că toţi sunt prezenţi în mod regulat, în afară de ocazia când o boală sau un motiv inevitabil îi împiedică.

În ultima lună am început studiul articolelor intitulate „Îngrijirile lui Iehova", şi deşi abia am ajuns la părţile care discută actorii şi rolul lor în această dramă, al cărui rol principal îl are Iosif, cuvintele abia pot exprima acel sentiment profund de bucurie deplină dublat de admiraţie faţă îngrijirea bogată reprezentată de acest tablou profetic pentru poporul lui Dumnezeu, fiind mâncare pe masa Domnului, şi prezentând clar bogăţia harului şi bunătăţii lui Iehova faţă de cei cinstiţi care ascultă şi învaţă calea vieţii.

Cuprins

Mă simt obligat să-ţi spun despre veselia pe care familia a găsit-o în broşura „Demascat”, care a criticat direct ierarhia romano-catolică şi învăţăturile sale. Doar prin înţelepciunea lui Iehova poate fi aceasta scrisă. Câteodată se pare că nu putem ţine pasul cu îngrijirea minunată de hrană spirituală de pe masa Domnului.

Te asigurăm de iubirea noastră pentru tine ca servul poporului lui Dumnezeu, şi de rugăciunile noastre rostite pentru tine de dragul Sionului, sunt

Servul tău tovarăş prin harul Domnului,

F. C. Wainwright.

Privilegiul dat de Iehova

Dragă frate Rutherford:

La adunarea ţinută de poporul Domnului la Liverpool, la sfârşi de săptămână, în 27 şi 28 martie, unde au fost prezenţi aproape 1600 de fraţi, reprezentând majoritatea grupelor din Insulele britanice, servul oficiului britanic a citit scrisoarea ta despre noua campania împotriva duşmanului, împreună cu adresa însoţitoare de la oficiul britanic. Acestea au fost primite cu entuziasm, şi a fost plăcut să fiu martor la zelul celor prezenţi de a lua parte în această lucrare.

Următoare propunere a fost prezentată şi susţinută:

„Această adunare a martorilor lui Iehova îţi transmit expresia aprecierii lor profunde faţă de privilegiul dat de Iehova de a lua parte la parte la această formă nouă a activităţii, şi toţi promit că vor efectua lucrarea schiţată în scrisoarea ta cu zel şi vigoare. Realizând importanţa lucrării ce trebuie făcută, repeziciunea ei, şi bunătatea lui Iehova, de asemenea, când ne oferă o îndrumare clară prin organizaţia sa, noi intenţionăm ca prin harul său să ne îndeplinim partea spre lauda şi preamărirea numelui Său.”

Fraţii adunaţi au susţinut cele menţionate mai sus unanim, dorind, de asemenea, ca iubirea şi urările lor să-ţi fie transmise.

Am fost cerut să-ţi scriu această scrisoare, fiind preşedintele adunării. Te asigur că mi-a făcut o plăcere îndeplinirea acestei sarcini.

Al tău în serviciul lui Iehova,

A. P. Hughes

Ajutată să se urce în car

Dragi prieteni:

Am ataşat una dintre multele scrisori care au răspuns la cuvântarea publică a fratelui Rutherford, intitulată „Armaghedon”, care a fost ţinută în auditoriul municipal din Oakland în 28 martie, duminica.

Expeditoarea în acest caz, domnişoara Velma V. Ritter, nici n-a aşteptat un răspuns la scrisoarea sa, ci a căutat şi a găsit sediul din San Francisco a martorilor lui Iehova, cumpărând toată literatura publicată (verificând o copie a catalogului şi comandând chiar şi acele şase broşuri listate în catalog pe care sora pionieră, care a vorbit cu ea, a omis să le menţioneze).

Cuprins

Ea este una dintre aceia care a datorită radioemisiunii din 28 martie au găsit adevărul şi au fost ajutaţi să se urce în carul mai marelui Iehu, Regelui cuceritor.

În serviciul său,

S. L. Brevit, *secretar,* grupa martorilor lui Iehova din San Francisco

Adevărul preţios al lui Iehova

Dragă frate Rutherford:

Bucură-te în împărăţia lui Iehova! Mi se pare cel mai mare privilegiu că-ţi pot scrie în ziua aceasta mare a Domnului.

Frate, faci o lucrare minunată în numele Domnului. Mă rog ca binecuvântările Domnului să fie asupra ta. Într-adevăr deschizi ochii celor orbi prin adevărul preţios al lui Iehova, care sunt asemenea apelor vii.

Primim programul tău radio din Detroit, pe staţiunea WGR, în fiecare duminică la ora zece dimineaţa. Îţi auzim vocea de parcă erai prezent.

Locuim la şase mile vest de Milverton, şi cinci mile est de Moulton. Mama şi tata, cunoscuţi ca fratele şi sora C. Fleischauer, sunt la adevăr, de asemenea. Sunt aici în fiecare duminică să asculte „Vocea adevărului", de parcă ar fi o fântână a apelor vii. O, ce fericire să auzim cuvintele Tatălui nostru, Iehova! Ascultăm cu urechi atente ca să ne primim hrana şi să nu înfometăm.

Se pare că radioul nostru nu prinde celelalte staţii. Probabil că au lungime de undă scurtă. Cu toate acestea, Dumnezeu ne permite să avem acces la fântâna care ne este un pârâu vindecător în fiecare duminică.

Putem vedea acum, când a fost ridicat din faţa ochilor noştri vălul diavolului care ne-a orbit timp de atâtea secole, că a sosit momentul ca Împăratul ceresc al Dreptăţii să domnească, şi vin zile de fericire pentru cei ce ascultă de Iehova. Sperăm cu inimi răbdătoare că în curând toată răutatea va fi distrusă, bucurându-ne că vom vedea domnia Regelui nostru ceresc.

Cu cele mai bune urări mă rog lui Dumnezeu ca să te copleşească cu binecuvântările lui, şi să fii mereu în serviciul Împărăţiei.

Sora ta prin harul lui Iehova,

Mrs. L, Osier, *Canada*.

Manifestarea iubirii lui Iehova

Dragă frate Rutherford:

Vocea omului este slabă, şi singur nu poate adăuga nimic la gloria marelui Iehova. Bunătatea lui Iehova nu cunoaşte limite.

Înţelegerea profeţiei din Isaia 28:17 care spune că „grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului" este un motiv al speranţei şi bucuriei; dar privilegiul de a duce acea „grindină" prin broşura „Demascat" este manifestarea iubirii lui Iehova

Cuprins

faţă de oameni; acest lucru este valabil şi în cazul broşurii „Protecţie”, datorită căreia cei din Iudeea pot vedea urâciunea care pustieşte, şi pot fugi „în munţi”.

Este greu să-i mulţumeşti prin cuvinte lui Dumnezeu, singurul al cărui nume este Iehova, dar Scripturile spun la Isaia 40:31: „aleargă, şi nu obosesc”, iar la Psalmi 119:32: „Alerg pe calea poruncilor Tale”.

În armata marelui Rege sub conducerea Războinicului credincios,

Fratele tău prin harul Lui,

Charles Alexander, *Texas*.

În unitate şi dragoste pentru Iehova

Salutări în numele lui Iehova.

Doar câteva cuvinte personale din partea unui colaborator din Canada. Doresc să-mi exprim aprecierea şi bucuria pentru privilegiul pe care-l am în organizaţia lui Iehova – hrănindu-mă la masa Lui bogată din îngrijirea minunată, folosindu-mă de puterea primită servindu-l, ajutând şi încurajând şi pe alţii să continue loial şi credincios.

Am citit broşura „Demascat”. Este minunat cum sunt luate doctrinele false ale ierarhiei romano-catolice una câte una, cu citate de la propriile lor autorităţi, urmând demascarea prin Cuvântul lui Dumnezeu, clar, scriptural şi logic. Cât de potrivit este numele „Demascat”! Aceasta împreună cu lucrarea schiţată în scrisoarea ta din 2 februarie – pentru care prietenii noştri se pregătesc viguros – promite „demascarea” organizaţiei ticăloase a lui Satan.

„Turnul de Veghere” sub îndrumarea Domnului continuă să asigure hrana necesară, înţelegerea profeţiei, iar drama „lui Iosif şi a fraţilor săi” pare a fi cea mai bună până acum.

Rămăşiţa şi tovarăşii ei acum aud porunca „Sculaţi-vă, să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el”, şi în unitate şi dragoste pentru Iehova şi cauza sa vor porni în acţiune din care va rezulta marea propovăduire spre justificarea şi glorificarea lui Iehova.

Dragă frate Rutherford, am citit toate scrierile tale şi le-am distribuit multora în ultimii şaptesprezece ani. Am folosit o maşină de sunet în ultimele trei veri, şi mă simt de parcă te-aş cunoaşte personal. Recunosc munca şi truda ta făcută din dragoste pentru Domnul, şi fie să-ţi dea sănătate, putere şi protecţia sa, precum tu serveşti cauza Sa şi poporul Său fără frică.

Fratele tău în serviciu fericit,

D. J. Ferguson, *Canada*.

P. S. Din 1 octombrie până în 28 februarie am înmânat 120 de cărţi legate şi 2173 de broşuri oamenilor, m-am dus la toate întâlnirile, şi am călătorit multe mile în serviciul regional.

Oportunităţi minunate

Dragi fraţi:

Cuprins

Aş dori să iau această oportunitate şi să exprim Societăţii întregi ceva din gratitudinea pe care de mult timp am dorit să o exprim. Este gratitudinea mea pentru serviciul de nădejde pe care Societate, începând cu fratele Rutherford, iar apoi „toţi în locul lui", ni-l oferă nouă, pionierilor, oriunde pe pământ să avem oportunitatea ca să ne folosim de privilegiile efectiv minunate. Acest serviciu al Societăţii presupune sarcini grele şi o povară economică enormă. Gratitudinea noastră pentru Domnul care vă pune în inimă ca să-i sprijiniţi pe ai micii lui smeriţi în pionieratul glorios se manifestă prin rugăciunile noastre continue, dragilor, ca El să vă ajute în lucrarea pe care v-a dat-o spre gloria marelui nume al lui Iehova. Sunt uniţi cu voi toţii: Pentru Iehova şi pentru Ghibeon!

Sora ta recunoscătoare,

Anna Wickbom, *Suedia*.

Lucrarea marelui Rege

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Tatălui nostru, Iehova.

Nici eu, ca ceilalţi fraţi ai Domnului, nu-mi pot abţine iubirea mea pentru tine şi pentru tovarăşii mei de lucru în lucrarea marelui Rege. Mi-a fost permis ca să particip la congresul din Newark. Sunt fermecat când văd ospăţul bunurilor pe care Tatăl nostru bogat ni l-a pregătit, şi binecuvântat să fie numele lui sfânt, El va ieşi victorios.

O, să fim găsiţi mereu cu slava lui pe buzele noastre în lucrarea de mărturie, ca oamenii să afle cât de bun este Iehova. Iar când Diavolul bătrân va fi înlăturat, ce bine va fi! Nimeni nu poate imagina ce frumoase pot fi aceste ceruri şi acest pământ. Nu mă voi teme nici de om, nici de diavol. Chiar de carnea mea va cădea de pe oasele mele, voi vesti acest avertisment oamenilor, şi voi face totul din frică pentru Tatăl meu bogat, Iehova.

Să fii sigur, frate drag, voi coopera cu tine în totalitate.

Sora ta în serviciu,

Mrs. Nellie Palmer, *Kansas*.

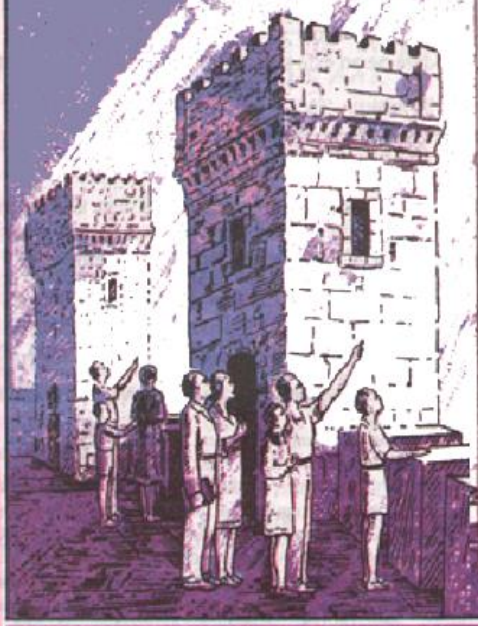
Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

1 AUGUST 1937 Nr. 15

Cuprins:

ESCROCI
PARTEA a II-a - Pag.393

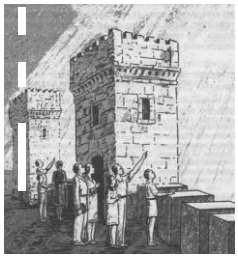
DE CE A FOST NEVOIE CA ISUS SĂ MOARĂ? - Pag.408

FILADELFIA - Pag.412

SCRISORI - Pag.416

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 August 1937** **Nr. 15**

ESCROCI

„Cel rău dobândeşte un câştig înşelător.” – Prov. 11:18.

Partea a II-a

Iehova Dumnezeul are o organizaţie, iar toate făpturile Sale care au dreptul la viaţă, fac parte din această organizaţie. Dumnezeu face totul în ordine, iar făpturile Sale trebuie să se supună legii Lui, pentru a putea rămâne în organizaţia Sa. Pe vremuri, Lucifer făcea parte din organizaţia Lui Dumnezeu, până în momentul în care a devenit nelegiuit; de atunci, el este Satana, diavolul, duşmanul Lui Dumnezeu – expresia desăvârşită a răutăţii. El este duşmanul tuturor făpturilor care încearcă să facă bine. Satana este un imitator, încercând să îşi formeze organizaţia sa de creaturi răzvrătite după modelul organizaţiei Lui Dumnezeu. Organizaţia Satanei are două părţi: una nevăzută şi una vizibilă. Organizaţia diavolului, aşa cum a fost ea formată iniţial, a existat de la Eden până la potop, ea fiind dezbinată în momentul potopului, deoarece partea sa vizibilă fusese distrusă. După potop, diavolul şi-a reconstruit organizaţia vizibilă, pe care a folosit-o pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a defăima numele Atotputernicului Dumnezeu, iar prin această organizaţie, Satana este determinat să conducă lumea împotriva voinţei Lui Dumnezeu, sau să le distrugă pe toate făpturile.

2. Înscrierile din Cartea Revelaţiei, al doisprezecelea capitol, fac cunoscute cele două mari organizaţii opuse. Organizaţia Lui Dumnezeu este descrisă printr-o frază simbolică ca fiind „o femeie înveşmântată în soare, şi cu luna la picioarele ei, iar pe capul său, o coroană cu douăsprezece stele.” Simbolic, organizaţia diavolului este descrisă ca „un măreţ balaur roşu, cu şapte capete şi zece coarne, şi cu şapte coroane pe capetele sale”. Termenul de „balaur” înseamnă în mod simbolic „devorator”, şi anume cel care căuta să distrugă – acest nume potrivindu-se cu ambiţia Satanei de a conduce ori de a distruge. Culoarea „roşu” reprezintă foarte bine calea sa de distrugere, plină de vărsare de sânge, iar în concordanţă cu aceasta, principalul reprezentant religios al diavolului de pe pământ se îmbracă în veşminte roşii. Partea principală a organizaţiei vizibile a Satanei este cea a religiei, Ierarhia romano-catolică fiind la conducerea tuturor mişcărilor religioase de pe pământ. Ierarhia romano-catolică declară că dreptul şi scopul organizaţiei este de a conduce lumea, iar acolo unde nu poate conduce, a dat dovadă de intenţia de a distruge. Ea se dedă la cele mai josnice şi amăgitoare uneltiri pentru a-i distruge pe

Cuprins

cei care propovăduiesc adevărul Lui Dumnezeu. „Ierarhia de Jurisdicţie" romano-catolică, care conduce sau domină partea vizibilă a organizaţiei Satanei, este formată din cei mai subtili şi periculoşi escroci care au afectat vreodată rasa umană. Ei sunt îndemânatici, vicleni, amăgitori şi incredibil de răi. Acea Ierarhie de Jurisdicţie practică amăgirea printr-o escrocherie monstruoasă; de aceea, ea este descrisă în Scripturi ca fiind incredibil de ticăloasă. Ei se aplică cuvintele: „Cel rău dobândeşte un câştig înşelător." Această organizaţie pretinde în mod fals că Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, însă în realitate ea îl reprezintă pe diavol, fiind motivată în totalitate de egoism.

3. Organizaţia bisericii romano-catolice este corpul politic cel mai bine organizat de pe pământ, ea fiind cea mai puternică organizaţie. Commonwealth-ul Britanic al Naţiunilor deţine titulatura de cea mai mare putere care a existat vreodată. Această organizaţie susţine că posesiunile sale sunt atât de răspândite, încât soarele străluceşte mereu pe câte o parte din ele. Formată din multe popoare, naţiuni şi limbi, Commonwealth-ul Britanic este cu adevărat cosmopolit. Mulţi oameni buni din Anglia încep să vadă marele pericol care ameninţă acum Commonwealth-ul, iar acest pericol este Ierarhia romano-catolică. Practic, toare coloniile sau teritoriile subordonate reprezentanţilor Commonwealth-ului romano-catolic se află sub control, iar cei care deţin acele funcţii nu ţin absolut deloc cont de drepturile non-catolicilor. Atât în Rhodesia de Nord cât şi în cea de Sud, în Africa de Vest, în Insulele Fiji, în Quebec şi în multe alte părţi ale Commonwealth-ului, romano-catolicii, aflaţi sub conducerea Vaticanului, controlează funcţiile publice. Ei dau dovadă de o supunere exterioară faţă de Commonwealth-ul Britanic, însă în interiorul lor, reprezentanţii catolici nu sunt loiali decât Vaticanului. Ei reprimă adevărul şi interzic importul de publicaţii care i-ar putea lumina pe oamenii din acele colonii, dar mai ales pe nativi, ţinându-i astfel în necunoştinţă. Dacă oamenii intră cumva în posesia unor articole care îi luminează în ceea ce priveşte Cuvântul Lui Dumnezeu şi împărăţia Sa, reprezentanţii romano-catolici iau imediat măsuri de a preveni în continuare publicarea acestor articole, deci a răspândirii adevărului. Aceşti reprezentanţi catolici nu ezită să răspândească minciuni, acuzându-i pe adevăraţii creştini de crime de care aceştia nu sunt vinovaţi. Aceste minciuni sunt spuse pentru a servi drept scuză, astfel încât oamenii să nu între în posesia a nimic care să le explice Cuvântul Lui Dumnezeu, deoarece acesta dă în vileag duplicitatea şi ticăloşenia organizaţiei romano-catolice. Din părţile subordonate Commonwealth-ului provine o mare presiune, în special asupra Angliei, fiind doar o problemă de timp până când Comunitatea Naţiunilor va fi dominată şi controlată de Ierarhia romano-catolică. O astfel de cale de acţiune este în totalitate nepotrivită cu cea pe care o urmează un adevărat adept al Lui Cristos, iar aceste fapte sunt prezentate aici pentru a dovedi că organizaţia romano-catolică nu îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, ci pe diavol.

Cuprins

Cifrele şi bunăstarea

4. Numai în Statele Unite se susţine că există douăzeci de milioane de laici catolici, sau „copii ai bisericii" care fac parte din „populaţia catolică", populaţie dominată de către treizeci de mii de clerici. Organizaţia Bisericii Catolice din America deţine titluri de proprietăţi estimate la miliarde de dolari. Enciclopedia Americană, într-un articol publicat în anul 1927, arăta că în acel moment, biserica catolică număra în rândurile sale 294.583.000 de persoane din întreaga lume. Bogăţiile materiale ale organizaţiei catolice sunt extraordinar de mari pe fiecare continent, şi în fiecare ţară din lume, însumând multe miliarde. De unde provine această imensă avere? Ce a spus şi ce a pretins Ierarhia romano-catolică pentru a-i induce pe oameni să se supună controlului dominant al acelei organizaţii, şi pentru a-i face să îşi ofere banii, astfel încât acea organizaţie politică şi religioasă să se îmbogăţească cu vârf şi îndesat?

Purgatoriul

5. Fără nicio îndoială, sursa de venituri a organizaţiei bisericii romano-catolice care a adus cea mai mare sumă de bani în tezaurul Vaticanului o reprezintă doctrina „purgatoriului". Milioane de persoane şi-au pus încrederea în clerici, iar prin aceştia ei au fost făcuţi să creadă că în momentul în care un om moare, doar trupul său dispare, însă sufletul său continuă să trăiască; în plus, fiecare suflet ajunge imediat într-unul dintre aceste trei locuri: sufletele celor drepţi ajung în ceruri, cei care au fost răi intenţionat ajung în iad, sau într-un loc al torturii veşnice, iar cei care au murit în păcate veniale şi care nu au fost curăţaţi ajung în „purgatoriu", unde urmează să rămână pentru o perioadă nedefinită de timp, cu specificarea că această durată poate fi scurtată de contribuţiile de bani oferite de către prietenii celui mort preoţilor bisericii catolice, pentru ca aceştia să spună rugăciuni în favoarea celui aflat în purgatoriu. De asemenea, se mai susţine că aceste contribuţii îi ajută şi pe cei vii, pentru că după moarte perioada petrecută de către ei în „purgatoriu" să se scurteze. Oamenii sinceri, care cred că aceste pretinderi sunt adevărate, s-au grăbit să între în organizaţia catolică, oferindu-şi banii în speranţa că vor câştiga mari beneficii pentru ei şi pentru cei apropiaţi lor care au murit, sperând totodată că îi vor scăpa pe prietenii lor de suferinţă din „flăcările purgatoriului". Rezultatul a fost şi este că miliarde de dolari au fost vărsaţi în trezoreria organizaţiei romano-catolice, iar aceşti bani sunt folosiţi de către Ierarhie pentru a-şi desfăşura în continuare scopul ambiţios şi crud de a conduce naţiunile, şi pentru că „mai marii" dintre preoţi să trăiască zilnic în desfrânare, în timp ce oamenii obişnuiţi suferă şi tânjesc după necesităţile de bază. Dacă doctrina catolică a „purgatoriului" este falsă, atunci fiecare persoană sinceră trebuie să vadă că Ierarhia romano-catolică operează cea mai mare escrocherie care a existat vreodată, escrocherie prin care oamenii sunt jefuiţi de bani, de linişte şi de o cunoaştere a scopului Lui Dumnezeu; aceasta marchează faptul că organizaţia catolică este instrumentul diavolului şi duşmanul Lui Dumnezeu şi al omenirii. Totodată, este o dovadă în plus că biserica catolică nu este biserica Lui

Cuprins

Dumnezeu, aceasta fiind o altă minciună a diavolului, spusă cu scopul de a-i amăgi pe oameni şi de a-i îndepărta de Iehova Dumnezeu. Pentru ca nimeni să nu poată avea vreun motiv să spună, asemeni preoţilor catolici, că doctrina „purgatoriului" este greşit prezentată oamenilor, următoarele sunt citate din cartea Cardinalului Gibbons, o renumită autoritate catolică: „Biserica Catolică învaţă că [...] în viaţa de apoi există o stare intermediară, de pedepsire temporară, destinată pentru cei care au murit cu păcate uşoare, sau care nu au îndeplinit judecata Lui Dumnezeu pentru păcatele deja iertate. Ea ne mai învăţa şi că sufletele care ajung în această stare, denumită în mod general purgatoriu, nu se pot ajuta singure, că ele trebuie să fie ajutate de către cei credincioşi [şi rugăciunile lor] aflaţi pe pământ. Bineînţeles, existenţa purgatoriului implică o dogmă corelativă – şi anume utilitatea rugăciunilor pentru cei morţi, pentru sufletele aflate în această stare intermediară care nu au atins sfârşitul călătoriei. Ei sunt încă exilaţi din ceruri, însă mai pot primi iertarea divină."

6. „[...] În cele din urmă sufletul său va fi salvat, însă el va suferi pentru o durată oarecare în flăcările purificatoare ale Purgatoriului. Această interpretare nu este una personală. Ea reprezintă vocea unanimă a Taţilor Creştinătăţii." – Credinţa Strămoşilor Noştri, pag. 205-208.

7. Aceasta este o declaraţie clară despre faptul că doctrina „purgatoriului" este bazată pe tradiţie, şi nu pe Cuvântul Lui Dumnezeu. Astfel, conform regulii stabilite de Isus, această doctrină anulează Cuvântul Lui Dumnezeu, deoarece este una falsă. (Mat. 15:3,6) Motivul care a stat la baza înfiinţării acestei doctrine a „purgatoriului", aceeaşi autoritate, la pagina 217, spune: „Căci ce este moartea? Doar o separare a trupului de suflet. Trupul, într-adevăr, moare, însă sufletul continuă să trăiască. [...] El continuă după moarte, ca şi înainte – să gândească, să îşi amintească, să iubească."

8. Aceasta este învăţătura organizaţiei bisericii catolice, transmisă din generaţie în generaţie prin tradiţie. Puteţi alege să credeţi în tradiţie sau în Biblie. În ce sunteţi dispuşi să credeţi? Oferim acum dovezi biblice care arată că doctrina „purgatoriului" este una falsă în totalitate, aparţinându-i în realitate diavolului. „Douay" este Versiunea Catolică a Bibliei, ea având aprobarea deplină a Ierarhiei. În ceea ce priveşte sufletul, această versiune spune: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." (Ezec. 18:4, Douay) Prin propria lor versiune a Bibliei, doctrina catolică a „purgatoriului" se dovedeşte a fi falsă. Ce este sulfetul? El este o făptură care trăieşte, care respiră. Fiecare om este un suflet, dar omul nu posedă un suflet. În Geneză 2:17 este scris: „însă din copacul cunoaşterii al binelui şi al râului, tu să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri cu siguranţă." Prin ce autoritate se susţine că moartea reprezintă doar separarea trupului şi a sufletului, urmând ca acesta din urmă să trăiască în continuare? Această declaraţie este bazată în totalitate pe minciuna diavolului. Dumnezeu a declarat că omul va muri dacă va păcătui. Diavolul spune că nu există moarte, iar Isus spune că diavolul este un mincinos. (Gen. 3:4; Ioan. 8:44) „Toţi cei care vor fi bogaţi de pe pământ vor

Cuprins

mânca şi se vor închina; toţi cei care coboară în ţărână se vor pleca înaintea Lui, şi nimeni nu-şi va păstra sufletul în viaţa." – Ps. 22:29.

9. Tradiţia catolică spune: „Cel mort continuă să îşi amintească, să gândească, să iubească." Biblia catolică spune: „Căci cel ce moare, nu îşi mai aduce aminte de Tine; şi cine Îţi va mărturisi în iad [în mormânt – Versiunea Autorizată]?" (Ps. 6:6, Douay) Aceeaşi scriptură din Versiunea Autorizată spune: „Căci în moarte nu se aminteşte de Tine; cine Te va slăvi în mormânt?" (Ps. 6:5) „Cei morţi nu îl lăuda pe Domnul, nici cei care coboară în tăcere." (Ps. 115:17) „Fiindcă cei vii ştiu că vor muri, însă cei morţi nu ştiu nimic, şi nu mai au nicio răsplată, căci amintirea lor este uitată." „Tot ceea ce poate mâna ta să facă, să facă cu seriozitate; căci nicio lucrare, niciun plan, nici înţelepciune, şi nici cunoştinţă nu vor fi în iad [mormânt], unde tu te îndrepţi." – Eccl. 9:5,10, Versiunea Catolică Douay.

10. Văzând cum Scripturile dovedesc în mod clar că cei morţi nu sunt conştienţi niciunde, şi că nu trebuie să îndure suferinţe în „purgatoriu", ne dăm seama că această doctrină este o altă minciună de-a diavolului, folosită de către oameni pentru a-i amăgi şi jefui pe semenii lor, pentru a-i îndepărta de Dumnezeu şi pentru a desfăşura cea mai subtilă şi diavolească escrocherie care a existat vreodată. Remarcaţi acum că Ierarhia romano-catolică a invocat întotdeauna regula conform căreia oamenii obişnuiţi nu trebuie să studieze Biblia de unii singuri, ci trebuie să primească şi să creadă doar în lucrurile pe care biserica catolică le învăţa. Vedeţi „Credinţa Strămoşilor Noştri", pagină 74, unde este scris că „Dumnezeu nu a intenţionat niciodată ca Biblia să fie regula de credinţă a Creştinului, independent de [...] autoritatea Bisericii [catolice]." Dimpotrivă, Scripturile, scrise în Biblie la porunca Atotputernicului Dumnezeu, au fost scrise pentru a fi ghidul adevărat şi infailibil al omului, astfel încât acesta să fie pe deplin echipat. (2. Tim. 3:16,17) Nu există niciun text în Biblie care să sprijine doctrina „purgatoriului". Ştiind că acest lucru este adevărat, clericii Ierarhiei romano-catolice le spun oamenilor că ei nu trebuie să încerce să studieze Biblia pe cont propriu, ci că trebuie să asculte interpretarea preoţilor. „Purgatoriul" reprezintă o doctrină religioasă inventată de către duşmanul Lui Dumnezeu şi al omului, doctrină care are ca scop îndepărtarea făpturilor de Dumnezeu.

11. Orice fel de schemă sau uneltire care este operată pentru a-i face pe alţii să contribuie fără ştiinţă cu bani, este escrocherie. Alba-neagra, jocurile de cărţi, afacerile imobiliare, concursurile care oferă premii, sau orice altă schemă folosită pentru a le lua oamenilor banii, toate sunt nişte escrocherii. A-i face pe oameni să îşi investească banii în loterie şi în alte scheme asemănătoare, reprezintă o escrocherie. Toate acestea sunt periculoase şi greşite, fiind evitate de către persoanele sincere şi atente. Când o persoană sau o organizaţie câştigă încrederea oamenilor, iar apoi se foloseşte de poziţia pe care o are pentru a le lua într-un mod greşit banii, atunci se desfăşoară o escrocherie ticăloasă, deoarece cel jefuit nu are nicio modalitate de a se apăra. Când o persoană sau o organizaţie îi face pe oameni să creadă că apropiaţii lor care au murit sunt conştienţi şi suferinzi, aflându-se într-

Cuprins

un loc numit „purgatoriu”, iar apoi le spune că anumite sume de bani oferite de către cei în viaţă îi pot ajuta pe cei care suferă, astfel încât banii să ajungă pe mâna preoţilor, atunci are loc cea mai necinstită, răutăcioasă şi condamnabilă escrocherie care a existat vreodată. Nicio persoană nu a obţinut vreodată vreun beneficiu de pe urma banilor oferiţi preoţilor pentru a spune rugăciuni spre binele celor morţi, sau celor vii; prin urmare, faptul că preoţii sau clericii obţin bani pretinzând că îi pot ajuta pe cei morţi, reprezintă obţinere de bani pe baza unor minciuni, ceea ce ar trebui pedepsit ca orice altă infracţiune asemănătoare.

12. Ierarhia catolică şi-a făcut un obicei din a-i cere populaţiei catolice bani pentru a aproviziona ceea ce este numită „visteria purgatoriului”, sugerând care ar trebui să fie contribuţia exactă pentru fiecare persoană pentru care se spun rugăciuni. Suma de bani oferită pentru fiecare nume se pare că este întotdeauna pe măsura celor care contribuie. Uneori se cer douăzeci şi cinci de cenţi pentru un nume, însă alteori sunt cerute sume mult mai mari. Să presupunem însă că pentru un nume, fiecare dintre cei douăzeci de milioane de membrii ai „populaţiei catolice” din America, oferă câte douăzeci şi cinci de cenţi, săptămânal – acest lucru formează o sumă imensă de bani care este luată în mod greşit din buzunarele oamenilor. Să presupunem acum că suma donată de către fiecare persoană, în medie, este de un dolar pe săptămână – acest lucru ar însemna un miliard şi patruzeci de milioane de dolari pe an. Persoanele care au un câştig mediu sau mare, şi care îşi permit să aibă întâlniri cu clerul „august”, contribuie cu mult mai mult decât cu un dolar pe săptămână. Se susţine că populaţia catolică din întreaga lume numără 300.000.000 de membri, iar dacă de la fiecare dintre aceştia s-ar lua douăzeci şi cinci de cenţi pe săptămână, pentru „visteria purgatoriului”, s-ar ajunge la imensa sumă de 3.000.000.000 de dolari, anual. La aceasta adăugaţi şi restul contribuţiilor care îi sunt oferite în mod regulat Ierarhiei, dar şi colectele adunate săptămânal de la clasa muncitoare de către călugărite, şi puteţi observa cum o sumă fabuloasă de bani continuă să curgă în vistieria Ierarhiei, că urmare a desfăşurării unei escrocherii imense, mai mare decât toate celelalte escrocherii adunate la un loc.

Contrastul

13. Staţiile radio difuzează în mod frecvent programe care le atrag oamenilor atenţia asupra diferitor escrocherii care sunt folosite pentru a aduna sume imense de bani de la cei creduli. De exemplu, i se face reclamă unui puzzle, iar publicului îi este spus că cel care va reuşi să îl rezolve, va primi multe voturi, iar astfel, cu cât oamenii investesc mai mulţi bani, cu atât mai mare poate fi premiul pe care îl pot câştiga. Prin această înşelătorie sunt strânse sume imense de bani, iar premiul nu este oferit niciodată; apoi, poliţia face un raid şi îi arestează pe escroci. Departamentul Oficiului Poştal al Statelor Unite emite un ordin prin care interzice folosirea serviciilor poştale pentru desfăşurarea unor astfel de înşelătorii, şi aceasta pe bună dreptate. Comparaţi acest lucru cu escrocheria „purgatoriului”. Un preot catolic publică o scrisoare prin care le spune catolicilor că îi pot ajuta pe

Cuprins

cei morţi care „suferă” în „purgatoriu”, prin contribuţiile lor băneşti. Scrisoarea îi îndrumă pe oameni ca pentru fiecare nume să ofere o anumită sumă de bani. Banii sunt trimişi în mod regulat, ei fiind oferiţi ca rezultat al unei prezentări false şi frauduloase, conform căreia oamenii pot fi ajutaţi. Guvernul Statelor Unite are ca şef al poştei un romano-catolic; acesta se află la conducerea departamentului oficiului poştal, fiind un reprezentant al Vaticanului. Aţi auzit vreodată de emiterea vreunui ordin care să interzică folosirea serviciilor poştei Statelor Unite pentru desfăşurarea unei escrocherii prin care sunt strânşi bani de la oamenii păcăliţi că îi pot ajuta astfel pe cei morţi? Înşelătoria „purgatoriului” este mult mai condamnabilă, decât înşelătoria cu premii menţionată mai sus, deoarece în cazul celei din urmă oamenii ştiu că pariază pentru un premiu. În ceea ce priveşte înşelătoria „purgatoriului”, cei creduli sunt folosiţi, ţinuţi în necunoştinţă despre învăţăturile Scripturilor, împiedicaţi de către înşelători să afle adevărul, după care sunt jefuiţi de milioane de bani, iar departamentul oficiului poştal îşi freacă mâinile şi spune: „Aceasta este o lucrare bună.” Poate orice persoană raţională şi sinceră să creadă că o organizaţie sau un sistem religios care desfăşoară o astfel de înşelătorie ar putea în acelaşi timp să fie reprezentanta Lui Dumnezeu şi a Lui Cristos pe pământ? Există dovezi covârşitoare care arăta că Ierarhia romano-catolică nu este biserica Lui Dumnezeu, această fiind o minciună monstruoasă, o defăimare adusă numelui Atotputernicului Dumnezeu şi o modalitate prin care oamenii sunt jefuiţi de bani şi îndepărtaţi de Dumnezeu.

Iertarea păcatelor

14. O altă doctrină eronată promovată de sistemul bisericii romano-catolice este cea conform căreia clericii acestui sistem pot ierta păcate. Populaţia catolică credulă crede că preoţii posedă o astfel de putere şi autoritate, iar astfel ei merg la preot la intervale regulate şi îşi mărturisesc păcatele, pentru a primi iertare sau absolvire. O persoană care comite cea mai atroce crimă poate merge la preot pentru iertare, iar imediat după aceea ea poate comite o nouă crimă. Un exemplu izbitor este cel al lui Mussolini. Până în momentul în care a făcut pace cu Ierarhia romano-catolică el era un ateu declarat şi un gangster notoriu, însă a fost la Vatican şi a încheiat o alianţă cu sistemul papal, după care a început să comită crime şi mai rele decât cele anterioare. El a desfăşurat o crudă campanie de cucerire în Abisinia, încălcând în mod evident legea Lui Dumnezeu, însă el a primit ceea ce papalitatea numeşte „absolvire” din partea papei, acel „reprezentant august” încercând să „binecuvânteze” activităţile de război ale lui Mussolini. Oamenii care cred că papa sau preoţii au puterea de a ierta păcate, îmbrăţişează şi practică religia pentru a-şi uşura conştiinţa, dar şi pentru a şi-o întări în vederea comiterii unor noi păcate. Autoritatea catolică spune: „Rezultă că puterea de iertare nu a fost limitată doar pentru apostoli, ci a fost extinsă asupra succesorilor aflaţi la conducere, pentru totdeauna şi de pretutindeni. Iertarea păcatelor trebuia să continue atâta timp cât păcatul dăinuia în lume; şi iată! păcate vor există

Cuprins

întotdeauna, la fel ca şi soluţia pentru ele care va exista mereu în Biserică. Remediul va coexista cu boala." – Credinţa Strămoşilor Noştri, pag. 333.

15. Sistemul bisericii romano-catolice şi-a asumat acest rol important de iertare a păcatelor, în contra unei consideraţii în bani. Autoritatea menţionată anterior spune în continuare: „şi nici papa nu şi-a depăşit puterile legitime promiţându-le donatorilor pioşi favoruri în schimbul donaţiilor lor. Căci dacă păcatele noastre pot fi răscumpărate prin pomana oferită sărmanilor, după cum Scripturile ne spun, de ce nu ar putea fi răscumpărate la fel de bine prin donaţii în numele religiei?" (pag. 370) „Din moment ce Biserica are puterea de a remite cel mai mare obstacol, şi anume păcatul, ea are de asemenea şi puterea de a remite un obstacol mai mic – pedeapsa temporară rezultată în urma păcatului." – Credinţa Strămoşilor Noştri, pag. 363.

16. Fiecare persoană familiarizată cu istoria papalităţii trebuie doar să îşi reamintească de John Tetzel, un călugăr dominican care a devenit faimos în întreaga Germanie, dar şi în alte părţi ale Europei, deoarece vindea indulgenţe pentru sume mari de bani, indulgenţe care îi permiteau cumpărătorului să comită tot felul de crime, fiind scutit de pedeapsă. Acea escrocherie a fost desfăşurată atât de mult timp încât preoţii au devenit convinşi că este dreptul lor să primească donaţii de bani din partea celor săraci şi a celor bogaţi, folosindu-se de pretextul că au puterea de a garanta absolvirea de păcate.

17. Nu este deloc surprinzător că elementele conducătoare politice şi comerciale ale Italiei, Germaniei, Austriei, şi a multor alte ţări, sunt susţinătoare ale Vaticanului. Acei oameni sunt adânciţi în crime şi au nevoie de ceva care să le uşureze conştiinţa, fiind dispuşi să plătească pentru acest lucru. Ei sunt făcuţi să creadă că indiferent de crimele comise pot primi absolvire din partea Ierarhiei papale. Această escrocherie practicată de Ierarhia papală a adus milioane de bani în vistieria Vaticanului. Politicienii în special sunt făcuţi să creadă că trebuie să contribuie de bunăvoie la vistieria catolică. Nu este deloc surprinzător că mulţi dintre oficialii elementelor conducătoare şi comerciale ale Marii Britanii şi Statelor Unite sunt aderenţi la religia catolică, ei plătind sume mari de bani în vederea unor prime de asigurare care să îi protejeze de pierderi survenite din cauza răutăţii lor intenţionate. Observăm astfel că escrocheria se măreşte, iar Ierarhia romano-catolică nu are niciun competitor adevărat în domeniul înşelătoriilor. Dacă preoţii sau clericii acestui sistem nu au puterea de a ierta păcate, atunci calea urmată de către ei nu este nimic altceva decât o schemă de a lua bani din buzunarele altora şi de a aduce defăimări numelui Atotputernicului Dumnezeu. Să ne uităm acum la adevărata autoritate şi să vedem cine ne poate ierta păcatele.

18. Scripturile arată că numai şi numai Dumnezeu, prin meritul Lui Isus Cristos, poate ierta păcate. Dacă o persoană nu crede în Domnul Isus Cristos şi în valoarea sângelui Său vărsat ca bază pentru iertarea păcatelor, Dumnezeu nu va asculta rugăciunile sale de a-l ierta, ci dimpotrivă, mânia Lui Dumnezeu va continua să se abată asupra acelei persoane, după cum este declarat foarte clar în Ioan 3:36. Este scris: „Sângele Lui Isus Cristos, Fiul Său [al Lui Dumnezeu] ne

Cuprins

curăţă de toate păcatele." (1Ioan 1:7) „Fără vărsarea sângelui [a sângelui Lui Isus Cristos] nu există iertare [a păcatelor]." (Evr. 9:22) Din nou este scris: „în care avem răscumpărare, prin sângele Său [al Lui Isus], şi iertare a păcatelor." (Col. 1:14) Isus le-a acordat apostolilor Săi credincioşi o autoritate specială cu privire la iertarea păcatelor, după cum este declarat: „Celor ce le veţi ierta păcatele, lor le vor fi iertate; şi celor ce le veţi ţine, vor fi ţinute." (Ioan. 20:23) Totuşi, această autoritate se limitează doar la acei apostoli credincioşi, şi nu se mai poate aplica nimănui care a existat înainte sau după ei. Nu e de mirare că Ierarhia romano-catolică i-a sfătuit pe membrii „populaţiei catolice" să se abţină de la a citi Biblia, ei trebuind să preia doar ceea ce le spune „biserica". Când persoanele sincere şi oneste află Cuvântul Lui Dumnezeu, ele evadează din sistemul catolic; escrocii ştiu acest lucru, iar când aceasta se va întâmpla, înşelătoria lor se va termina. Pretinderea că preoţii Ierarhiei romano-catolice au puterea de a ierta păcate este extrem de blasfemătoare, ea reprezentând o altă parte a înşelătoriei lor. Desigur, această înşelătorie nu ar putea fi desfăşurată asupra persoanelor conştiente şi raţionale dacă acestea ar cunoaşte întâi şi întâi Scripturile, şi dacă ar crede în Dumnezeu şi în Isus Cristos. Această este o dovadă în plus că sistemul bisericesc romano-catolic nu este biserica Lui Dumnezeu ci organizaţia religioasă a diavolului, ea aducând defăimări numelui sfânt al Lui Dumnezeu şi afectându-i în mod grav pe oameni.

Ceremoniile

19. Organizaţia romano-catolică săvârşeşte anumite ceremonii, sau formalităţi. La intrarea în catedrală degetul este înmuiat în aşa numita „apă sfinţită", iar oamenii sunt făcuţi să creadă că şi dacă apa ar fi pompată dintr-un eleşteu, cineva ar putea să o facă sfântă. Apoi, cel care intră face semnul crucii deasupra frunţii; preotul stropeşte congregaţia cu un anume fel de apă, recitând în acelaşi timp părţi din Psalmul Cincizeci, ori din alte scripturi, după care repetă sau spune anumite cuvinte în latină (fapt care nu este conform Bibliei), cuvinte pe care probabil niciuna dintre persoanele prezente nu le poate înţelege. În timp ce face acest lucru, preotul poartă veşminte speciale şi continuă să îndeplinească şi alte ritualuri, asemeni celor amintite mai sus. Aceastea reprezintă practici religioase care nu sunt absolut deloc autorizate de către Scripturi, ele reprezentând o defăimare adusă numelui Lui Dumnezeu şi o modalitate prin care cei creduli sunt făcuţi să creadă că aceasta este modalitatea prin care pot primi protecţie şi salvare. Sperând să găsească o oarecare îndreptăţire pentru acele ceremonii fără sens, Ierarhia romano-catolică citează ceremoniile săvârşite de către israeliţi cu privire la Tabernacol. Cu toate acestea, ei ignoră în totalitate declaraţia biblică conform căreia acele ceremonii săvârşite de către israeliţi nu erau decât tablouri profetice îndeplinite sub îndrumarea Lui Iehova, ele pevestind lucruri care aveau să se întâmple în viitor. (Evr. 10:1; 1. Cor. 10:11) Aceste ceremonii simbolice săvârşite de către evrei nu reprezentau nicio autoritate prin care alţii să aibă dreptul să le continue, deorece ele ţineau de lege, iar Isus Cristos a îndeplinit legea, pironind-o

Cuprins

pe copac. (Col. 2:14) Ceremoniile îndeplinite la cort, în pustietate, prevesteau venirea Lui Isus Cristos şi marele Său sacrificiu prin care oferea preţul de răscumpărare pentru păcatele oamenilor; în plus, existenţa sângelui Său în Lăcaşul Preasfânt, şi anume în ceruri, reprezenta compensarea pentru păcatele oamenilor. (Evr. 9:20-24) Odată ce Isus Cristos a îndeplinit legea, diavolul a instituit o ceremonie în batjocură faţa de ceea ce a făcut Domnul. Astfel, el îi face pe agenţii săi, pe clerici, să desfăşoare ceremonii fără sens pentru a-i subjuga pe oameni, susţinând în mod fals că acest lucru este îndreptăţit în baza ceremoniilor practicate de către Israel. El sădeşte în mintea celor egoişti şi păcătoşi dorinţa de a-şi atribui puterea de a face ceea ce numai Isus avea dreptul. Când Isus Cristos a venit şi şi-a îndeplinit lucrarea, toate aceste ceremonii care erau practicate după legea Lui Dumnezeu oferită lui Moise, s-au terminat cu răstignirea Sa. „Astfel, legea ne-a fost un îndrumător spre Cristos, pentru a putea fi consideraţi neprihăniţi prin credinţă.” (Gal. 3:24) „Căci Cristos este sfârşitul legii pentru că toţi cei care cred în El să fie consideraţi neprihăniţi.” – Rom. 10:4.

20. Aceste ceremonii săvârşite de către preoţii Ierarhiei au ca rezultat defăimarea gravă a numelui Domnului Dumnezeu şi continuarea practicării escrocheriei lor asupra oamenilor. Nici Isus, şi nici apostolii Săi nu au îndeplinit vreodată formalităţi sau ceremonii. Isus a instituit Comemorarea morţii Sale, care este sărbătorită anual şi care are rolul de a le reaminti celor care au încheiat un legământ cu Dumnezeu de a păşi pe urmele Lui Isus, că trebuie să sufere aşa cum şi El a suferit (1. Cor. 11:23-26); apoi, preoţii catolici blasfemători încearcă să transforme emblemele vinului şi ale pâinii în sângele şi trupul Lui Cristos, influenţându-i pe cei creduli să creadă acest lucru, astfel încât ei să se supună în continuare escrocheriilor.

21. Ceremoniile fixe şi formale sunt în totalitate contrare cu cele instituite de către Isus şi apostolii Săi. Despre acest formalism vorbea profetul Lui Dumnezeu atunci când a spus ceea ce Isus a repetat ulterior: „Ipocriţilor! Bine a prorocit Isaia despre voi, spunând: ‹‹Acest popor se apropie de Mine cu gura, şi Mă onorează cu buzele; însă sufletul lor este departe de Mine. În zadar Mă venerează, învăţând drept doctrine poruncile oamenilor.››” (Mat. 15:7-9) Aceasta este o dovadă în plus că organizaţia Ierarhiei romano-catolice nu este biserica Lui Dumnezeu, ci duşmanul Său.

Imaginile

22. În ceremoniile ţinute de către organizaţia romano-catolică sunt folosite imagini. O autoritate catolică spune: „Religia creştină [nu Biblia] a permis folosirea [imaginilor] statuetelor şi a picturilor care înfăţişau încărnarea Fiului Lui Dumnezeu, a sfinţilor şi a îngerilor, aceste imagini devenind un ajutor legitim în devotament.” (Enciclopedia Catolică, Vol. 12) Această practică a bisericii catolice este opusă în totalitate cu legea Lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeul a poruncit în mod clar ca nicio imagine să nu fie făcută şi folosită ulterior. (Ex. 20:3-5) Faptul că Ierarhia foloseşte imagini arată astfel că organizaţia catolică nu este biserica Lui

Cuprins

Dumnezeu deoarece biserica Sa nu încalcă legea Sa. Isus s-a supus întotdeauna poruncilor Lui Dumnezeu, iar membrii bisericii Sale trebuie să facă la fel. Dumnezeu le-a dat oamenilor Săi următoarea poruncă: „Fiecare om este asemenea unui animal în cunoaşterea sa; fiecare topitor se ruşinează din cauza chipului cioplit, căci chipul turnat este fals, şi în ele nu există spirit. Ele sunt deşertăciune, o lucrare înşelătoare; iar la vremea pedepsirii lor, vor pieri." (Ier. 10:14,15) Desigur, Ierarhia nu îşi doreşte ca populaţia catolică să ştie că aceste texte se află în Biblie, deoarece aceasta le-ar distruge escrocheria şi le-ar strica jocul escrocilor.

23. Însă cineva spune: „Cum rămâne cu statuia care îl arată pe Isus Cristos răstignit pe cruce? Nu ar trebui să avem o astfel de statuetă în locul nostru de închinare?" Isus nu a fost răstignit pe o cruce. Legea Lui Dumnezeu prevedea ca păcătosul detestabil să fie răstignit pe un copac. Preoţii catolici ştiu acest lucru deoarece Biblia lor vorbeşte despre el. (Vedeţi Galateni 3:13, Versiunea Douay.) (Deut. 21:22,23) Isus a murit în locul unui păcătos; astfel, El a murit în calitate de păcătos, deşi era sfânt, pur şi neprihănit. Moartea Sa a fost conformă cu legea Lui Dumnezeu, El fiind răstignit pe un copac, lucru demonstrat de fapte. „Cristos ne-a rascumpărat şi de blestemul legii, făcându-se blestem în locul nostru, căci că este scris: ‹‹Blestemat este orice om atârnat pe copac.››" – Gal. 3:13.

24. Crucea de lemn şi altarele au fost folosite în practicarea religiei de către păgâni cu mult înainte de naşterea şi moartea Lui Isus Cristos. Practicile din sistemul catolic care au legătură cu crucea, au fost împrumutate de la păgâni. O autoritate bine cunoscută spune: „Crucea era venerată de către celtici mult înainte de [naşterea] moartea Lui Cristos. ‹‹Este un fapt››, spune Maurice, ‹‹remarcabil şi atestat, că druizii erau obişnuiţi să aleagă cel mai grandios şi frumos copac din dumbrăvile lor, drept emblemă a zeităţii pe care o adorau; iar odată ce îi tăiau ramurile de pe margini, fixau două dintre cele mai mari în partea cea mai înaltă a trunchiului, într-o asemenea manieră încât acele ramuri să se extindă de fiecare parte asemenea braţelor unei persoane, iar împreună cu trupul ele înfăţişau o CRUCE IMENSĂ; pe scoarţă, din loc în loc, era inscripţionată litera Thau [Greacă]. ›› În Mexic, cu mult timp înainte ca misionarii romano-catolici să fi ajuns acolo, erau venerate cruci imense din piatră, ridicate probabil pentru „zeul ploii". Astfel, crucea care era venerată pe scară largă, sau privită ca o emblemă sacră, era simbolul clar al lui Bacchus, Mesia Babilonian, căci el era înfăţişat ca purtând o banderolă plină de cruci. Acest simbol al zeului babilonian este venerat în prezent în toate părţile Tartariei, unde budismul predomină." – Cele Două Babiloane, pag. 199.

„Adorarea statuilor lui Buddha şi a moaştelor sale reprezintă principala ceremonie de din afara religiei. […] Obiectul central dintr-un templu budist, care corespunde cu altarul din biserica romano-catolică, îl reprezintă o imagine a lui Buddha, o dagoba sau un altar care conţine moaştele sale. […] Această formă de venerare religioasă conţine multe obiceiuri (venerarea moaştelor, spovedirea, rozariile, procesiunea etc.) care sunt de o asemănare izbitoare cu practicile bisericii romane, cunoscute de către toţi, însă explicate diferit. […] În ţara în care a luat

Cuprins

naştere, şi anume India, budismul a continuat să îndure o persecutare de lungă durată, fiind îndepărtat în totalitate după ce a înflorit acolo timp de cca. 1200 ani. Momentul în care el a fost introdus în alte ţări este la fel de nesigur ca şi istoria ei timpurie în general." – Enciclopedia lui McClintock şi Strong, Vol. 1, pag. 907-910.

25. A te închina în faţa unei imagini făcute dintr-o cruce este contrar Cuvântului Lui Dumnezeu, reprezentând o încălcare a legii mai sus citate. Totodată, aceasta reprezintă o dovadă că organizaţia bisericii catolice nu este biserica Lui Dumnezeu. De ce să vă rugaţi în mod public înaintea unei imagini a Lui Cristos, pretinzând că vă rugaţi Lui, deşi El este viu şi se află în ceruri? În timp ce îi învăţa pe adepţii Săi, El a spus: „Dar tu, când te rogi, intră în camera ta şi, după ce închizi uşa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; iar Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti. Însă atunci când vă rugaţi, să nu spuneţi aceleaşi lucruri la nesfârşit, cum fac oamenii naţiunilor, căci ei cred că vor fi ascultaţi pentru că folosesc multe cuvinte." (Mat. 6:6,7) Isus începe apoi să contureze o rugăciune model. (Versetele 9-13) Ierarhia însă nu îşi doreşte ca oamenii obişnuiţi să urmeze acea rugăciune model.

26. Prin urmare, adepţii Lui Isus Cristos, care fac parte din biserica Lui Dumnezeu, se roagă Lui Dumnezeu în numele Lui Isus Cristos – Domnul şi Capul lor, după cum El i-a îndrumat. (Mat. 6:9; Ioan 14:13,14) „Dacă rămâneţi în Mine, şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi orice vreţi şi vi se va face." (Ioan. 15:7) A te ruga cu rozarii în faţa unor statui şi imagini reprezintă o falsă venerare. Dumnezeu este mulţumit de cei care „Îl venerează în spirit şi adevăr." (Ioan. 4:23,24) Habotnicii sunt duşmanii Lui Dumnezeu, deoarece ei pretind că Îl venerează, însă în realitate sunt lipsiţi de devotament real faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Ceea ce este scris aici nu reprezintă un atac la adresa oamenilor, ci o demascare a unui sistem diavolesc, creat şi manevrat de către duşmanii Lui Dumnezeu, duşmani care aduc astfel defăimări numelui Sau şi îi rănesc pe oameni.

27. Dovezile anterioare arată în mod clar că religia este o escrocherie şi că cei care o practică pentru câştiguri personale sunt escroci. Principalii escroci sunt cei care formează Ierarhia romano-catolică; aceştia îi jefuiesc pe oameni de bani, le răpesc libertatea de gândire şi acţiune şi le pun viaţa în pericol. Împotriva acestor amăgitori Dumnezeu rosteşte aceste cuvinte: „Cel rău dobândeşte un câştig înşelător." (Prov. 11:18) Cei ticăloşi sunt cei care au beneficiat la un moment dat de favoarea Lui Dumnezeu, fiind plasaţi într-o poziţie din care puteau cunoaşte Cuvântul Său, dar care s-au folosit de cunoaşterea pe care au dobândit-o pentru câştiguri personale. Deoarece lumea Satanei a atins punctul culminant, a sosit momentul ca oamenii să aibă o şansă de a cunoaşte adevărul şi de a alege dacă vor să îşi urmeze cei mai mari duşmani, sau dacă vor să se supună marelui Dumnezeu al universului.

28. Naţiunea Israelului a beneficiat de favoarea Lui Dumnezeu, deoarece ea a fost poporul cu care El a încheiat legământul; totuşi, ea s-a îndepărtat de poruncile Lui Dumnezeu, iar clericii i-au învăţat pe oameni religia în locul acestor

Cuprins

porunci. De asemenea, în zilele care au urmat după moartea apostolilor Lui Isus Cristos, oamenii care aflaseră despre scopul Lui Dumnezeu erau foarte favorizaţi de către El, deoarece dobândiseră o oarecare cunoaştere a adevărului. Acela a fost momentul în care oamenii ambiţioşi din organizaţie s-au îndepărtat de poruncile Lui Dumnezeu şi au adoptat doctrinele lumeşti, formând ceea ce este cunoscut acum drept „religia creştină", religie care este folosită şi practicată în naţiunile „creştinătăţii". În rândurile acestor organizaţii, dar mai ales în rândurile organizaţiei catolice, se află foarte multe persoane care îşi doresc să Îl cunoască şi să Îl slujească pe Dumnezeu cu credinţă – iar acum Dumnezeu le oferă această oportunitate. Prin profeţii Săi, Iehova a prezis condiţiile care există acum, iar înregistrările apar şi în Versiunea Douay a Bibliei: „Căci în mijlocul poporului Meu se află oameni răi, care stau la pândă ca nişte vânători de păsări, ei pun curse şi capcane pentru a prinde oameni." (Ier. 5:26, Douay) Aceste cuvinte ale Domnului descriu în mod clar „Ierarhia de Jurisdicţie" romano-catolică, Ierarhie care conduce preoţii cu funcţii mai mici şi „populaţia catolică", pretinzând că este poporul Lui Dumnezeu. Oamenii sinceri din Ierarhie trebuie să asculte acum adevărul pentru a se putea îndepărta de acea organizaţie ticăloasă şi pentru a-şi găsi adăpost sub Isus Cristos, Capul organizaţiei Lui Iehova. Din această cauză, Iehova are grijă că toate aceste persoane de bună-credinţă care îşi doresc să îl cunoască şi să I se supună, să aibă acum oportunitatea de a afla adevărul.

29. Descriindu-i în continuare pe acei clerici egoişti, aroganţi, trufaşi şi nemiloşi, pe acei escroci aflaţi în organizaţia (sau „casa") pe care o conduc, Domnul spune: „Nelegiuirile voastre au îndepărtat lucrurile acestea, iar păcatele voastre v-au lipsit de ceea ce este bun. Căci în mijlocul poporului Meu se află oameni răi, care stau la pândă ca nişte vânători de păsări, ei pun curse şi capcane pentru a prinde oameni. Ca şi o cuşcă plină de păsări, aşa sunt casele lor pline de înşelăciune; iar ei au ajuns mari, şi putred de bogaţi. Ei sunt graşi şi lucesc de grăsime; şi au încălcat cel mai grav cuvintele Mele. Ei nu au judecat cauza văduvei, nu au judecat cauza orfanului, şi nu le-au făcut dreptate nici celor sărăci." – Ier. 5:25-28, Douay.

30. Ierarhia romano-catolică are „case" peste tot pe pământ, iar în ele este practicată frauda şi amăgirea, fiind desfăşurata escrocheria prin care persoanele credule, oneste şi sincere sunt făcute să renunţe la sume mari de bani care să îmbogăţească acea organizaţie. Prin urmare, banii au fost obţinuţi prin fraudă, în numele Lui Dumnezeu. În afara persoanelor sincere şi de bunăvoie care se află sub organizaţia catolică, există milioane de alţi oameni care pretind că sunt creştini, dar care nu sunt, şi care se folosesc de religie pentru câştiguri egoiste. Printre aceştia se număra preoţi, politicieni şi alţi escroci şi speculatori. Aceşti oameni sunt implicaţi într-un lucru care este dezgustător în ochii Lui Dumnezeu, iar din această cauză El le spune: „‹‹Să nu cer Eu socoteală pentru aceste lucruri?›› spune Domnul. ‹‹Sau să nu se răzbune sufletul Meu pe o asemenea naţiune? În ţară se întâmplă lucruri uimitoare şi uluitoare. Profeţii au prorocit minciuni, iar preoţii aplaudă; iar poporul Meu [poporul care pretinde că este al Meu şi care practică

Cuprins

religia pentru câştig] iubeşte aceste lucruri; dar ce veţi face la urmă?››" – Ier. 5:29-31, Douay.

31. Ierarhia romano-catolică le-a spus oamenilor obişnuiţi, sau „populaţiei catolice", că nu trebuie să citească Biblia; în mod evident, Ierarhia face acest lucru pentru a-i păstra pe oameni în necunoştinţă faţă de adevăr. În momentul în care adevărul este răspândit interferează cu înşelătorii care îşi desfăşoară înşelătoria. Acum, trebuie să le fie clar tuturor persoanelor sincere de pe pământ care au un strop de cunoaştere, că organizaţia romano-catolică este o organizaţie religioasă şi politică, implicată într-o lucrare egoistă care blasfemează numele Atotputernicului Dumnezeu, şi care Îl reprezintă în mod fals, desfăşurând o înşelătorie în numele Lui Cristos. Această organizaţie este duşmanul Lui Dumnezeu şi al oamenilor. Atotputernicul Dumnezeu a prevestit în mod exact condiţiile care există în prezent, arătând că Ierarhia romano-catolică este o organizaţie egoistă şi diavolească care operează sub denumirea de „religia creştină", denumire care induce în eroare, încercând din toate puterile să câştige controlul asupra tuturor popoarelor pământului, pentru a-şi satisface dorinţele egoiste şi ambiţioase.

32. Faptul că Ierarhia romano-catolică practică amăgirea este o dovadă clară că ea nu este reprezentanta Lui Dumnezeu şi a Lui Cristos, şi aceasta deoarece nu există nimic amăgitor în ceea ce Îl priveşte pe Dumnezeu ori pe Isus Cristos. Aşa numita organizaţie a religiei „protestante" s-a îndepărtat în totalitate de Dumnezeu şi de Cristos, transformându-se într-o parte a sistemului de escrocherii. Proclamarea adevărului îi jigneşte pe liderii egoişti din acea parte a organizaţiei Satanei, făcându-i să îi mustre pe martorii Domnului care propovăduiesc Cuvântul adevărului. Habotnicii nu îşi doresc să audă adevărul, deoarece acesta le arde urechile; ei nu îşi doresc nici ca alţii să audă adevărul, deoarece ei ştiu că cei care vor asculta cu sinceritate şi vor crede, se vor retrage din organizaţia lor, urmând ca păşunile practicanţilor religiei să fie distruse iar sursa lor de venit să se sfârşească. Aceste sisteme şi practici religioase sunt cele mai rele escrocherii, deoarece prin intermediul lor oamenii sunt cel mai uşor amăgiţi. Oamenii vor continua să fie amăgiţi, excepţie făcând cei care sunt atenţi să dobândească o cunoaştere a adevărului şi să umble potrivit voinţei Lui Dumnezeu.

33. În Cuvântul Lui Dumnezeu, aşa cum apare el în Biblie, omului îi sunt oferite instrucţiuni în neprihănire, astfel încât cel care îşi doreşte neprihănirea să fie pe deplin echipat şi pregătit pentru o lucrare bună. (2. Tim. 3:16,17) Persona care se echipează cu o cunoaştere a Scripturilor este apoi atentă să urmeze calea cea bună şi să se implice în desfăşurarea unei lucrări bune, lucrare a cărui scop principal este de a le face cunoscute şi altora, bunătatea şi iubirea Lui Iehova Dumnezeul, dar şi binecuvântările pe care El le va oferi făpturilor Sale supuse, prin Isus Cristos şi Împărăţia Sa. Fiecare persoană care propovăduieşte adevărul în prezent este şi trebuie să fie ţinta atacurilor ticăloase venite din partea Satanei şi a reprezentanţilor săi vizibili. Prin urmare, fie ca nicio persoană care Îl iubeşte pe Dumnezeu şi neprihănirea să nu fie descurajată din cauza acestor atacuri, ci mai degrabă să ştie că ele reprezintă o dovadă a faptului că există duşmănie între

Cuprins

organizaţia dreapta a Lui Iehova şi cea ticăloasă a diavolului. Totodată, ea trebuie să ştie că toţi cei care se află de partea Domnului Dumnezeu vor fi detestaţi şi persecutaţi până în momentul în care cei ticăloşi vor fi distruşi.

34. Sfârşitul lumii este aici, iar ziua în care Dumnezeu Îşi va încheia socotelile cu duşmanul a sosit, scopul Său fiind de a-l distruge pe acesta cât de curând. Însă înainte ca acest lucru să se întâmple, trebuie oferită o avertizare, astfel încât duşmanul să o audă, iar persoanele de bunăvoie să fie informate despre singura lor cale de scăpare. Dumnezeu a poruncit ca lucrarea de propovăduire a adevărului să fie făcută, oferindu-le această sarcină rămăşiţelor şi însoţitorilor lor. Din această cauză, Domnul Dumnezeu le porunceşte acum oamenilor Săi: „Sculaţi-vă, şi ridicaţi-vă împotriva ei [a organizaţiei Satanei] în luptă." (Obad. 1) Aceasta este lupta Lui Iehova, şi toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi care se află acum pe pământ se vor bucura foarte mult că se pot implica în această luptă prin declararea mesajului adevărului. Partea lor din lucrare este de a înălţa slăviri Lui Iehova şi de a face cunoscut numele Său şi împărăţia Sa. Toate rămăşitele şi toate persoanele de bunăvoie faţă de Dumnezeu îşi vor arăta acum dragostea faţă de El, supunându-se poruncilor Sale şi proclamând cu curaj mesajul adevărului.

Întrebări pentru studiu

1. Care dintre făpturile Lui Iehova formează o parte a organizaţiei Sale, urmând să rămână în ea? Trasaţi în timp dezvoltarea imensei organizaţii care este acum determinată să conducă lumea contrar voinţei Lui Dumnezeu.

2. Identificaţi cele două organizaţii care se împotrivesc, după cum sunt dezvăluite în Revelaţia 12. Descrieţi activităţile „marelui balaur roşu" prin principala sa agenţie vizibilă pe pământ în prezent. Arătaţi totodată de ce această denumire este atât de potrivită.

3. Cum oferă de exemplu ceea ce se întâmplă în Marea Britanie dovezi privind duplicitatea şi ticăloşenia organizaţiei romano-catolice? Ce efecte trebuie îndurate din cauza acestei influenţe şi presiuni? Ce dovedeşte despre această organizaţie?

4. Care este poziţia organizaţiei romano-catolice cu privire la numere, avere şi surse de venit?

5-7. Care este doctrina „purgatoriului"? Care a fost rezultatul învăţării acelei doctrine?

8, 9. Arătaţi că doctrina „purgatoriului" este total contrară Scripturilor.

10. Oferiţi o explicaţie a faptului că Ierarhia a ţinut atâta timp „populaţia catolică" în necunoştinţă faţă de falsitatea doctrinelor sale, dar mai ales faţă de doctrina „purgatoriului".

11, 12. Ce se înţelege prin termenul de escrocherie? Arătaţi că doctrina „purgatoriului" a făcut posibilă cea mai ticăloasă escrocherie dintre toate.

13. Comparaţi în contrast înşelătoria „purgatoriului" cu alte înşelătorii care ies în evidenţă; de asemenea, comparaţi şi atitudinea oficialilor în ceea ce privesc aceste înşelătorii.

Cuprins

14-17. Explicaţi şi ilustraţi cum doctrina romano-catolică cu privire la iertarea păcatelor serveşte la susţinerea în continuare a unei înşelătorii ticăloase.

18. Ce ne învaţă Scripturile cu privire la iertarea păcatelor? Care este scopul clar observat aici pentru care Ierarhia sfătuieşte „populaţia catolică" să se abţină de la citirea Bibliei? Ce arată acest lucru despre sistemul romano-catolic ca fiind biserica Lui Dumnezeu?

19-21. Explicaţi de ce organizaţia romano-catolică săvârşeşte unele ceremonii similare într-o oarecare măsură cu cele ale israeliţilor, explicând totodată dacă aceste ceremonii au vreun rost.

22. Ce ne învaţă Scripturile cu privire la folosirea imaginilor? Ce dovedeşte aceste lucru despre biserica romano-catolică?

23, 24. „Cum rămâne cu statuia care îl arată pe Isus Cristos răstignit pe cruce şi folosirea ei pentru rugăciuni?" Arătaţi originea acestei practici.

25. Cu ajutorul scripturilor, arătaţi de ce nu îşi doreşte Ierarhia ca oamenii obişnuiţi să urmeze Cuvântul Lui Dumnezeu cu privire la rugăciuni?

26, 27. Ce dovedesc faptele anterioare cu privire la religie şi la poziţia Ierarhiei romano-catolice în relaţia cu oamenii?

28, 29. Referindu-ne la Ieremia 5:25-31: Cine este „poporul Meu" menţionat aici? Cine sunt „oamenii ticăloşi" din rândurile lor, şi cum au stat „la pândă ca nişte vânători de păsări, ei pun curse şi capcane pentru a prinde oameni"? Ce lucruri bune le-au fost luate, şi prin ce nedreptăţi şi păcate? Cum se aplică versetul 27? Dar versetele 28, 30 şi 31?

30, 32. Prin ce metode a obţinut Ierarhia romano-catolică averea şi puterea pe care le are acum şi pe care le folosesc în scopuri egoiste? De ce i s-a spus „populaţiei catolice" să nu citească Biblia? De ce liderii religioşi sunt oponenţii cei mai mari ai proclamării adevărului?

33. Care este scopul Bibliei? La ce va conduce o studiere corectă a Bibliei şi o folosire înţeleaptă a priceperii dobândite din ea?

34. Care este natura şi scopul mesajului proclamat acum? Cine se va implica acum în luptă? Cum? De ce? Care va fi rezultatul?

DE CE A FOST NEVOIE CA ISUS SĂ MOARĂ?

De ce a fost nevoie ca măreţul, bunul şi neprihănitul Om, Isus, să moară într-o asemenea manieră umilitoare, răstignit pe un copac? Nu exista nicio altă modalitate prin care omul să poată trăi? Scripturile sacre răspund în mod clar că nu există nicio alta cale prin care omul să poată trăi. Justiţia divină cerea viaţa omului perfect Adam, luându-i acestuia dreptul la viaţă din cauză că păcătuise împotriva legii Creatorului său. Justiţia divină nu putea primi niciun alt substitut pentru Adam decât viaţa unei alte făpturi umane perfecte – echivalentul exact al lui Adam pe vremea când se afla în Eden. Adam a fost condamnat la moarte, deoarece el era

Cuprins

un păcătos. Cel care va răscumpăra omenirea trebuie să moară ca un păcătos, însă să fie lipsit de păcate. Isus a făcut exact acest lucru.

Este important să vedem aici de ce a venit Isus pe pământ, de ce a fost nevoie să ajungă la maturitate, şi de ce a murit. Scopul principal pentru care El s-a născut în această lume a fost acela de a fi un martor vizibil al Lui Iehova Dumnezeul, deoarece diavolul Satana Îl prezenta într-un mod greşit şi Îl defăima înaintea întregii creaţii. Isus a mărturisit acest lucru în prima Sa misiune pe pământ, atunci când i-a zis guvernatorului roman, Pilat din Pont, următoarele: „Pentru aceasta M-am născut, şi pentru această cauză am venit pe lume, pentru a purta mărturie despre adevăr. Fiecare persoană care este de-a adevărului, să asculte glasul Meu." (Ioan 18:37) A existat şi un ţel secundar în venirea Sa pe pământ şi în faptul că El a fost transformat în trup. Profetul David, în Psalmul patruzeci, versetele şapte şi opt, rostind cuvintele Lui Isus de dinainte, a spus: „Iată, Eu vin, în sulul cărţii scrise despre mine; mă bucur să fac voia Ta, O, Dumnezeul meu; da, legea Ta este în sufletul meu." (Evr. 10:7-10) Observăm astfel că Isus a venit pentru a face voia Lui Dumneeu. Profetul Osea a exprimat voinţa Lui Dumnezeu în ceea ce priveşte omenirea atunci când a spus: „Îi voi răscumpăra din mâna mormântului, îi voi scăpa de moarte. O, moarte, Eu voi fi ciuma ta; O, morminte, Eu voi fi nimicirea ta; îndurarea va fi ascunsă ochilor Mei." (Osea. 13:14) Din moment ce Isus a venit pentru a îndeplini voia Tatălui Său de a răscumpăra rasa umană, El trebuie să facă acest lucru. Aceasta este singura modalitate prin care omul poate trăi. Prin urmare, Isus a spus: „Eu am venit pentru ca ei să poată avea viaţa, şi pentru a o avea din belşug." – Ioan. 10:10.

Isus asemăna natura sau latura Sa umană cu pâinea. El a spus: „Eu sunt pâinea vieţii. Aceasta este pâinea care a coborât din ceruri, pentru ca omul să poată mânca din ea, şi să nu moară. Căci trupul meu este hrană adevărată, iar sângele meu este băutură adevărată. După cum Tatăl care trăieşte M-a trimis, iar eu trăiesc prin Tatăl, aşa şi cel care se hrăneşte din Mine, va trăi prin Mine." (Ioan 6:48,50,55,57) Prin aceasta înţelegem că Isus a renunţat la viaţa Sa umană pentru ca valoarea acesteia să fie prezentată justiţiei divine din ceruri drept preţ de răscumpărare. A mânca înseamnă a te hrăni pentru a-ţi satisface foamea. Cel care este flămând după neprihănire, şi care împărtăşeşte din valoarea sacrificiului Lui Isus prin faptul că are credinţă în Domnul Isus Cristos şi prin faptul că îndeplineşte voia Tatălui, va primi viaţă şi îşi va satisface foamea. Apostolul Pavel arată în mod clar că moartea Lui Isus a fost pentru toate persoanele care cred în El: „Isus, graţie bunăvoinţei Lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om." „Există un singur Dumnezeu, şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Cristos, care s-a sacrificat drept răscumpărare pentru toţi, iar despre aceasta se va mărturisi la momentul stabilit." – Evr. 2:9; 1. Tim. 2:5,6.

Scripturile declară: „Păcatul este încălcarea legii." „Plata pentru păcat este moartea." (1. Ioan 3:4; Rom. 6:23) Adam a încălcat legea divină, iar din această cauză a suferit pedeapsa cu moartea. Această pedeapsă s-a abătut asupra întregii omeniri prin moştenire. Isus, omul perfect, a permis ca viaţa Sa să fie luată pentru

Cuprins

a putea fi folosită la scăparea tuturor celor credincioşi care provin din sămânţa lui Adam de la moarte, şi pentru a le oferi acestora oportunitatea de a trăi. Astfel, viaţa Sa a fost transformată într-o jertfă pentru ispăşire.

Timp de multe secole Iehova a prevestit acest eveniment măreţ din îndeplinirea scopurilor Sale, ceea ce îi sporeşte importanţa; de fapt, fără sacrificiul Lui Isus, ar fi fost imposibil ca vreo persoană să poată măcar să trăiască.

Uitându-ne în urmă, la tabloul (Leviticul 16) pe care Iehova Dumnezeul l-a creat prin intermediul israeliţilor şi al ceremoniilor lor, observăm că uciderea taurului care avea loc anual în ziua de ispăşire Îl simboliza pe Isus, omul perfect, la vârsta de treizeci de ani. Curtea care înconjura cortul sfânt şi în care un taur era ucis, reprezenta condiţia pentru o omenire perfectă şi pentru iertarea păcatelor. Prin urmare, taurul ucis în curte prevestea sau simboliza că omul perfect, Isus, a murit pe pământ în această calitate a Sa – de om perfect. Prin moartea Sa el a oferit preţul de răscumpărare. El a făcut acest lucru pentru a îndeplini scopul divin al Tatălui Său.

În tabloul profetic, uciderea taurului reprezenta începutul jertfei pentru ispăşire. După ce taurul era ucis, sângele sau era pus într-un vas, iar mai marele dintre preoţi îl ducea în acest vas până ajungea în Locul Preasfânt al cortului, unde era stropit pe capacul chivotului. Mai marele preot aflat în Locul Preasfânt al cortului, care aprindea tămâie înainte de a stropi cu sânge, îl simboliza pe Isus în timpul celor trei ani şi jumătate de ministeriat al Său; mai marele dintre preoţi, în momentul în care stropea cu sânge pe capacul chivotului, îl simboliza pe Isus – adevăratul mare preot, înviat la viaţa divină, Cel care a apărut în ceruri în prezenţa Lui Dumnezeu, pentru a oferi valoarea sacrificiului Său drept jertfă pentru ispăşire, în numele întregii omeniri." – Evr. 9:24.

Scripturile arată în mod clar că Isus fusese simbolizat de către adevăratul taur, El fiind oferit drept jertfă pentru ispăşire, în numele omenirii; întâi pentru binele bisericii adevărate, iar apoi pentru binele tuturor celorlalţi credincioşi. După cum este scris: „Cristos a murit pentru păcatele noastre conform scripturilor" (1. Cor. 15:3); „care s-a sacrificat pentru păcatele noastre, pentru a ne putea scăpa din această lume rea, după voia Lui Dumnezeu, a Tatălui nostru" (Gal. 1:4); „căci El [Dumnezeu] l-a făcut păcat [o jertfă pentru ispăşire] pentru noi, pe cel [şi anume Isus] care nu cunoştea păcatul; ca noi să devenim neprihăniţi în ochii Lui Dumnezeu prin El." – 2. Cor. 5:21.

Legea pe care Dumnezeu le-a dat-o israeliţilor nu făcea decât să prevestească lucrurile măreţe pe care Isus le va face. Din cauza imperfecţiunii omenirii, inclusiv a profetului Moise şi a altora, acea lege nu putea accepta scăparea omenirii de la moarte. Prin urmare, în Romani 8:3 este declarat: „Deoarece legea nu avea putere, fiind slabă din cauza trupului, Dumnezeu l-a trimis pe însuşi Fiul Său într-o formă asemănătoare trupului păcătos, şi pentru păcat, condamnând păcatul în trup."

În tabloul simbolic, faptul că taurul era ucis şi că sângele său era dus în Locul Preasfânt pentru a fi oferit drept jertfă pentru ispăşire, prevestea faptul că

Cuprins

răscumpărarea păcatelor omului putea fi îndeplinită doar prin sângele unui sacrificiu perfect. Din această cauză, apostolul Pavel a spus: „fără vărsare de sânge nu există iertare. Prin urmare, era necesar ca reprezentările simbolice ale lucrurilor din ceruri [şi anume din cort] să fie purificate prin acestea [prin sângele animalelor]; dar înseşi lucrurile cereşti trebuie să fie purificate cu jertfe mai bune decât acestea." (Evr. 9:22,23) Reprezentările simbolice la care se face referire aici sunt Locul Sfânt şi Locul Preasfânt al cortului, ele prevestind condiţia divină; intrarea mai marelui preot în Locul Preasfânt al cortului cu sângele taurului îl prevestea pe Isus Cristos intrând în ceruri. Chiar şi apostolul Pavel declară în Evrei 9:24 următoarele: „Căci Isus Cristos nu a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realităţii; ci chiar în cer, pentru a se înfăţişa acum înaintea Lui Dumnezeu pentru noi."

Când Isus a murit pe copac în ziua Golgotei, a oferit preţul de răscumpărare, deoarece moartea Sa a fost moartea unei făpturi umane perfecte care corespundea exact cu omul perfect Adam. Totuşi, moartea lui Adam a rezultat „din cauza unui drept pierdut la viaţă", în timp ce moartea Lui Isus a fost un sacrificiu. Adam a fost un păcătos şi a murit ca păcătos. Isus era perfect, sfânt şi lipsit de păcate; şi deşi a murit asemenea lui Adam, prin moartea Sa nu a pierdut dreptul de a trăi în calitate de făptură umană. Prin faptul că a murit, El a redus viaţa Sa umană perfectă la un bun sau la o valoare care putea fi folosită ulterior pentru a scăpa omenirea de moarte.

Oferim aici o ilustrare pentru a vă ajuta să înţelegeţi mai bine acest punct de vedere. Pentru a uşura totul, îl vom numi pe un bărbat John. John se stinge încet în închisoare, deoarece nu poate plăti o amendă în valoare de o sută de dolari. El are un frate, Charles, care este dispus să plătească amenda lui John, însă nu are bani. Charles este puternic şi viguros, are timp să lucreze şi este dispus să facă acest lucru pentru a câştiga bani; însă puterea, timpul şi bunăvoinţa sa nu vor putea plăti datoria lui John. Dl. Smith are ceva de lucru şi este dispus să plătească pentru ca cineva să facă ceea ce trebuie. Charles se angajează să lucreze pentru Dl. Smith, câştigă o sută de dolari şi primeşte acea sumă de bani, numerar. Prin munca sa, Charles şi-a redus timpul şi puterea la o valoare bănească, el primind banii echivalenţi valorii. Banii respectivi au putere de răscumpărare şi pot fi folosiţi pentru a plăti datoria lui John, eliberându-l astfel din închisoare.

Charles apare apoi în faţa curţii care a decis pedeapsa pentru fratele său, şi se oferă să plătească cei o sută de dolari pe care legea îi cere din partea lui John. Banii sunt acceptaţi din partea lui Charles iar John este eliberat. Prin această modalitate, John este scutit din punct de vedere judiciar de efectele pedepsei şi este eliberat, iar Charles devine răscumpărătorul sau eliberatorul său.

În această ilustraţie John îl simbolizează pe Adam. Din cauza faptului că Adam a încălcat legea Lui Dumnezeu, Iehova a determinat din punct de vedere judiciar ca Adam să îşi piardă dreptul la viaţă, murind. El şi-a aplicat judecata pentru o perioadă de nouă sute treizeci de ani, perioadă în care din Adam s-au născut toţi copiii săi. Efectul condamnării lui Adam la moarte s-a răspândit asupra

Cuprins

tuturor urmaşilor săi. După moartea lui Adam, un număr foarte mare de urmaşi ai săi au murit asemenea lui. Putem spune atunci că Adam şi toţi cei care au murit se află în mormintele lor, în starea de moarte, după cum profetul Lui Dumnezeu o numeşte.

În acest tablou, Charles îl simbolizează pe Isus. A fost voia Lui Dumnezeu ca omul perfect, Isus, să răscumpere sămânţa lui Adam de la moarte. Isus era dispus să plătească datoria şi să răscumpere omenirea, însă făptura umană perfectă şi neprihănită – Isus – nu putea îndeplini acel scop în timp ce se afla în viaţă, din aceeaşi cauză din care nici Charles nu îşi putea folosi puterea, timpul şi energia pentru a plăti datoria fratelui său, John, ci trebuia întâi să îşi transforme aceste lucruri într-o valoare. Isus trebuia să îşi reducă viaţa Sa umană perfectă la o valoare de cumpărare, valoare pe care o putem numi merit şi care trebuia să achite datoria omului, pentru a-i elibera pe toţi cei supuşi de la pedeapsa cu moartea. Pentru ca preţul de răscumpărare să fie oferit, era necesar ca Isus să moară. Prin moartea Sa de la Golgota, Isus a oferit preţul respectiv. Însă valoarea acelui preţ trebuia prezentată în faţa Lui Iehova, în ceruri, înainte că El să îi elibereze pe toţi cei supuşi de efectul morţii. Iar acest lucru, vom vedea din Scripturi, a fost făcut.

La momentul potrivit, cunoaşterea acestor mari adevăruri le va fi oferită întregii omeniri care se trage din Adam. (Isa. 11:9; Ioan 1:9) Preţul de răscumpărare a fost oferit la copacul blestemat. Pentru că omenirea să poată beneficia de pe urmă sacrificiului de răscumpărare, era esenţial că Isus să fie ridicat din morţi. Prin urmare, învierea Sa are o importanţă vitală. Când toţi oamenii vor cunoaşte acest lucru şi când toţi cei supuşi vor beneficia de valoarea sacrificiului răscumpărării, va exista o mare bucurie în rândul lor. Când marele final va fi cântat, şi toţi harpiştii din ceruri şi de pe pământ se vor uni în armonie, îmbinându-şi vocile cu toate făpturile perfecte şi fericite, marele sacrificiu al răscumpărării va fi recunoscut drept una dintre corzile harpei Lui Dumnezeu care va oferi o muzică plăcută pentru fiecare ureche.

FILADELFIA

Fiul preaiubit şi Marele Preot al Lui Iehova – Isus Cristos – adresându-se bisericii din Filadelfia, Asia, este descris ca fiind Cel „sfânt” şi „adevărat”, El „deţinând cheia lui David” şi fiind înveşmântat cu toată puterea şi autoritatea de a pune bazele împărăţiei. În momentul în care va începe să îşi exercite autoritatea regală, nimic nu îl va putea opri; iar atunci când îl va distruge pe Satana şi organizaţia sa, acestea nu vor mai putea fi readuse în existenţă. – Ps. 110:2-6.

El i-a poruncit apostolului Ioan, spunând: „Iar îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: Iată ce spune cel care este sfânt, cel care este adevărat, cel care deţine cheia lui David şi care deschide astfel încât nimeni să nu închidă; şi închide astfel încât nimeni să nu deschidă: ‹‹Cunosc lucrările tale – iată, am pus înaintea ta o uşă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide – căci tu ai puţină putere, că ai

Cuprins

păstrat cuvantul Meu, şi nu ai negat numele Meu. Iată, îi voi face pe unii din sinagoga Satanei, care spun că sunt evrei deşi nu sunt, ci mint, îi voi face să vină şi să se închine înaintea picioarelor tale, şi îi voi face să ştie că eu te-am iubit. Pentru că ai păstrat cuvântul răbdării Mele, şi eu te voi păzi de ora încercării, care va veni peste întreaga lume, ca să-i pună la încercare pe toţi locuitorii pământului. Iată, Eu vin repede; să ţii de ceea ce ai, pentru ca nimeni să nu îţi ia coroana. Pe cel care va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu; şi nu va mai ieşi; şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu, şi numele oraşului Dumnezeului Meu, care este Noul Ierusalim, care coboară din ceruri de la Dumnezeul Meu; şi voi scrie pe el numele Meu nou. Cel care are urechi de auzit, să asculte ceea ce Spiritul [Iehova prin Isus Cristos] le spune bisericilor.››" – Rev. 3:7-13.

„Filadelfia" înseamnă „dragoste frăţească", ceea ce înseamnă că ea se referă la dragostea pentru Cristos care îi ţine pe fraţi uniţi, dragoste care îi motivează să Îi fie devotaţi Lui Iehova şi să Îl slujească. (2. Cor. 5:14-19) Cei care au această dragoste îndeplinesc cu bucurie cauza împăcării care le-a fost oferită de către Iehova.

În timpul perioadei care a început odată cu lucrarea Lui Isus Cristos de pregătire a căii înaintea Lui Iehova, în vederea venirii Sale la templu, şi până acum, au existat câteva persoane în rândurile celor consacraţi care şi-au dat toată silinţa pentru a-L sluji pe Dumnezeu în calitate de martori ai Săi. Este adevărat că unii au pornit pe această cale, însă au devenit „obosiţi în a face bine", îndepărtându-se de calea cea dreaptă, însă există acele persoane care au suportat toiul luptei şi care s-au bucurat că pot îndeplini lucrarea care le-a fost însărcinată. Ei nu au căutat aprobarea oamenilor din biserică ori din afara ei. Ei au fost ţinta multora care pretindeau că sunt adepţii Lui Cristos, dar care în realitate se ocupau de lucrări rele, rănindu-i pe credincioşi. Ei au lucrat nu doar atunci când era sezonul potrivit, ci şi în afara acestuia, pentru ei, fiind mereu pregătiţi şi dornici să facă tot ceea ce le stă în putinţă, astfel încât numele Domnului să poată fi preamărit. Limbajul Lui Isus arată că eforturile lor au fost pe placul Său atunci când spune: „Cunosc lucrările tale." (Vs. 8) Aceasta este echivalent cu: „Tu ai fost credincioasă, potrivit înzestrărilor tale." El îi ţine minte pe cei care i-au călcat pe urme şi care nu au evitat să declare adevărul, manifestându-şi întotdeauna spiritul de iubire.

Apoi, El le spune celor care au păstrat Cuvântul Său şi care nu au negat numele Lui, că există o lucrare de îndeplinit, că au puţină forţă pentru a o săvârşi, şi că El a pus înaintea lor „o uşă deschisă pe care nimeni nu o poate închide". (Vs. 8) Uşa menţionată aici nu este o intrare în ceruri, nici în împărăţie, ci ea reprezintă oportunitatea de a juca un rol în lucrarea de păzire a intereselor împărăţiei pe pământ. Această perioadă pare să fie la scurt timp înainte ca Domnul să fi apărut la templul Său pentru judecată (în anul 1918), deoarece El a spus: „Iată, Eu vin repede; să ţii de ceea ce ai, pentru ca nimeni să nu îţi ia coroană." (Vs. 11) Pierderea coroanei sau a oportunităţii de a fi încoronat are loc în momentul judecăţii. Judecata de la templu va fi una aspră, iar interesele împărăţiei le vor fi

Cuprins

luate deci celor necredincioşi şi oferite celor credincosi. Domnul, prin pilda „harurilor" (Mat. 25:14-30) a arătat că în momentul în care va judeca casa Sa, la venirea Sa la templu, va fi găsită clasa de persoane care I-au fost credincioase şi devotate, acestea fiind pe placul Lui. (Mat. 24:26) Atunci El le va zice celor credincioşi: „Ai fost credincios peste lucruri puţine, Eu te voi face conducător peste multe lucruri." – Mat. 25:21.

El a arătat în continuare că la acea judecată unii îşi vor pierde oportunitatea de a-L mai sluji pe Domnul; astfel, oportunitatea lor pentru coroana vieţii va dispărea. (Mat. 25:28) Cei care au ţinut de ceea ce au avut până la venirea Domnului la templul Său, care au primit atunci aprobarea Domnului, care au continuat să îl slujească cu credinţă în vremuri de suferinţă, şi care în timp ce erau maltrataţi au continuat să îndeplinească cu bucurie voia Lui Dumnezeu, continuând astfel până la moarte – aceştia vor primi coroana vieţii. (Rev. 2:10) Însă este clar că nimeni nu poate spera să primească coroana vieţii odată ce îşi întoarce spatele sau refuză să se folosească de oportunitatea de a-L sluji pe Domnul.

„Filadelfia" descrie acea stare de spirit pe care o au cei aflaţi în biserică şi care sunt determinaţi ca nimic să nu „[îi] separe de dragostea pentru Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru." (Rom. 8:36-39) Venind la templul Său, Domnul le-a spus acestora: „Iată, am pus înaintea ta o uşa deschisă, pe care nimeni nu o poate închide." Indiferent de întreaga împotrivire venită din partea Satanei şi a agenţilor săi, acea uşă va rămâne deschisă iar serviciul de mărturisire a numelui Lui Iehova va continua până la sfârşit. Ar fi indicat ca cei care se împotrivesc acestei lucrări să ia aminte la faptul că lucrarea Domnului va continua, iar împotrivirea lor nu o va putea opri. Cei care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au privilegiul de a îndeplini această lucrare, şi pot fi siguri pe ea atâta timp cât sunt credincioşi. Fie ca aceste persoane să prindă curaj şi să se bucure.

În mod cert înainte de venirea Domnului la templul Său, existau foarte mulţi oameni în congregaţiile bisericii care susţineau că îl slujesc pe Dumnezeu, care înălţau slăviri numelui Său şi al Fiului Său preaiubit, şi care pretindeau astfel că sunt „evrei". (Vs. 9) Cuvântul „evreu" sau „iudeu" înseamnă „a-I oferi slavă Lui Iehova". Domnul ştia că pretinderile lor sunt false, că ei nu îl iubeau cu adevărat pe Dumnezeu; ei erau egoişti, iar din această cauză Domnul îi numeşte „mincinoşi". Ei se aflau în biserică, însă nu sunt descrişi ca fiind de-ai Filadelfiei.

În timp ce cei descrişi ca fiind ai Filadelfiei încercau cu credinţă să îndeplinească lucrarea Lui Dumnezeu, cei care pretindeau că Îi sunt consacraţi Domnului s-au aliat cu duşmanul pentru a-i face pe fraţii lor să sufere, să îndure nedreptăţi, pedepse şi chiar întemniţare. În anul 1917 asupra bisericii a venit o mare încercare, însă graţie bunăvoinţei Lui Dumnezeu, unii dintre cei persecutaţi au rămas adevăraţi şi şi-au păstrat loialitatea. În lumina acestor fapte bine cunoscute, remarcaţi acum cuvintele Lui Isus: „Iată, îi voi face pe unii din sinagoga Satanei, care spun că sunt evrei deşi nu sunt, ci mint, îi voi face să vină şi să se închine înaintea picioarelor tale, şi îi voi face să ştie că eu te-am iubit." (Vs.

Cuprins

9) Domnul îşi va face cunoscută iubirea faţă de cei care rămân credincioşi şi loiali numelui Său. Până şi ipocriţii vor putea vedea acest lucru înainte de sfârşit.

În momentul venirii Domnului la templul Său, asupra „întregii lumi" a venit o oră a unei mari încercări, iar multe persoane au căzut de lângă Dumnezeu şi adevăr. Fiind izgonit din ceruri (Rev. 12:7-9), Satana se grăbeşte să se pregătească pentru bătălia finală de pe pământ. El se foloseşte de toate metodele posibile pentru a-i îndepărta pe oameni de Iehova Dumnezeul. Biserica confesională va cădea în totalitate. Mulţi dintre cei care au părăsit bisericile şi au ajuns să cunoască adevărul, au devenit orbi şi nu au putut vedea că Satana are o organizaţie. Ei au ridiculizat tot ceea ce s-a spus despre organizaţia Satanei, s-au opus lucrării Domnului, întorcându-şi spatele şi revenind în lume. Doar o parte dintre cei care au fost luminaţi iniţial au rămas fermi pe poziţii, iar acestei mici societăţi Domnul îi însărcinează „mărturia despre Isus Cristos." – Rev. 12:17.

Când Domnul a venit la templul Său a văzut că aceste persoane au încercat să Îl slujească cu răbdare. Promisiunea făcută celor care rămân fermi şi hotărâţi este: „Eu te voi păzi de ora încercării" „pentru că ai păstrat cuvântul răbdării Mele." (Vs. 10) Răbdarea presupune constanţă şi statornicie în îndeplinirea sarcinilor, în ciuda persecuţiilor şi împotrivilor întâmpinate, iar cel care dă dovadă de răbdare în îndeplinirea sarcinilor se bucură ştiind că face voia Lui Dumnezeu – astfel, el se bucura chiar şi în vremuri de suferinţă. Isus a fost răbdător în devotamentul şi slujirea Sa, lăsând un exemplu pentru toţi adepţii Săi adevăraţi. (Evr. 12:2,3) El le-a spus şi le spune: „În răbdare păstraţi-vă sufletele." „Cel care va îndura până la sfârşit, acela va fi salvat." „În lume va exista suferinţă, însă păstraţi-vă buna dispoziţie, căci Eu am învins lumea." (Luc. 21:19; Mat. 24:13; Ioan 16:33) „Dacă vom suferi, vom şi domni cu El." (2. Tim. 2:12) În „ora încercării", Domnul Şi-a revărsat spiritul asupra oamenilor Săi şi i-a făcut miniştri, aducându-i în locul secret al organizaţiei Sale şi oferindu-le promisiunea că cei care vor rămâne acolo, vor fi în siguranţă. „Căci pe Muntele Sion şi în Ierusalim va exista scăpare, după cum Domnul a spus." – Ioel 2:32.

„Fulgerele" Domnului strălucesc la templul Său, iar El îi luminează pe toţi cei care fac parte din clasa templului, dezvăluindu-le „uşa deschisă" care nu poate fi închisă, uşă pe care ei intră şi Îl slujesc cu bucurie în suflet. El îi păstrează pe cei ai Săi în Sion, oferindu-le acum oportunitatea de a declara numele Lui Iehova şi a Împărăţiei Sale. Dumnezeu pune mesajul Său în gura acestor credincioşi şi îi trimite în lume în calitate de martori ai Săi. Toţi cei care fac parte din aşa-numita „creştinătate" s-au aliat cu organizaţia diavolului în această oră a marii încercări. Rămăşiţele însă stau ferme şi adevărate. Nu prin forţa lor, ci prin graţia Lui Dumnezeu. Ele continuă să Îi fie devotate cu credinţă Domnului.

Pe măsură ce se apropie momentul ca Domnul să vină la templul Său, le spune celor care Îl iubesc (Vs. 12): „Pe cel care va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu; şi nu va mai ieşi; şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu, şi numele oraşului Dumnezeului Meu, care este Noul Ierusalim, care coboară din ceruri de la Dumnezeul Meu; şi voi scrie pe el numele

Cuprins

Meu nou." Cei care sunt uniţi prin dragostea de Cristos şi Îi sunt devotaţi în totalitate Lui Dumnezeu şi slujirii Sale, continuând astfel până la sfârşit, vor fi binecuvântaţi pentru totdeauna. Toţi cei din biserică care au urechi de auzit sunt chemaţi să asculte ceea ce spiritul Lui Dumnezeu le spune oamenilor prin intermediul Lui Cristos (Vs. 13), iar cei care ascultă şi se supun, vor primi numele preoţiei lui Melchisedec şi se vor afla pentru totdeauna în organizaţia binecuvântată a Lui Iehova.

SCRISORI

Experienţe senzaţionale cu echipamentul de sunet

Dragi prieteni:

Salutări în numele Său cel sfânt.

Veţi fi foarte interesaţi să auziţi despre experienţele noastre senzaţionale cu maşina de sunet şi cu fonograful, şi despre cei trei Ionadabi, de asemenea, care ni s-au alăturat în lucrarea de pionierat.

Mi-au spus că nici n-au visat vreodată că lucrarea de pionierat poate fi atât de minunată. Şi ei, ca alţii, au fost dezinformaţi în ceea ce priveşte lucrare de pionierat, crezând că este extrem de greu ca să îndeplineşti această datorie. Nici măcar nu aveau încredere în Domnul. (Mal. 3:10) Adevărul este că mereu avem prea mult de mâncat, aşa cum a promis Domnul.

Maşina de sunet dărâmă bastioanele duşmanului foarte rapid, iar marea mulţime se adună în jurul ei, luându-şi poziţia lângă împărăţie. Fonografele noastre sunt atât de ocupate, încât în fiecare zece zile se uzează un disc, iar numărul mediu de ascultători pentru fiecare fonograf din ţara noastră este cincizeci. N-avem nici o dificultate să ajungem în casele oamenilor sau în cartierul de afaceri cu fonograful. Metoda noastră este foarte simplă. Anunţăm că avem un mesaj foarte important despre stabilirea împărăţiei lui Iehova, care în curând va izbăvi umanitatea de suferinţe şi de maladii, aducând pace, prosperitate şi fericire – împărăţia pentru care ne-am rugat. Iar dacă atunci ne spun că nu sunt interesaţi sau că sunt prea ocupaţi, îi spunem: „Poftiţi? Nu sunteţi interesat de împărăţia Domnului?"

Numărul mediu al literaturii înmânate zilnic cu două persoane la un fonograf este de douăzeci de cărţi legate, şaizeci de broşuri, şi trei Biblii. Sâmbăta este cea mai bună zi pentru maşinile de sunet, deoarece atunci aproape toată lumea este în oraş. În fiecare săptămână avem 1500 de ascultători. Sunt sigur că dacă Ionadabii ar şti într-adevăr cât de senzaţională poate fi activitatea de pionier, toţi ar dori să participe, deoarece Domnul este un Îngrijitor sigur.

Veţi fi interesaţi să auziţi despre experienţele noastre în oraşe diferite cu maşina de sunet şi cu fonograful. Oraşul Mabank s-a opus lucrării noastre, dar după ce l-am lucrat în întregime cu maşina de sunet şi am parcurs toate casele cu fonograful, oamenii aveau o părere schimbată.

Cuprins

După prima zi în care am pornit maşina de sunet, preotul s-a urcat în amvon şi i-a spus oamenilor că publicaţiile noastre sunt pline de minciuni, citând un articol unde fratele Rutherford la rândul lui îl cita pe cardinalul Gibbons. Preotul a spus: „Uitaţi ce zice J. R.”. Atunci un bărbat s-a ridicat, şi i-a spus: „Am douăsprezece cărţi de ale sale, şi în niciuna nu vorbeşte aşa.” Apoi o doamnă s-a ridicat, zicând: „Am câteva dintre cărţile lui, şi, comparându-le cu Biblia, mi se par în regulă.” Preotul s-a încolţit singur şi nu s-a putut explica nici la finalul întâlnirii.

Următorul oraş a fost Kaufman. Predicatorul baptist a intrat în brutărie deodată cu mine, ca să-şi cumpere patru pâini. Eu am cerut două. Brutarul mi-a spus ca să-mi păstrez banii, dar de la predicator i-a luat. Predicatorul m-a întrebat dacă maşina de sunet de afară era a mea. I-am răspuns că aparţine Societăţii „Watch Tower”. M-a întrebat cât costă. I-am spus că nu se poate cumpăra cu bani. El a spus: „Dacă şi baptiştii ar avea aşa ceva, am putea ajunge undeva.” I-am zis să citească „Bogăţii” şi va ajunge acolo. A acceptat cartea „Bogăţii” şi câteva broşuri, spunând că le va citi. (Poate pâinea gratuită i-a deschis ochii.) Brutarul primise deja cartea „Bogăţii” de câteva săptămâni. Acum câteva zile predicatorul şi-a pierdut locul de muncă, deoarece a prezentat cartea „Bogăţii” celor de ai săi.

Următorul oraş a fost Crandall. Eu am operat maşina de sunet, în timp ceilalţi patru s-au dus din casă în casă cu fonografele. După ce i-am pus două înregistrări, una muzicală şi una cu un discurs, Dl. Murphy, un om de afaceri m-a rugat să mai pun câteva înregistrări, şi mi-a oferit douăzeci şi cinci de cenţi. În timp ce vorbeam şeful de poliţie al oraşului s-a apropiat şi a ascultat maşina de sunet. Rezultatele au fost că am dat optsprezece cărţi legate, trei Biblii şi şaizeci de broşuri. M-au rugat să pun cuvântarea „Taţi”, şi aproape toată lumea din cele două biserici şi-a scos capul pe fereastră. Şeful poliţiei a luat câteva cărţi şi o „Epocă de Aur”, rugându-ne să ne mai întoarcem, deoarece le-au plăcut cele auzite. Dl. Murphy a avut majoritatea cărţilor Judecătorului Rutherford, şi le-a împrumutat şefului de poliţie.

Toţi mi se alătură să-ţi transmit iubirea noastră creştină, şi Iehova să vă binecuvânteze şi să vă ţină în credinţă până la sfârşit.

Tovarăşul tău serv în cea mea mai mare lucrare a timpurilor,

Jos. Howarth şi grupa,

pionieri.

Ne vom baza pe Iehova şi Isus Hristos

Dragă frate Rutherford:

Grupa din Detroit [Mich.] a martorilor lui Iehova adunată în Toledo, Ohio, cu ocazia campaniei din 29 şi 30 martie, îţi trimite salutări duioase. Dorim să ne exprimăm încrederea în Iehova, în Regele Lui uns, în organizaţia Sa împărătească, şi în servii Împărăţiei. Credem că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi veşnic, iar Logosul a fost începutul creaţiei sale şi agentul activ în crearea tuturor lucrurilor. Logosul acum este Isus Hristos în gloria Sa, învestit cu toată puterea din cer şi de pe pământ, şi Executorul Principal al lui Iehova.

Cuprins

Credem că organizaţia lui Iehova se numeşte Sion, Isus Hristos este Executorul Principal al acesteia şi Regele legitim al lumii, iar urmaşii lui unşi şi credincioşi sunt fiii Sionului şi membrii organizaţiei lui Iehova. Astfel, credem că suntem învăţaţi de Iehova, şi ştim că avem pace. Credem că suntem martorii lui Iehova, ai căror datorie şi privilegiu este să vestească supremaţia lui Iehova, să declare scopurile sale faţă de umanitate, precum acelea sunt exprimate în Biblie, şi să aducă roadele împărăţiei înaintea acelora care ascultă.

Credem că Iehova îşi ţine cuvântul, şi aşează membrii în corp după placul Lui, şi-şi trimite îngerii ca să-i elimine din organizaţia sa împărătească pe toţi cei care jignesc şi sunt nelegiuiţi. Avem încredere totală şi permanentă că Iehova nu greşeşte în alegerea servilor săi, inclusiv când vine vorba de servii lui de pe pământ care acum sunt apăsaţi de mari responsabilităţi.

În armonie cu aceste convingeri tari, declarăm următoarele:

Nu ne vom lăsa deranjaţi de activitatea „servului rău", care acum îi atacă pe cei care ocupă poziţii de responsabilitate în organizaţia împărătească, ci ne vom baza cu încredere pe Iehova şi pe Isus Hristos, Conducătorii şi Învăţătorii noştri, ca să dirijeze lucrarea pentru împărăţie, şi să aşeze membrii în aceasta după înţelepciunea şi judecata Lor perfectă.

Ne vom ocupa cu zel şi diligenţă sporită de datoriile noastre, de privilegiul de a vesti supremaţia lui Iehova, declarând scopurile sale faţă de umanitate, şi aducând roadele împărăţiei celor care ascultă, şi ne vom „ridica împotriva Edomului" în această „lucrare ciudată".

Ştiind că inamicul este foarte subtil, vom distruge imediat orice literatură publicată de „servul rău", primită prin poştă sau altfel, pentru protecţia noastră, şi vom refuza să ascultăm de cei care, fie în organizaţie sau în afara ei, doresc să dezbată această cale de acţiune. Recunoaştem Societatea „Watch Tower" ca partea vizibilă a organizaţiei lui Iehova şi că ea este canalul prin care Domnul ne trimite hrana necesară şi instrucţiunile legate de lucrarea împărăţiei desfăşurată pe acest pământ.

Astfel ne exprimăm încrederea în şi loialitatea faţă de Societate şi servii ei de numire divină, mai ales faţă de tine, frate Rutherford. Suntem conştienţi de binecuvântările bogate ale Domnului care ţi-au fost date în lucrarea ta sinceră pentru Iehova şi împărăţia sa.

Loialitate faţă de organizaţia lui Iehova

Dragă frate Rutherford:

În data de 20 şi 30 mai, cincizeci de martori ai lui Iehova şi prietenii lor s-au adunat în Las Cruces, New Mexico. A fost prima adunare ţinută acolo, şi toţi s-au simţit bine în timpul adunării şi pe teren.

Până acum nu s-a efectuat nici un arest acolo, aşa că în loc de o simplă adunare, am ţinut o adunare de serviciu.

Au venit fraţi din treisprezece oraşe, dintr-o rază de 200 de mile.

Cuprins

Această rezoluţie a fost adoptată unanim: „Noi, fraţii voştri adunaţi în Las Cruces, New Mexico, dorim să ne exprimăm aprecierea pentru adevărurile publicate în *Turnul de Veghere*, şi să ne reafirmăm supunerea şi loialitatea faţă de organizaţia lui Iehova.” Trimitem şi o copie a acesteia la Societate.

Cei adunaţi şi-au exprimat dorinţa de a se aduna din nou, aşa că am organizat încă o adunare care va avea loc în data de 4-6 septembrie.

Gratitudine faţă de Iehova Dumnezeu

Dragă frate Rutherford:

Martorii lui Iehova adunaţi la campania de district din Kalispell îşi transmit iubirea înflăcărată şi salutările Societăţii „Watch Tower”, şi preşedintelui acesteia, fratele Rutherford, şi-şi exprimă gratitudinea profundă faţă de Iehova Dumnezeu pentru faptul că ne hrăneşte la masa Lui prin articolele „Turnului de Veghere” şi ale celorlalte publicaţii ale Societăţii.

Aşadar, să fie cunoscut că vom avansa cu bucurie în lucrarea de mărturie prin toate mijloacele de care Domnul s-a îngrijit pentru noi, fie acelea cărţi, broşuri sau fonografe. Fraţilor, suntem cu voi sută la sută în această luptă împotriva Diavolului şi organizaţiei sale. Vom lupta până la sfârşit prin harul lui Iehova, justificându-i numele.

Această rezoluţie a fost adoptată de toţi cei prezenţi la campania regională din Kalispell, Montana, în 29 mai 1937.

Servindu-l pe Iehova în unitate

Dragă frate Rutherford:

Nu vreau să-ţi irosesc timpul valoros, dar am simţit nevoia să-ţi transmit o expresie a iubirii. Iehova te iubeşte. Eu te iubesc, deoarece eşti iubit de cel pe care-l serveşti. Toate oiţele Domnului te iubesc din acelaşi motiv ca mine. Sunt sigur că rugăciunile celor care sunt uniţi cu tine şi dornici să-l servească pe Iehova, Tatăl nostru ceresc, te vor aminti în faţa tronului harului prin canalul oferit, Isus Hristos, şi de aici provin binecuvântările glorioase de care suntem înconjurate. Mulţumindu-ţi pentru numeroasele binecuvântări de la Domnul şi Maestrul nostru, consider că este o favoare că pot avea „Turnul de Veghere” pentru îndrumare şi instrucţiuni. Sperând că alţi fraţi dragi îţi vor trimite o expresie şi mai frumoasă a iubirii decât pot eu, şi sperând că te voi vedea în viitorul apropiat, sunt mulţumit că pot fi un frate prin harul Lui în lucrarea Domnului,

P. W. Stokes, *Anglia*.

Diavolul cunoaşte această strategie

Dragi fraţi:

Sunt foarte încântat de ultimul articol al „Turnului de Veghere”, unde ne avertizează împotriva certurilor şi controverselor. Ceva ce a fost extrem de valoros a fost sfatul că e mai bine să acceptăm răul făcut nouă şi să tăcem, deoarece de

Cuprins

obicei păgubitorul este dat la o parte de Domnul însuşi în timpul Lui potrivit. O armată este uşor înfrântă dacă soldaţii ei se luptă între ei, iar Diavolul cunoaşte această strategie. Aşadar, cei înţelepţi se ţin departe de cei ce cauzează tulburări.

Cei care sunt întru totul devotaţi Domnului şi lucrării Sale nu au timp să intre în controverse cu cei care privesc lucrarea secundară sau nu au timp deloc de ea. Este adevărată vorba: „Mâinile inactive sunt atelierul diavolului."

Acum ne găsim într-o luptă adevărată, şi să fie departe de mine ca să mă lupt vreodată împotriva fraţilor mei. Noi trebuie să stăm unul lângă celălalt, ca exemple pentru fraţii noştri Ionadabi. Când declaraţii false sunt aruncate asupra celor despre care ştim că lucrează credincios în Domnul, este datoria noastră să nu le credem pe acestea, şi să ne întoarcem cu spatele la răufăcători. Nimic nu se poate realiza prin favorizarea acestora.

În bunătatea Sa Domnul pregăteşte poporului Său încă un ospăţ magnific prin congresul anunţat de la Columbus, Ohio. Toţi cei care doresc să fie plăcuţi Domnului şi apreciază această favoare, vor pune deoparte cu bucurie toate planurile anterioare, şi-şi vor concentra eforturile spre a participa la acest eveniment.

Ştim din experienţele antecedente că Domnul va deschide ferestrele cerurilor şi va turna binecuvântări asupra acelora care se vor aduna acolo cu singurul scop de a fi folosiţi de el în împlinirea scopului Său. Prin harul Domnului vom fi privilegiaţi să ne prezentăm, şi să-i oferim un serviciu plăcut.

Voi aştepta congresul cu un mare interes. Vara ocupată va trece repede, şi nu peste mult timp îi vom saluta pe fraţi la congres. Domnul să vă binecuvânteze abundent cu putere şi bucurie,

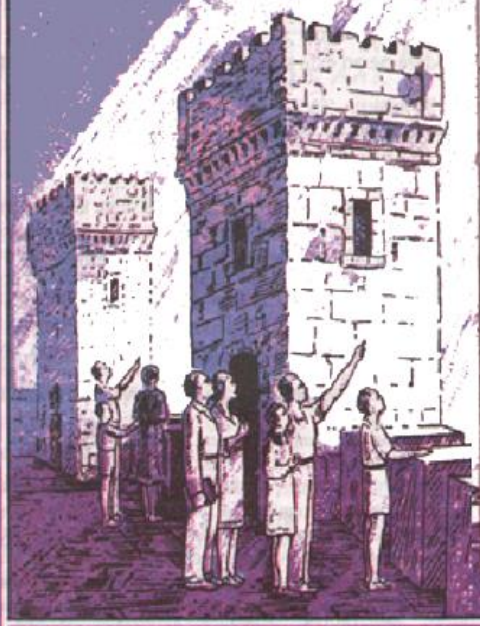
A ta în serviciul împărăţiei,

Rose Greinacher, *Pionieră.*

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

15 AUGUST 1937 Nr. 16

Cuprins:

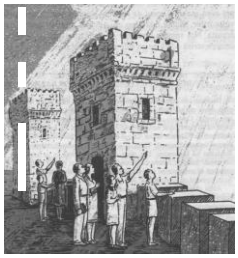
TOVARĂŞI - Pag.423

NOUL NUME ŞI LUCEAFĂRUL DIMINEŢII PROMIS - Pag.443

EXPERIENŢE FOARTE INTERESANTE CU ECHIPAMENTUL DE SUNET - Pag.447

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 August 1937** **Nr. 16**

TOVARĂŞI

„Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un Păstor”. – Ioan 10:16.

Iehova Dumnezeu a format pământul şi l-a făcut pe omul de pe el. El a făcut pământul pentru om şi omul pentru pământ. (*Isaia 45:12,18*) „Pământul rămâne veşnic în picioare.” (*Eclesiastul 1:4*) Aceste scripturi sunt suficiente pentru a dovedi că Dumnezeu şi-a propus de la începutul creării pământului să aibă veşnic creaturi omeneşti pe pământ. Când omul a păcătuit şi a fost condamnat la moarte, Satan a conchis fără îndoială că l-a împiedicat acum pe Dumnezeu să-Şi îndeplinească scopul. Dar nu aşa s-a întâmplat. Iehova Dumnezeu posedă toată puterea. El zice: „Eu am plănuit (după alte traduceri, hotărât) şi Eu voi înfăptui. Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.” (*Isaia 46:10,11*) Legea lui Dumnezeu care l-a condamnat pe om la moarte a trebuit să rămână în picioare. Dumnezeu nu-Şi revocă sentinţa. Ce măsuri a voit să ia acum Dumnezeu pentru ca omul să rămână veşnic pe pământ şi astfel scopul divin să se înfăptuiască? După condamnarea lui Adam la moarte, Dumnezeu şi-a făcut de cunoscut scopul de a răscumpăra neamul omenesc şi după aceea de a alege din omenire „un popor pentru Numele Său.” Dumnezeu a declarat cu tot dinadinsul că cei ce-şi păzesc integritatea sau neprihănirea şi se dovedesc credincioşi până la moarte vor avea parte de o schimbare la înviere şi vor fi făcuţi creaturi spirituale. Din darea de seamă biblică reiese prin urmare că primul scop exprimat al lui Dumnezeu, a fost şi este acela de a popula pământul cu un neam de oameni perfecţi, în timp ce al doilea scop este de a forma dintre oameni o clasă spirituală. Prin urmare scopul Său este de a avea două clase alese dintre oameni, care să trăiască veşnic spre justificarea Cuvântului şi Numelui Său. Una dintre aceste clase este spirituală, iar cealaltă omenească, şi amândouă trebuie să fie în mod necesar tovarăşe. De fapt nu poate fi dezacord între cele două clase. Iehova Dumnezeu nu numai că-Şi va justifica Cuvântul şi Numele prin faptul că pune oameni perfecţi pe pământ, care vor trăi veşnic, ci în afară de aceasta El alege dintre oameni o altă clasă care va fi înălţată la o poziţie mai înaltă, mai importantă decât aceea pe care a avut-o Lucifer. Aceste două clase sunt arătate în Sfânta

Cuprins

Scriptură ca „tovarăşi” sau „camarazi”. Cuvântul tovarăş sau camarad înseamnă unit împreună, însoţitor, semen sau frate.

2. Prima condiţie sau cerinţă pusă atât clasei spirituale cât şi celei pământeşti este următoarea: devotament complet lui Dumnezeu, punând tot ce este egoist la o parte, şi făcând cu bucurie voinţa lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a te consacra fără rezervă lui Dumnezeu şi după aceea a ţine credincios legământul încheiat. Mântuirea membrilor ambelor clase depinde de credinţa lor completă în Dumnezeu şi Christos Isus şi de ascultarea necondiţionată de voinţa lui Dumnezeu tot timpul. Când Isus a spus unui tânăr ce trebuie să facă pentru a primi viaţă, ucenicii Săi au stat lângă El şi auzind cuvintele Maestrului şi-au zis unii altora: „Cine poate atunci să fie mântuit?” Şi unul dintre ucenici s-a adresat lui Isus şi i-a zis: „Iată că noi am lăsat tot, şi Te-am urmat; ce răsplată vom avea? Isus le-a răspuns: Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi care M-aţi urmat veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie, şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Şi oricine a lăsat case, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, şi va moşteni viaţa veşnică. Dar mulţi din cei dintâi vor fi cei din urmă, şi mulţi din cei din urmă vor fi cei dintâi.” (*Matei 19:16-30*) Din aceasta rezultă că membrii fiecăreia din aceste două clase trebuie să părăsească toate lucrurile egoiste şi trebuie să se consacre cu totul lui Iehova. Una din aceste clase, după ce s-a dovedit credincioasă, va şedea cu Christos Isus pe tronul Său de mărire, şi trebuie să fie în mod necesar spirituală. Cealaltă clasă dacă este credincioasă va moşteni viaţă veşnică, şi va locui veşnic pe pământ. Sfânta Scriptură descoperă că primul scop exprimat al lui Dumnezeu a fost să aibă pe pământ o clasă umană perfectă, iar că scopul Său exprimat la urmă este să-i scoată dintre oameni pe cei care vor fi făcuţi spirituali. De aceea în armonie cu cuvintele rostite de către Isus, cei dintâi vor fi cei din urmă, şi cei din urmă vor fi cei dintâi. Alte scripturi arată că la împlinirea scopului Său, clasa spirituală este aleasă la început şi clasa omenească la urmă. Cel care nu are credinţă nu vede aceste lucruri şi nu le poate vedea, de aceea zice că este cu neputinţă. Isus a declarat însă ucenicilor Săi cu ocazia menţionată mai sus: „La oameni lucrul acesta este cu neputinţă dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă.” (*Matei 19:26*) Oricare ar fi voinţa lui Dumnezeu, ea va fi îndeplinită şi noi suntem siguri că aşa se va întâmpla cum a hotărât El.

3. Domnul Isus vorbeşte despre ambele clase menţionate aici, ca despre „oi” şi întrebuinţează această denumire simbolică în mod învederat, ca să arate ascultarea, fiindcă oaia este uşor de condus şi ascultătoare. (*Ioan 10:7-16*) Isus Şi-a dat viaţa pentru oi, dar nu pentru capre: „Eu îmi dau viaţa pentru oile Mele.” (*Ioan 10:15*) „Pentru că nici Fiul omului nu a venit pentru ca să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.” (*Matei 20:28*) Isus Şi-a dat viaţa pentru atâţia câţi cred în El şi-L ascultă în ascultare faţă de porunca lui Dumnezeu. Sângele vieţii lui Christos Isus a răscumpărat pe atâţia din neamul omenesc, câţi cred şi ascultă, şi pe nimeni altcineva. Păcătosul cu voinţă şi

Cuprins

intenţionat nu are nici un folos din preţul de răscumpărare. Adam a fost un păcătos cu voia, pentru că a fost informat pe deplin cu privire la legea lui Dumnezeu şi la urmarea neascultării sale. De aceea stă scris: „Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită s-a făcut vinovată de călcarea poruncii." (*1. Timotei 2:14*) Nu este motiv de a crede că preţul de răscumpărare ar fi pentru folosul lui Adam, ci a fost şi este spre folosul acelora dintre urmaşii lui Adam, care cred în Domnul Isus Christos, şi-L ascultă. Vorbind despre Domnul Isus Christos, profetul Ioan Botezătorul a zis, după cum este scris: „Cine primeşte mărturia Lui, adevereşte prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubeşte pe Fiul, şi a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viaţă veşnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." (*Ioan 3:33-36*)

4. Teoria umană despre „mântuirea universală", după care, Dumnezeu îi va mântui în cele din urmă pe toţi, este cu totul în dezacord cu Sfânta Scriptură şi cu totul iraţională. Toate textele Sfintei Scripturi sunt de acord cu aceea că toţi care vor avea parte de mântuire, trebuie să creadă în Dumnezeu şi în Christos Isus şi să-I asculte. Mântuirea vine de la Dumnezeu prin Isus Christos şi numai acelora li se dă, care cred în Dumnezeu şi în Isus Christos, şi-I ascultă: „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Christos, Domnul nostru." (*Romani 6:23*) „Şi după ce a fost făcut desăvârşit [Isus Christos], S-a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice." (*Evrei 5:9*) „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, care va fi sfârşitul acelora care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Şi dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit şi cel păcătos?" (*1 Petru 4:17,18*) Cu privire la aceia care nu ascultă pe Domnul Dumnezeu, este scris că Isus, ca Executorul sentinţei, îi va nimici: „Într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică, de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui." (*2. Tesaloniceni 1:8,9*)

5. Cine sunt aşadar cele două clase care sunt asemănate cu oile şi care primesc binecuvântarea lui Iehova? Ele sunt numite în Sfânta Scriptură „turma mică", aceia care vor fi uniţi cu Isus în Împărăţia Sa (*Luca 12:32*), şi „mulţimea mare de oameni", care Îl va servi pe Iehova Dumnezeu veşnic pe pământ. Turma mică este aleasă mai întâi, iar „alte oi" sau membrii mulţimii mari de oameni, sunt aleşi la urmă. Din acest motiv a zis Isus despre aceste două clase sau cete: „Eu sunt Păstorul cel bun, Eu îmi cunosc oile Mele şi ele mă cunosc pe Mine. Mai am şi alte oi care nu sunt din staulul acesta: şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un păstor." – *Ioan 10:14,16*.

6. Se pare că acum este absolut necesar ca cei ce au început să-L servească pe Dumnezeu şi pe Christos să aibă cunoştinţă şi pricepere cu privire la ambele clase ale oilor Domnului, precum şi cu privire la datoria şi obligaţia fiecărei clase

Cuprins

şi cu privire la datoriile lor reciproce. După cum se arată, un număr oarecare de membrii ai „turmei mici” se află încă pe pământ, şi uniţi împreună cu ei sunt alţii, care formează mulţimea mare de oameni. În cugetele unora din ambele clase, pare a fi o confuzie cu privire la relaţia potrivită reciprocă. Ni se raportează că între aceia care susţin a aparţine la una sau la alta din cele două clase, se întâmplă chiar certuri şi sfadă. Un motiv adevărat pentru astfel de certuri desigur nu poate să existe, şi de aceea unde este ceartă, ea se datorează unei neînţelegeri, sau unei atitudini greşite pe care o iau unii. Dacă în lumina Sfintei Scripturi se recunoaşte relaţia adevărată reciprocă a ambelor grupe, atunci nici unuia din clasa pământească, şi desigur nici unuia din cealaltă clasă, n-ar trebui să fie greu să vadă poziţia sa şi să ocupe credincios şi cu bucurie locul care este îi împărţit fiecăruia.

7. Încă înainte de venirea Domnului Isus oameni credincioşi l-au servit pe Dumnezeu; însă atunci nu a existat nici o îngrijire pentru ei, ca să câştige viaţă veşnică. Cu moartea şi învierea Domnului Isus, Dumnezeu a deschis pentru prima oară calea pentru alegerea clasei spirituale. După alegerea acestei clase spirituale, se deschide calea pentru clasa pământească, spre a ieşi la iveală şi spre a fi strânsă în turma Domnului. În acest loc nu dorim să trecem la o discuţie amănunţită cu privire la jertfa de răscumpărare, ci să arătăm relaţia adevărată, biblică dintre clasa spirituală şi cea pământească, ţinând în minte faptul că jertfa de răscumpărare este spre folosul ambelor clase, deoarece pentru dobândirea vieţii nu există altă cale. – *Fapte. 4:12*.

Iehu şi Ionadab

8. Lucrurile ce i s-au întâmplat lui Israel şi acelora care s-au unit cu Israel, şi care sunt raportate în Sfânta Scriptură, „li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde”, spre luminarea acelora care sunt pe pământ la sfârşitul lumii. (*1 Corinteni 10:11*) După această regulă anunţată a Domnului, consacraţii pot câştiga astăzi printr-un studiu al acestor pilde înţelegerea justă a relaţiei adevărate, a „turmei mici” cu „mulţimea mare de oameni”. Amândouă clase sunt îndemnate de Sfânta Scriptură: „Cu tot ce ai, dobândeşte priceperea.” (*Proverbe 4:7*) Aceasta înseamnă că este de cea mai mare importanţă ca să apreciem cum se cuvine atât relaţia noastră cu Iehova şi Isus Christos, cât şi relaţia noastră unul cu altul. Pentru a plăcea lui Dumnezeu, motivul spre fapte trebuie să fie acelaşi la ambele grupe. Motivul trebuie să fie dezinteresat şi prin urmare creatura se lasă condusă de iubire sau dezinteres, ca să-I servească pe Dumnezeu şi pe Christos. După ce Iehova a descoperit poporului Său semnificaţia cuvintelor Sale cu privire la Iehu, a vestit poporului Său de pe pământ înţelesul expresiei „mulţimea mare de oameni”. După aceea poporul lui Dumnezeu a început să primească pricepere cu privire la cele două clase cărora Iehova le dăruieşte folosul preţului de răscumpărare, mântuire şi viaţă veşnică.

9. Întrucât pildele au fost date spre folosul nostru, ele trebuie privite ca o călăuză pentru dobândirea lămuririi potrivite. Iehu a fost un slujbaş în Israel care a fost însărcinat cu lucrarea executării pedepsei lui Iehova împotriva conducătorilor

Cuprins

religiei Diavolului. El a fost uns sau însărcinat ca să execute această lucrare deosebită, şi el a început să o facă după porunca lui Dumnezeu. Iehu a fost în primul rând un tip al lui Christos Isus, marele executor al voinţei lui Iehova, care execută răzbunarea lui Iehova asupra Diavolului, şi a organizaţiei sale. Religia este partea principală a organizaţiei Diavolului. Iehu i-a reprezentat şi pe membrii credincioşi ai trupului lui Christos, clasa spirituală menţionată mai sus, care de aceea este cuprinsă şi ea în tip, deoarece se compune din membrii trupului lui Christos. Iehu tocmai executase patruzeci şi doi din practicanţii religiei Diavolului, care l-au sprijinit pe regele necredincios al lui Israel, şi se pregătea să continue lucrul de execuţie, când a dat de Ionadab. „Plecând de acolo a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui; l-a întrebat de sănătate, şi i-a zis: „Inima ta este tot aşa de curată cum este inima mea faţă de a ta? Şi Ionadab a răspuns: Este! Dacă este, a zis Iehu, dă-mi mâna. Ionadab i-a dat mâna. Şi Iehu l-a suit la el în car şi i-a zis: Vino cu mine şi vei vedea râvna mea pentru Domnul. L-a luat astfel în carul său." – *2. Împ. 10:15,16*.

10. Cine a fost Ionadab? El a fost un fiu al lui Recab. Urmaşii lui Ionadab au fost cunoscuţi mai târziu ca „ cei din clasa Recabiţilor". Ei n-au fost iudei şi de aceea nu s-au aflat în legământul Legii cu Iehova. Spre ocrotirea lor s-au refugiat la Ierusalim şi şi-au dovedit acolo neprihănirea. Bineînţeles, ei nu a fost printre aceia care au stăruit ca profetul Ieremia să fie omorât, ci ei i-au apărat dreptul. (*Ieremia 26:8*) Ionadab, care în unele traduceri ale Bibliei este numit şi Iehonadab, a fost un om drept. El a fost un potrivnic al religiei Diavolului. El n-a fost un reprezentant al religiei. El a primit cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu şi a căutat să-L servească. Urmaşii săi, casa Recabiţilor, au fost oameni cinstiţi şi sinceri, care au ţinut cu râvnă făgăduinţa şi învoielile lor, deşi ele au fost date oamenilor şi au fost făcute cu oameni. Aceasta arată că prima condiţie pentru a aprecia bunătatea lui Dumnezeu este sinceritatea. Mai departe, aceasta sprijină concluzia că de la aceia care doresc să primească aprobarea lui Dumnezeu, se cere însuşirea de a merita încredere. Ionadab a reprezentat-o clar, prin urmare, pe acea clasă de oameni de pe pământ care, în timpul venirii lui Isus Christos, a marelui funcţionar executor, arată bunăvoinţă faţă de Dumnezeu şi faţă de organizaţia Sa, şi care sunt împotriva reprezentanţilor religiei Diavolului, între care sunt şi aceia care exercită aşa-numita „religie creştină". Sunt oameni sinceri care cred în dreptate şi caută să facă ce este drept, iar când află despre Dumnezeu şi Împărăţia Sa, o caută. Aceştia sunt cei ce formează mulţimea mare de oameni. Prin cercetarea relaţiei dintre Iehu şi Ionadab, se poate vedea care este relaţia justă dintre mulţimea mare de oameni şi turma mică.

11. Iehu l-a văzut pe Ionadab cum i-a venit înainte. Aceasta arată că oamenii cu bunăvoinţă Îl caută pe Domnul şi întreabă care este calea spre Sion, adică spre organizaţia principală a lui Dumnezeu. Iehu l-a primit pe Ionadab plin de îndurare şi i-a zis: „Inima ta este tot aşa de curată, cum este inima mea faţă de a ta?" Inima este sediul motivelor şi descoperă scopul cuiva prin modul său de a lucra. Iehu a fost împins de dorinţa de a face voinţa lui Dumnezeu şi de a o face cu bucurie

Cuprins

adevărată. El a fost însărcinat să facă o lucrare şi a fost o plăcere pentru el să o facă. El a luptat împotriva religiei Diavolului care l-a ocărât Numele lui Dumnezeu. El a arătat prin urmare o inimă curată care a fost devotată lui Dumnezeu şi Legii Sale. La întrebarea lui Iehu, Ionadab a răspuns: „Eu sunt cu tine! Inima mea este cu inima ta!" Cu alte cuvinte, ceea ce a făcut Iehu, a primit întreaga simpatie şi întregul consimţământ al lui Ionadab, şi Ionadab a dorit să se unească cu Iehu în lucrarea sa. După aceea, Iehu şi-a întins mâna lui Ionadab şi l-a suit la el în car. Aceasta ilustrează clar cum Isus Christos îi invită pe oamenii cu bunăvoinţă, care şi-au îndreptat inima spre facerea voinţei lui Dumnezeu, să vină în organizaţia lui Dumnezeu. Apoi Iehu a zis lui Ionadab: „Vino… şi vei vedea râvna mea pentru Domnul!" Aceasta înseamnă: „Vino, şi eu îţi voi arăta prin faptele mele că eu am credinţă în Dumnezeu şi sunt umplut de o dorinţă arzătoare de a face voinţa Sa." Aşa a plecat Ionadab cu Iehu şi au ajuns la locul unde reprezentanţii religiei Diavolului şi-au practicat cultul, şi el a lucrat sub conducerea lui Iehu. El a devenit un tovarăş de serviciu al lui Iehu, al servului uns al lui Dumnezeu. Tabloul profetic se află acum în curs de împlinire. Isus Christos, mai marele Iehu, este în Templul lui Iehova, investit cu toată puterea şi autoritatea şi execută judecăţile lui Iehova Dumnezeu. Membrii clasei Templului, cei unşi, sunt uniţi cu Christos Isus ca membrii ai „servului credincios şi înţelept" şi lucrează după porunca Domnului Isus Christos. Pe baza relaţiei lor cu Christos Isus ei sunt de asemenea ilustraţi prin Iehu. „Ionadabul" antitipic, adică oamenii cu bunăvoinţă, sunt potrivnici ai religiei Diavolului, şi acum se arată că ei Îl caută pe Christos Isus, spre a cunoaşte calea spre organizaţia lui Dumnezeu. Ei trebuie să vadă acum râvna „Iehului" antitipic, adică a lui Christos Isus. Cu privire la Domnul Isus Christos este scris în mod profetic: „Am ajuns un străin pentru fraţii mei şi un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna Casei Tale mă mănâncă şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine [Iehova] cad asupra mea." (*Psalmul 69:8,9*) Invitaţia lui Iehu adresată către Ionadab, ca să vină şi să vadă zelul său, a avut ca scop în mod învederat să arate lui Ionadab ce se cere de la aceia care-L servesc pe Dumnezeu; aceasta arată că cei din mulţimea mare de oameni trebuie să aibă de asemenea zelul pe care-l are casa lui Dumnezeu. Aceeaşi credinţă şi acelaşi devotament ce se cer de la turma mică, se cer şi de la mulţimea mare de oameni. Aceasta, firește, face să se nască întrebări în cugetele acelora care merg pe calea îngustă.

Întrebări

12. Următoarele întrebări se pun din când în când de către membrii ambelor clase menţionate mai sus, şi unii sunt în îndoială despre ceea ce trebuie să facă. Aceste întrebări sună: Cine din organizaţia şi serviciul Domnului de pe pământ, are drept de vot la alegerea servului de grupă? Cui îi este permis să servească cu ocazia exercitării lucrului organizaţiei? Cui îi este permis să primească un loc în comitetul de serviciu? Cui îi este permis să conducă pe drept un studiu de grupă? Este în regulă când „Ionadabii" servesc împreună cu rămăşiţa? Răspunsurile juste

Cuprins

la aceste întrebări se pot înţelege numai după ce s-a stabilit mai întâi, care este relaţia adevărată a membrilor Templului cu aceia care sunt „Ionadabi" sau vor forma mulţimea mare de oameni. Răspunsul adevărat la fiecare din aceste întrebări trebuie să fie în armonie completă cu Sfânta Scriptură.

13. Ni se raportează că unii membrii ai organizaţiei care susţin a aparţine clasei unse a Templului, vorbesc „Ionadabilor" cam în felul următor: „Eu aparţin unşilor, tu nu; Iehu a condus carul şi de aceea, înţelege, eu am conducerea în această organizaţie." Această declaraţie este cu totul greşită, deoarece ea nu este în armonie cu Sfânta Scriptură. Iehu, ca şi conducătorul carului, L-a reprezentat pe Isus Christos, pe Regele, care are comanda supremă asupra întregii organizaţii a Domnului şi a tuturor persoanelor din ea. Nici o persoană de pe pământ, luată în mod individual, nu conduce carul, care reprezintă organizaţia lui Dumnezeu. Toţi sunt servi. Membrii clasei Templului care sunt încă în corp, servesc sub comanda lui Isus Christos, a mai marelui Iehu, şi a conduce organizaţia nu este însărcinarea lor. Ei nu sunt domni sau stăpâni, ci servi ai Domnului, şi au de îndeplinit anumite datorii, ce sunt explicate în Sfânta Scriptură. Iehu nu a fost neprietenos faţă de Ionadab şi deoarece Iehu îi reprezintă şi pe membrii unşi ai Templului sub capul lor Christos Isus, aceasta dovedeşte că nu e permis clasei Templului să fie neprietenoasă faţă de „alte oi" sau „Ionadabi", ci dimpotrivă trebuie să-i trateze prietenos şi cu multă consideraţie, străduindu-se să le fie de ajutor.

14. Cui îi este permis să voteze la alegerea de servi ai unei grupe a unşilor? Numai aceluia care aparţine unşilor; aceştia sunt membrii ai organizaţiei Domnului şi sunt însărcinaţi de Domnul să lucreze sub conducerea Sa. Înainte de vot să se roage întotdeauna pentru conducerea Domnului. Ionadab nu a fost însărcinat sau uns, şi clasa reprezentată de Ionadab, de asemenea nu este însărcinată sau unsă. Dreptul de vor într-o grupă nu este egal cu dreptul de alegere pe care îl au cetăţenii statelor lumii. Executarea votului pentru serv în biserică sau adunare este o obligaţie sau datorie şi este exercitată de către aceia care sunt membrii ai clasei unse sau ai clasei Templului. (*Faptele Apostolilor 14:23*) Cine nu are nici măcar pretenţia de a aparţine clasei unse a Templului, nu ar trebui să aibă dorinţa să exercite un drept de vot, ci să-i pară bine că se află în armonie cu voinţa Domnului, aşa cum este exprimată prin clasa Sa unsă, şi el să servească bucuros sub cineva care a fost ales în acest scop. Domnul Isus conduce organizaţia Sa prin membrii clasei Templului. Lucrând prin Christos Isus, Iehova pune pe membrii în trup aşa cum îi place. (*1. Corinteni 12:18*) Christos Isus lucrează în executarea scopului lui Dumnezeu, ca slujbaşul lui Iehova. Membrii trupul merg în aşa fel înainte, cum sunt conduşi de Domnul Isus Christos. „Ionadabii" sau „alte oi" nu stau în această relaţie cu Domnul.

15. Ionadab nu şi-a ales el însuşi locul în car şi nici nu a încercat să ia conducerea carului. El a fost acolo ca să facă ce i s-a poruncit, şi el a şi făcut aceasta. Corespunzător tabloului, Christos Isus îi invită pe „alte oi" ale Sale, pe „Ionadabi", să caute adăpost în organizaţia Sa şi să meargă cu El; dar ei nu sunt împuterniciţi de Sfânta Scriptură să încerce să zică, cine dintre cei unşi să ocupe o

Cuprins

poziţie între cei unşi şi cine nu. „Ionadabul” să se cugete tot timpul la aceea, că el găseşte ocrotire în organizaţia lui Dumnezeu din mila Domnului, şi dacă inima sa este în armonie cu Domnul va fi pentru el o plăcere să facă voinţa lui Dumnezeu, oricare ar fi aceasta. A da un vot pentru un serv în biserică nu îi măreşte nici privilegiul şi nici siguranţa, şi prin faptul că nu votează, nu pierde nimic. Alegerea de servi în biserică se va face numai după ce s-a cerut prin rugăciune conducerea Domnului, şi această acţiune se va face de către clasa Templului sau membrii Bisericii. Egoismul trebuie curăţat cu totul din cale, şi nimeni să nu-şi dea votul din motivul egoist ca vreo persoană oarecare să ajungă într-un anumit post, ci să voteze ca să se exprime voinţa lui Dumnezeu la numirea persoanelor potrivite.

16. Când Moise, care de asemenea a fost un tip al lui Christos Isus, l-a strâns pe poporul de legământ al lui Dumnezeu în Moab, l-a învăţat în armonie cu voinţa lui Iehova. El i-a dat instrucţiuni speciale cu privire la aceia care au trebuit să ia conducerea în serviciu. El a zis: „Luaţi din seminţiile voastre nişte bărbaţi înţelepţi, pricepuţi şi cunoscuţi, şi-i voi pune în fruntea voastră.” (*Deuteronom 1:13*) Ca servi în Biserică, să fie aleşi aceia la care este învederat faptul că au o înţelegere temeinică a legăturii lor cu Domnul, şi cu fraţii lor. „Ionadabii” sunt împreună cu rămăşiţa unsă ca să înveţe şi să lucreze împreună cu ea, în armonie cu voinţa Domnului.

Cui îi este permis să servească?

17. Cui îi este permis să servească în organizaţia Domnului este cu totul o altă chestiune. Toţi care încep să facă voinţa lui Dumnezeu, sunt servii Lui. Răspunsul biblic la această întrebare este, prin urmare, acela că unşii şi „alte oi” sunt servi: ei toţi au privilegiu să facă serviciu, aşa cum li se prezintă ocazia, mânaţi fiind de râvnă adevărată sau de iubire arzătoare pentru Domnul ca să facă acest serviciu. Toţi servii Domnului sunt tovarăşi laolaltă, şi toţi trebuie să se îngrijească de aceea ca să servească în armonie deplină cu organizaţia Domnului, şi în spiritul Domnului. Scopul principal al serviciului este vestirea Numelui şi Împărăţiei lui Iehova, şi aceasta într-un mod ordonat, cum hotărăşte Domnul. Tot ce se face să se facă spre mărirea lui Dumnezeu, pentru ca Numele Său să fie onorat, şi aceasta fără să se ţină seama de aceea, dacă oamenii sunt onoraţi sau nu. Când rămăşiţa unsă sau „Ionadabii” se unesc în serviciu, aceia din rămăşiţă care îşi manifestă înţelegerea şi râvna pentru Domnul, să ia conducerea în serviciu, şi ceilalţi să le urmeze sau să lucreze cu ei în armonie deplină.

18. Este potrivit de a alege un „Ionadab” ca membru în comitetul de serviciu? Da, în anumite împrejurări. Este datoria grupei să se îngrijească de organizarea corectă a serviciului, pentru ca să se execute spre preamărirea lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale, prin urmare într-un mod ordonat. Dacă în grupă se află servi care aparţin celor unşi şi arată spiritul Domnul Isus Christos, atunci acestora să li se dea întâietate în alegerea membrilor pentru comitetul de serviciu. Dacă însă, sunt unii care deşi susţin că aparţin celor unşi, totuşi nu arată zel adevărat pentru Domnul, atunci astfel de persoane să nu fie făcute membrii ai

Cuprins

comitetului de serviciu. Dacă într-o grupă se află persoane care pretind a fi „Ionadabi", arătând râvna Domnului, dovedind prin aceasta că inima lor este devotată lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale sub domnia lui Christos, atunci unii ca aceştia pot fi aleşi cu drept pentru comitetul de serviciu, şi ei vor trebui să servească cu seriozitate şi credincioşie. Toţi membrii grupei, atât unşii cât şi „Ionadabii", să lucreze împreună ca tovarăşi, în armonie perfectă. Aşa devin „Ionadabii" ajutori la îndeplinirea serviciului.

19. Cui îi este permis să servească în mod drept conducător la un studiu al Cuvântului Domnului în grupă? Dacă în grupă se află oameni maturi în Christos Isus, care prin urmare aparţin celor unşi, bărbaţi care dau pe faţă zelul ce este caracteristic pentru Casa lui Dumnezeu şi care sunt capabili să conducă un studiu în mod ordonat şi folositor, atunci astfel de persoane să fie alese ca conducători ai studiilor ce se fac în grupă. Dacă toţi cei prezenţi într-o adunare de studiu sau într-o grupă sunt „Ionadabi", atunci este desigur potrivit ca cei prezenţi să aleagă din mijlocul lor un „Ionadab", pentru serviciul de preşedinte, ca să conducă studiul. Scopul tuturor acestor studii este ca să ajute tuturor participanţilor să crească în cunoştinţa şi în spiritul Domnului, dar niciodată nu este permis a se onora o persoană, prin faptul că i se dă preşedinţia la conducerea studiului. Învăţătorii sunt Iehova Dumnezeu şi Isus Christos. (*Isaia 30:20*) Cine are râvnă pentru Domnul şi este potrivit ca să înveţe, să fie ales ca să conducă studiul. O persoană să nu fie pusă în postul unui preşedinte sau conducător, numai dacă el caută să conducă studiul într-un mod folositor pentru cei ce iau parte la el.

20. Ar fi potrivit dacă un „Ionadab" i-ar conduce pe lucrătorii din grupă în serviciul din casă în casă când servul de grupă numit este absent? Dacă un număr de persoane se strâng laolaltă ca să ia parte la serviciul din casă în casă şi dacă servul grupei este absent şi sunt prezenţi „Ionadabi" care sunt devotaţi Domnului şi arată zel pentru casa Sa, atunci este potrivit dacă se alege dintre ei o persoană, care să ia conducerea în serviciu. Câteodată, „Ionadabii" sunt aspru criticaţi din pricina acestei proceduri, de către unul care are spiritul „bătrânilor aleşi", însă o astfel de critică este cu totul greşită. Următoarele scripturi se citează ca sprijin pentru concluziile menţionate mai sus şi arată că „Ionadabii" sunt ajutorii şi tovarăşii celor unşi, că datoria de a alege pe servii de grupă prin vot este asupra celor unşi, şi că toţi care s-au consacrat lui Dumnezeu şi Regelui Său, trebuie să ia parte împreună la serviciul spre mărirea Regelui şi a lui Iehova.

Noe

21. Iehova a făcut diferite tablouri sau tipuri prin care sunt ilustraţi dinainte „Ionadabii" sau clasa mulţimii mari de oameni. Între acestea se află şi acela al lui Noe şi a celor şapte membrii ai familiei sale, care le ilustrează pe cele două clase, adică pe „turma mică" şi pe mulţimea mare de oameni. „Domnul a zis lui Noe: Intră în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni. Ia cu tine câte şapte perechi din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască; o pereche din dobitoacele care

Cuprins

nu sunt curate, câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască; şi câte şapte perechi de asemenea din păsările cerului, câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască, pentru ca să le ţii vie sământa pe toată faţa pământului. Căci după şapte zile, voi face să ploaie pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, şi voi şterge astfel de pe faţa pământului toate făpturile pe care le-am făcut. Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul." – *Geneza 7:1-5*.

22. Noe a fost însărcinat legal să fie un „propovăduitor al dreptăţii" şi a lucrat sub porunca lui Iehova. (*2 Petru 2:5*) Nimic în raport nu ne spune că Noe ar fi luat, în afară de familia sa proprie, şi alţi ajutori la construirea corăbiei. Familia sa a ilustrat o clasă de oameni care fac ce pot face oamenii şi reprezintă prin urmare acelaşi lucru, adică pe „Ionadabi", pe mulţimea mare de oameni. Noe a dus animalele deosebite în corabie, şi familia sa sau tipii „Ionadabilor" au ajutat fără îndoială la lucru, aşa cum le-a fost împărţit şi cum i-a condus Noe şi ei au făcut aceasta spre păstrarea milostivă a vieţii. În interesul acelor creaturi vii, Iehova a anunţat după aceea condiţiile legământului veşnic. În corabie au fost datorii zilnice de îndeplinit, atât înaintea cât şi în decursul potopului, deoarece creaturile vii au trebuit nutrite şi îngrijite, iar familia lui Noe a ajutat la aceasta şi astfel a ilustrat ce au de făcut „Ionadabii" ca ajutori sau tovarăşi ai rămăşiţei. Familia lui Noe s-a bucurat prin Noe de aprobarea lui Iehova. Desigur Noe a ordonat ce au avut de făcut membrii familiei sale. Ocrotită şi în siguranţă dinaintea potopului, familia lui Noe a fost trecută din lumea veche. În acelaşi mod, oamenii ilustraţi de ea, mulţimea mare de oameni, au făgăduinţa că vor fi trecuţi prin Armaghedon.

Adăpost

23. Cine a săvârşit o crimă fără voie şi a fost un fugar, a putut să se refugieze în cetatea de scăpare şi să găsească acolo ocrotire. „Aceste şase cetăţi să fie cetăţi de scăpare pentru copiii lui Israel [adică pentru cei ţinuţi în organizaţiile religioase şi „fug" din ele], pentru străin [pentru cei nereligioşi care nu sunt legaţi de nici o organizaţie bisericească şi „fug" din organizaţia Diavolului la Domnul] şi pentru cel ce locuieşte în mijlocul vostru: acolo va putea să scape orice om care va ucide pe cineva fără voie." – *Numeri 35:15*.

24. Ucigaşul a trebuit să fie adus înaintea judecăţii şi a trebuit să dovedească că nu din răutate a vărsat sânge, ci că s-a întâmplat accidental sau fără voie. (*Numeri 35:24,25*) Tot aşa trebuie să treacă prin judecată oamenii cu bunăvoinţă, adică „Ionadabii", şi să dovedească că faptele lor din trecut în lumea Diavolului s-au făcut din neştiinţă sau se datorează originii, educaţiei lor sau a altor lucruri asemănătoare, şi ei trebuie să dovedească aceasta prin faptul că se întorc şi merg pe o cale care este aprobată de Domnul şi care prin urmare este fără vină. În afară de preoţi şi Leviţi au locuit şi alţi oameni în cetatea de adăpost. (*Numeri 35:6; Judecători 9:1-6; 2 Samuel 2:1-4,11*) Ucigaşului care s-a refugiat în cetatea de scăpare a trebuit să i se dea la început ajutor gratuit; ocrotirea lui condiţionată a depins însă de faptul dacă el a rămas înăuntrul cetăţii, a ascultat prescripţiile oraşului şi a avut acolo o ocupaţie, în aşa fel ca să nu cadă sarcină celorlalţi

Cuprins

locuitori din cetatea de scăpare. Apostolul a fixat aceeaşi regulă. (*2 Tesaloniceni 3:8-12*) Toţi trebuie să lucreze sau dacă nu, atunci să nu mănânce. Ucigaşul a contribuit la binele cetăţii Leviţilor şi el a trebuit să se ţină exact de hotarele cetăţii, adică să rămână înăuntrul organizaţiei lui Dumnezeu, şi aceasta până la moartea marelui preot, adică până la terminarea lucrării preoţeşti a bisericii, înainte de schimbarea sa prin înviere. Cel ce s-a refugiat în felul acesta în cetatea de scăpare nu a fost un membru oficial al cetăţii, totuşi el a primit ocrotire, ajutor şi sprijin de la cetate, atât timp cât s-a conformat prescripţiilor ei.

Ghibeoniţi

25. Ghibeoniţii nu au fost israeliţi. Ei l-au vizitat pe Iosua, s-au pus sub comanda sa şi el i-a făcut „tăietori de lemne şi aducători de apă". Iosua L-a ilustrat pe Christos Isus care zice acum celor neunşi care-L caută: „Acum sunteţi blestemaţi [adică exilaţi, consacraţi lui Iehova Dumnezeu, servii Săi] de aceea nici un om nu are dreptul să vă omoare (*Levitic 27:28*), însă voi trebuie să fiţi ascultători Domnului şi nu veţi înceta să fiţi în robie, să tăiaţi lemne şi să scoateţi apă pentru casa [Sion, organizaţia lui Dumnezeu] Dumnezeului meu." – *Iosua 9:23*.

26. Observaţi că ghibeoniţii nu au avut nimic de a face cu alegerea sau numirea Leviţilor în serviciu, ci ei au ajutat Leviţilor, care au fost puşi în serviciu după alegerea Domnului. Ghibeoniţii care au fost făcuţi „tăietori de lemne şi aducători de apă" i-au ilustrat desigur pe servii Domnului care îndeplinesc serviciul ce le este dat de preoţii Domnului, adică unşii casei Domnului. Ghibeoniţii şi-au pus încrederea în Iosua, că el se va grăbi să le vină în ajutor în bătălie, şi când au fost foarte strâmtoraţi l-au rugat pe Iosua să le vină în ajutor în marş forţat, şi au zis: „Nu părăsi pe robii tăi." (*Iosua 10:6*) Aceasta arată cum se bizuie „alte oi" sau membrii mulţimii mari de oameni pe aceea că Domnul Isus şi membrii unşi ai trupului Său îi conduc în luptă şi fac aceasta spre ocrotirea şi ajutorul lor. Ei îi roagă pe cei unşi să fie zeloşi în aceasta, şi toţi care au spiritul Domnului se grăbesc în serviciul de a aduce ajutor „altor oi". Ghibeoniţii au trebuit să servească împreună cu israeliţii, ceea ce arată că „alte oi" iau parte la serviciu şi fac ceea ce îi îndrumă organizaţia Domnului. Unii ghibeoniţi au ajutat mai târziu lui David şi au fost puşi în posturi importante. „Iată cei ce s-au dus la David la Ţiclag, pe când se ţinea el departe de faţa lui Saul [un tablou al clasei servului rău], fiul lui Chis. Ei făceau parte din vitejii care i-au dat ajutor în timpul războiului...Işmaia din Ghibeon, viteaz între cei treizeci; Ieremia, Iahaziel, Iohanan, Iozabad din Ghedera." (*1. Cronici 12:1-4*) Din aceasta se vede că Işmaia „din Ghibeon", a fost pus peste alţii din grupă prin faptul că a primit o datorie de serviciu. Aceasta ilustrează că clasa reprezentată de el, adică oamenii care formează mulţimea mare de oameni sunt puşi în posturi de serviciu în organizaţia Domnului, deşi nu sunt membrii ai organizaţiei.

Cuprins

Netinimi

27. Termenul „Netinim” înseamnă „dat” sau „consacrat” şi se referă la oameni care au îndeplinit serviciu în Tabernacol şi în Templu. Ei nu au fost israeliţi. „Iată oamenii din ţară, care s-au întors din robie, şi anume aceia pe care îi luase Nebucadneţar, împăratul Babilonului, robi la Babilon, şi care s-au întors la Ierusalim şi în Iuda, fiecare în cetatea lui...Slujitorii Templului [Netinimii, după alte traduceri]: fiii lui Ţiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot... Preoţii şi Leviţii, oameni din popor, cântăreţii, uşierii şi slujitorii Templului [Netinimii] s-au aşezat în cetăţile lor. Tot Israelul a locuit în cetăţile lui.” – *Ezra 2:1,43,70*.

28. Mai târziu preotul Ezra a mers la cetatea restaurată a Ierusalimului şi cu acea ocazie a pus să fie aduşi anumiţi neiudei sau Netinimi ca să facă serviciu: „I-am strâns la râul care curge spre Ahava şi am tăbărât acolo trei zile. Am căutat între popor şi preoţi, şi n-am găsit acolo pe nici unul din fiii lui Levi. Atunci am trimis să cheme pe căpeteniile Eliezer, Ariel, Şemaia, Elnatan, Iarib, Elnatan, Natan, Zaharia şi Meşulam, şi pe învăţătorii Ioiarib şi Elnatan. I-am trimis la căpetenia Ido, care locuia la Casifia, şi am pus în gura lor ce trebuiau să spună lui Ido şi fraţilor săi slujitori ai Templului [Netinimi] care erau la Casifia, ca să ne aducă slujitori pentru Casa Dumnezeului nostru. Şi, fiindcă mâna cea bună a Dumnezeului nostru era peste noi, ne-au adus pe Şerebia, bărbat cu minte, dintre fiii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israel, şi cu el pe fiii şi fraţii lui, în număr de optsprezece; pe Haşabia, şi cu el pe Isaia, dintre fiii lui Merari, fraţii săi şi fiii lor, în număr de douăzeci; şi dintre slujitorii Templului, pe care David şi căpeteniile îi puseseră în slujba Leviţilor, două sute douăzeci de slujitori ai Templului, toţi numiţi pe nume. (*Ezra 8:15-20*) Din aceasta reiese că acolo au fost împreună treizeci şi opt de Leviţi şi două sute douăzeci de Netinimi care sunt citaţi toţi pe nume, bărbaţi cu pricepere; aceia care şi-au descoperit capacitatea a fost puşi în serviciu în posturi importante. „Căpetenia Ido” pare să fi fost unul din Netinimi şi lui i s-a dat un post de serviciu mai înalt decât celorlalţi care au servit în casa lui Dumnezeu. Aşa este arătat în antitip că Leviţii, clasa unsă, şi mulţimea mare de oameni, clasa neunsă, lucrează împreună. Netinimii au ajutat trimişilor lui Ezra la pregătirea şi executarea lucrului împărţit lor, ceea ce dovedeşte că amândouă grupe de pe pământ servesc împreună ca tovarăşe.

29. Când a mers Neemia la Ierusalim ca să construiască din nou zidurile de apărare ale cetăţii, Netinimii sau neiudeii au fost puşi în posturi de serviciu însemnate şi ei au făcut serviciul corespunzător. Din aceasta se poate vedea clar că Netinimii s-au despărţit de păgâni şi s-au unit cu poporul de rămăşiţă al lui Dumnezeu, care s-a întors la Ierusalim. (*Neemia 3:1-31; 10:28-32*) „Iată căpeteniile ţinutului care s-au aşezat la Ierusalim. În cetăţile lui Iuda, fiecare s-a aşezat în moşia lui, în cetatea lui Israel, preoţii şi Leviţii, slujitorii Templului [Netinimii], şi fiii robilor lui Solomon. Slujitorii Templului s-au aşezat pe deal [pe Sion], şi aveau de căpetenii pe Ţiha şi Ghişpa [Netinimii de asemenea, care au ocupat posturile însemnate în care au fost instalaţi]”. (*Neemia 11:3,21*) Aceasta arată definitiv că neizraeliţii au avut un oficiu comun peste alţi Netinimi, şi aceasta

Cuprins

este cu siguranţă un sprijin pentru concluzia că după Sfânta Scriptură este corect să fie puşi neunşi, adică „Ionadabi” sau „alte oi”, în posturi de serviciu importante şi să fie puşi peste alţii, peste grupe sau diviziuni ale grupei, şi să fie numiţi, după cum s-a spus mai sus, conducători de studii în grupe ce sunt compuse din Ionadabi.

Fraţii vitregi ai lui Iosif

30. Un alt tablou prin care este arătată relaţia „turmei mici” cu mulţimea mare de oameni este cel al lui Iosif şi al fraţilor lui vitregi. În drama profetică, Iosif a fost arătat ca unul care L-a reprezentat pe Christos Isus, şi el i-a reprezentat şi pe cei ce sunt membrii trupului lui Christos, pe rămăşiţa care este acum pe pământ. Cei zece fraţi vitregi ai lui Iosif le-au ilustrat pe persoanele în care a avut loc o schimbare a inimii. Ei ilustrează oameni care sunt cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu şi rămăşiţa Lui credincioasă, şi de aceea au devenit „alte oi” ale lui Christos şi ei sunt un tablou al clasei „mulţimii mari de oameni”. (Vezi revista *„Turnul de Veghere” din 1 Februarie - 15 Martie 1937*) Iosif i-a prezentat pe fraţii lui vitregi la împăratul Egiptului. Atunci Faraon a zis lui Iosif: „Dacă găseşti printre ei oameni destoinici, pune-i (pe fraţii vitregi ai lui Iosif) în fruntea turmelor mele”. (*Geneza 47:1-6*) Aceasta arată că este corect dacă rămăşiţa aşează „Ionadabi” ca servi ai Domnului şi celor destoinici dintre ei le dă posturi de răspundere. Aceasta sprijină concluzia că este potrivit dacă „Ionadabii” sau „alte oi” sunt uniţi cu rămăşiţa în serviciu şi sunt puşi de către comitetul de serviciu în posturi, ca de pildă posturile de fruntaşi într-o diviziune sau în locuri de serviciu asemănătoare. Unde astfel de „Ionadabi” arată capacitatea necesară, dar mai cu seamă zelul pentru Domnul, şi umblă în smerenie deplină înaintea Domnului şi în ascultare faţă de poruncile Sale, ajung după Sfânta Scriptură în posturi de serviciu, în care sunt puşi peste alţii.

31. În această legătură o altă chestiune de foarte mare importanţă apare în prim plan, şi anume faptul că este absolut necesar pentru toţi care au început să-L servească pe Dumnezeu, să trăiască în pace laolaltă şi să se ferească de toată cearta sau sfada. Când Iosif i-a trimis pe fraţii săi vitregi înapoi în Canaan, i-a învăţat şi i-a sfătuit după cum urmează: „Apoi a dat drumul fraţilor săi, care au plecat; şi le-a spus: „Să nu vă certaţi pe drum”. – *Geneza 45:24*.

32. Pentru oamenii care aparţin „altor oi”, care au fost ilustraţi de fraţii vitregi ai lui Iosif, acest sfat este în timpul de acum de mare însemnătate. Dacă este aşa de important ca „Ionadabii” să trăiască împreună în pace, atunci desigur este de o importanţă tot aşa de mare ca unşii să înainteze împreună în pace, şi aceasta este sprijinit de alte scripturi. Pe toţi îi sfătuieşte acum Domnul: „Să nu vă certaţi pe drum”; aceasta înseamnă că noi trebuie să locuim în pace unii cu alţii şi să mergem înainte în armonie în serviciul Domnului. Prezentul este un timp de pace şi armonie între poporul organizaţiei lui Dumnezeu, şi un timp de război între organizaţia lui Dumnezeu şi aderenţii Diavolului. Loialitate şi credincioşie, pace şi armonie sunt prin urmare absolut necesare, pentru ca toţi să poată arăta spiritul propriu casei Domnului şi să poată prezenta duşmanului un front solid. Nu numai

Cuprins

că este o ruşine pentru unii membri ai poporului lui Dumnezeu să se atace unul pe altul, ci cel ce se dedă la astfel de certuri ca să-şi apere dorinţa egoistă sau atitudinea, va fi scos afară cu siguranţă de către Domnul.

33. În armonie cu aceasta, Domnul dă prin Psalmist o îndrumare directă şi perfectă pentru cei ce aparţin organizaţiei Domnului. Ei sunt arătaţi spunând: „Mă bucur când mi se zice: Haidem la Casa Domnului", aceasta înseamnă în Templu şi arată că împlinirea acestor cuvinte profetice cade în timpul prezent. Acum este timpul judecăţii, când cel ce este mai mare ca Iosif şade pe tronul Său. Îndemnul următor este acum pentru toţi servii lui Dumnezeu, pentru toţi care formează o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, şi pentru toţi care-I sunt supuşi: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, şi liniştea în casele tale domneşti! Din pricina fraţilor şi prietenilor [după alte trad.: tovarăşilor] mei, doresc pacea în sânul tău". (*Psalmul 122:6-8*) În acest din urmă verset al Scripturii, atât turma mică cât şi mulţimea mare de oameni, rămăşiţa şi „Ionadabii", sunt desemnaţi ca „tovarăşi"; şi aceştia trebuie să fie strânşi legaţi unii de alţii şi să lucreze împreună spre mărirea lui Dumnezeu. – *Psalmul 122.*

Sclav

34. Ieremia, profetul, a fost trimis de Iehova ca să anunţe căderea apropiată a Ierusalimului şi să-i înştiinţeze pe cei ce-au crezut în Dumnezeu şi L-au servit, să se refugieze în locul siguranţei. La îndemnul conducătorilor religiei Iudeilor, Ieremia a fost aruncat în groapa închisorii. În acel timp, în casa regelui din Israel s-a aflat un etiopian cu numele Ebed-Melec, ca servitor. Sclavul a văzut nedreptatea crudă, nelegiuită, pe care au făcut-o conducătorii religiei lui Ieremia; el s-a apropiat de domnul şi regele său şi a intervenit în favoarea lui Ieremia, pentru ca să fie salvat din groapă. El l-a servit pe profetul lui Dumnezeu. În aceasta, Ebed-Melec i-a ilustrat pe oamenii cu bunăvoinţă care sunt ţinuţi în supunere umilă de către organizaţiile religioase ale „creştinătăţii" şi sunt împiedicaţi în libertatea lor pentru că sunt supuşi acestor organizaţii, şi care văd marea nedreptate ce i se face rămăşiţei unse a lui Iehova care a fost reprezentată de Ieremia. Ieremia o ilustrează aici pe turma mică, iar sclavul etiopian pe mulţimea mare de oameni. Fapta sclavului arată în tablou cum iese la iveală mulţimea mare de oameni şi declară public înaintea clasei stăpânitoare, a regelui, că ea stă de partea lui Dumnezeu şi a poporului Său. Aşa devin membrii mulţimii mari de oameni prin faptele lor, martori pentru Iehova şi Împărăţia Sa. (*Ieremia 38:7-13; 39:15-18*) Prin urmare, membrii mulţimii mari de oameni sunt martori pentru Iehova, însă ei nu poartă numele oficial, deoarece ei nu aparţin clasei unse a lui Iehova. Ei îndeplinesc serviciu împreună cu rămăşiţa. Ei trebuie să posede aceeaşi credinţă, acelaşi devotament şi aceeaşi râvnă.

Cuprins

Fecioare

35. Profetul lui Iehova descrie în limbaj frumos, poetic clasa spirituală care formează mireasa lui Christos Isus şi care este desemnată în profeţie ca „fata împăratului veşniciei”. Apoi vorbeşte despre o clasă de curaţi, deoarece ei sunt numiţi „fecioare”. Aceasta arată că însoţitorii trebuie să fie spălaţi în sângele lui Christos Isus prin faptul că arată credinţă în sângele Său, şi că ei trebuie să-I fie devotaţi şi să se consacre serviciului lui Dumnezeu. În Sfânta Scriptură aceste „fecioare” sunt numite „însoţitoarele” sau „tovarăşele” „fetei împăratului”. „Fata împăratul este plină de strălucire înăuntrul casei împărăteşti; ea poartă o haină ţesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef, şi urmată de fete, însoţitoarele [după alte traduceri: tovarăşele] ei, cari sunt aduse la tine. Ele sunt aduse în mijlocul bucuriei şi veseliei, şi intră în casa împăratului” – *Psalmul 45:13-15*.

36. Chiar şi martorii credincioşi din timpurile de demult, care sunt menţionaţi în mod deosebit de apostolul Pavel şi vor primi viaţă pe pământ, sunt tovarăşii clasei spirituale. Ca o altă dovadă pe lângă aceea că primul scop al lui Iehova a fost de a anunţa o astfel de clasă pământească care va fi făcută perfectă la urmă, este scris în epistola către Evrei: „Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârşire fără noi”. (*Evrei 11:39,40*) Iată înţelegerea clară, că clasa spirituală trebuie aleasă mai întâi şi că numai după aceea va fi făcută perfectă clasa pământească şi la timpul hotărât toţi vor fi una şi toţi vor aduce laudă şi serviciu lui Iehova Dumnezeu. Desigur, „fecioarele” menţionate în această profeţie n-au împiedicat-o pe mireasa lui Christos prin prezenţa lor, ci i-au dat ajutor. Oamenii credincioşi din vechime, care au servit ca „martori” pentru Iehova şi au făcut aceasta chiar până la vărsarea sângelui lor, sunt citaţi ca pilde de credincioşie, şi clasa spirituală este îndemnată să le urmeze. Acei oameni credincioşi sunt numiţi martiri sau „martori” (*Evrei 12:1*), şi ei au fost atunci tot aşa martori pentru Iehova cum mărturisesc astăzi unii pentru El. Toţi aceştia stau împreună strâns uniţi şi fiecare clasă ia cu bucurie atitudinea ce i s-a indicat şi face serviciul ce s-a împărţit spre slăvirea lui Dumnezeu. Aşa sunt arătaţi ei ca tovarăşi care luptă strâns uniţi în serviciul lui Dumnezeu, pentru cauza comună a dreptăţii.

„Zece oameni”

37. Termenul simbolic „zece” reprezintă starea completă de lucruri ce privesc pământul. Cuvântul „Iudeu” vine de la cuvântul „Iuda” şi înseamnă ‘cel care Îl preamăreşte pe Iehova’. Aceasta se referă mai cu seamă la Christos Isus, „leul din seminţia lui Iuda” şi Regele tuturor acelora care-L servesc pe Iehova Dumnezeu. (*Apocalips 5:5*) Urmaşii Săi credincioşi care sunt încă pe pământ, sunt numiţi „picioarele” Sale. (*Isaia 52:7,8*) În profeţia lui Zaharia sunt arătate din nou ambele grupe ca tovarăşe de serviciu strâns legate una de alta, după cum este scris: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Vor mai veni iarăşi popoare şi locuitori dintr-un

Cuprins

mare număr de cetăţi. Locuitorii unei cetăţi vor merge la cealaltă, şi vor zice: Haidem să ne rugăm Domnului şi să căutăm pe Domnul oştirilor! Vrem să mergem şi noi! Şi multe popoare şi multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oştirilor la Ierusalim, şi să se roage Domnului." Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, şi-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" – *Zaharia 8:20-23*.

38. Versetele douăzeci până la douăzeci şi doi care au fost citate mai sus, descoperă faptul cum vin oamenii cu bunăvoinţă din multe părţi ale pământului şi îşi zic unii altora: 'Hai să ne rugăm la Iehova şi să căutăm pe Domnul Oştirilor', şi ei Îl caută pe Domnul şi pe organizaţia Sa. Ei fac aceasta în ziua lui Iehova, adică după venirea Domnului Isus în Templu. Apoi profetul zice că „zece oameni" – aceştia sunt toţi oamenii cu bunăvoinţă ai pământului, care vor forma mulţimea mare de oameni – „vor apuca pe un Iudeu de poala hainei", adică pe Christos Isus; şi deoarece poala hainei cade jos în apropierea picioarelor, „Iudeul" o reprezintă aici şi pe rămăşiţă, pe membrii credincioşi ai trupului lui Christos, şi aceşti oameni cu bunăvoinţă le vor zice „Vrem să mergem cu voi: căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" Ei se declară pe faţă că stau de partea lui Dumnezeu, a Regelui Său şi a Împărăţiei Sale. Ei îşi pleacă spatele şi genunchii înaintea Domnului Isus Christos şi laudă Numele Său. Ei apucă pe Domnul şi mărturisesc devotamentul inimii lor faţă de Dumnezeu şi Christos Isus. Ei nu se ruşinează să mărturisească în public că aparţin lui Christos, Regele, şi lui Iehova, marele Împărat veşnic. Ei nu zăbovesc, ci se bucură să fie uniţi cu rămăşiţa în transmiterea mărturiei pentru numele lui Iehova şi a Împărăţiei Sale şi să poarte împreună cu ea ocările de care au parte toţi aceia care îşi manifestă zelul şi consacrarea pentru Dumnezeu şi Christos. În acest tablou profetic, rămăşiţa merge înainte conducând, şi „Ionadabii" sau membrii mulţimii mari de oameni ilustraţi prin zece, se unesc cu ea şi urmează calea cea dreaptă. Ei îşi aduc darurile lor în serviciu, adică îşi aduc toată lauda şi onoarea, îşi dăruiesc timpul, energia şi banii pentru a face să înainteze cauza Împărăţiei spre lauda lui Iehova şi a Regelui Său.

„Multe naţiuni"

39. Profetul lui Iehova îi descrie pe oamenii „multor naţiuni" care merg la organizaţia lui Dumnezeu, ca să primească lămurire din gura acelora care formează familia Domnului şi să dobândească învăţătură cu privire la Iehova şi Împărăţia Sa. Aici rămăşiţa este arătată din nou cum dă ajutor mulţimii mari de oameni. Profetul zice: „Popoarele se vor duce cu grămada la el, şi vor zice [unul altuia şi cunoscuţilor lor]: „Veniţi, să ne suim la muntele [Împărăţia] Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov [ceea ce înseamnă oile spirituale ale Domnului, membrii casei regale], ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui." Căci din Sion [din Templu, locuinţa lui Dumnezeu] va ieşi Legea [prescripţia competentă cu privire la fapte], şi din Ierusalim [adică din organizaţia Domnului,

Cuprins

unde se află martorii lui Dumnezeu] cuvântul Domnului [mesajul adevărat şi competent privitor la Împărăţie].” – *Isaia 2:3*.

40. Oamenii cu bunăvoinţă de pe pământ vor vedea „urâciunea pustiirii”, adică organizaţiile religiei care susţin că vor guverna pământul, şi oamenii cu bunăvoinţă vor fugi de organizaţiile religioase ale lui Satan şi se vor adăposti în grabă la Împărăţia lui Christos. (*Matei 24:15*) Acolo găsesc învăţătură şi iau parte la serviciul Domnului împreună cu rămăşiţa, şi aşa devin tovarăşe ambele clase, atât cea spirituală cât şi cea pământească, servind împreună.

Oile făcute de cunoscut

41. De un timp încoace au fost făcute de cunoscut „alte oi” ale Domnului şi faptele lor sprijină toate scripturile citate mai sus cu privire la acest punct. Christos Isus, marele judecător, este în Templu şi înaintea Lui sunt strânse naţiunile la judecată, şi această judecată se sprijină pe dovada vinei pe care o furnizează acum naţiunile, împotriva lor. (*Matei 25:31,32*) Ele furnizează această dovadă prin felul cum îi tratează pe martorii lui Iehova, aceasta arătând starea inimii lor faţă de Domnul şi Împărăţia Sa. Martorii lui Iehova, membrii rămăşiţei, merg în ascultare faţă de porunca lui Dumnezeu şi sub conducerea lui Christos Isus propovăduiesc Evanghelia Împărăţiei. Deoarece oamenii cu rea voinţă, cu deosebire reprezentanţii religiei, posed o inimă crudă şi extrem de egoistă, îi prigonesc pe martorii lui Iehova, şi de aceea Domnul îi aseamănă cu „caprele”; astfel mărturisesc cei cruzi care tratează rău pe martorii lui Iehova împotriva lor înşişi, şi se osândesc pe ei înşişi. Pe de altă parte se fac de cunoscut oamenii de bine; ei văd tratamentul crud, nedrept al martorilor lui Iehova din partea clasei „caprelor”, a reprezentanţilor religiei, văd cum sunt întrebuinţaţi aceşti credincioşi ca să poarte ocara care cade pe numele lui Dumnezeu şi al lui Christos Isus, şi văd limpede că martorii lui Dumnezeu sunt servii Domnului iar reprezentanţii religiei servii Diavolului. Oamenii cu bunăvoinţă ştiu că reprezentanţii religiei nu se bucură de onoarea lui Dumnezeu pentru că îi prigonesc pe copiii şi servii lui Dumnezeu. Ei conchid că rămăşiţa nu numai că este dreaptă, ci ea suferă din cauza dreptăţii şi a numelui Domnului în serviciul Său. Întrucât ei sunt cu bunăvoinţă, o cercetează pe rămăşiţă, îi dau ajutor şi sprijin şi declară că-i sprijină pe aceşti martori ce-L servesc pe Dumnezeu. Ei manifestă în mod public sprijinul lor rămăşiţei şi astfel se aşează de partea lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale, se asociază cu rămăşiţa şi devin tovarăşii ei de serviciu. Ei aud recunoştinţa pe care le-o exprimă Domnul Isus în cuvintele următoare: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. Aşa arată Domnul din nou, că clasa care apare în scopul Său la început, la îndeplinirea scopurilor Sale este născută la urmă, ceea ce sprijină cuvintele lui Isus că „cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi”. Domnul arată aici definitiv că aceşti oameni cu bunăvoinţă sunt „alte oi” ale Sale, care devin tovarăşii oilor alese mai întâi, şi astfel lucrează toţi împreună ca tovarăşi în serviciul lui Iehova, al Regelui Său şi al Împărăţiei Sale.

Cuprins

Sărbătoarea strângerii

42. La sărbătoarea corturilor, numită şi „sărbătoarea strângerii”, care după porunca lui Dumnezeu a trebuit sărbătorită odată pe an de către poporul Său de legământ, au luat parte Izraeliţii, femeile, copiii şi „străinii care sunt în cetăţile tale”. De fiecare dată după ce treceau şapte ani, trebuia citită la această sărbătoare Legea lui Dumnezeu, în prezenţa şi înaintea urechilor tuturor celor adunaţi. Aceasta ilustrează clar alegerea clasei spirituale care a avut loc; iar acum sunt strânşi „străinii”, cei din „mulţimea mare de oameni”. Aceasta arată că rămăşiţa spirituală şi mulţimea mare de oameni pământească sunt tovarăşe în sărbătoarea de bucurie pentru Domnul. „Moise le-a dat porunca aceasta: „La fiecare şapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor,… Să strângi poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi străinul care va fi în cetăţile tale, ca să audă, şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească şi să împlinească toate cuvintele legii acesteia”. – *Deuteronom 31:10-12*.

43. Aceasta arată strângerea rămăşiţei şi a tuturor oamenilor cu bunăvoinţă care o reprezintă pe mulţimea mare de oameni; după cum arată Domnul, aceasta trebuie să se facă înainte de Armaghedon. Ea arată legătura clasei spirituale cu „alte oi”.

44. Prezentul este un timp când toţi cei ce sunt consacraţi lui Iehova se bucură, deoarece ei văd în credinţă că ziua eliberării şi timpul justificării Numelui lui Iehova a sosit. Rămăşiţa şi mulţimea mare de oameni îşi unesc vocile în cântece de laudă şi de bucurie şi aduc mulţumiri lui Iehova şi Regelui Său. (*Apocalips 7:9-15*) Stând pe ţărmul insulei Patmos, Ioan a avut o vedenie a acestei zile şi la îndrumarea Domnului a scris: „Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino! Şi cine aude, să zică: Vino! Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!” – *Apocalips 22:17*.

45. Noi îi vedem aici pe Christos Isus, Spiritul şi pe Mireasa Sa, clasa spirituală, care vestesc această Evanghelie a Împărăţiei şi anunţă că ziua eliberării este aproape şi toţi oamenii de bine pot găsi siguranţă în organizaţia Domnului. „Alte oi” ale Sale sau membrii mulţimii mari de oameni, aud mărturia martorilor lui Iehova, li se alătură în serviciu şi zic: ‘Veniţi toţi cei care sunteţi cu bunăvoinţă şi-L iubiţi pe Dumnezeu şi pe Regele Său; veniţi şi primiţi binecuvântările vieţii veşnice pe pământ’. Aceasta arată comunitatea lor în serviciu spre lauda Regelui şi a Împărăţiei Sale.

46. Având în vedere toate scripturile de mai sus, care sunt în armonie una cu alta şi arată că rămăşiţa şi mulţimea mare de oameni sunt tovarăşi în serviciu pentru Domnul, totuşi sunt unii care deşi susţin a fi copii ai lui Dumnezeu, zic: „Unde este mulţimea mare de oameni? Noi nu o vedem. Ea trebuie să apară după Armaghedon”. Aceasta este o dovadă convingătoare că cei ce vorbesc astfel nu aparţin Templului şi prin urmare ei nu se află în organizaţia lui Dumnezeu. Aduceţi-vă aminte că Ioan a fost acela care a zis: „După aceasta am privit, şi iată o mulţime mare de oameni, pe care nimeni n-ar fi putut-o număra, din toate seminţiile, şi neamurile, şi popoarele şi limbile, stătea înaintea tronului şi înaintea

Cuprins

Mielului în haine albe şi cu ramuri de finic în mâinile lor". – *Apocalips 7:9; trad. Ep. Nicodem*.

47. Numai clasa reprezentată de Ioan, adică numai clasa rămăşiţei spirituale în Templu o vede pe mulţimea mare de oameni, şi cei ce nu o văd cu siguranţă nu aparţin Templului. Dacă au fost vreodată candidaţi, ei totuşi au fost culeşi din Împărăţie şi au fost aruncaţi în întunericul de afară. – *Matei 13:41,42*.

48. Textele biblice de mai sus dovedesc peste orice îndoială că noi ne aflăm acum în timpul când rămăşiţa şi „Ionadabii" trebuie să fie strâns legaţi împreună, ca tovarăşi, în devotament iubitor şi în serviciul lui Iehova şi al Împărăţiei Sale. Ei trebuie să lucreze împreună în pace şi armonie şi să se bucure totdeauna în Domnul, fiindcă ziua eliberării este aici şi a sosit timpul când Domnul le-a găsit pe „alte oi" ale Sale şi le aduce la iveală. Deoarece Domnul Isus a strâns oile spirituale în Templu şi acum este pe cale să strângă la sine pe „alte oi", îi invită pe toţi care iubesc pe Iehova şi-L servesc, să se bucure cu El. (*Luca 15:6,7*) Rămăşiţa şi Ionadabii trebuie să dobândească acum pricepere şi să o păstreze. Ei trebuie să aibă o apreciere justă a relaţiei lor cu Domnul şi împreună, ca tovarăşi trebuie să înainteze deplin uniţi în serviciul Regelui, ţinând sus tot timpul cu bucurie şi zel steagul lui Iehova, pentru ca alţii să afle ceva despre Dumnezeu, Regele Său şi Împărăţia Sa, să poată găsi calea spre viaţă pe pământ şi să poată lua parte la justificarea Numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiu:

1. Ce arată Sfânta Scriptură cu privire la scopul lui Iehova referitor la pământ? Pentru ce nu a fost înfăptuit încă acest scop? Ce alt scop descoperă Cuvântul Său?

2. Ce cerinţe se pun la fiecare clasă aleasă dintre oameni ca condiţie preliminară pentru intrarea în moştenirea pregătită pentru ea? Aplică cuvintele lui Isus: „Cei dintâi vor fi cei din urmă, şi cei din urmă vor fi cei dintâi"?

3. Explică cuvintele lui Isus: „Eu îmi dau viaţa pentru oile Mele".

4. Arată cu ajutorul textelor biblice, dacă teoria „mântuirii universale" este raţională.

5. Care sunt cele două clase de „oi" care primesc binecuvântarea lui Iehova?

6,7. Pentru ce este acum atât de important ca cele două clase ale oilor Domnului să înţeleagă clar relaţia lor reciprocă?

8. Care este importanţa declaraţiei din *1 Corinteni 10:11*? La cine se adresează *Proverbe 4:7*? „Dobândeşte pricepere" – despre ce, îndeosebi?

9. Pe cine a ilustrat Iehu şi cum?

10. Cine a fost Ionadab şi prin ce a reprezentat el o clasă care iese acum la iveală?

11. Relatează ce s-a întâmplat când l-a întâlnit Ionadab pe Iehu. Aplică tabloul profetic.

12-16. Explică pe baza tabloului profetic şi cu ajutorul textelor biblice, cine poate vota cu drept la alegerea servilor în grupă.

Cuprins

17,18. Explică cui îi este permis să servească la executarea lucrării organizaţiei.

19. Cine poate funcţiona cu drept ca preşedinte sau conducător la studiile Cuvântului Domnului în grupă?

20. Este potrivit ca un Ionadab să-i conducă pe lucrătorii din grupă în serviciul de campanie, adică din casă în casă?

21,22. Cum ne dă raportul despre Noe şi membrii familiei sale un tablou despre „turma mică" şi mulţimea mare de oameni?

23,24. Arată ce înseamnă în tip îngrijirea profetică a „cetăţilor de scăpare".

25,26. În ce fel au ilustrat ajutorul şi privilegiul serviciului de care au avut parte ghibeoniţii atitudinea şi privilegiile clasei mulţimii mari de oameni?

27-29. Ce orânduire s-a făcut pentru serviciul prin Netinimi şi între ei? Pentru ce s-a făcut această îngrijire pentru ei? Ce învăţătură reiese din aceasta cu privire la serviciul şi privilegiile mulţimii mari de oameni?

30. Cum arată tabloul profetic cu Iosif şi fraţii săi vitregi relaţia dintre „turma mică" şi mulţimea mare de oameni?

31. Arată importanţa instrucţiunii arătată în *Geneza 45:24*.

32,33. Cum serveşte *Psalmul 122* ca îndrumare pentru cei ce se află în organizaţia lui Iehova?

34. Arată că relaţia şi mijlocirea lui Ebed-Melec faţă de Ieremia au fost profetice.

35. Cine sunt „fiica împăratului" şi „însoţitoarele fecioare" menţionate în *Psalmul 45:13-15* şi cum îşi are această scriptură profetică împlinirea?

36. Arată în această privinţă relaţia arătată în *Evrei 11:39,40*.

37,38. Pe cine reprezintă cei „zece oameni" şi „iudeul" din *Zaharia 8:23*? Cum îşi are împlinirea acest raport scriptural?

39, 40. Compară *Zaharia 8:20,21* şi *Isaia 2:3*, dovezi care arată spre clasa mulţimii mari de oameni, indicând motivul sau scopul refugierii lor.

41. Arată manifestarea prezentă a clasei „altor oi" în împlinirea parabolei despre oi şi capre.

42,43. Ce a fost „sărbătoarea corturilor"? Când şi cum a fost ea sărbătorită, şi cine a participat la ea? Arată semnificaţia ei profetică.

44,45. Ce se înţelege acum din vedeniile pe care apostolul Ioan le raportează în *Apocalips 7:9-15* şi *22:17*?

46,47. Cine vede şi cine nu vede împlinirea prezentă a lui *Apocalips 7:9*? De ce?

48. Ce reiese în mod evident, din scripturile precedente, cu privire la existenţa, relaţia, privilegiul şi responsabilitatea ambelor clase de „oi" ale Domnului, în timpul prezent?

Cuprins

NOUL NUME ŞI LUCEAFĂRUL DIMINEŢII PROMIS

Adresându-se congregaţiei din Pergam, Domnul face cunoscute două clase: una necredincioasă şi compromisă, şi una credincioasă şi adevărată, El fiind cel care le va separa una de cealaltă. Clasa adevărată va lua o poziţie fermă împotriva fiecărei părţi a organizaţiei Satanei, declarându-se de partea Domnului. Domnul, adresându-se apoi clasei credincioase, spune: „Celui care biruie îi voi da din mana ascunsă, şi îi voi da o piatră albă, iar pe piatră este scris un nume nou, pe care nimeni nu-l cunoaşte, decât cel care îl primeşte." – Rev. 2:17.

Singurul loc din Biblie în care cuvântul grecesc tradus aici prin „piatră albă" mai apare este în Fapte 26:10, unde apostolul Pavel spune: „Mi-am dat vocea [votul] împotriva lor"; el îşi dădea votul printr-o piatră sau pietricică, simbol al autorităţii sau al privilegiului de a vota. La venirea Domnului Isus la templul Lui Dumnezeu şi la găsirea unei clase credincioase, El vorbeşte despre membrii acesteia, numindu-i în mod colectiv „slujitorul credincios şi înţelept". El nu li se adresează acestora individual, ci ca unei clase. „Piatra albă" nu îi este dată vreunui individ, ci întregii clase slujitoare credincioase. Ea reprezintă un simbol al aprobării Lui Dumnezeu, sau al desemnării oficiale a acestei clase drept slujitor sau reprezentant al Său; Iehova votează pentru aceasta prin Isus Cristos, oferindu-i clasei credincioase favoarea Sa prin intermediul pietrei albe. Această desemnare oficială sau autorizată nu le este cunoscută decât celor care primesc piatra; cu alte cuvinte, ei primesc votul de aprobare al Lui Iehova. Limbajul textului este: „un nume […] pe care nimeni nu-l cunoaşte, decât cel care îl primeşte", ceea ce înseamnă că membrii clasei primesc piatra. Numele nou este scris în piatră, aceasta fiind clasa care primeşte votul sau aprobarea Lui Dumnezeu, şi căreia El îi oferă marele privilegiu de a asculta numele Său şi de a avea o înţelegere clară despre El şi scopurile Sale. Prin urmare, este stabilită o relaţie confidenţială între clasa credincioasă şi Iehova, iar membrii acestei clase primesc privilegiul de a înţelege scopul Lui Iehova şi de a-l transmite mai departe oamenilor. Astfel, există o corespondenţă apropiată, sau relaţie, între „piatra albă" şi Urimul folosit de către mai marii preoţi. (Num. 27:21; Neem. 7:65) Doar clasa preoţească, aleasă şi acceptată, se bucură acum de privilegiul de a avea o cunoaştere a înţelesului numelui Lui Iehova şi de a purta „noul nume" de „martori ai Lui Iehova". – Isa. 43:10-12; 62:2; 65:15.

Mana era o sursă divină pentru susţinerea vieţii. Când Isus se afla pe pământ El era Mana sau Pâinea care a coborât din ceruri. (Ioan 6:51) Acum El este Pâinea divină a Vieţii, şi fiind divin, este ascuns privirii oamenilor. De aici şi descrierea „mana ascunsă". El este Cel divin, oferit pentru ca rămăşiţele să se hrănească din El în aceste vremuri pline de lipsuri, însă El este ascuns celor care nu Îl iubesc pe Dumnezeu. El le dezvăluie acum rămăşiţelor acest lucru prin spiritul Său şi prin fulgerele Tatălui Său. „Mana" înseamnă literalmente „Ce este aceasta?" Mulţi dintre cei care pretind că sunt adepţii Lui Cristos nu înţeleg hrana şi băutura de care rămăşiţele se bucură, întrebând: „Ce este cu acest lucru publicat

Cuprins

acum de către Societate?" Doar rămăşiţele pot vedea adevărul prezent şi să se bucure în el. Ele se hrănesc cu acest ospăţ pregătit pentru ele în prezenţa duşmanului. Acest lucru explică de ce mulţi dintre cei care pretind că sunt adepţii Domnului nu văd adevărul prezent.

Clasa aprobată primeşte un nume nou, indicând atfel o relaţie confidenţială cu Domnul, relaţie pe care niciun om nu o poate încălca sau cunoaşte. „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi"; promisiunea Sa este aici de a stabili o relaţie apropiată şi confidenţială cu cei aprobaţi, iar toate împotrivirile care pot fi abătute asupra lor nu le pot distruge nicicum bunul nume pe care ei îl au cu Domnul. A avea un nume bun cu el este de preferat mai presus de toate bogăţiile. (Prov. 22:1) Aceştia se află cu adevărat în bucuria Domnului. Cei credincioşi, aduşi în perioada Elisei a bisericii, se bucură că pot propovădui venirea Împăratului şi a Împărăţiei Sale.

Fiul Lui Dumnezeu avertizează despre venirea unei judecăţi rapide şi sigure asupra celor care fac parte din biserica din „Tiatira", şi anume asupra celor care se află în starea simbolizată de Tiatira, oameni care nu sunt pe placul Domnului. (Rev. 2:18-29) Părerea autorităţii este că „Tiatira" înseamnă „fiică", ceea ce este susţinut de cuvintele versetului douăzeci. Lucrarea de propovăduire a adevărului a continuat să crească în timpul perioadei simbolizată de către profetul Ilie, fapt care a fost prevestit prin cuvintele (Vs. 19) „cele din urmă sunt mai multe decât cele dintâi." Totuşi, în acea perioadă de timp s-a dezvoltat o situaţie care nu era pe placul Domnului – o influenţă feminină opera în special asupra bătrânilor aleşi sau a liderilor bisericii, tinzând să îi îndepărteze pe soţi şi pe fraţi din adevărata slujire a Lui Dumnezeu şi să îi facă să se alăture organizaţiei Satanei. De aceea Domnul spune: „însă am ceva împotriva ta, fiindcă ai lăsat-o în pace pe acea femeie, Izabela, care îşi zice profetesă; iar ea îi învaţă şi îi induce pe slujitorii Mei să comită fornicaţie, şi să mănânce din lucrurile jertfite idolilor." – Vs. 20, Diaglott Empatic.

Izabela, soţia împăratului Ahab, îl influenţa într-un mod nepotrivit pe soţul ei. Ea se remarcă în Scripturi, în legătură cu Ilie. (1. Reg. 16:31; 19:1-3) Aceasta indică cu tărie că Tiatira simbolizează o condiţie existentă în biserică în timpul perioadei Ilie a acesteia. În acea perioadă mai ales, femeile au încercat să se facă remarcate şi influente în biserică, fiind încurajate de către unii lideri. Una dintre persoanele care semna iniţial articolele Societăţii Turnului de Veghere era chiar soţia preşedintelui acesteia; ea a insistat să editeze Turnul de Veghere, iar în momentul în care a întâmpinat rezistenţă, le-a făcut pe unele femei să urmeze o cale împotriva lucrării Domnului. Declaraţia scripturală, „acea femeie, Izabela, care îşi zice profetesă", se referă în mod cert la o influenţă feminină care a existat în biserică şi care a fost exercitată asupra liderilor sau bărbaţilor importanţi din rândurile acesteia.

Isus este autoritatea care a declarat că un om trebuie să Îl iubească pe Domnul mai mult decât îşi iubeşte soţia, sau orice altă făptură, altfel el nefiind vrednic de favoarea Domnului. (Luc. 14:26; Mat. 19:27-29) Atunci când influenţa

Cuprins

unei femei – fie ea soţie, iubită, mamă sau soră – îl face pe un bărbat să devieze de la credinţă şi de la o slujire deplină a Domnului, acea influenţă nu numai că este greşită, ci va şi conduce spre distrugere. Domnul aseamănă aceasta cu influenţa greşită exercitată de Izabela asupra împăratului, influenţă care în cele din urmă a dus la distrugerea amândurora. Această scriptură (Vs. 20) nu se poate referi la Babilon deoarece Dumnezeu nu i-a oferit organizaţiei diavolului „timp să se căiască" (Vs. 21); ea se referă la o condiţie inadecvată care există în biserică, şi anume la influenţa exercitată de femei într-un mod greşit, situaţia fiind ilustrată de către Izabela.

Mereu au existat şi continuă să existe femei bune în biserică, ele îndeplinind sarcinile care le-au fost oferite de către Domnul. Întotdeauna au existat şi alţii care au încercat să facă ceva pentru care nu erau autorizate. Femeile bune slujesc drept martore ale Domnului. Celelalte încearcă să le dicteze bărbaţilor ce ar trebui să facă.

Este un fapt bine cunoscut de către mulţi că înainte de venirea Domnului la templu, anumite femei din biserică au exercitat o mare influenţă asupra bărbaţilor care erau lideri, determinându-i să facă un compromis cu organizaţia Satanei şi să refuze să aibă o poziţie fermă şi clară de partea Domnului şi a intereselor Împărăţiei Sale pe pământ. De asemenea, femeile, prin influenţa lor negativă, i-au determinat pe lideri sau pe bătrânii aleşi să refuze să „ţină Capul", să devină încăpăţânaţi şi să urmeze o cale contrară acordului făcut cu Dumnezeu. Ei au fost dominaţi de către o pasiune sau influenţă străină de Cuvântul Lui Dumnezeu. Chiar şi până în prezent, aceeaşi influenţă încearcă să interfereze cu lucrarea Domnului. Totuşi, situaţia a fost cu adevărat însemnată în timpul perioadei Ilie a bisericii. În acea perioadă, cursurile erau organizate de către femei, tot ele fiind cele care pregăteau lecţiile, predicile şi discursurile pentru bătrânii aleşi şi care îi îndrumau pe aceştia ce să spună. Femeile ambiţioase din biserică şi-au influenţat soţii, sau pe unii dintre confraţii lor mai slabi, să le îndeplinească propriile dorinţe cu privire la organizaţie sau la conducerea bisericii. Femeile din biserică au recurs la linguşirea liderilor sau a bătrânilor, pentru a-i putea influenţa. Este indiferent dacă acest lucru a fost făcut cu bună ştiinţă sau nu, deoarece el arată cum Satana încearcă să destrame organizaţia Domnului, fapt prevăzut şi prezis de către El. Domnul a arătat în mod clar că femeia îşi are propriul loc în biserică, însă rolul ei nu este de a-l învăţa pe bărbat, sau de a încerca să îl influenţeze în îndeplinirea îndatoririlor sale în slujba Domnului. Femeile din biserică i-au influenţat pe soţii lor, ori pe alţi membri, să facă compromisuri în ceea ce priveşte lucrarea Lui Dumnezeu, pentru a-şi putea satisface anumite dorinţe egoiste sau ambiţii. Regula adevărată este aceea că în momentul în care Domnul pune un bărbat într-o poziţie de a-L sluji, el nu Îl poate mulţumi pe Domnul şi să devieze de la acea cale în acelaşi timp, din cauza unei influenţe, în special dacă aceasta vine din partea unei femei. Pavel a lăudat serviciul credincios al femeilor în biserică, însă a avertizat despre calea lor nepotrivită.

Cuprins

Domnul a anunţat că „această lucrare de nelegiuire” nu va prospera, ci că în momentul venirii Sale la judecată le va declara pe toate acestea „lucrări moarte”. (Evr. 9:14) „Iată! O arunc într-un pat de boală.” (Vs. 22, Roth.) Trupul Izabelei a fost devorat de căţei. Cei pe care ea îi simbolizează sunt aruncaţi într-un pat după care tânjesc, iar toţi cei care se lasă pradă influenţei lor şi care nu se căiesc, vor fi aruncaţi într-o mare suferinţă. (Vs. 22) Acest necaz se pare că i-a lovit pe toţi cei care s-au lăsat influenţaţi într-un mod greşit de femei; aceştia nu înalţă cântece de slavă pentru Iehova, ci plâng în suferinţă. „Iată, slujitorii Mei vor cânta de bucurie, însă voi veţi plânge din cauza durerii inimii voastre, şi veţi urla din cauza mâhnirii spiritului vostru.” – Isa. 65:14.

În prezent, cei unşi observă că de-a lungul timpului au existat persoane îndepărtate de Domnul şi de slujirea Sa de către o influenţă feminină exercitată în diverse feluri, văzând totodată că cei care au urmat această cale greşită au ajuns la sfârşitul serviciului lor iar lucrările lor sunt moarte. (Vs. 23) În legătură cu acest lucru Domnul a spus: „şi toate bisericile vor şti că Eu cercetez rinichii şi inima; şi vă voi da tuturor după faptele voastre.” (Vs. 23) Ştim cu toţii că Domnul Isus este Capul bisericii, iar calea pe care El a conturat-o trebuie urmată; în plus, El ştie motivele care influenţează acţiunile tuturor. Aceste cuvinte dovedesc în continuare că „toate bisericile” (inclusiv cea din Pergam şi Tiatira) trebuie să existe simultan, în momentul în care mesajul se aplică; prin urmare, mesajul către biserică nu poate şi nu acoperă o perioadă lungă de timp (de pe vremea apostolilor şi până în prezent), ci ea se aplică doar la cea de-a doua venire a Domnului. Înţelegerea sa poate fi avută doar după ce Domnul vine la templul Său pentru judecată.

Poate fi văzut acum că în special bărbaţii care sunt lideri s-au compromis cu organizaţia diavolului, ei fiind deci cei care au comis „fornicaţie”, după cum este menţionat mai sus. Poate fi pusă întrebarea: „Cum sunt femeile, mai ales cele din biserică, tentate de către diavol?” Răspunsul este că ele au fost folosite într-o manieră specială, pentru a-i seduce pe slujitorii bisericii prin exercitarea greşită a influenţei lor, făcându-i astfel pe aceştia să fie vinovaţi de o relaţie ilicită cu organizaţia diavolului şi de o compromitere cu aceasta pentru propria lor întreţinere. O femeie care îşi influenţează soţul să slujească una din părţile organizaţiei diavolului, pentru a se bucura de tihnă şi de confort în treburile de acasă, sau în alte lucruri asemănătoare, înseamnă că îl influenţează pe acesta într-un mod greşit. Atunci când Domnul îi oferă soţului oportunitatea de a-L sluji, soţia – dacă Îi este devotată Domnului, ar trebui să fie atentă să nu stea sub nicio formă în calea slujirii, ci să coopereze orice mod posibil, deoarece cel mai mare privilegiu acordat unei persoane este acela de a-L sluji pe Dumnezeu şi pe Cristos. Apoi Domnul vorbeşte de cei care nu au căzut pradă influenţei greşite, ci şi-au păstrat cu hotărâre loialitatea faţa de El: „Nu voi pune peste voi altă povară. Totuşi, ţineţi cu tărie la ce aveţi, până vin eu.” (Vs. 24, 25) Promisiunea Domnului este că lucrătorii „Izabela” vor fi separaţi de către cei unşi ai Săi, după care El va veni la templu pentru judecată. Până atunci, lor li s-a spus să ţină cu tărie la credinţă, iubire şi la ministeriatul oferit, luptând întotdeauna pentru credinţă oferită

Cuprins

prima dată sfinţilor. Apoi El adăugă cuvinte de încurajare pentru cei credincioşi: „Iar celui care biruie, şi păstrează căile Mele până la sfârşit, îi voi da putere peste naţiuni, iar el le va conduce cu un toiag de fier; ele vor fi sparte în bucăţi, asemeni vaselor unui olar, aşa cum am primit şi eu autoritate de la Tatăl meu.” – Vs. 26,27.

A păstra lucrările Sale „până la sfârşit” înseamnă a le păstra până la un sfârşit care vine după ce „această evanghelie a Împăratului a fost propovăduită întregii lumi drept mărturie”. Văzând că biserica se află acum într-o perioadă în care membrii ei au o întrezărire a viitorului apropiat, aceste cuvinte ale Lui Isus nu indică oare că rămăşiţelor biruitoare le va fi permis să vadă organizaţia Satanei spartă în bucăţi, iar astfel ele să aibă o lucrare pe pământ spre glorificarea numelui Lui Iehova? Se pare că Iehova i se adresează aceleiaşi clase biruitore, care este membră a Sionului, atunci când spune prin intermediul profetului Său: „Ridică-te şi treieră, O, fiică a Sionului, căci îţi voi schimba cornul în fier şi copitele în aramă şi vei face pulbere multe popoare; iar câştigul lor i-l vei dedica Domnului, iar bogăţiile lor să le închini Domnului întregului pământ.” – Mic. 4:13.

Celor biruitori le este spus apoi că vor avea o poziţie de onoare cu „Luceafărul de Dimineaţă” – deci cu Isus Cristos înveşmântat în glorie: „şi îţi voi da Luceafărul Dimineţii.” (Vs. 28; dar şi 22:16) „Luceafăr” înseamnă prinţ, care este unul dintre titlurile date preaiubitului Fiu al Lui Dumnezeu. El este „Prinţul Păcii”, iar pe umerii Săi se află guvernarea lumii. Iar acum, pentru încurajararea tuturor rămăşiţelor credincioase din biserică, aflate pe pământ, Domnul le dezvăluie toate aceste adevăruri. Astfel, rămăşiţele înalţă cu bucurie pentru Iehova noul cântec.

EXPERIENŢE FOARTE INTERESANTE CU ECHIPAMENTUL DE SUNET

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Vei fi interesat să auzi cum maşina de sunet şi fonograful distrug fortăreaţa duşmanului. După ce l-am contactat pe unul dintre slujitorii izolaţi ai Domnului, el mi-a spus că împotrivirile erau mult prea mari în oraşul său, pentru a putea fi purtată o mărturie din uşă în uşă, iar şeful poliţiei era foarte înverşunat. (Ei nu au auzit niciodată maşina de sunet sau fonograful.) Ei bine, Sâmbătă, în momentul în care aproape toată lumea vine în oraş, am pus maşina de sunet să meargă timp de două ore. În jur de 1500 de persoane au auzit vestea bună a împărăţiei. Opt au venit până la maşina de sunet şi şi-au exprimat părerea. Două dintre acestea erau spanioli, iar ele ne-au rugat să punem un program în spaniolă într-o mare aşezare de-a lor. Am făcut acest lucru a doua zi.

Am pornit apoi fonografele în majoritatea caselor şi a magazinelor din zona afacerilor, terminând oraşul luni seara. Am mers atât de departe încât am pornit fonografele pe străzile oraşului, având în jurul fiecăruia câte cincisprezece

Cuprins

ascultători, iar o dată le-am pornit chiar şi în faţa secţiei de poliţie, plasând două volume legate, şase broşuri şi o Biblie.

Luni, în timp ce fonograful era pornit, un bărbat a venit la noi şi ne-a spus cum cu o zi în urmă, în una dintre cele mai mari biserici a existat un mare tam-tam în legătură cu mesajul nostru. Predicatorul i-a spus turmei sale că un grup de oameni cutreierau ţară, sunând la uşile oamenilor cu publicaţii pline de minciuni (el a menţionat că numele autorului este J.F.R.). Predicatorul interpreta într-un mod eronat publicaţiile, citând declaraţii făcute de către tine în alte articole. Un bărbat s-a ridicat şi a spus că are doisprezece dintre cărţile respective, şi că în niciuna nu a citit astfel de citate. Apoi, o femeie s-a ridicat şi a spus: „Am mai multe dintre cărţile acestea, şi fiecare se potriveşte cu Biblia mea." Satana a fost depăşit, iar Adevărul merge înainte.

O altă experienţă dintr-un centru administrativ: în timpul unui prim episod dintr-o serie de programe de sâmbătă după-masă, un predicator baptist a venit la maşina de sunet şi m-a rugat să citesc parabola despre „omul bogat şi Lazar", prin care să dovedească că are dreptate în ceea ce priveşte doctrina focului arzător din iad. I-am spus că aceea era o parabolă şi că nu a înţeles-o. Chiar atunci s-a apropiat un bărbat iar predicatorul şi-a luat tălpăşiţa. Bărbatul a spus: „Chiar mă pregăteam să îl dau în vileag dacă încerca să pornească ceva pentru că în urmă cu două săptămâni jucam zaruri cu el. L-am întrebat dacă este potrivit să facă acest lucru, iar el mi-a răspuns că un predicator trebuie să se recreeze cumva."

Brutarul din acest oraş a citit cartea *Bogăţiile*. Când am intrat să îmi iau pâinea, un predicator se afla şi el acolo pentru pâinea sa. Brutarul mi-a dat banii înapoi şi mi-a spus să îi păstrez, iar banii predicatorului i-a încasat. Predicatorul m-a întrebat apoi dacă maşina de sunet de afară este a mea. I-am răspuns că îi aparţine Lui Ieohova. Apoi m-a întrebat cât costă. I-am spus că nu este de vânzare. Apoi a spus: „Dacă noi baptiştii am avea ceva asemănător, am ajunge undeva." I-am spus să citească această carte – *Bogăţiile* – şi că va ajunge undeva mult mai repede. El a luat cartea şi a promis să o citească. Am aflat mai târziu că şi-a pierdut atribuţiile din biserică.

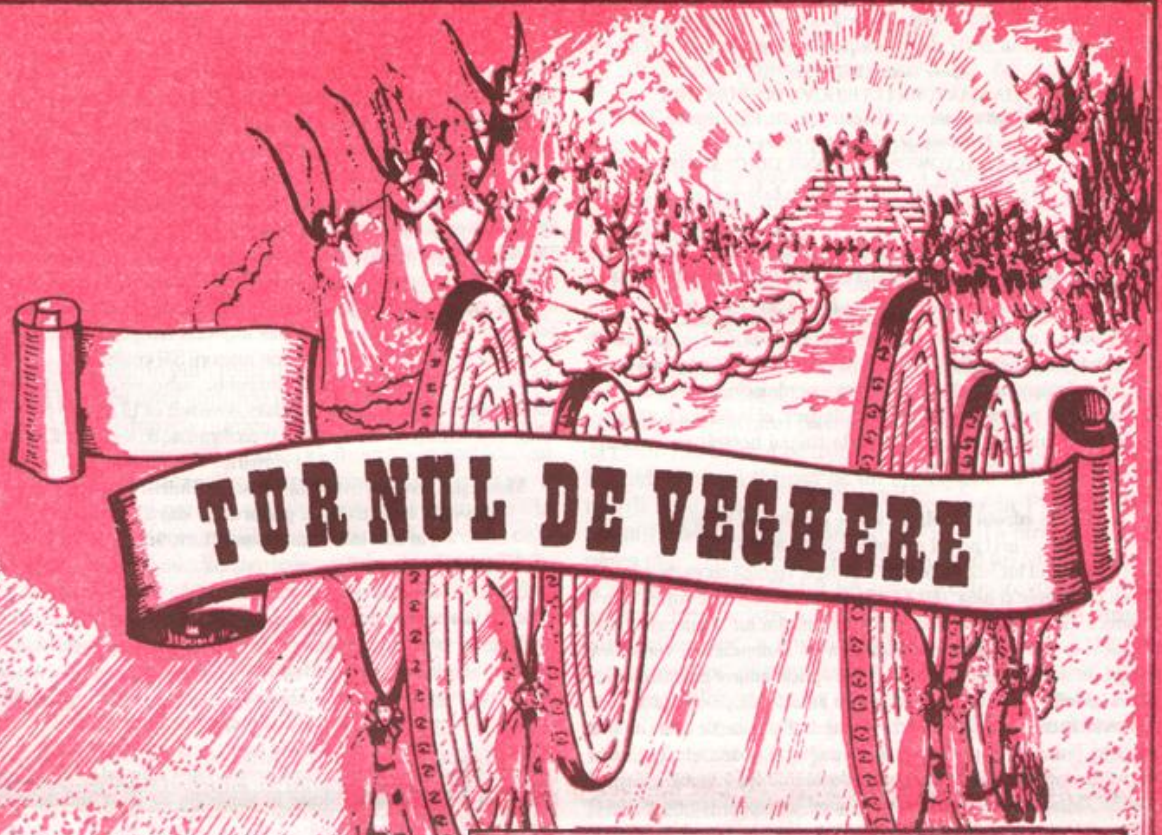
Am fost rugaţi apoi să ducem maşina de sunet la o biserică, în Duminica Pastorală. Erau 250 de persoane prezente. Când am ajuns la biserică, ea încă îşi desfăşura programul. Apoi am mers în spatele bisericii şi l-am auzit pe predicator spunând: „Văd că Maşina Împărăţiei a sosit. V-ar plăcea tuturor să aveţi o pauză de treizeci de minute, sau să îl ascultaţi pe Diaconul Aşa-şi-Aşa predicând pentru încă jumătate de oră?" Cu toţii au votat pentru pauză.

Cu toţii mi se alătură pentru a-ţi transmite dragostea noastră Creştină, şi fie ca Iehova să continue să te binecuvânteze din belşug şi să te păstreze credincios până la sfârşit.

Fraţii tăi slujitori din cea mai mare lucrare a tuturor timpurilor,

Grupa HOWARTH-STILLS-BOURGEOIS, *Pionieri*.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 SEPTEMBRIE 1937 Nr. 17

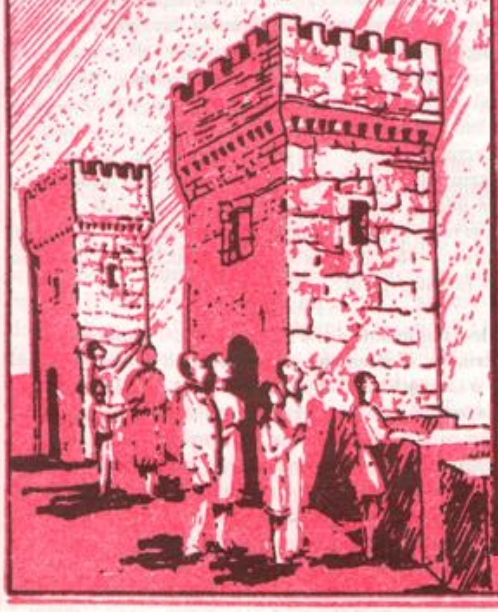
Cuprins:

LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA I - Pag.451

CEA MAI MINUNATĂ ÎNVIERE - Pag.469

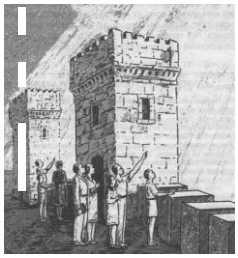
URÂCIUNI - Pag.472

ÎNGRIJIREA LUI IEHOVA AJUNGE LA TIMP - Pag.475

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Septembrie 1937** **Nr. 17**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo” – Ier. 7:14

Partea I

Iehova Îşi face cunoscut scopul de a Îşi îndeplini lucrarea specifică, pe care o denumeşte „lucrarea Lui ciudată”; care va fi urmată apoi de fapta Sa, numită „fapta Lui ciudată”. (Isa. 28:21) Ceea ce le-a făcut Dumnezeu la Şilo persoanelor cu care a încheiat legământul, prevesteşte şi prezice ce le va face El creştinilor declaraţi, şi anume religioniştilor, care au preluat numele Dumnezeului Iehova şi pe cel al Lui Isus Cristos, dar care I-au fost necredincioşi Domnului şi I-au defăimat sfântul nume. Prin preluarea numelui Lui Iehova şi prin asumarea de a-L servi prin Isus Cristos, acei oameni sunt implicaţi într-un legământ cu Domnul, şi sunt responsabili de a-I îndeplini voia. Aroganta organizaţie ierarhică catolică îşi asumă această poziţie, susţinând că ei sunt Biserica Lui Dumnezeu şi oamenii aleşi de El; această organizaţie preluând conducerea religiei organizate, denumită în mod greşit de către ei – şi alţii – „religia creştină”. În prezent, aşa numiţii protestanţi, şi chiar şi evreii, cooperează şi sprijină organizaţiile romano-catolice, practicându-şi religia împreună. Ceea ce s-a întâmplat la Şilo îi priveşte în special pe aceia care Îi sunt devotaţi cu adevărat Dumnezeului Iehova, odată ce aceştia au înţeles că Dumnezeu a prevestit şi prezis scopul Său în ceea ce priveşte religia organizată.

2. Iehova l-a trimis pe Ieremia în Ierusalim pentru a-i avertiza pe israeliţi; mesajul proclamat de Ieremia la porunca Lui Iehova fiind o „lucrare ciudată” pentru cei care se credeau poporul favorit. Echivalentul din prezent îl constituie trimiterea slujitorilor Săi credincioşi, pe care El i-a făcut martorii Săi, pentru a transmite mesajul Său de avertizare creştinilor declaraţi, cunoscuţi şi sub denumirea de „creştinătate”, şi pentru a face cunoscută voia Lui Dumnezeu de a-i pedepsi în momentul Armaghedonului pe toţi cei care I-au fost necredincioşi. Faptele făcute de către martorii Lui Iehova, în numele Dumnezeului Iehova şi în numele Lui Isus Cristos, par în ochii religioniştilor o „lucrare ciudată”, care le este de neînţeles. Iehova şi-a îndeplinit mesajul de avertizare distrugându-i pe israeliţii care susţineau că îndeplinesc voia Sa, conform legământului, iar aceasta prevesteşte „fapta Lui ciudată” care va avea loc la sfârşitul domniei lui Satan. Odată ce a fost dat acest avertisment creştinătăţii, care practică în mod organizat „religia creştină”, Iehova Îşi va îndeplini prezicerea prin distrugerea acestei

Cuprins

organizaţii ipocrite, ceea ce pentru mulţi va părea un „fapt ciudat”, şi va fi de neînţeles tuturor persoanelor, excepţie făcând acele persoane care Îi sunt devotate pe deplin Dumnezeului Iehova. Aşadar, prin „lucrarea Sa ciudată” se înţelege mesajul Său de avertizare; iar „fapta Sa ciudată” este îndeplinirea sentinţei Sale, în momentul Armaghedonului, în care toate organizaţiile religioase, şi toate celelalte organizaţii nesfinte ale lumii, care îl au pe Satan drept dumnezeu, vor fi distruse.

3. „Turnul de Veghere” încearcă acum să organizeze un studiu al diferitelor părţi ale profeţiilor Lui Iehova, transmise prin Ieremia la porunca Sa, pentru a le fi de mângâiere şi de folos oamenilor Lui Dumnezeu, care încearcă cu devotament să îşi păstreze integritatea faţă de El. Acest studiu cuprinde în special capitolele şapte, douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte şi douăzeci şi opt din Ieremia. Considerăm că o analiză detaliată a acestei profeţii îl va face pe cel care studiază Cuvântului Lui Dumnezeu să înţeleagă mai bine sarcinile şi obligaţiile pe care Domnul le are pentru oamenii din prezent cu care a făcut legământul, iar aceştia îşi vor da seama care sunt privilegiile de a-L sluji cu credinţă. Pe parcursul acestui studiu, aceste cuvinte inspirate ale profetului trebuie ţinute minte, şi anume: „Pentru că tot ceea ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, ca prin răbdarea şi mângâierea Scripturilor, să avem speranţă.” (Rom. 15:4) Cititorul obişnuit va considera acest studiu ca fiind obositor, dar cei care îi sunt cu adevărat devotaţi Lui Dumnezeu şi Împăratului Său, vor descoperi „hrana la vremea hotărâtă”, oferită de către Domnul, şi îşi vor găsi astfel fericirea. Studiile profeţiilor, publicate în „Turnul de Veghere”, au ca scop, în primul rând, de a le permite rămăşiţei să înţeleagă mai bine relaţia lor cu Atotputernicul, iar apoi să se folosească de cunoştinţele acumulate pentru a le lumina pe persoanele cu bunăvoinţă care îşi doresc să Îl cunoască pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos. Persoanele cu care Iehova a încheiat legământul, sunt puse acum la o grea încercare pentru a-şi dovedi integritatea, şi este clar că Iehova le oferă lor o înţelegere mai bună a profeţiei Sale, pentru a le da putere şi speranţă.

Anatot

4. Pe teritoriul lui Beniamin se afla unul dintre oraşele acordate preoţilor, care, prin urmare, purta denumirea de „oraşul preotului”. (Ios. 21:18, 1. Cron. 6:60). Hilchia, unul dintre preoţii care locuiau acolo, a avut un fiu numit Ieremia. Înţelesul acestui nume este „ridicat de Iehova”, sau „Iehova stabileşte”, sau „înălţat de Iehova”. Pe când era încă un tânăr, Iehova l-a numit pe Ieremia într-o poziţie de responsabilitate, iar în calitate de slujitor al Său, i-a fost poruncit să înfăptuiască o lucrare anume. Faptul că Iehova l-a ales şi destinat pe Ieremia, încă de dinainte ca acesta să se nască, este susţinut de următoarea afirmaţie: „Înainte de a te fi zămislit în pântecele mamei tale, te cunoşteam; şi înainte ca tu să fi ieşit din pântecele ei, te-am sfinţit; şi Eu te-am făcut proroc peste neamuri.” (Ier. 1:5) Ieremia era modest şi smerit, ştiind încă de la început îndatoririle care i-au fost lăsate.

5. Smerenia nu înseamnă a fi intimidat în prezenţa altora. Smerenia înseamnă o dorinţă de a învăţa, şi o stare de permanentă vigilenţă, pentru a putea

Cuprins

afla care este voia Lui Dumnezeu. Mulţi dintre cei care se pare că s-au dedicat în a îndeplini voia Lui Dumnezeu, au o dificultate în a învăţa ce înseamnă smerenia. Doar cei smeriţi vor vedea şi înţelege cu adevărat instrucţiunile provenite de la organizaţia Lui Dumnezeu, fiind gata în orice moment să le îndeplinească.

6. Când Ieremia I-a spus Domnului că nu era „decât un copil", acest lucru poate însemna că înainte să fi împlinit vârsta necesară pentru a sluji ca preot, Iehova i-a încredinţat lui Ieremia unele sarcini minore cu privire la templu, iar el nu s-a considerat pregătit să preia responsabilităţi mai mari. Dar, când a sosit momentul hotărât de Dumnezeu, pentru ca Ieremia să îşi înceapă lucrările profetice, El i-a spus să îşi uite vârsta şi să ţină minte că el este slujitorul Celui Preaînalt, care trebuie să aibe încredere în Dumnezeu şi să facă cum îi este poruncit. „Dar Domnul mi-a zis: „Nu spune „sunt doar un copil" pentru că tu te vei duce la toţi aceia la care te voi trimite, şi orice îţi voi porunci Eu, tu vei zice." (Ier. 1:7) În acest moment este demonstrată smerenia lui Ieremia; şi anume, că el era dispus să înveţe şi dornic să afle ceea ce trebuie să facă. În mod evident Iehova l-a avertizat pe tânărul Său slujitor că făţarnicii i se vor opune cu vehemenţă, spunându-i: „Nu-ţi fie teamă de feţele lor: pentru că Eu sunt cu tine ca să te scap, spuse Domnul." (Ier. 1:8) Domnul i-a oferit siguranţă lui Ieremia, iar acesta a acceptat cu smerenie instrucţiunile primite, bazându-se pe Cel Preaînalt. „Apoi Domnul Şi-a întins mâna, şi mi-a atins gura. Iar Domnul mi-a zis: „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta." (Ier. 1:9) Ieremia a mers mai departe, cu putere de la Dumnezeu. În acea perioadă, israeliţii din Ierusalim se îndepărtaseră de poruncile Lui Iehova şi urmau învăţăturile oamenilor, iar liderii lor fiind foarte religioşi şi superstiţioşi. Împrejurările existente pe vremea lui Ieremia, corespund acelora care există în prezent. Ieremia, fiind unul dintre slujitorii credincioşi ai Domnului, i-a înfăţişat pe rămăşiţă care acum fac parte din clasa „servului credincios", care nu îşi pierd credinţa nici măcar în faţa morţii. La fel cum Ieremia a întâmpinat foarte multă rezistenţă din partea făţarnicilor de atunci, aşa şi acum, slujitorilor credincioşi ai Lui Iehova li se opun religioniştilor creştinătăţii. Această înseamnă că acei oameni, ca servitori ai diavolului, luptă împotriva Lui Dumnezeu, opunându-se cu tărie lucrării „servului credincios".

7. Ieremia a fost trimis să facă nu voia sa, ci voia Domnului. Iehova i-a spus lui Ieremia: „Iată, te pun astăzi peste neamuri şi împărăţii, ca să îndepărtezi şi să înlături, să distrugi şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti." (Ier. 1:10) Lucarea în care martorii Lui Iehova sunt implicaţi în prezent, nu este lucrarea lor, ci lucrarea Domnului, martorii îndeplinind îndatoririle care le-au fost încredinţate, fără a avea vreun merit personal. Sarcina dată lui Ieremia era una de mare amploare, Dumnezeu poruncindu-i să „îndepărteze şi să înlăture, să distrugă şi să nimicească, să zidească şi să sădească". În acelaşi fel Îşi trimite Iehova clasa slujitoare din prezent, dându-le misiunea de a declara „ziua răzbunării Dumnezeului nostru" şi de a-i „mângâia pe toţi cei întristaţi." (Isa. 61:2) În îndeplinirea acestei lucrări, ei nu se angajează într-o luptă fizică. Datoria lor este definită de către apostol, care sub inspiraţie divină a scris: „Pentru că armele luptei

Cuprins

noastre nu sunt lumeşti, ci sunt puternice prin Dumnezeu, pentru a surpa zidurile." (2. Cor. 10:4) În prezent, proclamarea Cuvântului Lui Dumnezeu presupune înlăturarea, îndepărtarea şi distrugerea zidurilor pe care diavolul le-a înălţat prin religie şi prin religionişti, şi în acelaşi timp, lucrarea înfăptuită aduce mângâiere şi ajutor acelora întristaţi, şi construieşte o clasă de persoane sincere care Îl caută pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Lucrarea lui Ieremia a prevestit şi prezis lucrarea clasei slujitorilor Lui Dumnezeu din prezent; şi, ştiind aceasta, cei care se angajează în servirea Lui Iehova, fac acest lucru cu zel şi bucurie, importante pentru Casa Lui Dumnezeu. Asemănarea izbitoare dintre îndatoririle şi lucrarea lui Ieremia, şi lucrarea martorilor Lui Iehova, va rezulta dintr-un studiu detaliat al profeţiei Sale, fiind astfel încurajatoare şi utilă clasei slujitorilor, pentru că reprezintă „hrana la momentul hotărât", oferită lor de către Dumnezeu.

Porunca

8. Tânărul profet a primit ordinele de la Iehova, şi trebuie să se supună lor, indiferent de opoziţia pe care o va întâmpina. În calitate de slujitor credincios, el nu trebuie să vadă nimic altceva decât poruncile Lui Dumnezeu. Făţarnicii au luptat împotriva lui Ieremia, deoarece el Îl reprezenta pe Iehova, iar ei îl reprezentau pe diavol, întorcându-se spre venerarea diavolească. Iehova i-a spus lui Ieremia: „Iar Eu Îmi voi rosti judecăţile împotriva lor, din cauza tuturor păcatelor lor, pentru că M-au părăsit, şi au ars tămâie pentru alţi dumnezei, şi s-au închinat înaintea lucrării săvârşite de ei." (Ier. 1:16) Sosise momentul ca Dumnezeu să îi informeze pe acei religionişti, care fuseseră de acord să facă voia Sa, dar care Îi fuseseră necredincioşi, de ceea ce avea să li se întâmple; la fel şi în prezent, a sosit momentul ca Iehova să le aducă la cunoştinţă religioniştilor, care susţin că Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, care sunt judecăţile Sale împotriva lor şi când anume vor fi pedepsiţi. Ieremia nu trebuie să ezite, ci să înainteze cu putere de la Dumnezeu; din acest motiv, Domnul Dumnezeu i-a spus: „De aceea, tu încinge-ţi coapsele, şi ridică-te, şi spune-le lor tot ceea ce îţi poruncesc: nu te îngrozi în faţa lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor." – Ier. 1:17.

9. Ieremia, fiind încrezător şi supus Lui Dumnezeu, primise cu siguranţă protecţia Lui. „Iată, în această zi, ţi-am făcut o cetate apărată, un stâlp de fier şi ziduri de aramă, împotriva întregii ţări, împotriva împăraţilor lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoţilor lui, şi împotriva oamenilor ţării." (Ier. 1:18) În prezent, martorii Lui Iehova trebuie să ia exemplu şi să nu şovăie sau să nu se compromită, din cauza rezistenţei manifestate împotriva lor de către reprezentanţii lui Satan; ei trebuie să înainteze cu puterea Lui Dumnezeu, bazându-se pe deplin pe El. Aceasta este ziua judecăţii Lui Dumnezeu, iar martorii săi credincioşi trebuie să declare judecăţile Sale cu încredere şi curaj. – 1. Ioan 4:17,18.

10. Ieremia ştia că va trebui să lupte, iar duşmanii nu vor izbuti în faţa sa: „Iar ei vor lupta împotriva ta, dar ei nu vor izbuti să te învingă, căci Eu sunt cu tine – spune Domnul – ca să te scap." (Ier. 1:19) În acelaşi fel, în prezent, martorii Lui

Cuprins

Iehova ştiu că trebuie să lupte, Dumnezeu poruncindu-le: „Sculaţi-vă [...] împotriva ei in luptă.” (Obad. 1) În acelaşi timp, Dumnezeu i-a asigurat pe cei credincioşi Lui că nu vor fi copleşiţi de duşman, pentru că ei sunt conduşi de Isus Cristos, Luptătorul victorios, şi că sunt protejaţi de către Cel Preaînalt. Lăsaţi ca ierarhia romano-catolică, şi cohorta lor de susţinătorii religioşi, să facă ce îşi doresc împotriva lucrării Lui Iehova, care este acum înfăptuită de către slujitorii Lui credincioşi. La momentul hotărât, Dumnezeu va arată că duşmanul va suferi o înfrângere totală, iar din această cauză le spune slujitorilor Săi: „Fiţi puternici întru Domnul, şi în puterea măreţiei Sale.” – Efes. 6:10,12.

11. Cu aceste observaţii preliminare, începem studiul profeţiei, aşa cum apare ea în capitolul şapte. Ieremia, ascultător şi gata să se supună, a luat aminte la poruncile Domnului. „Cuvântul care a venit pentru Ieremia din partea Domnului, spunând: Stai în poartă Casei Domnului, şi proclamă acolo acest cuvânt şi spune: „Ascultati Cuvântul Domnului, voi toţi ai lui Iuda, care intraţi pe aceste porţi ca să Îl slujiţi pe Domnul.” – Ier. 7:1,2.

12. Lui Ieremia nu i-a fost poruncit să meargă pe la casele oamenilor, sau pe la biserici, şi acolo să îşi bată mesajul în cuie, ci, i-a fost poruncit să stea la porţile templului, unde putea să îşi facă mesajul auzit persoanelor care intrau şi ieşeau din templu. Aceasta avea loc în timpul domniei păcătosului împărat Ioiachim, şi „casa” menţionată, era casa Domnului doar prin denumire, deoarece evreii abandonaseră poruncile Dumnezeului Iehova şi deveniseră religionişti, continuând să practice ceremonii religioase în templu. Ei erau angajaţi într-o formă de venerare care se opunea poruncilor Domnului. „Casa Lui Dumnezeu”, menţionată în această profeţie, îi înfăţişează pe făţarnicii din prezent, şi locul unde aceştia îşi desfăşoară activitatea, organizaţi şi practicând ceremonii religioase în numele Domnului Dumnezeu, dar care de fapt contravin poruncilor Sale. Biserica romano-catolică, şi clerul care o sprijină, au preluat conducerea complăcându-se în forme de venerare şi ceremonii religioase, la care foarte mulţi oameni participă, dar care sunt de neconceput în ochii Lui Dumnezeu.

13. Lui Ieremia i s-a poruncit să îşi ia poziţia în „poarta Casei Domnului”, iar acea poziţie prezice că martorii Lui Iehova trebuie să iese în lume, în auzul şi văzul religioniştilor, şi să proclame fără frică mesajul Lui Iehova, după cum El a poruncit. Ei nu trebuie să îşi asume meritul pentru aceasta, ci să spună: „Ascultaţi Cuvântul Domnului”. Nimeni nu va spune: „ascultaţi cuvintele spuse de om”, ci „ascultaţi ce are Cuvântul Lui Dumnezeu de spus”. Aceasta este lucrarea Lui Iehova, o „lucrare ciudată” în ochii făţarnicilor care se auto-intitulează „creştini”.

14. În plus, Ieremia trebuia să proclame mesajul Lui Dumnezeu, fără să ceară întâi voie de la preoţii templului. La fel şi în prezent, martorii Lui Iehova trebuie să proclame mesajul adevărului Lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte numele şi Împărăţia Sa, fără să îşi ceară permisiunea de la cler, şi fără să ceară o autorizaţie de la poliţie. Dacă oricare dintre aceia care intrau sau ieşeau din templu, ar fi fost oamenii adevăraţi ai Domnului, ei ar fi auzit şi recunoscut mesajul proclamat de Ieremia, ca fiind adevărat. Astfel, şi în ziua de astăzi, dacă cineva

Cuprins

face parte din acele organizaţii religioase, dar Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, va auzi şi va lua aminte la mesajul de avertizare care care provine de la Dumnezeul Iehova, şi care este făcut cunoscut prin intermediul martorilor Săi, şi îl va recunoaşte şi accepta drept adevăr, îndepărtându-se de organizaţiile religioase, fiind primit astfel într-un loc sigur, unde va avea parte de mângâiere.

15. Cu mulţi ani înainte ca profeţia lui Ieremia să fie făcută, cele zece seminţii ale Israelului au fost ispitite şi atrase în captivitate. Iuda a fost seminţia care a rămas în Palestina, şi care a continuat să practice venerarea în templu. Seminţia lui Levi slujea acolo, existând şi alte seminţii care au venit la templu, dar Iuda era seminţia predominantă. Lui Ieremia i-a fost poruncit să spună: „Ascultaţi Cuvântul Domnului, voi toţi ai lui Iuda." În acest fel au fost înfăţişaţi făţarnicii zilelor noastre, care în mod fals se denumesc învăţători ai „religiei creştine" sau ai „creştinătăţii", şi care susţin că îşi ocupă poziţia de conducere „din mila Lui Dumnezeu". Acestora le este dată oportunitatea de a auzi mesajul de avertisment al Domnului.

16. Ierarhia romano-catolică a preluat conducerea practicării religiei, fiind urmaţi de mulţi alţi făţarnici. „Creştinătatea" constă în acei oameni care susţin că Îl urmează pe Isus Cristos, dar care nu o fac, şi care dimpotrivă, practică o religie sau un formalism al diavolului, pe care în mod eronat îl denumesc „religia creştină". Aceşti oameni sunt cei care trebuie avertizaţi şi să primească mesajul Lui Dumnezeu.

17. Israelul a fost poporul ales de către Dumnezeu. Practicanţii aşa numitei „religii creştine" susţin că ei sunt oamenii aleşi de Dumnezeu, pentru că I-au preluat numele. Lui Ieremia i-a fost poruncit să le spună acestora: „Astfel vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul Israelului: „Îndreptaţi-vă căile şi faptele, iar Eu vă voi lăsa să locuiţi aici." (Ier. 7:3) Vorbele sale se aplică israeliţilor sau iudeilor tipici, şi acelora care fac parte din „creştinătate". Prin faptul că ei au preluat numele Domnului, ei trebuie să dovedească acum că nu au luat numele Lui Dumnezeu în deşert. Ei au fost avertizaţi că dacă vor lua numele Lui Dumnezeu în deşert, nu vor mai ocupa pentru multă vreme pământurile oferite de Dumnezeu lor; şi numai acelora care se vor supune poruncii Sale de a-şi „îndrepta căile" le va fi permis să locuiască acolo în continuare. Ducerea celor zece seminţii în capitivitatea Asiriei, ar fi trebuit să reprezinte un avertisment pentru Iuda; dar, în schimb, iudeii au spus: „nu ni se poate întâmpla nouă". Iuda, în mod ipocrit, s-a prefăcut că îşi îndreaptă căile. „Când am văzut acest lucru, că infidela Israel comisese adulter [prin intermediul organizaţiei diavolului], am alungat-o [am exilat-o din ţinuturi] şi i-am dat un act de despărţire [nu am mai recunoscut-o ca fiind poporul Meu], dar trădătoarea ei soră, Iuda, nu s-a sfiit, ci s-a dus şi ea să se prostitueze. Şi astfel, prin necurăţenia ei a continuat să pângărească ţara şi să comită adulter cu pietre şi lemne. Cu toate acestea, trădătoarea ei soră, Iuda, nu s-a întors la mine din toată inima, ci cu prefăcătorie" zice Iehova". (Ier. 3:8-10) Avertizarea trebuia să fie adusă la cunoştinţă celor care rămăseseră în Ierusalim, lui Ieremia fiindu-i poruncit să proclame această avertizare. În prezent, avertizarea

Cuprins

trebuie proclamată creştinătăţii, care cu prefăcătorie, sau în mod ipocrit, se află de partea Domnului, dar care în realitate sunt de partea diavolului; iar aceia care nu iau aminte la avertisment vor suferi judecata Lui Iehova, executată prin Isus Cristos.

18. Liderii religioşi ai Israelului, oamenii tipici, i-au atras pe oameni într-o capcană, făcându-i să se bazeze pe formalism religios şi pe tradiţii învăţate de oameni, şi să nu asculte de porunca Lui Dumnezeu. Din acest motiv, profetul, supunându-se poruncii Lui Dumnezeu, le-a spus: „Nu vă încredeţi în cuvinte mincionase, zicând „Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului, sunt acestea." (Ier. 7:4) Scribii şi fariseii, clerul sau liderii religioşi, erau aceia care îi minţeau pe oameni. Oamenii asistau la practicile formale care aveau loc în templu, iar fariseii îi minţeau, spunându-le că venirea lor la templu reprezintă o apropiere de Dumnezeu şi o modalitate de a-L venera. Numirea acestui loc ca „templu al Lui Iehova" era o minciună, deoarece acest lăcaş era folosit pentru blamarea numelui Lui Dumnezeu. Iehova nu ar fi putut să sălăşuiască, nici măcar reprezentativ, în acest loc pângărit. La dedicarea templului, construit de Solomon sub îndrumarea Lui Dumnezeu, Solomon a spus: „Dar va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată, nici cerurile, nici cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă, atunci cu cât mai puţin această casă pe care eu am construit-o!" (1. Reg. 6:27) Locul în care trăieşte Dumnezeu este în Ceruri. El şi-a pus numele la templul din Ierusalim, pentru a fi venerat cu onoare şi adevăr de către oameni; dar un loc folosit într-un mod contrar, nu putea fi numit „Templul Lui Dumnezeu". În ceea ce priveşte acest fapt, apostolul a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea şi toate lucrurile din ea, văzând că El este Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâini [de mâinile omului]; nici nu este slujit cu mâinile oamenilor [prin semne făcute, şi prin cuvinte rostite fără înţeles], ca şi cum ar avea nevoie de ceva, ci El însuşi dă tuturor viaţă, şi suflare şi toate lucrurile." – Fapte. 17:24,25.

19. Făţarnicii zilelor noastre fac aceleaşi lucruri precum făţarnicii din Ierusalim. Ei înalţă clădiri sau catedrale, unde se întrunesc, şi pe care le denumesc „biserica Lui Dumnezeu", iar oamenii îşi scot pălăria în faţa acestor clădiri, pentru că ei spun că „pâinea Lui Cristos se află înăuntru". Ierarhia romano-catolică susţine că lăcaşele şi catedralele sale sunt biserica Lui Dumnezeu, că ei înşişi reprezintă biserica sfântă. În aceste clădiri, ei fac diverse semne şi pronunţă cuvinte magice, ceea ce ei denumesc „venerare" sau „apropiere de Dumnezeu". Toate acestea sunt „cuvinte mincinoase", pe care oamenii creduli au fost păcăliţi să se bazeze. Populaţia catolică îşi urmează în mod naiv liderii, şi îşi face semnul crucii când se apropie de lăcaşul de întâlnire, arătând că se bazează pe acesta. Domnul spune că toate cuvintele rostite de către liderii religioşi, de către populaţia catolică, sau de copiii bisericii, ori de alte persoane care merg la biserică, sunt „cuvinte mincinoase", pe care nu ar trebui să ne bazăm. Aceste cuvinte mincinoase nu pot constitui sub nicio formă o protecţie sau o garanţie împotriva calamităţii sau a dezastrului, pentru aceia care merg la biserică, sau pentru oricine altcineva.

Cuprins

Oamenii sunt păcăliţi să susţină că se înclină spre Domnul, dar în acelaşi timp ei se bazează pe lucrările făcute de mâna omului. Tuturor acestora, Iehova le spune: „Căpeteniile lor judecă pentru recompensă, iar preoţii lor învăţă pentru plată, iar profeţii practică divinaţia pentru bani; totuşi, ei continuă să se bazeze pe Domnul, şi spun: „Nu este Domnul în mijlocul nostru? Nicio nenorocire nu va veni peste noi!" – Mica. 3:11.

20. Izraeliţii urmau o cale greşită, iar Domnul îi informa astfel, ca cei de bunăvoinţă să revină pe calea cea dreaptă; ceea ce se poate observa prin următoarele cuvinte: „Dacă nu veţi asupri pe străin, pe orfan şi pe văduvă, dacă nu veţi vărsa sânge nevinovat în locul acesta şi dacă nu veţi merge după alţi dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai aşa vă voi lăsa să locuiţi în locul acesta, în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri, din veşnicie în veşnicie." (Ier. 7:6,7) La fel şi în ziua de astăzi, religioniştii se află pe calea greşită, unii în mod voit, alţii din neştiinţă. Aceasta este adevărat în special în ceea ce îi priveşte pe practicanţii aşa-numitei „religii creştine". Mulţi clerici, îndeosebi mai marii Ierarhiei, se află în mod voit pe calea greşită, în timp ce enoriaşii sunt induşi în eroare, pentru a o lua şi ei pe această cale. Iehova i-a avertizat pe cei din Israel. În prezent Iehova îi trimite pe martorii Săi să avertizeze „creştinătatea", iar mesajul Său de avertizare trebuie făcut auzit înaintea zilei în care El Îşi va vărsa mânia asupra „creştinătăţii". Religioniştii zeloşi din mijlocul israeliţilor, la acea vreme, se împotriveau străinilor şi chiar şi fraţilor lor. În prezent se întâmplă acelaşi lucru, făţarnicii care sunt zeloşi şi nerezonabili, susţin că sunt adepţii Lui Isus Cristos, dar se împotrivesc martorilor Lui Iehova, care Îl slujesc cu adevărat pe Dumnezeu, împotrivindu-se de asemenea şi „străinilor", şi anume ionadabilor, pe care încearcă să îi ţină departe de aflarea adevărului. Printre aşa-numiţii „protestanţi" există anumiţi oameni care fac un efort în a-L sluji pe Dumnezeu, publicând citate din Scripturi; totuşi, Ierarhia romano-catolică îi persecută pe aceşti oameni, şi se foloseşte de influenţa pe care o are pentru a împiedica proclamarea Scripturilor, Scripturi care ei se tem că îi vor da în vileag pe făţarnici. Un astfel de caz apare şi în presa publică. În Canada, un predicator protestant şi-a depus manuscrisul la un post radio, şi se aştepta ca discursul său să fie difuzat în scurt timp; în manuscrisul său el a citat Scripturile la 1. Tim. 2:5. Ierarhia romano-catolică a făcut ca postul respectiv de radio să cenzureze prin eliminare acea parte a discursului, deoarece acele cuvinte inspirate ale Lui Dumnezeu arătau că preoţii catolici nu pot fi mediatori între Dumnezeu şi om, iar faptul că ei susţin că fac acest lucru este fals; astfel Ierarhia a dorit ca oamenii să fie ţinuţi în ignoranţă faţă de ceea ce spun Scripturile. Aceasta este tactica folosită de biserica romano-catolică peste tot. Ei îi împiedică pe oamenii sinceri şi oneşti să afle adevărul despre Biblie, sau să audă orice explicaţie a Scripturilor, deoarece ei se tem că adevărurile biblice vor da în vileag Ierarhia, iar că oamenii credincioşi se vor îndepărta de ei. Religioniştii din Ierusalim, deşi încălcau poruncile Lui Dumnezeu, au avut îndrăzneala să vină în casa care purta numele Domnului, iar prin venirea lor acolo, ei pretindeau că Îi oferă Lui Dumnezeu venerare şi devotament deplin. Aşa şi în prezent, făţarnicii îi

Cuprins

persecută pe adevăraţii slujitori ai Lui Dumnezeu, iar în acelaşi timp se închină în faţa unor imagini create de ei, pretinzând că îl venerează pe Dumnezeu. În timp ce aceşti religionişti se complac într-un formalism contrar Cuvântului Lui Dumnezeu, susţin totodată că ei Îl venerează pe Dumnezeu, de parcă ar putea exista vreo învoială între idolatrii şi adevăraţii slujitori ai Celui Preaînalt. – 2. Cor. 6:16

21. Prin faptul că Iehova i-a avertizat pe locuitorii Ierusalimului, el păstra calea liberă pentru ca aceştia să îşi îndrepte căile, deci să îşi îndrepte astfel şi privilegiul de a continua să locuiască în ţara pe care Dumnezeu le-a oferit-o. Dacă şi-ar fi îndreptat căile, atunci „vă voi lasă să locuiţi aici, în ţara pe care Eu am dat-o părinţilor voştri, pentru totdeauna." (Ier. 7:7) Dacă ei ar fi luat aminte la această avertizare, şi dacă ar fi urmat poruncile Domnului, atunci ei ar fi adevăratul popor al Lui Dumnezeu, şi ar continua să fie aşa. Dumnezeu le-a oferit „ţara Lui sfântă" doar acelora care au continuat să se supună cu credinţă poruncilor Sale. El nu le-a dat-o acelora care au încălcat legământul, pentru ca ei să locuiască acolo pe vecie. La fel le-a dat Dumnezeu un loc în Împărăţia Sa şi a Lui Isus Cristos, doar persoanelor care nu încalcă legământul, şi care continuă să se supună cu bunăvoinţă poruncilor Sale. El îi avertizează pe prefăcuţi, şi anume pe religioniştii ipocriţi, care susţin că fac voia Sa, şi le spune că dacă nu îşi vor îndrepta căile, El îi va izgoni şi distruge complet. În prezent, Iehova dă ultimul Său mesaj de avertizare „creştinătăţii", iar acest lucru arată că deşi mai există oameni care sunt ţinuţi captivi de către religioniştii ipocriţi, când aceştia vor auzi mesajul adevărului, vor lua aminte la poruncile Lui Dumnezeu şi se vor retrage din acele organizaţii religioase, continuând să Îl slujească şi venereze pe Dumnezeu, în spiritul adevărului. Aceia care nu îşi vor îndrepta căile, vor fi distruşi. Cei care pretind că Îl venerează pe Dumnezeu, dar care de fapt încalcă legământul făcut cu El, sunt vrednici de moarte. (Rom. 1:31,32) Unul dintre principalele scopuri ale proclamării acestui avertisemnt, este de a-i trezi pe cei creduli, şi de a le oferi posibilitatea să caute locul unde vor fi în siguranţă. „Iata că voi vă încredeţi în cuvinte înşelătoare, dar lucrul acesta nu va fi de niciun folos." (Ier. 7:8) Clerul Ierarhiei romano-catolice îi minte pe oameni, spunându-le că Biblia este potrivită pentru studiu doar atunci când este folosită de preoţi, spunându-le ce să citească şi ce să facă. Cu alte cuvinte, Biserica romano-catolică le spune oamenilor că ei trebuie să se supună cuvintelor lumeşti, şi nu Cuvântului Lui Dumnezeu. Ei îi induc pe oameni în eroare şi îi fac să creadă tot felul de doctrine mincinoase, spunându-le că dacă vor asista la aşa-numitele slujbe religioase, că dacă vor da bani preoţilor şi dacă se vor complace în formalism, rugându-se cu mătănii, închinându-se la imagini şi făcându-şi semnul crucii, ei vor beneficia de protecţie şi vor fi apăraţi în faţa calamităţii. Dumnezeu spune că de pe urma acestei înşelătorii, ei nu vor câştiga nimic. Ierarhia romano-catolică continuă să spună, aşa cum Dumnezeu a prezis prin intermediul profeţilor Săi, că vor spune: „am făcut din minciuni refugiul nostru, şi sub prefăcătorie ne-am ascuns"; iar în privinţa acestor lucruri, Dumnezeu spune că nu au niciun rost. Afirmaţiile bazate pe minciuni nu vor aduce niciun beneficiu. Cu siguranţă cei care fac parte şi care se

Cuprins

bazează pe organizaţiile religioase, şi care urmează conducerea clerului, vor avea de îndurat mânia Lui Dumnezeu în momentul Apocalipsei.

22. Israeliţii erau legaţi de Dumnezeu prin promisiunea legământului veşnic cu privire la caracterul sfânt al vieţii. (Gen. 9:3-10; Isa. 24:5) Prin termenii acestui legământ, ei trebuiau să se supună Domnului şi să Îl slujească, şi să nu practice religia diavolului. (Ex. 19:3-8) Ei trebuiau să fie conduşi şi controlaţi de către poruncile Lui Iehova. În loc să se supună, ei au încălcat termenii legământului în mod repetat. Iehova i-a poruncit apoi lui Ieremia să le spună: „Veţi fura voi, veţi ucide şi comite adulter, veţi jura strâmb, şi veţi arde voi tămâie pentru Baal, şi veţi umbla după dumnezei pe care nu îi cunoaşteţi; pentru că apoi să veniţi şi să staţi înaintea mea, în această casă care poartă numele Meu, şi să spuneţi: „Vom fi scăpaţi”, deşi faceţi aceste lucruri dezgustătoare?” (Ier. 7:9,10) Acesta a fost un avertisment, menit să le arate că ei nu mai pot continua să încalce legământul cu Dumnezeu, şi să se aştepte să mai poată sta înaintea Domnului şi să primească aprobarea Sa. Aşa şi în prezent, cei care profesează şi practică ceea ce ei numesc „religia creştină”, sunt legaţi de termenii legământului veşnic, ai cărui termeni trebuie să îi respecte, făcând voia Domnului, iar ei trebuie guvernaţi de poruncile Lui Dumnezeu, aşa cum sunt ele scrise, şi să se supună lor. În faţa acestor înţelegeri şi porunci ale Lui Dumnezeu, religioniştii au încălcat legământul făcut cu Dumnezeu, şi prin urmare, toţi termenii acestuia. Ei, literalmente, fură bunuri materiale, şi îi fură pe oameni de la Dumnezeu. Literalmente, ei săvârşesc o crimă prin faptul că îi împiedică pe oameni să audă adevărul, şi prin faptul că varsă cu răutate sânge nevinovat. Ei comit crime pretinzând că pun în aplicare legile lumeşti; ei comit adulter, şi ceea ce este şi mai rău, ei susţin că Îl reprezintă pe Dumnezeu, în timp ce participă şi cooperează cu alţi oameni păcătoşi, prin tot felul de manevre politice lumeşti. (Iac. 4:4) Ei mint şi jură strâmb, pentru a aduce pedeapsa asupra persoanelor inocente; ei ard tămâie pentru diavol şi pentru imaginile diavoleşti. Domnul le spune lor: „Si după ce-aţi făcut toate aceste lucruri păcătoase, veniţi [cu obrăznicie] şi staţi înaintea Mea, şi spuneţi „Ne-am eliberat, pentru a comite toate aceste fapte abominabile.” (Versiunea Rotherham) „Suntem scăpaţi, pentru a putea face toate aceste fapte abominabile.” (V.R; Leeser) Clericii înfăptuiesc ceea ce ei numesc „absolvire” sau iertarea păcatelor, dacă cel care a păcătuit are suma necesară de bani pentru a contribui. Un practicant al religiei comite toate formele de crimă, apoi merge la preot şi depune bani în recipientul pus la dispoziţie pentru acest scop, iar preotul catolic îi spune: „Acum te absolv”, adică preotul îl iartă pe păcătos şi îi oferă justificare pentru toate răutăţile comise. După ce se efectuează un oarecare formalism în lăcaşul bisericii, cum ar fi stropirea vinovatului cu aşa-numita „apă sfinţită”, păcătosul este informat că este liber, şi că îşi poate vedea în continuare de viaţă, şi că poate comite păcate din nou. Preoţii, sau alţi clerici, îi fac pe aceia care fac parte din populaţia catolică şi comit crime, să creadă că după ce au asistat la anumite practici religioase în lăcaşul bisericii, îi dau Lui Dumnezeu ce este al Lui Dumnezeu, şi că sunt absolviţi de orice vină, iar în timpul rămas îi pot da Cezarului, ce este al Cezarului. (Luca

Cuprins

20:25) În afara lăcaşelor bisericeşti, aceste persoane care merg la biserică căutând să fie iertate de păcate, nu iau în considerare Cuvântul Lui Dumnezeu şi se simt liberi să urmeze o cale care aduce jignire numelui Lui Dumnezeu, pe care ei susţin de fapt că Îl slujesc. Când intră în biserică, ei par foarte pocăiţi, adoptă o atitudine solemnă, efectuează anumite ceremonii lipsite de sens, pe care ei le numesc venerare, cum ar fi îngenunchierea în faţa clericilor, care stropesc deasupra lor cu apă sfinţită, îşi fac semnul crucii şi îngână anumite cuvinte atunci când pun bani în cutia milei. Tot acest ritual reprezintă un formalism religios ipocrit, de pe urma căruia nimeni nu are de câştigat.

23. Israeliţii, odată ce au devenit făţarnici, au transformat Casa Domnului într-un loc de comerţ şi afaceri nedrepte. Aceasta este o dovadă în plus că diavolul s-a folosit întotdeauna de religie pentru a manipula politica şi comerţul, iar prin intermediul acestora trei, şi anume religia, politica şi comerţul, diavolul i-a îndepărtat pe oameni de Iehova. Israeliţii păreau să nu vadă ce mari greşeli comiseseră, şi continuau să le comită; de aceea Domnul le-a spus: „Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, un bârlog de hoţi, în faţa ochilor voştri? Eu însumi am văzut acest lucru, spuse Domnul." (Ier. 7:11) Aceşti făţarnici, conduşi de către cler, continuau să se afle în aceste condiţii atunci când Isus era pe pământ. Văzând că fariseii, sau clericii, îi conduc pe oameni în venerarea diavolului, şi în practicarea „religiei evreilor", folosind templul pentru afacerile lor necurate, Isus le-a spus" „Luaţi aceste lucruri de aici; şi nu faceţi din casa Tatălui Meu o casă a negustoriei." (Ioan 2:13-16) Isus i-a mustrat în mod public pe acei religionişti. „Iar Isus a intrat în Templul Lui Dumnezeu, şi i-a dat afară pe toţi cei care vindeau şi cumpărau în templu, şi a răsturnat mesele celor care schimbau bani, şi scaunele celor care vindeau porumbei; şi le-a spus: „Este scris, Casa Mea se va chema o casă de rugăciune"; dar voi aţi transformat-o într-o vizuină de tâlhari." (Mat. 21:12,13) Chiar în ziua ce a urmat rostirii acestor cuvinte, Isus a prezis distrugerea templului, a casei care fusese construită de Irod. Comparaţi profeţia Lui Isus, şi cele vorbite de Ieremia, cu ceea ce este practicat în prezent în „creştinătate", în lăcaşele care sunt numite „biserica Lui Dumnezeu". În ziua de astăzi, aceste clădiri sunt case de negustorie, politică şi planuri nedrepte.

24. „Religia organizată", numită în mod eronat „creştinism" sau „religia creştină" a devenit o organizaţie politică şi de comerţ, şi o veritabilă „vizuină de tâlhari". Conducătorii „turmei" acelor organizaţii, fură oamenii, care pentru a putea fi absolviţi de păcate, oferă daruri valoroase aşa-numitei „biserici" şi preoţilor ei, astupându-le astfel gura, şi făcându-i să îşi păstreze tăcerea în ceea ce priveşte necinstea lor. Ba mai mult, conducătorii turmei colaborează cu clerul, pentru a le fura oamenilor oportunităţile de a afla adevărul, prin împiedicarea oamenilor de a-l auzi. De asemenea, clerul Îl fură şi pe Dumnezeu, după cum este subliniat în Maleahi 3:8. Clerul asistă şi vede furturile care se desfăşoară, şi încuviinţează astfel de păcate: „Dacă vezi un hoţ, te uneşti cu el." (Ps. 50:18) Ei îşi dau consimţământul la acestea, primind daruri de la hoţi, şi prin urmare, aleg în mod tacit să nu îi dea în vileag pe tâlhari. De asemenea, clerul fură populaţia, în

Cuprins

special populaţia catolică, prin faptul că le iau banii, folosindu-se de false pretenţii şi minciuni viclene, cum că ar fi capabili să îi ajute pe prietenii lor morţi care se află în „purgatoriu”. Nu numai o singură, biată văduvă a fost păcălită de către clerici, să le dea banii de care ea avea mare nevoie, sub falsa afirmaţie făcută de aceştia, care i-au spus că prin contribuţia ei materială îi va ajuta pe cei dragi ei, care muriseră. Preotul care a primit banii de la văduvă, a rostit „o rugăciune”, care niciodată nu are efect, şi prin care a făcut-o pe biata văduvă să creadă că el a făcut ceva pentru oamenii aflaţi în „purgatoriu”. Isus le-a spus acestor mincinoşi: „Vai de voi, scribi şi farisei, ipocriţilor! Pentru că voi mâncaţi casele văduvelor, în timp ce de ochii lumii faceţi o lungă rugăciune: din această cauză veţi primi o pedeapsă şi mai mare.” – Mat. 23:14.

25. Clerul, în special Ierarhia romano-catolică, înaintează în faptele lor păcătoase, făcându-se chiar şi pe ei să creadă că nimeni nu îi vede şi că nimeni nu ştie ce fac. Dar, Iehova le spune acestor hoţi, prin intermediul lui Ieremia: „Iată, Eu însumi am văzut acest lucru.” În sprijinul acestei profeţii este scris în Isaia 29:14,15: „De aceea, iată, voi înfăptui o lucrare minunată printre aceşti oameni, într-un mod minunat şi cu minunăţie: aşa că înţelepciunea învăţaţilor ei va pieri, iar priceperea oamenilor lui prevăzători se va ascunde. Vai de cei care caută să îşi ascundă cât mai adânc planurile de Domnul, şi a căror fapte sunt în întuneric, şi care spun: „Cine ne vede? Şi cine ne cunoaşte?” Proverbele 15:3: „Ochii Domnului văd peste tot, privind binele şi răul.” Psalmii 11:4,5: „Domnul este în Templul Său sfânt, tronul Domnului este în Ceruri: ochii Lui privesc, şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.” Dumnezeu l-a trimis de asemenea şi pe profetul Său, Ezechiel, să îi avertizeze pe făţarnicii care susţineau că îl venerează pe Dumnezeu. „Şi El mi-a zis: Fiul omului, vezi tu ce fac bătrânii [aşa-numiţii „taţi”, clerul organizaţiei bisericeşti] casei lui Israel, în întunericul odăilor lor, pline de chipuri? Pentru că ei îşi zic: „Domnul nu ne vede, Domnul a părăsit ţara aceasta.” (Ezec. 8:12) Domnul vede toate faptele săvârşite de către religionişti, iar El îi va face pe clerici să îndure pedeapsa pentru păcatele lor, la momentul potrivit. Clerul romano-catolic cred în special că sunt în siguranţă, spunându-şi unul altuia: „Suntem în siguranţă, şi nimic nu ne poate face rău, pentru că am făcut din minciuni refugiul nostru.” (Isa. 28:15) Domnul le oferă acestor persoane nedrepte toate mijloacele de care au nevoie, şi le permite să continue în păcat, iar ei continuă să devină din ce în ce mai îndrăzneţi şi nemiloşi, şi neiertători în atitudinea pe care o au faţă de alţii, crezând că ei pot săvârşi orice greşeală şi să scape fără nicio repercursiune.

26. Deoarece Iehova este „încet la mânie”, şi îi oferă păcătosului oportunitatea de a îşi continua răutăţile, mulţi oameni devin foarte îndrăzneţi, convingându-se pe ei înşişi că pot continua pe calea cea greşită. Timp de mulţi ani, Iehova i-a permis lui Satan să îşi desfăşoare lucrarea păcătoasă, şi probabil că Satan, timp de secole, s-a considerat imun în faţa pedepsei divine. Slujitorii săi se află în aceeaşi situaţie.

Cuprins

27. Israeliţii au căzut sub influenţa lui Satan, uitând ceea ce li s-a întâmplat oamenilor ca ei, în trecut. Din această cauză, Iehova, prin intermediul lui Ieremia, le-a spus: „Duceţi-vă acum la locul Meu care existase în Şilo, unde Mi-am pus numele întâia oară, şi vedeţi ce i-am făcut, din cauza răutăţii poporului meu, Israel." (Ier. 7:12) În Şilo a fost locul unde Dumnezeu le-a permis oamenilor Săi să îşi desfăşoare venerarea. „Si toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Şilo şi au aşezat acolo Cortul întâlnirii. Iar ţara era supusă înaintea lor." (Ios. 18:1) Iehova Şi-a pus numele pentru întâia oară în ţinutul Canaan. Făţarnicii care au urmat, au înălţat acolo chipuri cioplite: „Au aşezat pentru ei chipul cioplit pe care-l făcuse Mica, în tot timpul cât a fost casa lui Dumnezeu la Şilo." – Judec. 18:31.

28. Domnul i-a obligat mai apoi pe israeliţi să îşi aducă aminte ce se întâmplase cu Şilo. Doar pentru că ei au aşezat acolo cortul Său, locul unde El îşi pusese numele, nu reprezenta o garanţie prin care Dumnezeu îi proteja pe păcătoşii din Şilo. Deşi erau legaţi prin legământ să Îl venereze doar pe Iehova Dumnezeul, şi pe niciun altul, israeliţii au căzut sub influenţa religiei diavolului, motiv pentru care Dumnezeu i-a părăsit. „Astfel a părăsit Locuinţa Lui din Şilo, Cortul în care locuia printre oameni." (Ps. 78:60) Cum a arătat Dumnezeu că a părăsit locuinţa Sa din Şilo? „Si [El] a dat forţa [chivotul legământului, care simboliza prezenţa Sa în cort] în captivitate, şi gloria Sa [chivotul de aur, unde strălucea lumina glorioasă] în mâinile duşmanului [filistenii]. A dat pradă sabiei pe poporul său şi s-a înfuriat pe moştenirea Lui. Pe tinerii lui i-a ars focul, şi fecioarele lui nu au mai fost date spre căsătorie. Preoţii săi au căzut ucişi de sabie, iar văduvele lui nu s-au plâns." – Ps. 78:61-64.

29. Dumnezeu le-a permis filistenilor să se lupte cu poporul Său, folosindu-i pe filisteni drept pedeapsa adusă asupra făţarnicilor care încălcaseră legământul făcut cu El. De-abia atunci au început făţarnicii să se trezească la realitate, încercând să primească protecţie prin deţinerea chivotului legământului, care se afla la Şilo, pe care doreau să îl aducă în mijlocul israeliţilor, pentru a fi apăraţi. Ei nu au avut parte de protecţie, deoarece Dumnezeu îi părăsise. „Iar când poporul s-a întors în tabără, bătrânii lui Israel au spus: "De ce a permis Domnul să fim bătuţi astazi de filisteni? Haideţi să luăm de la Şilo chivotul legământului Domnului, ca să vină în mijlocul nostru şi să ne izbăvească din mâna vrăjmaşilor noştri." Astfel a fost trimis poporul la Şilo, de unde au adus chivotul legământului Domnului oştirilor, care se află printre heruvimi; iar cei doi fii ai lui Eli erau acolo, împreună cu chivotul legământului lui Dumnezeu." – 1. Sam. 4:3,4.

30. Bătălia a avut loc. „Iar filistenii au luptat, iar Israelul a fost doborât, şi fiecare a fugit în cortul lui; iar acolo a fost un mare măcel, şi din Israel au căzut treizeci de mii de pedestraşi." (1. Sam. 4:10) Israeliţii au suferit o mare înfrângere în acea luptă: „Iar chivotul Lui Dumnezeu a fost luat; iar cei doi fii ai lui Eli, Hofni şi Fineas, au fost ucişi. Iar apoi un om din Beniamin a fugit din armată, şi a venit la Şilo, cu hainele sfâşiate şi ţărână deasupra capului. Şi când a venit, iată, Eli îl aştepta pe marginea drumului, inima sa fiind neliniştită din cauza chivotului Lui Dumnezeu. Iar când omul a intrat în cetate şi a dat de veste, toţi au plâns [...] Iar

Cuprins

mesagerul le-a răspuns şi zis: „Israel a căzut în faţa filistenilor; şi a fost un mare măcel printre oameni; chiar şi cei doi fii ai tăi, Hofni şi Fineas, sunt morţi, iar chivotul Lui Dumnezeu a fost luat.” Când a pomenit de chivotul Lui Dumnezeu, Eli a căzut pe spate, lângă poartă; iar gâtul său s-a frânt, şi el a murit; căci era om bătrân şi greu; şi fusese judecător în Israel patruzeci de ani.” – 1. Sam. 4:11-18.

31. Aflând de acest mare dezastru, nora lui Eli, sub o mare apăsare, a dat naştere unui copil, şi a murit; iar pe patul de moarte a spus: „Gloria i-a fost luată Israelului, pentru că a fost luat chivotul Lui Dumnezeu.” (1. Sam. 4:22) În ceea ce priveşte acest dezastru abătut asupra israeliţilor, este scris în continuare: „Si toţi cei ai casei Israelului au plâns.” (1. Sam. 7:2) „Iar Samuel le-a vorbit acelora care făceau parte din casa lui Israel, şi le-a spus: „Dacă vă reîntoarceţi spre Domnul din toată inima, scoateţi din mijlocul vostru dumnezeii străini şi Astarteile, şi îndreptaţi-vă inima spre Domnul şi slujiţi-I numai Lui; şi El vă va izbăvi din mâna filistenilor.” (1. Sam. 7:3) Acest dezastru care s-a întâmplat israeliţilor, era de neînţeles pentru ei, văzând că Dumnezeu a permis duşmanilor poporului Său să învingă şi să ia chivotul. Totuşi, pentru profetul Samuel, acest dezastru nu era de neînţeles, deoarece Samuel Îi fusese credincios Domnului. Acest dezastru a marcat sfârşitul domniei lui Eli, care a servit în cortul din Şilo. (1. Sam. 2:27-36) „Astfel Solomon l-a scos pe Abiatar [descendentul lui Eli] din slujba de preot al Domnului, că să împlinească cuvântul rostit de Domnul asupra casei lui Eli, în Şilo. (1. Reg. 2:27) Chivotul legământului nu a fost niciodată adus înapoi la Şilo, urmând ca până şi cortul şi altarul să fie înlăturate ulterior din Şilo, şi trimise la Gabaon. – 1. Cron. 16:39,40.

32. De ce i-a pedepsit Iehova pe israeliţi cu un asemenea dezastru? Şi de ce acest dezastru a fost de neînţeles pentru ei? Răspunsul Lui Dumnezeu îl aflăm din aceste cuvinte: „Din cauza răutăţii poporului Meu.” (Ier. 7:12) Mai departe, răspunsul este oferit de către psalmist: „Dar ei L-au pus la încercare şi L-au provocat pe Dumnezeul Cel Preaînalt, şi nu au respectat cuvintele Sale; în schimb I-au întors spatele, şi au devenit necredincioşi, la fel ca strămoşii lor: s-au întors ca un arc neîncordat. Pentru că ei L-au provocat, cu locurile lor înalte, şi i-au stârnit gelozia cu chipurile lor cioplite. Când Dumnezeu a auzit aceasta, s-a înfuriat, şi l-a dispreţuit foarte mult pe Israel: aşa că El a părăsit lăcaşul din Şilo, cortul în care locuise printre oameni.” – Ps. 78:56-60

33. Întrebarea va fi aici expusă clar: De ce a permis Dumnezeu ca acel dezastru ciudat, de neînţeles, să se abată asupra persoanelor cu care încheiase legământul? Scripturile răspund în 1. Corinteni 10:11: „Aceste lucruri li s-au întâmplat pentru a servi drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care a venit sfârşitul veacurilor.” Israeliţii erau oamenii cu care Iehova făcuse legământul, şi erau poporul ales, iar în prezent, „creştinătatea” pretinde a fi poporul Lui Dumnezeu, şi în mod lăudăros susţine că Îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ; din această cauză, ceea ce li s-a întâmplat israeliţilor, prezice ceea ce va avea să li se întâmple „creştinilor”; aceştia din urmă făcând parte din primii. Aducându-le în atenţia israeliţilor ceea ce s-a întâmplat la Şilo, în semn de

Cuprins

avertizare, Dumnezeu le-a spus: „Îi voi face acestei case ceea ce i-am făcut lui Şilo." Acest mesaj de avertizare se aplică cu o mai mare putere creştinilor declaraţi din ziua de astăzi, care susţin că Îl urmează pe Isus Cristos şi care practică aşa-numita „religie creştină". „Şi acum, fiindcă aţi făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis-de-dimineaţă, dar nu M-aţi ascultat, fiindcă v-am chemat, dar nu aţi răspuns, voi face casei peste care este chemat Numele Meu, în care va puneţi încrederea, şi locului pe care vi l-am dat vouă şi părinţilor voştri, întocmai cum i-am făcut lui Şilo." – Ier. 7:13,14.

34. Prin felul în care Iehova s-a comportat cu oamenii necredincioşi din Ierusalim, El Îşi face cunoscută regula de neschimbat, conform căreia cei care încalcă legământul vor avea de îndurat o mare pedeapsă. Ceea ce în prezent poartă denumirea de „creştinătate", este alcătuit din popoare care susţin în mod eronat că sunt creştini, şi practică, ceea ce în mod greşit ei o denumesc, „religia creştină". Toate păcatele menţionate de către Domnul, prin profetul Sau, şi toate lucrările păcătoase ale israeliţilor săvârşite până când Şilo a căzut, au fost şi sunt înfăptuite de către practicanţii „religiei creştine" şi de către oameni, dar în special de cler, care se foloseşte de numele Lui Iehova şi al Lui Isus Cristos, în scopuri egoiste şi greşite. Este clar deci, că ceea ce i s-a întâmplat lui Şilo, reprezintă un exemplu pentru ceea ce va avea să se întâmple „creştinătăţii" în viitorul apropiat.

35. Iehova le-a vorbit oamenilor prin intermediul profeţilor Săi, (El spune) încă „dis-de-dimineaţă". Chiar la începuturi, după ce Dumnezeu a încheiat legământul cu oamenii Săi, a început să îi instruiască. Profeţii Săi s-au trezit „dis-de-dimineaţă" şi au început să le predice oamenilor, existând foarte multe plângeri împotriva lor pentru că făceau acest lucru. Chiar şi astăzi făţarnicii se plâng împotriva martorilor Lui Iehova, obiectând faptul că ei vin dimineaţa devreme şi le bat la uşi, trezindu-i, şi că le vorbesc despre Domnul; iar clerul face ca martorii să fie arestaţi şi aduşi în faţa tribunalului. Iehova îşi doreşte ca mesajul Său de avertizare să fie proclamat suficient timp pentru a fi auzit, înainte ca ziua mâniei sale să vină.

36. Ieremia a fost trimis să transmită Israelului mesajul de avertizare, cu patruzeci de ani înainte de distrugerea acestuia. Ezechiel a fost trimis să predice avertismentul cu şapte ani înainte de căderea Ierusalimului. Dumnezeu spune: „v-am chemat, dar nu aţi răspuns." Reţineţi acum că Domnul a venit în Templul Său în 1918, iar înainte de această dată, timp de patruzeci de ani, Domnul a făcut ca profetul Ilie să propovăduiască printre oameni. „Turnul de Veghere", publicat pentru prima dată în 1879, încă din primul număr a atras atenţia asupra „ultimelor zile", şi asupra zilei în care lumea se va sfârşi. Această lucrare a fost prevestită de lucrarea lui Ilie, dar şi de lucrarea lui Ioan Botezătorul, lucrare care a eşuat să „întoarcă inimile oamenilor înapoi spre Dumnezeu." (Mal. 4:5,6; Luc. 1:13-17) Aşa şi lucrarea lui Ilie a eşuat să întoarcă „creştinătatea" pe calea cea dreaptă. Făţarnicii, care se auto-intitulau „creştini" sau adepţi ai „religiei creştine organizate", au fost cei care în 1918 i-au atacat pe slujitorii credincioşi ai Domnului, deoarece acei credincioşi propovăduiau lucrarea lui Ilie. Ei au adus

Cuprins

sfârşitul lucrării lui Ilie. Încă de atunci, religioniştii, în loc să se îndrepte şi să facă ceea ce este bine, continuă să îi persecute pe martorii credincioşi ai Lui Iehova, pe care El i-a trimis înaintea oamenilor pentru a-i avertiza, şi pentru a fi martorii numelui Său. Prin urmare, ce se aşteaptă ei să rezulte din comportamentul lor?

37. Iehova, prin profetul Său, răspunde la întrebarea anterioară astfel: „Voi face casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneţi încrederea, şi locului pe care vi l-am dat vouă şi părinţilor voştri, întocmai cum i-am făcut lui Şilo." (Ier. 7:14) Clădirea templului, construită în timpul domniei regelui Solomon, şi închinată venerării Dumnezeului Iehova, a fost pângărită în vremea lui Ieremia, devenind o „vizuină de hoţi". Liderii Israelului, clerul, au încălcat poruncile Lui Dumnezeu şi au urmat tradiţiile lumeşti, învăţând doctrinele lui Satan, care erau proclamate de către oameni. Locuitorii Israelului aveau impresia că din moment ce „Casa" fusese construită la porunca Atotputernicului Dumnezeu, şi din moment ce numele Său fusese pus peste ea, Dumnezeu nu ar putea permite niciodată duşmanului să distrugă acea Casă, sau oraşul Ierusalimului, locul unde se afla templul – chiar dacă clerul şi oamenii încălcaseră legământul Lui Dumnezeu, al cărui simbol era chiar templul. Deoarece ei au crezut că templul este indestructibil oricărui atac al duşmanilor, au ajuns să creadă într-un „legământ cu moartea" şi într-o „învoială cu iadul". Templul fiind construit, credinţa lor se baza pe clădirea templului, nu în Dumnezeu.

38. Ceea ce s-a abătut asupra Ierusalimului, se va abate şi asupra „creştinătăţii", doar că la o scară mult mai mare. În aceste „ultime zile", Ierarhia romano-catolică, fiind lidera organizaţiilor făţarnicilor, şi fiind lidera religiei organizate numită „creştinism", îşi asumă numele Lui Dumnezeu şi îndrăznesc să susţină că ei sunt reprezentanţii vizibli ai Domnului pe pământ. Astfel, ei au creat printre oamenii obişnuiţi, în special în rândul „populaţiei catolice", impresia că biserica catolică este indestructibilă la orice atac venit din partea duşmanului. Timp de secole, clerul catolicilor le-a spus oamenilor, cu foarte multă îndrăzneală, aceste cuvinte: „Biserica catolică este Biserica Lui Dumnezeu, iar porţile iadului nu vor triumfa niciodată împotriva ei, fie ce-o fi." Ba mai mult, profetul Lui Iehova a prezis că ei vor spune: „Noi am făcut un legământ cu moartea, şi o învoială cu iadul: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge." (Isa. 28:15) Multor persoane sincere au fost convinse de faptul că trebuie să creadă în biserică catolică, formată şi condusă de câţiva oameni, pentru că ea reprezintă un talisman împotriva tuturor necazurilor; deci, cei care se încred în organizaţia catolică, înseamnă că vor fi în siguranţă. Acei lideri religioşi au defăimat numele Dumnezeului Iehova, şi au anulat Cuvântul Său, învăţându-i pe oameni, şi convingându-i să ţină tradiţiile lumeşti, prin care ei trebuie să îi onoreze şi cinstească pe oameni, îndepărtându-se astfel de Dumnezeu. Datorită acestui fapt, Iehova Dumnezeul declară că scopul Său este de a distruge organizaţiile religioase pe deplin. Creştinilor ipocriţi, şi în special clerului, Iehova le spune: „Grindina va distruge refugiul minciunilor [...] Iar legământul vostru cu moartea va fi nimicit, şi

Cuprins

învoiala voastră cu moartea nu va rezista. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veţi fi striviţi de ea." – Isa. 28:17,18.

39. Dar, înainte ca Iehova să Îşi săvârşească judecăţile asupra „creştinătăţii", El cheamă „un popor pentru Numele Său", şi trimite acest popor drept martorii Săi printre naţiuni, care Îi propovăduiesc numele şi care avertizează „creştinătatea". Martorii Săi, în mod colectiv, sunt înfăţişaţi de „omul [...] cu haine de in, şi cu o călimară la brâu." (Ezec. 9:2-11) Această companie de martori credincioşi, a primit de la Domnul porunca de a străbate „creştinătatea", şi să pună un semn pe frunţile acelora care sunt sinceri, şi care suspină şi plâng din cauza practicilor ipocrite şi păcătoase, înfăptuite de făţarnici. Astfel, prin martorii Săi, Domnul le pune un semn oamenilor pe frunte, pentru ca aceştia să descopere Cuvântul Lui Dumnezeu şi să înţeleagă scopurile Lui Iehova, fapt care le va permite să se îndepărteze de organizaţiile religioase păcătoase, şi să îşi găsească refugiul în Împărăţia Lui Dumnezeu. Această sarcină le este dată martorilor Lui Iehova, iar ei trebuie să îşi îndeplinească îndatoririle şi obligaţiile; şi, pentru a-şi putea păstra integritatea faţă de Dumnezeu, ei trebuie „să se ridice în luptă", şi cu îndrăzneală şi curaj să proclame Numele şi scopul Dumnezeului Iehova, indiferent de împotrivirea şi atacurilor care vin din partea duşmanilor. Aceasta înseamnă un război, aflat în desfăşurare – un război al celor drepţi, care propovăduiesc adevărul, împotriva unei adunări de ipocriţi păcătoşi, care va fi dată în vileag. Cu supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu, martorii Săi se implică în această lucrare, care creştinilor declaraţi li se pare o lucrare ciudată, de neînţeles, deoarece martorii Lui Dumnezeu rostesc adevărul, iar clericii le spun oamenilor: „Ceea ce spun aceşti martori ai Lui Iehova, şochează susceptibilităţile noaste religioase, şi un asemenea lucru nu poate fi permis." Lucrarea Lui Iehova nu este ciudată acelora care Îl iubesc şi slujesc pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu le-a poruncit lor să propovăduiască ziua în care Numele Său va fi răzbunat. Acea „lucrare ciudată" se află acum în desfăşurare, iar aceia care Îl iubesc pe Domnul fac parte din ea. Când această lucrare ciudată va fi gata, se va mai putea ridica „creştinătatea" vreodată?

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu

1. Cui va face Iehova „întocmai cum i-a făcut la Şilo", şi de ce? De ce ceea ce i s-a întâmplat lui Şilo, îi priveşte acum pe aceia care Îi sunt devotaţi Dumnezeului Iehova?

2. Cum este arătat că mesajul de avertisment proclamat de Ieremia, provenea de la Iehova, şi cum a prevestit el lucrarea care urma să fie înfăptuită până în momentul Armaghedonului?

3. Cum şi cui Îşi face Iehova cunoscută o înţelegere a profeţiilor Sale? Cu ce scop?

4. Ce fapte arată că Iehova l-a ales şi însărcinat pe Ieremia să îndeplinească o lucrare specifică?

Cuprins

5,6. Ce se înţelege prin „smerenie”? De ce este atât de importantă? Arătaţi cum i-a înfăţişat Ieremia pe rămăşiţa care nu îşi pierde credinţa nici măcar în faţa morţii.

7. Cum a prezis lucrarea înfăptuită de Ieremia (1:10) lucrarea clasei slujitorilor, aflată acum pe pământ?

8-10. Subliniaţi importanţa (a) pentru Ieremia, şi (b) pentru aceia cărora li s-a înfăţişat, la porunca Lui Dumnezeu, aşa cum este scris în Ieremia 1:16,17, şi în versetele 18 şi 19.

11,12. Cum a îndeplinit Ieremia porunca Lui Dumnezeu, stând „în poarta Casei Domnului”?

13-15. Explicaţi (a) faptul că Ieremia nu a fost instruit să ceară mai întâi permisiune de la preoţii templului; (b) porunca „ascultaţi Cuvântul Domnului”; (c) denumirea de „voi toţi ai lui Iuda”.

16,17. Din cine este formată „creştinătatea”? Cui îi era destinat mesajul de avertisment transmis de Ieremia, şi cu ce scop? Comparaţi acea situaţie, cu cea existentă în prezent în „creştinătate”.

18,19. Descrieţi împrejurările cuvintelor profetului Ieremia la 7:4 (a) aşa cum au fost rostite Israelului, (b) aşa cum se aplică în prezent.

20,21. Explicaţi promisiunea condiţionată făcută israeliţilor de către Iehova, prin intermediul profetului Său, aşa cum aceasta apare la Ieremia 7:6,7. Arătaţi că această promisiune a fost una profetică. Justificaţi acuzaţiile aduse lui Israel, care apar în versetul 8.

22. Ce au făcut israeliţii, aşa cum este prezentat în versetele 9 şi 10? Arătaţi că acele lucruri prevesteau procedura creştinilor declaraţi, care practică în prezent „religia creştină”.

23,24. Comparaţi condiţiile prezentate la Ieremia 7:11, Ioan 2:13-16 şi Matei 21:12,13 cu cele ale „religiei organizate” din prezent.

25,26. Cu ajutorul Scripturilor, explicaţi îndrăzneala clerului în lucrarea lor păcătoasă, şi cum au reuşit ei să o continue pentru o perioadă atât de îndelungată?

27. Cum Şi-a pus Dumnezeu numele peste Şilo? Ce păcate au comis israeliţii acolo?

28-31. Cum a arătat Dumnezeu că a părăsit cortul din Şilo?

32,33. De ce i-a pedepsit Iehova pe israeliţi cu un asemenea dezastru? De ce li s-a părut lor acest lucru „ciudat”? De ce a dorit Iehova ca acest fapt ciudat să fie ţinut minte?

34-36. Cum a săvârşit Domnul faptele declarate la Ieremia 7:13, şi ce rezultat au avut? Cum s-au împlinit aceste fapte?

37,38. Comparaţi abaterea liderilor Israelului, şi rezultatul acesteia, cu cea a liderilor „religiei organizate”, în „creştinătate”.

39. Cum este pus semnul pe frunţile oamenilor, aşa cum a fost poruncit la Ezechiel 9:4. De ce această procedură este numită în mod profetic „ridicare la luptă”? Cine se va angaja în această luptă, şi care va fi rezultatul ei?

Cuprins

Cea mai minunată înviere

Nisan este prima luna din anul evreiesc; ea corespunde cu luna aprilie. În a paisprezecea zi din luna Nisan, în anul 33, Isus din Nazaret era mort şi se afla în cavou. Speranţele adepţilor săi fuseseră spulberate. Uitându-se la promisiunea pe care Iehova Dumnezeul i-a făcut-o strămoşului lor, credinciosului Avraam, discipolii şi alţi asociaţi au crezut că Isus este Mesia cel promis şi au avut încredere că El va elibera naţiunea Israelului din laţurile romane; totodată, ei au crezut că El este instrumentul prin care toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate, prin Israel. Însă acum, cel care ei sperau că va răscumpăra Israelul (Luca. 24:21) era mort. Ei erau dezorientaţi şi se simţeau copleşiţi de această situaţie. În mod clar, ei nu se aşteptau ca Isus să fie înviat din morţi, şi nici nu ştiau la acel moment că Iehova nu va permite ca trupul Celui Sfânt al Său să putrezească. Comportamentul discipolilor din acea perioadă, precum şi comportamentul celor care erau de partea lor, arată că ei nu se asteaptau ca Isus să fie înviat.

Trupul Lui Isus a fost înfăşurat cu atenţie şi pus în cavou, cu smirnă, aloe şi alte ierburi menite să prevină descompunerea sa. Imensa tristeţe ulterioară a credincioaselor femei evreice care credeau că trupul Lui Isus a fost luat şi ascuns altundeva, dezorientarea discipolilor, toate tind să arate că ei nu sperau şi nu se aşteptau ca Isus să fie înviat. Observăm apoi următoarea declaraţie din evanghelia lui Ioan, capitolul douăzeci, versetul nouă: „Căci ei încă nu înţelegeau Scripturile: că El trebuie să se ridice din morţi."

Discipolii erau evrei, deci se poate presupune că ei erau oarecum familiarizaţi cu Scripturile. Ne amintim însă că ei nu erau oameni învăţaţi, şi chiar dacă ar fi fost familiarizaţi într-o oarecare măsură cu textele Scripturilor, ei nu puteau să le înţeleagă în mod clar la acea vreme; acelaşi lucru se întâmplă şi în prezent – noi vedem acum cât de multe adevăruri minunate se află în Biblie, iar deşi ele erau scrise de secole, creştinii nu au putut înţelege aceste adevăruri până recent. Acum, pe măsură ce ne uităm la Cuvântul inspirat al Lui Dumnezeu putem vedea unele texte din profeţiile ebraice care se referă în mod clar la învierea Lui Isus; aceste texte trebuie să le fi fost familiare multor evrei în momentul în care Isus a fost răstignit. Vom analiza în continuare câteva dintre aceste texte.

Profetul Iov a făcut referire la acel moment al răscumpărării şi al eliberării atunci când a spus: „Căci eu ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte, şi că se va ridica la urmă pe pământ." (Iov. 19:25) Din moment ce Răscumpărătorul va sta în ziua de pe urmă pe pământ, este clar că El va fi înviat din morţi, după ce va oferi preţul de răscumpărare prin moartea sa; prin urmare, acest citat scriptural prevesteşte învierea Lui. Psalmistul David a scris în mod profetic despre învierea Lui Isus, următoarele: „Căci Tu nu vei lăsa sufletul meu în iad; nici nu vei permite ca Sfântul Tău sa vadă putrezirea. Tu îmi vei arăta calea vieţii; în prezenţa Ta se află nenumărate bucurii; şi desfătări veşnice în dreapta Ta." (Ps. 16:10,11) Avem

Cuprins

şi mărturia inspirată a apostolului Petru conform căreia David s-a referit în psalmii anteriori la învierea Lui Isus. – Fapt. 2:27-31; 13:35-37.

Profetul David a mai scris despre Salvatorul Isus şi următoarele: „Tu mi-ai salvat sufletul de la moarte, ochii de la lacrimi, şi picioarele de la cădere.” (Ps. 116:8,9) În mod clar această salvare presupune învierea din moarte. Isus a fost ridicat din morţi în imaginea Tatălui Său, potrivit versetului trei din primul capitol al cărţii Evreilor. Din nou, psalmistul a scris următoarele cuvinte: „Tu [Isus] Te-ai suit pe înălţime, Tu ai luat prinşi de război; Tu ai primit în dar oameni.” (Ps. 68:18) În mod cert apostolul Pavel se referă la aceeaşi scriptură în scrisoarea sa către Efeseni, capitolul patru, versetele 8-10.

Profetul Isaia (9:6,7) a scris: „Căci nouă ni S-a născut un copil, nouă ne-a fost dat un fiu, iar guvernământul va fi pe umerii Lui; iar numele Său va fi Minunatul Sfetnic, măreţul Dumnezeu, Tatăl veşnic, Prinţul Păcii. Sporirea domniei Sale şi pacea vor fi fără de sfârşit, pe tronul lui David, şi în împărăţia Sa, pentru ca să o întărească, şi să o menţină prin dreptate şi justiţie, de acum şi pentru totdeauna.” Aici este declarat clar că Cel care se va afla pe această poziţie înaltă, Mesia, Cristos, este Cel care va fi Tatăl veşnic. Termenul de „tată” înseamnă dătător de viaţă, şi ar fi imposibil ca Isus sa fie măreţul dătător de viaţă dacă El nu ar fi fost ridicat din morţi.

Profetul Isaia descrie din nou suferinţele Lui Isus, moartea Sa şi învierea Sa ulterioară: „Domnul [Iehova Dumnezeul] a făcut să cadă asupra Lui [Isus] nelegiuirea noastră, a tuturor [...] El a fost adus ca un miel la înjunghiere [...] El a fost luat prin judecată [...] A fost îndepărtat din ţara celor vii, pentu fărădelegea poporului meu El a fost lovit. Iar groapa Lui a fost făcută alături de a celor păcătoşi, şi a celor bogaţi; [...] Dar, după ce îi vei face sufletul drept jertfă pentru păcat, va vedea o sămânţă de urmaşi [...] El va vedea roadele suferinţei sufletului Său şi va fi mulţumit; prin cunoaşterea Lui, slujitorul Meu cel neprihănit va face ca mulţi oameni sa fie consideraţi drepţi.” (Isa. 53:6-11) Isus nu ar fi putut să Îşi dea viaţa şi să vadă roadele suferinţei sufletului Său dacă nu ar fi fost ridicat din morţi.

Toate aceste scripturi prevestesc în mod evident învierea Lui Isus. În plus, Isus le-a spus discipolilor Săi în ţinutul Galileea că va fi omorât, după care va fi ridicat din morţi. (Luc. 24:6,7) Apostolul Matei (17:22,23) scrie: „În timp ce erau adunaţi în Galileea, Isus le-a spus: Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor; iar ei îl vor omorî, dar în a treia zi va fi sculat din morţi. Iar ei s-au întristat foarte tare.” Însă nu ne putem aştepta ca discipolii să fi înţeles pe deplin aceste profeţii antice care făceau referire la învierea Domnului. Ei nu erau oameni foarte învăţaţi. Ei erau săraci şi aveau ocupaţii modeste. Fără nicio îndoială, ei nu au avut avantajul unei educaţii ample; însă motivul principal pentru care ei nu au înţeles aceste profeţii a fost faptul că spiritul sfânt nu le fusese oferit pe atunci şi minţile lor nu erau încă luminate, din această cauză ei nu au înţeles lucrurile „profunde” pe care le-au întâlnit în Cuvântul Lui Dumnezeu. (1. Cor. 2:14) Nu trebuie să ne surprindă nici faptul că ei au uitat unele dintre spusele Lui Isus despre trădarea Sa, despre moartea şi învierea Sa. Trebuie să reţinem că ei Îl iubeau foarte

Cuprins

mult pe Isus şi că Îi erau foarte devotaţi, iar cea mai mare speranţă din gândurile lor era că El va elibera Israelul. Cu doar cinci zile înainte de moartea Sa, ei L-au însoţit în intrarea Sa triumfătoare în Ierusalim, unde oamenii obişnuiţi L-au întâmpinat cu bucurie şi fericire. (Mat. 21:1-11) Moartea Sa a fost atât de bruscă, atât de crudă, atât de şocantă, încât minţile acestor discipoli credincioşi şi ale altor persoane care L-au iubit au fost complet uimite. Ei au fost copleşiţi de tristeţe şi amărăciune. El a fost luat cu cruzime din rândurile lor; a fost judecat pe nedrept, a fost condamnat în mod brutal, după care a fost supus la o moarte chinuitoare, fiind răstignit.

În îndeplinirea profeţiei lui Isaia, Isus a fost omorât asemeni unui păcătos, după care a fost aşezat în mormântul unui om bogat din Arimateea, pe nume Iosif. – Mat. 27:57.

Nu se ştiu prea multe detalii despre ceea ce au făcut discipolii şi asociaţii lor imediat după moartea şi aşezarea Lui Isus în mormânt. Femeile bune au mers şi „s-au uitat unde a fost întins". În mod cert nu s-au făcut prea multe lucruri în momentul înmormântării Sale. În după-amiaza acelei zile, după ora şase, începea sărbătorirea sabatului evreiesc, iar evreii trebuiau să se odihnească în acea zi, conform legii; prin urmare, nu era de aşteptat ca ei să fi făcut foarte multe lucruri. Aceea nu a fost nici măcar o zi de odihnă pentru ei; a fost o zi a tristeţii. Ei nu puteau să facă nimic pentru a-şi distrage gândurile de la şocul teribil cauzat de răstignirea Domnului. Acea perioadă de odihnă trebuie să fi reprezentat pentru ei doar o încetare a activităţilor. În mod cert ei nu şi-au putut odihni mai deloc trupurile ori mintea. Pentru ei, aceea a fost o zi a aşteptării dureroase, a doua zi ei urmând să meargă la mormânt. După încheierea sabatului a urmat noaptea, ceea ce i-a împiedicat să meargă chiar atunci să viziteze mormântul.

Dimineaţa următoare era prima zi a săptămânii; în acea zi, dis-de-dimineaţă, Maria Magdalena şi alte femei care L-au urmat pe Isus încă din Galileea s-au grăbit spre mormântul Salvatorului. Când au ajuns acolo, îngerul Domnului le-a apărut şi le-a spus: „Nu vă temeţi, căci Eu ştiu că Îl căutaţi pe Isus, care a fost răstignit. El nu este aici, căci El s-a ridicat, după cum a spus. Veniţi, vedeţi locul în care Domnul a fost culcat. Mergeţi degrabă, şi spuneţi-le discipolilor că El s-a ridicat din morţi; şi iată, El va merge înaintea voastră în Galileea, şi acolo Îl veţi vedea. Şi ele au plecat în grabă de la mormânt, cu frică şi cu mare bucurie, şi au fugit să le spună discipolilor aceste lucruri." (Mat. 28:5-8) Pentru aceste femei credincioase, veştile păreau să fie mult prea bune pentru a putea fi adevărate. Ele erau uimte şi dezorientate; însă s-au grăbit cu foarte multă bucurie să le ducă acest mesaj tuturor celor care Îl iubeau pe Domnul.

Avem aici dovada că învierea lui Isus este una dintre coardele harpei doctrinale a Lui Dumnezeu, o coardă care le oferă o bucurie imensă tuturor celor care aud sunetul ei binecuvântat. Prima făptură care a auzit despre învierea Lui Isus s-a bucurat nespus. Cât de multă bucurie trebuie să fi fost în ceruri în acel moment!

Cuprins

Termenul de „înger” înseamnă „mesager”; cu alte cuvinte, el este o făptură trimisă într-o misiune în calitate de reprezentat sau de mesager al Lui Dumnezeu. Aceşti mesageri sfinţi, sau îngeri, au întotdeauna acces la Tatăl Iehova Dumnezeul. (Mat. 18:10) Desigur, trebuie să ne aşteptăm atunci ca aceşti sfinţi care fac parte din oastea cerească să cânte cântece de slavă şi de bucurie înaintea Domnului Dumnezeu la fiecare pas făcut în plus în desfăşurarea planului Său. Aceşti îngeri trăiesc în ceruri, în locurile înalte. Psalmistul scrie despre ei: „Slăviţi-L pe Domnul. Slăviţi-L pe Domnul din ceruri; slăviţi-L în înălţimi. Slăviţi-L, voi toţi îngerii Săi, slăviţi-L pe El şi pe întreaga Sa oştire.” – Ps. 148:1,2.

Nu există nicio îndoială că aceşti îngeri preaiubiţi s-au bucurat foarte mult când au asistat la demonstraţia minunată făcută de Iehova Dumnezul în momentul în care prin puterea Sa supremă L-a înviat pe singurul Său Fiu din morţi, îmbrăcându-L în viaţă veşnică şi nemurire. Aceea a fost şi este marea înviere.

URÂCIUNI

Ezechiel, slujitorul Lui Iehova, şi-a început profeţia în al cincelea an al captivităţii Împăratului Ioiachim, ceea ce corespunde cu anul 1919 d.Cr., al cincelea an din 1914. Un an şi două luni mai târziu, evenimentele prevestite în capitolul opt al profeţiei lui Ezechiel au început să se întâmple. Acest moment marchează începutul unei noi viziuni şi al unei noi serii de profeţii ale lui Ezechiel. În momentul în care această profeţie a început să se îndeplinească, Domnul Isus Cristos se afla în templul Lui Iehova. El inspectează aşa-numita „Creştinătate organizată”, şi îi arată clasei „slujitorului credincios” (simbolizată de Ezechiel) condiţiile găsite în interiorul „Creştinătăţii”; astfel, clasa „slujitorului” poate vedea şi înţelege toate acestea mai bine ca niciodată. Aşa cum s-a întâmplat şi în viziunea care i-a apărut lui Ezechiel, clasa „slujitorului credincios” observă acum că întotdeauna a existat tendinţa de a venera o făptură, sau o creaţie, în locul Creatorului. Aceasta este venerarea diavolului, şi metoda pe care el o foloseşte fraudulos pentru a-i îndepărta pe oameni de Iehova.

Un spirit, un reprezentant al Lui Iehova, a apărut în numele Său şi prin puterea Sa l-a ridicat pe Ezechiel şi i-a arătat cum templul din Ierusalim fusese pângărit. În îndeplinirea acestei viziuni, Dumnezeu, prin reprezentanţii Săi, a ridicat clasa „slujitorului credincios” şi i-a arătat cum Satana a defăimat numele Său. „Iar el [reprezentantul Lui Iehova] a întins ceva ce avea forma unei mâini, şi m-a apucat de un smoc de păr din cap; iar spiritul m-a ridicat între pământ şi ceruri, în viziuni de la Dumnezeu, şi m-a adus la Ierusalim, la intrarea porţii interioare care dă spre nord, unde era locul simbolului geloziei, care provoacă la gelozie. Şi iată, gloria Dumnezeului Israelului se afla acolo, aşa cum o văzusem în vale. Apoi El mi-a zis: Fiu al omului, ridică-ţi ochii înspre nord. Aşa că mi-am ridicat ochii spre nord, şi iată, la nord de poarta altarului, la intrare, era simbolul

Cuprins

geloziei." (Ezec. 8:3-5) Domnul i-a ridicat astfel pe credincioşii care fac parte din clasa „slujitorului" între pământ şi ceruri şi i-a adus într-o viziune la Ierusalim, în organizaţia cerească, la intrarea porţii anterioare a templului care da spre nord, de unde a pornit judecata divină; iar acolo a apărut simbolul geloziei.

Diavolul este simbolul sau personificarea geloziei şi invidiei. El era gelos şi invidios pe Iehova din cauză că El era slăvit de oameni; diavolul râvnea şi el la acest lucru. Prin urmare, Satana a spus: „Eu voi fi asemeni Celui Preaînalt." Diavolul a încercat să imite tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru salvarea omenirii; el a făcut acest lucru din gelozie, cu scopul de a-i amăgi pe oameni şi de a-i îndepărta de Iehova Dumnezeul. Diavolul este dumnezeul mimic care încearcă din răsputeri să le întoarcă pe toate făpturile de la Iehova şi de la adevărurile Sale. Acest „simbol" stârneşte la gelozie. Când Dumnezeu i-a dat Israelului legea Sa, a spus: „Tu să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu îţi faci niciun chip cioplit [...] Eu, Domnul Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu gelos." (Ex. 20:3-5) Acea lege nu a fost dată pentru binele Lui Iehova, ci pentru binele Israelului şi pentru cel al tuturor persoanelor care doreau să Îl cunoască pe Dumnezeu.

Toată viaţa provine de la Iehova, în timp ce Satana este cel care a răpit în mod ticălos dreptul la viaţă. Invidiind gloria şi onorurile care Îi sunt oferite Lui Iehova de către făpturile Sale, şi dorindu-şi toate aceste slăviri pentru el, Satana se dedă la nenumărate fapte rele pentru a le întoarce pe făpturi de la Dumnezeu. Pentru binele făpturilor Sale şi pentru propria Sa onoare şi glorie, Iehova Dumnezeul trebuie să Îşi răzbune numele în faţa celui gelos, la momentul stabilit de El. Toate imaginile care au fost create cu scopul de a fi venerate au fost create de către diavol, el fiind astfel „simbolul geloziei". Adevărul dezvăluie situaţia reală pentru ca oamenii să poată avea oportunitatea să Îl cunoască pe Dumnezeu şi să urmeze calea cea bună.

Aşa cum simbolul geloziei văzut de Ezechiel îl reprezenta pe diavol, aşa şi organizaţia Satanei este adevărata sa imagine pe pământ. În prezent, clasa „slujitorului credincios" vede „urâciunea care pustieşte", urâciune despre care au vorbit profetul Daniel şi Domnul Isus Cristos, când se afla în locul cel sfânt. (Mat. 24:15) Ea este creaţia diavolului, organizaţia sa, ea este „simbolul fiarei", Liga Naţiunilor. Ea este aşezată în „locul sfânt" al „religiei organizate", religie care a preluat numele Lui Dumnezeu, pretinzând că ea primeşte favorurile Lui; astfel, numele Lui Iehova este defăimat şi pângărit. Promotorii şi principalii ei susţinători sunt naţiunile care se autointitulează „naţiuni creştine". „Simbolul geloziei" şi Liga Naţiunilor, creaţia şi progenitura diavolului este anti-împărăţia-lui-Dumnezeu. Toţi cei care o susţin, fie că o susţin activ sau pasiv, se pun într-o poziţie antagonică faţă de Împărăţia Lui Dumnezeu.

Cei care declară că Îi sunt consacraţi Lui Dumnezeu şi care susţin că „stăpânirile înalte" (Rom. 13:1) sunt puterile conducătoare ale acestei lumi nu numai că se amăgesc singure, dar îi amăgesc şi pe alţii. Mulţi dintre foştii bătrâni ai claselor Bibliei sau Ecclesiei insistă că „stăpânirile înalte" descrise de apostol în capitolul treisprezece din Romani, reprezintă puterile conducătoare ale acestei

Cuprins

lumi. Fiind egoiste ele au devenit oarbe în faţa dezvăluirii adevărului Lui Dumnezeu. „Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică, pentru ca ei să creadă într-o minciună.” (2. Tes. 2:11) Ei nu reuşesc să vadă organizaţia Lui Iehova şi din această cauză nu pot înţelege că Împărăţia este aproape. Ei nu văd Împărăţia Lui Dumnezeu, iar astfel refuză să fie de partea ei. Ei insistă că trebuie păşit cu prudenţă în ceea ce-l priveşte pe diavol şi organizaţia sa, şi sunt conduşi în întunericul de afară; ba mai mult, după cum este declarat în Scripturi, pe ei îi aşteaptă aceeaşi soartă pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru diavol. Şi ei sunt împotriva Împărăţiei Lui Dumnezeu.

Bătrânii, liderii, sau clericii „creştinătăţii”, susţin în mod unitar Liga Naţiunilor şi pretind în mod fals că urâciunea este de fapt „expresia politică a Împărăţiei Lui Dumnezeu pe pământ”, insistând totodată că „puterile care există” sunt împărăţiile acestei lumi, deşi Domnul spune în mod clar că acestea constituie partea văzută a organizaţiei diavolului. Toţi cei care Îi sunt devotaţi Domnului şi care primesc aprobarea Sa trebuie să fie de partea Lui fără echivoc şi să spună adevărul despre organizaţia Satanei şi cea a Lui Iehova, astfel încât să poată juca un rol în jsutificarea numelui Domnului.

Apoi, reprezentantul Domnului care trebuia să se ocupe de Ezechiel îşi continuă inspecţia, iar Ezechiel vede şi mai multe lucruri dezgustătoare. „Iar el m-a dus la intrarea în curtea templului; şi când m-am uitat, iată, era o gaură în zid. Apoi mi-a zis: „Fiul omului, sapă acum în zid”; şi când am săpat în zid, iată, o intrare. Apoi mi-a zis: „Intră, şi uită-te la lucrurile dezgustătoare pe care ei le fac aici.” Aşa că am intrat şi am văzut; şi iată, acolo se aflau reprezentări a tot felul de târâtoare, şi de fiare dezgustătoare, şi de idoli ai casei lui Israel, toate se aflau de jur împrejurul zidului. Iar acolo stăteau înaintea lor şaptezeci de bătrâni ai casei lui Israel, iar în mijlocul lor stătea Iaazania, fiul lui Şafan, toţi stăteau cu cădelniţa în mână; şi un nor gros de tămâie se înălţa.” (Ezec. 8:7-11) Fiarele respingătoare şi idolii reprezentaţi pe zidul templului israeliţilor prevesteau urâciunile care au fost aduse în interiorul „creştinătăţii” care pretinde că este templul Domnului.

Clericii din prezent, în timp ce pretind că sunt slujitorii Lui Dumnezeu, sunt liderii şi învăţătorii evoluţiei, făcându-se vinovaţi de venerarea strămoşilor; ei susţin că „tot felul de târâtoare” sau de „fiare” au apărut înaintea omului pe pământ şi că aceştia sunt strămoşii oamenilor. Aceşti clerici se ţin de slujba pe care o au şi îşi câştigă banii de pe urma oamenilor, sub pretextul că ei interpretează Cuvântul Lui Dumnezeu; ei îşi ocupă poziţiile în aşa numitele „amvoane creştine” de unde ţin diverse predici. În discursurile lor ei iau un text biblic şi se folosesc de el pentru a învăţa evoluţia. Ei citesc textul iar apoi trec foarte repede la un altul. Aceşti bătrâni sau lideri, altfel numiţi „clerici” ai „creştinismului organizat”, ard tămâie în casa pe care ei o numesc casa Domnului, în timp ce sunt preocupaţi să îi îndepărteze pe oameni de Dumnezeu şi de Biblie. În profeţie ei sunt arătaţi ca stând fiecare cu propria cădelniţă cu tămâie în mână, de jur împrejur. Ei neagă existenţa Dumnezeului suprem, atotştiutor, ei neagă existenţa Creatorului cerurilor şi pământului. Ei sunt atât de încrezători în propriile forţe încât au impresia că ei îi

Cuprins

pot învăţa pe oameni ce vor pentru că aceştia nu îi vor înţelege, şi „nimeni nu îi va vedea”. Astfel, Domnul îi spune lui Ezechiel: „Fiul omului, ai văzut ce fac vechii [bătrânii] casei lui Isreal în întuneric, fiecare în încăperea unde îşi ţin idolul? Căci ei spun: „Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul.” – Ezec. 8:12.

Aceşti clerici distinşi, înţelepţi în opinia lor, sunt nişte „nechibzuiţi”, potrivit celor descrise în Cuvântul Lui Dumnezeu. Ei spun: „Nu există nicio dovadă care să arate că Dumnezeu a creat pământul şi toate vieţuitoarele” şi îi învaţă pe oameni că cele scrise în Biblie reprezintă un nonsens bazat pe imaginaţia oamenilor neînvăţaţi. Ei râd când aud declaraţia „Tatăl tău din ceruri vede în ascuns.” (Mat. 6:6,18) Ei sunt ipocriţi de cel mai rău soi, deoarece ei pretind că Îl reprezintă pe Dumnezeu, deşi în realitate Îl neagă, fiind reprezentanţii diavolului. Ei nu fac nimic altceva decât să defăimeze şi să pângărească numele Lui Dumnezeu.

Fiecare persoană care este un copil al Domnului şi care a încheiat cu el legământul pentru Împărăţie, dar care îşi reduce eforturile când vine vorba despre aceşti ipocriţi şi eşuează să arate că ei sunt slujitorii diavolului, înseamnă că nu Îi este credincioasă cu adevărat Lui Dumnezeu şi legământului încheiat. Fiecare membru al clasei „slujitorului credincios” îşi va îndeplini datoria şi va spune adevărul Lui Dumnezeu astfel încât acesta să mănture refugiul minciunilor, urmând ca în final gloria Domnului să poată să fie văzută de toţi cei care iubesc neprihănirea.

ÎNGRIJIREA LUI IEHOVA AJUNGE LA TIMP

Dragă frate Rutherford:

Iartă deranjul cauzat de o inimă care se revarsă de o expresie a aprecierii nestăpânite faţă de Iehova pentru înţelegerea explicaţiei sale a Proverbelor 4:7 („Turnul de Veghere” din 15 mai), a cărei studii repetate ne înclină capul cu teamă şi umilitate, văzând foarte clar relaţia noastră asemenea copiilor, şi responsabilitatea legată de aceasta.

Explicaţia care prezintă cum putem afla dacă suntem din familia lui Dumnezeu (paragrafele 16-19), sigur îi permite tuturora să-şi determine relaţia lor. Cât de prielnic este Dumnezeul nostru! Acum când fraţii aici şi acolo pun exact asemenea întrebări, încercând să-şi identifice poziţia şi responsabilităţile, Iehova, îngrijindu-se de „hrană la timpul potrivit”, asigură ca nimeni să nu fie în neştiinţă sau incertitudine.

Cum poate cineva să se îndoiască în îndrumarea, îngrijirea şi supravegherea Sa prin Societate şi prin publicaţiile autorizate ale acesteia. Faptul că procedura Societăţii în alegerea servilor pentru poziţii de responsabilitate a fost identică timp de mulţi ani cu cea subliniată în Deuteronomi 1:12,13, după cum a

Cuprins

fost explicat în „Turnul de Veghere” din 15 mai (paragrafele 7 şi 8), dovedeşte clar, că deşi grupele recomandă, Iehova *numeşte.*

Acest fapt simplu are trebui deja să înceteze orice şoaptă, supărare, ceartă şi egoism; ceea ce şi face în inimile celor credincioşi care-şi menţin integritatea. Cu siguranţă, încercarea scandaloasă a fraşilor falşi (atât în poziţii înalte, cât şi modeste) doar îi va întări pe cei credincioşi în lucrare, aşa cum aceasta a fost poruncită de Iehova şi condusă prin mijlocitorul Lui evident şi autorizat, adică Societatea şi publicaţiile ei.

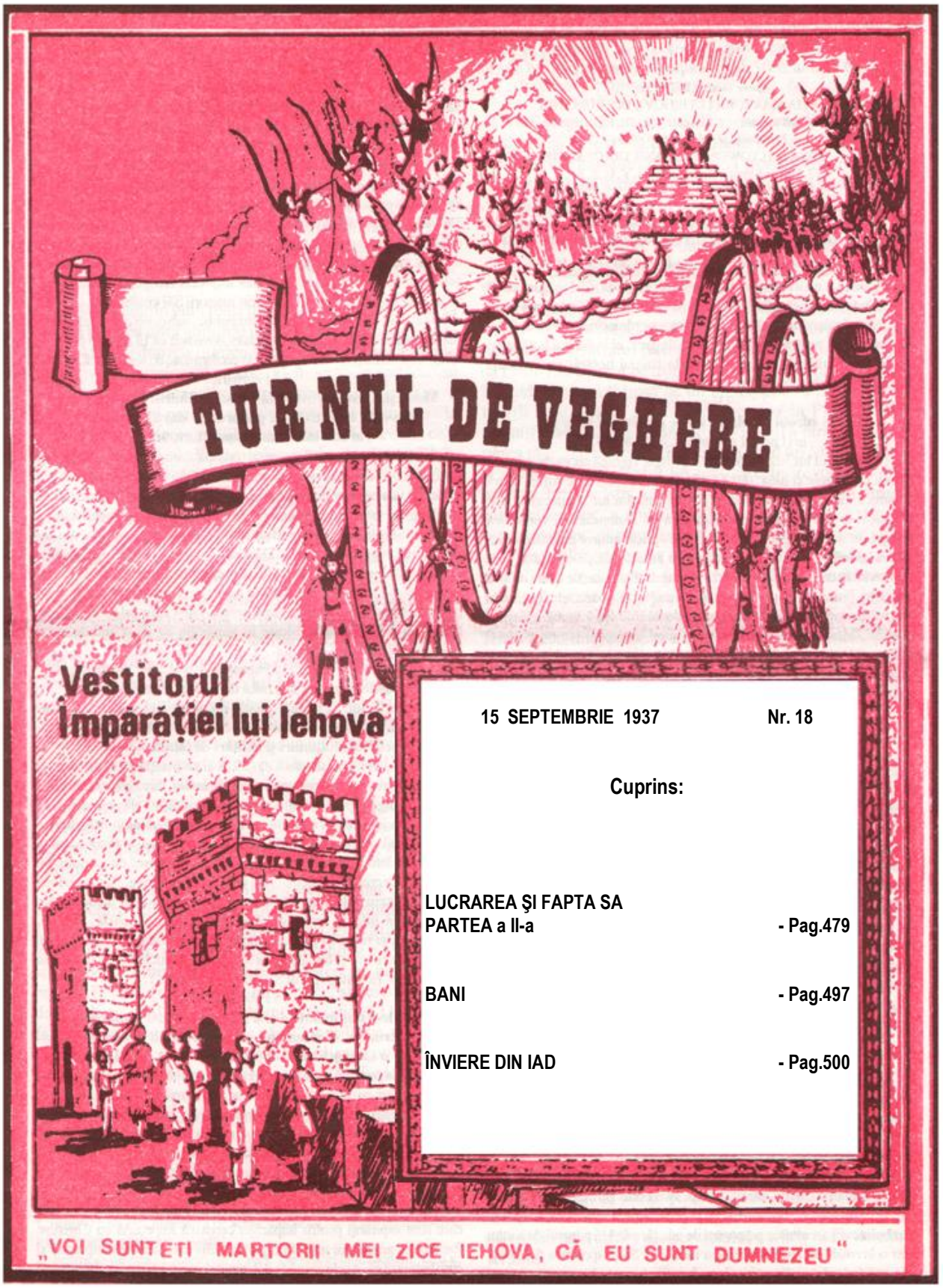
Fii asigurat, dragă frate, că deşi te iubim foarte mult, şi ne bucurăm că putem lucra cu tine în ascultare faţă de „poruncile Tatălui nostru şi legea Mamei noastre”, toată onoarea şi preamărirea este a lui Iehova şi Isus Hristos.

Rugându-mă pentru binecuvântările Sale asupra ta în această poziţie responsabilă, sper să rămân,

Fratele şi servul tău,

D. W. Alden, *Kansas*.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 SEPTEMBRIE 1937 Nr. 18

Cuprins:

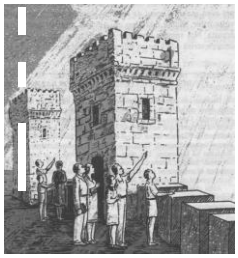
LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA a II-a - Pag.479

BANI - Pag.497

ÎNVIERE DIN IAD - Pag.500

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 SEPTEMBRIE 1937** **Nr. 18**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo” – Ier. 7:14

Partea a II-a

Iehova nu va permite ca răul să continue la nesfârşit. Indiferent de câte fapte bune şi drepte face o persoană, dacă ulterior ea se întoarce spre păcat, faptele sale bune anterioare nu îi vor servi la nimic. Israeliţii erau poporul ales de Dumnezeu, organizat în dreptate, şi care pentru o perioadă de timp au făcut fapte bune. Acea naţiune a fost distrusă. (Ezec. 33:12,13) Să admitem, de dragul discuţiei, că organizaţia romano-catolică şi organizaţiile protestante şi-au început activitatea cu intenţii bune şi drepte, şi că au făcut anumite lucruri bune; dar în prezent suntem siguri că aceste organizaţii sunt pe deplin religioase, deci prin urmare, diavoleşti, şi că cei care fac parte din aceste organizaţii nu sunt sub nicio formă adevăraţii adepţi ai Lui Isus Cristos, deci nu sunt nici creştini. Ei au lucrat foarte mult la consolidarea religiei, pretinzând că au făcut acest lucru în numele Domnului. Există însă foarte multe persoane sincere în rândurile acestei organizaţii; aceste persoane, deşi aveau o dorinţă de a lucra, zelul lor a fost îndreptat într-o direcţie cu totul greşită. Ei sunt cei cărora cuvintele li se aplică cuvintele Lui Isus: „Nu toţi cei care Îmi vor zice: „Doamne, Doamne”, vor intra în Împărăţia Cerurilor; ci acela care face voia Tatălui Meu este în ceruri. Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne, nu am prorocit noi în Numele Tău? Şi nu am alungat noi dracii în Numele Tău? Şi nu am săvârşit noi multe fapte minunate în Numele Tău?” Şi acelora le voi spune Eu: nu v-am cunoscut niciodată: îndepărtaţi-vă de Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.” – Mat. 7:21-23.

2. Permiteţi-le acum oamenilor sinceri şi onești să ia aminte la avertizarea conform căreia Dumnezeu va distruge „creştinătatea”, indiferent de expansiunea ierarhiei romano-catolice. Marele cler nu va crede ceea ce este scris aici. Ei nu cred în Biblie, ci se bazează pe tradiţiile lumeşti şi pe propriul lor simţ al dreptăţii. Isus i-a spus clerului evreilor că Dumnezeu va distruge templul, deoarece evreii încălcaseră legământul făcut cu El. (Mat. 24:1,2) Însă ei nu L-au crezut. (Ioan 2:20) Chiar şi discipolii Lui Isus admirau templul construit de Irod, templul în care pe atunci evreii îşi desfăşurau practicile religioase de venerare. Stând în apropierea acelei case şi îndreptându-le atenţia discipolilor Săi spre ea, Isus le-a spus: „Aici nu va mai rămâne piatră peste piatră, care să nu fie dărâmată.” (Mat. 24:2) Locuitorii Palestinei, şi în special cei ai Israelului, îşi întorseseră sufletul spre

Cuprins

templu crezând că acesta îi poate proteja de orice rău. Ei nu credeau că acest templu va putea fi distrus vreodată.

3. În prezent, milioanele de oameni care fac parte din „creştinătate” privesc organizaţiile religioase, în special pe cele ale ierarhiei romano-catolice, şi clădirile lor, ca un loc sigur. Politicienii, marii comercianţi, dar şi oamenii obişnuiţi care sunt creduli, se încred în organizaţiile religioase. Ierarhia romano-catolică cântă acum cântecul desfrânatei (Isa. 23:16), prin care a momit elementele politice şi comerciale să ocupe încăperile ei secrete şi să cadă pradă influenţei ei seducătoare. Ei cred în puterea acestei organizaţii de a-i salva, însă se vor scufunda în Armaghedon. Iehova îi alege pe oamenii Săi credincioşi şi le oferă lor adevărul, însărcinându-i să facă voia Sa. „Religia organizată”, numită în mod eronat „creştinism”, iese în faţă şi susţine cu îndrăzneală că ocupă poziţia de reprezentantă a Lui Dumnezeu pe pământ, iar clerul pretinde că aceste poziţii au fost moştenite de la „taţii” lor, adică de la bătrânii bisericii. Ierarhia romano-catolică susţine că şi-a primit autoritatea în mod direct de la Dumnezeu, prin urmare capul bisericii fiind succesorul apostolului Petru, care a fost primul papă, sau primul „tată sfânt”. Această organizaţie religioasă păcătoasă îşi exercită influenţa dominantă şi controlul printre foarte multe naţiuni, iar acele ţări unde ea conduce reprezintă „creştinătatea”; iar „creştinătăţii” cu siguranţă îi va veni sfârşitul.

4. Iehova i-a poruncit lui Ieremia să îi spună poporului Său: „Căci printre oamenii mei se găsesc oameni răi; ei pândesc ca acela care întinde capcane: ei întind o cursă şi prind oameni. Precum o colivie plină de păsări, aşa sunt şi casele lor pline de amăgire; prin urmare, ei ajung puternici şi putred de bogaţi. Ei sunt graşi şi lucesc de grăsime; totuşi, ei întrec orice măsură a răutăţii: ei nu judecă cauza, cauza orfanului, şi tot prosperă; şi nu fac nici dreptate celor care au nevoie. „Să nu pedepsesc eu aceste lucruri?”, zice Domnul, „Să nu mă răzbun eu pe un asemenea popor?” O grozăvie oribilă este comisă în ţară; profeţii prorocesc neadevăruri, iar preoţii stăpânesc cu ajutorul lor; iar poporului Meu îi place aşa; dar ce veţi face la urmă?” – Ier. 5:26-31

5. Aceste cuvinte ale profetului se aplică în special liderilor religioşi ai „creştinătăţii” din prezent, care comit aceleaşi fapte abominabile. Ei „pândesc” şi le „întind capcane” oamenilor folosindu-se de toate metodele frauduloase posibile pentru a-i prinde pe aceştia în capcană. Clericii ierarhiei au devenit puternici şi putred de bogaţi. Ei sunt „graşi” şi „lucesc”. Ei le oferă absolvirea de păcat celor care comit fapte rele. Ei sunt foarte prosperi şi se împotrivesc persoanelor care Îl slujesc pe Dumnezeu. Aceşti falşi proroci făţarnici îi mint pe oameni, spunându-le că organizaţia romano-catolică va dăinui pentru totdeauna, iar că speranţa oamenilor stă în acea organizaţie; preoţii ierarhiei îi conduc şi controlează pe oameni prin astfel de afirmaţii mincinoase, iar celor creduli, care se consideră poporul Lui Dumnezeu, „le place aşa”. Doar persoanele sincere şi oneste care fac parte din „creştinătate” vor putea auzi şi lua aminte la mesajul adevărului, pe care Iehova le-a poruncit martorilor Săi să îl proclame. (Isa. 62:10) Martorii Lui Iehova

Cuprins

trebuie să fie acum sârguincioşi şi să se supună poruncilor Lui Dumnezeu, răspândind mesajul Lui tuturor persoanelor care au urechi să îl audă. Lucrarea lor, aceea de a declara ziua răzbunării Lui Dumnezeu asupra „creştinătăţii" pare în ochii făţarnicilor o lucrare foarte ciudată; dar ceea ce va urma, li se va părea şi mai straniu.

„Fapta Sa ciudată"

6. Iehova a declarat, prin intermediul profetului Său, că El se va ridica „şi va săvârşi fapta Sa, fapta Sa ciudată". (Isa. 28:21) În continuare, El spune: „Eu am plănuit-o, şi tot Eu o voi înfăptui." (Isa. 46:11) Dar ce va face Iehova? El răspunde: „Întocmai cum am făcut la Şilo." Acelaşi lucru îl va face şi „creştinătăţii". Oamenii cu care Dumnezeu încheiase legământul se aflau în Şilo. Ei aveau acolo cortul şi chivotul legământului, acesta fiind locul stabilit pentru venerarea Atotputernicului Dumnezeu. Însă acei oameni I-au devenit necredincioşi Domnului, întorcându-se de la poruncile Sale înspre religie si trecând prin urmare de partea diavolului. Atunci le-a permis Dumnezeu filistenilor păgâni să îi mănânce pe făţarnici afară din Israel. Din cauza că israeliţii deveniseră necredincioşi, Dumnezeu a permis ca până şi chivotul legământului să fie capturat de către duşmani şi dus în altă parte. Acolo a respins Dumnezeu preoţimea, aflată sub conducerea lui Eli, şi a permis moartea preoţilor, înlăturând apoi din Şilo tot ceea ce avea legătură cu Numele şi venerarea Sa. Este clar că această întâmplare este una profetică care prezice distrugerea completă a „creştinătăţii", pentru că Dumnezeu spune asta, şi pentru că le porunceşte profeţilor Săi să răspândească toate acestea. Distrugerea a ceea ce astăzi este cunoscută drept „creştinătate", sau „religia creştină organizată", şi a religiei practicate de oameni, este fapta Atotputernicului Dumnezeu, care va fi îndeplinită dupa cum El a hotărât. Această faptă va fi „fapta Sa ciudată", care li se va părea astfel tuturor oamenilor, cu excepţia acelora care au „semnul pus pe frunte", şi care se dedică pe deplin ascultării poruncilor Lui Dumnezeu. – Ezec. 9:4.

7. Distrugerea sistemelor religioase de către Iehova, va marca începutul Armaghedonului. Care este agenţia vizibilă pe care o va folosi Domnul pentru a înfrânge religia ipocrită, denumită în mod eronat „religia creştină"? Scripturile arată în mod clar că Dumnezeu va folosi un element vizibil, lipsit de orice credinţă, pentru a săvârşi fapta Sa distructivă împotriva făţarnicilor, o mulţime care a fost înşelată de religionişti, în special de către ierarhia romano-catolică. Acea bătrână „prostituată" călăreşte acum pe spatele brutalilor lideri politici, iar la momentul hotărât de către Dumnezeu, tocmai acest element va fi cel care va distruge ierarhia romano-catolică şi toate religiile asociate ei. (Apoc. 17:16,17) Ei vor îndeplini rolul de executanţi ai Lui Dumnezeu, în folosul Său, după cum şi Cuvântul Lui spune: „Dumnezeu a pus în inimile lor să Îi îndeplinească voia." Acest „fapt ciudat" va asista la distrugerea completă a aşa-numitei „religii creştine", sau a „creştinătăţii", a clerului său şi a tuturor elementelor sale de venerare, aşa-numite elemente „sacre", precum: clădiri, altare, sanctuare, apă

Cuprins

sfinţită, vase speciale, crescătorii de clerici, mănăstiri de călugăriţe, şi toate celelalte lucruri frauduloase asemeni lor, care nu sunt sfinte şi care defăimează numele Atotputernicului Dumnezeu. Făcând acest lucru, Iehova Dumnezeul arată că El nu a aprobat niciodată „religia" de niciun fel, şi că de fapt religia aparţine diavolului, iar clericii care practică religia sunt instrumentele lui Satan, folosite pentru a defăima numele Atotputernicului Dumnezeu, indiferent dacă ei fac acest lucru în mod voit, sau nu. Într-un final, aceşti defăimători de rea voinţă vor fi distruşi şi nu se vor mai putea ridica niciodată. Aşa cum Iehova a îndepărtat din Şilo tot ceea ce avea legătură cu venerarea Sa, aşa va înlătura şi din „creştinătate" tot ceea ce ar putea anunţa prezenţa divină într-un anumit loc de venerare, dezvăluindu-le tuturor că aşa-numita „religie creştină" reprezintă o fraudă şi o modalitate de a îi prinde pe oameni în capcană, folosită de către diavol pentru a-şi îndeplini lăudăroasa provocare – aceea de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu. Iehova arată că nu vor fi salvaţi şi nu vor supravieţui decât oamenii care Îl slujesc în spirit şi în adevăr, supunându-se cu bucurie poruncilor Sale.

8. Martorii Lui Iehova nu vor lua parte la lucrarea destructivă care se va abate asupra „creştinătăţii" în momentul Armaghedonului. Lucrarea martorilor Lui Iehova este aceea de a le mărturisi oamenilor adevărul, supunându-se poruncii Lui Dumnezeu, la fel ca şi Ieremia care le-a transmis oamenilor mesajul Lui Dumnezeu. Armele folosite de martorii Lui Iehova nu sunt arme lumeşti, ci sunt arme măreţe, capabile să îi întoarcă pe oamenii oneşti de la organizaţiile religioase. (2. Cor. 10:4) Iehova se foloseşte de orice mijloc doreşte pentru a-şi îndeplini voia, însă acest lucru nu înseamnă că Iehova aprobă făpturile păcătoase în răutatea lor. El s-a folosit de regele Babilonului pentru a-şi îndeplini voia. (Ier. 25:9) Ar trebui reţinut în permanenţă că ceea ce le-a făcut Dumnezeu israeliţilor, şi celor asociaţi lor, reprezintă o prevestire a ceea ce El va aduce asupra oamenilor care pretind că sunt aleşii Lui. Dumnezeu le permite unora din tabăra diavolului să îi pedepsească pe cei care I-au devenit necredincioşi, întorcându-se împotriva Sa. Trebuie luat aminte la ceea ce-a făcut Dumnezeu şi filistenilor, după ce aceştia i-au înfrânt pe israeliţi, şi după ce au luat chivotul legământului. Filistenii nu Îl slujeau şi nu Îl venerau pe Dumnezeu. În ceea ce priveşte chivotul legământului, care Îl reprezenta pe Dumnezeu şi prezenţa Sa, conducătorii filistenilor au ordonat ca acesta să fie dus în oraşul lor. „Prin urmare, ei au trimis chivotul [legământului] la Ecron", unde a avut loc ulterior „o ucigătoare distrugere în tot oraşul", iar „mâna Lui Dumnezeu apăsa cu putere. Şi oamenii care nu mureau, erau loviţi cu bube, şi strigătele cetăţii se înălţau până la cer." (1. Sam. 5:10-12) Astfel, filistenii nu au avut niciun motiv de laudă cum că ar fi triumfat în faţa Celui Preaînalt. Aceste evenimente arată ce le va face Dumnezeu elementelor lipsite de credinţă care vor lua parte la distrugerea făţarnicilor. – Apoc. 17:17.

9. Dumnezeu i-a alungat de lângă El pe israeliţi, pe poporul ales. Prin intermediul Lui Ieremia, El le-a spus locuitorilor Ierusalimului: „Vă voi alunga din faţa Mea, aşa cum i-am alungat pe toţi fraţii voştri, pe toată sămânţa lui Efraim." (Ier. 7:15) În acest fel şi-a îndeplinit Dumnezeu cuvântul împotriva lui Israel,

Cuprins

prezicând că la începutul Armaghedonului, aşa-numita „religie creştină” şi tot ceea ce este legat de ea, va fi nimicită, împreună cu tot ceea ce ea susţine, profesează şi pretinde, şi împreună cu poziţiile ocupate de către clericii ei. Iehova îi va alunga pe toţi aceşti oameni de lângă El, iar Domnul Isus va săvârşi această lucrare de executare. – Mat. 7:23.

10. Seminţia nordică, alcătuită din cele zece triburi ale poporului Israel, dominată de seminţia lui Efraim, a fost alungat şi trimis din pământul făgăduinţei în păgâna cetate a Asiriei, cu câţiva ani înainte ca profeţia lui Ieremia să fie rostită. La momentul stabilit a venit şi avertizarea Lui Iehova pentru cei care rămăseseră în Ierusalim, ulterior Dumnezeu îndepărtându-i pe toţi de lângă El. La fel Îşi declară Iehova scopul de a alunga de lângă El toată „creştinătatea”, în special pe organizaţia-lider, ierarhia romano-catolică. Ierarhia este cea care este plină de mândrie, iar oamenii săi sunt „dispreţuitorii care conduc poporul *creştinătăţii*”. În ceea ce priveşte această organizaţie religioasă ipocrită, această mulţime păcătoasă, care timp de atâţia ani a jucat rolul prostituatei şi a defăimat numele sfânt al Lui Dumnezeu, este scris: „Vai de cununa mândriei a beţivilor lui Efraim, a cărei frumuseţe splendidă este o floare veştejită, aflată pe capul văii mănoase a celor doborâţi de vin! Iată, că Domnul are pe cineva măreţ şi puternic, care, asemeni unei furtuni cu grindină, unei vijelii distrugătoare, asemeni unui potop cu mari şuvoaie de apă, o va doborî cu putere la pământ. Cununa mândriei, beţivii Efraimului, vor fi călcaţi în picioare: şi frumuseţea splendidă care se află pe capul văii mănoase, va fi o floare veştejită, ca un fruct necopt înainte de vară; pe care cel care îl vede, abia îl ia în mână, că îl şi înghite.” – Isa. 28:1-4.

11. Iehova îi trimite pe martorii Săi să avertizeze mulţimea păcătoasă, care susţine că sunt reprezentanţii Lui Dumnezeu pe pământ, însă a cărei conducători dispreţuiesc totul şi pe toată lumea care nu se conformează ideilor lor. Acestor organizaţii dispreţuitoare şi păcătoase, Iehova le spune acum: „De aceea, ascultaţi cuvântul Domnului, voi oameni dispreţuitori, care conduceţi acest popor aflat în Ierusalim; pentru că voi aţi spus „Noi am făcut un legământ cu moartea, şi o învoială cu iadul: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge; pentru că am făcut din minciuni refugiul nostru, şi sub neadevăr ne-am ascuns.” De aceea, Domnul Dumnezeu a spus: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră preţioasă, o temelie sigură: acela care crede în ea, nu se va pripi. Voi face din neprihănire o lege, şi din dreptate un fir cu plumb; iar grindina va distruge refugiul minciunilor, şi apele vor inunda ascunzişurile. Iar legământul vostru cu moartea va fi nimicit, şi învoiala voastră cu moartea nu va rezista. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veţi fi striviţi de ea.” (Isa. 28:14-18) Judecata Lui Iehova împotriva ierarhiei romano-catolice este deja scrisă, urmând să fie înfăptuită întocmai de către Isus Cristos, marele Sol Executiv al Celui Preaînalt.

12. Cei care Îi sunt credincioşi Lui Dumnezeu nu au nimic în comun cu religia sau cu religioniştii care se complac în practici frauduloase în Numele Domnului. Ieremia a fost reprezentantul Dumnezeului Iehova, fiind totodată reprezentantul şi simbolul oamenilor credincioşi Lui Dumnezeu aflaţi în prezent pe

Cuprins

pământ; Dumnezeu i-a poruncit lui Ieremia să spună: „De aceea, nu vă rugaţi pentru aceşti oameni, nici nu înălţaţi rugăciuni pentru ei, nici plânsete, nici nu încercaţi să interveniţi pentru ei, pentru că Eu nu vă voi auzi.” (Ier. 7:16) Mai marele bisericii romano-catolice a declarat anul 1933 un „an sfânt”, îndemnându-i pe oameni să se roage pentru prosperitate în cursul acelui an. Toate rugăciunile lor laolaltă nu le-au servit la nimic. Apoi, papa a prelungit aşa-numitul „an sfânt” până în aprilie 1935. Religioniştii, catolici, protestanţi şi evrei, au continuat să se roage după cum le-a fost cerut, însă rugăciunile lor nu au fost ascultate de către Dumnezeul Iehova. Fără nicio îndoială papa şi cohorta lui i-au auzit pe martorii Lui Iehova propovăduind adevărul despre căderea „creştinătăţii” în momentul Armaghedonului. Apoi papa a cerut „creştinătăţii” să i se alăture într-o rugăciune care avea menirea de a preveni Armaghedonul; însă acea rugăciune cu siguranţă nu le va fi de niciun folos „creştinilor”. Armaghedonul este sigur şi nimic nu îl poate împiedica. Dumnezeu l-a declarat şi Dumnezeu îl va împlini. Martorii Lui Iehova au refuzat să se alăture religioniştilor în recunoaşterea aşa-numitului „an sfânt”, deoarece ei ştiau că aceasta este o fraudă ipocrită săvârşită asupra oamenilor, şi o defăimare a numelui Lui Dumnezeu. Ei au refuzat să se roage pentru prosperitate, după cum a cerut papa, deoarece aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu se roagă potrivit voinţei Sale. (Ioan. 15:7) Pentru motive asemănătoare, martorii Lui Iehova refuză să salute steagurile „creştinătăţii”, astfel încercând să le atribuie salvare acelora pe care steagul îi reprezintă. Ei ştiu că protecţia şi salvarea provin de la Dumnezeul Iehova, şi nu de la o instituţie făcută de mâna omului. Pedeapsa „creştinătăţii” şi a tuturor organizaţiilor religioase este clară şi garantată în mod corespunzător de către Iehova; prin urmare, este împotriva voinţei Sale să ne rugăm ca o astfel de pedeasa să fie evitată. Aceia care Îl iubesc şi slujesc cu adevărat pe Dumnezeul Iehova, nu se vor ruga pentru nimic care este împotriva dorinţei Sale, ci se vor ruga după cum Isus le-a poruncit: „Facă-Se voia Ta [a Sa, a Domnului].”

De ce Armaghedonul?

13. Iehova subliniază apoi faptele şi conduita „creştinătăţii” religioase, arătând că acestea sunt motivele pentru care El va aduce Armaghedonul, săvârşind astfel „fapta Lui ciudată”. „Nu vezi tu ce fac ei în oraşele lui Iuda, şi pe străzile Ierusalimului? Copiii adună lemne, iar taţii aprind focul, şi femeile frământă aluatul lor, că să facă turte pentru a le da împărătesei cerurilor, şi toarnă jerfte de băutură pentru alţi dumnezei, ca să Mă înfurie.” – Ier. 7:17,18.

14. Elementele conducătoare ale „creştinătăţii” recrutează în prezent orice lucru vizibil care poate fi folosit pentru a-şi desfăşura scopurile necurate. În fiecare ţară ei încearcă din răsputeri să transforme organizaţiile tineretului sau ale copiilor, în grupări cu scopuri militare, sau în grupări cu practici abuzive. Copiii sunt obligaţi în şcoli să salute steagul naţional, şi deci să declare că încrederea lor se află în puterile conducătoare vizibile, recunoscute drept „stăpâniri înalte”, şi că protecţia şi salvarea lor provin de la aceste aşa-numite „stăpâniri înalte”. Scopul

Cuprins

acestei întregi situaţii provine de la diavol, care încearcă să îi întoarcă pe tineri împotriva Lui Dumnezeu, pentru a câştiga provocarea pe care a făcut-o împotriva Sa. Copiiilor şi taţilor le este cerut să lucreze cu scopul de a participa într-o venerare diavolească care încalcă Legea Lui Dumnezeu. Sunt formate aşa-numite „organizaţii patriotice", în care tinerii şi bătrânii sunt forţaţi să intre, aceste organizaţii fiind folosite pentru a-i oprima pe aceia care cred în şi Îl slujesc pe Iehova Dumnezeul în adevăr şi spirit. Profetul spune: „femeile frământă aluatul lor, ca să facă turte pentru a le da împărătesei cerurilor." Acest tip de turte, în vremuri străvechi, erau mâncate în onoarea zeiţei Astarte. Turtele pentru venerarea împărătesei cerurilor, despre care Ieremia scrie şi în altă parte (Ier. 44:19), se referă la lucrurile pregătite pentru organizaţia lui Satan, simbolizată printr-o femeie. „Împărăteasa" diavolului este organizaţia sa. Prin urmare „turtele" preparate sunt o jertfă adusă reprezentanţilor lui Satan, care conduc în mod vizibil naţiunile pământului, formate din elemente religioase, politice şi comerciale (de orice religie), care în prezent cer să fie recunoscute drept „stăpâniri înalte". (Rom. 13:1) Din această cauză, puterile conducătoare, dirijate şi manipulate de către mai mării făţarnici, înscăunează păcatul drept lege, legalizând astfel salutarea obligatorie a steagului de către elevi dar şi de către adulţi (Ps. 94:20); le cer profesorilor să pună anumite jurăminte solemne; şi le cer oamenilor să îşi slăvească dictatorii drept eliberatorii şi salvatorii lor. Prin urmare, bărbaţi, femei şi copii, învăţători, profesori, organizaţii şcolare şi organizaţii bisericeşti, dar şi organizaţii politice şi comerciale, toate au un rol în onorarea organizaţiei diavolului, venerând creaţia mai mult decât pe Creator. – Rom. 1:25.

15. Ei „toarnă jerfte de băutură [de vin] pentru alţi dumnezei", şi anume pentru diavol şi pentru spiritele rele; iar reprezentanţii păcătoşi ai diavolului pe pământ, sunt priviţi ca oameni măreţi, şi aceasta în scopul de a face pe plac şi oferi aclamaţii elementului conducător vizibil, şi nu Lui Iehova şi Împăratului Său. Prin urmare, ei pângăresc pământul. Toate aceste fapte sunt făcute la instigarea diavolului, şi desfăşurate de reprezentanţii săi făţarnici vizibili, după cum spune şi Domnul: „ca să Mă înfurie." Din această cauză, la momentul hotărât, Iehova se va ridica şi „se va mânia, şi în valea Gabaonului [...] va săvârşi fapta Sa, fapta Sa ciudată" – Isa. 28:21.

Mânia îndreptăţită

16. Iehova este îndelung răbdător (Ps. 86:15); însă El are o limită fixă, făţarnicii cu siguranţă atingând acea limită. Poporului Său ales, care îi prevesteau pe oamenii din ziua de astăzi care declară ca sunt aleşi, Iehova i-a spus: „Pe Mine mă mânie ei?" zice Domnul, „nu se mânie pe ei înşişi, spre ruşinea feţei lor?" (Ier. 7:19) Aceste cuvinte se aplică cu o şi mai mare forţă, cu un şi mai mare înţeles religioniştilor care în mod impropriu se autointitulează „creştini" şi care îşi practică religia, defăimând numele sfânt al Lui Dumnezeu. Este suficient de rău să practici religia diavolului, dar să faci acest lucru în numele Dumnezeului Iehova, şi în numele Lui Isus Cristos, amăgind astfel o mulţime de persoane sincere, şi

Cuprins

defăimând numele Lui Dumnezu şi cel al Lui Cristos, înseamnă provocare de cel mai înalt grad. Religioniştii, care în mod eronat se denumesc „creştini" au comercializat numele Atotputernicului Dumnezeu şi numele Lui Isus, folosindu-se de aceleaşi lucruri blasfematoare pe care oamenii le folosesc pentru a dobândi bunuri materiale, în interesul şi pentru uzul lor personal. Toate doctrinele lor sunt bazate pe tradiţii; iar aceste organizaţii, deşi relativ diferite, sunt toate unite împotriva Lui Dumnezeu şi a adevărului. Religioniştii care au produs atâta confuzie chiar şi în rândurile lor, îşi vor pleca în curând capul de ruşine. Cei care i-au sprijinit pe aceşti religionişti vor vedea „fapta ciudată" a Lui Iehova. Apoi, nu le va mai rămâne nimic cu care să se poată lăuda. Aerul lor de îndrăzneală, de încredere în sine, le va dispărea, rămânându-le doar confuzia şi dezorientarea. Revolta îndreptăţită a Lui Dumnezeu faţă de aceşti ipocriţi va fi exprimată în cel mai semnificativ mod: „Prin urmare, aşa spune Domnul Dumnezeu: Iată, mânia şi furia Mea se vor vărsa peste acest loc, peste oameni şi animale, peste copacii câmpului, şi peste roadele pământului; şi va arde şi nu se va stinge." – Ier. 7:20.

17. Această profeţie a fost îndeplinită într-o mică măsură asupra Ierusalimului, urmând ca în curând să fie îndeplinită pe deplin asupra „creştinătăţii", care susţine că este poporul Lui Dumnezeu, deşi nu este. Mânia Lui Iehova care va fi exprimată în ziua Armaghedonului se va răsfrânge asupra făpturilor umane, de ambele sexe, tineri sau bătrâni, şi asupra bunurilor lor materiale. Timp de şaptezeci de ani, Ierusalimul a fost pustiit de oameni şi animale. Numărul de şaptezeci, fiind un multiplu de şapte şi zece, care sunt două numere care denotă deplinătatea, văzutul şi nevăzutul, înseamnă în mod clar că habotnicii, împreună cu organizaţiile şi practicile lor, şi tot ceea ce aparţine de ei, atât lucruri văzute cât şi nevăzute, vor fi distruse definitiv. Mânia Lui Dumnezeu va fi exprimată de Isus Cristos, „şi va arde şi nu se va stinge", până când „fapta Sa ciudată" nu va fi săvârşită, şi până când numele Său nu va fi justificat.

18. Supunerea este mai bună decât sacrificiul, după cum spune Domnul. (1. Sam. 15:22) Aceasta este o regulă de neschimbat, dată de către Domnul pentru cei care susţin că Îl slujesc. Vorbindu-le israeliţilor prin profetul Său, Iehova le spune că sacrificiile lor, lipsite de supunere, nu le vor fi de niciun folos. (Vedeţi Ieremia 7:21-27) El le spune: „Supuneţi-vă glasului Meu, şi Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veţi fi poporul Meu; [...] însă ei nu au ascultat de Mine." Isus le-a spus clericilor evreilor, care profesau religia, practic acelaşi lucru: „Pentru că voi, prin tradiţiile voastre, aţi făcut ca porunca Lui Dumnezeu să fie lipsită de efect, [...] învăţând drept doctrine, poruncile omului." (Mat. 15:1-9) Acest lucru descrie cu exactitate ceea ce au făcut şi continuă să facă liderii religioşi în „creştinătate". Ierarhia romano-catolică, sub conducerea clerului, pretinde că Îi oferă sacrificii Domnului, însă ignoră cu desăvârşire poruncile Sale, refuzând să I se supună, predând drept doctrine poruncile lumeşti. Ei nu ezită să facă acest lucru, ci se folosesc cu îndrăzneală de influenţa pe care o au pentru a cenzura exprimarea oamenilor sinceri, şi pentru a înlătura citate din Biblie, ceea ce le permite să îi ţină pe oameni în ignoranţă.

Cuprins

19. Iehova porunceşte acum ca acelaşi mesaj care a fost transmis Israelului, să fie transmis şi „creştinătăţii”. Domnul îi trimite acum „creştinătăţii” pe martorii Săi, pentru a propovădui mesajul Său şi pentru a spune: „De aceea tu spune-le: acesta este poporul care nu ascultă glasul Domnului, Dumnezeului său, nici nu primeşte învăţătura; adevărul a pierit, şi a dispărut din gura lor.” – Ier. 7:28.

20. Religioniştii au făcut din minciuni fortăreaţa lor, ei preferând minciuna în locul adevărului. Aceleiaşi clase, Isus i-a adresat cuvintele Lui de condamnare, spunând: „Şerpilor, generaţie de vipere! cum puteţi voi scăpa de pedeapsa iadului?” (Mat. 23:33) Scripturile nu lasă loc de îndoială asupra a ceea ce le va face Dumnezeu religionişt i ipocriţi care Îi defăimează Numele. După ce vor primi avertismentul, Ierarhia romano-catolică şi toţi cei care sprijină această organizaţie, vor îndura mânia extremă a Atotputernicului Dumnezeu.

21. Pentru că martorii Lui Iehova sunt acum ţintele răutăţilor şi persecuţiilor venite din partea aşa-numitelor „stăpâniri înalte” ale acestei lumi, în special din partea făţarnicilor şi a ierarhiei romano-catolice, permiteţi-le să prindă curaj şi să se bucure de faptul că sunt privilegiaţi pentru că ocupă în prezent o poziţie asemănătoare cu cea ocupată de Ieremia, şi că propovăduiesc un mesaj asemănător cu cel al profetului. Permiteţi-le să aibe curaj, având în minte că Iehova Dumnezeul îi protejează, că ei fac voia Sa, şi atâta timp cât fac acest lucru cu credinţă nu li se poate întâmpla nimic rău. Martorii Săi credincioşi sunt acum în locul secret al Lui Dumnezeu, iar pentru ajutorul şi mângâierea lor, este scris: „Acela care se află în locul secret al Celui Preaînalt, se va odihni sub umbra Atotputernicului. Eu voi zice despre Domnul: „El este refugiul meu, şi fortăreaţa mea, Dumnezeul meu, în El mă voi încrede.” Cu siguranţă El te va scăpa de capcana păsărarului, şi de molima vătămătoare. El te va acoperi cu penele Lui, şi sub aripa Sa tu te vei încrede: adevărul Său va fi scutul şi pavăza ta.” – Ps. 91:1-4.

22. Naţiunea Israelului se află într-un legământ cu Dumnezeu. „Creştinii” pretind a fi copiii Lui Dumnezeu, şi prin urmare sunt implicaţi într-un legământ cu El pentru a face voia Sa. Tăierea părului şi apariţia lor chei, simboliza că naţiunea Israelului fusese respinsă de către Domnul. Astfel, Iehova i-a poruncit lui Ieremia să le spună locuitorilor Ierusalimului: „Taie-ţi părul, O Ierusalime, şi aruncă-l departe, şi urcă-te pe înălţimi şi fă o cântare de jale; pentru că Domnul a respins şi alungat generaţia mâniei Sale.” – Ier. 7:29.

23. Descendenţilor naturali ai lui Avraam, acea poruncă li s-a părut una „ciudată”. Fără nicio îndoială Ieremia părea a fi un nebun în ochii israeliţilor, din cauza mesajului propovăduit. Dumnezeu le porunceşte martorilor Săi credincioşi să avertizeze „creştinătatea”, religioniştii, pentru ca ei să ştie că nu sunt pe placul Său. Pentru că martorii Lui Iehova spun acum că ierarhia romano-catolică este în duşmănie cu Dumnezeu, şi că va fi distrusă, acest lucru pare cu siguranţă o nebunie în ochii religionişt ilor. În prezent, publicaţiile romano-catolice atrag atenţia asupra celor declarate de către martorii Lui Iehova despre apropierea Armaghedonului şi despre distrugerea făţarnicilor, spunând că de fapt aceste lucruri nu sunt credibile, reprezentând un nonsens. Lucrarea în care martorii Lui

Cuprins

Iehova sunt angajaţi este prin urmare o „lucrare ciudată”, iar fapta Sa va fi una „ciudată” pentru că El va fi cel care o va săvârşi. Iehova este cel care transmite mesajul de avertizare în ceea ce priveşte distrugerea iminentă a „creştinătăţii”. Acea „lucrare ciudată” trebuie îndeplinită, şi va fi, iar atunci când va fi terminată, va fi urmată imediat de „fapta Sa, fapta Sa ciudată”.

24. Iehova a promis că „sceptrul nu se va depărta din Iuda, [...] până când va veni Şilo.” (Gen. 49:10) Perioada interimară urma să fie o perioadă a testării, pentru a se vedea cine îşi păstrează integritatea faţă de Dumnezeu şi cine se va supune legământului. În vremea lui Ieremia Israelul a devenit făţarnic, fiindu-I necredincios Lui Dumnezeu; din această cauză Dumnezeu, prin profetul Său, i-a avertizat: „Căci copiii lui Iuda au făcut ce este rău înaintea Mea, spune Domnul: ei şi-au aşezat urâciunile în Casa peste care este chemat Numele Meu, ca să o pângărească.” (Ier. 7:30) Iehova i-a ucis pe Nadab şi Abihu pentru un păcat similar. (Lev. 10:1-7) Fineas, nepotul lui Aaron, a dus o aprigă luptă împotriva celor care pângăreau numele Lui Dumnezeu. (Num. 25:6-15) De ce preoţimea lui Levi, care păzea templul, a permis ca asemenea fapte abominabile să fie săvârşite în Casa Domnului? Dar de ce a permis Dumnezeu acest lucru? Deoarece aceasta era o testare a clasei preoţimii, iar Dumnezeu a permis-o pentru a determina dacă ei îşi vor arăta sau nu stăruinţa faţă de El, şi dacă ei vor fi indiferenţi faţă de poruncile Lui, urmându-şi propriile impulsuri egoiste. Aceasta prevestea un test asemănător care urma să vină – şi care a venit – asupra „creştinătăţii” care susţine că Îl urmează pe Cristos, dar care în realitate sunt făţarnici aflaţi sub dominaţia duşmanului Lui Dumnezeu. Religioniştii au eşuat în a arăta stăruinţă faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa, dovedind că sunt demni de distrugere. Ei se opun şi persecută toate persoanele care propovăduiesc Împărăţia Lui Dumnezeu, sub Cristos, drept ultima speranţă a rasei umane.

25. Mai departe, Domnul atrage atenţia asupra conduitei abominabile a celor care au încălcat legământul: „Si ei au zidit locuri înalte la Tofet, care este în valea fiului lui Hinom [şi anume, Gheena], ca să îi ardă pe fiii şi fiicele lor; lucru pe care Eu nu l-am poruncit lor, şi la care nici nu Mă gândisem.” – Ier. 7:31.

26. Conduita israeliţilor descrisă în această parte a profeţiei, reprezenta o încălcare flagrantă a poruncii Lui Dumnezeu. Astfel de practici religioase diavoleşti nu puteau fi asociate sub nicio împrejurare cu Templul Lui Iehova. Practicanţii „religiei evreilor” credeau că există un Dumnezeu al bunătăţii, şi un dumnezeu egal în putere, al răutăţii, şi că trebuiau să îi recunoască pe ambii, pentru a fi cruţaţi de unul şi ajutaţi de către celălalt. Astfel ei au negat Cuvântul Lui Dumnezeu şi L-au negat pe El drept unicul şi adevăratul lor salvator, pe care ei de fapt trebuie să se bazeze. Aşa şi în prezent, făţarnicii „creştinătăţii”, care în mod eronat se autointitulează „creştini”, comit fapte care sunt de neconceput pentru Dumnezeu. Ei L-au făcut pe Dumnezeu să apară ca fiind diabolic, un Dumnezeu care „pedepseşte făpturile care sunt vii şi au conştiinţă, într-un loc al focului veşnic”; păstrându-i pe mulţi alţii, pentru o lungă perioadă de timp, într-un loc aşa-numit „purgatoriu”, unde ei sunt supuşi constant pedepselor şi torturii. Ei au

Cuprins

comercializat numele Dumnezeului Iehova învăţându-i pe oameni ca El va auzi rugăciunile păcătoşilor, care, pentru o anumită sumă de bani, vor rosti nişte aşa-numite „rugăciuni”, pentru a-i ajuta pe aceia care se presupune că suferă în purgatoriu. Dumnezeu nu s-a gândit niciodată la aşa ceva, un lucru atât de rău şi păcătos nefiind pe placul Său, iar o astfel de doctrină reprezintă de fapt o crudă defăimare a Numelui Său Sfânt. Doctrina „torturii eterne” şi cea a „purgatoriului” sunt doctrine diavoleşti, care îşi au originea în diavol, şi care sunt învăţate de oameni în dezonoarea numelui Atotputernicului Dumnezeu.

27. Se pare că Hinom era numele unui iebusit care locuise în Ierusalim înainte ca evreii să vină acolo, iar acest nume este probabil să fi fost şi cel al unuia dintre îngerii Satanei. (Judec. 1:21) Denumirile de „Tofet” şi „Hinom” comemorau puterea şi faptele lui Satan şi ale îngerilor săi, toate găsindu-şi în cele din urmă sfârşitul. „Prin urmare, iată, au sosit zilele, spune Domnul, în care nu se va mai spune Tofet, sau valea fiului lui Hinom, ci Valea Măcelului, pentru că ei vor îngropa morţi în Tofet până nu vor mai avea loc.” (Ier. 7:32) Judecată Lui Iehova va fi săvârşită; prin urmare, toţi defăimătorii Numelui Său vor fi anihilaţi. „Tofet” a devenit un cimitir al adepţilor lui Satan, martor al sfârşitului dezastruos al tuturor celor care l-au venerat pe Satan în mod voit, practicând religia sa. Iehova îi va face „creştinătăţii” întocmai ce i-a făcut lui Şilo, iar El nu va mai permite ca locurile unde se practică religia ipocrită să existe în continuare. Iehova îşi va dovedi măreţia în faţă Satanei şi a tuturor locurilor sale de venerare.

28. Faptul că religia diavolului şi cei care o practică de bunăvoie vor fi şterşi definitiv de pe faţa pământului este evidenţiat în continuare de cuvintele profetului: „iar trupurile moarte ale acestui popor vor fi hrana păsărilor cerului, şi ale fiarelor pământului, şi nimeni nu le va speria.” (Ier. 7:33) Prin urmare, Tofet va trebui să poarte numele de „Valea Măcelului”, fiind atât de plină de morţi încât nu va mai rămâne niciun loc liber, şi nimeni nu va supravieţui ca să îi îngroape. Executantul Lui Iehova se află în deplină armonie cu El şi Cuvântul Său, iar El nu le va arăta respect făţarnicilor ipocriţi, nici măcar celor morţi, ci îi va lăsa pe pământ, drept pradă păsărilor care se vor hrăni cu leşurile lor. Ei vor fi aidoma fiarelor pământului. Acest lucru este subliniat de profet: „Iar cei ucişi de Domnul vor fi în acea zi întinşi de la un capăt al pământului, până la celălalt; ei nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi o necurăţenie pe pământ.” – Ier. 25:33

29. Religioniştii celebrează diverse sărbători „în numele Domnului”, însă acestea sunt împotriva Cuvântului Lui Dumnezeu şi aduc dezonoare numelui Său. Sărbători precum „Crăciunul” şi „Paştele” sunt celebrate de către religioniştii „creştinătăţii” din motive egoiste şi comerciale. Clerul se foloseşte de aceste ocazii cu scopul de a strânge bani pentru ei şi organizaţiile lor, iar mulţimea preocupată exclusiv de câştiguri materiale profită de aceste ocazii pentru a le vinde oamenilor o grămadă de lucruri inutile şi lipsite de orice valoare; apoi se îmbăta toţi cu „vinul” diavolului şi defăimează numele Lui Dumnezeu şi al Lui Cristos. Toate aceste fapte abominabile vor înceta la momentul hotărât: „Apoi voi face să

Cuprins

înceteze în oraşele lui Iuda, şi pe străzile Ierusalimului, strigătele de veselie şi cele de bucurie, cântecul mirelui şi cântecul miresei; căci ţara va ajunge un pustiu." (Ier. 7:34) Glasul bucuriei, auzit în general cu ocazia căsătoriilor religioniştilor, va înceta şi el. Vocile vesele auzite de sărbătorile bisericeşti, vor înceta de asemenea. Singura bucurie care va dăinui, va fi „bucuria Domnului", bucuria miresei şi a mirelui, a celor care slăvesc numele Dumnezeului Iehova. (Ioan. 3:29) Domnul Isus spune că în momentul în care Iehova Îşi va manifesta mânia, şi anume „fapta Sa ciudată", în „creştinătate" va exista obiceiul de dare şi de luare în căsătorie, religioniştii neluând aminte la Cuvântul Lui Dumnezeu. (Mat. 24:38,39) Faptele din ziua de astăzi susţin aceste cuvinte profetice. În momentul Armaghedonului, „creştinătatea" va fi complet lipsită de bucurie, devenind doar o risipă. „Creştinătatea" nu este deloc pe placul Lui Dumnezeu, ea fiind de partea lui Satan şi îndepărtându-i pe oameni de la Dumnezeu şi de la promisiunea Sa făcută lor.

30. Iehova l-a folosit pe Ieremia pentru a săvârşi o lucrare profetică, şi pentru a propovădui un mesaj profetic, care prevesteau ceea ce El va abate, în viitorul îndepărtat, asupra oamenilor necredincioşi. Israeliţii, conduşi în acele vremuri de către preoţi sau clerici, au încălcat poruncile Lui Dumnezeu şi au adoptat practica religiei, bazată pe învăţăturile oamenilor egoişti, şi care îşi are originea în diavol. Acei clerici au fost urmaţi de mulţi alţii, care deveniseră şi ei religioşi. Li s-a părut acelor religioşi mesajul Lui Dumnezeu, propovăduit de Ieremia, o „lucrare ciudată"? Calamitatea care s-a abătut asuprea Ierusalimului, la voia Atotputernicului Dumnezeu, calamitate pe care Ieremia a prevestit-o, a părut ea un „fapt ciudat"? Atât lucrarea cât şi fapta menţionate anterior, aplicate religioşilor, li s-au părut acestora ciudate, de neînţeles, şi iniţial nedemne de luat în considerare. La fel va păţi şi „creştinătatea". Reţineţi acum ceea ce a urmat, în sprijinul acestei concluzii.

Avertizarea oamenilor

31. În acest moment este indicat să fim atenţi la ceea ce apare scris în capitolul douăzeci şi şase al profeţiei lui Ieremia, profeţie care ar trebui citită cu foarte multă atenţie, şi luată în considerare. Unele fapte istorice prezentate aici, sunt potrivite pentru a fi narate. Timpul este stabilit de data domniei împăratului. „La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit următorul cuvânt din partea Domnului [...]" (Ier. 26:1) Referindu-ne acum la datele istorice, reţineţi: „Iar faraonul Neco l-a făcut pe Eliachim, fiul lui Iosia, împărat în locul tatălui său, Iosia, şi i-a schimbat numele în Ioiachim; şi l-a trimis pe Ioahaz [fratele păcătos, pe care faraonul l-a dat jos, şi înlocuit cu Ioiachim] departe; iar el [Ioahaz] a mers în Egipt şi a murit acolo. Iar Ioiachim i-a dat faraonului argintul şi aurul; dar el a pus bir asupra ţării, pentru a da bani după cum i-a poruncit faraonul; el a pretins argintul şi aurul de la poporul ţării, potrivit taxei stabilite pentru fiecare persoană, ca să-l dea faraonului Neco. Ioiachim avea douăzeci şi cinci de ani când a ajuns împărat, şi a domnit unsprezece ani în Ierusalim; iar numele mamei sale era Zebuda, fata lui Pedaia, din Ruma. El a făcut

Cuprins

ceea ce este rău în ochii Domnului, întocmai cum făcuseră şi părinţii săi. – 2. Reg. 23:34-37

32. În acea perioadă Iehova l-a trimis pe Ieremia să propovăduiască mesajul Său religioşilor Ierusalimului. Acest lucru a fost înainte că Nebucadneţar să se ridice împotriva lui Ioiachim (în al VIII-lea an al domniei sale), făcându-l tributar. După trei ani în care a fost tributar, Ioiachim s-a răzvrătit. (2. Reg. 24:1) Ioiachim a devenit împărat al Israelului când Ieremia propovăduia deja de optsprezece ani, adică în ultimul an al domniei lui Iosia, împăratul care Îl slujise pe Iehova. Pentru a putea vedea şi înţelege pericolul grav la care s-a supus Ieremia, luaţi aminte la câteva fapte istorice, regăsite în capitolul douăzeci şi şase: „Iar împăratul Ioiachim a trimis oameni în Egipt [căruia Ioiachim era pe atunci tributar, sau subordonat], şi anume pe Elnatan, fiul lui Acbor, şi pe alţii împreună cu el în Egipt; şi ei l-au scos pe Urie [profetul] din Egipt, şi l-au dus la împăratul Ioiachim, care l-a omorât cu sabia, şi i-a aruncat trupul în mormintele oamenilor.” – Ier. 26:22,23.

33. Se pare că acel fapt istoric a fost adus în atenţia mai multor persoane şi anunţat public; prin urmare el trebuie să fi ajuns şi la urechile lui Ieremia. El ştia astfel că propovăduirea mesajului pe care îl primise de la Domnul l-ar fi pus în pericol. Dar l-a împiedicat acest lucru pe Ieremia să I se supună Domnului?

34. Tuturor israeliţilor le era permis accesul în curtea exterioară a templului; acela a fost locul unde lui Ieremia i-a fost poruncit să stea şi să spună: „Aşa spune Domnul: „Stai în curtea Casei Domnului, şi spune-le tuturor [tuturor persoanelor care veneau acolo] din oraşele lui Iuda, care vin să se închine în Casă Domnului, toate cuvintele pe care Eu ţi le poruncesc să le spui; nu exclude niciun cuvânt.” – Ier. 26:2.

35. Înainte de a sta în acel loc, şi de a propovădui mesajul Domnului, a cerut Ieremia permisiunea împăratului, sau reprezentanţilor săi, de a sta acolo? Nu, el nu a făcut acest lucru deoarece Domnul l-a instruit să nu o facă, iar Ieremia ştia că trebuie să se supună numai Domnului. Dumnezeu l-a trimis pe profetul Său pentru ca acesta să facă ceea ce îi este poruncit. Pentru un „delict” asemănător, acela de a propovădui un mesaj, împăratul a ordonat ca profetul Urie să fie ucis, deoarece acel profet a „şocat susceptibilităţile religioase” ale mai marilor lideri religioşi ai evreilor. Este fixat astfel un precedent pentru martorii Lui Iehova, prin calea cea bună urmată de Ieremia. În zilele apostolilor, acelaşi precedent a fost urmat când ei le-au spus ofiţerilor legii: „noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, mai degrabă decât de oameni.” (Fapt. 5:29) Iehova nu i-a spus lui Ieremia să meargă înăuntrul templului şi acolo să ţină un discurs în faţa oamenilor, ci i-a spus să stea în curte, pe unde treceau toţi oamenii, la intrarea şi ieşirea din templu. Acest fapt arată că martorii Lui Iehova nu trebuie să meargă în casele religioşilor, şi acolo să poarte dezbateri cu ei, ci ei trebuie să meargă printre oameni care asistă la întâlnirile lor religioase, informându-i asupra scopului Lui Dumnezeu şi avertizându-i de iminenta Sa „faptă ciudată”. În prezent, religioşii le ţin oamenilor discursuri prin intermediul radioului, şi se presupune că unii dintre practicanţii

Cuprins

religiei ascultă radioul în casele lor. Este corect şi indicat ca martorii Lui Iehova să folosească radioul pentru a transmite oamenilor mesajul Lui Dumnezeu, deşi ierarhia romano-catolică li se opune cu înverşunare. Este în armonie cu porunca Lui Dumnezeu, ca martorii Lui Iehova să meargă pe la casele acelora care sprijină organizaţiile religioase, şi pe la casele acelora care asistă la slujbe, şi acolo să prezinte mesajul Lui Iehova. Isus şi apostolii Săi au urmat acest curs (Fapt. 20:20), iar acest fapt stabileşte regula prin care slujitorii Lui Dumnezeu trebuie să fie ghidaţi în prezent.

36. Iehova i-a poruncit lui Ieremia să „le vorbească tuturor" oamenilor, din diferite oraşe sau cetăţi, care veneau la templu pentru a se închina. Iniţial, aceea a fost Casa Domnului, dar pe vremea lui Ieremia a fost transformată într-o casă de negustorie; astfel, Ieremia a declarat că această casă nu este cu adevărat a Domnului, decât prin nume. Iudeii priveau acea casă, sau acel templu, ca şi protecţia sau garanţia lor împotriva tuturor calamităţilor. În prezent, politicienii, negustorii şi militarii privesc „biserica", în special Vaticanul, ca o garanţie a lor, şi ca o justificare care le permite să îşi desfăşoare în continuare faptele rele. Toate naţiunile „creştinătăţii" au preoţii lor, care sunt religioşi angajaţi să servească armatele şi naivii. Puterile conducătoare şi susţinătorii lor se întorc înspre organizaţiile lor religioase şi practică religia, pentru a avea un beneficiu şi pentru a fi protejaţi împotriva răului. Organizaţiile bisericeşti, adică toţi practicanţii religiei, susţin că sunt patrioţi şi că îşi sprijină ţara din care fac parte. Ei participă la politica naţiunii şi se amestecă în afacerile politice, folosindu-se de religia lor şi de clădirile „bisericilor", ca de un fel de pavăză împotriva minciunilor dar niciunul dintre ei nu îşi doreşte cu adevărat să între în Împărăţia Lui Cristos. Dimpotrivă, ei luptă împotriva Împărăţiei şi împotriva a tot ceea ce are legătură cu regulile Lui Isus Cristos. Ei practică diverse forme de venerare într-o clădire pe care ei o numesc „Casa Lui Dumnezeu", pentru ca oamenii să vadă devotamentul lor aparent, şi prin urmare şi alţii să fie atraşi în aceste locuri, în speranţa de a avea şi ei vreun beneficiu.

37. Instrucţiunile pe care Dumnezeu i le-a dat lui Ieremia erau obligatorii, iar profetul nu avea alternativă. Domnul spune: „Vorbeşte [...] toate cuvintele pe care Eu ţi le poruncesc să le spui lor." Dacă Ieremia nu ar fi ascultat de Dumnezeu, s-ar fi dus la împărat, sau la reprezentanţii legii, sau la preoţii templului, sau la oricine altcineva, şi ar fi cerut o permisiune sau o autorizaţie pentru a putea propovădui mesajul Atotputernicului Dumnezeu. Din acelaşi motiv, martorii Lui Iehova din prezent, nu pot să Îi fie neascultători Lui Dumnezeu şi marelui Său profet, Isus Cristos, cerând permisiunea sau aprobarea de a propovădui Evanghelia Împărăţiei, mergând din casă în casă. Domnul a oferit poruncile Sale pozitive, ca martorii Săi să propovăduiască şi să I se supună, iar o eşuare în supunerea faţă de poruncile Sale, înseamnă distrugerea lor completă. – Fapt. 3:23.

38. Ba mai mult, Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „vorbeşte" şi „nu exclude niciun cuvânt"; şi anume, să nu propovăduiască un mesaj cenzurat. Potrivit versiunii Leeser, textul spune: „Nu omite niciun cuvânt [din cele zise]." Lui

Cuprins

Ieremia i-a fost interzis să excludă vreun cuvânt, sau să permită oricui să îi cenzureze mesajul. El nu a trebuit să înainteze o copie a discursului său consiliului de conducere a templului, pentru ca acesta să îl cenzureze sau să scoată afară unele fragmente, fragmente care ar fi putut să „şocheze susceptibilităţile religioase" ale clerului, sau care ar fi putut fi „nedrepte şi capabile să provoace răscoală". Din acelaşi motiv, martorilor Lui Iehova, prin poruncile Domnului, le este interzis să înainteze mesajul sau discursul Său, cenzorilor de la radio, unor comisii speciale, clerului, sau oricui altcuiva care încearcă să cenzureze acel mesaj şi să elimine din el anumite fragmente care religioniştilor li s-ar putea părea inacceptabile. Nici Ieremia însuşi nu putea cenzura acel mesaj, în nicio împrejurare. Domnul Dumnezeu le-a poruncit martorilor Lui Iehova să vorbească Cuvântul Său, iar dacă ei ar cere permisiunea pentru acest lucru, sau dacă ar permite ca discursul lor să fie cenzurat, aceasta ar constitui o încălcare a poruncii Lui Dumnezeu. Frica de vătămări corporale, dorinţa de a primi admiraţie din partea oamenilor, sau un „spirit civic", ori un aşa-numit „patriotism", şi nimic orice altceva nu ar trebui să împiedice supunerea deplină faţă de poruncile Lui Dumnezeu. Nimic nu ar putea fi o scuză sau o justificare pentru încetinirea transmiterii Mesajului adevărului, sau pentru omiterea unor părţi ale acestuia. Martorii Lui Iehova trebuie să înţeleagă că ei nu au dreptul, puterea sau autoritatea de a schimba sau de a substitui nimic din mesajul Lui Dumnezeu. Pe ei nu trebuie să îi intereseze dacă mesajul propovăduit este sau nu pe placul oamenilor. Mesajul adevărului nu este mesajul vreunui om, ci mesajul Lui Dumnezeu, şi este pe deplin absurd să ne gândim că ne putem înfrâna de la a face ceea ce Atotputernicul Dumnezeu a poruncit, doar pentru a face pe plac oamenilor sau instituţiilor, sau să le cerem unor făpturi imperfecte o aprobare pentru a face ceea ce Atotputernicul Dumnezeu a poruncit să fie făcut. Martorii Lui Iehova nu trebuie să se comporte într-un mod beligerant. Ei nu trebuie să provoace o opoziţie inutilă, ci să propovăduiască mesajul adevărului cu calm, sobrietate, fără frică şi cu îndrăzneală, indiferent de ceea ce orice făptură are de spus despre el. Apostolul Pavel a fost un remarcabil exemplu al unei persoane care a urmat această regulă. Oriunde Pavel mergea, religioşii i se împotriveau şi îi cauzau vătămări corporale din cauza credinţei sale. Povestind multele persecuţii la care a fost supus, Pavel spune: „Ştiţi că nu v-am ascuns nimic din ceea ce era de folos [...] ci v-am arătat, v-am învăţat public, şi din casă în casă [...] Şi acum, iată, îndemnat de Duhul Sfânt, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mă aşteaptă acolo [...] pentru că eu nu am evitat să vă propovăduiesc vouă planul Lui Dumnezeu." (Fapt. 20:20-27) Isus Cristos a suferit din cauză că a spus adevărul. Profeţii de dinaintea Sa au suferit şi ei. Apostolii, în special apostolul Pavel, au suferit foarte multe nedreptăţi; şi de ce ar trebui ca martorii Lui Iehova să se supună în prezent Domnului, fără să fie ţintele unei nedrepte persecuţii? Datoria martorilor Lui Iehova este de a I se supune. El va avea grijă de rezultat.

39. Este de aşteptat ca religioşii să continue să îi persecute pe martorii Lui Iehova. Dumnezeu va permite acest lucru, la fel cum i-a permis chiar şi diavolului să îşi desfăşoare lucrarea sa malefică; dar Iehova spune clar că odată ce „lucrarea

Cuprins

Sa ciudată" este săvârşită, lucrare în care acum martorii Lui Iehova joacă un rol, El va executa „fapta Sa ciudată", iar acela va fi sfârşitul tuturor religioşilor şi persoanelor care defăimează numele Lui Dumnezeu. Prin urmare, martorii Lui Iehova sunt privilegiaţi de a alege să evite suferinţa acum, dar să fie distruşi de Iehova, sau să Îi fie credincioşi Domnului, să îndure persecuţia din partea duşmanului, şi să primească binecuvântarea veşnică a Lui Dumnezeu. Se poate observa clar acum „frica omului indus în capcană".

40. Iehova plănuise distrugerea oraşului Ierusalim, dar El le-a oferit scăpare acelor persoane care s-au căit pentru păcatele lor şi care şi-au îndreptat căile. „Poate că ei vor asculta şi se vor întoarce fiecare de la calea lui cea rea; atunci Mă voi căi de răul pe care Mă gândisem sa îl fac lor din pricina răutăţii faptelor lor." (Ier. 26:3) Desigur, Iehova ştia că poporul Israelului nu se va căi, dar El i-a înştiinţat de ceea ce avea să facă, dându-le astfel persoanelor cu bunăvoinţă, oportunitatea de a se căi şi de a găsi salvarea. Această oportunitate era valabilă pentru toate persoanele, de la împărat până la cel mai nesemnificativ slujitor, Dumnezeu punând astfel responsabilitatea distrugerii oraşului pe umerii acelora care avuseseră oportunitatea de a-şi îndrepta căile, dar care nu au făcut-o. În îndeplinirea acelei fapte profetice, Iehova îi trimite în prezent pe martorii Săi pentru a avertiza „creştinătatea", ştiind prea bine că aceasta – ca şi întreg – nu îşi va schimba cursul, dar că totuşi, în „creştinătate" exista anumiţi oameni care au bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, şi care vor auzi mesajul Său, şi care îşi vor schimba cursul acţiunilor, şi care vor lua partea Lui Dumnezeu, scăpând de distrugerea care urmează să vină.

41. Sfârşitul Ierusalimului şi al templului era fixat, şi urma să vină cu siguranţă. (Ier. 1:1-3; Ezec. 4:6-8; 2. Reg. 22:14-20; 23:26,27) Ieremia a propovăduit adevărul oamenilor timp de optsprezece ani. Trimiţându-Şi profetul în acel oraş şi la templu, pentru a propovădui acolo, Iehova le arăta israeliţilor, sau evreilor, că în mod intenţionat şi conştient L-au sfidat, sprijinindu-l în schimb pe diavol, şi că distrugerea lor era iminentă dacă nu se căiau. Iehova i-a făcut pe acei încăpăţânaţi să se identifice ei înşişi drept duşmanii Săi. Aşa şi în prezent, Iehova a avertizat şi continuă să avertizeze „creştinătatea" că sfârşitul ei este iminent, El arătându-i pe cei responsabili de acest lucru, şi obligându-i pe clericii ipocriţi şi pe alţi religioşi ai „creştinătăţii" să se identifice drept „capre" demne de distrugere. (Mat. 25:32; 41-46) Încă din 1922, Iehova i-a trimis pe martorii Săi în lume sub îndrumarea Lui Isus Cristos, şi a avertizat „creştinătatea", nu pentru că Dumnezeu se aşteaptă ca religioşii care ştiu că sfidează Cuvântul Său, să se îndrepte, ci pentru a le da oportunitatea de a nu avea nicio scuză; iar prin încăpăţânarea lor de a respinge mesajul de avertizare, şi prin opunerea lor încăpăţânată faţă de propovăduirea mesajului Împărăţiei Sale, ei demonstrează clar că sunt în mod voit răi, şi nu merită decât să fie distruşi. În cadrul organizaţiilor religioase ale „creştinătăţii" se află unii oameni smeriţi, cu inima curată, care îşi doresc să fie învăţaţi calea cea dreaptă, iar acestora le este dată oportunitatea de a auzi adevărul şi de a-şi căuta refugiul. Aşa cum mesajul propovăduit de Ieremia arăta singura

Cuprins

cale de siguranţă, aşa şi acum, mesajul Lui Iehova transmis prin intermediul martorilor Săi credincioşi, arată singura cale de protecţie şi siguranţă.

42. Iehova îi trimite pe martorii Săi oamenilor „creştinătăţii", nu pentru a-i converti, aşa cum religioşii susţin că sunt însărcinaţi de către Dumnezeu să facă, ci pentru a fi martorii Cuvântului şi Împărăţiei Sale. Prin urmare, Iehova spune: „Voi sunteţi martorii Mei" (Isa. 43:10-12); voi sunteţi însărcinaţi şi unşi pentru a declara ziua răzbunării Lui Dumnezeu, pentru ca acest avertisment să fie auzit de către oamenii „creştinătăţii", de către acei oameni care au auzit de numele Lui Dumnezeu şi de cel al fiului Său, Isus Cristos, Mântuitorul lumii, de către acei oameni care au anumite cunoştinţe despre Dumnezeu şi care pretind că Îl slujesc. Martorii Lui Iehova nu pledează altora să intre şi să se alăture unei anumite organizaţii. Ei nu pledează oamenilor şi nu-i plictisesc cu insistenţa lor. Cu calm, demnitate şi fără frică, ei le propovăduiesc oamenilor mesajul Dumnezeului Iehova şi subliniază că cei care îşi doresc viaţa, o pot avea prin Isus Cristos şi Împărăţia Sa, această cale a adevărului şi siguranţei fiindu-le oferită de Dumnezeu. Martorii Lui Iehova le explică clar oamenilor că mesajul nu aparţine vreunui om, ci este mesajul Lui Dumnezeu, dat martorilor şi popoarelor, şi oamenilor, iar când acest mesaj va fi furnizat, aşa cum a fost poruncit, martorii nu mai au nicio responsabilitate; prin urmare, responsabilitatea se află pe umerii celor care au auzit Mesajul Lui Dumnezeu. Ceea ce Iehova i-a poruncit lui Ieremia să spună, se aplică în prezent cu o şi mai mare putere celor pe care Ieremia îi reprezenta. De ce trebuie ca martorii Lui Iehova să le declare oamenilor ceea ce va avea să se întâmple?

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu:

1. Cu ajutorul Scripturilor, explicaţi dacă lucrarea făcută cu sinceritate în Numele Domnului, atât în trecut cât şi în prezent, are aprobarea şi binecuvântarea Sa.

2,3. Cum priveau evreii şi clericii Templul şi religia lor, practicată înăuntrul Templului? Care a fost atitudinea lor faţă de avertismentul Lui Isus cu privire la distrugerea Templului? De ce a fost Templul distrus? Comparaţi situaţia de atunci cu situaţia „creştinătăţii".

4,5. Arătaţi că Ieremia 5:26-31 este un se referă profetic la „creştinătate".

6. Ce i-a făcut Iehova lui Şilo, şi de ce? Care dintre acele fapte sunt profetice?

7. Ce va marca începutul Armaghedonului? Cum va fi aceasta săvârşită? Ce va dovedi acel fapt?

8,9. Cum a îndeplinit Iehova distrugerea asupra căreia îi avertizaseră pe oameni prin intermediul profetului Său, Ieremia? Ce a fost simbolizat atunci?

10. Cui i-a fost declarat în mod profetic fragmentul Isaia 28:1-4, şi de ce?

11. Cui îi este adresat Isaia 28:14-18? De ce, şi cu ce scop, acest mesaj prevestitor le-a fost propovăduit lor?

12. Cum a fost Ieremia 7:16 îndeplinit?

Cuprins

13-15. Potrivit lui Ieremia 7:17,18 cine I-a stârnit mânia Lui Dumnezeu? De ce au făcut ei acest lucru?

16,17. Prin ce îşi vor da religioşii seama că ei nu L-au mâniat numai pe Dumnezeu, ci şi pe ei înşişi, spre confuzia lor? Care este semnificaţia profetică a celor şaptezeci de ani în care Ierusalimul a fost pustiit?

18. Arătaţi dacă liderii religioşi ai „creştinătăţii" se opun cu încăpăţânare poruncilor Lui Dumnezeu.

19,20. Explicaţi conduita şi situaţia „creştinătăţii", aşa cum a fost prezisă în Ieremia 7:28. Arătaţi care este importanţa mesajului de avertizare pe care martorii Lui Iehova îl propovăduiesc în prezent.

21. Ce scop important este îndeplinit prin înţelegerea poziţiei profetice ocupată de Ieremia?

22,23. De ce a propovăduit Ieremia Israelului porunca ciudată şi mesajul apărute în versetul 29?

24. De ce au permis preoţii lui Levi să fie comise fapte abominabile în Casa Domnului? De ce a permis Dumnezeu acest lucru? Ce a fost prevestit prin acestea?

25,26. La ce se referă versetul 31? Cum va fi această profeţie îndeplinită prin calea luată de religioşii „creştinătăţii" din prezent?

27,28. Explicaţi versetele 32, 33.

29. Ce le va face Iehova „oraşelor lui Iuda", după cum este specificat în versetul 34? De ce le va face acest lucru?

30. Care a fost natura mesajului transmis de către Iehova lui Ieremia? Care a fost pe atunci scopul acestui mesaj?

31,32. Ce fapte istorice importante sunt scrise în Ieremia 26:1 şi 2. Regi 23:34-37? Dar în Ieremia 26:22,23?

33,34. Arătaţi că supunerea faţă de poruncă Lui Dumnezeu (Ier. 26:2) necesită credinţă şi curaj.

35,36. Ce indicaţie importantă pentru martorii Lui Iehova se poate observa în porunca primită de Ieremia (26:2) şi prin calea bună pe care acesta a luat-o? Oferiţi mai multe exemple care arată credinţa slujitorilor Lui Dumnezeu. Care este în prezent semnificaţia „Casei Domnului" şi a poziţiei ocupate de Ieremia?

37,38. Aplicaţi instrucţiunile pe care Dumnezeu i le-a dat lui Ieremia aici: „Vorbeste [...] toate cuvintele pe care Eu ţi le poruncesc să le spui lor; nu exclude niciun cuvânt". Oferiţi şi alte exemple de îndatoriri îndeplinite cu credinţă, sub persecuţie şi împotrivire.

39. La ce trebuie să se aştepte acum slujitorii credincioşi ai Lui Dumnezeu din partea habotnicilor şi de ce? Ce sunt privilegiaţi martorii Lui Iehova să aleagă în prezent?

40-42. Care este scopul Lui Iehova prezentat în Ieremia 26:3, cu privire la sfârşitul stabilit al Ierusalimului? Comparaţi mesajul propovăduit de Ieremia şi scopul acestui mesaj, cu mesajul propovăduit de martorii Lui Iehova.

Cuprins

BANI

Ezechiel, slujitorul Lui Iehova, a prevestit: „Violenţa a crescut şi a devenit un toiag al răutăţii; niciunul dintre ei nu va mai rămâne, nici din mulţimea lor, nici din bogăţia lor; nimeni nu îi va jeli. Vine timpul, ziua se apropie; cumpărătorul să nu se bucure, vânzătorul să nu plângă; căci mânia a izbucnit asupra întregii lor mulţimi." – Ezec. 7:11,12.

Comerţul nu a mai fost niciodată atât de afectat precum este în prezent. Micii negustori sunt aspru oprimaţi în mod frecvent iar afacerile lor sunt nimicite, pe măsură ce marii comercianţi au din ce în ce mai mult succes. Aceasta este vremea în care violenţa a crescut şi s-a transformat într-un toiag al răutăţii care controlează oamenii tuturor naţiunilor.

Condiţiile existente în prezent în rândurile „creştinătăţii" sunt mai mult decât surprinzătoare pentru cei care nu cunosc şi refuză să audă Cuvântul Domnului. Aceştia încearcă să se convingă singuri că afacerile lor vor începe să meargă mai bine, însă nu va fi aşa. „Căci vânzătorul nu se va întoarce la ceea ce a fost vândut, chiar dacă se află încă printre cei vii; căci viziunea este pentru toată mulţimea lor, care nu se va mai întoarce; şi niciunul nu se va mai întări în nelegiuirea vieţii sale." (Ezec. 7:13) Vânzătorul nu are niciun în avantaj dacă ajunge în posesia a ceea ce a vândut, pentru a putea vinde acele bunuri din nou, deoarece oamenii nu au cu ce să le cumpere. Situaţia comercială continuă să se înrăutăţească, suferinţa oamenilor creşte, iar clerul le spune în mod fals acestora că Dumnezeu trimite asupra lor toate aceste calamităţi din cauza necredinţei lor faţa de „creştinismul organizat". Satana este singurul vinovat pentru condiţiile groaznice existente în prezent, el fiind cel care îi influenţează pe agenţii săi, pe clerici, să spună că Dumnezeu este responsabil de aceste condiţii, astfel încât oamenii să se îndepărteze de El. Situaţia comercială continuă să se înrăutăţească, iar suferinţa oamenilor continuă să crească.

„Conducătorii turmei", şi anume cei bogaţi, măreţi şi favorizaţi, s-au bazat pe averea şi pe puterea lor pentru ca acestea să îi protejeze, să îi sprijine şi să îi scoată la capăt din orice problemă care s-ar putea ivi, însă ei sunt sortiţi să fie pe deplin dezamăgiţi. Ei şi-au „strâns comori împreună pentru zilele din urmă" şi cred că astfel au un mare avantaj şi că sunt în siguranţă. Până acum, cei bogaţi şi măreţi au putut să treacă prin viaţă cu ajutorul bogăţiilor lor. Când ajung într-o situaţie dificilă ei se folosesc de bani pentru a scăpa. Satana a fost cel care a inventat sloganul „Banii vorbesc", iar agenţii săi folosesc acest slogan, dovedindu-i eficacitatea. Ei s-au dedat de bună voie la mituiri şi au reuşit să scape din situaţii grele cu ajutorul banilor, însă mânia Lui Iehova Dumnezeul nu va putea fi potolită şi nici mâna Sa nu va putea fi oprită prin câştigurile lor murdare.

În prezent, cei foarte bogaţi controlează banii, rezervele de mâncare şi guvernele. Plânsetele celor înfometaţi, care au produs cu adevărat bogăţiile pământului, sunt auzite pe întreg pământul, iar mulţi dintre aceştia nu cer decât pâine. Marea Afacere lucrează din spatele tronului puterii vizibile şi porunceşte ca

Cuprins

cei flămânzi să nu fie hrăniţi din stocurile guvernului. Democraţia a încetat să mai existe, iar guvernele sunt atât de paternaliste, încât îşi oprimă şi jefuiesc proprii copii.

Chiar în acest moment există milioane de oameni în America – în ţara belşugului, care mor de foame şi a căror situaţie va continua dacă persoanele cu înclinaţii caritabile nu îi vor ajuta. Totuşi, plânsetele celor suferinzi, plânsetele muncitorilor, au ajuns la urechile Dumnezeului războiului, iar El nu ignoră aceste plânsete; acum, El îşi pregăteşte braţul de luptă, iar banii Marii Afaceri nu vor fi de niciun folos. Dumnezeu îi va nimici pe asupritorii oamenilor. „Toate mâinile vor fi slabe, şi toţi genunchii se vor topi ca apa. Ei se vor încinge cu pânză de sac, şi groaza îi va cuprinde; şi ruşinea va acoperi toate feţele, şi toate capetele vor cheli. Îşi vor arunca argintul în stradă, iar aurul lor va fi un lucru respingător; nici argintul şi nici aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua mâniei Domnului; ele nu le vor sătura sufletele, şi nici nu le vor umple pântecele; căci au devenit o piatră de poticnire a nelegiuirii lor." (Ezec. 7:17-19) „Dragostea de bani este rădăcina tuturor relelor" şi o piatră de poticnire pentru toţi iubitorii de bani. Acea zi îngrozitoare se apropie de punctul culminant, şi nu va exista nicio cale de scăpare.

Oamenii de stat, altfel numiţi „politicienii conducători", sunt acum la capătul puterilor. Ei încearcă să găsească anumite modalităţi pentru a salva corabia statului, însă acţiunile lor seamănă cu cele ale unui om care se îneacă. Iehova spune prin profetul Său: „Împăratul [mai marii conducători] vor jeli, iar prinţul [conducătorii cu o putere mai mică] va fi înveşmântat în pustiire, iar mâinile poporului [ale celor care susţin aceste puteri conducătoare] vor tremura: Le voi face după căile lor, şi îi voi judeca după judecăţile lor; iar ei vor şti că Eu sunt Domnul." (7:27) Apocalipsa este bătălia Lui Iehova; El nu îi va arăta milă duşmanului şi susţinătorilor săi.

Cei care au fost favorizaţi în rândurile guvernelor „creştinătăţii" vor căuta degeaba un refugiu şi o protecţie. „În ziua aceea omul îşi va arunca la cârtiţe şi la lilieci idolii de argint, şi idolii de aur, pe care i-au făcut pentru a se închina la ei; vor intra în găurile stâncilor, şi în crăpăturile piscurilor, din cauza fricii de Domnul, şi din cauza gloriei măreţiei Sale, când El se va ridica pentru a zgudui pământul." – Isa. 2:20,21.

Chiar şi în prezent, unii oameni se bazează pe clerici şi caută să primească o vorbă de consolare de la ei, însă nu găsesc niciuna, deoarece clericii nu au nimic pentru cei dezorientaţi, nu le pot oferi nicio consolare. Clericii nu îl cunosc pe Dumnezeu şi nu ştiu Cuvântul Său; chiar dacă ar şti Cuvântul Său, ei au mers prea departe pe o cale a răutăţii pentru a-l mai putea înţelege. „Apoi oamenii vor căuta viziunea unui profet [clerul]; însă legea [Cuvântul Lui Dumnezeu] va pieri de la preot, şi sfatul de la bătrâni." (Ezec. 7:26) Acest lucru înseamnă că cei care susţin în mod ipocrit în prezent că îl reprezintă pe Domnul nu vor putea găsi niciun cuvânt de alinare pentru omenirea suferindă.

Dumnezeu a făcut ca legea Sa să fie scrisă de Moise. „Creştinătatea" susţine cu mândrie că şi-a croit legile după legea lui Moise, atrăgând mereu atenţia

Cuprins

asupra legilor sale „minunate”. Legământul veşnic al Lui Dumnezeu încheiat cu Noe (Gen. 9:1-6) declară caracterul sfânt al vieţii, fiind întruchipat în legea Lui Dumnezeu scrisă de Moise. „Creştinătatea” a încălcat acest legământ şi l-a călcat în picioare cu dispreţ. Profetul Lui Dumnezeu spune: „Fă un lanţ [cu alte cuvinte, adunaţi-vă laolaltă în ligi, în magazine şi bănci în lanţ, şi în diverse alte organizaţii prin care oamenii sunt oprimaţi şi exploataţi]: fiindcă ţara este plină de crime mânjite de sânge, iar oraşul este plin de violenţă.” (Ezec. 7:23) „Lanţul” format din clerici, Marea Afacere şi contrabandişti, nu le va folosi la nimic. Efortul lor combinat de a aplica legea prohibiţiei în America a eşuat şi a umplut ţara de crime şi violenţă. Au fost cheltuiţi foarte mulţi bani în încercarea lor nereuşită de a pune în aplicare această lege nesfântă, în timp ce puterile politice care manevrau maşinăria refuzau să ofere bani pentru a-i hrăni pe cei flămânzi. O astfel de cale de acţiune îi face pe oameni să devină disperaţi, ceea ce duce la creşterea ratei crimelor şi violenţei pe teritoriul ţării.

În anul 1928, clerul Americii a declarat prin intermediul presei: „De Crăciun, oferiţi-i lumii Pactul de Pace Kellogg .” Ei continuă să strige: „Pace, pace acolo unde nu există.” Iehova spune: „Deşi vor plânge cu glas tare în urechile Mele, Eu nu îi voi auzi.” (Ezec. 8:18) Iehova nu va declara armistiţiu cu organizaţia diavolului. El a pornit spre război şi nu va da înapoi. „Nimicirea vine; iar ei vor căuta pacea, şi ea nu va fi deloc.” – Ezec. 7:25.

Isus a prevestit că Apocalipsa va fi cel mai mare necaz care s-a abătut vreodată asupra omenirii, el urmând să distrugă în totalitate organizaţia ipocrită înălţată de Satana. Profeţia lui Ezechiel spune: „Îi voi aduce pe cei mai răi dintre naţiunile păgâne, iar ei le vor lua în stăpânire casele; de asemenea, Eu voi face să înceteze mândria celor puternici; iar locurile lor sfinte vor fi pângărite.” (Ezec. 7:24) Această profeţie nu se poate referi la naţiunile „păgâne” precum naţiunea hindusă, chineză sau cea mahomedană. Acestea nu sunt cele mai rele dintre naţiuni, deoarece Dumnezeu declară că cea mai rea dintre toate este naţiunea ipocrită a „creştinătăţii”.

Cuvântul tradus aici prin „păgân” înseamnă naţiune. Organizaţia Lui Dumnezeu este naţiunea Sa aleasă. Când Apocalipsa se va termina va fi cunoscut faptul că organizaţia Lui Iehova este „cel mai rău” lucru care s-a abătut vreodată asupra organizaţiei Satanei, iar cei păcătoşi îşi vor da seama că Dumnezeu a abătut asupra lor tot ceea ce a fost mai rău pentru ei. Prin organizaţia Sa, Domnul va îndepărta în totalitate „creştinătatea” ipocrită, iar aspectul înfricoşător al forţelor militare ale organizaţiei Satanei nu vor fi nimic în comparaţie cu groaza pe care o vor simţi din cauza organizaţiei Lui Iehova. „Ei vor şti că Eu sunt Domnul.” Iehova va face ca numele Său să fie de temut pe întreg pământul şi toţi oamenii vor şti că Iehova este Dumnezeul etern, Dumnezeul atotputernic căruia nimeni nu I se poate împotrivi.

Iehova i-a privilegiat pe oamenii cu care a încheiat un legământ prin faptul că le-a permis să cunoască care sunt scopurile Sale şi prin faptul că El a pus pe umerii bătrânilor (şi anume pe cei maturi întru Cristos) obligaţia de a-i hrăni şi

Cuprins

instrui pe alţii în spiritul Cuvântului Său. (1. Pet. 5:2) Domnul a folosit şi continuă să folosească „Turnul de Veghere” de la fondarea sa, drept canal de comunicare între El şi oamenii Săi; în ultimii ani „Turnul de Veghere” a atras atenţia în mod repetat asupra organizaţiei ticăloase a Satanei. În faţa tuturor acestor dovezi au existat totuşi aşa-numiţi „bătrâni”, înţelepţi în opinia lor, care nu au fost convinşi că diavolul are vreo organizaţie. „Cel puţin”, spun ei, „ar trebui să o luăm uşor şi să nu spunem nimic despre clerici şi despre aliaţii lor din această organizaţie care controlează lumea.” Politica acestor „bătrâni” este de a vorbi cu grijă pentru ca „până şi clericii să fie câştigaţi de partea Domnului.” Unii mai slabi care nu doresc să audă nimic împotriva clericilor, spun în esenţă următoarele: „Cei mai bătrâni dintre bătrânii noştri, cei care sunt cei mai dezvoltaţi întru Domnul, nu spun nimic despre organizaţia diavolului; atunci de ce trebuie ca noi, cei tineri care am primit de curând o cunoaştere a adevărului, să vorbim împotriva clericilor şi ai altora care fac parte din organizaţia lumii?”

Societatea a fost aspru criticată din cauza declaraţiilor clare făcute în „Turnul de Veghere” şi în alte publicaţii referitoare la organizaţia Satanei. În orice caz, aceste publicaţii trebuie să spună adevărul pentru că dacă nu vor face acest lucru vor înceta să mai fie folosite de către Domnul. Fie ca cei care au avut ceva de obiectat la orice discurs sau articol despre organizaţia Satanei şi elementele acesteia, să ia în considerare capitolul opt al profeţiei lui Ezechiel. Dacă ei cred în cele spuse de Scripturi şi dacă înţeleg sarcina pe care Dumnezeu le-a dat-o oamenilor cu care a încheiat un legământ, atunci fie ca ei să adopte atitudinea corectă faţă de organizaţia Satanei.

ÎNVIERE DIN IAD

În traducerea manuscrisului grecesc al Bibliei termenul de „iad” este folosit pentru a traduce trei cuvinte greceşti care au fiecare un înţeles diferit. Aceste cuvinte sunt: *gheena*, *hades* şi *tartar*. Întâlnim cuvântul grecesc gheena în această declaraţie a Lui Isus: „Dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în împărăţia Lui Dumnezeu cu un ochi, decât să ai doi şi să fii aruncat în focul iadului [gheena]; unde viermele nu moare, şi focul nu se stinge.” – Marc. 9:47,48.

Isus foloseşte din nou cuvântul gheena în acest text: „Şi nu vă temeţi de cei care ucid trupul, dar care nu pot să ucidă sufletul; ci mai degrabă temeţi-vă de cel care poate să vă distrugă atât sufletul cât şi trupul în iad [gheena].” (Maţ. 10:28) El spune clar aici că termenul de gheena, tradus ca „iad”, înseamnă distrugere. Un om îl poate ucide pe altul, iar cel ucis poate fi înviat la momentul stabilit; însă dacă Dumnezeu distruge un om, îi distruge acestuia exact dreptul la viaţă, ceea ce înseamnă că el nu mai poate fi înviat.

Cuprins

Cuvântul grecesc „Hades”, tradus „iad”, se referă la starea de moarte din care există înviere. Gheena presupune o stare de moarte din care nu se mai poate învia.

Pe vremea Lui Isus, clericii erau adevăraţii Săi duşmani, deşi ei susţineau că îl reprezintă pe Iehova Dumnezeul. Ei erau ipocriţi care îl interpretau în mod greşit pe Iehova, inducându-i în eroare pe oameni. Isus le-a spus clar că ei sunt slujitorii diavolului. (Ioan. 8:44) După ce a intrat în templu şi i-a alungat pe negustori, Isus le-a ţinut fariseilor şi clericilor un discurs, spunându-le: „şerpilor, generaţie de vipere, cum puteţi scăpa de condamnarea iadului?” (Mat. 23:33) Cuvântul tradus aici prin „iad” este cuvântul grecesc „gheena”. Acei oameni păcătuiseră împotriva luminii. Ei ştiau că Isus era Mesia, însă L-au persecutat şi şi-au dorit să Îl omoare. Deoarece ei au avut parte de lumină, însă au continuat în păcat, Isus îi întrebă cum cred ei că poate fi posibil să scape de distrugerea eternă. – Evr. 6:4-6.

Cuvântul grecesc „tartar” este tradus prin cuvintele „aruncat în iad”. Nu există niciun motiv pentru care să interpretăm că aceste cuvinte se referă la un loc al unei torturi conştiente. Scriptura se referă la condiţia decăzută a îngerilor păcătoşi care s-au răzvrătit împreună cu Satana şi care s-au materializat ca giganţi pe pământ în vremea lui Noe. Aceşti îngeri neascultători au fost căzuţi din poziţia lor iniţială, aflându-se acum în condiţia reprezentată de „lanţurile întunericului”.

Apostolul Petru (2;2:4) scrie: „Dumnezeu nu i-a cruţat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în iad şi i-a dat în nişte lanţuri ale întunericului, pentru a fi păstraţi pentru judecată.” Apostolul Iuda scrie: „Iar pe îngerii care nu şi-au păstrat poziţia iniţială, ci şi-au părăsit locuinţa, El i-a păstrat în lanţuri eterne, în întuneric, pentru judecata din ziua cea mare.” (Iuda 6) Înţelesul transmis este că ei au fost decăzuţi faţă de întreaga creaţie divină şi au fost trimişi într-o anumită condiţie în care ei aşteaptă dispoziţiile judecăţii finale. În mod cert expresia „lanţuri ale întunericului” se referă la o condiţie limitată în care nu există lumina asupra scopurilor şi favorurilor Lui Dumnezeu. – Mat. 22:13; 25:30; Ps. 20:5.

Iehova Dumnezeul a declarat că îi va pedepsi pe cei păcătoşi, iar pedeapsa pentru ei va fi una eternă. Clerul încearcă să demonstreze că pedeapsa eternă şi tortura eternă sunt unul şi acelaşi lucru, însă această afirmaţie nu este adevărată. Pentru fiecare stat al lumii moartea este cea mai mare pedeapsă care poate fi aplicată legal. Nu poate exista o pedeapsă mai mare decât distrugerea completă. Aceasta este modalitatea prin care Dumnezeu îi va pedepsi pe cei păcătoşi în mod voit. Este scris (Ps. 145:20): „Pe toţi cei păcătoşi El îi va distruge.” El îi va pedepsi pe cei păcătoşi prin distrugerea lor pentru totdeauna. – 2. Tes. 1:9.

Diavolul este căpetenia printre cei păcătoşi. Dumnezeu îl va distruge pe diavol în cele din urmă. (Evr. 2:14) Distrugerea celor care păcătuiesc de bună voie nu este una diabolică, răutăcioasă, ci reprezintă un act de justiţie şi de dragoste din partea Lui Iehova. Dacă celor păcătoşi li s-ar permite să existe pentru totdeauna, acest lucru ar reprezenta o dezonoare adusă numelui Lui Dumnezeu şi o

Cuprins

ameninţare pentru făpturile care îl iubesc; prin urmare, distrugerea celor păcătoşi este în armonie şi conformă cu Iehova. Aceasta este pedeapsa, însă nu şi tortura.

Există grade diferite de pedepsire. Dacă o persoană jefuieşte o casă şi este condamnată, ea este pedepsită prin întemniţare pentru o anumită perioadă de timp. Dacă ea omoară o altă persoană, atunci se va aplica pedeapsa cu moartea. În primul caz pedeapsa durează doar pentru o perioadă stabilită de timp, în al doilea caz însă ea durează pentru totdeauna. Când Dumnezeu îi va distruge pe cei păcătoşi, ei vor fi distruşi pentru totdeauna şi nu vor putea fi înviaţi. Prin urmare, aceasta este „distrugerea veşnică".

Scripturile arată astfel fără nicio urmă de îndoială că miliardele de persoane care au murit de pe vremea lui Adam şi până în prezent, sunt moarte, inconştiente, şi nu cunosc nimic. Există speranţă ca ei să trăiască din nou? Da. Acesta este însuşi scopul aranjamentului Lui Dumnezeu pentru om, iar faptul că El le oferă speranţe vine în ajutorul scopului Său de a-i face pe aceştia să cunoască adevărul. La momentul stabilit de El, Dumnezeu le va deschide calea acestor miliarde de persoane moarte pentru ca ele să poată trăi din nou.

Este revelator să privim unele texte scripturale care dovedesc că Dumnezeu vorbeşte despre cei morţi ca şi când aceştia ar fi adormiţi. Moise a fost unul dintre slujitorii credincioşi ai Lui Dumnezeu. „Iar Domnul i-a spus lui Moise: Iată, tu vei dormi alături de părinţii tăi." Adam a fost tatăl rasei umane, deci unul dintre părinţii lui Moise. Dacă Adam a mers în chinuirea eternă, atunci acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Moise.

Domnul i-a spus lui David ceea ce va urma să se întâmple cu el, după care a zis: „Când ţi se vor împlini zilele, [...] vei dormi alături de părinţii tăi." (2. Sam. 7:12) În ceea ce îl priveşte pe David, mai este scris: „Căci David, după ce a slujit generaţiei sale prin voinţa Lui Dumnezeu, a adormit, şi a fost aşezat alături de părinţii lui, şi a văzut putrezirea." (Fapt. 13:36) Când David se afla într-o mare suferinţă se temea să nu moară, iar cu tristeţe I S-a rugat Lui Dumnezeu: „Priveşte-mă şi aude-mă, O Doamne Dumnezeul meu; luminează-mi ochii, ca să nu adorm în somnul morţii." – Ps. 13:3.

Lazar din Betania, unul dintre fraţii Mariei şi Martei pe care Isus îl vizita foarte des şi pe care îl iubea, s-a îmbolnăvit şi a murit. Isus ştia că Lazar este mort, însă discipolii Săi nu ştiau acest lucru. Isus, vorbind despre moartea lui Lazar, le-a spus: „Prietenul nostru, Lazar, a adormit; dar Eu mă voi duce să îl trezesc din somn." Din cauza faptului că discipolii Săi nu au înţeles în acel moment la ce se referea Isus, ei au spus: „Doamne, dacă se odihneşte, se va face bine. Cu toate acestea, Isus vorbise despre moartea lui, însă ei au crezut că vorbea despre odihna în somn. Apoi Isus le-a spus clar: Lazar este mort." – Ioan. 11:11-14.

Isus şi discipolii Săi au pornit înspre Betania, locul în care murise Lazar. Când au ajuns le-au găsit pe surorile lui plângând de amărăciune. La acel moment, Lazar era mort de patru zile şi era îngropat în mormânt, în veşminte corespunzătoare, după cum era atunci obiceiul. Lazar a fost un om bun, însă el nu se afla în ceruri, aşa cum predicatorii încearcă să facă să pară. El nu se afla nici

Cuprins

într-un loc al chinurilor, nici în „purgatoriu”. El era în mormânt, era mort – sau în iad, după cum Biblia foloseşte acest cuvânt. Isus s-a dus la mormântul care era închis cu o piatră foarte mare, a făcut ca piatra să se rostogolească, după care l-a chemat pe Lazar şi l-a trezit din somnul morţii. „Iar cel care era mort a venit, cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii, şi cu faţa înfăşurată intr-o pânză. Isus le-a spus: Dezlegaţi-l, şi lăsaţi-l să plece.” – Ioan. 11:44.

Cu acea ocazie Isus i-a spus Martei: „Eu sunt învierea, şi viaţa; cel care crede în mine, deşi mort, va trăi; iar cel care va trăi şi care va crede în mine nu va muri niciodată. Crezi tu în asta?” (Ioan. 11:25,26) Isus arăta aici marele adevăr conform căruia Iehova Dumnezeul a dat în mâinile Sale puterea de a-i trezi pe cei morţi, arătând că la momentul stabilit de Tatăl Său, El îi va învia pe cei morţi. Trezirea lui Lazar a fost un exemplu pentru a arăta ceea ce Dumnezeu va face prin Isus Cristos la momentul stabilit. În ceea ce priveşte acest lucru, Isus a mărturisit: „Foarte adevărat vă spun: Soseşte ceasul, iar acesta este acum, când morţii vor auzi glasul Fiului Lui Dumnezeu, şi cei care îl vor asculta vor trăi. Nu vă miraţi de acest lucru, căci vine ceasul în care toţi cei care sunt în morminte vor auzi glasul Său, şi vor ieşi afară; cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii; iar cei care au făcut lucruri rele, pentru o înviere la judecată.” – Ioan. 5:25,28,29; V.R.

Aceste scripturi dovedesc în mod clar că cei morţi nu sunt deloc conştienţi, iar că la momentul stabilit de Dumnezeu, El îi va învia pe cei morţi prin Cristos.

Învierea înseamnă ridicarea din nou la viaţă. Trezirea celor morţi nu reprezintă decât începutul învierii. Cei care vor forma noua creaţie vor trăi o înviere instantanee, ei fiind treziţi la viaţă şi nemurire. Miliardele de persoane care sunt moarte şi care se află în mormintele lor, vor fi trezite pentru judecată, iar astfel, învierea sau aducerea oamenilor la viaţă va fi o lucrare treptată.

Dacă cei morţi nu ar fi înviaţi, sacrificiul răscumpărării Lui Isus nu ar fi de niciun folos. Dacă ne gândim că timp de patru mii de ani înainte de moartea şi învierea Lui Isus, oamenii mureau şi erau îngropaţi, ne dăm seamă că sacrificul răscumpărării oferit prin viaţa Sa nu le-ar fi putut fi de niciun folos celor care muriseră până atunci, dacă ei nu urmau să fie treziţi din moarte. Faptul că aceste persoane sunt trezite din somnul morţii şi faptul că lor le este oferită o judecată corectă pentru viaţă, sunt conforme cu restul planului divin, iar noi trebuie să ne aşteptăm ca acest lucru să vină din partea iubitorului Iehova.

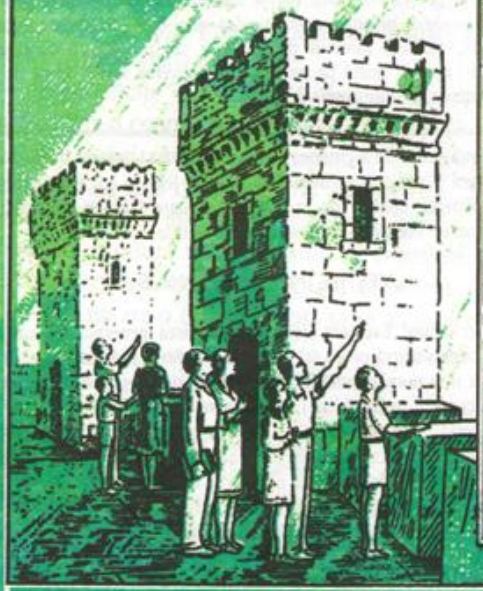
Dacă clericii ar avea dreptate prin concluzia lor conform căreia destinul tuturor persoanelor este fixat în momentul morţii, că cei buni merg în ceruri, şi că cei răi merg în „purgatoriu” sau într-un loc al chinurilor, atunci de ce ar mai trebui să existe o înviere? Toate scripturile care vorbesc despre trezirea morţilor nu ar avea nicio valoare dacă cei morţi ar fi conştienţi şi s-ar afla în ceruri, în „purgatoriu” sau în iad. Scripturile contrazic în mod clar această teorie a clericilor. Ceea ce este ciudat este faptul că diavolul a reuşit de atâta timp să îi facă pe oameni să fie orbi în faţa adevărului şi să îi determine să accepte învăţăturile false ale clericilor.

Cuprins

Nu există nicio învăţătură mai frumoasă şi mai minunată în Biblie decât doctrina învierii din morţi. Ea arată motivul din spatele morţii Lui Isus Cristos – preaiubitul Fiu al Lui Dumnezeu, dar motivul pentru care Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi. Ea reprezintă manifestarea bunăvoinţei iubitoare a Lui Dumnezeu faţă de familia umană.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 OCTOMBRIE 1937 Nr. 19

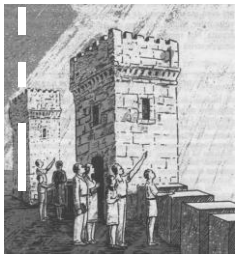
Cuprins:

LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA a III-a - Pag.507

STRĂJER - Pag.528

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Octombrie 1937** **Nr. 19**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo” – Ier. 7:14

Partea a III-a

Iehova le-a oferit locuitorilor Ierusalimului un ultimatum prin slujitorul Său, Ieremia. El le-a dat acelor oameni posibilitatea de a-şi îndrepta căile şi de a răspunde acelui ultimatum. El a tolerat acel popor necredincios pentru foarte mult timp, până când a sosit momentul judecăţii Sale. Ierusalimul simboliza în mod profetic „creştinătatea”, această mulţime necredincioasă care pretinde a fi poporul ales; „creşinătăţii” îi este transmis acum ultimatumul Dumnezeului Iehova, iar ceea ce Ieremia a declarat se aplică acum cu o şi mai mare semnificatie acesteia. „Iar tu le vei spune: Aşa vorbeşte Domnul: Dacă nu Mă ascultaţi, să urmaţi Legea Mea, pe care Eu v-am pus-o înainte, dacă nu ascultaţi cuvintele slujitorilor Mei profeţi, pe care vi-i trimit, pe care vi i-am trimis dis-de-dimineaţă, dar pe care nu i-aţi ascultat; atunci îi voi face acestei Case întocmai cum i-am făcut lui Şilo, şi voi face din acest oraş un blestem pentru toate neamurile pământului.” – Ier. 26:4-6.

2. Permiteţi-le slujitorilor Lui Iehova din prezent să ia aminte la faptul că Ieremia nu îşi propovăduia propriile opinii despre ceea ce va avea să urmeze, nici nu trebuia să le ofere Israeliţilor sfatul său. El trebuia să facă auzit mesajul Lui Dumnezeu şi să le ofere oamenilor posibilitatea de a înţelege că singura cale de scăpare este cea indicată de Domnul, prin Cuvântul Său. O persoană încrezută, având ambiţia de a străluci în ochii altora, ar încerca să îi facă pe oameni să creadă că el este „un înţelept”, capabil să le ofere oamenilor sfaturi infailibile. În prezent, unii oameni care susţin că sunt adepţi ai Lui Isus Cristos îşi asumă această atitudine, încercând să pară importanţi. Martorii Lui Iehova nu au dreptul de a adăuga sau de a exclude nicio parte a mesajului Lui Dumnezeu, acesta reprezentând ultimatumul Său, şi nu ultimatumul vreunui om. Nu mergeţi să îi spuneţi vreunei persoane că ea este a diavolului şi că va fi distrusă. În schimb, spuneţi-i că prin cuvântul Său, Iehova şi-a făcut cunoscut scopul de a îi distruge în viitorul apropiat pe toţi religioşii, pe toţi ipocriţii şi pe toţi cei care au rămas de partea diavolului, oferindu-le totodată persoanelor care îşi doresc să Îl caute pe Dumnezeu o cale de scăpare prin Isus Cristos Mântuitorul. Fiecare persoană trebuie să decidă pentru ea însăşi dacă va fi de partea Lui Dumnezeu, sau dacă va rămâne de partea diavolului. Scopul martorilor Lui Iehova nu este acela de a-i condamna pe oameni. Datoria lor este de a propovădui mesajul Lui Dumnezeu, şi

Cuprins

numai pe acesta. O dezbatere cu un fals profet este de înţeles atâta timp cât acea dezbatere este una publică care le permite oamenilor să vadă adevărul; însă a le spune unor oameni care va fi sfârşitul lor, este un fapt neadecvat.

3. Religioşii Ierusalimului care participau şi sprijineau practicile din Templu, fiind ipocriţi, păreau foarte indignaţi atunci când Ieremia le spunea în prezenţa altora că vor fi distruşi. Fără nicio îndoială că acei practicanţi ai religiei evreilor – în special clerul – ajunseseră la concluzia că mesajul propovăduit de Ieremia este unul conspirativ, care putea provoca o revoltă. Prin urmare, ei au ajuns la concluzia că Ieremia trebuie redus la tăcere şi că mesajul său nu trebuie auzit. Ei gândeau astfel: „De ce trebuie ca noi, care suntem liderii şi învăţătorii Israelului, să fim deranjaţi, sau să permitem poporului nostru să fie deranjat de acest om, Ieremia?" Acelaşi lucru se întâmplă şi în prezent – clerul şi mai marii conducători ai „turmei", care practică religia în scopuri personale, devin foarte indignaţi din cauza mesajului Lui Dumnezeu care este acum propovăduit de către martorii Săi. Clerul revoltat încearcă să le inducă curţilor de judecată că mesajul propovăduit de martorii Lui Iehova este un mesaj conspirativ şi instigator care are tendinţa de a deranja pacea şi liniştea naţiunii, iar acei martori care fac cunoscut acest mesaj ar trebui pedepsiţi, iar publicaţiile lor interzise. Dorinţa Lui Dumnezeu este ca religioşii să nu poată pleda ca şi scuză ignoranţa sau lipsa de cunoaştere asupra mâniei care se va abate asupra duşmanilor Săi. Prin urmare, El le porunceşte martorilor Săi să le spună oamenilor ceea ce le-a spus şi Ieremia: „Daca nu veţi asculta de Domnul, şi nu veţi urma calea pe care El v-a pus-o înainte, atunci Dumnezeu va lua măsuri. Responsabilitatea se află pe umerii voştri." Religioşii din prezent au Biblia, care este Cuvântul Lui Dumnezeu, iar acum le este reamintit că Biblia este singurul lor ghid; refuzul lor de a asculta şi de a se supune Legii Lui Dumnezeu, aşa cum este ea prezentată în Biblie, îi împiedică să pledeze necunoaşterea asupra a ceea ce le va face Dumnezeu, în special acum când atenţia lor este îndreptată în mod direct înspre profeţii. Cu câţiva ani în urma sosirii lui Ieremia în Ierusalim, Dumnezeu a făcut ca Biblia, Cartea Legii, să fie găsită şi adusă la lumină, iar împăratul din acea vreme a făcut ca această carte să fie citită tuturor oamenilor, care au fost de acord să se supună celor scrise. (2. Reg. 22:3-20; 23:1-3) În acelaşi mod, cu patruzeci de ani înainte de 1918, Dumnezeu a făcut că „lucrarea lui Ilie" să fie săvârşită de slujitorii Săi, ascultând mesajul Împărăţiei Sale pentru oameni. „Creştinătatea" deţine Biblia de foarte mulţi ani, iar în ultimii cincizeci de ani, milioane de Biblii, pliante şi broşuri au fost publicate şi distribuite, atrăgându-le atenţia oamenilor asupra profeţiilor biblice care anunţă scopul Lui Dumnezeu. Încă de la venirea Lui Isus Cristos în Templu în 1918, sute de milioane de cărţi şi broşuri au fost împărţite oamenilor, atrăgându-le atenţia în special religioşilor „creştinătăţii", cărora le este făcut cunoscut scopul Lui Iehova de a-i distruge prin Isus Cristos. Prin urmare, „creştinătatea" a primit un ultimatum, continuând să primească mesajul Lui Dumnezeu cu privire la acesta.

4. Israeliţii reprezentau poporul ales, iar profeţia cu privire la sfârşitul său a fost scrisă şi rostită pentru a fi aplicată şi „creştinătăţii", poporul atipic, care

Cuprins

susţine că este al Lui Dumnezeu, deşi nu este. Iehova le spune lor acum: „Daca nu Mă ascultaţi, urmează să fiţi pedepsiţi.” De ce le oferă Dumnezeu un avertisement categoric, observând, după cum El declară, „voi nu aţi ascultat”? Motivul este pentru ca ei să fie informaţi în mod corespunzător şi să îndure propria lor nedreptate. Distrugerea lor, care urmează să vină, nu este din vina nimănui decât a lor, iar singura cale prin care slujitorii Lui Dumnezeu se pot elibera de responsabilităţi este prin propovăduirea mesajului de avertizare al Domnului, oferit „creştinătăţii”. (Ezec. 33:8-12) Nimeni nu va putea avea nicio scuză rezonabilă, pentru a spune că Dumnezeu i-a judecat pe neaşteptate. Ei nu pot spune că Dumnezeu nu este „îndelung răbdător”. Iehova le dă oamenilor un avertisment major, oferindu-le foarte mult timp pentru a se căi; din această cauză, „lucrarea ciudată”, lucrarea martorilor, va continua să se desfăşoare până când va veni momentul în care Dumnezeu va începe distrugerea.

5. Făţarnicii Ierusalimului se mândreau foarte tare cu templul lor. Ierarhia romano-catolică şi susţinătorii ei religioşi sunt de asemenea foarte mândri de aşa-numita lor „biserică catolică” şi de catedralele lor hidoase. Dumnezeu i-a ales pe israeliţi drept poporul Său. Biserica romano-catolică şi-a asumat în mod propriu poziţia de reprezentantă a Lui Dumnezeu pe pământ. Atât israeliţii, cât şi ierarhia catolică, îşi îndreaptă mândria spre clădirile materiale ale aşa-numitei „biserici”. Acest lucru este subliniat şi de cuvintele profetului Ezechiel, care a scris: „Vorbeşte-i casei lui Israel, aşa spune Domnul Dumnezu: Iată, voi pângări sanctuarul Meu, mândria puterii voastre, dorinţa ochilor voştri, şi ceea ce sufletul vostru îşi doreşte; iar fiii şi fiicele voastre care vor rămâne în urmă voastră, vor cădea ucişi de sabie [...] iar când acest moment va sosi, voi veţi şti că Eu sunt Domnul Dumnezeu.” (Ezec. 24:21-24) Organizaţia ierarhiei romano-catolice ocupă aceeaşi poziţie pe care o ocupau religioşii Ierusalimului. Iehova le dă lor un ultimatum, declarând: „Dacă nu Mă ascultaţi [...] vă voi face întocmai cum i-am făcut lui Şilo.” Acea declaraţie a adevărului le-a părut atât de ciudată făţarnicilor din Ierusalim, fiind peste puterea lor de înţelegere. Ei gândeau astfel: „Templul nostru nu este un simplu cort sau o locuinţă temporară, aşa cum taţii noştri au avut la Şilo. Dacă Dumnezeu ar permite ca acest templu care poartă Numele Său să fie distrus, ar permite ca Numele Său să fie pângărit, iar acest lucru este absurd. Este mult prea ciudat ca să fie credibil, iar acest om, Ieremia, care declară toate acestea, nu poate fi crezut.” În prezent, liderii religioşi ai „creştinătăţii” au aceeaşi atitudine. Clerul „creştinătăţii” respinge ideea distrugerii care se va abate asupra lor, susţinând că martorii Lui Iehova sunt comunişti care operează sub masca religiei. În acest fel, reproşul care a căzut asupra Lui Isus Cristos şi a discipolilor săi, pentru propovăduirea adevărului, cade acum asupra martorilor Lui Iehova.

6. Iehova a declarat în continuare că va face din Ierusalim „un blestem pentru toate neamurile pământului”. Deşi evreii religioşi nu au crezut această declaraţie, Dumnezeu şi-a îndeplinit ulterior scopul, după cum prevestise. Din acel moment toate popoarele au blestemat Israelul, iar în momentul Armaghedonului, toate naţiunile îi vor blestema pe religioşii „creştinătăţii”. În prezent, „poporul

Cuprins

sfânt" împreună cu restul oamenilor de bună-credinţă, care propovăduiesc adevărul, pronunţă blestemul Lui Dumnezeu asupra „creştinătăţii", după cum le-a fost poruncit. Pentru că fac acest lucru, supunându-se poruncii Lui Dumnezeu, clerul şi mai marii lideri îi denunţă pe martorii Lui Iehova. Acest fapt a fost prevestit: „Astfel, preoţii şi profeţii, şi toţi oamenii l-au auzit pe Ieremia spunând aceste cuvinte în Casa Domnului." (Ier. 26:7) Când ierarhia romano-catolică şi suporterii ei aud mesajul Lui Dumnezeu, propovăduit de martorii Săi credincioşi, îşi spun: „Susceptibilităţile noastre religioase sunt foarte şocate iar mândria noastră religioasă este cutremurată de aceste cuvinte propovăduite de martorii Lui Iehova împotriva instituţiilor noastre seculare, sfinte şi onorabile; cuvintele lor sunt absurde şi de neînchipuit." Acelaşi lucru l-au spus şi evreii. Preoţii ierarhiei romano-catolice şi alţi clerici ai religioşilor, fiind atât de îngrijoraţi pentru slujbele şi veniturile lor, se simt puternic ofensaţi de mesajul propovăduit de către martorii Lui Iehova, mesaj care prevesteşte dezastrul care se va abate asupra religiei organizate. Făcuţi să pară drept falşi profeţi sau predicatori, aceşti lideri religioşi sunt foarte indignaţi, denunţându-i pe martorii Lui Iehova în faţa oamenilor, atât prin vorbe cât şi prin intermediul presei. Suporterii acestor instituţii religioase spun: „Cât de ciudat este ca cineva să vorbească atât de dezaprobator despre biserica şi clericii noştri! Cine mai este asemeni măreţei biserici catolice? Cine mai este asemeni măreţilor şi înţelepţilor noştri clerici?" În prezent, atunci când martorii Lui Iehova le atrag atenţia religioşilor, făcându-le cunoscut scopul Lui Dumnezeu, prezent în Cuvântul Său, ei spun: „Este ciudat că veniţi la noi. Noi suntem creştini şi nu avem nevoie să auzim nimic de la voi. Mergeţi la necredincioşi. Biserica noastră este tot ceea ce avem nevoie. Avem Biblia în Casa noastră, iar predicatorul nostru ne spune ce înseamnă. Este ciudat că asemenea persoane ca voi încearcă să ne spună nouă ceva." Pe de cealaltă parte, persoanele care au bunăvoinţă îi întâmpină pe martorii Lui Iehova cu bucurie, dorindu-şi să afle adevărul. Astfel, divizarea oamenilor avansează.

7. A fost o „lucrare ciudată" aceea în care tânărul profet Ieremia s-a angajat? A părut ciudat şi absurd faptul că Dumnezeu l-a trimis pe Ieremia să propovăduiască un mesaj „imposibil"? Acesta a fost efectul asupra religioşilor evrei. Ei au ajuns ca treptat să fie foarte indignaţi, asemeni clerului din prezent: „După ce Ieremia le-a spus oamenilor tot ceea Dumnezeu îi poruncise să le spună, preoţii, şi profeţii şi toţi oamenii, au pus mâna pe el, zicând: Tu trebuie să mori negreşit." (Ier. 26:8) Mesajul pe care Ieremia l-a propovăduit nu a fost unul popular, însă el nu a ezitat să îl facă cunoscut. Ieremia nu a dat înapoi de teama vătămărilor corporale. În Numele Lui Iehova, şi prin puterea Sa, el a propovăduit mesajul poruncit, necenzurându-l şi necerând o permisiune sau o aprobare de a-l proclama. Reţineţi ordinea în care au fost luate măsuri: la început prin preoţi, apoi prin falşi profeţi, iar în cele din urmă oamenii obişnuiţi au fost îndemnaţi să acţioneze. Clerul evreilor a fost cel care a provocat o revoltă, deşi cu siguranţă Ieremia a fost cel acuzat de acest lucru. La fel se întâmplă şi în ziua de astăzi. Mesajul propovăduit îi înfurie întâi pe preoţi, care merg în instanţă şi susţin că

Cuprins

acest mesaj – deşi prezent în Biblie – poate provoca revolte. Ei ştiu prea bine că mint, dar pentru a se justifica ei se folosesc de prima oportunitate pe care o au pentru a stârni o revoltă şi pentru a conduce mulţimea, ulterior blamându-i pe martorii Lui Iehova pentru faptele greşite ale preoţilor sau clericilor.

8. Liderii religioşi din rândurile evreilor ar fi ştiut că dacă Ieremia propovăduia un mesaj fals în numele Lui Iehova, Dumnezeu l-ar fi pedepsit întocmai cum l-a pedepsit pe falsul profet Hanania cu moartea, deoarece el „învăţa răzvrătirea împotriva Domnului." (Ier. 28:16,17) Prin acţiunile lor, clericii evrei au arătat că nu se aşteptau ca Dumnezeu să îl ucidă pe Ieremia din cauză că era un fals proroc sau un blasfemator al numelui Său, ajungând la concluzia că ei trebuie să se ocupe personal de acest lucru. Astfel, ei i-au făcut pe oamenii naivi care îi sprijineau să se alăture persecuţiei, aşteptându-se să primească un verdict de executare al lui Ieremia, aşa cum îşi doreau. Prin urmare, ei au organizat o mulţime care s-a repezit asupra lui Ieremia şi care a strigat: „Tu trebuie să mori negreşit."

9. În prezent, preoţii romano-catolici şi susţinătorii lor urmează un curs similar. Dacă aceşti predicatori ar fi crezut măcar pentru un moment că martorii Lui Iehova propovăduiesc un mesaj fals şi blasfemator împotriva Atotputernicului Dumnezeu, ei ar fi spus: „Lăsaţi-L pe Dumnezeu să îi pedepsească, El cu siguranţă aşa va face." Ştiind prea bine că martorii Lui Iehova spun adevărul, adevăr la care clerul nu are niciun răspuns, clericii au luat această situaţie în propriile mâini, instigându-i pe oamenii naivi împotriva martorilor Lui Iehova şi influenţându-i pe oficialii publici să îi aresteze şi pedepsească; iar dacă situaţia le este favorabilă, clericii încep o revoltă şi conduc mulţimea, aruncând şi mai multe ofense asupra acelor persoane care Îl reprezintă pe Domnul. Toţi religioşii lucrează într-un mod asemănător pentru a-şi desfăşura persecuţiile împotriva martorilor Lui Dumnezeu, religia emanând de la diavol. În prezent, preoţii catolici îi induc pe judecătorii curţilor de justiţie, care pretind a fi descendenţii Israelului, să le aplice martorilor Lui Iehova pedepse crude şi nedrepte. Asemenea cazuri au loc în New Jersey şi în alte locuri din lume. Dumnezeu a făcut ca ceea ce i s-a întâmplat lui Ieremia să fie scris pentru a prevesti ceea ce se întâmplă în ziua de astăzi, şi pentru ceea ce va avea să se întâmple, permiţându-le astfel celor care Îi sunt devotaţi Lui Iehova să înţeleagă de ce trebuie să îndure acum persecuţii din cauza religioşilor.

10. Clerul evreu a negat că Ieremia era profetul Lui Dumnezeu, autorizat să vorbească în numele Său: „De ce ai prorocit în numele Domnului, spunând: Această casă va ajunge ca Şilo, iar acest oraş va fi pustiit de locuitori? Şi toţi locuitorii au fost adunaţi împotriva lui Ieremia în casa Domnului." (Ier. 26:9) Tocmai prin cuvintele lor, religioşii evrei au admis că primiseră mesajul conform căruia ceea ce i s-a întâmplat lui Şilo se va abate şi asupra lor; acest mesaj i-a înfuriat foarte tare, deoarece îi făcea pe ei să pară mari păcătoşi în ochii oamenilor. Ei se considerau foarte drepţi şi îşi doreau ca oamenii să creadă acelaşi lucru despre ei, fiind foarte ofensaţi de către oricine îndrăznea să susţină altceva. Acei farisei treceau prin perioada de slujire a Lui Dumnezeu în templu. Aceeaşi poziţie o ocupă în prezent şi ierarhia romano-catolică, alături de alţi preoţi. Ei îşi pun pe

Cuprins

cap pălării, se îmbracă cu epitrahile brodate şi cu robe lungi, îşi fac poze cu feţele lor umflate pentru a le pune pe ecrane şi panouri, iar oamenii sunt arătaţi cum le sărută mâinile sau inelele, creând astfel un aer de superioritate menit să îi facă să pară drepţi şi sfinţi. Apoi ei publică în ziare că martorii Lui Iehova pretînd că Dumnezeu va distruge întreaga religie, denunţând acest mesaj – care provine din Cuvântul Lui Dumnezeu – ca fiind absurd, imposibil, blasfemator şi necredibil. Însă ei nu sunt dispuşi să Îl lase pe Dumnezeu să îi judece pe proprii Săi martori. Ei sunt preocupaţi să îşi menţină poziţiile pentru a-i putea exploata în continuare pe oameni. Clericii îşi spun între ei, şi congregaţiilor lor: „Nu suntem noi aleşii Lui Dumnezeu? Nu noi suntem cei care fac slujbe în casa Domnului? Nu voi sunteţi cei care contribuie aici cu bani, având fiecare rolul său în casa Lui Dumnezeu? Nu este absurd şi ciudat ca vreo persoană să susţină că Dumnezeu ne va distruge?" Ei admit că au primit mesajul de avertizare, iar din această cauză ei nu vor putea scăpa de responsabilitate. Aceşti religioşi îndeplinesc profeţia care a fost scrisă cu mult timp în urmă; însă ei sunt mult prea corupţi pentru a putea auzi această profeţie sau pentru a citi ceea ce scrie în Cuvântul Lui Dumnezeu. Diavolul îi instigă la mânie, ură şi răutate, şi la pedepsirea crudă a martorilor Domnului.

11. Prin adunarea publică a oamenilor, clerul evreilor a stârnit o mare furie şi indignare împotriva lui Ieremia: „Şi toţi locuitorii au fost adunaţi împotriva lui Ieremia în casa Domnului." Diavolul şi-a folosit întotdeauna preoţii religioşi în aceeaşi manieră. Isus Cristos, preaiubitul Fiu al Lui Dumnezeu, care era lipsit de orice păcat sau greşeală şi care nu a făcut niciodată nimic greşit, a stat în faţa curţii, fiind acuzat pe nedrept de instigare la răzvrătire şi trădare, iar clerul a cerut condamnarea şi uciderea sa: „Dar ei strigau în gura mare şi cereau să fie răstignit. Iar vocile lor şi cele ale mai marilor preoţi au biruit. Iar sentinţa lui Pilat a fost să se facă voia lor." (Luc. 23:23,24) Preoţii făţarnici au fost cei care atunci au determinat mulţimea să ceară vărsarea sângelui lui Isus Cristos, în locul condamnării unui criminal care mărturisise: „Dar preoţii conducători şi bătrânii au convins mulţimea să îl ceară pe Baraba, şi să-l ucidă pe Isus." – Mat. 27:20

12. Agenţii religioşi ai diavolului nu se schimbă niciodată, mereu comportându-se în aceeaşi manieră, deoarece ei sunt fiii tatălui lor şi îndeplinesc voia acestuia. (Ioan. 8:44) În prezent, clerul şi în special membrii ierarhiei romano-catolice sunt cei care cer ca martorii Lui Iehova să fie aspru pedepsiţi pentru instigare la răzvrătire, pentru distribuţia literaturii aşa-numite „pervertite", sau pentru alte „ofense", deşi aceşti martori ai Lui Iehova nu sunt vinovaţi de nimic greşit. Ceea ce fac ei este în supunere faţă de porunca Lui Dumnezeu, aceea de a propovădui mesajul Său pentru ca voia Sa să fie împlinită, după cum El a plănuit. Aceste adevăruri sunt subliniate pentru ca aceia care sunt sinceri şi care îşi doresc să afle adevărul şi să înţeleagă ce se întâmplă, să poată vedea că religioşii sunt instrumentele diavolului care îi amăgesc pe oameni şi defăimează numele sfânt al Lui Dumnezeu. Din această cauză martorii Atotputernicului Dumnezeu îndură persecuţii în ziua de astăzi. Ei nu fac nimic greşit. Ba dimpotrivă, ei fac ceea ce este drept. Însă diavolul detestă tot ceea ce este drept şi adevărat, căutând să îi

Cuprins

distrugă astfel pe cei care I se supun Lui Dumnezeu. Iehova îi permite duşmanului Său, Satana, să se folosească de orice mijloc pentru a putea câştiga provocarea făcută, oferindu-le astfel posibilitatea oamenilor persecutaţi să îşi păstreze integritatea faţă de El. În cele din urmă victoria Îi va aparţine pe deplin Lui Iehova, prin Isus Cristos – iar cei care vor fi de partea Domnului vor avea un rol în această victorie.

13. Când Ieremia a fost acuzat de cler se afla la templu. Politicienii, care erau de asemenea făţarnici, dar care păreau mai puţin zeloşi şi încăpăţânaţi în ceea ce priveşte problemele religioase, nu se aflau la templu în acel moment. Este evident că ei se aflau la sediile lor politice, implicându-se în diverse jocuri şi scheme pentru a-şi îndeplini interesele; văzând acest lucru, clericii s-au grăbit sa implice elementele politice şi juridice, după cum este scris: „Când preoţii lui Iuda au auzit aceste lucruri, s-au întors din casa împăratului în Casa Domnului, şi s-au aşezat la intrarea porţii celei noi a Casei Domnului." (Ier. 26:10) Acei prinţi, conducători şi judecători, erau înfăţişaţi în acel moment ca stând la noua poartă, care era locul obişnuit unde se ţineau procesele şi se dădeau pedepsele. Mărturia împotriva criminalului era susţinută de către clerici şi alţi martori angajaţi de aceştia. Amintiţi-vă acum evenimentele similare petrecute în Germania, Quebec, New Jersey sau în alte locuri în ultimii ani, evenimente care au fost publicate în revista „Epoca de Aur" („Golden Age"). De fiecare dată, religioşii sunt cei care instigă la persecutarea martorilor Lui Iehova, acuzându-i pe nedrept de încălcarea legii. Ei fac acest lucru pentru a-şi putea desfăşura în continuare interesele meschine. Ei îi fac pe oameni să jure strâmb împotrivă martorilor Lui Iehova, pentru a putea obţine o condamnare. Martorii Domnului le propovăduiesc mesajul oamenilor, iar apoi clerul şi alţi lideri ai „turmei", care sunt lipsiţi de orice sentiment al dreptăţii şi justiţiei, fac ca martorii Lui Iehova să fie arestaţi şi aduşi în faţa justiţiei, unde depun mărturii false pentru a putea obţine o condamnare.

14. Din ceea ce este scris reiese clar că Ieremia a stat în faţa căpeteniilor sau a magistraţilor. Şi cine erau acuzatorii săi care îi cereau moartea? Întocmai modelului deja cunoscut, diavolul şi clericii săi erau cei care se plângeau vehement împotriva lui Ieremia, cerând ca acesta să fie ucis: „Apoi preoţii şi profeţii au vorbit înaintea căpeteniilor şi a oamenilor, zicând: Acest om este vrednic de moarte, căci a prorocit împotriva acestui oraş, după cum aţi auzit şi voi cu urechile voastre." – Ier. 26:11

15. Reţineţi că acei preoţi, profeţi sau predicatori ai Ierusalimului nu l-au acuzat pe Ieremia de denaturarea Cuvântului Lui Dumnezeu. Era de datoria preoţilor, potrivit legii Lui Dumnezeu, de a avea grijă de tot ceea ce are legătură cu Cuvântul Său, iar dacă ei ar fi fost sinceri şi ar fi făcut acest lucru, s-ar fi bazat pe ceea ce a spus Dumnezeu. Ei ştiau foarte bine că nu aveau nicio dovadă împotrivă lui Ieremia, însă au cerut ca acesta să fie ucis din motive inventate de ei, şi anume că „Ieremia a prorocit împotriva cetăţii", când el de fapt nu făcuse acest lucru. Ieremia a făcut cunoscut ultimatumul Lui Iehova împotriva acelui oraş păcătos, iar dacă clericii ar fi luat aminte la acel mesaj ei ar fi fost îngrijoraţi de această

Cuprins

profeţie şi ar fi încercat să se supună lui Dumnezeu. Însă ei au ignorat Cuvântul Lui Dumnezeu, şi asemeni clericilor din prezent, s-au bazat pe tradiţiile oamenilor. Clerul religioşilor este cel care întotdeauna cere uciderea persoanelor care îndrăznesc să declare adevărul, după cum Domnul Dumnezeu le-a poruncit. Pedepsele moderate nu sunt pe gustul lor. Ei îşi doresc să scape de oricine care se îndoieşte de faptele lor, subliniind viclenia şi răutatea clerului. (Mat. 27:20) În faţa acelei curţi, clericii religioşi şi-au asumat responsabilitatea de procurori. Astfel, în favoarea cazului lor împotriva lui Ieremia, l-au acuzat pe acesta că este lipsit de patriotism, fiind un om periculos pentru societate căruia nu ar trebui să îi fie permis să vorbească. Singura cale de a-l reduce la tăcere era moartea. Clerul din ziua de astăzi, în special ierarhia romano-catolică, îi acuză pe martorii Lui Iehova de lipsă de patriotism şi spun că ei pun în pericol bunăstarea oamenilor. De asemenea, ei susţin că literatura pe care martorii o distribuie este una care instigă la revoltă, iar acestor martori nu ar trebui să le fie permis să spună ceea ce au de spus, pentru ca nu cumva oamenii să se întoarcă împotrivă clerului şi a politicienilor. Din această cauza, martorii Lui Iehova trebuie îndepărtaţi şi reduşi la tăcere. Clerul publică în ziarele lor, determinând şi alte publicaţii politice să scrie că martorii Lui Iehova sunt periculoşi şi că ar trebui să fie distruşi. Un articol de propagandă venit din partea ierarhiei romano-catolice a fost trimis din Berlin, Germania, şi publicat în ziarele catolice dar şi în „New York Herald Tribune" din 11 ianuarie 1937, articol care îi clasifică pe martorii Lui Iehova drept comunişti şi criminali. Din acel articol citǎm următoarele:

„O secţie germană ilegală a Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei, organizaţie care are secţii americane şi engleze, s-a dezvoltat în ultimii ani, în special în 1936, într-o „serioasă ameninţare" împotriva statului nazist, după cum a declarat Dr. Wilhelm Krohn, directorul Ministerului de Justiţie, într-un studiu asupra infracţionalităţii din Germania în 1936, publicat recent. Acest studiu a fost tipărit în „Deutsche Justiz", organ al Ministerului.

„Membrii asociaţiei, a cărei secţii americane este condusă de Judecătorul Joseph F. Rutherford, cred în inspiraţia divină a Bibliei, şi caută să aplice profeţiile întâlnite în Daniel şi în Cartea Apocalipsei istoriei noastre contemporane. Pe baza pasajelor biblice, membrii secţiei germane, care a fost interzisă încă de la începutul regimului nazist, au prezis căderea guvernării Cancelarului Adolf Hitler."

„Organizaţia a devenit acum refugiul lor", afirmă Krohn referindu-se la „diverse elemente ostile statului, care dacă nu vor fi supravegheate se vor transforma în curând într-o ramură a instituţiei „comuniste". Informaţii recente privind activităţile asociaţiei în această ţara le-au fost înmânate procurorilor, cu ordinul de a se folosi în regim de urgenţă (în 28 februarie 1933) de orice mijloc pentru a-i aduce pe aceşti ofensatori în faţa justiţiei."

16. Publicaţiile romano-catolice au răspândit astfel de rapoarte false şi răutăcioase în toată lumea. În acelaşi timp, mulţimea preoţească ipocrită refuză să îşi apere propriile doctrine de teamă ca oamenii să nu cumva să vadă fraudele acestei instituţii şi să se retragă din ea. Deşi milioane de cetăţeni americani au

Cuprins

cerut o dezbatere şi o apărare a doctrinelor romano-catolice, ierarhia a refuzat să facă acest lucru. Un preot catolic a făcut următoarea remarcă în faţa unei mulţimi: „De ce să fim atât de idioţi încât să purtăm o dezbatere? Dacă facem asta, ne-am scufundat.” De ce dușmănia organizaţiei catolice este atât de puternic exprimată împotriva martorilor Lui Iehova? Răspunsul este pentru că ei spun adevărul – iar din acelaşi motiv, făţarnicii au dorit moartea lui Ieremia.

Apărarea lui Ieremia

17. Ieremia trebuia să facă un singur lucru, şi anume să I se supună cu credinţă Lui Iehova în propovăduirea mesajului care i-a fost poruncit să îl declare. El nu trebuia să fie afectat de nimic altceva. Auzind mărturiile aduse împotriva sa, Ieremia şi-a început apărarea, neîncercând niciun moment să se eschiveze. El a spus numai şi numai adevărul, pentru ca oamenii şi judecătorii prezenţi acolo să îl audă: „Apoi le-a vorbit Ieremia tuturor căpeteniilor şi oamenilor, spunând: Domnul m-a trimis să prorocesc împotriva acestei case, şi împotriva acestui oraş, toate cuvintele pe care voi le-aţi auzit.” – Ier. 26:12.

18. El nu spera să le facă niciun bine preoţilor sau predicatorilor prin ceea ce făcuse sau continua să facă, ci el spera să facă ceva bun pentru acele persoane obişnuite, cu bună credinţă, care mai aveau o speranţă. Ieremia le-a explicat acuzatorilor săi, şi persoanelor de faţă, că el se află sub porunca strictă a Atotputernicului Dumnezeu de a propovădui mesajul Său împotriva religioşilor, inclusiv asupra casei şi oraşului lor. El nu a pretins că acel mesaj îi aparţine, fiind bazat pe convingerile proprii, ci le-a spus clar că acel mesaj provine de la Cel Preaînalt. El a admis de bunăvoie că le-a prorocit oamenilor în public. El a făcut un rezumat succint al mesajului, pe care Dumnezeu i-a poruncit să îl propovăduiască, pentru ca judecătorii curţii să cunoască toate faptele, şi pentru ca oamenii care erau prezenţi şi care îşi doreau să audă adevărul, să îl poată auzi, şi să înţeleagă că Ieremia era reprezentantul Atotputernicului Dumnezeu. Apărându-se în acest fel, Ieremia şi-a îndeplinit sarcina şi obligaţia, urmând ca responsabilitatea să cadă pe umerii celor care l-au auzit vorbind. Ei trebuie să răspundă în faţa Atotputernicului Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Iehova a ales un om credincios pentru a propovădui mesajul Său, iar acest om, Ieremia, a făcut acest lucru în supunere deplină faţă de poruncă Domnului. Aceasta stabileşte un precedent pentru martorii Lui Iehova pe care Ieremia îi simboliza la acea vreme. Martorii nu trebuie să se comporte într-o manieră arogantă, sau să îşi exprime ura şi ostilitatea, ci ei trebuie să spună adevărul fără teamă, deci cu îndrăzneală şi cu încredere deplină în Iehova Dumnezeul, urmând ca responsabilitatea pentru ceea ce va urma să le revină celor care aud mesajul lor.

19. Ieremia le-a spus curţii şi publicului care va fi rezultatul dacă vor lua aminte la avertismentul Lui Iehova: „Prin urmare, îndreptaţi-vă acum căile, şi faptele voastre, şi ascultaţi glasul Domnului Dumnezeului vostru; iar Domnul se va căi de răul pe care l-a rostit împotriva voastră.” (Ier. 26:13) Prin aceste mijloace Ieremia a făcut cunoscut mesajul Lui Iehova elementelor politice şi juridice, dar şi

Cuprins

predicatorilor şi oamenilor obişnuiţi. Cuvintele sale profetice reprezentau de fapt o avertizare prietenoasă pentru cei care aveau urechi să audă. El suna alarma pericolului iminent care putea fi evitat într-un singur mod, şi anume prin supunere faţă de Atotputernicul Dumnezeu. Cei care l-au auzit pe Ieremia vorbind ar fi trebui să fie recunoscători că fuseseră avertizaţi. Ieremia nu s-a abătut de la calea sa, spunându-le oamenilor că răul şi dezastrul se vor abate atât asupra templului, cât şi asupra oraşului, dacă ei nu vor lua aminte la mesajul Lui Dumnezeu. În acel moment, scopul principal al acestei profeţii era de a prevesti ceea ce va avea să se întâmple în vremurile pe care le trăim în prezent. Sub îndrumarea Lui Iehova, Ieremia a anunţat calea pe care o vor fi ghidaţi toţi martorii Domnului. Această cale va fi una a determinării propovăduirii mesajului Lui Dumnezeu, nu al vreunui om influenţat de concluziile proprii, ci conform instrucţiunilor Domnului.

20. În prezent, atunci când martorii Lui Iehova sunt arestaţi şi aduşi în faţa instanţei, ei ar trebui să vorbească sincer, spunându-le curţii şi ascultătorilor, religioşi sau nu, de datoria divină pe care o au şi de mesajul pe care Dumnezeu le-a poruncit să îl transmită. Ei trebuie să spună că nu încearcă să propovăduiască mesajul vreunui om, şi că nu sunt responsabili pentru ceea ce va urma, ci că mesajul lor provine de la Atotputernicul Dumnezeu, ei fiind simple instrumente şi simpli slujitori care fac voia Sa. În continuare, ei trebuie să explice că martorii Lui Iehova nu au dreptul de a pedepsi pe nimeni, sau de a face rău nimăni; că ei sunt simpli mesageri care doresc să facă adevărul cunoscut, pentru ca aceia care îl aud să facă ceea ce cred de cuviinţă. Martorul Domnului nu trebuie să ia în considerare ceea ce îi pot face instanţele lumeşti. Slujitorii Lui Iehova se află în mâinile Sale, şi nimic nu li se poate întâmpla fără permisiunea Lui, atâta timp cât ei Îi rămân credincioşi şi sinceri Atotputernicului Dumnezeu.

21. Odată ce mărturia lui Ieremia a fost acceptată în faţa instanţei, el a prezentat faptele pe scurt, arătând că nu încălcase nicio lege, deci că nu merita să fie ucis. El a realizat că se află în custodia legii, spunându-i curţii de judecată: „În ceea ce mă priveşte pe mine, iată, eu sunt în mâinile voastre; faceţi-mi ceea ce vi se pare vouă bine şi drept.” (Ier. 26:14) El a plasat responsabilitatea tocmai acolo unde Dumnezeu l-a pus să o facă. El îi vorbea acum celei mai înalte curţi de justiţie a lumii, iar odată ce decizia era luată, el nu mai putea face recurs. În principiu, el a spus curţii că era dispus să ia asupra lui orice pedeapsă le permite Dumnezeu oamenilor să îi dea, deoarece el îndeplinea doar sarcinile pe care i le-a dat Domnul. Acea curte de justiţie nu ar fi avut nicio putere asupra lui Ieremia dacă Iehova ar fi decis să intervină, împiedicându-i să îşi exercite puterea împotriva lui. El era slujitorul Lui Iehova, şi aceeaşi regulă care i s-a aplicat lui, i s-a aplicat şi lui Isus, care în faţa tribunalului unde a fost judecat, a spus: „Nu aţi putea avea nicio putere asupra mea, dacă nu v-ar fi dată de sus.” (Ioan. 19:11) Aceeaşi regulă li se aplică în prezent şi acelor persoane care cred în Cristos şi Îl urmează cu credinţă, propovăduind mesajul poruncit de Atotputernicul Dumnezeu. Toţi cei care au încredere în Domnul trebuie să reţină în permanenţă că singura cale de a fi în siguranţă este aceea de a le rămâne credincioşi Atotputernicului

Cuprins

Dumnezeu şi Lui Isus, întocmai cum au făcut şi martorii de dinaintea lor. Ei nu trebuie să îşi pună încrederea în niciun conducător şi în niciun om. (Ps. 146:3) Ei nu trebuie să compromită sau să încerce să îndulcească Cuvântul Lui Iehova, în speranţa de a fi iertaţi de instanţele lumeşti. Rămăşiţa şi-a consacrat vieţa pentru a-I fi credincioasă Domnului Dumnezeu, chiar şi aflaţi în faţa morţii, iar lor Domnul Isus le spune: „Rămâneţi credincioşi în faţa morţii, şi Eu vă voi da vouă coroana vieţii." – Apoc. 2:10.

22. Ieremia nu a ezitat să avertizeze curtea asupra responsabilităţii pe care o avea. „Dar voi ştiţi cu siguranţă, că dacă mă veţi ucide, vă veţi murdări de sânge nevinovat atât voi cât şi acest oraş şi locuitorii lui: pentru că Domnul m-a trimis la voi în adevăr să vă rostesc aceste cuvinte." (Ier. 26:15) Aceasta nu era o ameninţare, ci o avertizare prietenească. El nu s-a umilit în faţa înalţilor oficiali, nici nu a avut o atitudine arogantă sau nerezonabilă. Era drept pentru el să îi spună curţii că responsabilitatea verdictului final stă pe umerii lor. A-l pedepsi pe Ieremia însemna a lupta împotriva Lui Dumnezeu, membrii curţii trebuind să răspundă în faţa Sa pentru faptele lor. Simpla ucidere a lui Ieremia nu însemna şi sfârşitul acestei situaţii. Israeliţii i-au fost necredincosi Atotputernicului Dumnezeu în mod voit, şi trebuiau să îndure astfel consecinţele, Ieremia doar înştiinţându-i despre ceea ce va urma să li se întâmple. Fără nicio îndoială, clerul a susţinut că ceea ce le-a spus Ieremia oamenilor, şi ceea ce i-a îndrumat să facă, nu va salva acel oraş. Foarte mulţi oameni au ascultat şi urmat sfatul clerului, care a fost cel mai prost sfat primit de ei vreodată, clerul în general oferind cele mai proaste îndrumări.

23. Toţi slujitorii credincioşi ai Atotputernicului Dumnezeu trebuie să urmeze o cale similară cu cea a lui Ieremia sau cu cea a apostolilor lui Isus Cristos. Când apostolii au stat în faţa curţii aceluiaşi oraş, fiind acuzaţi de instigare la răzvrătire din cauza propovăduirii Evangheliei Domnului Isus, ei şi-au păstrat credinţa, asemeni lui Ieremia. Auzind cazul lui Ieremia, curtea trebuia să ia o decizie, astfel el le-a spus judecătorilor: „Voi trebuie să determinaţi dacă eu trebuie să mă supun Lui Dumnezeu sau acestor clerici ipocriţi." El nu a lăsat niciun loc de îndoială asupra cui I se va supune, spunându-i curţii de justiţie că dacă îl va condamna la moarte, ei şi întregul oraş se vor face vinovaţi de vărsare de sânge nevinovat. Într-o situaţie similară, acelaşi lucru l-au spus curţii şi apostolii credincioşi: „Judecaţi voi dacă este drept în ochii Lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de El. Pentru că noi nu putem vorbi decât despre lucrurile pe care le-am văzut şi auzit." (Fapt. 4:19,20) Astfel a fost marcată calea cea dreaptă şi corectă pe care martorii Lui Iehova trebuie să o urmeze în prezent.

24. Cu siguranţă Dumnezeu a făcut ca faptele slujitorilor Săi din trecut, care I-au rămas credincioşi până în ultima clipă, să fie înscrise şi ţinute minte, pentru a servi drept precedent şi ajutor acelor martori credincioşi ai Domnului, aflaţi în prezent pe pământ. În ultimele luni foarte mulţi dintre slujitorii credincioşi ai Lui Dumnezeu au fost arestaţi şi aduşi în faţa instanţei de către mai marii făţarnici. Aceşti martori ai Lui Iehova, deşi nevinovaţi, au fost condamnaţi pe baza unor sperjururi sau a unor dovezi în totalitate false. Ei au fost condamnaţi şi

Cuprins

întemniţaţi fără nicio cauză sau scuză. Unii dintre ai au fost condamnaţi chiar şi fără mărturii. Dumnezeu le-a oferit acestor martori credincioşi o călăuza sigură, iar cei care urmează această călăuza divină se bucură indiferent de verdictele date în instanţe. Permiteţi-le celor condamnaţi să reţină calea urmată de profetul Ieremia, şi ulterior de apostolii Ioan, Petru şi alţii. Lăsaţi ca instanţele de judecată şi publicul să audă că Dumnezeu a poruncit că mesajul Său să le fie propovăduit oamenilor, iar cu calm şi sobrietate spuneţi: „Condamnarea şi pedepsirea mea, datorate supunerii mele faţă de porunca Atotputernicului Dumnezeu, vor fi pe deplin greşite, nedrepte, constituind o luptă împotriva Lui Dumnezeu. Ceea ce am spus şi spun nu poate face rău nimănui; însă faptul că mă pedepsiţi pentru că v-am transmis o avertizare prietenească, aşa cum mi-a fost poruncit de către Atotputernicul Dumnezeu, înseamnă luarea unei mari responsabilităţi asupra voastră. Voi veţi trebui să răspundeţi în faţa Lui Dumnezeu pentru comportamentul vostru, iar această zi a judecăţii este aproape. Eu sunt complet nevinovat de orice rău, şi este de datoria mea să vă avertizez că Dumnezeu nu va permite ca voi să mă pedepsiţi şi să scăpaţi cu asta. Voi veţi suferi consecinţele, pentru că nimeni nu I se poate opune Atotputernicului Dumnezeu."

25. Cazul lui Ieremia se afla în faţa curţii pentru a fi luată o decizie. Se pare că oamenii care erau prezenţi şi care l-au auzit pe Ieremia, au avut un cuvânt de spus. Curtea i-a ascultat cu respect, şi după ce au dezbătut problema au fost de-acord cu oamenii obişnuiţi, spunându-le clericilor răutăcioşi care doreau uciderea lui Ieremia, că îl declară nevinovat pe acesta: „Apoi căpeteniile şi întreg poporul le-au spus preoţilor şi profeţilor: Acest om nu trebuie să moară, pentru că el ne-a vorbit nouă în numele Domnului Dumnezeului nostru." – Ier. 26:16.

26. Clericii prezenţi nu erau mulţumiţi de această decizie. Ei cereau în continuare uciderea lui Ieremia, folosindu-se de toată influenţa pe care o aveau pentru a schimba decizia curţii. Unii membri ai curţii încă ezitau asupra deciziei, în timp ce alţii păreau a înţelege mai bine situaţia. Un om generos numit Ahicam se poate să fi fost unul dintre membrii curţii de judecată (versetul 24). El i-a luat apărarea lui Ieremia, decizia curţii fiind influenţată în mare parte de Ahicam. Instanţa a luat în considerare faptul că Ieremia Îl slujea pe Dumnezeu şi că a vorbit în numele Acestuia, refuzând să dea curs cererii clericilor de a-l ucide pe Ieremia. Cu certitudine există un motiv divin pentru care această întâmplare este relatată, arătând că instanţa de judecată a luat în considerare apărarea lui Ieremia. Acest fapt stabileşte un precedent pentru judecătorii curţilor de justiţie din prezent; totuşi, mulţi dintre aceştia nu urmează acel precedent, făcându-se vinovaţi alături de clerici de vărsare de sânge nevinovat. Asemenea judecători, aflaţi sub influenţa răutăcioasă a clerului, sunt asemeni celor pe care Ieremia îi numea „conducătorii turmei", urmând să aibe o soartă similară cu cea a clerului. (Ier. 25:36) Un număr de magistraţi din New Jersey, dar şi din alte părţi ale lumii, pentru a-şi ascunde propriile feţe, refuză să le permită martorilor Lui Iehova să demonstreze pe baza Scripturilor că ei se află sub conducerea Atotputernicului Dumnezeu şi că trebuie să meargă din casă în casă pentru a propovădui mesajul Său. Aceşti magistraţi

Cuprins

insistă că singura problemă referitoare la faptă, înaintea curţii este: „A reuşit inculpatul să obţină întâi permisiunea unui poliţist, sau a refuzat să facă acest lucru? În acest caz, inculpatul se face vinovat de încălcarea legii acestei ţări şi trebuie să fie pedepsit.” Aceşti magistraţi, nu numai că se opun în totalitate „Declaraţiei Drepturilor”, Constituţiei Statelor Unite şi Constituţiei Statului New Jersey – care garantează dreptul la libera venerare a Atotputernicului Dumnezeu – ci şi plasează legile lumeşti deasupra Legii Lui Dumnezeu, insultând în mod flagrant numele Său. Permiteţi-le să ia aminte că Dumnezeu nu va îngădui ca faptele lor să treacă neobservate, ei urmând să primească ceea ce merită. Mulţi dintre aceşti magistraţi pretind că sunt creştini şi adepţi ai Domnului; tocmai din acest motiv ei trebuie să ţină cont de profeţiile întâlnite în Cuvântul Său. Iehova nu schimbă niciodată regulile pentru nicio persoană, fie că acea persoană este un cleric, un oficial juridic ori un politician sau un om obişnuit. Unii magistraţi îndrăznesc să îi întrebe pe mai marii bisericii catolice dacă pedepsele propuse pentru inculpaţi sunt suficiente. Ei ar trebui de asemenea să îi întrebe pe aceşti religioşi, care pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu: „Ce spune Biblia voastră că trebuie făcut?”

27. Înainte ca decizia finală să fi fost luată în cazul lui Ieremia, bătrânilor comunităţii li s-a permis să vorbească în faţa curţii şi a poporului. Cu siguranţă că procesul Lui Ieremia a atras foarte multă atenţie, rezultatul fiind o mulţime oarecum împărţită – unii luându-i apărarea, alţii condamnându-l. Unii dintre oamenii mai în vârstă şi mai înţelepţi sunt numiţi „bătrâni”, după cum este şi scris: „Şi apoi anumiţi bătrâni ai poporului s-au ridicat şi au vorbit adunării, spunând [...].” (Ier. 26:17) Era de datoria acelor oameni, fiind evrei, să cunoască Scripturile şi să fie familiarizaţi cu situaţiile din trecut. Unul dintre bătrâni a atras atenţia asupra a ceea ce s-a întâmplat pe vremea lui Ezechia, spunând printre altele: Mica [care înseamnă „asemeni Lui Iehova”, deci un slujitor al Său] din Moroşet a prorocit în zilele lui Ezechia, împăratul lui Iuda, şi i-a vorbit întregului popor al lui Iuda, spunând: Aşa spune Domnul, Sionul va fi arat ca un câmp, iar Ierusalimul va ajunge ruine, iar muntele Casei Domnului o înălţime acoperită cu păduri.” (Ier. 26:18) Mica propovăduise un mesaj de o importanţă asemănătoare cu cea a mesajului făcut cunoscut oamenilor de către Ieremia: „De aceea, din cauza voastră, Sionul va fi arat asemeni unui câmp, iar Ierusalimul va ajunge un morman de ruine, iar muntele Casei o înălţime acoperită cu păduri.” (Mic. 3:12, Versiunea Leeser) Bătrânii care vorbiseră în faţa curţii şi a oamenilor, încercau să le arate că acea profeţie ajunsese în atenţia lor întocmai ca profeţia lui Ieremia, şi că ei trebuie să ţină cont de ea, lăsându-L pe Dumnezeu să decidă cine trebuie pedepsit.

28. La auzul mesajului propovăduit de Mica, împăratul Ezechia s-a supus înaintea Lui Dumnezeu, fiind salvat de la distrugere. (2. Cron. 32:26) El a luat în considerare cuvintele profetului Lui Dumnezeu; prin urmare, bătrânii din vremea lui Ieremia au spus în faţa curţii: „L-au omorât însă Ezechia, împăratul lui Iuda, şi locuitorii oraşului? Nu s-a temut el de Domnul, şi nu s-a rugat el de Domnul,

Cuprins

atunci Domnul căindu-Se de răul pe care îl rostise împotriva lor? Şi noi să ne împovărăm sufletele cu un asemenea rău?" – Ier. 26:19.

29. Iată un alt precedent pe care martorii Lui Iehova sunt consiliaţi să îl urmeze, şi anume: să menţioneze curţii exemplul din Biblie, în care oamenii au dat dovadă de înţelepciune luând aminte la avertismentul Lui Dumnezeu. Cu bună cuviinţă ei ar trebui să citeze al 2-lea Psalm, în care Domnul îi avertizează pe conducători să I se supună, acum că fiul Său fusese înscăunat. Martorii Lui Iehova nu încearcă să facă nimănui niciun rău prin supunerea faţă de porunca Atotputernicului Dumnezeu, sau prin propovăduirea mesajului Său; iar acest fapt ar trebui explicat în faţa instanţei. Dacă pentru Ezechia a fost înţelept să ia aminte la acel avertisment, judecătorii din prezent ar face bine să urmeze o cale asemănătoare şi să Îl lase pe Iehova să decidă cine are dreptate şi cine nu. Cât de nechibzuit şi absurd este ca oamenii care stau pe scaunele de judecată, sau oriunde altundeva, să încerce să treacă peste şi să dea la o parte Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu! Toate persoanele care susţin ca Îl slujesc pe Dumnezeu trebuie să reţină că El este Atotputernic. Clerul nu are niciun drept să insiste asupra pedepsirii oamenilor care vorbesc ceea ce clerul nu îşi doreşte să audă. Clericii vor îndura cu siguranţă cea mai mare pedeapsă, iar ei ar trebui să ştie asta cel mai bine. Judecătorii şi politicienii ar trebui să aibe grijă ca deciziile lor să nu fie influenţate de încercarea de a le face clericilor pe plac. Fără nicio îndoială că Iehova permite existenţa condiţiilor din prezent pentru ca adevărul să fie adus atât în atenţia curţilor de justiţie cât şi a oamenilor. Prin urmare, martorii Lui Iehova trebuie să îi explice instanţei întotdeauna că ei îşi desfăşoară misiunea de a merge din casă în casă, propovăduind Evanghelia, în supunere faţă de porunca Lui Dumnezeu, rămânând la alegerea oamenilor dacă vor să Îl slujească pe Atotputernicul Dumnezeu, sau nu. Reducerea la tăcere a martorilor nu va atenua deloc suferinţa care se va abate asupra omenirii, ci dimpotrivă: îi va pune pe aceia care li se împotrivesc în poziţia în care vor fi distruşi dacă nu se căiesc.

30. Se pare că la procesul lui Ieremia au existat şi argumente împotriva sa. Unul dintre bătrâni, susţinând clerul, a citat cazul profetului Urie care propovăduise un mesaj asemănător cu cel al lui Ieremia. Există totuşi o diferenţă în conduita lor. Urie s-a dovedit a fi temător, nefiind protejat de Domnul; însă Ieremia a stat ferm pe poziţii, fiind apărat de Dumnezeu. Cel care vorbea acum împotriva lui Ieremia, susţinându-i pe clerici, spunea: „A mai fost un om care a prorocit în numele Domnului, Urie, fiul lui Şemaia din Chiriat-Iearim, care a prorocit împotriva acestui oraş şi împotriva acestei ţări, asemeni lui Ieremia. Iar când împăratul Ioiachim împreună cu toţi oamenii lui curajoşi, şi cu toate căpeteniile, au auzit vorbele sale, împăratul a hotărât să îl omoare; dar când Urie a aflat de acest lucru, temându-se, el a fugit şi s-a dus în Egipt. Iar Ioiachim a trimis nişte oameni în Egipt, şi anume pe Elnatan, fiul lui Acbor, şi pe alţii împreună cu el în Egipt; şi ei l-au scos pe Urie din Egipt, şi l-au dus la împăratul Ioiachim, care l-a omorât cu sabia, şi i-a aruncat trupul în mormintele oamenilor."- Ier. 26:20-23.

Cuprins

31. Însemnările Scripturale arată că Iehova îi trimisese simultan pe doi dintre martorii Săi în acel ţinut, mărturiile lor fiind identice. Acest lucru se întâmpla la începutul domniei lui Ioiachim, care se pare că îşi dorea să devină popular în rândurile făţarnicilor, dovedindu-şi zelul pentru popor. Faptul că Urie L-a nemulţumit pe Dumnezeu nu trebuia să constituie o justificare pentru ca Ioiachim să îl aducă înapoi şi să îl ucidă. Urie se afla în afara jurisdicţiei conducătorului Ierusalimului; însă lui Ioiachim i-a fost foarte uşor să îl extrădeze pe Urie şi să îl ducă înapoi, cu acordul conducătorului Egiptului, un alt agent al diavolului. Clerul cerea atunci uciderea celor doi martori ai Lui Iehova; Urie a considerat că este mai bine pentru el să fugă, însă tocmai frica sa l-a prins în capcană. Ieremia, deşi a propovăduit un mesaj asemănător cu cel al lui Urie, în loc să dea dovadă de frică, el şi-a menţinut poztia şi le-a spus acuzatorilor săi: „Eu am propovăduit mesajul pe care Dumnezeu mi-a poruncit să îl propovăduiesc, acum faceţi ceea ce consideraţi voi că este mai bine." Ieremia a dat dovadă de credinţă în Dumnezeu, nefiindu-i teamă de niciun om. Faptul că Urie a încercat să se refugieze în altă organizaţie a lui Satan nu i-a fost de niciun folos, acest lucru dovedind o lipsă de încredere în Dumnezeu. Se pare că Dumnezeu nu l-a protejat pe Urie din cauza fricii acestuia. „Frica de oameni este o cursă, dar cel care se încrede în Domnul va fi în siguranţă." – Prov. 29:25.

32. Urie putea la fel de bine să rămână şi să moară acolo. În acest caz el ar fi murit pentru credinţa sa, dacă ar fi murit. Fuga sa în Egipt nu i-a fost de niciun folos. Putem considera că lucrarea lui Urie o simboliza pe cea a lui Ilie, care s-a sfârşit în anul 1918, în timp ce Ieremia simboliza lucrarea profetului Elisei şi pe cei care îşi arată iubirea faţă de Dumnezeu cu încredere, proclamând cu îndrăzneală numele Celui Preaînalt. În ceea ce îl priveşte pe împăratul Ioiachim, care şi-a arătat dispreţul faţă de Iehova şi martorii Săi, este scris: „Astfel, spune Domnul, despre Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda: Ei nu îl vor plânge, zicând: „Vai, fratele meu! vai, sora mea!" Nici nu îl vor plânge, zicând: „Vai, Doamne! Vai măria sa!" El va fi înmormântat asemeni unui măgar, şi va fi târât şi aruncat afară din porţile Ierusalimului." (Ier. 22:18,19) Aşa şi în prezent, mai marii ierarhiei romano-catolice vor avea o soartă similară cu cea a lui Ioiachim.

33. Dacă Ieremia ar fi fost executat aşa cum a fost Urie, clericii, profeţii şi unii politicieni ar fi fost mulţumiţi. Însă faptele spun: „Totuşi mâna lui Ahicam, fiul lui Şafan, a fost cu Ieremia, şi el n-a permis să fie dat pe mâna poporului ca să fie ucis." (Ier. 26:24) Acel Ahicam nu era un religionist înverşunat, asemeni altora prezenţi la procesul lui Ieremia. El a susţinut libertatea de exprimare. Oamenii care erau de faţă şi care ascultaseră procesul nu erau în favoarea uciderii lui Ieremia, Ahicam fiind de partea lor. Esenţa argumentului în favoarea lui Ieremia era că el propovăduia ceea ce el susţinea că este mesajul Atotputernicului Dumnezeu, mesaj asupra căruia el nu avea nicio îndoială că provine de la Dumnezeu. Prin urmare, el nu trebuia condamnat la moarte, deşi „şocase suceptibilităţile religioase" ale clerului. Fără nicio îndoială că dacă ar fi avut ocazia, clericii ar fi condus mulţimea şi i-ar fi făcut pe oameni să se alăture lor, luând legea în propriile mâini şi

Cuprins

ucigându-l pe Ieremia. Însă Ahicam nu s-a ferit de responsabilitatea pe care o avea, aşa cum a făcut Pilat din Pont cu Isus.

34. În prezent există unii oameni rezonabili în rândurile politicienilor şi ale oficialilor juridici, care nu sunt dispuşi să dea curs cererilor sângeroase ale clerului de a-i îndepărta pe martorii Lui Iehova. Indiferent de ceea ce fac oamenii, nu există decât o singură cale pentru adepţii Lui Isus Cristos. Aceştia sunt trimişi înainte de către Atotputernicul Dumnezeu, protecţia şi salvarea aflându-se în mâinile Sale, şi neputând fi oferită de nimeni altcineva. Este datoria martorilor Lui Iehova să se supună Lui Dumnezeu şi să îi lase pe oameni să facă ceea ce îşi doresc, ţinând minte cuvintele Lui Isus Cristos: „Rămâneţi credincioşi în faţa morţii, şi Eu vă voi da vouă coroana vieţii.” – Apoc. 2:10.

Către necredincioşi

35. Vom studia acum capitolul douăzeci şi şapte din Ieremia, capitol care ar trebui citit cu mare atenţie. În capitolele anterioare Iehova Îşi adresează mesajul practicanţilor religiei organizate, mesaj care se adresează celor care operează sub denumirea de „religia creştină”, a cărei practicanţi pretind că Îl venerează pe Dumnezeu şi pe Cristos. Se pare că Armaghedonul, care reprezintă „lucrarea ciudată” a Lui Iehova, va începe cu „creştinătatea” sau cu „religia organizată”, denumită în mod eronat „creştinism”, continuând până la marele final. Cu alte cuvinte, începutul Armaghedonului va marca distrugerea religioşilor profesaţi, urmând distrugerea necredincioşilor. În acelaşi mod, evenimentele prezentate în capitolul douăzeci şi şase sunt urmate la scurt timp de cele prezentate în capitolul douăzeci şi şapte. Din dovezile prezentate se pare că anul în care mesajul Lui Dumnezeu a fost propovăduit, aşa cum apare în capitolul douăzeci şi şapte, a fost anul 614 Î.Cr. Profeţia spune: „La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit către Ieremia din partea Domnului acest cuvânt.” (Ier. 27:1) Numele de „Ioiachim”, aşa cum apare în versetele Scripturilor, este evident o greşeală a scribilor. Potrivit versiunii Rotherham, numele corect este cel de „Zedechia”, în loc de Ioiachim (vedeţi versetele 3, 12 şi 20 ale aceluiaşi capitol, care arată că mesajul fusese propovăduit în al patrulea an al domniei lui Zedechia, împăratul lui Iuda). Zedechia era unul dintre fiii lui Iosia, fratele lui Ioiachim. El era unchiul lui Ieconia, fiul lui Ioiachim. (2. Reg. 24:17,18; Ier. 37:1) Prin urmare, perioada este aceeaşi ca în Ieremia 28:1.

36. Iehova le-a dictat mesajul Său profeţilor în ordinea în care trebuiau să se întâmple evenimentele: întâi, mesajul trebuie propovăduit „religiei organizate”, sau aşa-numitei „creştinătăţi organizate”, iar ulterior, celor necredincioşi. „Astfel mi-a vorbit Domnul: fă-ţi nişte legături şi nişte juguri şi puneţi-le la gât.” (Ier. 27:2) În acel moment, lui Ieremia i-a fost poruncit să se comporte într-un mod care să simbolizeze ceea ce Dumnezeu va abate asupra forţelor care detestă orice are legătură cu Numele Său, şi anume, acele forţe care reprezintă o clasă lipsită de dumnezeu, şi care acţionează cu răutate împotriva a tot ceea ce reprezintă Iehova. Această clasă de făpturi va radia de fericire într-un mod răutăcios atât atunci când

Cuprins

vor fi distruse organizaţiile religioase care pretind că Îl reprezintă pe Dumnezeu, cât şi atunci când adevăraţii creştini, care chiar Îl reprezintă pe Dumnezeu, sunt pedepsiţi. În prezent există pe pământ anumite organizaţii de oameni care detestă totul şi pe toată lumea care au legătură cu numele Dumnezeului Iehova şi al Lui Isus Cristos. Ierarhia romano-catolică îi desemnează pe comunişti ca fiind astfel de persoane duşmănoase, din pură răutate plasându-i şi pe martorii Lui Iehova în această clasă, alături de comunişti. Desigur, ei se înşeală asupra acestui lucru, deoarece martorii Lui Iehova nu au nicio legătură cu organizaţia comunistă sau cu oricare altă organizaţie. Comuniştii nu au nimic în comun cu martorii Lui Iehova, ba mai mult, mulţi dintre comunişti îi urăsc. Ca o ilustrare a acestui fapt: Rusia a distrus „religia organizată", însemnând organizaţiile bisericeşti religioase ale acelei ţări, şi tot Rusia nu le-a permis niciodată martorilor Lui Iehova să propovăduiască Evanghelia neîntrerupt pe teritoriul ei. Milioane de oameni nu înţeleg şi nu pot aprecia că martorilor Lui Iehova le-a fost dată o misiune, asemeni lui Ieremia, de a propovădui mesajul Lui Dumnezeu, ei neavând nimic în comun cu nicio persoană şi cu nicio organizaţie care este anti-Dumnezeu sau anti-Împărăţia Sa. Este important de reţinut că Satan face acum o ultima încercare disperată de a dovedi că poate câştiga provocarea făcută împotriva Lui Iehova, provocare conform căreia el ar fi capabil să îi facă pe toţi oamenii să se îndepărteze de Dumnezeu, blestemându-L. Scopul lui Satan este de a conduce lumea sau de a o distruge; văzând că Isus Cristos a fost înscăunat de către Iehova Dumnezeul drept Împărat al lumii – ceea ce îi limitează puterile lui Satan – el încearcă cu disperare să ruineze întreaga rasă umană, iar pentru a-şi îndeplini acest scop el încearcă să întoarcă clasele una împotriva celeilalte, distrugându-le astfel pe toate. Martorii Lui Iehova nu au de purtat nicio luptă cu niciun individ sau cu vreo clasă de indivizi. Lupta lor este împotriva unei religiei ipocrite care defăimează numele Dumnezeului Iehova şi a Împăratului Său, inducându-i pe oameni în eroare. Ei luptă pentru a expune răutatea lui Satan prin proclamarea adevărului întâlnit în Cuvântul Lui Dumnezeu. În acest fel, oamenii vor putea vedea o cale de scăpare. Un alt scop al mesajului este de a-i avertiza pe cei care săvârşesc fapte rele, astfel încât ei să nu poată avea nicio scuză. Acest avertisment se adresează tuturor, iar cei care au bunăvoinţă se vor îndrepta spre Dumnezeu, găsindu-şi salvarea. Potrivit scripturilor, se pare că ordinea în care se va desfăşura Armaghedonul va fi următoarea: la început vor fi distruse sistemele religioase, denumite „creştinătate", apoi va urma distrugerea organizaţiei lui Satan; iar înainte ca Armaghedonul să înceapă, Numele şi Împărăţia Lui Dumnezeu trebuie propovăduite, după cum El a poruncit.

37. Drama profetică în care Iehova l-a îndrumat pe Ieremia să joace a fost unul simbolic şi prevestitor nu pentru religioşii declaraţi ori pentru practicanţii „religiei creştine", ci pentru acea clasă de oameni nereligioşi. Lui Ieremia i-a fost poruncit să facă legături sau juguri pe care să le trimită împăraţilor păgâni: „Si trimite-le împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului amoniţiilor, împăratului Tirului şi împăratului Sidonului, prin trimişii care au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda." – Ier. 27:3.

Cuprins

38. Cu siguranţă că cei cărora mesajul le era adresat (împăratului Edomului, al Moabului şi altor necredincioşi) au auzit profeţia lui Ieremia cu privire la distrugerea oraşului Ierusalim şi a templului. Mesajul era unul public, preoţii Ierusalimului putând observa că acesta a fost răspândit în auzul tuturor; iar popoarele numite în această profeţie aveau cu siguranţă reprezentanţi în oraşul Ierusalimului. Ca persoane răutăcioase, care detestă tot ceea ce are legătură cu numele Atotputernicului Dumnezeu, acei oameni se bucurau de faptul că Ierusalimul urma să fie distrus, sperând ca ceea ce a fost prorocit să se întâmple. După ce asediul Ierusalimului a început, Dumnezeu Şi-a făcut cunoscut scopul de a abate pedeapsa şi asupra Edomului şi a altor popoare: „Astfel spune Domnul Dumnezeu: Pentru că Edomul a săvârşit multe fapte împotriva casei lui Iuda ca să se răzbune, şi i-a făcut mult rău, răzbunându-se pe ea; de aceea, spune Domnul Dumnezeu: Îmi voi întinde mâna şi asupra Edomului, şi voi nimici oamenii şi animalele din el; şi îl voi pustii de la Teman până la Dedan; toţi vor cădea ucişi de sabie.” (Ezec. 25:12,13) „În ziua în care ai stat deoparte, în ziua în care străinii i-au dus armata în captivitate şi au intrat pe porţile lui, şi au aruncat sorţii asupra Ierusalimului, şi tu erai unul dintre ei. Însă tu nu trebuia să te uiţi cu mulţumire în ziua în care fratele tău a devenit străin; nu ar fi trebuit să te bucuri nici în ziua distrugerii copiilor lui Iuda; nu ar fi trebuit nici să vorbeşti cu mândrie în acea zi a suferinţei. Tu nu ar fi trebui să intri pe poarta poporului meu în ziua distrugerii lor; nici nu trebuia să te bucuri de nenorocirea lui, în ziua prăpădului, şi nu trebuia nici să pui mâna pe bogăţiile lui, în ziua aceea; nu trebuia să stai nici la răscruce, ca să îi ucizi pe aceia care fugiseră; şi nici nu trebuia să îi dai în mâna vrăjmaşului pe cei ce scăpaseră din el în ziua necazului. Căci ziua Domnului împotriva tuturor popoarelor este aproape; întocmai cum tu ai făcut, aşa îţi va fi făcut şi ţie: faptele tale se vor întoarce asupra capului tău.” (Obad. 11-15) Această declaraţie a profeţiei arată că Dumnezeu îşi va desfăşura scopul fără intervenţia sau ajutorul nimănui; nicio făptură nu are dreptul să intervină decât dacă aşa i-a poruncit Domnul.

39. Mesajul de avertizare nu i-a fost propovăduit doar Edomului, ci şi altor popoare: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: pentru că Moabul şi Seirul au spus: „Iată, casa lui Iuda a ajuns ca toate naţiunile”; de aceea, iată, Eu voi deschide ţinutul Moabului dinspre orase, dinspre orasele sale care sunt graniţele lui, gloria acestei ţări, Bet-Ieşimot, Baal-Meon şi Chiriataim, şi îl voi da în stăpânire fiilor răsăritului împreună cu ţara amoniţilor, ca să nu mai fie pomeniţi printre neamuri copiii lui Amon. Iar Eu Îmi voi îndeplini judecata asupra Moabului, iar ei vor şti că Eu sunt Domnul.” (Ezec. 25:8-11) Avertizarea le-a fost dată şi amoniţilor: „Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre amoniţi, şi proroceşte împotriva lor; şi spune-le amoniţilor: „Ascultaţi cuvântul Domnului Dumnezeu!” Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Pentru că tu ai spus „Ha!” împotriva lăcaşului Meu când a fost pângărit, şi ţării Israelului când a fost pustiită, şi casei lui Iuda când a fost dusă în captivitate; iată, de aceea, te voi da în stăpânire fiilor răsăritului, iar ei îşi vor înălţa palatele şi locuinţele în tine, şi ei îţi vor mânca roadele şi îţi vor bea laptele. Iar Eu

Cuprins

voi face din Raba un grajd de cămile, şi din ţara copiilor lui Amon, o stână de oi, şi voi veţi şti că Eu sunt Domnul. Căci aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Pentru că ai bătut din mâini şi ai dat din picior, şi te-ai bucurat din toată inima într-un mod batjocoritor de ţara lui Israel, iată, de aceea Eu Îmi voi întinde mâna asupra ta şi te voi da pradă neamurilor; şi te voi înlătura dintre popoare, şi te voi nimici; iar tu vei şti că Eu sunt Domnul." (Ezec. 25:2-7) (vedeţi de asemenea Ieremia 49:1-6). Toate naţiunile sunt incluse în acest avertisment. (Ezec. 26:2,3,21; 28:21-26) Aceste profeţii au fost scrise şi se aplică zilei răzbunării Dumnezeului nostru, care va fi în momentul Armaghedonului, reprezentând „fapta Sa ciudată".

40. Domnul Isus este prezent, ziua judecăţii a venit pentru toate popoarele, ea începând cu judecata religioşilor naţiunilor, după cum este scris: „Iar dacă cel drept va fi salvat cu greu, unde se va arăta la judecată cel păcătos şi rău?" (1. Pet. 4:18) Mesajul lui Ieremia, care reprezenta un simbol profetic, a fost propovăduit reprezentanţilor oficiali ai păgânilor, celor care se împotrivesc Lui Dumnezeu şi celor care Îl detestă. Astfel de reprezentanţi păgâni se aflau în relaţii diplomatice cu israeliţii. Aşa şi în prezent, mesajul de avertizare le este dat atât „creştinilor" cât şi liderilor nereligioşi a aşa-numitei „creştinătăţi". El se adresează acelor naţiuni care sunt păgâne, dar care se află în relaţii contractuale sau diplomatice cu aşa-numitele „natiuni creştine".

41. Ca o ilustrare a acestui fapt: Japonia se află într-o alianţă cu ierarhia romano-catolică, japonezii împotrivindu-se din această cauză martorilor Lui Iehova, deoarece ei propovăduiesc numele Atotputernicului Dumnezeu şi a Împăratului Său. Întemniţarea şi persecuţia martorilor Lui Iehova de către guvernul japonez continuă să crească, neavând nicio justificare sau scuză. Acest lucru se întâmplă deoarece ierarhia romano-catolică cere ca martorii Lui Iehova să fie persecutaţi în toate ţările.

42. În acelaşi an menţionat în acest fragment al profeţiei, Ieremia i-a trimis împăratului Babilonului o scrisoare, la porunca lui Iehova. Acea scrisoare poate fi citită aici: „Iată porunca profetului Ieremia dată lui Seraia, fiul lui Neriia, fiul lui Mahseia, când s-a dus în Babilon cu Zedechia, împăratul lui Iuda, în al patrulea an al domniei sale. Iar acest Seraia era un conducător tăcut. Astfel, Ieremia a scris într-o carte tot răul care se va abate asupra Babilonului, toate aceste cuvinte scrise împotriva Babilonului. Iar Ieremia i-a spus lui Seraia: Când vei ajunge în Babilon, şi vei vedea cu ochii tăi, citeşte toate aceste cuvinte; apoi tu să spui: „O, Doamne, Tu ai vorbit împotriva acestui loc, că îl vei nimici, că nimeni şi nimic nu va mai rămâne în el, ci că va fi pustiit pentru totdeauna." – Ier. 51:59-62.

43. Aceasta întăreşte restul mărturiilor scripturale care arată că Dumnezeu se va folosi de mulţimea necredincioasă, şi anume de aceşti vrăşmaşi răutăcioşi, pentru a distruge sistemele religioase ipocrite, urmând ulterior distrugerea elementelor lipsite de dumnezei care aparţin organizaţiei lui Satan. Sfârşitul Armaghedonului va marca nimicirea completă a tot ceea ce are legătură cu Satan şi răutatea lui.

Cuprins

44. Iehova ştie că mesajul Său trebuie să ajungă la urechile tuturor conducătorilor naţiunilor. Toţi acei reprezentanţi diplomatici care veniseră în Ierusalim pentru a se asocia cu împăratul Zedechia, auziseră cu siguranţă mesajul propovăduit de Ieremia: „Şi spune-le să spună stăpânilor lor: Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată ce să spuneţi stăpânilor voştri." (Ier. 27:4) Aşa şi în prezent, ambasadorii naţiunilor care păstrează o relaţie cu „creştinătatea" trebuie să afle scopul Lui Dumnezeu de a distruge organizaţiile lui Satan. O astfel de înştiinţare le-a fost deja oferită multor diplomaţi străini. Este evident că Iehova le permite lor să audă acest mesaj pentru ca ei să nu poată avea nicio scuză. Ei trebuie să ştie că Iehova este suprem: „Eu [Iehova] am făcut pământul, omul şi animalele care trăiesc pe el, şi prin puterea Mea măreaţă şi cu braţul Meu, şi l-am dat cui Mi-a plăcut Mie." (Ier. 27:5) Când israeliţii se îndreptau spre Canaan, Dumnezeu nu le-a permis să distrugă Edomul, Moabul sau ţara lui Amon, pentru că încă nu sosise momentul hotărât de El. (Deut. 2:1-19) În ceea ce îi priveşte pe israeliţi, Dumnezeu le-a permis fenicienilor să rămână în acel ţinut, inclusiv pe Tir şi Sidon. Astfel, El a prevestit permisiunea pe care avea să i-o dea lui Satan şi organizaţiei sale, de a îşi continua activităţile, până când va sosi momentul stabilit de Dumnezeu pentru a-Şi îndeplini scopul. Până în 1914, Dumnezeu i-a permis lui Satan să controleze naţiunile pământului fără întrerupere, iar cei care Îl urăsc pe Dumnezeu au lucrat alături de cei care se autointitulează în mod ipocrit „creştini" pentru a controla popoarele. Ce mesaj le transmite acum Iehova naţiunilor pământului? Asupra cui pune el responsabilitatea propovăduirii acestui mesaj? Pot puterile lumeşti să împiedice ca mesajul Lui Iehova să fie propovăduit în această perioadă de timp stabilită de El?

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu:

1. Care a fost ocazia şi scopul mesajului pe care Ieremia trebuia să îl propovăduiască locuitorilor Ierusalimului? Al cui simbol profetic era Ierusalimul?

2. Care este semnificaţia a „Aşa vorbeşte Domnul" spusă de Ieremia locuitorilor oraşelor lui Iuda?

3. Care era natura mesajului propovăduit de Ieremia religioşilor Ierusalimului? Cum priveau ei acest mesaj? Comparaţi-l cu mesajul propovăduit în prezent de către martorii Lui Iehova. Comparaţi şi atitudinea pe care o au religioşii „creştinătăţii".

4,5. De ce oferă Dumnezeu un avertisment categoric prin acea profeţie? Ce informaţie privitoare la scopul mesajului întâlnim în Ezechiel 24:21-24?

6. A declarat Iehova că va face din Ierusalim „un blestem pentru toate neamurile pământului"? Cum au fost îndeplinite cele prezentante în Ieremia 26:7? Care a fost răspunsul din partea celor care au auzit acele cuvinte?

7. Care a fost efectul mesajului propovăduit de Ieremia asupra evreilor? Descrieţi procedura lor, aplicând ulterior această imagine profetică.

Cuprins

8,9. Cum ar fi trebuit să se comporte şi să raţioneze liderii religioşi cu privire la Ieremia? În loc să facă acel lucru, ce au făcut ei? Care este echivalentul în prezent?

10-12. Explicaţi instigarea clerului ca toţi oamenii să se adune „împotriva lui Ieremia în Casa Domnului". Arătaţi o procedură similară a clerului atât în vremea Lui Isus cât şi în prezent. De ce se insistă atât de mult asupra acestor adevăruri în prezent?

13. Aplicaţi procedura profetică înscrisă în versetul 10.

14-16. Comparaţi atitudinea religioşilor faţă de Ieremia şi acuzaţia împotriva sa, cu atitudinea şi tacticile făţarnicilor din prezent.

17,18. Subliniaţi importanţa indicaţiei găsite în versetul 12.

19. Care a fost scopul mesajului întâlnit în versetul 13? Cum ar fi trebuit să fie primit acest mesaj? De ce? Care este scopul acestui fragment profetic?

20. Care ar trebui să fie explicaţia şi atitudinea martorilor Lui Iehova care în prezent sunt aduşi în faţa instanţelor de judecată?

21. Aplicaţi regula întâlnită în versetul 14 acelora pe care Ieremia îi simbolizează.

22,23. Arătaţi decenţa cuvintelor lui Ieremia întâlnite în versetul 15, întărite ulterior de cuvintele apostolilor Lui Isus Cristos.

24. Arătaţi actualitatea adevărurilor prezentate acum martorilor credincioşi ai Domnului.

25. Descrieţi cadrul situaţiei întâlnită în versetul 16.

26-28. Relataţi argumentul prezentat de către „anumiţi bătrâni ai poporului" în favoarea lui Ieremia. Subliniaţi motivul divin pentru care această parte a profeţiei a fost relatată. Serveşte ea scopului Lui Dumnezeu? Cum?

29. Ce precedent util, pe care îl pot urma, le este prezentat aici martorilor Lui Iehova? De ce doar puţini judecători văd şi iau aminte la sfatul care le-a fost adresat?

30. De către cine şi cu ce scop a fost prezentat argumentul întâlnit în versetele 20-23?

31,32. Explicaţi acţiunile lui Ioiachim în ceea ce îl priveşte pe Urie, explicând totodată dacă el avea vreo justificare pentru ceea ce a făcut. Ce diferenţă importantă este între profeţii Urie şi Ieremia? Ce este simbolizat în mod profetic de către aceşti doi proroci? Ce întâlnim în Ieremia 22:18,19, cu privire la Ioiachim?

33,34. Care a fost esenţa argumentului în favoarea lui Ieremia? Care este importanţa acelui proces şi a rezultatului său pentru martorii Lui Iehova în prezent?

35. Conform fragmentului profetic citat aici, cum se va desfăşura Armaghedonul? Când a fost propovăduit mesajul care apare în capitolul douăzeci şi şapte din Ieremia? Stabiliţi identitatea regelui lui Iuda la momentul acestei profeţii.

36. Potrivit mesajului, în ce ordine trebuie să se desfăşoare aceste evenimente? Descrieţi clasa împotriva căreia a fost făcut acest mesaj. Explicaţi persecuţia

Cuprins

martorilor Lui Iehova din prezent. Care este lupta în care ei sunt angajaţi? Care este scopul mesajului pe care ei au datoria să îl propovăduiască?

37-39. De ce i s-a poruncit lui Ieremia să facă legături sau juguri pe care să le trimită împăraţilor necredincioşi? Ce a fost prevestit prin aceasta?

40,41. Explicaţi împotrivirea faţă de martorii Lui Iehova, precum şi motivele pentru care ei sunt persecutaţi şi întemniţaţi pe teritoriile naţiunilor necredincioase.

42,43. Care este semnificaţia profetică a celor întâlnite în Ieremia 51:59-62?

44. Ce este prevestit prin Ieremia 27:47? Menţionaţi exemple care arată că Iehova „a dat pământul cui i-a plăcut Lui". De ce duşmanii dreptăţii au continuat să îşi desfăşoare activităţile pentru o perioadă atât de lungă de timp?

STRĂJER

După ce Ezechiel a mâncat sulul cărţii care îi fusese întins de mâna Domnului, i-a fost poruncit: „Iar El mi-a spus: Fiul al omului, du-te, mergi la casa Israelului, şi vorbeşte-le cu cuvintele Mele. Căci tu nu eşti trimis la un popor cu o limbă de neînţeles, sau cu o vorbire greoaie, ci la casa lui Israel." (Ezec. 3:1-5) Profetul Ezechiel îi simbolizează astfel pe membrii clasei „slujitorului" Lui Dumnezeu care sunt trimişi pentru a-i transmite „creştinătăţii" un mesaj, deoarece aceasta a declarat că este familiarizată cu Scripturile şi cu limbajul lor. În prezent, clasa „slujitorului" propovăduieşte mesajul adevărului aşa-numitului „creştinism organizat", sau „creştinătăţii", şi nu unui popor cu o limbă necunoscută; ea îi arată „creştinătăţii" pe limba ei ceea ce Cuvântul Lui Dumnezeu are de spus. Dacă unii oameni care fac parte din clasa unsă a „slujitorului" nu propovăduiesc cu sârguinţă adevărul despre scopurile Lui Dumnezeu, atunci ei încetează să mai fie slujitorii Domnului; astfel, El îi va înălţa pe alţii, deoarece acesta este momentul în care mesajul Său trebuie transmis.

Scopul transmiterii acestui mesaj nu este de a converti lumea, după cum mulţi au crezut în mod nechibzuit, iar acest lucru este demonstrat de cuvintele Domnului adresate lui Ezechiel: „Însă casa lui Israel nu te va asculta; căci ei nu Mă ascultă nici pe Mine; fiindcă toţi cei din casa lui Israel sunt neruşinaţi şi au inima împietrită. Iată, ţi-am făcut faţa puternică împotriva feţelor lor, şi fruntea puternică împotriva frunţilor lor. Ţi-am făcut fruntea ca un diamant, mai tare decât cremenea; nu te teme de ei, şi nici nu te îngrozi de feţele lor, căci ei sunt o casă răzvrătită." (Ezec. 3:7-9) Domnul îi spune la fel şi clasei „slujitorului" ales – El le-a făcut frunţile mai tari, decât frunţile celor răzvrătiţi, astfel încât să nu le fie teamă de aceştia; prin urmare, slujitorii Domnului trebuie să înainteze şi să propovăduiască adevărul cu claritate, urmând ca El să aibă grijă de rezultat.

Iehova îi spune apoi lui Ezechiel, deci şi clasei „slujitorului credincios", să primească cuvintele Sale atât în suflet, cât şi în urechi, iar apoi să le transmită

Cuprins

oamenilor, indiferent dacă aceştia vor să asculte sau nu. (Ezec. 3:10,11) Oamenii Lui Dumnezeu nu ar putea fi acum credincioşi dacă nu ar răspunde cu bucurie şi cu sârguinţă în transmiterea mesajului adevărului „creştinătăţii". Acest lucru este făcut cu vigoare şi sârguinţă de către cei care îl iubesc pe Domnul.

Ezechiel spune apoi că spiritul l-a ridicat şi că a auzit în spatele lui vuietul unei mari rafale de vânt, spunând: „Binecuvântată fie gloria Domnului din locul Său." (Ezec. 3:12) În ziua Penticostei, când spiritul a fost revărsat asupra adepţilor Lui Isus Cristos, s-a auzit sunetul unei mari rafale de vânt; în aceeaşi manieră spiritul a fost asupra lui Ezechiel, prevestind că spiritul Domnului se va revărsa asupra oamenilor Săi după venirea Lui Isus Cristos la templul Lui Iehova. Ezechiel descrie acest lucru, spunând: „Am mai auzit şi zgomotul aripilor făpturilor vii care se atingeau una de alta, şi zgomotul roţilor aflate lângă ele, şi vuietul unei mari rafale de vânt. Spiritul m-a ridicat, şi m-a dus departe, şi eu am mers în amărăciune, în furia spiritului meu; însă mâna Domnului era puternică peste mine." – Ezec. 3:13,14.

Acest lucru a prevestit faptul că Domnul îşi va revărsa spiritul asupra oamenilor Săi şi le va dezvălui o parte din adevăr astfel încât aceştia să poată vedea diferenţa dintre organizaţia Lui Dumnezeu şi organizaţia ticăloasă a Satanei, dar şi privilegiul de a se afla în organizaţia Lui Iehova şi de a acţiona împotriva duşmanului şi a agenţilor săi. Când văd hidoşenia şi răutatea organizaţiei Satanei, ei merg în amărăciune şi în furia spiritului lor împotriva duşmanului Lui Dumnezeu. Aceasta nu este o ură răutăcioasă, ci o dorinţă sinceră şi adevărată de a-l vedea pe duşman distrus astfel încât numele Lui Dumnezeu să poată fi înălţat.

Ezechiel se afla atunci la Tel-abib, pe marginea râului Chebar („măsură a timpului"), ceea ce indică că sosise vremea pentru o nouă eră în slujba Lui Dumnezeu. „Tel-abib" înseamnă „colina vegetaţiei verzi" sau „colina lui Abib". Prima lună a anului evreiesc era Abib (aceeaşi ca şi Nisan), în timpul primăverii, când întreaga lume era acoperită de vegetaţie. La fel era şi „primăvara împărăţiei", „colina vegetaţiei verzi", marcând începutul unei noi ere. Mulţi dintre cei care au încheiat un legământ cu Dumnezeu pentru a face voia Sa şi au fost consideraţi fiii Săi, au fost duşi în captivitatea babiloniană. Oamenii Lui Dumnezeu trebuie să aibă acum un străjer, iar acest lucru este prevestit de ceea ce Domnul i-a spus lui Ezechiel: „Şi aşa s-a întâmplat la sfârşitul celor şapte zile, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, te-am făcut străjer pentru casa lui Israel; prin urmare, ascultă cuvântul din gura Mea, şi avertizează-i din partea Mea." – Ezec. 3:16,17.

„Străjerul" nu este un singur om, ci o întreagă societate de persoane unse care se află pe pământ şi care constituie clasa „slujitorului credincios şi înţelept". Unii au avansat ideea că „străjerul" este un singur individ, însă acest lucru este greşit şi opus în totalitate Scripturilor. Clasa unsă constituie „străjerul", iar fiecare membru al acestei clase trebuie să fie atent la confraţii săi şi să păzească interesele Împărăţiei, interese care îi sunt acum oferite clasei „slujitorului". În ceea ce îl priveşte pe acest „străjer", Isaia a scris: „Străjerii tăi îşi vor înălţa glasul; ei vor

Cuprins

cânta de bucurie într-un glas, căci vor vedea cu ochii lor când Domnul va restabili Sionul." Străjerii credincioşi trebuie să îi avertizeze pe toţi cei care pretind că sunt oamenii Lui Dumnezeu. Astfel, ei îşi spun unul altuia: „Dumnezeul tău domneşte!" – Isa. 52:7,8.

Domnul a pus o foarte mare responsabilitate pe umerii străjerilor, şi anume pe umerii clasei „slujitorului credincios". Este obligatoriu ca străjerii să îi avertizeze pe toţi cei care pornesc pe o cale a păcatelor. Păcătoşii nu sunt cei care nu au ştiut niciodată adevărul, ci cei care odată ce au fost iluminaţi despre scopurile Lui Dumnezeu, cel puţin până la un anumit punct, s-au îndepărtat de El şi au trecut în slujba duşmanului. Aşa cum Iehova i-a poruncit lui Ezechiel, El le porunceşte acum celor pe care Ezechiel îi prevestea – pe străjeri, pe clasa „slujitorului", spunând: „Când îi spun celui rău: „Tu vei muri negreşit"; iar tu nu îl vei avertiza, şi nici nu vei vorbi pentru a-l avertiza pe cel păcătos cu privire la calea să cea rea, ca să-i salvezi viaţa; atunci acelaşi om păcătos va muri în nelegiuirea lui; însă sângele lui îl voi cere înapoi din mâna ta. Dar dacă tu l-ai avertizat pe cel păcătos, şi el nu se întoarce de la răutatea lui, şi nici de la calea lui cea rea, atunci el va muri din cauza nelegiuirii lui, dar tu îţi vei scăpa sufletul." (Ezec. 3:18-20) Clasa „străjerului" nu şi-ar putea îndeplini datoria aşa cum trebuie dacă nu i-ar avertiza pe cei care fuseseră la un moment dat în contact cu Societatea Turnului de Veghere; acest lucru a fost făcut, deşi a atras critici aspre asupra Societăţii.

Nu este prerogativa „Turnului de Veghere", sau al vreunui membru al clasei „slujitorului", să anunţe judecata sa; ci datoria acestora este de a atrage atenţia asupra judecăţilor scrise ale Lui Dumnezeu, iar acest lucru trebuie făcut ca o avertizare. De asemenea, datoria lor este de a atrage atenţia asupra judecăţilor Lui Dumnezeu scrise împotriva „slujitorului răului", avertizându-i pe membrii acestei clase. O altă datorie a clasei „slujitorului" este de a avertiza „creştinătatea" prin toate mijloacele posibile puse la dispoziţie de către Domnul, despre judecăţile Sale aşa cum sunt scrise. Acest lucru a fost prevestit de cuvintele Domnului adresate lui Ezechiel: „Însă dacă tu îl avertizezi pe cel drept, pentru ca el să nu păcătuiască, şi el nu păcătuieşte, atunci el va rămâne în viaţă, fiindcă a fost avertizat; iar tu îţi vei scăpa sufletul." (Ezec. 3:21) În armonie cu această poruncă dată lui Ezechiel este următoarea judecată a Lui Dumnezeu: „Cine este nedrept, să fie nedrept în continuare; iar cel care este murdar, să fie murdar mai departe; iar cel care este neprihănit, să fie neprihănit în continuare; iar cel sfânt, să fie mai departe sfinţit." – Rev. 22:11.

Cei care fac parte din clasa templului care poartă mesajul Domnului trebuie să fie curaţi, iar pentru a fi astfel ei trebuie să se separe de toţi cei care nu sunt în armonie cu organizaţia Lui Dumnezeu. (2. Cor. 6:15-17) În armonie cu această declaraţie clară din Scripturi, Domnul îi porunceşte lui Ezechiel să se separe de restul lumii şi să meargă în vale pentru a putea vorbi cu el acolo. „Şi mâna Domnului a fost acolo peste mine; şi El mi-a zis: „Ridică-te, du-te în vale, şi acolo îţi voi vorbi." Apoi m-am ridicat, şi m-am dus în vale; şi iată, gloria Domnului

Cuprins

stătea acolo, asemeni gloriei pe care am văzut-o lângă râul Chebar; şi am căzut cu faţa la pământ." (Ezec. 3:22,23) Clasa „slujitorului credincios" trebuie să fie separată atât de „creştinătate" şi de clasa „slujitorului răului", cât şi de orice altceva care nu este în armonie deplină cu organizaţia Lui Dumnezeu. „Slujitorul credincios" trebuie să fie separat şi singur, ca ţintă a duşmanului şi ca martor al Domnului. Cei credincioşi se adună cu toţii sub Domnul într-o stare de separare şi asistă la gloria Domnului. Faptele arată că începând cu anul 1922 Domnul a iluminat clasa „slujitorului" şi a pus pe masa acesteia o hrană spirituală din abundenţă, luminând minţile membrilor ei aşa cum nu s-a mai întâmplat vreodată. Viziunea organizaţiei Lui Dumnezeu este înaintea lor, deoarece spiritul Domnului este asupra lor, aşa cum a fost şi asupra lui Ezechiel.

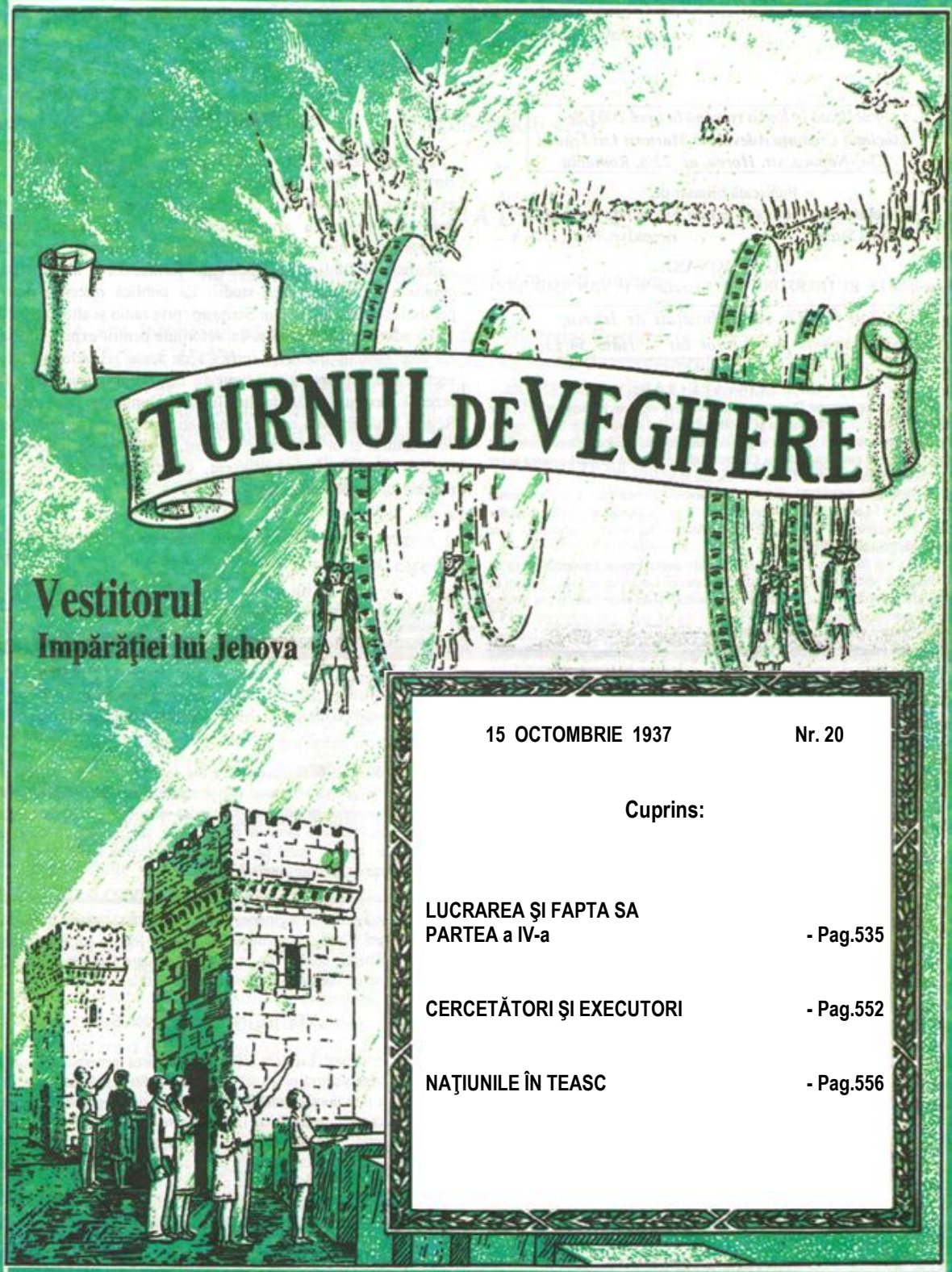
„Atunci spiritul a intrat în mine, şi m-a ridicat în picioare, şi a vorbit cu mine, şi a spus: Du-te, închide-te în casă." (Ezec. 3:24) „Casa" menţionată în acest citat scriptural este locul de adăpost oferit de către El clasei „slujitorului credincios"; este „locul secret al Celui Preaînalt", unde „slujitorul" este înfăţişat ca fiind invulnerabil în faţa atacurilor duşmanului.

„Slujitorul credincios", fiind separat de duşman şi aflându-se sub mâna Domnului Iehova, se află în acel loc sigur, însă el nu trebuie să fie inactiv. El îl vede pe duşman şi încercările acestuia de a-l ucide pe „slujitor", însă el ştie că este în siguranţă pentru că Domnul i-a promis acest lucru. Datorită acestei siguranţe, „slujitorul" înaintează cu zel în lucrarea pe care Domnul i-a încredinţat-o. (Ps. 91:1-11) „Căci în ziua nenorocirii El mă va ascunde în adăpostul Său; mă va ascunde în locul secret al cortului Său; El mă va pune sus pe o stâncă." – Ps. 27:5.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 OCTOMBRIE 1937 **Nr. 20**

Cuprins:

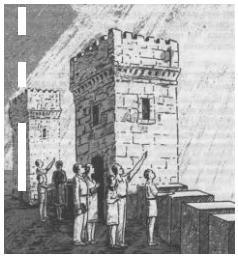
LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA a IV-a **- Pag.535**

CERCETĂTORI ŞI EXECUTORI **- Pag.552**

NAŢIUNILE ÎN TEASC **- Pag.556**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Octombrie 1937** **Nr. 20**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo” – Ier. 7:14

Partea a IV-a

Iehova l-a folosit pe Nebucadneţar drept „slujitorul” Său: l-a făcut pe necredinciosul împărat să joace un rol în marea dramă profetică, Nebucadneţar simbolizându-l pe Isus Cristos, „slujitorul ales” al Lui Dumnezeu – Împăratul lumii. Satan este dumnezeul imitator al cărui scop este batjocorirea şi discreditarea Atotputernicului Dumnezeu. La porunca lui Satan oamenii au început să construiască Turnul Babel, denumire a cărei semnificaţie pentru ei era de „poarta lui Dumnezeu”. „Poarta” înseamnă o cale de intrare, fiind uşor de ajuns la concluzia că bătrânul amăgitor, şarpele, Satan, diavolul i-a făcut pe oameni să creadă că ei pot ajunge în Ceruri prin intermediul Turnului Babel, construit cu forţele lor proprii; desigur, acest fapt reprezenta o batjocorire a Lui Iehova. Nimrod, al căruit nume înseamnă „rebelul care conduce”, era o persoană potrivită pentru a-l simboliza pe principalul rebel, Satan, dumnezeul imitator, în acea lucrare de batjocură. Ajungem astfel la concluzia că denumirea de Bab’el, aşa cum era ea folosită de către diavol şi reprezentanţii săi, era folosită într-un mod batjocoritor sau în derâdere, când de fapt denumirea însemna „poarta lui Dumnezeu”. Numele de „Ba’bel” (ebraică) înseamnă „confuzie”, deoarece acela a fost locul în care Dumnezeu a creat confuzie în rândurile oamenilor. (Gen. 11:9) Babilon, denumirea organizaţiei lui Satan, este un nume însuşit sau adoptat de Satan cu scopul de a aduce reproşuri şi blamări asupra numelui lui Iehova, aceasta fiind calea pe care Satan o urmează întotdeauna. Prin hotărârea Sa, Iehova a ordonat distrugerea Babilonului, organizaţia lui Satan, hotărâre care urma să fie îndeplinită de slujitorul ales al lui Iehova. Între timp, Iehova l-a folosit pe Nebucadneţar, împăratul Babilonului, pentru a-l simboliza pe Împăratul adevărat al lumii, Isus Cristos. Prin urmare, putem spune că atunci când denumirea de Babilon este folosită pentru a vorbi de lucrarea Lui Iehova, înseamnă „poarta” sau „calea” spre Dumnezeu. Isus Cristos este singura cale spre Dumnezeu. (Ioan. 14:6) Denumirea de Babilon, aşa cum este ea folosită de Satan în mod batjocoritor, se aplică pentru tot ceea ce va fi distrus de Iehova. Calea pe care a luat-o Satan este una a sinuciderii. (Ezec. 28:18) El construieşte o organizaţie şi o numeşte în derâdere faţă de Iehova, în cadrul acelei organizaţii distrugerea diavolului începând ca un foc consumator cu combustie internă. Astfel, este de înţeles de ce

Cuprins

Iehova l-a folosit pe împăratul Babilonului drept executorul popoarelor rebele, Iuda şi Ierusalim, a căror distrugere prevesteşte distrugerea „creştinătăţii".

2. Poporul ales al lui Dumnezeu devenise necredincios, Iehova poruncindu-i profetului Său, Ieremia, să îi spună că El a dat toate lucrurile pe mâna slujitorului Său, împăratul Babilonului: „Iar acum am dat toate aceste pământuri în mâna lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, slujitorul Meu; i-am dat chiar şi fiarele pământului ca să îi fie supuse." (Ier. 27:6) În anul 1914, Iehova, în îndeplinirea acestui fragment al profeţiei, i-a dat întreaga lume Lui Isus Cristos, Cuceritorul şi Împăratul adevărat, pe care Nebucadneţar îl simbolizase. (Ps. 2:6-9) Iehova i-a oferit lui Isus Cristos acea poziţie înaltă atunci când L-a ridicat din morţi, însă Isus trebuie să aştepte până la momentul stabilit de Dumnezeu pentru a-Şi începe domnia. (Ps. 110:1,2) Acum Isus Cristos este Domnul suzeran al pământului, trimis pentru a-l destitui pe Lucifer, care a devenit Satan diavolul, din cauza rebeliunii sale. Iehova a creat astfel marele Său „copac", Isus Cristos, copac sub care toate făpturile pământului să poată locui în siguranţă. – Ezec. 17:22-24.

3. Referindu-ne acum la tabloul profetic: Nebucadneţar era un războinic măreţ care a cucerit multe popoare, el simbolizându-l prin aceasta pe Isus Cristos, Cuceritorul întregii lumi. „Şi toate neamurile îl vor sluji, şi pe fiul său, şi pe fiul fiului său, până când va veni însăşi vremea ţării lui, iar atunci multe popoare şi împăraţi măreţi se vor servi din el." (Ier. 27:7) Nebucadneţar a fost un cuceritor al naţiunilor. Ierusalimul a fost distrus de împăratul Babilonului, imperiul Babilonian preluând astfel conducerea nedisputată a tuturor popoarelor învecinate. Babilonul, sub domnia lui Nebucadneţar, devenise marea putere mondială a acelei perioade. În hotărârea Lui Iehova era scris că toate naţiunile îl vor servi nu numai pe Nebucadneţar, ci şi pe fiii şi nepoţii acestuia. Astfel, imperiul condus de Nebucadneţar este înfăţişat ca unul care va domina întreaga planetă, nicio răzvrătire nefiind capabilă să schimbe această regulă. De la începutul domniei Lui Isus Cristos, în 1914, oamenii de bună-credinţă care află toate aceste lucruri Îl caută pe Domnul, aceast fapt fiind ilustrat de locuitorii Ghibeonului care îl căutau pe Iosua pentru a-i cere protecţia. (Ios. 9:1-15) Aşa şi în prezent, oamenii cu bunăvoinţă se supun Domnului fără rezistenţă, venind din toate colţurile lumii sub protecţia şi conducerea Lui Isus Cristos, simbolizat şi prevestit de Nebucadneţar. Însă, restul oamenilor care ţin partea organizaţiei lui Satan, sunt furioşi pe Isus Cristos, Conducătorul de drept, opunându-se domniei Sale. În cele din urmă ei vor fi obligaţi să I se supună Domnului, iar ulterior vor fi decăzuţi şi distruşi definitiv. Domnul Isus Cristos îi va obliga să fie slujitori şi supuşi, chiar şi în faţa distrugerii, pentru justificarea Numelui Lui Iehova.

4. Denumirea de „Şeşac" se aplică însuşi diavolului şi organizaţiei sale, însemnând acelaşi lucru ca şi „Babilon", atunci când acel nume este aplicat organizaţiei lui Satan. (Ier. 51:41) Profeţia spune: „ [toţi] îl vor sluji [...] până când va veni însăşi vremea ţării [Şeşacului] lui." Cuvintele „însăşi vremea", folosite în această profeţie arată perioada în care semnificaţia denumirii de Babilon se va schimba. După moartea lui Nebucadneţar au urmat două generaţii până când a

Cuprins

sosit „însăşi vremea” menţionată în profeţie; astfel, din acest moment întreaga situaţie s-a schimbat, aplicându-se sistemului lui Satan denumit Babilon. Ultima parte a profeţiei lui Ieremia demonstrează în mod concludent toate acestea. Nebucadneţar nu a pierdut niciodată conducerea puterii mondiale, nici nu a asistat la „însăşi vremea ţării lui”, deoarece el murise înainte de acel moment, fiind scos astfel din joc. În perioada în care a trăit, împăratul Nebucadneţar a prevestit încă un eveniment foarte important care urma să vină. Isus Cristos va trăi pentru totdeauna şi nu va vedea niciodată sfârşitul domniei Sale mondiale. Cristos va domni glorios până la sfârşitul celor o mie de ani alocaţi pentru acest scop, urmând apoi să Îi ofere Împărăţia Lui Iehova Dumnezeul, Tatăl Său. – Apoc. 20:4-6; 1. Cor. 15:24-28.

5. Pentru îndeplinirea acestui fragment al profeţiei „însăşi vremea ţării lui [Şeşac]” va veni odată cu sfârşitul Armaghedonului – „fapta ciudată” a Lui Dumnezeu. Armaghedonul va sosi atunci când Isus Cristos, marele Justificator, va distruge toate forţele vizibile politice, comerciale şi militare ale organizaţiei lui Satan, dar şi toate forţele nevăzute, inclusiv pe Gog şi pe însăşi Satan, după cum este scris: „Iar împăratul Şeşacului [Babilonului, al cărui împărat şi conducător este Satan] va bea după ei.” (Ier. 25:26) Organizaţia lui Satan este una religioasă în care sunt incluse elemente politice, comerciale şi militare. Ce va urma după distrugerea acestui sistem ticălos? „Iar atunci multe popoare şi împăraţi măreţi se vor servi din el,” spune profetul Lui Iehova. (Ier. 27:7) „Împăraţii măreţi” menţionaţi aici sunt „împăraţii răsăritului”, înfăţişaţi sau prevestiţi de către Darius Medul şi de către Cirus Persanul care îi reprezintă pe Iehova Dumnezeul şi pe Isus Cristos. (Pentru mai multe detalii consultaţi „Turnul de Veghere” 1934, pag. 347.) Darius şi Cirus veneau dinspre răsărit, conducând armatele mezilor şi perşilor alături de aliaţii acestora, împotriva Babilonului care la acea vreme era condus de Belşatar, reprezentantul vizibil al lui Satan. – Isa. 21:2; 22:6; Dan. 5:28,30,31; 6:28; Apoc. 16:12.

6. Acele persoane care sunt aliate cu Iehova şi cu Isus Cristos, sau care se află în organizaţia lui Iehova, inclusiv toate „oştile care sunt în ceruri” (Apoc. 19:14) se „vor servi” din Satan, conducătorul Babilonului, simbolizat de Belşatar, prin distrugerea completă a acestuia, numele Lui Iehova fiind astfel justificat. Pentru o astfel de „favoare” Iehova i-a permis lui Satan şi Babilonului său să rămână şi să opereze timp de aceşti şase mii de ani, Iehova oferindu-i astfel diavolului oportunitatea deplină de a câştiga provocarea. În cele din urmă numele lui Dumnezeu va fi răzbunat, El distrugând complet organizaţia diavolului prin „fapta Sa ciudată”. Înainte de acea „fapta ciudată” Iehova Îşi va săvârşi „lucrarea Sa ciudată”, şi anume propovăduirea pe plan mondial împotriva sistemului religios şi a organizaţiei lui Satan. Acest lucru va reprezenta îndeplinirea celor declarate de Dumnezeu cu mult timp înainte: „Pentru ca Numele Meu să fie vestit pe întreg pământul.” – Ex. 9:16.

7. Iehova le porunceşte tuturor naţiunilor, oamenilor şi limbilor să se supună domniei lui Isus Cristos, cei care refuză urmând să fie distruşi. Aceasta este

Cuprins

prezis de mesajul pe care Dumnezeu i-a cerut lui Ieremia să îl propovăduiască: „Şi aşa se va întâmpla, poporul sau împărăţia care nu îi va sluji lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, şi care nu îşi vor pune gâtul sub jugul împăratului Babilonului, pe acel popor îl voi pedepsi, spune Domnul, cu sabia, cu foamete şi cu ciumă, până când îl voi nimici prin mâna lui." – Ier. 27:8.

8. Iehova ştia cum se vor sfârşi toate încă de la început, oferindu-Şi astfel o perioadă de timp pentru a lua măsuri împotriva celor răzvrătiţi. El ştia că nicio naţiune, nici măcar „creştinătatea", nu se va supune de bunăvoie pentru a fi condusă de Cristos, Conducătorul de drept al lumii. (Isa. 8:14; 1Pet. 2:8) Însă El le oferă acestor popoare o avertizare, spunându-le că dacă nu i se vor supune Lui Cristos vor fi distruse, motivul acestei avertizări fiind acela ca oamenii să nu poată avea nicio scuză de a pleda ignoranţa. Religioniştii care practică aşa-numita „religie creştină" L-au respins pe Împăratul Isus Cristos, alăturându-se altor elemente ale organizaţiei lui Satan pentru a conduce lumea după ideile lor proprii. (Ps. 2:6-12) Toate naţiunile, inclusiv întreaga „creştinătate", sunt împotriva Lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale sub Cristos; însă „creştinătatea" este cea mai rea, deoarece adepţii ei se dau drept creştini, amăgind astfel foarte multe persoane şi aducând o mare defăimare numelui sfânt al Lui Dumnezeu. În timpuri străvechi, Iehova s-a folosit de Nebucadneţar pentru a-i pedepsi pe israeliţi, care fuseseră obligaţi să i se supună. Acum Iehova Îl va folosi pe Cel Ales, simbolizat de Nebucadneţar, şi anume pe Isus Cristos, pentru a abate pedeapsa asupra tuturor naţiunilor, în special asupra „creştinătăţii" care se află într-un legământ cu Domnul de a I se supune. În ce fel îi va pedepsi Dumnezeu? Profetul spune: „cu sabia, cu foamete şi ciumă", toate simboluri ale distrugerii. Aceasta arată că Iehova va asedia fortăreaţa duşmanului prin măreţul Său slujitor, Cristos, căruia nimeni nu îi va scăpa. (Ier. 25:35) Dumnezeu Şi-a înconjurat duşmanul, urmând ca în ziua Armaghedonului să lupte fără milă. Nimeni nu va putea rupe frontul Său de luptă, toţi fiind distruşi.

9. Mesajul de avertizare al lui Dumnezeu s-a adresat iniţial israeliţilor, apoi necredincioşilor, după cum apare în versetul trei al acestui capitol. Liderii din rândurile evreilor şi al altor popoare învecinate i-au influenţat pe oameni să urmeze sfaturile date de ei. Când Dumnezeu le-a dat o avertizare prin Ieremia, El le-a spus oamenilor să nu ia aminte la cele spuse de cei care se dădeau înţelepţi: „De aceea să nu îi ascultaţi pe profeţii voştri, nici pe ghicitori, visători sau pe descântători ori vrăjitori, care vă vorbesc şi vă spun: „*Nu trebuie să îl slujiţi pe împăratul Babilonului.*"" (Ier. 27:9) Ioiachim, urmat de Zedechia, alături de liderii şi susţinătorii lor evrei se bazau pe Egipt pentru ajutor. Ei nu îşi puteau imagina că Egiptul va îngenunchia vreodată în faţa Babilonului şi nu se aşteptau să fie nevoiţi să poarte jugul lui Nebucadneţar. Liderii politici şi religioşi ai evreilor i-au făcut pe evrei să creadă că pot cere şi primi ajutorul Egiptului, Ierusalimul rezistându-i astfel împăratului Babilonului. Oamenii care fuseseră influenţaţi de acei falşi înţelepţi, proroci şi predicatori, considerau că mesajul propovăduit lor de Ieremia era unul ciudat, la fel ca şi lucrarea sa. Acestea li se păreau ciudate şi

Cuprins

conducătorilor popoarelor necredincioase şi oamenilor din jurul Ierusalimului. Lor li se părea foarte neobişnuit că naţiunea Israelului fusese avertizată să se supună conducerii Babilonului. Aceşti lideri, sau cel puţin unii dintre ei, pretindeau că sunt profeţi, prorocindu-le sau prevestindu-le evreilor, asemeni profeţilor şi predicatorilor clerici necredincioşi care făceau acelaşi lucru, ţinându-le discursuri publice oamenilor şi spunându-le că Babilonul nu reprezintă niciun pericol pentru ei, şi prin urmare că ei nu trebuie să ia aminte la profeţia „fantezistă" a lui Ieremia. Poporul era unul credul, fiind condus de oameni care se autointitulau profeţi şi înţelepţi.

10. Exact aceeaşi situaţie există şi în prezent. Clerul „creştinătăţii" şi alţi mai mari religioşi nu ezită să spună că organizaţia lor va dăinui pentru totdeauna. Ierarhia romano-catolică susţine cu mândrie că nimic nu va triumfa împotriva acestei organizaţii, nici măcar iadul – „populaţia catolică" credulă crezând în general ceea ce spun aceşti autointitulati profeţi. În epoca modernă până şi politicienii s-au întors înspre profeţi. Ei spun: „Istoria arată că cei care s-au împotrivit Ierarhiei romano-catolice au pierdut în cele din urmă, iar orice conducător politic care în prezent se va opune Ierarhiei nu va putea supravieţui." Mussolini se împotrivea iniţial Ierarhiei, însă acum şi-a schimbat poziţia, încheind pace cu „papa". Congresul Statelor Unite, şi alţi oficiali publici, se tem în mod evident de Ierarhia romano-catolică, fiindu-le frică să nu se spună nimic despre această organizaţie diavolească; ei se supun astfel prevestirilor Ierarhiei. Aşa-numiţii „protestanţi" nu pot să nu observe că Ierarhia romano-catolică lucrează alături de dictatorii politici şi că acei „religioşi creştini" nu cred deloc în Biblie şi nici în ceea ce Biblia spune despre organizaţia lui Satan. În 18 ianuarie 1937, ziarul „The Herald Tribune" (din New York) a publicat o declaraţie a Federaţiei Metodiste despre sprijinul pe care Vaticanul îl oferea lui Mussolini, Hitler şi Franco, adăugând că doar metodele politice ale Vaticanului fuseseră atacate. Nici măcar acei metodişti nu au avut credinţa şi curajul necesare pentru a se împotrivi doctrinelor diavoleşti ale Vaticanului, doctrine care amăgesc oamenii, întorcându-i de la Dumnezeu. „Turnul de Veghere" a publicat în mod repetat faptul că Mussolini şi Hitler acţionează sub îndrumarea Vaticanului, arătând şi motivele scripturale ale acestor acţiuni, precum şi rezultatul lor. Dacă metodiştii menţionaţi anterior ar crede în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, ei ar spune cu îndrăzneală că publicaţiile „Turnului de Veghere" au scris că: Ierarhia romano-catolică se bazează pe doctrine false, înşelându-i pe oamenii obişnuiţi, în timp ce lucrează alături de alte elemente ale organizaţiei lui Satan pentru a câştiga controlul popoarelor pe care doresc să le conducă prin intermediul dictatorilor. Din acest motiv, ei au negat în mod deschis Cuvântul Dumnezeului Iehova şi L-au respins pe Împăratul Său, Isus Cristos, urmând ca acum să fie distruşi.

11. Ierarhia romano-catolică şi alţi clerici resping cu dispreţ orice materiale informative care publică adevărul Cuvântului lui Dumnezeu despre Împărăţia Sa. Ei le ordonă enoriaşilor lor să nu citească aceste publicaţii şi să le distrugă pe toate cele care intră în posesia lor. Alţi religioşi, împreună cu Ierarhia romano-catolică,

Cuprins

râd la ideea că marele sistem care acum conduce pământul din punct de vedere religios, politic, financiar, militar şi social, ar putea vreodată să fie distrus. Pentru ei, mesajul propovăduit de martorii Lui Iehova, la poruncă Sa, despre numele Lui Dumnezeu şi scopul Său de a distruge organizaţia lui Satan, este un mesaj nebunesc pe care îl reclamă ca fiind de necrezut. Profeţia Cuvântului Lui Dumnezeu care arată scopul Său de a distruge toate popoarele în momentul Armaghedonului – profetie care le este făcută cunoscută oamenilor de către martorii Lui Iehova – li se pare una foarte „ciudată" tuturor acelora care sprijină organizaţiile religioase, spunând că nu sunt interesaţi de această profeţie. Doar persoanele de bunăvoie vor lua aminte la mesajul Domnului, şi doar aceştia vor fi protejaţi. Iehova i-a poruncit lui Ieremia să le spună oamenilor să nu îi asculte pe profeţii, ghicitorii sau vrăjitorii lor. Aşa şi în prezent, prin Cuvântul Său care este propovăduit de martori, Iehova îi informează pe oameni că ei nu ar trebui să se încreadă nici în cler, nici în predicatorii sau politicenii care le spun că pericolul Armaghedonului nu există. Prin urmare clerul este cel mai condamnabil, deoarece nu numai că refuză să se alăture Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos, ci îi împiedică pe mulţi alţii să facă acest lucru. – Mat. 23:13.

12. De ce le-a spus Iehova oamenilor să nu ia aminte la cele spuse de clericii şi prorocii lor? De ce le spune El acum oamenilor să nu îi asculte pe preoţii Ierarhiei romano-catolice, nici pe alţi aşa-numiţi „profeţi"? „Pentru că ei vă prorocesc minciuni, pentru a va îndepărta din ţara voastră, şi pentru ca Eu să vă izgonesc, şi voi să pieriţi." (Ier. 27:10) Luând în considerare pedepsele la care fuseseră supuşi alţi profeţi ai lui Iehova, Ieremia a avut nevoie de curaj şi de credinţă adevărată în Dumnezu pentru a propovădui mesajul Său. Având încredere deplină în Iehova, Ieremia a dat în vileag toate minciunile cu curaj, indiferent de cuvintele dure care îi erau adresate. Cu siguranţă clericii acelei vremi au spus „discursul acestui om Ieremia despre organizaţia noastră seculară ne şochează susceptibilităţile religioase." Ieremia nu spunea decât adevărul, deoarece aşa îi poruncise Dumnezeu; chiar dacă adevărul şochează susceptibilităţile religioase ale clerului, publicarea sa le face un bine atât clericilor, cât şi oamenilor în general. Prin urmare, mesajul Lui Dumnezeu este unul de nevoie şi interes public. Mesajul provenea de la Domnul, reprezentând o avertizare pentru locuitorii Ierusalimului. Aşa şi în prezent, mesajul propovăduit acum este o avertizare oferită adepţilor „creştinătăţii" spre binele lor. Este mult mai important ca oamenii să ştie adevărul şi să poată afla care este calea cea dreaptă a siguranţei, decât îndulcirea mesajului de către martorii Lui Iehova pentru evitarea şocării susceptibilităţilor clericilor pioşi. Toţi oamenii trebuie să aibe oportunitatea de a auzi mesajul Lui Dumnezeu, motiv pentru care El a poruncit ca acesta să fie propovăduit.

13. Pentru că mesajul Lui Iehova a fost făcut cunoscut de către Ieremia în prezenţa şi auzul susţinătorilor religioşilor din acea vreme, acei susţinători nu puteau pleda ignoranţa drept scuză, punând astfel responsabilitatea pe umerii Lui Dumnezeu. Aşa şi în prezent, faptul că mesajul adevărului este declarat în prezenţa celor care sprijină „creştinătatea" pune responsabilitatea de a lua măsuri pe umerii

Cuprins

lor, nefiindu-le permis să pledeze necunoştinţa de cauză. Scopul diavolului, observat în textul anterior al profeţiei, este de a-i îndepărta pe oameni de la Dumnezeu pentru ca aceştia să piară, Ieremia spunându-le acest lucru. Acelaşi lucru este valabil şi în ziua de astăzi. Chiar şi persoanele care nu îi sprijină pe religioşi trebuie să aibe posibilitatea de a auzi mesajul adevărului. Cei lipsiţi de Dumnezeu pot ajunge la concluzia că după distrugerea sistemelor religioase care operează în numele Lui Dumnezeu, ei, necredincioşii, vor avea o mai mare libertate de acţiune pentru a face rău, ignorându-L astfel complet pe Iehova. Totuşi, ei vor afla că distrugerea sistemelor religioase nu înseamnă că Dumnezeul Iehova sau Isus Cristos nu există, profeţia arătând că după distrugerea făţarnicilor urmează distrugerea celor necredincioşi. Necredinţa nu este mai justificabilă decât religionismul ipocrit. Ziua judecăţii lui Iehova este aici şi va fii atât de severă încât doar cei drepţi vor putea scăpa. – 1. Pet. 4:17,18.

14. Momentul stabilit de Iehova pentru declararea Numelui şi Împărăţiei Sale oamenilor este aproape iar acest lucru trebuie să fie îndeplinit înainte de începerea Armaghedonului, el fiind prezis de mesajul propovăduit de Ieremia atât evreilor cât şi altor popoare. Iehova avertizează din timp naţiunile de apropierea Armaghedonului şi de necazurile care se vor abate asupra lor din cauza refuzului lor de a se supune domniei slujitorului Său, Isus Cristos. Dumnezeu le va permite să trăiască doar persoanelor care se vor supune de bunăvoie domniei Lui Isus Cristos, care în drama profetică relatată de Ieremia era întruchipat de împăratul Babilonului. Profetul spune: „Însă pe popoarele care îşi vor pune gâtul sub jugul împăratului Babilonului, şi îl vor sluji, pe acelea le voi lăsa în ţara lor, spune Domnul, pentru a o lucra şi a locui în ea.” – Ier. 27:11.

15. Împăratul Lui Iehova îşi va extinde domnia asupra întregului pământ şi nicio forţă nu va putea să I se opună cu succes. Cei care vor beneficia de pe urma domniei Sale se vor dovedi a fi nu popoarele ca întreg, ci acele persoane cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, persoane care învaţă adevărul şi care se supun de bunăvoie şi cu bucurie domniei Împăratului Lui Dumnezeu, Isus Cristos.

16. Mesajul propovăduit de Ieremia popoarelor era o profeţie ilustrată printr-un jug de lemn pus la gâtul oamenilor. Mulţimea sprijinitorilor diavolului s-a gândit să contracareze mesajul lui Dumnezeu – astfel, falsul profet Hanania a rupt jugul care se afla la gâtul lui Ieremia: „Apoi prorocul Hanania a luat jugul de la gâtul profetului Ieremia şi l-a rupt. Şi Hanania a vorbit în prezenţa tuturor oamenilor spunându-le: „Aşa vorbeşte Domnul: Aşa voi rupe Eu jugul lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, de la gâtul tuturor popoarelor peste doi ani”. Iar profetul Ieremia a plecat.” (Ier. 28:10,11) Astfel, falsul profet încerca să îi facă pe oameni să creadă că profeţia lui Ieremia era una falsă, ei urmând să fie în scurt timp eliberaţi de sub domnia împăratului babilonian.

17. În prezent, clerul romano-catolic urmează acelaşi curs. El le spune oamenilor că mesajul Dumnezeului Iehova, pe care El îl transmite prin intermediul martorilor Săi – mesaj conform căruia Armaghedonul este aproape şi Dumnezeu îi va distruge atât pe necredincioşi cât şi pe adepţii „creştinătăţii” – este un mesaj

Cuprins

complet fals. Aceşti clerici se folosesc de toată puterea şi influenţa pe care o au pentru a-i face pe oameni să nu creadă mesajul adevărului. Falşii profeţi ai prezentului, şi anume clericii ierarhiei împreună cu susţinătorii lor, le spun oamenilor că toate naţiunile vor dăinui pentru totdeauna, la fel ca şi organizaţia romano-catolică care susţine că este reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, în efortul lor de a distruge credinţa în Dumnezeu, aceşti clerici ocupă aceeaşi poziţie pe care o ocupa Hanania în trecut. Faptul că diavolul şi agenţii săi nu I se pot opune Lui Dumnezeu este ilustrat prin ceea ce a urmat după ruperea jugului de către falsul profet: „Dupa ce Hanania prorocul a rupt jugul de la gâtul profetului Ieremia, cuvântul Domnului a venit asupra lui Ieremia şi i-a spus: „Du-te şi spune-i lui Hanania, aşa vorbeşte Domnul, tu ai rupt jugurile de lemn, dar prin aceasta le-ai făcut lor juguri de fier. Căci aşa vorbese Domnul oştirilor, Dumnezeul Israelului: Eu am pus un jug de fier la gâtul acestor popoare, pentru ca ele să îl slujească pe Nebucadneţar, împăratul Babilonului; şi ei îl vor sluji; şi i-am dat lui chiar şi fiarele câmpului.” – Ier. 28:12-14.

18. Aşa şi în ziua de astăzi, Iehova le spune oamenilor, prin Cuvântul Său, că falşii profeţi sau clericii Ierarhiei romano-catolice rostesc doar minciuni prin tot ceea ce zic, iar toate eforturile lor împotriva Lui Dumnezeu se vor dovedi a fi în zadar, deoarece numai acele persoane care iau aminte la Cuvântul Domnului şi I se supun Lui Isus Cristos vor putea trăi veşnic. Naţiunile nu pot scăpa urmând indicaţiile date lor de către falşi profeţi. Deşi Ierarhia romano-catolică va izbuti pentru o perioadă de timp, ea va fi distrusă în cele din urmă.

19. Ieremia i-a vorbit lui Zedechia, împăratul lui Iuda, şi i-a spus că doar aceia care vor purta jugul împăratului Babilonului vor supravieţui. Cu alte cuvinte, doar cei care Îl vor sluji de bunăvoie pe Isus Cristos vor putea trăi. În plus, Ieremia i-a spus lui Zedechia în public următoarele: „De ce să muriţi tu şi poporul tău, de sabie, foamete şi ciumă, după cum a hotărât Domnul asupra poporului care nu îl va sluji pe împăratul Babilonului?” – Ier. 27:13.

20. Zedechia şi susţinătorii săi înfăţişau elementele conducătoare din prezent, în special Ierarhia romano-catolică şi pe adepţii acestui sistem religios diavolesc, cunoscut în mod general sub eronata denumire de „creştinătate”. „Creştinătatea” se consideră diferită de naţiunile necredincioase, ea neconsiderând că este necesar să îşi îndrepte căile de acţiune şi să I se supună Împăratului Lui Dumnezeu, Isus Cristos. „Creştinătatea” alcătuită din Ierarhia romano-catolică şi susţinătorii ei, crede că poate conduce atât cerul cât şi pământul, însă profeţia Lui Dumnezeu dovedeşte exact contrariul. „Creştinătatea” s-a preamărit singură, urmând ca acum, potrivit hotărârii lui Iehova, să fie doborâtă şi făcută una cu ţărâna. Dumnezeu le spune acum oamenilor şi conducătorilor lor: „De ce să muriţi? De ce să nu Îl serviţi pe Împărat, pe Isus Cristos, şi să trăiţi?” (Ier. 27:13) Cei care vor refuza vor muri cu siguranţă.

21. Aşa cum Ieremia, slujitorul Lui Dumnezeu, i-a avertizat pe oameni şi pe conducătorii lor să nu ia aminte la cele spuse de niciun fals profet precum Hanania, aşa şi în prezent, prin intermediul martorilor Săi, Iehova îi avertizează pe

Cuprins

oamenii „creştinătăţii” să nu ţină cont de ceea ce le spun falşii profeţi, precum clericii Ierarhiei romano-catolice şi susţinătorii lor. Martorii Lui Iehova trebuie să le facă cunoscut oamenilor mesajul Său. Ei au făcut şi continuă să facă acest lucru, graţie bunăvoinţei Lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să fie avertizaţi întocmai cum Ieremia a avertizat Ierusalimul, spunând: „Prin urmare, nu ascultaţi cuvintele profeţilor [ale predicatorilor sau ale clericilor] care vă vorbesc, spunându-vă: „Nu trebuie să îl slujiţi pe împăratul Babilonului”, deoarece ei vă prorocesc o minciună.” – Ier. 27:14.

22. Pe vremea lui Ieremia, acei falşi profeţi nu credeau în Dumnezeu, ci se bazau pe Egipt pentru ajutor. Aşa şi în prezent, falşii profeţi, Ierarhia romano-catolică alături de alţi clerici, nu cred în Dumnezeu ci în puterea lumească, în propria lor putere, pentru a-şi îndeplini dorinţele egoiste. Aşa cum locuitorii Ierusalimului nu puteau înţelege păcatul care L-a determinat pe Iehova să Îşi săvârşească judecata asupra oraşului lor, aşa şi în prezent, persoanele care sprijină religia organizată nu pot aprecia corect păcatele „creştinătăţii” şi nici nu pot înţelege că voia lui Dumnezeu este ca toţi oamenii să se supună domniei lui Isus Cristos. Hanania a prorocit neadevăruri, câştigând astfel sprijinul oamenilor care au căzut pradă cuvintelor sale seducătoare. La fel se întâmplă şi în prezent: Ierarhia romano-catolică împreună cu alţi clerici le prorocesc minciuni oamenilor pentru a-i ţine pe aceştia în necunoştinţă faţă de scopul lui Dumnezeu. Prin urmare, acest fapt semnifică o luptă continuă a martorilor lui Iehova împotriva acestor falşi profeţi, pentru a continua propovăduirea mesajului adevărului tuturor oamenilor. Clericii, deşi aud acest mesaj, sunt prea mândri să se căiască. Din această cauză ei nu le vor spune oamenilor adevărul, încercând să îi ţină departe de acesta.

23. Ieremia le-a spus oamenilor că profeţii precum Hanania proroceau o minciună; la fel şi martorii lui Iehova le spun oamenilor adevărul, arătându-le că acei clerici care prorocesc împotriva Cuvântului lui Dumnezeu mint deliberat. Aceşti clerici îl reprezintă pe diavol, făcând doar voia acestuia care este şi tatăl lor. (Ioan. 8:44) Nici Hanania, nici alţi falşi profeţi, nu fuseseră trimişi de Iehova pentru a prooroci în numele Său. Prin urmare, Dumnezeu i-a poruncit lui Ieremia să le spună oamenilor: „Pentru că nu Eu i-am trimis, spune Domnul, ci ei singuri prorocesc o minciună în Numele Meu, pentru ca Eu să vă izgonesc, şi să pieriţi şi voi şi prorocii care vă prorocesc.” – Ier. 27:15.

24. Conform celor spuse, Iehova Dumnezeul nu i-a însărcinat pe oamenii Ierarhiei romano-catolice, nici pe alţi clerici, să le prorocească oamenilor în Numele Său, iar când aceştia merg la oameni şi le prorocesc, le spun neadevăruri, minţind în mod intenţionat. Ei nu numai că mint, ci îi şi persecută pe martorii lui Iehova din cauză că aceştia le spun oamenilor adevărul, după cum Iehova le-a poruncit să facă. Clericii îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu şi îi ţin în ignoranţă prin ceremoniile religioase nesfinte pe care le practică, prin doctrinele pe care le învaţă şi prin neadevărurile pe care le prorocesc. Ceea ce Ieremia i-a spus falsului profet Hanania, care se împotrivea mesajului lui Dumnezeu, se aplică acum cu o şi mai mare forţă clericilor care le prorocesc minciuni oamenilor.

Cuprins

Mesagerul Domnului i-a spus falsului profet: „Atunci profetul Ieremia i-a spus poporului Hanania: Ascultă acum Hanania, Domnul nu te-a trimis, ci tu îi faci pe aceşti oameni să creadă o minciună. Prin urmare, aşa vorbeşte Domnul: „Iată, Eu te voi şterge de pe faţa pământului, iar anul acesta vei muri, pentru că tu ai învăţat răzvrătire împotriva Domnului." Astfel, profetul Hanania a murit în a şaptea luna a acelui an." – Ier. 28:15-17.

25. Aceasta este judecata scrisă a lui Iehova împotriva falselor profeţii care sunt spuse de către liderii „creştinătăţii". Prin urmare, Cuvântul Său arată în mod clar că martorii lui Iehova trebuie să declare în prezent adevărul, aşa cum le-a fost poruncit, deşi adevărul poate şoca susceptibilităţile religioase ale clerului. Judecata nu este a oamenilor, ci este a Atotputernicului Dumnezeu împotriva tuturor celor care I se opun Lui şi Împăratului Său, profetizând minciuni şi inducându-i pe oameni în eroare. Hotărârea Sa este ca aceşti oameni să fie izgoniţi şi să moară. Acest mesaj trebuie făcut cunoscut oamenilor, deoarece aşa a poruncit Dumnezeu.

26. Martorii lui Iehova nu luptă împotriva niciunui om şi a niciunei adunări de oameni, aşa cum nici profetul Ieremia nu lupta împotriva oamenilor, ci se supunea poruncilor Lui Dumnezeu: „Le-am vorbit şi preoţilor, şi tuturor acestor oameni [inclusiv împăratului], spunând, aşa vorbeşte Domnul: nu ascultaţi cuvintele profeţilor voştri care vă prorocesc, spunându-vă: „Iată, uneltele Casei Domnului vă vor fi aduse în curând din Babilon", căci ei vă prorocesc o minciună." – Ier. 27:16.

27. Martorii lui Iehova, în supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu, au anunţat naţiunile, clerul, politicienii, pe oamenii armatei şi pe comercianţi despre scopul lui Iehova de a distruge organizaţia Satanei în ziua Armaghedonului. Ei trebuie să continue să facă cunoscut acest mesaj şi oamenilor obişnuiţi, pentru ca întreaga „creştinătate" să fie avertizată şi pentru ca persoanele cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu să ia aminte la Cuvântul Său şi să găsească calea spre viaţa veşnică. Prin urmare, lucrarea martorilor nu reprezintă o luptă împotriva oamenilor, ci o propovăduire a adevărului, deci o luptă împotriva sistemelor ticăloase organizate şi conduse de diavol. Contrar mesajului lui Dumnezeu propovăduit de Ieremia, falsul profet Hanania sfidând acest mesaj le-a prorocit oamenilor neadevăruri: „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul Israelului, spunând: Eu am rupt jugul împăratului Babilonului; peste doi ani Eu voi aduce înapoi în acest loc toate uneltele Casei Domnului pe care Nebucadneţar, împăratul Babilonului, le-a luat şi le-a dus în Babilon; şi Eu îl voi aduce în acest loc pe Ieconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, împreună cu toţi captivii lui Iuda, care s-au dus în Babilon." Căci aşa vorbeşte Domnul: *„Eu voi sfărma jugul împăratului Babilonului."*" (Ier. 28:2-4) Hanania era conştient că minte. Aşa şi în prezent, Ierarhia romano-catolică ştie şi ea că minte. Dumnezeu prezice că deşi clericii s-au ascuns în spatele minciunilor, El le va distruge acest refugiu. – Isa. 28:15.

28. Atât Iuda cât şi Ierusalimul erau foarte deranjate de profeţia propovăduită de Ieremia. În prezent se întâmplă la fel, „religia organizată" şi liderii săi fiind foarte şocaţi din cauza mesajului lui Dumnezeu propovăduit de

Cuprins

martorii Săi. Acest fapt arată că aceşti clerici sunt unelte sau instrumente false care le oferă oamenilor o hrană religioasă de pe urma căreia nu au nimic de câştigat. Proclamarea adevărului de către martorii lui Iehova este asemănătoare invaziei Ierusalimului de către Nebucadneţar. Domnul Isus Cristos, care este mai măreţ decât Nebucadneţar, conduce asaltul prezent asupra religioşilor şi falşilor profeţi, organizaţia lor fiind zguduită de la temelii. Clericii sunt atât de şocaţi de adevăr încât încearcă să îl distrugă cu orice preţ. Un ziar catolic apărut recent este împotriva martorilor lui Iehova, spunând: „Unele măsuri trebuie luate mai devreme sau mai târziu, fiind mai bine să le luăm acum până când daunele nu vor fi şi mai mari decât sunt în prezent." („Standardul Catolic"/ „The Catholic Standard" – Tasmania, 29 octombrie 1936) Acest mesaj este similar cu declaraţia cardinalului Dougherty conform căreia „el va lua [...] măsuri mai drastice" dacă publicarea mesajului Împărăţiei nu va înceta. Aceste persoane îşi atribuie lor înşile o mare putere şi influenţă. Ziua decepţiei lor se apropie. În încercarea lor din prezent de a-şi menţine curajul şi de a-şi păstra sprijinul susţinătorilor lor, Ierarhia romano-catolică spune: „Într-o scurtă perioadă de timp vom recupera tot ceea ce am pierdut în trecut şi vom face acest lucru cu preţul martorilor Lui Iehova." Cu alte cuvinte, scopul lor este de a-i distruge pe martorii lui Iehova, pentru ca organizaţia lor să îşi poată desfăşura cu uşurinţă scopurile, fără împotrivire din partea nimănui. Această organizaţie priveşte acum spre aliatul lor, „Egiptul", şi anume spre elementele politice şi financiare pentru ajutor.

29. Liderii religioşi ai evreilor le-au spus oamenilor ceea ce le spun şi liderii „creştinătăţii" din prezent: „Mesajul propovăduit vouă de către martorii Lui Iehova este prea ciudat pentru a putea fi crezut. Prin urmare nu trebuie să luaţi aminte la acest mesaj. Cereţi-ne nouă sfatul. Noi suntem siguri că organizaţia noastră va dăinui pentru eternitate." Însă, contrar acestui mesaj susţinut de către falşi profeţi, Ieremia, adevăratul profet al Lui Iehova a spus despre aceşti religioşi: „Nu ascultaţi de ei; slujiţi-l pe împăratul Babilonului şi trăiţi; de ce să ajungă acest oraş ruine?" – Ier. 27:17.

30. Cu siguranţă că în rândurile acestor organizaţii religioase se află persoane de bunăvoie care sunt prizoniere. (Isa. 49:9) Lor le trebuie oferită oportunitatea de a auzi şi asculta mesajul Domnului. Există de asemenea şi persoane în afara acestor organizaţii religioase, care îşi doresc dreptate, dovedind astfel bunăvoie faţă de Dumnezeu. Ei trebuie să aibe oportunitatea de a auzi mesajul Împărăţiei şi să afle că singura cale de scăpare şi siguranţă este aceea de a-L servi pe Domnul Isus Cristos, întruchipat în drama profetică de către Nebucadneţar. Bunătatea Lui Iehova Dumnezeul este manifestată faţă de oameni prin oferirea acestui mesaj de avertizare. Prin urmare, El le-a dat martorilor Săi obligaţia de a propovădui mesajul adevărului.

31. Ieremia a sugerat un test prin care se putea determina care profeţi sunt adevăraţi şi care sunt falşi. Aşa sunt testaţi şi clericii din prezent. Dacă ei ar fi sinceri şi loiali, fiind cu adevărat reprezentanţii lui Dumnezeu, ei le-ar spune oamenilor adevărul. De asemenea, Iehova le-ar asculta rugăciunile, ignorându-le

Cuprins

pe cele ale falşilor şi frauduloşilor predicatori. Astfel, la porunca lui Dumnezeu, Ieremia a anunţat acest test: „Dacă ei sunt profeţi, şi dacă Cuvântul Domnului este cu ei, să mijlocească ei acum la Domnul oştirilor, pentru ca uneltele care au rămas în Casa Domnului, în casa lui Iuda, şi la Ierusalim, să nu fie duse în Babilon.” – Ier. 27:18.

32. Dacă cei care i se împotriveau lui Ieremia ar fi fost sinceri şi oneşti, având încredere în Dumnezeu, ei ar fi intermediat ceea ce le-a sugerat Ieremia. Dacă ei ar fi făcut acest lucru, ar fi dovedit că le era frică de avertizarea lui Dumnezeu care le fusese făcută cunoscută prin intermediul lui Ieremia. Ar fi arătat că ei şi-ar fi dorit să joace un rol în slujirea lui Dumnezeu. Acelaşi lucru se aplică în prezent şi clericilor „creştinătăţii”. Dacă ei chiar ar fi reprezentanţii lui Dumnezeu, fiind sinceri şi oneşti, ar lua aminte la ceea ce este scris în Scripturi şi le-ar spune oamenilor adevărul, în loc de a-i impedica să afle adevărurile biblice. Dimpotrivă, clerul din ziua de astăzi, în special Ierarhia, îi instruieşte pe oameni să nu citească nici măcar Biblia, ci să creadă doar ceea ce le spun preoţii lor.

33. Unele dintre uneltele Domnului nu fuseseră luate de către Nebucadneţar, iar în ceea ce priveşte acest lucru, Iehova i-a poruncit lui Ieremia să spună următoarele: „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor în ceea ce priveşte stâlpii, marea, bazele şi restul uneltelor care au rămas în acest oraş, pe care Nebucadneţar împăratul Babilonului nu le-a luat atunci când l-a capturat pe Ieconia, fiul lui Ioiachim împăratul lui Iuda, şi l-a dus din Ierusalim în Babilon pe el şi pe mai marii nobili ai lui Iuda şi Ierusalim; Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul Israelului, în ceea ce priveşte uneletele care au rămas în Casa Domnului, în casa lui Iuda şi în cea a Ierusalimului: „Ele vor fi luate de acolo [şi duse în altă parte]” – Ier. 27:19-22.

34. Iehova îi avertiza pe oameni spunându-le că uneltele rămase în Casa Domnului vor fi luate şi ele şi duse în Babilon. Acest fragment al profeţiei îşi găseşte îndeplinirea în prezent, şi anume în lucrarea profetului Elisei, lucrare pe care martorii Lui Iehova o îndeplinesc graţie bunăvoinţei Sale. Această lucrare nu are menirea de a distruge organizaţiile religioase sau religiile organizate. Martorii lui „Elisei” lucrează în prezent pentru a expune răutatea „creştinătăţii” şi pentru a-i dărâma zidurile în faţa oamenilor sinceri şi oneşti. Onoarea distrugerii sistemelor sau organizaţiilor religioase îi va reveni lui Isus Cristos. Întocmai cum Samson a abătut pedeapsa asupra filistenilor, lăsându-l pe David să termine acea misiune, aşa şi în prezent, duşmanii lui Dumnezeu vor fi distruşi de către Domnul Isus Cristos. Lucrarea pe care adevăraţii adepţi ai lui Cristos o îndeplinesc acum, declarând ziua judecăţii lui Iehova împotriva „creştinătăţii”, este o lucrare foarte enervantă şi umilitoare pentru religioşi; însă mult mai multe vor urma, şi nu prin lucrarea martorilor, ci prin lucrarea distructivă a lui Isus Cristos. Când martorii vor termina de dat în vileag toate fraudele religioase, atunci va urma îndeplinirea judecăţii Lui Iehova – „fapta Sa, fapta Sa ciudată.”

35. „Ele vor fi luate de acolo şi duse în Babilon, şi acolo vor rămâne.” (Versetul 22) Pentru cât timp? „Până în ziua în care Eu le voi vizita, spune

Cuprins

Domnul." (Versetul 22) Acele unelte care se aflau în templu fuseseră luate de acolo timp de şaptezeci de ani. Această parte a profeţiei arată perioada în care a avut loc distrugerea completă a Ierusalimului şi a tot ceea ce se afla în el. Ea prevesteşte „fapta ciudată" a lui Iehova, şi anume distrugerea completă a „creştinătăţii" şi a tot ceea ce are legătură cu ea. Ultimele cuvinte ale profeţiei lui Ieremia din 27:22 – „apoi Eu le voi ridica iarăşi, şi le voi aduce înapoi în acest loc" – se referă în special la rămăşiţă, la martorii credincioşi ai lui Dumnezeu aflaţi în prezent pe pământ. Aşa cum un urmaş fusese salvat din Israel, aşa trebuie să existe şi în prezent un urmaş care să părăsească „creştinătatea", trecând de partea lui Dumnezeu şi menţinându-şi astfel integritatea faţă de El. Înapoierea obiectelor care fuseseră luate urma să aibe loc după şaptezeci de ani de la distrugerea Ierusalimului. Astfel, acest lucru nu se referea la necredinciosul Ierusalim, ci la urmaşii credincioşi ai israeliţilor care reconstruiau oraşul. Prin urmare, această promisiune nu se aplică „creştinătăţii" păcătoase, nici nu se referă la reconstruirea „creştinătăţii". Ea se aplică rămăşiţei credincioase ai lui Dumnezeu, care începând cu anul 1918 au devenit parte a Noului Ierusalim. După ce aceşti credincioşi au îndurat pedeapsa, mânia lui Dumnezeu asupra lor a încetat pe deplin. – Isa. 12:1-3.

„Tuturor popoarelor"

36. Evenimentele întâlnite în partea anterioară a profeţiei lui Ieremia, şi studiate aici în „Turnul de Veghere", îşi găsesc îndeplinirea în ceea ce urmează, şi anume în ceea ce este scris în capitolul douăzeci şi cinci al profeţiei. Acest capitol trebuie citit cu foarte multă atenţie şi luat în considerare, împreună cu ceea ce urmează.

37. „Cuvântul care îi fusese spus lui Ieremia în ceea ce îi privea pe toţii locuitorii lui Iuda, în al patrulea an al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, era primul an al lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului." (Ier. 25:1) Lui Ieremia îi fusese poruncit să stea în curtea Casei Domnului şi să propovăduiască acolo mesajul lui Dumnezeu. El îi înfăţişează astfel pe martorii Lui Iehova care după 1919 au rămas pe poziţii, de partea lui Dumnezeu, declarând fără teamă mesajul Său. Era momentul ca oamenii lui Dumnezeu de pe pământ să observe că profetul Ilie şi lucrarea sa simbolizau o anumită parte a lucrării Lui Iehova, iar profetul Elisei şi lucrarea sa simbolizau lucrarea slujitorilor lui Iehova, lucrare care trebuie săvârşită fără frică de om sau diavol. În favoarea celor care au aflat adevărul mai târziu, în 1919 la prima convenţie din Cedar Point (Ohio) Dumnezeu le-a făcut cunoscută oamenilor diferenţa dintre lucrarea lui Ilie şi cea a lui Elisei (pentru mai multe detalii vedeţi „Turnul de Veghere" din 1 şi 15 august 1919). Iehova ştia şi a prezis că slujitorilor Săi le va fi încredinţată o sarcină pentru a cărei îndeplinire au nevoie de încredere absolută în El, credinţa fiind cea care îi va salva şi proteja. Această lucrare trebuia înfăptuită fără a le fi frică de ceea ce oamenii pot să le facă. Profetul Ilie s-a dovedit a fi temător, simbolizând astfel ceea ce s-a întâmplat înainte de 1919. Profetul Elisei nu s-a temut de nicio făptură, înfăţişând astfel ceea ce va urma după 1919. Experienţele prin care slujitorii credincioşi ai lui Iehova au

Cuprins

trecut ne demonstrează că frica de om, frica de diavol şi de agenţii săi, nu trebuie sa îi împiedice în lucrarea lor, nici să interfereze în păstrarea loialităţii lor faţă de Dumnezeu. Ei trebuie să se teamă numai de Dumnezeu şi de nimic altceva. În calitate de slujitori ai Săi, ei trebuie să înainteze cu statornicie, bazându-se pe Iehova şi pe Isus Cristos, Conducătorul şi Domnul lor. Credincioşii martori au înţeles acum adevărul: că bucuria lui Dumnezeu reprezintă forţa lor. De asemenea ei au înţeles că frica de om îi duce în capcană, ei trebuind să se teamă doar de Dumnezeu. – Isa. 8:13.

Avertizarea rămăşiţei

38. Acum vom studia partea profeţiei lui Ieremia, rostită la porunca Lui Dumnezeu, care arată fără nicio îndoială că martorii lui Iehova trebuie să îşi menţină integritatea faţă de Dumnezeu chiar şi în cele mai grele încercări. Cei credincioşi trebuie să reţină că a fi avertizat de dificultăţile care se apropie, înseamnă a fi pus în gardă pentru a le întâmpina cu putere de la Dumnezeu. Puterea mulţimii ipocrite de religioşi continuă să crească în rândurile popoarelor, ei exercitându-şi puterea până când vor ajunge în acel moment când vor spune cu mândrie „Pace şi siguranţă" şi „De acum înainte vom putea conduce lumea fără amestecul nimănui." Când ei vor ajunge în acel moment, aşa cum această profeţie ne arată, fiind sprijinită şi de altele, mânia lui Dumnezeu se va abate asupra lor şi niciuna dintre organizaţiile Satan nu va putea scăpa. Pentru a-i întări pe oamenii Săi, şi pentru a le oferi mângâiere şi speranţă, Domnul Iehova le oferă acum profeţiile Sale. Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi au încredere în El, nu vor fi speriaţi sau deranjaţi de ceea Domnul le spune că se va abate în curând asupra tuturor popoarelor pământului, nici nu se vor opri din îndeplinirea sarcinii care le-a fost încredinţată. Ei vor continua să se hrănească cu credinţă din „hrana la momentul potrivit" pe care Dumnezeu le-a oferit-o. Ei vor studia cu atenţie tot ceea ce Dumnezeu le face cunoscut. Ei vor locui împreună în pace, şi îşi vor arăta iubirea unul faţă de celălalt prin acordarea de ajutor tuturor fraţilor lor, inclusiv ionadabilor. (Ier.35:6-19) Prin această nu ne referim la un ajutor financiar, ci la un ajutor care le permite să stea pe poziţii, pentru a înţelege şi aprecia promisiunea făcută de Dumnezeu celor care Îl iubesc şi pentru a se pune în slujbă Sa. Permiteţi-le celor credincioşi să stea în puterea Domnului şi să reţină că oamenii Lui Dumnezeu trebuie să stea umăr la umăr împotriva duşmanului înrădăcinat. Observaţia apostolului Pavel este foarte potrivită vremurilor de acum: „Vegheati, fiţi tari în credinţă, comportaţi-vă ca oamenii, fiţi puternici. Fie ca tot ceea ce faceţi, să fie făcut din dragoste." (1. Cor. 16:13, Versiunea Weymouth) „Însă purtaţi-vă în aşa fel încât vieţile voastre să fie demne de Evanghelia Lui Cristos, pentru că, fie că Eu voi veni să va văd, fie voi fi absent, doar auzindu-vă, Eu să ştiu despre voi că rămâneţi tari într-un duh şi într-un suflet, luptând umăr la umăr pentru credinţa Evangheliei. Nu tremuraţi nicio clipă în faţa celor care vi se împotrivesc. Lipsa voastră de teamă va fi pentru ei o dovadă sigură de pierzanie, însă pentru voi va fi dovada salvării voastre – o dovadă venită de la Dumnezeu.

Cuprins

Pentru că vouă vi s-a acordat privilegiul nu numai de a crede în Cristos, ci şi de a pătimi pentru El; continuând să duceţi aceeaşi luptă pe care aţi văzut-o la mine şi pe care auziţi că încă o duc." (Filip. 1:27-30, Versiunea Weymouth) „Prin urmare puneţi-vă întreaga armură a lui Dumnezeu, pentru a vă putea împotrivi în ziua cea rea, şi luptând până la sfârşit, să rămâneţi victorioşi în picioare." (Efes. 6:13, Weym.) Se pare că ziua judecăţii se apropie cu repeziciune. V-aţi îmbrăcat voi cu întreaga armură a Domnului? Sunteţi determinaţi, graţie bunăvoinţei Lui, să fiţi fermi pe poziţii, luându-I apărarea Domnului şi Împărăţiei Sale şi să vă bazaţi pe deplin pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos? Doar prin putere de la Dumnezeu oamenii Săi pot înfrunta testul la care sunt supuşi.

39. Lui Ieremia i-a fost poruncit să le vorbească tuturor locuitorilor din Iuda şi Ierusalim. Iudeii îi înfăţişau pe cei care se află în prezent pe pământ, oameni cărora fapta lui Dumnezeu li se va părea una „ciudată". Deşi ei îi sunt necredincioşi lui Dumnezeu, vor revendica cu nevrednicie promisiunile făcute de El. Ei nu consideră că aceste promisiuni nu au nicio valoare pentru ei din cauza necredinţei lor. Asemeni liderilor lor care avuseseră o formă de venerare denumită „evlavie", ei practică ceremonii religioase, deşi nu au niciun strop de iubire pentru Dumnezeu ori pentru Împărăţia Sa. Momentul este stabilit în profeţia menţionată, urmând ca vremea îndeplinirii sale să se întâmple în aceste zile.

40. Dumnezeu a permis ca faraonul să îl pună pe Ioiachim pe tronul blestemat al Ierusalimului, unde şi-a continuat domnia timp de patru ani. Acela era primul an al lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, care aici joacă rolul de a-L înfăţişa pe Isus Cristos, al cărui prim an în Templu a fost în 1918. Acela a fost primul an în care El (Isus Cristos) a fost pus ca piatră de temelie în Sion. (Isa. 28:16) Prin urmare, profeţia făcută în capitolul douăzeci şi cinci din Ieremia se pare că a început după 1918, ea urmând să fie îndeplinită. – Vezi cartea „Vindicare", volumul I, pg. 248, 253.

41. La începutul anului 1918 „creştinătatea" a respins „piatra aşezată în Sion", şi anume pe Împăratul de drept al lumii, punându-şi speranţa în Liga Naţiunilor. (Isa. 8:9-15) Cu alte cuvinte, „creştinătatea" se bazează pe propria putere, pe puterea oamenilor, pentru a conduce într-un mod stabilit de oameni, declarând că Liga Naţiunilor reprezintă „expresia Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ". Din acel moment Iehova Şi-a început „lucrarea Sa ciudată", făcându-L pe Isus Cristos să se folosească de compania Templului, de rămăşiţa de pe pământ, înfăţişaţi de Ieremia, pentru a propovădui în întreaga „creştinătate" cel mai ciudat şi neobişnuit mesaj pe care ei l-au auzit vreodată, acest mesaj „şocând susceptibilităţile religioase" ale clericilor şi ale celor care sprijină organizaţia diavolului atât de mult, încât l-au numit o „lucrare ciudată". Iehova i-a poruncit lui Isaia să prorocească că „lucrarea Sa ciudată", adică propovăduirea mesajului Său, va urma după aşezarea Pietrei de Temelie în Sion. (Isa. 28:16-21) Toate evenimentele arată că această profeţie este în desfăşurare, apropiindu-se de sfârşit.

42. Momentul în care Nebucadneţar a urcat pe tronul Babilonului arăta că sfârşitul lui Iuda era aproape, deoarece Nebucadneţar era călăul ales de Dumnezeu.

Cuprins

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când Isus Cristos a fost întronat şi a venit în templu pentru judecată, dovedind că sfârşitul „creştinătăţii" este aproape, deoarece Isus este marele Judecător înaintea căruia toate naţiunile trebuie să dea socoteală, primind judecata Lui Iehova. Faptele sprijină pe deplin această concluzie. Astfel profeţia fixează perioada în care a fost propovăduită şi perioada îndeplinirii sale. La porunca lui Dumnezeu, Ieremia a spus: „Cuvântul pe care Ieremia l-a vorbit tuturor oamenilor lui Iuda, şi tuturor locuitorilor Ierusalimului, spunând [...]" (Ier. 25:2) Locuitorii din Iuda şi Ierusalim se bazau pe liderii lor religioşi, pe clerici şi pe mai marii lor conducători, fiindu-le imposibil să creadă mesajul propovăduit de Ieremia. În acea perioadă Egiptul încă era o mare putere, cu patru ani înainte de acel moment transformând oraşul Iuda într-un oraş tributar, sau dependent de Egipt, prin aducerea la tron a lui Ioiachim care îndeplinea poruncile Egiptului. (2. Reg. 23:28-35) Fără nicio îndoială oamenii credeau că Egiptul era gata să îşi apere naţiunea tributară – Iuda, împotriva tuturor amestecurilor ilegale ale Babilonului. Iuda reprezenta un stat-tampon pentru Egipt împotriva Babilonului. În prezent, oamenii se bazează pe organizaţiile religioase care conduc „creştinătatea", proclamarea adevărului fiind contrară cu ceea ce pot îndeplini aceste instituţii lumeşti.

43. Ieremia le-a propovăduit oamenilor timp de douăzeci şi trei de ani, fiind nevoie să treacă încă optsprezece ani pentru îndeplinirea profeţiei care spunea ce se va abate asupra Ierusalimului. El le-a reamintit locuitorilor Ierusalimului acest lucru: „Din al treisprezecelea an al fiului lui Iosia, fiul lui Amon, împăratul lui Iuda, până în această zi, sunt douăzeci şi trei de ani de când mi-a vorbit Cuvântul Domnului, şi eu v-am vorbit vouă, v-am vorbit dis-de-dimineaţă, însă voi nu aţi ascultat." (Ier. 25:3) În toată această perioadă, Ieremia a fost activ şi sârguincios. El nu a avut o existenţa leneşă, aşa cum este cea a clericilor „creştinătăţii"; el nu a lucrat doar pentru câteva ore pe zi, pentru ca mai apoi să nu facă nimic. El se trezea dis-de-dimineaţă şi le propovăduia oamenilor scopul Lui Iehova. Însă ei nu l-au luat în serios. Lucrurile pe care Ieremia le prevestea cu credinţă au provocat o criză clară în Iuda, Ieremia spunându-le oamenilor clar şi la obiect ceea ce Dumnezeu Şi-a propus să îi facă acelei ţări. Deşi Ieremia a lucrat sârguincios timp de douăzeci şi trei de ani, el nu era îmbătrânit sau epuizat. El a continuat să îşi îndeplinească sarcina graţie bunăvoinţei lui Dumnezeu. Acesta este privilegiul pe care îl au toţi cei care în prezent se află în slujba lui Dumnezeu, continuând să lucreze atâta timp cât îi ţin puterile. Credinţa şi devotamentul lui Ieremia pot fi foarte bine comparate cu serviciul îndelungat al unora dintre martorii lui Iehova, care au jucat un rol în lucrarea lui Ilie, după al cărei sfârşit au continuat săvârşirea lucrării profetului Elisei. Permiteţi-le celor care au încredere deplină în Dumnezeu şi Îl iubesc să prindă acum curaj. Dificultăţile vor continua să crească fără încetare până când „lucrarea ciudată" se va termina. Lupta se poartă acum. Bătrâna „prostituată" şi aliatele ei sunt acum mai determinate ca niciodată să îi distrugă pe martorii Lui Iehova, devenind pe zi ce trece mai arogante, mai dispreţuitoare şi mai crude. Aceşti duşmani ai lui Dumnezeu şi ai oamenilor Săi înaintează cu

Cuprins

încredere spre distrugerea a tot ceea ce poate expune ticăloşenia organizaţiei lor. Permiteţi-le persoanelor care stau de partea lui Iehova şi care se bazează pe puterea Domnului să ştie că toţi cei care sunt de partea binelui sunt mult mai puternici decât toţi cei care sunt împotriva lor. Mesajul pe care Ieremia l-a propovăduit la porunca Domnului, aşa cum apare în capitolul douăzeci şi cinci al profeţiei, arată ceea ce trebuie să facă în prezent martorii lui Iehova, păstrându-şi credinţa în Dumnezeu pe durata îndeplinirii sarcinii lor.

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu:

1. Subliniaţi (a) originea şi folosirea denumirii de „Babilon”; (b) Felul în care Iehova l-a făcut pe necredinciosul împărat Nebucadneţar să îşi joace rolul în această importantă dramă profetică.

2. De ce a acţionat Iehova în felul prezentat în Ieremia 27:6? Cum a fost acea parte a profeţiei îndeplinită?

3-6. În ceea ce priveşte versetul 7 arătaţi dacă: (a) toate naţiunile au fost duse în robia prezisă aici; (b) a sosit „însăşi vremea ţării lui” ; (c) „multe popoare şi împăraţi măreţi s-au servit din el”. Care este îndeplinirea tuturor acestor condiţii profetice (a, b, c)?

7,8. Conform avertizării din versetul 8, a fost vreunul dintre popoare pedepsit? Aplicaţi acest fragment al profeţiei.

9-11. Justificaţi avertizarea regăsită în versetul 9, atât pentru acea vreme cât şi pentru prezent.

12,13. De ce persoanele menţionate în versetul 9 le proroceau oamenilor o minciună? Cu ce scop (menţionat în versetul 10)? Arătaţi că acelaşi lucru este adevărat şi în prezent.

14,15. Descrieţi situaţia din prezent pentru care a fost făcută promisiunea profetică întâlnită în versetul 11.

16-18. Aplicaţi procedura profetică întâlnită în Ieremia 28:10,11, şi cea din 28:12-14.

19,20. Arătaţi că Zedechia şi susţinătoriii săi care se împotriveau avertizării oferite de Ieremia, înfăţişau elementele conducătoare din prezent ale „creştinătăţii”.

21,22. A reuşit Hanania să îndepărteze minţile oamenilor de la mesajul de avertizare făcut cunoscut prin Ieremia? Aplicaţi acest fapt profetic.

23-25. Descrieţi situaţia din prezent echivalentă cu cea de pe vremea lui Ieremia, prezentată în Ier. 28:15-17. Ce este prevestit prin judecata săvârşită asupra lui Hanania pentru faptul că a învăţat răzvrătire împotriva Domnului?

26:30. Ce a fost prevestit prin: (a) mesajul fals al lui Hanania (Ier. 28:2-4); (b) scopul acelui mesaj; (c) avertizarea făcută de Iehova prin intermediul lui Ieremia (Ier. 27:17)?

31,32. Arătaţi că falşii profeţi ai „creştinătăţii” sunt supuşi unui test asemeni celui sugerat de Ieremia (27:18).

Cuprins

33-35. Explicaţi şi aplicaţi cuvintele Lui Iehova întâlnite în Ieremia 27:19-21. Cum le va „ridica iarăşi, şi le va aduce înapoi în acest loc” în ziua în care El le va „vizita”?

36,37. Aplicaţi tabloul profetic prezentat prin poziţia lui Ieremia în curtea Casei Domnului unde propovăduia mesajul Lui. Subliniaţi semnificaţia profetică a unor fapte observate prin compararea lucrării lui Ilie cu cea a profetului Elisei.

38. Explicaţi faptul că Iehova le oferă acum oamenilor o mai bună înţelegere a profeţiilor Sale. De ce trebuie ei să dea dovadă pentru a putea face faţă testului la care sunt supuşi?

39. Cui i-a fost poruncit lui Ieremia să propovăduiască? Pe cine înfăţişau ei? Cum?

40,41. Potrivit Scripturilor, când a fost propovăduită profeţia întâlnită în capitolul 25 din Ieremia? Explicaţi de ce oamenii au considerat şi consideră această lucrare una „ciudată”?

42. Arătaţi că profeţia fixează perioada propovăduirii ei de Ieremia şi perioada îndeplinirii ei. Ce semnificaţie profetică observăm în relaţia dintre Iuda şi Egipt?

43. Subliniaţi indicaţiile şi exemplele utile întâlnite în Ieremia 25:3. Cu ce scop le oferă Iehova acum oamenilor Săi o înţelegere mai bună a acestei profeţii?

Cercetători şi executori

Când Isus Cristos a venit în anul 1918 pentru a-i inspecta pe oamenii declaraţi ai Lui Dumnezeu şi pentru a înălţa templul „pietrelor vii”, „casa spirituală” a Lui Iehova, El s-a uitat cu revoltă la dezolarea părţii lumeşti a organizaţiei Domnului, a părţii vizibile a Noului Ierusalim. Cu mai mult de două mii de ani în urmă, Iehova i-a oferit lui Zaharia o viziune simbolică despre acest lucru: „În a douăzeci şi patra zi a lunii a unsprezecea, adică în luna Şebat, în al doilea an al lui Darius [împăratul Medo-Persiei], cuvântul Domnului a venit la Zaharia, fiul lui Berechia, fiul profetului Ido. Am văzut în timpul nopţii, şi iată, un bărbat [inspectorul general al Lui Iehova] călărind pe un cal roşu, iar el stătea printre mirţi, care erau în locul adânc [în estul Ierusalimului]; iar în spatele lui erau nişte cai roşii, pestriţi, şi albi.” – Zah. 1:7,8.

Zaharia i-a cerut Domnului să îi spună care este înţelesul acestor călăreţi, iar îngerul care vorbea cu el i-a explicat. „Apoi am spus, O, Domnul meu, cine sunt aceştia? Iar îngerul care vorbea cu mine mi-a spus: îţi voi arăta cine sunt aceştia.” (1:9) Această întrebare este pusă înspre binele rămăşiţelor credincioase care se află acum pe pământ, iar îngerul Domnului le oferă informaţiile necesare ca răspuns la întrebările lor. (Rev. 1:1) Aceasta este o dovadă că interpretarea profeţiei nu vine de la om, ci că Domnul Isus, şeful organizaţiei Lui Iehova, trimite informaţiile necesare oamenilor Săi, prin intermediul îngerilor Săi sfinţi. „Iar

Cuprins

bărbatul care stătea printre mirţi a răspuns şi a spus: Aceştia sunt cei pe care Iehova i-a trimis să cutreiere pământul." (1:10) În viziune, aceştia reprezintă oştirea Lui Iehova pe care El o foloseşte pentru a-şi revărsa mânia asupra duşmanului. (Rev. 14:20) Martorii Lui Iehova aflaţi pe pământ sunt asociaţi cu această oştire.

Satana şi agenţii săi păcătoşi îi urmăresc pe oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu, încercând să acţioneze cu răutate împotriva lor; călăreţii din viziunea lui Zaharia au rolul de observatori ai tuturor lucrurilor care ţin de organizaţia Lui Iehova, ei trebuind totodată să îndeplinească şi scopurile Sale. Domnul şi-a îndreptat acum atenţia asupra lucrurilor de pe pământ, inspectând atât organizaţia duşmanului, cât şi organizaţia Lui Iehova. Ochii domnului observă tot ceea ce se petrece pe pământ. (Zah. 4:10; Rev. 5:6) Călăreţii erau asemeni ochilor Domnului. – Num. 10:31.

Inspectorii subalterni îi spun mai marelui lor: „Şi ei i-au răspuns îngerului DOMNULUI care stătea printre mirţi şi au zis: Am cutreierat pământul, şi iată, tot pământul este liniştit şi nu-l tulbură nimic." (1:11) Esenţa acestui raport este că ei au găsit întreaga organizaţie egoistă a Satanei într-o stare de satisfacţie, neacordând nicio atenţie împărăţiei Lui Dumnezeu sub Cristos. Acest raport trebuie să fi fost făcut imediat după sfârşitul Războiului Mondial, în anul 1918, atunci când agenţiile Satanei căutau diverse mijloace şi remedii pentru a aduce pacea pe pământul dezbinat de război. Ele nu au luat aminte la împărăţia Lui Dumnezeu, ci au stat liniştite şi s-au bazat pe Liga Naţiunilor, pe Curtea Lumii, pe tratatele de pace şi pe alte lucruri asemănătoare, pentru ca organizaţia Satanei să rămână la conducerea lumii. Desigur, ele nu i-au ajutat pe oamenii Lui Dumnezeu în propovăduirea adevărului, ci i-au tratat cu dispreţ. Aceasta a fost atitudinea anumitor părţi ale organizaţiei Satanei între anii 1918 – 1922. Însă rămăşiţele Lui Dumnezeu s-au ridicat şi au început să lucreze.

La concluzia raportului făcut de aceşti inspectori subalterni „îngerul Domnului a răspuns şi a spus: O, Domn al oştirilor, până când Te vei îndura de Ierusalim şi de oraşele lui Iuda, pe care le-ai condamnat timp de şaptezeci de ani [perioada în care Ierusalimul şi ţinutul Iuda au fost pustiite, iar foştii lor locuitori erau captivi în Babilon]?" (1:12) Aceasta corespunde cu starea existentă în rândurile oamenilor Lui Dumnezeu între anii 1918 – 1922, probabil înainte de convenţia generală a martorilor Lui Iehova care a avut loc în anul 1922, la Cedar Point, Ohio. Acela a fost momentul în care oamenii care au încheiat un legământ cu Domnul au văzut că Isus Cristos, Marele Inspector General, a venit la templu, strigând: „Salvează, Te implor, O, Doamne; O, Doamne, Te implor, trimite acum prosperitate." (Ps. 118:25) În anul 1922 oamenii Lui Dumnezeu şi-au dat seama de propria lor neglijenţă legată de înălţarea templului Lui Dumnezeu. Domnul le-a spus atunci vorbe de mângâiere, iar ei s-au bucurat văzând că mânia Lui Iehova nu mai era îndreptată asupra lor. (Isa. 12:1-4; 61:1-3) „Şi Domnul i-a răspuns îngerului care vorbea cu mine cu cuvinte bune, şi mângâietoare." – 1:13.

Cuprins

După ce Zaharia a primit cuvintele bune şi mângâietoare ale Domnului, i s-a poruncit să proclame următorul lucru: „Iar îngerul care vorbea cu mine mi-a spus: „Strigă şi spune: Astfel a vorbit Domnul oştirilor: Eu am fost gelos pentru Ierusalim şi Sion cu o mare gelozie.” (1:14) Această propovăduire, acest mesaj, trebuie să reprezinte atât răzbunarea Lui Dumnezeu împotriva duşmanului, cât şi o mângâiere pentru oamenii Săi. Iehova şi-a pus numele asupra persoanelor Sale consacrate care au reprezentat adevăratele Sale interese şi cărora El le-a oferit un rol în lucrarea de justificare a numelui Său. Astfel, El îşi manifestă gelozia (zelul) intorcându-i Sionului această mare favoare. (Zah. 8:1-3; Ps. 102:16) Acesta a fost însuşi motivul pentru care Iehova i-a eliberat pe oamenii Săi din laţurile duşmanului, în anul 1919. În timpul Războiului Mondial, agenţiile Satanei, dar mai ales sistemul imperial Anglo-American, i-au maltratat pe oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu, nemulţumindu-L; astfel, El l-a făcut pe profetul Său să spună: „Sunt foarte nemulţumit de naţiunile care trăiesc în tihnă [care nu au nicio grijă, îngâmfate – Rotherham, note de subsol]; fiindcă nu am fost atât de nemulţumit, însă ele au adăugat la nenorocire.” (1:15) „Creştinătatea”, acest sistem imperial Anglo-American, a fost cea care nu numai că a devenit indiferentă faţă de împărăţia Lui Dumnezeu şi s-a bazat pe propriile forţe pentru a ridica naţiunile, dar a şi ajutat la persecutarea oamenilor Săi. Domnul spune: „Nu am fost atât de nemulţumit”, referindu-se la poporul Său şi la faptul că a permis ca acesta să fie luat în captivitate de către duşman. (Ier. 12:7) „Creştinătatea”, în loc să dea dovadă de îndurare faţă de cei care au propovăduit evanghelia împărăţiei Lui Dumnezeu (într-o perioadă în care propovăduirea se făcea cu teamă), a fost foarte încântată să îi poată pedepsi pe oamenii care au încheiat un legământ cu Iehova, „ele adăugând la nenorocire”. Încă de atunci, aceşti agenţi ai Satanei continuă să lupte împotriva persoanelor unse ale Lui Dumnezeu.

În desfăşurarea pregătirilor pentru pedepsirea organizaţiei duşmanului, Iehova îl trimite pe „Mesagerul legământului”, Isus Cristos, să îi adune laolaltă pe oamenii Săi, să înalţe clasa templului şi să îi pregătească pentru participarea la lucrarea Sa. (Mal. 3:1-3) „De aceea, iată ce a spus Domnul: „Mă voi întoarce la Ierusalim cu îndurări; casa Mea va fi construită în el”, spune Domnul oştirilor, „şi o sfoară de măsurat va fi întinsă peste Ierusalim.” (1:16) Văzând acest lucru, rămăşiţele Lui Iehova trebuie să fie foarte sârguincioase şi ferme în îndeplinirea lucrării, în faţa împotrivirilor venite din partea duşmanului. Domnul declară că templul Său va fi înălţat, iar acesta este înălţat „chiar şi în vremuri de strânsoare.” (Dan. 9:25) „Sfoara de măsurat [...] întinsă peste Ierusalim” va măsura lucrarea progresivă pe care Iehova o desfăşoară în înălţarea organizaţiei Sale pe pământ, încă din anul 1922. El îşi exprimă scopul de a-i mângâia şi întări pe oamenii Săi: „Strigă din nou şi spune: „Iată ce a zis Domnul oştirilor: „Oraşele Mele vor fi pline de prosperitate [oraşele Mele vor fi pline de binecuvântări – Roth.]; iar Domnul va mângâia din nou Sionul, şi va alege iarăşi Ierusalimul.” – 1:17.

Iehova a făcut ca organizaţia Sa să prospere încredinţându-le rămăşiţelor mărturia despre Isus Cristos, interesele împărăţiei pe pământ, şi sarcina de a

Cuprins

desfăşura lucrarea prevestită de profetul Elisei. Organizaţia Sa este prosperă şi din cauza faptului că Iehova Şi-a revărsat spiritul asupra rămăşiţelor, permiţându-le să bea din rodul viţei noi alături de Isus Cristos. – Luc. 22:18; Mat. 26:29.

Mângâindu-i pe oamenii Săi ai Sionului, Iehova le spune despre duşmanii care vor veni împotriva lor. Zaharia (1:18) spune: „Apoi mi-am ridicat privirea, şi iată, am văzut patru coarne." Coarnele sunt simboluri ale modalităţilor de pedepsire. (Ezec. 31:21; Deut. 33:17) Până la profeţia lui Zaharia au existat patru puteri mondiale care au abătut pedepse asupra oamenilor care îl serveau pe Iehova Dumnezeul. Profeţia arată aici că vor există încă patru puteri mondiale – şi anume, Grecia, Roma, sistemul imperial Anglo-American („creştinătatea") şi Liga Naţiunilor care este a opta putere mondială – care li se vor împotrivi oamenilor unşi ai Lui Dumnezeu. (Rev. 17:11) Îngerul Domnului îi spune lui Zaharia că aceste coarne sunt puterile care au împrăştiat poporul Lui Dumnezeu. (1:19) Cele „patru coarne" pot simboliza la fel de bine puterea completă a organizatei Satanei, organizaţie care săvârşeşte acte de violenţă împotriva oamenilor Lui Dumnezeu şi care va atinge punctul culminant al răutăţii în timpul celei de-a şaptea puteri mondiale.

Folosirea scripturală a cuvântului „patru" este una simbolică, menită să reprezinte deplinătatea, asemeni unui pătrat. „Iar Domnul mi-a arătat patru tâmplari [meşteşugari – Roth.; fierari – V.A.R.]." (1:20) Termenul de „tâmplari" folosit aici se referă la nişte meşteri, sau la nişte constructori. Cuvântul „patru" este folosit simbolic pentru a arăta armata completă a Domnului, armată care va îndepărta coarnele de pe capul taurului organizaţiei Satanei, zdrobindu-le. Profetul a întrebat ce sunt aceşti patru constructori sau meşteri, iar îngerul Domnului i-a răspuns: „Atunci am spus: Ce vin aceştia să facă? Iar el mi-a răspuns: „Acestea [coarnele] sunt coarnele care l-au risipit pe Iuda [oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu], astfel încât niciun om nu şi-a mai ridicat capul [în anul 1918 şi 1919]; iar aceştia [meşterii, tâmplarii, constructorii] vin ca să le facă să tremure şi să doboare coarnele naţiunilor care se ridică împotriva ţării lui Iuda ca s-o risipească." (1:21) Acestea sunt modalităţile prin care Dumnezeu îi va încurca pe duşmani, aşa cum şi Ghedeon a făcut pe vremea sa. (Judec. 8:12; Isa. 19:16; Ezec. 30:9) Această mulţime păcătoasă a Satanei se ridică pentru a-i risipi pe cei care îl slăvesc pe Iehova Dumnezeul – persoane simbolizate de Iuda – iar Domnul Iehova plănuieşte distrugerea acestor atacatori, pregătindu-le sfârşitul. Dacă martorii Lui Iehova ar fi lăsaţi fără instrucţiuni sau fără hrană spirituală, ar fi descurajaţi şi abătuţi iar duşmanul i-ar pune pe fugă. Iehova îi instruieşte acum pe credincioşii Săi, oferindu-le mângâiere şi încurajări, astfel încât ei să poată spera la o victorie deplină prin Isus Cristos. Dumnezeu îi pregăteşte astfel pentru ca ei să îşi poată juca rolul în lucrarea de răzbunare a numelui Său măreţ şi sfânt.

Cuprins

NAŢIUNILE ÎN TEASC

În prezent, naţiunile pământului, mai ales cele care formează Liga Naţiunilor, se intitulează naţiuni „creştine”, iar astfel „se cheamă după numele Domnului”. Adresându-Se tuturor naţiunilor care formează partea vizibilă a organizaţiei Satanei, dar îndreptându-Şi atenţia mai ales asupra „creştinismului organizat”, Iehova spune prin intermediul profetului Său: „Pentru că, iată, Eu voi aduce răul asupra acestui oraş care este denumit după numele Meu, şi voi ar trebui să scăpaţi nepedepsiţi? Nu veţi rămâne nepedepsiţi: căci Eu voi aduce o sabie asupra tuturor locuitorilor pământului, spune Domnul oştirilor. Prin urmare, tu să le proroceşti lor toate aceste cuvinte, spunându-le: Domnul va răcni de sus, iar glasul Lui va răsuna din lăcăşul Său cel sfânt; El va răcni asupra lăcaşului Său; El va scoate un strigăt împotriva tuturor locuitorilor pământului, asemeni strigătului celor care calcă strugurii în picioare. Vuietul se va auzi până la cele mai îndepărtate capete ale pământului; căci Domnul poartă un proces cu naţiunile, El se va judecă cu toată lumea; El îi va da pe cei rai pradă sabiei, spune Iehova. Aşa a spus Domnul oştirilor: Iată, răul va merge din naţiune în naţiune, şi o mare vijelie [luptă] se va ridica de la marginile pământului.” – Ier. 25:29-32.

După ce Iehova îşi va pronunţa judecata împotriva organizaţiei diavolului adunată în valea deciziei, El va porni la luptă. El va da comenzile, iar executantul Său oficial, Isus Cristos, va conduce atacul. Psalmii (107:25-27) descriu acest lucru printr-un limbaj simbolic: „Căci el porunceşte, şi stârneşte un vânt năprasnic, care ridică valurile mării. Ei urcă spre ceruri, şi coboară din nou în adâncuri; sufletul li se topeşte din cauza nenorocirii. Ei se învârtesc, şi se clatină ca un om beat, şi sunt la capătul puterilor.” Furtuna năprasnică este simbolul unei mari bătălii. Bătălia Atotputernicului Dumnezeu este în curs de desfăşurare, urmând să ajungă la un final.

Profeţii Lui Iehova descriu desfăşurarea bătăliei şi rezultatul acesteia. Ştiind că aceşti profeţi s-au dovedit a fi profeţi adevăraţi, ne putem baza că mărturiile lor citate aici sunt veritabile. Iehova Îl va susţine pe Fiul Său preaiubit care va conduce lupta, iar în ceea ce priveşte acest lucru profetul spune: „Domnul [Iehova] la dreapta ta, va lovi printre [îi va zdrobi] împăraţi în ziua mâniei Sale. El va judeca printre naţiuni, va umple locurile cu trupuri moarte; El va lovi capetele multor ţări”; sau după cum altă traducere spune (Roth.): „El va sfărma capetele” multor ţări.

Iehova le va oferi acestora o demonstraţie a puterii Sale, astfel încât ei să vadă şi să ştie că El este Atotputernicul Dumnezeu. A sosit momentul ca această problemă să fie lămurită, ceea ce se va şi întâmpla. Profetul (Naum. 1:6-8) spune: „Cine poate sta în faţa indignării Sale? Şi cine poate rezista în faţa mâniei Sale aprinse? Mânia Sa va fi revărsată ca focul, iar stâncile vor fi prăbuşite de către El. Domnul este bun, este o fortăreaţă în ziua nenorocirii; şi El îi cunoaşte pe cei care au încredere în El. Însă printr-o revărsare năvalnică de ape, El va nimici locul, iar întunericul îi va urmări pe duşmanii Săi.” „Iar Eu voi aduce suferinţă asupra

Cuprins

oamenilor, iar ei vor umbla asemeni unor orbi, căci au păcătuit împotriva Domnului; iar sângele lor va fi vărsat ca ţărâna, iar trupurile lor ca o necurăţenie. Nici argintul, nici aurul lor nu îi vor putea scăpa în ziua mâniei Domnului; ci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Sale; căci El va aduce o pustiire peste toţi locuitorii pământului." – Ţef. 1:17,18.

Isus Cristos, marele Profet, a declarat că bătălia Atotputernicului Dumnezeu va fi cel mai mare necaz care s-a abătut vreodată asupra pământului. (Mat. 24:21) Profetul arată clar că această bătălie va descoperi şi va distruge organizaţia diavolului şi pe toţi cei care săvârşesc nedreptăţi: „Iar cei ucişi de Domnul vor fi în acea zi întinşi de la un capăt la celălalt al pământului: ei nu vor fi plânşi, nici adunaţi, nici îngropaţi; ei vor fi o necurăţenie pe pământ." – Ier. 25:33.

Profetul arată clar şi faptul că aceasta va fi o zi a disperării în care păstorii vor urla în van: „Urlaţi, voi păstorilor, şi plângeţi; tăvăliţi-vă în cenuşă, voi conducători ai turmei; căci ziua măcelului şi a împrăştierii voastre a sosit; şi voi vă veţi sparge asemeni unor vase de preţ." (Ier. 25:34) Când un vas de preţ cade şi se sparge în bucăţi, cei care îl deţineau se supără foarte tare. Ilustraţia arată că păstorii care i-au amăgit pe oameni vor cădea şi se vor sparge asemeni acestor vase, după cum a declarat profetul.

Descriind în continuare calamitatea care se va abate asupra organizaţiei, profetul spune: „Iar păstorii nu vor avea unde să se adăpostească, şi nici conducătorii turmei nu vor avea vreo cale de scăpare. Plânsetul păstorilor şi urletul conducătorilor turmei vor fi auzite: căci Domnul le-a stricat păşunea. Şi locuinţele lor liniştite vor fi nimicite din cauza mâniei aprinse a Domnului. El şi-a părăsit adăpostul asemeni leului: căci ţara lor este pustiită din cauza furiei nimicitorului, şi din cauza mâniei Sale aprinse." – Ier. 25:35-38.

Organizaţia diavolului, reprezentată de vechiul Babilon, va cădea şi va fi pustiită, după cum a scris profetul: „Babilonul cel mare a căzut, a căzut şi a devenit locuinţa diavolilor, şi ascunzătoarea spiritelor murdare, şi ascunzătoarea oricărei păsări necurate şi detestate." (Rev. 18:2) Încă de la începuturi, Babilonul a fost organizaţia diavolului, fiind asociat cu spiritele necurate. Textul anterior nu neagă această concluzie. Dimpotrivă, profeţia citată aici descrie starea de pustiire care s-a abătut asupra Babilonului după căderea sa. Cuvintele folosite descriu exact felul în care arăta Babilonul după ce a fost doborât de către Dumnezeu.

Persoanele bune au fost ţinute foarte mult timp captive în Babilon prin şiretlicurile şi amăgirile Satanei şi ale agenţiilor sale. După căderea Babilonului niciun bărbat şi nicio femeie nu va mai locui în el, urmând ca el să se transforme în locuinţa păsărilor şi a fiarelor detestabile. Babilonul va fi evitat de către toţi oamenii. Un alt profet de-al Lui Iehova susţine această concluzie, spunând: „Iar Babilonul, podoaba împărăţiilor, frumuseţea caldeenilor, va ajunge ca atunci când Dumnezeu a distrus Sodoma şi Gomora. Nu va mai fi niciodată locuit, şi nici nu va mai fi loc pentru el, din generaţie în generaţie; nici arabul nu-şi va mai aşeza cortul acolo; nici păstorii nu-şi vor mai culca turmele acolo. Doar fiarele sălbatice vor fi acolo; iar casele vor fi pline de făpturi jalnice; şi bufniţele vor locui acolo, şi satirii

Cuprins

vor sări acolo. Iar fiarele sălbatice vor plânge în casele lor pustii, şi balaurii în palatele încântătoare." (Isa. 13:19-22) „Babilonul va ajunge un morman de pietre, un ascunziş al şerpilor, o uimire şi o ţintă a fluierăturilor, fără vreun locuitor." (Ier. 51:37) Prin urmare, distrugerea organizaţiei diavolului va fi una completă care va demonstra tuturor făpturilor că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu şi că în afara Lui nu mai există vreun altul.

Iehova foloseşte ilustraţii potrivite pentru a-Şi explica clar scopurile. În capitolul şaizeci şi trei din Isaia, profetul prezintă o astfel de ilustraţie. Ceea ce este scris urmează la scurt timp după marea mărturie care Dumnezeu a poruncit să fie transmisă (şi care este acum propovăduită), după cum profetul a spus în capitolul anterior (Isa. 62:10). În viziunea sa, profetul îl vede pe un bărbat întorcându-se de la măcelul din ţinutul Edomului, din oraşul Boţra, bărbat ale cărui veşminte sunt mânjite de sânge. Fără nicio îndoială, cel văzut în aceste haine este acelaşi bărbat descris într-o altă profeţie: „Iar El era îmbrăcat cu o mantie înmuiată în sânge; iar numele Său este Cuvântul Lui Dumnezeu." – Rev. 19:13.

Pentru a înţelege profeţia este util să explicăm înainte de toate înţelesul anumitor cuvinte care apar în ea.

Numele „Edom" reprezintă tot ceea ce se împotriveşte Domnului. (Obad. 1) Are acelaşi înţeles ca şi numele „Esau", iar din această cauză se referă la organizaţia Satanei, organizaţie al cărei cel mai condamnabil element este religia. „Idumea" are acelaşi înţeles ca şi „Edom", fiind de fapt o altă denumire a acestuia. (Isa. 34:5) Mânia Lui Dumnezeu este îndreptată mai ales asupra Idumeei. – Ezec. 35:15.

Boţra era oraşul principal al Edomului. Prin urmare, Boţra reprezintă centrul, sau cel mai important loc al Edomului modern.

Teascul este instrumentul, sau organizaţia, folosită de Iehova pentru a zdrobi fructul celui rău. „Via pământului", sau acea viţă rea (Rev. 14:18,19), produce strugurii sau roadele pământului. Pământul reprezintă organizaţia vizibilă a diavolului. Via pământului este opusul „viei adevărului", fiind astfel partea oficială a organizaţiei diavolului.

Versiunea Americană Revizuită a Bibliei oferă o traducere mai bună a textului, iar din această cauză citatul este preluat din această versiune. Profeţia începe cu un colocviu, sau cu o conversaţie. Primul vorbitor este profetul, iar al doilea este Isus Cristos, Executorul Lui Iehova, cel care va lua cu asalt fortăreaţa duşmanului.

Primul vorbitor pune următoarea întrebare: „Cine este acesta care vine din Edom, care vine din Boţra cu veşminte colorate? Acesta care are o înfăţişare glorioasă, mărşăluind în măreţia puterii sale?

Al doilea vorbitor răspunde: „Eu [Cristos, Executantul şi Profetul Lui Iehova], cel care vorbeşte în dreptate, capabil de a salva." (El este măreţul Salvator şi Eliberator al omenirii asuprite.)

Primul vorbitor întreabă acum: „De ce îţi este haina roşie şi de ce îţi sunt veşmintele ca ale celui ce calcă struguri în teasc?" – Isa. 63:1-6, V.A.R.

Cuprins

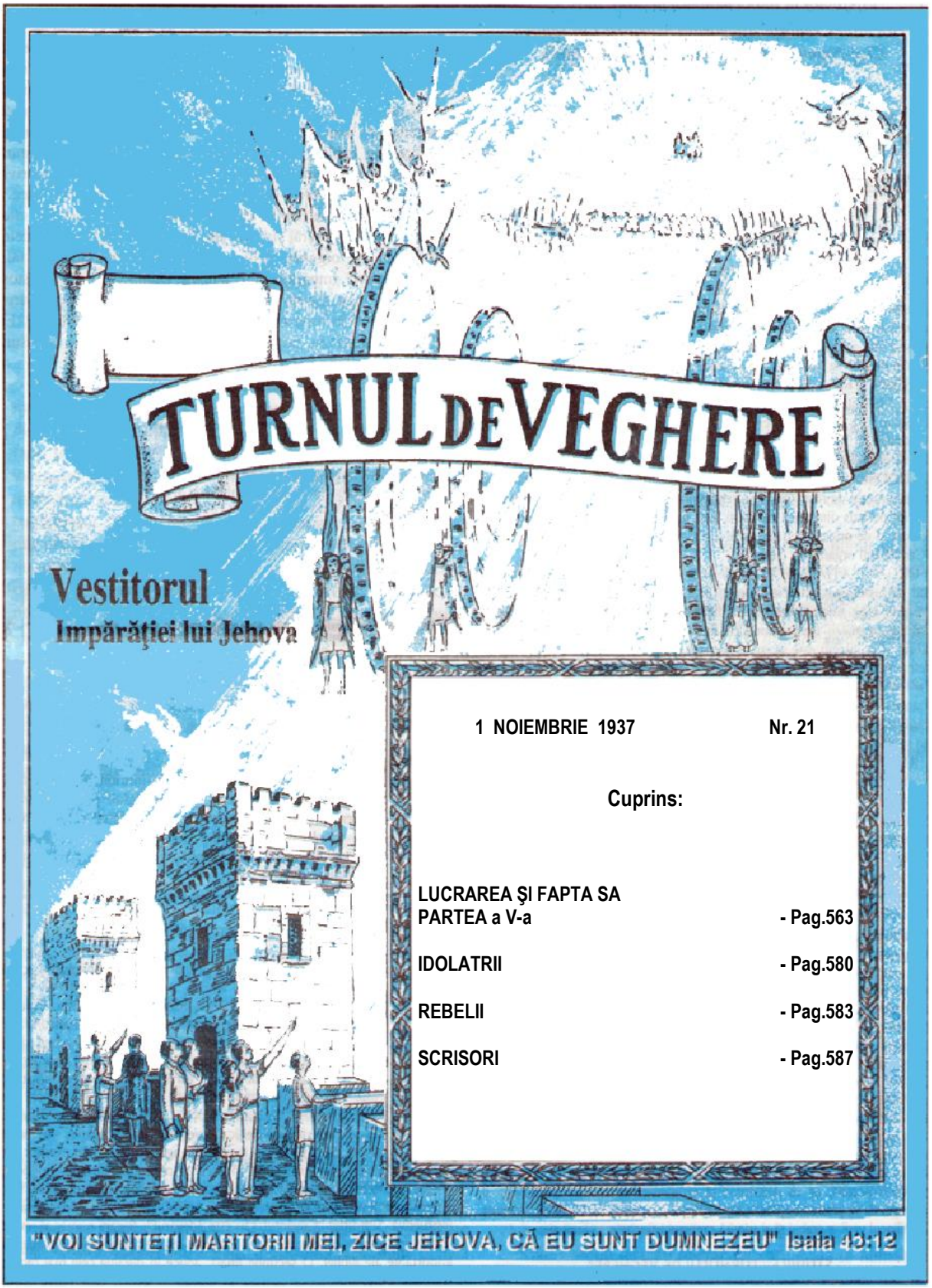
Al doilea vorbitor răspunde astfel întrebării: „Am călcat singur teascul în picioare; şi dintre toate popoarele, niciunul nu a fost de partea Mea; căci Eu i-am călcat în picioare în mânia Mea, şi i-am zdrobit în furia Mea; iar sângele lor a ţâşnit pe veşmintele Mele, şi hainele Mele au fost mânjite. Căci ziua răzbunării este în inima Mea, iar anul celor răscumpăraţi de Mine a sosit. Mă uitam, dar nu era nimeni să mă ajute şi M-am mirat că nu era nimeni să mă sprijine; de aceea, braţul Meu Mi-a adus salvarea şi mânia Mea M-a sprijinit. Şi i-am călcat pe oameni în picioare în mânia Mea, şi i-am îmbătat cu furia Mea, vărsându-le sângele pe pământ."

Prin aceşti termeni impunători Domnul arată cum va zdrobi măreaţa organizaţie care I S-a împotrivit Lui şi scopurilor Sale, şi care le-a făcut viaţa amară locuitorilor pământului.

Cuprins

Cuprins

1 NOIEMBRIE 1937 Nr. 21

Cuprins:

LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA a V-a - Pag.563

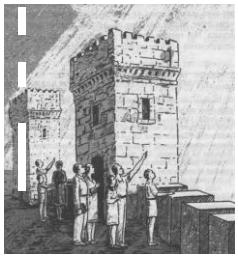
IDOLATRII - Pag.580

REBELII - Pag.583

SCRISORI - Pag.587

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Noiembrie 1937** **Nr. 21**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo" – Ier. 7:14

Partea a V-a

Iehova Îşi transmite deseori mesajul printr-o persoană imperfectă. Dacă o persoană se află în slujba Sa, nu înseamnă că este perfectă sau nevinovată. Persoana folosită de Iehova trebuie să Îi fie credincioasă şi devotată Domnului pentru a-L mulţumi. Niciun om nu este perfect prin trupul său, însă poate fi perfect prin suflet; cu alte cuvinte, el poate şi trebuie să Îl iubească pe Dumnezeu pentru a-I face pe plac. Acest lucru reprezintă un devotament necondiţionat faţă de Iehova. Nu contează deloc impresiile pe care oamenii le pot avea despre slujitorul Lui Dumnezeu. Slujitorul credincios se gândeşte întotdeauna la cum să Îi facă pe plac Domnului, fiind indiferent faţă de orice altceva. Ieremia era un astfel de om. Asemeni lui erau şi alţi oameni pe care Iehova îi alesese şi trimisese drept profeţii Săi pentru a le propovădui oamenilor mesajul adevărului. Aceşti oameni erau perfecţi prin sufletul lor, fiindu-i devotaţi pe deplin Atotputernicului Dumnezeu. Din cauza credinţei lor în Dumnezeu, diavolul şi agenţii săi vizibili li s-au împotrivit cu înverşunare, făcându-i pe oameni să îi trateze atât pe ei, cât şi mesajul transmis, cu dispreţ. Acesta a fost cursul urmat întotdeauna de către slujitorii credincioşi, îndurând astfel multe insulte. În prezent, rezultatul este întocmai cum era şi pe vremuri: foarte puţini oameni aud şi iau aminte la Cuvântul Lui Dumnezeu. Religioşii sunt cei mai condamnabili dintre toţi cei care i-au îndepărtat pe oameni de Iehova. Vorbindu-le oamenilor lui Iuda şi Ierusalimului, Ieremia le-a spus: „Iar Domnul v-a trimis vouă toţi slujitorii Săi, pe profeţi, i-a trimis dis-de-dimineaţă, însă voi n-aţi ascultat, nici nu v-aţi aplecat urechea să auziţi." – Ier. 25:4.

2. Înainte de sosirea lui Ieremia, profeţii Osea, Mica şi Ţefania, alături de alţi oameni sfinţi şi credincioşi, fuseseră aleşi de Iehova şi trimişi pentru a le propovădui oamenilor mesajul Său; la doisprezece ani după ce Ieremia făcuse cunoscut mesajul care îi fusese încredinţat, Ezechiel a fost făcut profet şi trimis în Chebar. (Ezec. 1:1-3) Ieremia le-a spus oamenilor: „Domnul v-a trimis vouă profeţii Săi dis-de-dimineaţă, însă voi n-aţi ascultat, nici nu v-aţi aplecat urechea să auziţi." Acelaşi lucru se întâmplă şi în prezent. Oamenii „creştinătăţii" au avut foarte multe oportunităţi de a asculta adevărul, însă foarte puţini şi-au aplecat

Cuprins

urechea pentru a-l auzi, şi aceasta din cauză că diavolul, operând prin intermediul clericilor şi religioşilor săi, i-a făcut pe oameni să trateze mesajul Lui Dumnezeu cu dispreţ. Aceşti clerici îşi doresc să primească onorurile şi laudele care îi aparţin de fapt Lui Iehova, dispreţuindu-i din această cauză pe martorii Săi şi mesajul propovăduit de ei. Dar, în această zi a luminării oamenii trebuie să răspundă pentru nedreptatea lor, ei având oportunitatea de a auzi. Dacă ei nu vor reuşi să audă mesajul Lui Dumnezeu, sau dacă vor refuza să îl audă, atunci vor fi responsabili de tot ceea ce se va abate asupra lor.

3. Ieremia le-a reamintit oamenilor că ei fuseseră deja avertizaţi de vechii profeţi să părăsească calea greşită pentru a se întoarce spre calea cea dreaptă: „Ei au spus: Întoarceţi-vă voi toţi acum de la acest rău, şi de la faptele voastre rele, şi locuiţi pe tărâmul pe care Domnul vi l-a dat vouă şi taţilor voştri pentru totdeauna." (Ier. 25:5) Liderii evreilor care îşi practicau religia, stăteau solemni în faţa oamenilor, spunându-le cu vocile tremurânde: „Noi suntem fiii lui Avraam, şi voi sunteţi de asemenea descendenţii săi. Noi am fost primii aleşi ai Lui Dumnezeu şi ştim că El nu ne-ar trimite mesajul Său printr-un om atât de obişnuit precum Ieremia. Mesajul pe care el ni-l aduce nu merită luat în considerare." Faptul că acei oameni erau descendenţii lui Avraam nu le garanta însă că nu vor fi niciodată alungaţi din tărâmul promis lui Avraam şi urmaşilor săi. Acest lucru este specificat clar de cuvintele inspirate ale apostolului: „Pentru că nu toţi ai Israelului, sunt ai Israelului; şi nici dacă sunt sămânţa lui Avraam, nu sunt toţi copiii lui; ci în Isaac va fi sămânţa sa. Cei care sunt copiii trupeşti, nu sunt copiii Lui Dumnezeu [pe care Avraam îi simboliza], ci copiii făgăduinţei [făcută lui Avraam] sunt consideraţi sămânţa [spirituală]." (Rom. 9:6-8) „Acum noi, fraţii, ca şi Isaac, suntem copiii făgăduinţei." (Gal. 4:28) „Aşa că cei care au credinţă sunt binecuvântaţi împreună cu Avraam cel credincios." (Gal. 3:9) Un om poate susţine că este evreu, însă acest lucru nu înseamnă că şi este. Un evreu, potrivit mesajului Scripturilor, este o persoană devotată Lui Iehova, persoană care Îl slujeşte şi preamăreşte.

4. Asemeni clerului fraudulos al evreilor, Ierarhia romano-catolică susţine în prezent cu îndrăzneală că este singura aleasă a Lui Dumnezeu, încercând să îi păstreze pe oameni în ignoranţă faţă de Cuvântul Domnului. Ei caută să primească cinstirea şi laudele care ar trebui să Îi fie aduse Lui Iehova. Ca un exemplu asupra felului în care aceşti autointitulaţi slujitori ai Lui Dumnezeu se comportă, citãm următoarele. În „Jurnalul din Ottawa" („The Ottawa Journal") din 1 februarie 1937, a fost publicată o aşa-numită „scrisoare pastorală, emisă de Arhiepiscopul Forbes", scrisoare care printre altele susţinea: „Anumite publicaţii conţinând doctrine eretice care atacă adevărurile creştine şi care au fost răspândite prin oraşul şi districtul nostru [...] vom interzice în episcopia noastră aceste scrieri, broşuri, pamflete, reclame. Ele nu au voie să fie publicate, citite, păstrate, cumpărate sau vândute, nici nu trebuie traduse în alte limbi sau date mai departe. Ele trebuie distruse. Ca să fie clar: dorim să atragem atenţia asupra publicaţiilor aşa-numiţilor Martori ai Lui Iehova, fără a le exclude însă pe altele." Forbes se consideră

Cuprins

important, punându-se deasupra Dumnezeului Iehova şi a Domnului Isus Cristos. Martorii lui Iehova sunt singurele persoane de pe pământ care publică adevărul aşa cum este, aşa cum apare în Biblie, acesta fiind motivul pentru care Ierarhia romano-catolică încearcă să îi împiedice pe oameni să citească aceste publicaţii. Niciun preot catolic şi niciun alt oficial al ierarhiei nu are autoritatea de a distruge bunurile altcuiva, şi cu singuranţă nu are dreptul de a le interzice oamenilor să audă Cuvântul Lui Dumnezeu. Ierarhia romano-catolică ştie prea bine că ticăloşenia sistemului catolic poate fi demascată de Cuvântul Lui Dumnezeu, încercând din această cauză să îi ţină pe oameni departe de adevăr.

5. Permiteţi-le acestor clerici să ia aminte la ceea ce spun Scripturile, şi anume că ei nu sunt fiii Lui Dumnezeu şi nici reprezentanţii Săi doar pentru că ei susţin acest fapt. Mulţi dintre ei pretind a fi astfel, însă Domnul îi respinge. (Mat. 7:21-23) Catolicii creduli şi ignoranţi se vor supune cererii lui Forbes, însă toţi catolicii sinceri şi de bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, catolici care iubesc dreptatea şi detestă inechitatea, vor realiza că Forbes şi asociaţii săi sunt mincinoşi şi se vor îndepărta de această organizaţie abominabilă, găsindu-şi refugiul în organizaţia Domnului sub Isus Cristos. Oamenii dispreţuitori, aroganţi şi îndrăzneţi ai Ierarhiei – oameni precum Forbes – vor avea în viitor aceeaşi soartă a făţarnicilor Ierusalimului.

6. Întocmai cum Ieremia şi-a continuat lucrarea în ciuda tuturor împotrivirilor, aşa şi martorii Lui Iehova trebuie să continue să propovăduiască mesajul Lui Dumnezeu, indiferent de acţiunile Ierarhiei romano-catolice sau ale altor agenţi ai diavolului. Oamenilor le trebuie oferită oportunitatea de a auzi mesajul Lui Dumnezeu, cei care refuză să ia aminte urmând să îndure propria lor neascultare. Dintre toate persoanele religioase, dispreţuitoare şi arogante care au existat vreodată pe pământ, cele care fac parte din Ierarhia romano-catolică se află în primele rânduri, cu siguranţă lor aplicându-li-se cuvintele spuse de Isus: „Şerpilor, generaţie de vipere! Cum puteţi scăpa voi de pedeapsa iadului?” – Mat. 23:33.

7. La fel cum Ieremia le-a făcut cunoscute evreilor avertizarea şi admonestarea Lui Iehova, aşa şi în prezent martorii Lui Iehova trebuie să continue propovăduirea mesajului de avertizare şi mustrare a Lui Iehova, pentru ca oamenii să se poată îndepărta de idolatrie şi de venerarea idolatră a diavolului şi mulţimii sale: „Şi nu vă duceţi după alţi dumnezei să îi slujiţi, şi să îi veneraţi, şi nu Îmi stârniţi mânia prin lucrarea făcuta de mâinile voastre; iar Eu nu vă voi face niciun rău.” – Ier. 25:6.

8. Evreii făţarnici – în special liderii lor, se apropiau formal de Iehova Dumnezeul în timpul ceremoniilor religioase, însă erau lipsiţi complet de orice devotament faţă de El, inducându-i pe oameni în eroare pentru a urma o cale greşită. Ei i-au făcut pe oameni să creadă că venerarea formală era îndeajuns, motiv pentru care oamenii trebuiau să le ofere clericilor laude şi atenţii. Aşa şi în prezent, liderii Ierarhiei catolice, înveşmântaţi în mantii de dantelă, mărgele de aur şi pălării asemănătoare cu cele purtate de filisteni în onoarea zeului-peşte, se roagă

Cuprins

în faţa oamenilor obişnuiţi, săvârşind anumite forme de ceremonie sau de ritualuri iraţionale pe care ei le numesc „venerare”, în care le permit oamenilor să joace un rol, şi anume rolul de a săruta degetele sau inelele unuia din Ierarhie. Ei îi fac pe oameni să creadă că un astfel de formalism este suficient în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu, oamenii trebuind să le acorde mai marilor Ierarhiei atenţia, timpul, onorurile şi banii lor. De asemenea, ei îi învaţă pe oameni că trebuie să le acorde onoruri tuturor politicienilor care sunt într-o relaţie cu Ierarhia, spunându-le: „Heil Hitler”, „Viva Mussolini” etc. Ei îi fac pe oameni să creadă că acestea sunt stăpânirile înalte în faţa cărora trebuie să se supună pe deplin, Ierarhia fiind cea mai importantă dintre aceste stăpâniri. Ierarhia romano-catolică le spune oamenilor că dacă fac toate aceste lucruri în numele Lui Dumnezeu, I se supun Lui, fiind astfel în siguranţă. Pe lângă acestea, ei pot să facă oricât rău doresc. Clerul şi conducătorii turmei spun: „De ce ne-ar pedepsi Dumnezeu cu moartea sau cu iadul? De ce ar trimite El asupra noastră şi a naţiunii noastre o astfel de calamitate? Acest mesaj nu poate fi crezut”; astfel oamenii consideră acest mesaj ca fiind unul ciudat. Într-o încălcare flagrantă a legii Lui Dumnezeu clericii se închină în faţa imaginilor şi îi învaţă pe oameni să facă acelaşi lucru, spunându-le că asta face parte din venerare. Prin urmare, oamenilor le este indus să practice venerarea diavolului şi religia sa, ceea ce îi îndepărtează de Iehova şi de calea vieţii. Prin profeţii Săi, Iehova i-a avertizat pe evrei că trebuie să se căiască, şi anume că trebuie să renunţe la practicarea venerării diavoleşti. Aşa şi în prezent, Iehova îi avertizează pe oamenii sinceri, atât catolici cât şi de alte religii, prin mesajul pe care îl transmite prin martorii Săi credincioşi, spunându-le că trebuie să se căiască şi să părăsească acea organizaţie religioasă diavolească care defăimează numele Lui Iehova.

9. Domnul Isus Cristos se află deja în Templu de douăzeci de ani, stând pe scaunul de judecată şi trimiţându-i pe martorii credincioşi să le propovăduiască oamenilor mesajul Lui Iehova, asemeni lui Ieremia care le făcuse evreilor cunoscut Cuvântul Lui Dumnezeu. Eşecul evreilor de a auzi şi asculta, alături de faptul că au continuat să practice religia diavolului, i-a stârnit mânia Lui Iehova, Ieremia spunându-le acestora: „Însă voi nu M-aţi ascultat, spune Domnul, ci îmi stârniţi mânia prin lucrarea făcută de mâinile voastre, spre răul vostru.” – Ier. 25:7.

10. Clericii evrei i-au făcut pe locuitorii lui Iuda să creadă că pentru ei, a-l asculta pe Ieremia sau pe alţi profeţi ai Lui Dumnezeu însemna a lua aminte la cele spuse de oameni. Astfel, ei au crezut acest lucru, lăsându-se conduşi de clerici, preoţi şi de mai marii turmei care ignorau mesajul pe care Ieremia îl făcea cunoscut în numele Lui Iehova. Eşecul oamenilor de a asculta Cuvântul Lui Dumnezeu şi supunerea lor sub influenţa clerului, i-a stârnit mânia Lui Iehova, oamenii făcându-şi rău singuri. Acelaşi lucru se întâmplă şi în prezent. Mai marii clerici – cardinalii, episcopii şi preoţii – sunt plini de mândrie şi aroganţă, folosindu-se de autoritatea lor pentru a-i face pe oameni să dispreţuiască mesajul Lui Dumnezeu. Aceşti clerici ai Ierarhiei nu au niciun strop de iubire pentru oameni şi cu atât mai puţin pentru Dumnezeu. Ei îşi păzesc interesele proprii.

Cuprins

Când „fapta ciudată” a Lui Iehova va începe, religioşii care credeau că vor fi în siguranţă urmând clerul, vor exclama şi vor susţine că dacă ar fi ştiut că mesajul venea de la Domnul, atunci ei l-ar fi respectat, luând aminte la el. De asemenea, mulţi dintre aceşti religioşi vor spune ceea ce Isus a declarat: „Doamne, nu am făcut noi multe fapte minunate în Numele Tău?”, însă Isus îi va alunga. În acel moment va fi prea târziu pentru ei. Responsabilitatea se află acum pe umerii martorilor Lui Iehova şi pe cei ai oamenilor de bună-credinţă, ionadabii, care deţin mesajul adevărului şi trebuie să îl facă cunoscut oamenilor, pentru ca aceştia să aibe şansa de a-l auzi şi de a nu avea nicio scuză în ziua judecăţii lor. Acesta este motivul pentru care porunca Domnului trebuie respectată, şi anume: „Această Evanghelie a Împărăţiei trebuie propovăduită în întreaga lume ca mărturie, înainte de sfârşit”, şi înainte ca Iehova să îşi exprime mânia asupra „creştinătăţii” şi asupra celor asociaţi ei.

11. Nu există niciun motiv pentru care o persoană care află despre învăţăturile biblice să se bazeze pe om, o astfel de încredere în forţele lumeşti făcându-le rău oamenilor, după cum Dumnezeu a spus: „Nu vă încredeţi în conducători, nici în fiii omului, în care nu este niciun ajutor.” (Ps. 146:3) Toată lumea care află că Biblia reprezintă Cuvântul Lui Dumnezeu are datoria de a lua aminte la Cuvântul Său, în caz contrar urmând să îndure consecinţele. Astfel, prin voia Lui Dumnezeu, Ieremia a spus: „De aceea aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Pentru că nu Mi-aţi ascultat cuvintele”, de aceea El vă va cere socoteală. – Ier. 25:8.

12. Pentru o lungă perioadă de timp, Iehova le-a acordat evreilor oportunitatea de a auzi mesajul Său de avertizare, însă ei au refuzat să îl asculte, neluând aminte la ceea ce auziseră ei înşişi. Dacă nu ar fi fost ignoranţi din propria lor vină, Dumnezeu nu i-ar fi acuzat de nimic şi nici nu i-ar fi pedepsit. Pentru ca ei să audă acest mesaj, şi pentru a nu putea pleda necunoştinţă de cauză asupra scopului Său, Iehova i-a poruncit lui Ieremia să stea într-un loc unde să poată intra în contact cu toţi practicanţii religiei, propovăduind mesajul Său în auzul tuturor. Aşa se întâmplă în prezent şi în „creştinătate”. Timp de foarte mulţi ani Dumnezeu i-a trimis pe martorii Săi credincioşi în rândurile oamenilor, din casă în casă, pentru a le atrage atenţia asupra Cuvântului Său de avertizare. Milioane de cărţi şi alte publicaţii care explicau Biblia le-au fost oferite oamenilor. O amplă mărturie a fost făcută prin proclamări verbale, radio şi prin întâlniri publice în teatre şi diferite săli, astfel încât oamenii „creştinătăţii” nu mai pot pleda necunoştinţa de cauză, deşi clericii lor s-au opus mesajului Domnului. Foarte puţini oameni de bunăvoinţă vor lua aminte la acest mesaj, îndreptându-se spre locul de siguranţă, fiind binecuvântaţi astfel de Dumnezeu. Cei mai mulţi oameni vor continua însă să urmeze conducerea clerului ipocrit, după cum Iehova a spus prin profetul Său: „aceşti clerici predică minciuni, iar oamenilor Mei le place aşa.” Orice persoană care se gândeşte în mod serios şi raţional îşi dă seama că aceasta este situaţia în care „creştinătatea” şi adepţii ei se află în prezent. O mulţime de oameni care

Cuprins

pretind a fi creştini şi-au întors pe deplin sufletele de la Dumnezeu înspre venerarea diavolului.

13. Evreii au refuzat să ia aminte la mesajul Lui Dumnezeu, sosind astfel momentul în care acest mesaj trebuia propovăduit în auzul tuturor. Astfel, Dumnezeu i-a poruncit lui Ieremia să îi avertizeze pe toţi oamenii asupra a ceea ce li se va întâmpla pentru că nu au ascultat cuvintele Sale: „Iată, Eu voi trimite şi voi lua toate popoarele nordului, spune Domnul, şi pe Nebucadneţar împăratul Babilonului, slujitorul meu, şi le voi aduce împotriva acestei ţări, împotriva locuitorilor ei şi împotriva tuturor popoarelor învecinate, pentru a le distruge cu desăvârşire, făcând din ele un motiv de uimire, şi de oftare, un pustiu continuu." – Ier. 25:9.

14. Permiteţi-le tuturor să observe că avertismentul final nu a fost mesajul vreunui om, ci, după cum este scris: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor [Dumnezeul bătăliei] [...] Iată, Eu voi lua şi trimite toate popoarele". Cum şi pe cine a trimis Dumnezeu iniţial pentru a îndeplini avertismentul Său? Se poate ca profeţia lui Ieremia să îi fi fost făcută cunoscută lui Nebucadneţar de unii agenţi. Însă chiar şi aşa, nu aceea a fost puterea determinantă care l-a făcut pe împăratul Babilonului să acţioneze. Dumnezeu i-a trimis pe îngerii Săi sfinţi să îi inoculeze lui Nebucadneţar, pe care El îl alesese drept executorul Ierusalimului, ideea şi determinarea de a porni un război împotriva acelui oraş. Întrebarea din mintea lui Nebucadneţar era următoarea: „Oare ar trebui să pornim prima dată războiul împotriva lui Amon şi popoarelor necredincioase aliate lui, sau ar trebui să mergem întâi în Ierusalim şi să îl atacăm?" Nebucadneţar era pe placul diavolului şi îngerilor săi pentru că el îi venera, căutând sfatul diavolului pentru a-l ajuta să ia o decizie. Fără nicio îndoială, Iehova Şi-a exercitat controlul suprem asupra lui Nebucadneţar, prin intermediul îngerilor Săi, făcându-l să meargă întâi în Ierusalim pentru a-l ataca. (Ezec. 21:19-23) Astfel, prin acest tablou profetic, Iehova arată scopul Său de a distruge întâi „creştinătatea" şi ulterior tot ceea ce a mai rămas din organizaţia lui Satan. Din această cauză El îl va trimite pe Executorul Său, Isus Cristos, împotriva „creştinătăţii". Iehova a fost cel care a abătut dezastrul asupra Ierusalimului, şi tot Iehova, prin Isus Cristos, va aduce distrugerea „creştinătăţii", înfăţişată în trecut de Ierusalim. În trecere, putem lua aminte aici că dacă Iehova şi-a exercitat puterea prin îngerii Săi pentru a-i inocula unui necredincios să se comporte într-un anumit fel, El poate cu siguranţă să pună în gândul slujitorilor Săi calea pe care El îşi doreşte ca ei să o urmeze. Dumnezeu dirijează calea oamenilor Săi care Îl recunosc. – Prov. 3:5,6.

15. Iehova a declarat că va lua „toate popoarele nordului" şi le va aduce împotriva Ierusalimului. Nebucadneţar a adus „popoarele nordului" în armata sa, fie supunându-le sau recrutându-le, fie câştigându-le de partea lui. Dumnezeu i-a oferit lui Ieremia o viziune asupra a ceea ce avea să urmeze, explicându-i scopul Său; aşa şi în prezent, martorii Lui Iehova ştiu ce se va întâmpla din ceea ce Dumnezeu le-a spus prin Cuvântul Lui. „Popoarele nordului" reprezentau oştirile Cerurilor, şi anume toţi cei care Îl vor urma pe Isus Cristos în marea bătălie.

Cuprins

(Apoc. 19:14) Avându-l pe Isus Cristos drept Conducător, ei vor rosti judecata Lui Dumnezeu şi le vor inocula elementelor politice, dar şi altor elemente lumeşti ale organizaţiei lui Satan, ca la momentul hotărât de Dumnezeu să lupte împotriva religioşilor.

16. Iehova a declarat că îl va aduce pe Nebucadneţar, [noul] împărat al Babilonului, „slujitorul" Său, alături de armata sa, împotriva Ierusalimului. Reţineţi că Iehova nu l-a numit pe Nebucadneţar „adoratorul Meu", deoarece Nebucadneţar îl venera pe diavol, ci „slujitorul Meu", Nebucadneţar simbolizându-L pe marele Slujitor al Domnului, Isus Cristos. Numele „Nebucadneţar" înseamnă „Nebo este apărătorul", acest nume aplicându-se astfel Domnului Isus Cristos, marele Profet care este apărătorul şi salvatorul oamenilor. (Vezi cartea „Vindicare", volumul II, pg. 129) Nebucadneţar îl simboliza pe Cel Ales, despre care Iehova a spus: „Iată slujitorul Meu, pe care Eu îl sprijin." (Isa. 42:1) El este cel căruia „popoarele" care supravieţuiesc trebuie să I se supună, sperând la protecţie şi salvare. (Mat. 12:18-21) Declaraţia Lui Iehova a fost: (1) „Eu [...] le voi aduce împotriva acestei ţări" – şi anume împotriva Ierusalimului modern, adică împotriva „creştinătăţii", a clerului şi a „conducătorilor turmei", acest sistem religios urmând să fie distrus în totalitate, deoarece este un sistem diavolesc şi abominabil în ochii Celui Preaînalt; iar apoi: (2) „împotriva tuturor popoarelor învecinate, pentru a le distruge" – şi anume împotriva tuturor popoarelor enumerate în profeţia lui Ieremia în 25:18-26. Toate acestea reprezintă tabloul profetic al organizaţiilor vizibile ale lui Satan, atât din interiorul „creştinătăţii" cât şi din afara sa. În îndeplinirea la scară redusă a acestei profeţii, oraşele Ierusalim şi Iuda au fost distruse, fiind reconstruite şaptezeci de ani mai târziu. Prin urmare, următoarele cuvinte ale profeţiei: „le [voi] distruge cu desăvârşire, făcând din ele un motiv de uimire [pentru oamenii care le privesc], şi de oftare [pentru oamenii care trec pe lângă ele], un pustiu continuu", trebuie să se refere şi să se aplice „creştinătăţii" care urmează să fie distrusă pe deplin. Sistemul religios al diavolului va cădea la începutul „faptei ciudate" a Lui Iehova, urmând să nu se mai poată ridica niciodată, după cum Domnul a hotărât.

17. Fără nicio îndoială locuitorii Ierusalimului se mândreau cu faptul că ei erau aleşii Lui Dumnezeu pe pământ, lăsându-se pradă veseliei şi bucuriei. Iehova le-a spus că sfârşitul acestei veselii este aproape: „Ba mai mult, Eu le voi lua strigătele de veselie, şi strigătele de bucurie, cântecul mirelui, şi cântecul miresei, sunetul pietrelor de moară, şi văpaia lumânării." (Ier. 25:10) Odată ce au trecut de la poruncile Lui Iehova la religia diavolului, evreii au început să facă turte în onoarea „împărătesei cerurilor" – organizaţia diavolului, sunetul pietrelor lor de moară trebuind să înceteze. Torţele şi lumânările aprinse în locurile lor de veselie se vor stinge, ei rămânând pe deplin în întuneric. Strigătele de bucurie vor înceta şi ele, asemeni nunţilor, serbărilor şi celebrărilor nocturne care aveau loc în templu. Iehova prevesteşte astfel ceea ce se va abate în scurt timp asupra „creştinătăţii" în momentul în care El îşi va începe „fapta Sa ciudată", lumânările aprinse în lăcaşurile Ierarhiei romano-catolice urmând să se stingă. Nu se vor mai înfăptui

Cuprins

nici procesiuni conduse de oameni îmbrăcaţi în mantii sau robe de dantelă, a căror trene sunt ţinute de băieţei. Nu se vor mai auzi nici saluturi precum „Heil” pentru dictatorii organizaţiei romano-catolice, nici pentru susţinătorii ei politici ori de alt fel.

18. Atunci când „fapta Sa ciudată” va începe, lucrarea martorilor credincioşi ai Lui Iehova va fi deja săvârşită în toată „creştinătatea”. Încă de la moartea Lui Isus, martorii au păstrat lumina lumii, lăsând-o să strălucească în faţa oamenilor, spre slăvirea şi bucuria Lui Iehova. Adepţii credincioşi ai Lui Isus Cristos ştiu ceea ce urmează să se întâmple, Iehova ducându-şi cu siguranţă scopul la bun sfârşit. Faptul că ei sunt reasiguraţi acum le oferă putere iar laudele lor sunt pentru Iehova Dumnezeul, în ciuda împotrivirii răutăcioase, ei ştiind că victoria este aproape.

19. Este interesant de observat aici un comentariu făcut de un scriitor evreu în ceea ce priveşte profeţia lui Ieremia, în special în privinţa îndeplinirii sale la scară redusă: „Călătorii pot remarca faptul că în Est, pe tot parcursul dimineţii, se aud zgomotele morilor care deseori îi trezesc pe oameni, ele măcinând necesarul de consum pentru ziua respectivă. În cazul în care zgomotul morii nu este auzit dis-de-dimineaţa, şi nici lumina lumânărilor nu este văzută seara, acolo trebuie să fie o adevărată pustietate.” – Leeser, notă de subsol.

20. Marii conducători ai Ierarhiei îşi trimit zilnic „păsările negre” pentru a aduna bani, iar ei macină necesarul pentru acea zi şi aprind lumânări. Însă ziua în care vizitele femeilor sărace şi amăgite la birouri şi fabrici vor înceta, şi ziua în care lumânările Ierarhiei vor fi stinse, va marca dezolarea completă a religioşilor „creştinătăţii”. Acea zi este aproape.

21. Vor exista unele persoane care vor supravieţui Armaghedonului, după cum Iehova a declarat, iar acestora „creştinătatea” li se va părea o pustietate: „Şi toată ţara aceasta va fi o pustietate, şi o uimire [un motiv de uimire]; şi toate aceste popoare îl vor sluji pe împăratul Babilonului timp de şaptezeci de ani.” (Ier. 25:11) Prin aceste mijloace Iehova va arăta cât de aspră este judecata Sa atunci când este executată împotriva tuturor duşmanilor Săi, iar toţi cei care vor supravieţui vor şti că El este Dumnezeul Suprem care nu poate fi acuzat de impunitate.

22. Iuda şi Ierusalimul au avut primele de suferit, însă Dumnezeu a spus clar că nu numai ele, ci şi popoarele învecinate vor avea de îndurat pedeapsa Sa. Acest fapt arată că nu doar „creştinătatea” va fi distrusă la începutul Armaghedonului, mânia Lui Dumnezeu urmând să se extindă asupra tuturor naţiunilor pământului. Profetul Domnului spune: „aceste popoare îl vor sluji pe împăratul Babilonului timp de şaptezeci de ani”, acela fiind simbolul „întregii lor vieţi”. „Anii vieţi noastre sunt şaptezeci.” (Ps. 90:10) Amintiţi-vă ce i-a poruncit Iehova lui Ieremia sa spună: „Iar acum am dat toate aceste pământuri în mâna lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, slujitorul Meu; i-am dat chiar şi fiarele pământului ca să îi fie supuse. Şi toate neamurile îl vor sluji, şi pe fiul său, şi pe fiul fiului său, până când va veni însăşi vremea ţării lui, iar atunci multe popoare şi împăraţi măreţi se vor servi din el.” – Ier. 27:6,7.

Cuprins

23. Cei „şaptezeci de ani” menţionaţi aici în Scripturi simbolizează în mod profetic eternitatea. Toţi cei care vor supravieţui Armaghedonului trebuie să Îl slujească pe Împăratul Isus Cristos, simbolizat în drama profetică de către Nebucadneţar. Oamenii de bunăvoie, formând „multe popoare”, provin din toate naţiunile, neamurile, rasele şi limbile, ei trebuind să Îl slujească pe Iehova şi pe Împăratul Său pentru totdeauna: „M-am uitat în viziunile mele nocturne, şi iată, unul ca Fiul omului a venit odată cu norii cerurilor, şi a venit la Cel Îmbătrânit de zile, şi ei l-au adus înaintea Sa. Şi acolo i s-a dat lui stăpânire, glorie şi o împărăţie, pentru ca toate popoarele, neamurile şi limbile să îl slujească; stăpânirea sa este o stăpânire veşnică care nu va dispărea, iar Împărăţia sa nu va fi distrusă niciodată.” – Dan. 7:13,14.

24. Distrugerea „creştinătăţii” înseamnă distrugerea tuturor naţiunilor atât dinăuntrul cât şi dinafara sa, această distrugere reprezentând o justificare a Numelui şi Împărăţiei Lui Iehova. Acestea sunt „uneltele mâniei” sortite nimicirii asupra cărora Iehova îşi va revărsa puterea în momentul Armaghedonului; „fapta Sa ciudată” va fi săvârşită de Împăratul Isus Cristos. Nici „creştinătatea”, nici restul naţiunilor păcătoase nu se vor mai putea redresa vreodată. Această situaţie a fost prevestită de faptul că la sfârşitul celor şaptezeci de ani, nici Iuda, nici Ierusalimul nu şi-au recâştigat independenţa, fiind supuse Medo-Persiei care răsturnase Babilonul, şi ai cărei împăraţi, Darius şi Cirus îi simbolizau pe Iehova Dumnezeul şi pe Isus Cristos.

Situaţia pe scară largă

25. Distrugerea definitivă a „creştinătăţii” şi a tuturor părţilor organizaţiei lui Satan reiese din limbajul folosit în versetele 12-14 ale acestei profeţii. Aici apare o nouă situaţie, prezentată la scară largă faţă de ceea ce am studiat până în acest punct. „Şi aşa se va întâmpla, când cei şaptezeci de ani se vor împlini, Eu îl voi pedepsi pe împăratul Babilonului, şi pe acel popor, spune Domnul, pentru nedreptatea lor, voi pedepsi şi ţara haldeilor, şi le voi face un pustiu continuu.” – Ier. 25:12.

26. La sfârşitul celor şaptezeci de ani, Ierusalimul a ieşit din joc, apărând un nou tablou profetic, sau o nouă dramă profetică. Nebucadneţar a fost succedat la tron de către Belşaţar. Acesta nu a fost folosit ca slujitor al Lui Iehova, ci dimpotrivă, el a utilizat în mod greşit uneltele Domnului, blamând numele Lui Iehova. Babilonul a fost atunci „cântărit în balanţă şi [...] găsit uşor.” (Dan. 5:27) Din acel moment Babilonul a reprezentat în mod exclusiv doar organizaţia diavolului, împăratul Belşaţar, conducătorul, fiind simbolul lui Satan. Sfârşitul celor şaptezeci de ani a înfăţişat apogeul Armaghedonului. Acest lucru nu înseamnă că bătălia Atotputernicului Dumnezeu va dura timp de şaptezeci de ani, ci simbolizează mai degrabă că Armaghedonul va veni şi se va sfârşi odată cu distrugerea tuturor părţilor vizibile ale organizaţiei lui Satan aflate în prezent pe pământ. Dar ce va urma? Mânia Lui Dumnezeu va fi revărsată apoi asupra tuturor părţilor nevăzute ale organizaţiei lui Satan, inclusiv asupra lui Satan însuşi.

Cuprins

Profetul Domnului spune: „Eu îl voi pedepsi pe împăratul Babilonului, şi pe acel popor [hoardele diavolului, invizibile acum oamenilor].” Belşaţar, împăratul Babilonului, reprezentantul diavolului, este numit în această profeţie drept „împăratul Şeşacului”. Diavolul este adevăratul împărat al Babilonului. (Dan. 2:37,38) În acest punct al profeţiei lui Ieremia, „acel popor” este acelaşi cu cel descris de profetul Ezechiel ca fiind „Gog din ţinutul lui Magog”. (Ezec. 38:2,3; Vezi cartea „Vindicare”, vol. II, pg. 311) Ei vor fi pedepsiţi pentru „nedreptatea lor”, ceea ce arată că împăratul şi naţiunea Babilonului erau de partea diavolului şi a forţelor sale nevăzute. Acea hoardă păcătoasă trebuie şi va fi distrusă şi pedepsită prin puterea marelui Cuceritor. După ce Isus Cristos l-a alungat pe Satan alături de oştirea sa de îngeri, din Ceruri pe pământ (Apoc. 12:9), în jurul anului 1914, aceştia au fost puşi sub picioarele Lui Isus Cristos. În momentul Armaghedonului, marea bătălie a Atotputernicului Dumnezeu, Isus Cristos şi oştirile Sale cereşti vor călca în picioare elementele văzute şi nevăzute ale organizaţiei lui Satan, aceasta transformându-se într-o pustietate totală. „Dumnezeul păcii îl va zdrobi curând pe Satan sub picioarele voastre.” (Rom. 16:20) „Iar El a pus mâna pe balaur, pe acel bătrân şarpe, care este diavolul şi Satan, şi l-a legat timp de o mie de ani, şi l-a aruncat în groapa fără de sfârşit, pecetluind intrarea, pentru ca el să nu mai amăgească popoarele, până când se vor împlini cei o mie de ani; iar după aceasta el trebuie eliberat pentru puţină vreme.” (Apoc. 20:2,3) Organizaţia diavolului nu se va mai putea reface niciodată deoarece în momentul în care Satan va fi „eliberat pentru puţină vreme”, va fi anihilat definitiv. – Apoc. 20:7,10.

27. Iehova subliniază scopul Său de a distruge organizaţia lui Satan astfel încât nicio făptură să nu se îndoiască de această distrugere: „Şi eu voi abate asupra acelui ţinut toate cuvintele Mele pe care Eu le-am declarat împotriva lui, toate lucrurile care sunt scrise în această carte, pe care Ieremia a prorocit-o împotriva tuturor popoarelor.” (Ier. 25:13) Ceea ce a fost „scris în această carte”, după cum Ieremia a prorocit, au fost întâmplările înregistrate în capitolele cincizeci şi cincizeci şi unu ale profeţiei, acestea venind în sprijinul profeţiei făcută de Isaia cu aproximativ o sută de ani în urmă (capitolele treisprezece, douăzeci şi unu şi patruzeci şi şapte). Iehova a declarat din timp că Numele şi Cuvântul Său vor fi justificate la momentul hotărât de El; poate că oamenilor această perioadă de timp li se va părea una îndelungată, însă cu siguranţă ea va sosi la momentul potrivit. Iehova i-a oferit lui Satan oportunitatea deplină pentru a dovedi că poate câştiga provocarea făcută, punându-i la dispoziţie foarte mult timp.

28. Profetului Ieremia i-a fost poruncit să prorocească împotriva „tuturor popoarelor”, iar el a făcut întocmai, împotriva tuturor părţilor văzute ale organizaţiei lui Satan. Iehova i-a dat lui Ieremia următoarea poruncă specifică: „Eu te-am făcut proroc peste neamuri. Iată, te pun astăzi peste neamuri şi împăraţii, ca să îndepărtezi şi să înlături, să distrugi şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti.” (Ier. 1:5,10) Acea sarcină dată lui Ieremia prevestea sarcina pe care Iehova i-a dat-o Lui Isus Cristos, care o va îndeplini în totalitate. Toţi cei care Îi sunt credincioşi,

Cuprins

inclusiv rămăşiţa, vor juca un rol în această sarcină, rolul lor fiind acela de a declara „judecata scrisă” înainte de a fi executaţi.

29. Timp de mai mult de 6.000 de ani, Iehova i-a permis lui Satan să îşi desfăşoare răutatea, însă se apropie momentul în care Satan şi organizaţia sa vor fi distruse definitiv. Oştirile Cerurilor, conduse de Isus Cristos în marea bătălie a Armaghedonului, vor justifica Numele Lui Iehova. Va exista o mare oştire de luptători care nu va da înapoi şi care nu va cunoaşte înfrângerea. În ceea ce priveşte această mare oştire este scris: „Iar numărul oştirii de călăreţi era de două miriade de miriade: şi eu am auzit numărul lor.” (Apoc. 9:16) „Carele Lui Dumnezeu sunt douăzeci de mii, chiar mii şi mii; iar Domnul este printre ele, ca în Sinai, în sanctuar.” – Ps. 68:17.

30. Pustiirea Ierusalimului prevestea începutul Armaghedonului, iar ceea ce a urmat este descris de cuvintele profetului Ieremia. „Iar atunci multe popoare şi împăraţi măreţi se vor servi din el [din Babilon şi din ţinutul haldeilor], de asemenea, Eu îi voi răsplăti după faptele lor, şi după lucrările săvârşite de propriile lor mâini.” (Ier. 25:14) „Împăraţii măreţi” sunt Iehova, Împăratul Eternităţii (Ier. 10:10) şi Isus Cristos, „Împăratul împăraţilor, şi Domnul domnilor”. (Apoc. 19:16) Aceşti Împăraţi măreţi au fost prevestiţi de Darius şi Cirus în momentul divizării şi căderii imperiului Babilonian. (Dan. 5:28) Împăraţii se vor „servi din el [din ţinutul haldeilor]”, prin îndepărtarea şi distrugerea sa definitivă, justificând astfel Numele şi Cuvântul Lui Iehova şi îndeplinind tot ceea ce a fost prevestit împotriva haldeilor, adică împotriva adepţilor organizaţiei lui Satan. Răutăţile acestui păcătos şi ale hoardelor sale au atins limita maximă, iar Domnul Dumnezeu spune: „Eu îi voi răsplăti după faptele lor, şi după lucrările săvârşite de propriile lor mâini.” Satan şi îngerii săi păcătoşi se folosesc acum de Ierarhia romano-catolică şi de alţi fanatici religioşi pentru a comite fapte de o răutate de nedescris, fapte îndreptate în special împotriva celor care Îl slujesc pe Iehova. Ierarhia, fiind instrumentul principal al diavolului pe pământ, este folosită pentru a defăima numele Lui Dumnezeu prin practicarea unei mari ipocrizii, prin amăgirea oamenilor şi prin persecutarea persoanelor care Îl slujesc pe Iehova Dumnezeul. În ceea ce priveşte această organizaţie diavolească, prin intermediul profetului Său, Dumnezeu spune: „Dar acum le voi răsplăti Babilonului şi tuturor locuitorilor din Haldea, pentru tot răul pe care ei l-au făcut Sionului [organizaţia Lui Dumnezeu, condusă de Isus Cristos], sub ochii voştri, spune Domnul.” – Ier. 51:24.

31. Încă de pe vremea lui Abel şi până în prezent, slujitorii credincioşi ai Atotputernicului Dumnezeu au fost ucişi în mod nedrept de către Satan şi îngerii săi. În prezent, aceste crime atroce, crude şi maliţioase au loc în ţări precum Germania, iar în ceea ce îi priveşte pe cei care încearcă să îi distrugă pe slujitorii credincioşi ai Lui Iehova, profetul Ieremia spune: „Aşa cum din cauza Babilonului au căzut cei ucişi din Israel, aşa vor cădea şi în Babilon cei ucişi de pe întregul pământ.” – Ier. 51:49.

32. Zilele păcătoasei persecuţii în care Ierarhia romano-catolică defăimează Numele Lui Dumnezeu se apropie de sfârşit. Iehova va avea grijă ca Satan şi toţi

Cuprins

agenţii săi, în special Ierarhia, să plătească pentru toate greşelile lor: „Răsplătiţi-o după cum şi ea v-a răsplătit, şi întoarceţi-i de două ori faptele ei; iar cupa [cupa amărăciunii] pe care ea a umplut-o, umpleţi-i-o ei dublu. Pe cât de mult s-a preamărit pe sine, şi pe cât s-a desfătat, pe atâta chin şi durere să îi daţi; pentru că ea şi-a spus în gând: Eu sunt o împărătească, nu sunt o văduvă, şi nu voi cunoaşte durerea." – Apoc. 18:6,7.

33. În prezent, bătrâna „desfrânată", şi anume Ierarhia romano-catolică, se descrie ca fiind o împărătească, cântând cântecul prostituatei. (Isa. 23:15-17) Lăsaţi-i acum pe oamenii ei mândri să ştie că motivul bucuriei lor este unul de scurtă durată, Domnul urmând să îi răsplătească după cum merită. Cu siguranţă că Ierarhia are anumiţi oameni care citesc ceea ce este publicat aici, pentru a fi la curent cu ceea ce se întâmplă. Nu le permiteţi să încerce să se scuze, spunând: „Acestea sunt vorbele unor făpturi lumeşti." Toate aceste citate provin din Cuvântul Lui Dumnezeu, El declarându-şi Scopul şi urmând să îl îndeplinească cu siguranţă.

34. Mezii şi perşii au devastat zidurile cetăţii imperiului lui Belşaţar în timpul nopţii. „În acea noapte Belşaţar, împăratul Haldeei, a fost ucis. Iar Darius Medul a preluat imperiul, fiind în vârstă de şaizeci şi doi de ani." (Dan. 5:30,31) Diavolul operează de foarte multă vreme prin intermediul religioşilor, în special prin intermediul Ierarhiei romano-catolice, pentru a-i ţine pe oameni în întuneric, în ignoranţă faţă de promisiunile Lui Dumnezeu. Acum a sosit vremea ca „întunericul să acopere pământul, şi bezna adâncă popoarele", după cum spune profetul Lui Dumnezeu. (Isa. 60:2) Această beznă este rezultatul faptelor lui Satan care a operat pe pământ prin agenţii săi păcătoşi, şi anume prin religioşii conduşi de Ierarhia romano-catolică. Femeia păcătoasă a lui Satan, bătrâna „prostituată" le cântă acum conducătorilor politici ai lumii, pentru a-i adormi şi pentru a le întoarce atenţia de la Dumnezeu, acesta fiind efectul şi asupra tuturor celor care sprijină şi iau aminte la ceea ce spune Ierarhia romano-catolică. Totuşi, cântecul prostituatei va înceta în curând, iar Ierarhia romano-catolică şi suporterii ei îşi vor găsi sfârşitul. Această va avea loc într-o perioadă întunecată, perioadă în care Isus Cristos, marele Împărat prevestit de Darius şi Cirus, va zdrobi întreaga organizaţie a lui Satan, asemeni haldeilor care fuseseră distruşi. Căderea Babilonului în timpul domniei lui Belşaţar prevesteşte ceea ce urmează să se întâmple cât de curând.

35. În timp ce adepţii credincioşi ai Lui Isus Cristos aflaţi în prezent pe pământ continuă să sufere nedreptăţi din ce în ce mai mari şi atacuri nemiloase din partea reprezentanţilor religioşi ai diavolului, Iehova le dezvăluie lor, martorilor Săi, înţelesul profeţiilor Sale, arătându-le că El s-a gândit la ei, făcând ca acele profeţii să fie consemnate pentru a le servi martorilor din prezent drept mângâiere şi speranţă. Prin urmare, permiteţi-le tuturor persoanelor care Îl iubesc pe Domnul Dumnezeu Iehova şi pe Împăratul Său, Isus Cristos, să fie curajoşi şi fericiţi că joacă un rol în toate acestea, urmând ca alături de Cristos să se bucure în momentul răzbunării numelui Lui Iehova. – Col. 1:24.

Cuprins

Lucrarea celor credincioşi

36. O ilustrare a cuvintelor este acum desenată de Domnul, conturând profetic lucrarea pe care slujitorii credincioşi ai Lui Iehova trebuie să o săvârşească pe pământ. Isus Cristos este „cel credincios şi adevărat", iar cei care Îl urmează până la moarte sunt oamenii descrişi în acest tablou al cuvintelor. Domnul Iehova le oferă adevărul Său tuturor persoanelor care Îi sunt devotate. El nu face acest lucru doar pentru ca cei care deţin adevărul să îl deţină spre satisfacţia lor, ci pentru ca ei să înţeleagă care sunt responsabilităţile şi obligaţiile lor, şi ce misiune trebuie să îndeplinească. În prezent există persoane care cred că Îl urmează pe Isus Cristos, dar care după spusele apostolului: „nu învaţă niciodată, şi nu sunt capabile să afle şi să înţeleagă adevărul." (2. Tim. 3:7) Aceste persoane nu pot înţelege profeţia lui Ieremia şi nici ceea ce este scris aici despre ea, continuând să se certe şi să pună întrebări despre lucruri care persoanelor care Îl iubesc pe Dumnezeu le-au fost lămurite cu mult timp în urmă. Cei care Îl iubesc pe Domnul apreciază dezvăluirea profeţiei, înţelegând care este datoria lor pe care şi-o vor asuma cu bucurie. La scurt timp după 1918 Iehova a început să le facă cunoscut slujitorilor Săi semnificaţia unelor dintre profeţiile Sale. Cei credincioşi şi-au dat seama că atunci când Domnul Isus a venit la Templul Lui Iehova, nu a venit la o clădire făcută de mâinile oamenilor, ci a venit asupra adunării tuturor persoanelor care Îi sunt devotate cu adevărat Lui Dumnezeu şi supuse Lui Isus Cristos. Ei au văzut dovada scripturală copleşitoare că reînvierea celor credincioşi, care au murit în credinţă, trebuie să înceapă la scurt timp după 1918; ei au văzut că Isus Cristos, care a fost întronat şi trimis să conducă, l-a alungat pe Satan şi pe îngerii săi din Ceruri, trimiţându-i pe pământ; apoi ei au înţeles că există două mari organizaţii care se află în opoziţie, şi anume organizaţia lui Satan şi organizaţia Lui Iehova. Încă din momentul în care Dumnezeu le-a dezvăluit lor profeţiile Sale, aceşti credincioşi s-au hrănit cu bucurie din „hrana la momentul potrivit", oferită lor, sarcina şi datoria lor fiind clarificate. Ei văd acum distincţia clară dintre religie şi creştinism; îşi dau seama că religia este frauduloasă, că îşi are originea în diavol fiind practicată de toţi cei amăgiţi de el; ei observă cum „creştinătatea" s-a transformat într-o puternică organizaţie a diavolului, organizaţie care îi ţine pe oameni în ignoranţă faţă de promisiunile Lui Dumnezeu. Cei credincioşi au o dorinţă profundă de a şti care este datoria pe care trebuie să o îndeplinească, ducând-o la bun sfârşit graţie bunăvoinţei Domnului. Pe de cealaltă parte, cei lipsiţi de entuziasm încă mai meditează la ceea ce au aflat cu mulţi ani în urmă. Ei se credeau măreţi şi înţelepţi – din această cauză ei continuă să dezbată atât problema sosirii Domnului la Templul Său, cât şi pe cea a reînvierii sfinţilor. Ei au rămas atât de mult în urmă încât nu mai pot vedea scopul Lui Dumnezeu. Cei care Îi sunt devotaţi Domnului sunt interesaţi de ceea ce El îşi doreşte ca ei să facă. Care este atunci datoria rămăşiţei şi a tuturor celor asociaţi cu ei în slujirea Dumnezeului Iehova?

Cuprins

Darea potirului mai departe

37. În drama profetică Ieremia i-a simbolizat pe toţi cei care Îi sunt devotaţi Lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. Ceea ce Iehova i-a poruncit lui Ieremia să facă este acelaşi lucru pe care martorii Săi trebuie să îl îndeplinească în prezent. Permiteţi-le acum tuturor martorilor Lui Iehova să se gândească şi să ia aminte la porunca dată de Iehova lui Ieremia, în acest moment al dramei profetice: „Căci aşa îmi vorbeşte Domnul Dumnezeul Israelului: Ia acest potir a vinului mâniei din mâna Mea, şi dă-o să o bea tuturor popoarelor la care Eu te trimit." – Ier. 25:15.

38. Acest lucru nu înseamnă că cei care Îl slujesc pe Iehova trebuie să ia un potir de vin şi să o ducă cuiva să o bea. Potirul de vin pe care Ieremia trebuia să o ia este un simbol a ceea ce Dumnezeu le va da oamenilor. Ieremia a jucat un rol în această dramă profetică asemeni apostolului Ioan care a luat o cărticică din mână îngerului şi a mâncat-o, găsind-o dulce pentru gustul său, însă amară pentru stomac. (Apoc. 10:8-11) Ezechiel a jucat şi el un rol în profeţiile Lui Dumnezeu. (Vedeţi Ezechiel 2:9,10; 3:1-4) În viziunea lui Ieremia acest potir conţinea „vinul mâniei", deci nu un vin adevărat, ci mânia Dumnezeului Iehova împotriva tuturor duşmanilor Săi. Potirul era un vas care păstra o poţiune, prin urmare ea simbolizează mijloacele pe care Iehova le foloseşte în prezent pentru a le da tuturor să bea „vinul mâniei". Astfel, potirul reprezintă (1) martorii credincioşi ai Lui Iehova, sub conducerea Lui Isus Cristos, care sunt trimişi să poarte mărturie tuturor naţiunilor, inclusiv „creştinătăţii"; şi (2) pe Isus Cristos, marele Vas, măreţul Executant, şi pe toţi îngerii Săi sfinţi care Îi sunt alături în îndeplinirea judecăţii Lui Iehova.

39. Potirul conţinea „vinul mâniei"; astfel, conţinutul ei reprezintă (1) mesajul judecăţii Lui Iehova propovăduit de Isus Cristos, conducătorul organizaţiei Sale la Templu, organizaţie condusă prin martorii Săi credincioşi; acest mesaj le-a fost dictat profeţilor care l-au făcut cunoscut, prevestind astfel revărsarea mâniei Lui Dumnezeu în momentul Armaghedonului; şi (2) execuţia în sine a judecăţii Lui Dumnezeu, săvârşită de Isus Cristos şi de forţele Sale cereşti împotriva organizaţiei lui Satan. Acest mesaj este propovăduit acum de către martorii Lui Iehova, aflându-se în „potir" luat din „mâna Sa". Prin urmare, „potirul" îi simbolizează pe slujitorii Lui Iehova. În realitate, „mâna" Lui Dumnezeu este cea care le dă cupa de băut tuturor celor care trebuie să bea din ea. Astfel, conţinutul „potirului" este dat lor, prima dată de către martorii Lui Iehova, şi ulterior de către Executantul Său, Isus Cristos.

40. Porunca este una clară şi zdrobitoare: „dă-o să o bea tuturor popoarelor la care Eu te trimit." De ce tuturor? Pentru că toate naţiunile lumii şi toată gloria lor sunt revendicate de Satan şi fac parte din organizaţia sa, aceste elemente fiind duşmanii Lui Dumnezeu, pe care El îi va găsi şi distruge. „Mâna ta îi va găsi pe toţi duşmanii tăi; mâna ta dreaptă îi va găsi pe cei care te urăsc." – Ps. 21:8.

41. Reţineţi acest lucru: martorilor Lui Iehova, simbolizaţi de Ieremia, nu le este permis acum să treacă cu vederea sau să scuze nicio naţiune. Datoria martorilor este de a declara mesajul Atotputernicului Dumneze aşa cum el este

Cuprins

scris. Religioşii „creştinătăţii” sunt uimiţi şi jigniţi de faptul că martorii Lui Iehova nu clasifică doar o religie, sau doar un sistem religios ca fiind diavolesc, dezonorându-L pe Dumnezeu, ci clasifică astfel toate religiile. Martorii Lui Iehova trebuie să poarte acest mesaj şi să îl facă cunoscut indiferent de ceea ce are de spus orice organizaţie. Toate aceste organizaţii se apropie formal de Dumnezeu, însă devotamentul lor spiritual nu este pentru El sau pentru Împărăţia Sa. Aceste organizaţii fac parte din această lume, deci fac parte din organizaţia lui Satan, folosită pentru a dezonora şi defăima Numele Dumnezeului Iehova. Din cauză că mesajul Dumnezeului Iehova este propovăduit în mod public, religioşii strigă: „martorii Lui Iehova susţin că toate religiile sunt greşite, cu excepţia religiei lor”; însă martorii Lui Iehova nu au nicio religie, ei bazându-se doar pe Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, aşa cum reiese el din Scripturi – cuvânt care spune clar că religia este a diavolului, scopul ei fiind acela de a anula Cuvântul Domnului. Liderii religioşi, dar în special Ierarhia romano-catolică, îi numesc pe martorii Lui Iehova îngâmfaţi, religioşi şi perturbatori ai păcii. Însă martorii Lui Iehova nu proclamă decât mesajul Sau, fără a-şi asuma vreun credit personal. Este imposibil ca martorii Lui Iehova să îi facă pe adepţii „creştinătăţii” să bea conţinutul potirului, însă ei îi fac cunoscut acesteia mesajul şi scopul Lui Dumnezeu. Ieremia nu a putut face ca „toate popoarele [...] să bea”, dar le-a dat lor potirul şi conţinutul ei. La fel se întâmplă şi în ziua de astăzi. Martorii Lui Iehova aduc în atenţia tuturor popoarelor şi naţiunilor mesajul Lui Dumnezeu, însă El va fi cel care le va obliga să bea din potirul mâniei Sale. Datoria martorilor Lui Iehova din prezent este una clară şi în conformitate cu porunca dată lor de Isus Cristos: „Şi această Evanghelie a Împărăţiei trebuie propovăduită în întreaga lume drept mărturie pentru toate naţiunile; iar apoi va urma sfârşitul.” – Mat. 24:14.

42. Marele Profet al Lui Iehova, Isus Cristos, rosteşte această poruncă prin autoritatea oferită Lui de către Atotputernicul Dumnezeu, fiind scris că asupra tuturor persoanelor care nu Îl ascultă pe profetul Său se va abate distrugerea. (Fapt. 3:23) Prin urmare, martorii şi slujitorii Lui Iehova nu au alternativă. Ei trebuie să se supună poruncilor Lui Iehova, bucurându-se să facă acest lucru. Nicio persoană nu poate îndeplini sarcina alteia, însă fiecare persoană care este martor al Lui Iehova trebuie să îşi îndeplinească rolul său.

43. Religioşii, dar în special Ierarhia romano-catolică, se împotrivesc cu vehemenţă martorilor Lui Iehova, încercând cu orice preţ să îi oprească pe aceştia din a face cunoscute poruncile Celui Preaînalt. Însă nicio putere nu poate opri mesajul Lui Dumnezeu ori săvârşirea scopului Său. Domnul Iehova i-a spus lui Ieremia (acelaşi lucru aplicându-se acum martorilor Săi) care este sarcina sa, ce va urma să se întâmple şi ceea ce toate popoarele vor fi obligate să facă: „Şi ele vor bea, şi se vor ameţi, şi se vor înfuria când vor vedea sabia pe care Eu o voi trimite în rândurile lor.” – Ier. 25:16.

44. Religioşii nu mai pot scăpa acum de la a bea vinul mâniei, chiar dacă au luat licenţa posturilor radio care făceau cunoscut adevărul, şi chiar dacă îi obligă pe proprietarii şi operatorii altor posturi radio să înceteze a difuza mesajul Lui

Cuprins

Dumnezeu. Ei nu pot scăpa, indiferent de ce măsuri drastice iau pentru a stopa proclamarea adevărului. Ierarhia romano-catolică şi aliaţii săi adoptă şi aplică acum tot felul de legi şi ordonanţe, care în mod nedrept îi ţin pe oameni departe de adevăr. Ei încearcă să stopeze folosirea echipamentului necesar propovăduirii mesajului Atotputernicului Dumnezeu, aplicând legi care încalcă libertatea de exprimare şi de distribuire a publicaţiilor care conţin acest mesaj. Ei creează legi pentru a-i împiedica pe martorii Lui Iehova să meargă din casă în casă pentru a propovădui Evanghelia Împărăţiei, pedepsindu-i pe aceştia cu amenzi şi chiar cu închisoarea. Dar toate eforturile lor răutăcioase de a suprima mesajul Domnului se vor dovedi în zadar, iar naţiunile care fac parte din „creştinătate" şi liderii ei nu vor putea scăpa din a bea din potirul Lui Iehova, după cum El spune: „Ele vor bea, şi se vor ameţi, şi se vor înfuria." Ele sunt foarte furioase acum. Ele nu se simt doar uşor afectate de cei care le fac cunoscut mesajul Domnului, ci sunt îmbătate şi înfuriate, asemeni unui câine turbat, căutând să muşte pe toată lumea care propovăduieşte mesajul Lui Dumnezeu. Iehova spune că ele vor trebui să bea din cauza „sabiei pe care Eu o voi trimite în rândurile lor". Acest fapt arată că „vinul mâniei" este sinonim cu (1) „sabia duhului, care este Cuvântul Lui Dumnezu", exprimând mesajul categoric al Lui Iehova, şi (2) sabia distructivă a execuţiei care va fi folosită de Isus Cristos în bătălia Armaghedonului. „Vinul din potir" şi „sabia" simbolizează voia Lui Dumnezeu care urmează să fie îndeplinită.

45. Această parte a profeţiei lui Ieremia este în deplină armonie cu cuvintele Domnului din Obadia 1:1: „Sculaţi-vă, şi să mergem împotriva ei în luptă." Pot avea persoanele care sunt cu adevărat de partea Domnului şi care Îl iubesc vreo îndoială asupra sarcinii lor? Vremea Dumnezeului Iehova se apropie, iar Numele Său trebuie să fie propovăduit în întreaga lume. Această propovăduire trebuie îndeplinită înainte ca El să Îşi arate puterea supremă. – Ieş. 9:16, Versiunea Leeser.

46. Dacă vom ajunge la concluzia că Ieremia a decis să fie delăsător şi să aştepte un moment mai favorabil pentu a propovădui mesajul simbolizat de „potir" tuturor celor care trebuiau să îl bea, atunci putem considera că o presupusă delăsare a martorilor Lui Iehova şi faptul că ei ar aştepta un moment care li se pare mai favorabil propovăduirii mesajului Lui Dumnezeu, ar fi justificabile. Însă care este calea pe care Ieremia a urmat-o? Şi ce trebuie să facă acum martorii credincioşi ai Lui Iehova?

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu:

1. Cum le-a fost propovăduit oamenilor mesajul Lui Iehova? Care a fost rezultatul sau răspunsul?

2. Arătaţi că afirmaţia întâlnită în Ieremia 25:4 era adevărată pentru acea perioadă. Explicaţi de ce este ea o afirmaţie profetică.

Cuprins

3-5. Cu ajutorul Scripturilor necesare, explicaţi dacă liderii evreilor erau într-adevăr evrei. Ce fapt profetic întâlnim aici?

6. Subliniaţi felul în care se aplică în prezent cuvintele lui Isus întâlnite în Matei 23:33.

7,8. Justificaţi cuvintele de avertizare şi de admonestare întâlnite în Ieremia 25:6 pentru (a) perioada în care profeţia a fost făcută; (b) perioadă aplicării sale.

9,10. Explicaţi cum au eşuat sau cum au refuzat evreii să asculte mesajul trimis lor de Iehova prin intermediul profeţilor Săi, după cum este scris în versetul 7. Arătaţi că acelaşi lucru se întâmplă şi în prezent.

11,12. Arătaţi că pe vremea lui Ieremia Iehova le-a oferit oamenilor oportunitatea de a auzi cuvintele Sale. Demonstraţi de asemenea că acelaşi lucru este adevărat şi în ziua de astăzi.

13,14. Care a fost rezultatul faptului că evreii nu au luat aminte la mesajul Lui Dumnezeu transmis prin profeţii Săi? Pe cine a trimis Iehova la acea vreme pentru a-i săvârşi judecata? Ce putem observa aici asupra modalităţii şi ordinii în care El Îşi va îndeplini scopul în momentul Armaghedonului?

15,16. Ce este prevestit prin versetul 9?

17-20. Aplicaţi declaraţia profetică întâlnită în versetul 10.

21-24. Când şi cui „toată ţara aceasta” i se va părea o pustietate deplină şi un motiv de uimire? Cum îl vor servi „toate aceste popoare” pe împăratul Babilonului timp de „şaptezeci de ani”?

25,26. Ce reiese din limbajul folosit în versetele 12-14 din acest capitol al profeţiei? Ce s-a întâmplat la sfârşitul celor şaptezeci de ani? Cum îl va pedepsi Iehova pe „împăratul Babilonului” şi pe „acel popor”?

27. La ce se referă Iehova prin cuvintele (versetul 13) „toate lucrurile care sunt scrise în această carte”? De ce va abate El aceste lucruri asupra acelui ţinut?

28,29. Care este sarcina pe care Iehova i-a dat-o lui Ieremia? Ce prevesteşte ea?

30. Cum „se vor servi” „multe popoare şi împăraţi măreţi” din „Babilon şi ţinutul haldeilor”? Din pricina căror fapte şi lucrări?

31-33. Explicaţi întorsătura pe care o iau lucrurile aşa cum este prevestit în Ieremia 51:49.

34. Ce a fost prevestit prin cele scrise în Daniel 5:30,31?

35. Cui şi cu ce scop le face cunoscut Iehova acum înţelesul profeţiilor Sale?

36. Subliniaţi unele dintre adevărurile pe care cei credincioşi le-au văzut şi înţeles deja, explicând cum aprecierea lor corectă este esenţială pentru a înţelege profeţia lui Ieremia.

37,38. De ce este atât de important ca persoanele devotate Lui Dumnezeu să înţeleagă acum profeţia lui Ieremia? Ce simboliza potirul menţionat în versetul 15?

39,40. Ce era simbolizat prin conţinutul cupei? De către cine este dat acest conţinut popoarelor? Căror naţiuni le este dat acest potir? De ce?

Cuprins

41,42. Cum este privit conţinutul potirului de către cei cărora le este dat? Care este deci atât datoria, cât şi privilegiul martorilor Lui Iehova din prezent? Este această datorie una colectivă sau una individuală?

43,44. Ce conţine potirul şi cum încearcă religioşii să scape de la a bea conţinutul ei?

45,46. Ce trebuie să facă fiecare persoană care este de partea Domnului şi care ţine la El şi la Împărăţia Sa, acum că Iehova a dezvăluit profeţiile Sale şi a oferit exemple de credinţă ale slujitorilor Săi din trecut?

IDOLATRII

Ceea ce Ezechiel, profetul Lui Iehova, a văzut în templul pângărit al Ierusalimului prevestea ceea ce rămăşiţele, sau clasa „slujitorul credincios" va vedea cu scurt timp înainte de bătălia Apocalipsei, bătălie în care „creştinătatea" va fi distrusă. Potrivit înregistrării oferite de Dumnezeu (Ezec. 8:13,14), după ce Ezechiel a văzut „simbolul geloziei" şi reprezentările idolilor pe zidurile templului, inspecţia a continuat iar el a văzut şi mai multe lucruri dezgustătoare. „El [Iehova] mi-a spus: ‹‹Întoarce-te, şi vei vedea lucruri şi mai dezgustătoare pe care ei le fac.›› Apoi m-a adus la intrarea porţii casei Domnului, care este spre nord; şi iată, acolo stăteau femei care îl plângeau pe Tamuz."

„Tamuz" era numele unui zeu fenician, zeu pe care, desigur, diavolul îl pusese la dispoziţia oamenilor pentru a-i amăgi. Orice ar fi reprezentat Tamuz, este clar că femeile îl adorau şi idolatrizau, venerând creaţia şi ignorându-L pe Creator; în momentul în care Tamuz a murit, femeile l-au plâns cu amărăciune. Această descriere li se potriveşte aşa numiţilor „fundamentalişti" care îşi venerează organizaţia bisericească şi nu iau aminte la împărăţia Lui Dumnezeu sub Cristos. Ei susţin că sunt apărătorii Cuvântului Lui Dumnezeu şi adepţii Lui Isus Cristos, însă ei nu îi sunt devotaţi decât organizaţiei lor, organizaţie reprezentată în mod adecvat de Tamuz. Aceste organizaţii bisericeşti sunt patronate mai ales de femei. Bărbaţii lor privesc religia, aşa cum este ea învăţată în bisericile ortodoxe, ca fiind potrivită doar pentru femei, copii şi alţi oameni slabi de minte.

Femeile îi simbolizau pe membrii Ligii Epworth, administratorii chestiunilor bisericeşti, dar şi alte organizaţii din rândul bisericii, organizaţii care sunt idolatrizate şi venerate, deoarece au legături cu biserica. Cei simbolizaţi de femei au văzut de ceva vreme declinul constant al organizaţiei lor bisericeşti, iar acum ei plâng deoarece, îşi dau seama că biserica este pe moarte, urmând ca sfârşitul ei să vină cât de curând. Ei cred că odată cu moartea acestor biserici, moralitatea şi reformarea umană vor muri şi ele, iar întreaga lume va fi pierdută. Ei se prefac atunci când pun accentul pe Isus, care a murit, însă nu sunt interesaţi deloc şi nici nu acordă vreo clipă Împărăţiei Domnului Isus Cristos, Împărăţie prin care numele Lui Iehova Dumnezeul va fi justificat şi onorat, şi prin care rasa

Cuprins

umană va fi binecuvântată şi înălţată. Pe ei nu îi interesează deloc a doua venire a Lui Cristos şi înălţarea împărăţiei Sale. Interesul lor este centrat pe desfăşurarea lucrării organizaţiei din care fac parte. Ei cred că dacă unii oameni care s-au autointitulat „înţelepţi", au spus că „biserica trebuie să înveşmânte lumea în realizările morale ale omului, astfel încât Cristos să poată veni", lucrarea bisericii trebuie să fie una de proclamare a acestui slogan şi de curăţire a lumii. Acum însă, văzând că biserica este ca şi moartă, ei plâng şi jelesc. Ei se uită la clericii bisericii lor pentru a curăţa şi salva lumea, iar clericii apelează la conducătorii politici cărora le cer instrucţiuni pentru îndeplinirea acestui scop. Prin urmare, membrii bisericii privesc cum organizaţia lor este aproape moartă.

Fundamentaliştii, în timp ce pretind că susţin Biblia, ignoră tot ceea ce este scris în ea despre Împărăţia Lui Dumnezeu, aliindu-se cu puterile acestei lumi, puteri conduse de către diavol. În mod cert ei sunt amăgiţi; iar această afirmaţie este făcută aici, deoarece ea reprezintă un fapt şi deoarece ea le poate deschide ochii persoanelor de bunăvoie, astfel încât acestea să vadă adevărul. Predicatorii „au devenit asemeni femeilor". Ei simt sfârşitul organizaţiei lor şi plâng. Toţi aceştia au şi de ce să plângă – ei s-au apropiat de Domnul cu buzele, în timp ce sufletul lor era departe de El, iar acum nu mai pot primi binecuvântările Sale. Ei s-au aliat cu organizaţia Satanei şi s-au aşteptat ca Liga Naţiunilor, Liga Epworth, şi diverse alte ligi şi tratate de pace să le îndeplinească scopul de reformare şi de înălţare a rasei umane. Din această cauză ei reprezintă o urâciune în ochii Domnului.

Inspecţia continuă, iar lui Ezechiel îi sunt arătate şi mai multe fapte dezgustătoare, iar astfel şi clasa templului vede din ce în ce mai multe astfel de fapte. „Apoi mi-a zis: „Ai văzut asta, O, fiu al omului? Întoarce-te, şi vei vedea lucruri şi mai dezgustătoare decât acestea." (Ezec. 8:15) Este bine cunoscut faptul că în prezent inteligenţa umană, sau „înţelepciunea acestei lumi", este plasată mai presus de venerarea Lui Iehova Dumnezeul. Clericii, acţionând ca instrumentele Satanei care susţin în mod ipocrit că sunt reprezentanţii Lui Dumnezeu, sunt principalii responsabili pentru această situaţie întâlnită în rândurile „creştinătăţii". Ei ţin în mod regulat discursuri din amvoane, dar nu pentru a explica Biblia, ci pentru a vorbi despre „probleme ştiinţifice", Cuvântul Domnului fiind astfel ignorat. Ezechiel 8:16 spune: „Iar el m-a dus în curtea interioară a casei [templului] Domnului; şi iată, la intrarea în templul Domnului, între portic şi altar [locul sacrificiului, în apropiere de lighean, care reprezintă Cuvântul Lui Dumnezeu prin care o persoană este curăţită], erau vreo douăzeci şi cinci de bărbaţi, cu spatele la templul Domnului, şi cu feţele înspre est; iar ei venerau soarele înspre est."

În prezent, în această perioadă denumită de către cei care se consideră înţelepţi „era minţii", tinerilor le este cerut să urmeze un curs în colegiile seculare, iar acolo le este distrusă întreaga încredere în Dumnezeu şi în cuvântul Său, chiar înainte de a fi admişi la seminarul teologic. Când îşi vor termina educaţia în seminarul teologic şi vor fi transfromati în clerici care vor purta titluri

Cuprins

impresionante, deşi vor ocupa o poziţie într-o biserică numită „casa Domnului”, venerarea lor va fi îndreptată înspre făpturi şi creaţii, şi nu înspre Creator. Astfel, facultăţile moderne şi seminariile teologice nu sunt decât nişte crescătorii de neloialitate. Aceşti veneratori ai aşa numitelor „puteri intelectuale, ai oamenilor măreţi şi instituţiilor lor” sunt cei care sunt prezentaţi că fiind salvatorii şi eliberatorii acestei lumi. Aceşti oameni ai „erei minţii”, alături de instituţiile lor, sunt prezentaţi naţiunilor ca „lumina lumii”. Aşa cum lui Ezechiel i-a fost arătată această condiţie din interiorul templului, aşa şi clasa pe care el o reprezintă – clasa persoanelor unse ale Lui Dumnezeu – are o viziune a acestei situaţii, după cum chiar ea a declarat.

Pe data de 29 august 1925, la o convenţie din Indianapolis, cei consacraţi au aprobat o rezoluţie cunoscută drept „Mesajul Speranţei” şi au transmis-o mai departe tuturor persoanelor de bunăvoie din rândurile „creştinătăţii”. Printre altele, acea rezoluţie spunea:

„Puterile mondiale, ştiinţa şi filozofia, comerţul şi religia, fiecare şi-au oferit propriile remedii pentru binele omului. În numele şi sub deghizarea democraţiei, acestea s-au unit pentru a îndeplini cererile omului. Împreună, ele pretind că sunt lumina lumii, ele pretind că deţin toate razele pentru luminarea şi îndrumarea rasei umane.

Intrigile, duplicitatea şi înşelăciunile sunt folosite nestingherit de către puterile politice şi comerciale; ştiinţa şi filozofia sunt marcate de vanitate şi de o exagerată încredere în sine, în timp ce habotnicii, atât catolici cât şi protestanţi, dau dovadă de aroganţă, îngâmfare, neascultare şi necredinţă. Prin urmare, este clar că remediile oferite de către oricare dintre aceste elemente menţionate anterior, sunt inutile şi incapabile să satisfacă dorinţele omului.” (Vedeţi „Lumina”, vol. I, pag. 130.)

Cei douăzeci şi cinci de bărbaţi văzuţi de Ezechiel la intrarea în templul Domnului îi reprezintă pe clericii din prezent şi pe liderii turmelor lor – pe mai marii organizaţiei religiei „creştinătăţii”, pe cei care pretind că se află în casa Domnului. În timp ce susţin că sunt reprezentanţii Lui Dumnezeu, ei sunt în realitate slujitorii diavolului Satana, practicând astfel ipocrizia în mod constant înaintea oamenilor. Aceşti „înţelepţi”, „veneratori ai soarelui” (şi anume cei care venerează inteligenţa, ştiinţa şi puterea), defăimează în mod grav numele Lui Iehova Dumnezeul. Ei fac parte din organizaţia Satanei. Este de datoria şi obligaţia fiecărui membru al clasei „slujitorului” să spună adevărul în ceea ce îi priveşte pe aceşti ipocriţi pentru ca prin puterea Domnului, adevărul să le dărâme minciunile şi să le dea în vileag ascunzişul, astfel încât oamenii să ştie că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi că speranţa lor stă numai în El. Dacă oricare dintre persoanele unse ale Domnului ar fi temătoare în declararea adevărului despre organizaţia Satanei şi despre reprezentanţii săi vizibili, acesta ar fi un semn de neîncredere în Dumnezeu şi în legământul Său.

Este bine cunoscut faptul că încă de la sfârşitul Războiului Mondial, un val de crime a avut loc în ţinutul „creştinătăţii”. Cine este responsabil pentru acest

Cuprins

imens val de crime? Profeţia lui Ezechiel pune responsabilitatea la poarta „creştinătăţii organizate” din cauza că aceasta a pervertit adevărata venerare a Lui Dumnezeu, ignorând Cuvântul Său. Acest lucru a fost simbolizat prin falsele practici religioase pe care Ezechiel le-a văzut desfăşurându-se în templul din Ierusalim. Clericii şi conducătorii turmelor „creştinătăţii” susţin că îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, spunând că ei conduc prin drept divin, însă ei urmează o cale a nedreptăţii, defăimând numele Lui Dumnezeu şi pe cel al Lui Cristos. Ei încearcă să îi facă pe oameni să creadă că Iehova îi aprobă. Oamenii ştiu că ei sunt ipocriţi, deoarece ei susţin că sunt de partea Lui Dumnezeu şi a neprihănirii, deşi în realitate urmează o cale greşită. Ei pretind că sunt susţinători ai legii, în timp ce tocmai ei înşişi încalcă legea. Din această cauză, oamenii şi-au pierdut respectul pentru lege şi ordine, nefiind deloc interesaţi de Dumnezeu şi Biblie. Masele de oameni nu mai ţin cont de caracterul sfânt al vieţii umane, iar astfel, „legământul veşnic” (Gen. 9:1-6) este deseori încălcat.

Acest lucru i-a fost arătat lui Ezechiel, prevestind situaţia existentă în prezent în rândurile „creştinătăţii”: „Apoi mi-a zis: „Ai văzut asta, O, fiu al omului? Nu sunt oare de ajuns pentru casa lui Iuda lucrurile dezgustătoare pe care le fac ei aici? Căci ei au umplut ţara de violenţă, şi M-au provocat din nou la mânie; şi iată, ei îşi apropie ramura de nas.” (Ezec. 8:17) „Ţara este plină de crime sângeroase, iar oraşul [„creştinătatea”,organizaţia Satanei de pe pământ] este plin de violenţă.” (Ezec. 7:23) „Pământul este pângărit de locuitorii săi, deoarece ei au încălat legile, au schimbat ordinea, au încălcat legământul veşnic.” – Isa. 24:5.

REBELII

Iehova l-a trimis pe Ezechiel, profetul Său, la naţiunea Israelului, o naţiune răzvrătită, neruşinată şi cu inima împietrită. (Ezec. 2:3,4) El l-a avertizat pe Ezechiel să nu îi fie teamă să le vorbească, şi nici să nu-i fie frică de cuvintele lor. „Iar ei, fie vor asculta, fie nu – căci sunt o casă răzvrătită – vor şti că a fost un profet în mijlocul lor. Iar tu, fiu al omului, să nu-ţi fie teamă de ei, nici să nu-ţi fie frică de cuvintele lor, deşi mărăcini şi spini vor fi cu tine, şi deşi locuieşti printre scorpioni; nu-ţi fie frică de cuvintele lor, şi să nu te îngrozeşti de feţele lor, căci sunt o casă răzvrătită. Iar tu le vei vorbi cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu; căci ei sunt cei mai răzvrătiţi. Însă tu, fiu al omului, ascultă ceea ce-ţi spun: Nu te răzvrăti ca această casă răzvrătită; deschide gura şi mănâncă ce-ţi dau.” – Ezec. 2:5-8.

Acest lucru corespunde cu adevărul pe care Domnul le-a permis oamenilor Săi să îl înţeleagă în anul 1919; ei au înţeles atunci că trebuie să meargă în rândurile „creştinătăţii organizate” cu mesajul adevărului şi să îl propovăduiască fără teamă, „fie că vor fi auziţi sau nu.” De asemenea, acest lucru a reprezentat şi o avertizare pentru clasa „slujitorului”, pentru ca aceasta să nu fie răzvrătită înaintea

Cuprins

Domnului, asemeni „creştinătăţii”, şi asemeni altor persoane care au fost odată în adevăr; cei care vor să fie pe placul Domnului trebuie să fie îndrăzneţi şi curajoşi în propovăduirea mesajului Său de adevăr. „Turnul de Veghere” i-a avertizat pe cei mai remarcabili din societăţi despre pericolele unei căi greşite, subliniind necesitatea curajului în slujba Domnului, iar în timp ce unii au dat dovadă de frică sau au refuzat să îndeplinească lucrarea, alţii au îmbrăţişat această oportunitate.

În toamna anului 1922, organizaţia oamenilor Lui Dumnezeu de pe pământ a devenit mult mai bine conturată, acela fiind momentul în care la o adunare generală din Cedar Point, Ohio, ei au avut o viziune şi o înţelegere mai bună a scopurilor Lui Dumnezeu în ceea ce îi priveşte pe ei şi sarcina care le-a fost oferită, pornind la lucru cu un adevărat zel. Se pare că viziunea lui Isaia a prevestit exact această perioadă. Isaia a avut o viziune a Domnului care se afla la templul Său, iar în acea viziune el a înţeles că nu avea buzele curate în calitate de slujitor al Domnului; acest lucru l-a determinat să strige către Domnul după ajutor, iar Domnul l-a auzit şi l-a trimis pe mesagerul Său vizibil să cureţe buzele lui Isaia cu un cărbune de foc luat de pe altar. În ceea ce priveşte acest lucru este scris: „Iar el mi l-a pus pe buze, şi mi-a spus: „Iată, acesta ţi-a atins buzele; şi nelegiuirea ţi-a fost îndepărtată, şi păcatele curăţate.” Am auzit şi glasul Domnului spunând: „Pe cine să trimit, şi cine va merge pentru noi?” Apoi eu am spus: „Eu, aici sunt, trimite-mă pe mine.” Iar El mi-a spus: „Du-te, şi spune acestui popor: ‹‹Întotdeauna auziţi, însă nu înţelegeţi; şi întotdeauna vedeţi, însă nu pricepeţi.››” – Isa. 6:7-9.

Din anul 1919, până în anul 1922, şi alţii au ajuns să cunoască adevărul, răspunzând chemării Împărăţiei. Cu ocazia adunării din Cedar Point, toţi credincioşii prezenţi au văzut oportunitatea şi necesitatea de a le propovădui oamenilor mesajul Împărăţiei, iar această iniţiativă a primit un răspuns extraordinar care nu va putea fi uitat niciodată de către cei care au fost martori la acea adunare. Spiritul şi zelul Domnului se aflau asupra acelor oameni. Fără nicio îndoială, acela a fost momentul în care „spiritul sfânt a fost revărsat asupra tuturor”, ceea ce înseamnă că toţi cei care răspunseseră chemării Împărăţiei şi care fuseseră aduşi în templu, au primit sarcina şi porunca de a le transmite oamenilor mesajul adevărului, indiferent de sexul acestora sau de fosta lor poziţie în biserică. (Ioel 2:28,29) Curăţirea primită de Isaia prevestea faptul că membrii clasei „slujitorului credincios” vor înţelege că nu au dat dovadă de un zel adevărat în propovăduirea adevărului, păcatul aflându-se astfel pe buzele lor. Curăţirea buzelor lui Isaia făcută cu un cărbune de foc simboliza faptul că Dumnezeu a curăţat buzele oamenilor Săi şi că i-a trimis pentru a desfăşura lucrarea Sa de mărturisire a adevărului, simbolizând totodată că toţi cei credincioşi au fost unşi de către Domnul, aceştia formând ulterior clasa „slujitorului credincios”, sau altfel numită, „rămăşiţa”.

Înainte de venirea la templul Domnului pentru judecată, au existat unele persoane care au primit adevărul şi care au răspuns chemării Împărăţiei, dar care din cauza egoismului s-au răzvrătit împotriva luminii şi au început să îndepărteze

Cuprins

de ea. Astfel, cei „răzvrătiţi” menţionaţi în profeţie îi includ pe toţi cei care au început să se abată de la calea cea dreaptă în jurul anului 1917, şi care au format ulterior clasa „slujitorului răului”. Aceştia pretindeau că sunt evrei (şi anume, că sunt devotaţi preaslăvirii Lui Dumnezeu şi slujirii Împăratului Său), însă Domnul spune: „Ei nu sunt, căci fac parte din sinagoga Satanei.” (Rev. 2:9; 3:9) „Ei sunt cei care s-au răzvrătit împotriva luminii.” (Iov. 24:13) A fost de datoria „Turnului de Veghere” să le vorbească acestora în mod clar, iar acest lucru a fost făcut graţie bunăvoinţei Domnului. Cei care au eşuat să ia aminte la avertizarea Sa s-au trezit că fac parte din clasa „slujitorului răului”, a „omului păcatului”.

Datoria oferită lui Ezechiel, deci şi clasei „slujitorului credincios”, era de a-i avertiza pe „cei care stau în întuneric şi în umbra morţii, care sunt încătuşaţi în necazuri şi fiare; din cauză că s-au răzvrătit împotriva cuvintelor Lui Dumnezeu, şi că au dispreţuit sfatul Celui Preaînalt.” (Ps. 107:10-16) Aşa cum Domnul i-a poruncit lui Ezechiel să îi avertizeze pe israeliţii răzvrătiţi, aşa şi clasa „slujitorului credincios” are datoria de a-i avertiza pe cei care pretind că sunt copiii Domnului, dar care în realitate sunt răzvrătiţi. Când o avertizare oferită acestor răzvrătiţi a fost publicată în „Turnul de Veghere”, profeţia lui Ezechiel nu fusese încă înţeleasă. (Vedeţi „Turnul de Veghere” din anul 1926, pag. 323-328, 339, 340; anul 1929, pag. 134, 147.) Acest lucru este menţionat aici pentru a servi drept o dovadă în plus că Domnul îi foloseşte pe oamenii Săi în îndeplinirea profeţiilor, după care îi sfătuieşte, dezvăluindu-le înţelesul acestora. Domnul îi hrăneşte pe oamenii Săi cu hrana potrivită şi îi îndrumă pe calea pe care ei trebuie să o urmeze, întreaga glorie aparţinându-I Lui. Dumnezeu le-a dat oamenilor Săi sarcina de a îndeplini lucrarea Sa, şi îi trimite pe cei credincioşi în această misiune; El le îndrumă paşii, îi foloseşte drept instrumentele Sale, şi toţi cei care se afla în templu Îl glorifică şi preaslăvesc. – Prov. 3:5,6; Ps. 29:9.

Drept o dovadă în plus că adevărul nu este rodul clasei „slujitorului”, sau al vreunui om, ci că el provine în totalitate de la Domnul, profetul Ezechiel scrie: „Şi când m-am uitat, iată, o mână era întinsă spre mine; şi iată, în ea era sulul unei cărţi; iar el l-a desfăcut înaintea mea; şi era scris şi pe faţă, şi pe dos; în el erau scrise lamentări, gemete şi vaiete.” (Ezec. 2:9,10) A sosit momentul stabilit de Dumnezeu pentru transmiterea mesajului Său, iar „sulul cărţii din mână” arată că adevărul vine prin spiritul şi puterea Lui Dumnezeu, şi nu prin intermediul vreunei făpturi. Sulul desfăşurat înaintea lui Ezechiel arată că a sosit momentul ca Dumnezeu să îi trimită pe slujitorii Săi să le propovăduiască oamenilor mesajul adevărului. Această perioadă datează începând cu anul 1922, an în care Domnul le-a oferit oamenilor Săi diverse modalităţi pentru mărturisirea adevărului. Când profeţiile sunt înţelese, se observă că ele sunt în armonie deplină unele cu celelalte, ceea ce este o dovadă în plus că ele provin de la Dumnezeu.

Declaraţia lui Ezechiel este în armonie deplină cu Revelaţia 10:1,2: „Şi am văzut un alt înger măreţ care cobora din ceruri [...] iar în mână ţinea deschisă o carte mică.” Astfel este arătat că a sosit momentul ca Dumnezeu să Îşi facă cunoscute scopurile, transmiţându-le tuturor oamenilor mesajul Său de adevăr.

Cuprins

(Vedeţi „Lumina”, vol. I, pag. 174.) Judecata scrisă a Lui Dumnezeu trebuie declarată înainte ca ea să fie îndeplinită. „creştinismul organizat”, sau „creştinătatea”, simbolizată de Ierusalim, trebuie să afle adevărul şi să fie avertizată despre judecata iminentă a Lui Dumnezeu scrisă împotriva ei. De asemenea, trebuie avertizaţi şi toţi cei care au fost odată de partea împărăţiei, dar care s-au îndepărtat de ea. „creştinismul organizat”, sau „creştinătatea”, are ca simbol Ierusalimul, ea fiind cea mai condamnabilă dintre naţiuni; prin urmare, judecata Lui Dumnezeu este scrisă împotriva ei.

Sulul cărţii care îi fusese arătat lui Ezechiel conţinea mesajul „zilei răzbunării Lui Dumnezeu împotriva Israelului”; acelaşi lucru se întâmplă şi în prezent – ceea ce Domnul le dezvăluie oamenilor Săi conţine adevărul despre ziua răzbunării Dumnezeului nostru, iar acest adevăr trebuie propovăduit „creştinătăţii”. (Isa. 61:2) Lăsaţi-i pe cei temători şi răzvrătiţi să refuze să declare mesajul de revoltă îndreptăţită a Lui Dumnezeu împotriva organizaţiei Satanei, dacă aşa îşi doresc ei; însă toţi cei care fac parte din clasa „slujitorului credincios” trebuie să declare adevărul Lui Dumnezeu fără ezitare şi să îl dea în vileag pe duşman şi pe toate agenţiile hidoase ale organizaţiei sale. Cei care au fost odată de partea Împărăţiei, dar care au eşuat şi care au refuzat să spună adevărul, se află acum în aceeaşi clasă cu duşmanii Lui Dumnezeu. (Ezec. 2:3) Este mângâietor şi încântător să vedem acum cum Iehova îi foloseşte pe oamenii Săi pentru a îndeplini lucrarea Sa, şi cum ulterior le arată ce a făcut; aceasta este o dovadă în plus că profeţia a fost scrisă pentru a le mări speranţa tuturor celor care au încheiat un legământ pentru Împărăţie şi care se supun termenilor acestuia. (Rom. 15:4) Timp de mai mulţi ani, oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu au îndeplinit, şi continuă să îndeplinească, o lucrare prevestită de profet al cărei înţeles le este dezvăluit acum, graţie Domnului.

Putem observa că Domnul i s-a adresat lui Ezechiel de aproape o sută de ori cu „fiu al omului”. Acesta este unul dintre titlurile date Lui Isus Cristos; prin urmare, membrii clasei simbolizate şi prevestite de Ezechiel trebuie să fie cei care fac parte din trupul Celui uns. Acest titlu nu i se aplică unui singur om, ci tuturor membrilor trupului Lui Cristos, trup care îi cuprinde pe toţi credincioşii unşi de pe pământ. Aceasta este clasa pe care Domnul o foloseşte pentru propovăduirea Cuvântului Său.

Al treilea capitol al profeţiei lui Ezechiel începe cu această declaraţie: „Şi el mi-a zis: ‹‹Fiu al omului, mănâncă ce ai înainte; mănâncă acest sul, şi du-te să-i vorbeşti casei lui Israel››.” În armonie cu acest lucru, Dumnezeu îi hrăneşte întâi pe oamenii Săi cu adevăr pentru ca aceştia să se întărească, iar apoi, ei trebuie să îşi folosească forţa în supunere faţă de poruncile Sale şi să le transmită şi altora aceste adevăruri. Acest lucru este în armonie cu Revelaţia 10:8,9: „Iar glasul pe care l-am auzit din ceruri mi-a vorbit din nou, şi mi-a spus: ‹‹Du-te şi ia cartea mică care este deschisă în mâna îngerului care stă deasupra mării şi a pământului.›› [...] Iar el mi-a spus: ‹‹Ia-o, şi mănânc-o.››” Profeţiile lui Ezechiel şi cele din Cartea Revelaţiei legate de înghiţirea sulului cărţii simbolizează cum

Cuprins

slujitorii unşi ai Lui Dumnezeu primesc adevărul pentru a-l putea folosi în cinstea Sa.

Acest lucru este susţinut de cuvintele Lui Iehova adresate profetului Isaia. Isaia simboliza şi el clasa „slujitorului credincios", căreia Domnul Iehova îi spune: „Mi-am pus cuvintele în gura ta, şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să întind cerurile, şi să pun temelia pământului, şi să îi spun Sionului: ‹‹Tu eşti poporul Meu.››" (Isa. 51:16) Mesajul Domnului este pus în gura „slujitorului" Său nu doar pentru a-l hrăni, ci şi pentru a fi folosit conform poruncii Lui Dumnezeu de a-l declara şi altor persoane. „Astfel, mi-am deschis gura, iar El mi-a dat să mănânc acel sul. Apoi mi-a spus: ‹‹Fiu al omului, umple-ţi pântecele cu acest sul pe care ţi-l dau.›› Apoi l-am mâncat, iar în gura mea el a devenit dulce ca mierea." – Ezec. 3:2,3.

Aceste cuvinte citate din Ezechiel îi simbolizează pe oamenii credincioşi ai Domnului care erau înfometaţi şi care îşi doreau o dezvăluire a Cuvântului Său; ei au început să fie hrăniţi în momentul în care Domnul Isus a venit la templul Lui Dumnezeu. A durat ceva timp până când ei s-au săturat şi până când au digerat hrana, înainte de a fi pregătiţi pentru bătălie, însa atunci când a sosit momentul, ei au devenit puternici întru Domnul şi au înaintat în supunere faţă de poruncile Sale. Acest lucru este în armonie deplină cu cele scrise în Revelaţia 10:10,11: „Şi am luat din mâna îngerului cartea cea mică, şi am mâncat-o; iar în gura mea a devenit dulce ca mierea; însă de îndată ce l-am mâncat, pântecele mi s-a amărât. Iar El mi-a zis: ‹‹Trebuie să prorocesti din nou înaintea multor popoare, şi naţiuni, şi limbi, şi Împăraţi.››" Observăm astfel planul Lui Dumnezeu şi pregătirea oamenilor Săi pentru o campanie care a început imediat după şi care se află acum în curs de desfăşurare; scopul acestei campanii este de a proclama adevărul despre Împărat şi Împărăţia Sa, dar şi de a anunţa ziua răzbunării Lui Dumnezeu.

SCRISORI

Bucurie în serviciul lui Iehova

Dragă frate Rutheford:

Grupa vestitorilor din Brownwood (Texas) doreşte să te asigure de bucuria noastră în serviciul lui Iehova, şi de aprecierea noastră pentru faptul că putem consuma hrana care ni se pare atât de „oportună" la masa furnizată de Domnul celor doritori de pe pământ.

Fie ca acest mesaj, oricât de scurt, să-ţi transmită respectul nostru călduros faţă de persoana ta şi loialitatea noastră faţă de tine în această oră de necaz. Zilnic ne amintim de tine în faţa tronului de har al Tatălui nostru, şi te rugăm ca tu să faci la fel.

Cuprins

O întrebare şi răspunsul

Fratele meu drag, Rutherford:

Sunt o fată tânără de paisprezece ani, şi sunt o vestitoare a lui Iehova deja timp de patru ani.

Acum câteva zile un frate mi-a spus că eu nu sunt o creştină, deoarece susţin că sunt un Ionadab. Când i-am întrebat pe ceilalţi fraţi, am găsit că există o diferenţă de opinii printre ei. Aş dori să ştiu definitiv dacă sunt creştină sau nu. Dacă nu sunt, te rog oferă-mi două dovezi scripturale care dovedesc că nu sunt, şi spune-mi ce pot să răspund dacă cineva mă întreabă la uşă că ce sunt?

Cu multă iubire,

Tovarăşa ta vestitoare în serviciul lui Iehova, CONSTANCE A. WOOD, *Anglia*.

Surioara mea dragă:

Fiindcă tu Îl iubeşti pe Iehova şi-i asculţi poruncile precum a făcut şi Isus Hristos, asta te face creştină. Atât cei unşi, cât şi Ionadabii (mulţimea mare) sunt din oile Domnului, şi trebuie să fie dintr-o singură turmă. (Ioan 10:16) Articolul „Turnul de Veghere" intitulat „Tovarăşi" din 15 august 1937 explică.

Cu multă iubire,

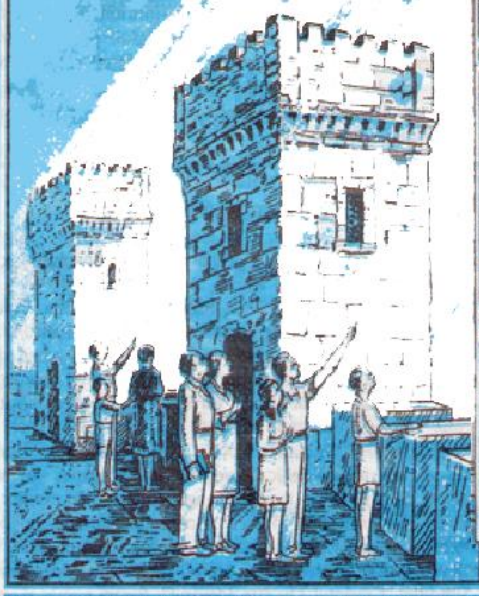
Tovarăşul tău creştin,

J. F. RUTHERFORD.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 NOIEMBRIE 1937 Nr. 22

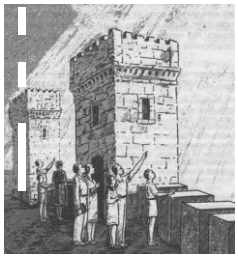
Cuprins:

LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA a VI-a - Pag.591

ASEDIAT - Pag.611

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Noiembrie 1937** **Nr. 22**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo” – Ier. 7:14

Partea a VI-a

Iehova îi detestă pe cei răi. „După cum este scris, pe Iacov l-am iubit, însă pe Esau l-am urât.” (Rom. 9:13) Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu îl iubea pe Iacov mult mai mult decât pe Esau. „Iacov” îi simbolizează pe toţi cei care Îl slujesc cu credinţă pe Iehova; „Esau” îi reprezintă pe cei care practică religia diavolului pentru câştiguri personale – iar Iehova detestă această categorie de oameni aflată de partea diavolului. Cei mai de condamnat sunt cei care pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu, deşi în realitate ei Îi defăimează Numele în mod constant şi îi asupresc pe slujitorii Săi, deoarece aceştia Îl slujesc cu credinţă. Fiind ţinta persecuţiilor din cauza credinţei lor, Dumnezeu îi supune pe slujitorii Săi unui test pe care dacă îl vor trece va fi spre binele lor. „Iehova i-a pus la încercare pe cei drepţi, însă pe cei nelegiuiţi şi iubitori de violenţă, sufletul Său îi urăşte.” (Ps. 11:5; Rom. 8:28) Cei „nelegiuiţi şi iubitori de violenţă”, care fac rău împotriva Legii Lui Dumnezeu, sunt în special religioşii. Ierarhia romano-catolică a preluat conducerea păcătoşilor, fiind astfel cea mai rea dintre toţi. Această instituţie păcătoasă pretinde în mod arogant şi blasfemator că este reprezentanta Lui Dumnezeu şi a Lui Cristos pe pământ, în timp ce ascunzându-se după un paravan, îşi desfăşoară planurile ticăloase pentru a câştiga controlul asupra oamenilor. Iehova a stabilit deja ziua în care această mulţime păcătoasă va primi ceea ce merită, ziua în care El îşi va abate mânia asupra ei fiind aproape. Faptul că Domnul Dumnezeu le spune clar acum oamenilor Săi care este scopul Său în ceea ce îi priveşte pe păcătoşi, şi faptul că El le arată oamenilor că religioşii sunt liderii celor păcătoşi, sunt dovezi puternice şi convingătoare că momentul în care Iehova le va da acestora ceea ce merită se apropie.

2. Iehova i-a oferit lui Ieremia o viziune asupra scopului Său împotriva celor păcătoşi, făcându-l pe profet să joace un rol în dezvăluirea acelei profeţii. „Apoi am luat cupa din mâna Domnului, şi am făcut ca toate popoarele la care El m-a trimis să bea din ea.” (Ier. 25:17) Ieremia a îndeplinit această parte a dramei profetice, prevestind astfel ceea ce vor avea de făcut cei pe care el îi simboliza. Sarcina pe care Ieremia o avea de îndeplinit nu era una uşoară, însă el nu a refuzat-o din cauza aceasta. Prin porunca Lui Iehova, Ieremia era obligat să îndeplinească cu credinţă datoria aflată pe umerii săi. Aceasta era o lucrare oferită de Dumnezeu.

Cuprins

Ieremia fusese înştiinţat asupra mentalităţii clerului din acea vreme, ştiind astfel că desfăşurarea îndatoririi sale îi va aduce multe obstacole din partea religioşilor. Însă pentru Ieremia această îndatorire era una pe care o îndeplinea cu bucurie, supunându-se voii Lui Dumnezeu. Ieremia înţelesese că bucuria Domnului era puterea sa. Această bucurie reprezenta un antidot împotriva tuturor lucrurilor dureroase şi neplăcute prin care a fost nevoit să treacă. Dar ce prevesteau toate acestea? Prevesteau datoria pe care martorii Domnului trebuie să o ducă la bun sfârşit. Uitându-se acum la tabloul profetic din trecut care prevestea multe condiţii nefavorabile şi reţinând asprele persecuţii la care au fost supuşi cei care cred în Dumnezeu – în special persecuţiile credincioşilor din Germania şi New Jersey – rămăşiţa ştie foarte bine acum că sarcina lor nu este deloc una uşoară, însă toate dificultăţile care le vor ieşi în cale nu îi vor putea împiedica să îşi îndeplinească datoria. Persoanele devotate, credincioase şi perseverente nu îşi vor pierde vremea, şi nu îi vor face nici pe alţii să şi-o piardă, scriind scrisori şi întrebând ce au de făcut. Ei şi-au primit poruncile şi ordinele de la Domnul şi îşi cunosc datoria, continuând să o îndeplinească. Este foarte bine că ei ştiu acest lucru. Unii dintre oamenii Domnului nu au oportunitatea de a comunica între ei prin scrisori. Lor nu le este permis să primească publicaţiile Societăţii din care face parte şi „Turnul de Veghere". Însă ei s-au hrănit din Cuvântul Lui Dumnezeu şi ştiu ceea ce El le-a poruncit oamenilor credincioşi să facă, îndeplinind voia Sa chiar cu preţul vieţii. Ei nu scriu teze ample spunând: „Am dat peste această interpretare şi aş dori să fie explicată după placul meu." Cei care se complac într-o astfel de practică, pierzându-şi timpul şi făcându-i şi pe alţii să şi-l piardă, nu vor face parte din armata Domnului şi nici nu vor rezista până la sfârşit, trecând astfel peste încercarea la care au fost supuşi. Nimeni nu poate avea acum nicio justificare pentru irosirea timpului, purtând dezbateri dacă Domnul Isus a venit sau nu la templu şi dacă apostolii şi sfinţii au fost sau nu înviaţi. Aceste întrebări au fost lămurite cu mult timp în urmă, cei credincioşi înţelegând acum care este datoria lor, datorie pe care sunt dornici să o îndeplinească prin puterea Domnului. Lăsaţi ca acesta să fie un răspuns pentru toate scrisorile de acest gen în care oamenii cer ca „Turnul de Veghere" să răspundă unor întrebări clarificate deja. Oştirea Domnului înaintează sub comanda Lui Isus Cristos. Nu este timp de ezitat. Datoria noastră este de a ne supune Domnului, mai ales atunci când poruncile Sale sunt clare şi specifice. Scopul pentru care El le dezvăluie oamenilor profeţiile Sale, este pentru a-i încuraja şi pentru a-i întări, astfel încât cei care se află în primele rânduri să îşi continue îndeplinirea sarcinii pe care o au, fără a rămâne în urmă.

3. Porunca dată lui Ieremia era de a face „toate popoarele [...] să bea", el îndeplinind această poruncă. Ieremia i-a făcut pe oameni să bea într-o manieră figurativă sau simbolică. Ceea ce a făcut el reprezenta un tablou profetic care prevestea ceea ce se va întâmpla în ultimele zile de dinaintea Armaghedonului. Înscrierile nu arată că Ieremia a părăsit Iuda sau Ierusalimul, călătorind la toate popoarele enumerate, şi nu arată nici că el şi-a trimis mesagerii pentru a le da acestor popoare cupa din care să bea. Înscrierile întâlnite în capitolul 27 al

Cuprins

profeţiei lui Ieremia arată că el a profitat de prezenţa în Ierusalim a ambasadorilor Edomului, Moabului, Amonului, Tirului şi Sidonului, trimiţând „cupa" prin ei – făcându-i deci pe aceştia reprezentanţii oficiali ai ţărilor care trebuiau să bea din cupă. De asemenea, Ieremia a transmis în scris mesajul Domnului prin prinţul Seraia pe care împăratul Zedechia îl trimisese în Babilon. Seraia a fost îndrumat de Ieremia să citească ceea ce el scrisese într-o carte, şi anume să le citească oamenilor despre toate calamităţile care se vor abate asupra Babilonului, urmând ca după ce o termină de citit, să lege o piatră de acea carte şi să o arunce în râul Eufrat, prevestind astfel ceea ce urma să se întâmple Babilonului. (Ier. 51:59-64) Tabloul profetic săvârşit de Ieremia era acum complet, arătând cum mesajul de avertizare al Lui Iehova va ajunge la toate popoarele, printr-o modalitate sau alta. În prezent, Iehova le-a pus oamenilor la dispoziţie radioul prin intermediul căruia mesajul Împărăţiei a ajuns la aproape toate naţiunile pământului, avertizându-i pe oameni că lumea lui Satan va fi distrusă, urmând ca Isus Cristos să Îşi înceapă domnia în dreptate. Iehova le-a mai oferit oamenilor şi echipament tehnic care le permite să distribuie mesajul Său vorbit în diferite părţi ale lumii. În plus, martorii Lui Iehova au tipărit mesajul adevărului în şaptezeci şi cinci de limbi şi dialecte diferite, distribuind publicaţii în foarte multe ţări de pe pământ. În Statele Unite există persoane care aparţin aproape tuturor naţiunilor pământului, mesajul Lui Iehova fiindu-le făcut cunoscut şi lor. În supunere faţă de porunca Domnului, martorii Săi propovăduiesc mărturia tuturor popoarelor, continuând să facă acest lucru până la îndeplinirea sa, moment în care asupra lumii se va abate cel mai mare necaz, după cum Isus a declarat. (Mat. 24:14,21) În prezent, mesajul Lui Iehova a devenit atât de amar pentru Ierarhia romano-catolică, încât această instituţie religioasă păcătoasă încearcă să se folosească de orice modalitate posibilă pentru a împiedica răspândirea mesajului adevărului.

Acţiunea Catolică

4. În avanposturile Imperiului Britanic, cunoscute drept coloniile Marii Britanii, Ierarhia romano-catolică face ca anumite legi care interzic aducerea şi transmiterea mesajului Împărăţiei Lui Dumnezeu să fie adoptate. Această instituţie religioasă diavolească a devenit atât de îndrăzneaţă încât publică diverse articole în ziarele sale, folosindu-se de puterea şi influenţa pe care o are pentru ca legile să fie adoptate şi aplicate după bunul său plac. Acest fapt reprezintă dovada clară că organizaţia Ierarhiei romano-catolice a primit mesajul de avertizare, membrii săi urmând să nu mai poată pleda necunoştinţa de cauză asupra scopului Lui Dumnezeu de a-i distruge.

5. În Statele Unite – o ţară în care libertatea de exprimare este considerată foarte importantă – Ierarhia romano-catolică a reuşit să împedice staţiile radio, ziarele şi alte mijloace media să publice şi să facă cunoscut mesajul Împărăţiei Lui Dumnezeu. Liderii Ierarhiei fac acest lucru sub pretextul că mesajul adevărului „şochează susceptibilităţile lor religioase", cauzând disensiuni în rândurile oamenilor; prin urmare, acest mesaj ar trebui interzis. În acelaşi timp, marii

Cuprins

conducători ai organizaţiei romano-catolice, alături de instrumentele lor politice cărora ei le-au oferit anumite funcţii, învinuiesc fără ezitare cea mai înaltă curte din America, deoarece aceasta refuză să se lase pradă influenţei seductive şi politice a Ierarhiei. Aceasta este o dovadă în plus că Ierarhia a auzit mesajul de avertizare care a afectat-o atât de puternic. Prin urmare, membrilor săi nu le va fi permis să pledeze ignoranţa, spunând că ei nu ştiau ceea ce Dumnezeu va abate asupra lor. Permiteţi-i Ierarhiei şi reprezentanţilor săi, pe măsură ce citesc ceea ce este scris aici, să ia aminte la faptul că mesajul Lui Dumnezeu va fi proclamat, ei neavând nicio putere de a impedica sosirea Executantului Lui Iehova care va îndeplini asupra acestei organizaţii păcătoase judecata Lui Dumnezeu scrisă cu mult timp în urmă.

6. Martorii Lui Iehova nu încearcă să convertească lumea; ei nu desfăşoară nicio propagandă şi nici nu proclamă un mesaj religios cu scopul de a cauza neînţelegeri între oameni – după cum susţine în mod fals clerul Ierarhiei. Martorii Lui Iehova se supun poruncilor Sale de a spune adevărul, permiţându-le oamenilor sinceri şi de bunăvoie să observe acest lucru pentru a se supune şi ei Cuvântului Lui Dumnezeu, refuzând să ia aminte în continuare la acuzaţiile false făcute de către clerul Ierarhiei romano-catolice şi aliaţii săi împotriva reprezentanţilor Domnului.

Începând cu religioşii

7. Acest fragment al dramei profetice arată unde trebuia dusă prima dată cupa: „Şi anume, Ierusalimului şi oraşelor lui Iuda, şi împăraţilor şi conducătorilor lor, pentru a le transforma într-un pustiu, într-o uimire, într-o oftare şi într-un blestem, aşa cum sunt şi în prezent.” – Ier. 25:18.

8. Conducătorii oraşelor Ierusalim şi Iuda susţineau pe atunci a fi oamenii Lui Dumnezeu. Prin urmare, ei îi simbolizau şi prevesteau pe religioşi – pe clericii şi pe membrii „creştinătăţii” care în prezent pretind că sunt oamenii Domnului, conducând lumea după dreptul divin. Clerul, preoţii, predicatorii şi cei care practicau religia evreilor în scopuri personale, spuneau că sunt slujitorii Lui Dumnezeu, susţinând că sunt sămânţa lui Avraam, potrivit promisiunii Lui Dumnezeu. Ei erau obligaţi să facă voia Domnului prin termenii legământului pe care El l-a făcut cu popoarele pământului prin intermediul lui Moise; erau legaţi şi prin legământul cu privire la supunerea şi credinţa în Domnul (Deut. 29:1-14), şi de asemenea şi prin cel cu privire la caracterul sfânt al vieţii. (Gen. 9:1-11) Însă ei au căzut pradă religiei diavolului, încălcând toate aceste legăminte şi arătând că sunt vrednici de distrugere. (Rom. 1:31,32) Ei erau vinovaţi de vărsare de sânge, neavând nicio cale de scăpare. Pe cine prevesteau ei? Faptele arată clar, fără nicio urmă de îndoială, că ei prevesteau Ierarhia romano-catolică, alături de aliaţii săi şi de conducătorii naţiunilor „creştinătăţii”. Nimeni nu încearcă să pună la îndoială faptul că Ierarhia romano-catolică pretinde a fi singura reprezentantă adevărată a Lui Dumnezeu şi Cristos pe pământ. Această mulţime religioasă păcătoasă îşi foloseşte influenţa asupra liderilor politici ai naţiunilor, făcându-i pe aceştia să se

Cuprins

alieze Ierarhiei spre defăimarea numelui sfânt al Lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate avea vreo scuză. Ei au fost avertizaţi. Toţi acei religioşi şi susţinătorii lor susţin că sunt creştini – prin urmare ei se află într-un legământ pentru a se supune poruncilor Atotputernicului Dumnezeu. Ei pretind a fi adepţii Lui Isus Cristos, deci ar trebui să I se supună. (Fapt. 3:22,23) Ei sunt legaţi de asemenea de termenii legământului veşnic cu privire la caracterul sfânt al vieţii. Însă ei au încălcat toate aceste legăminte, vărsând sânge nevinovat fără a ţine cont de drepturile altora. Ei au măcelărit animale fără milă, împotriva legămintelor Lui Dumnezeu. Religioşii sunt vinovaţi de încălcarea legămintelor, fiind vrednici de moarte.

9. Cum se comportă oamenii Ierarhiei romano-catolice? Ei susţin că Îl reprezintă pe Isus, care era blând, smerit şi supus pe deplin poruncilor Atotputernicului Dumnezeu, însă sunt total diferiţi de El. Ei urmează tradiţiile lumeşti, anulând Cuvântul Lui Dumnezeu. Departe de calea pe care a urmat-o Isus Cristos, cardinalii şi episcopii Ierarhiei romano-catolice poartă mantii de dantelă, epitrahile brodate, haine împodobite cu paiete şi pălării ciudate, pozând ca fiind pioşi şi sfinţi, deşi în realitate ei sunt cei mai mari păcătoşi de pe pământ, păcătoşi care desfăşoară cea mai gravă escrocherie asupra oamenilor. Aceşti lideri ai Ierarhiei romano-catolice sunt oameni disprețuitori. Ei folosesc cuvinte lăudăroase pentru a se preaslăvi; plini de dispreţ şi aroganţă ei le ordonă oamenilor să îndeplinească voia lor egoistă, şi aceasta în deplină nepăsare faţă de drepturile oamenilor. Ierarhia îşi asumă puterea şi autoritatea de a le spune oamenilor ceea ce trebuie să citească şi ce nu, unde trebuie să meargă, ce trebuie să facă, ce trebuie să asculte şi ce nu. Ei încearcă să controleze şi să conducă fiecare ţară a „creştinătăţii”. Ei sunt atât de înrădăcinaţi printre elementele politice şi juridice ale tuturor naţiunilor, încât Ierarhia este adevărata putere din spatele tronului care conduce popoarele „creştinătăţii”.

10. Iehova îi vorbeşte acum acestei mulţimi religioase păcătoase prin profetul Său, spunând: „De aceea, ascultaţi cuvântul Domnului, voi oameni disprețuitori care îi conduceţi pe locuitorii Ierusalimului” – simbolul „creştinătăţii”. (Isa. 28:14) Fără nicio îndoială că aceste cuvinte ale Lui Iehova se aplică Ierarhiei. Liderii ei sunt cei care au spus: „Organizaţia noastră este invulnerabilă, nici măcar iadul nu va triumfa împotriva noastră”; prin urmare, Domnul le răspunde: „Pentru că voi aţi spus: Am făcut un legământ cu moartea, şi o învoială cu iadul: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge; pentru că am făcut din minciuni refugiul nostru, şi sub neadevăr ne-am ascuns [...] voi veţi fi striviţi.” (Isa. 28:15, 18) Dumnezeu a poruncit ca aceşti conducători ai „creştinătăţii” sa fie primii care vor bea din cupa mâniei Sale.

11. Care este motivul pentru care Dumnezeu îi obligă pe ei să bea din cupă? Iehova răspunde: „pentru a îi transforma într-un pustiu, într-o uimire, într-o oftare şi într-un blestem.” Asupra „creştinătăţii” îşi va începe Iehova îndeplinirea „faptei Sale ciudate”, faptă care li se va părea astfel tuturor susţinătorilor Ierarhiei. Prin urmare, ei vor spune: „Este ciudat ca Dumnezeu să pedepsească o organizaţie care I-a folosit numele timp de secole.” Într-adevăr această organizaţie s-a folosit

Cuprins

de numele Lui Dumnezeu, însă într-un mod blasfemator pentru obţine câştiguri financiare. Dumnezeu ştia cum se vor sfârşi lucrurile încă de la început, fiind pe placul Său să vorbească despre lucruri care încă nu existau ca şi cum acestea ar fi existat. (Rom. 4:17) Astfel, Iehova spune, după cum este scris în profeţie, că El va abate asupra „creştinătăţii" „un blestem", „aşa cum este şi în prezent".

12. Tabloul profetic pus în scenă de Ieremia se aplică momentului în care Iehova Îşi va începe îndeplinirea „faptei Sale ciudate" împotriva „creştinătăţii". Ieremia a propovăduit ceea ce va urma, cu optsprezece ani înainte de căderea Ierusalimului. El a văzut şi a crezut în ceea ce Dumnezeu urma să abată asupra Ierusalimului, nefiindu-i teamă să anunţe cu îndrăzneală scopul Lui Iehova. Căderea Ierusalimului a reprezentat o îndeplinire la scară redusă a profeţiei, ea urmând să fie îndeplinită în totalitate odată cu căderea „creştinătăţii" în ziua Lui Iehova. Mesajul profetului Lui Dumnezeu a făcut ca religioşii evrei să fie supuşi ruşinii şi mustrărilor; în prezent, atât catolicii, cât şi persoanele sincere care sunt de altă religie, dar care cred în Dumnezeu şi în Isus Cristos se uită cu dispreţ şi ruşine asupra Ierarhiei romano-catolice care practică religia pentru câştiguri personale. Mesajul Dumnezeului Iehova, scris în Cuvântul Său şi propovăduit acum, este ca o furtună de grindină, după cum spune şi El: „iar grindina va distruge refugiul minciunilor, şi apele [adevărului] vor inunda ascunzişurile." (Isa. 28:17) Dublul rol jucat de Ierarhia romano-catolică, şi ticăloşenia extremă a acestei instituţii şi a susţinătorilor ei, sunt acum date în vileag, pentru ca persoanele sincere să poată vedea adevărata faţă a Ierarhiei. „Creştinătatea" – adică toţi religioşii care pretind a fi creştini, vor fi primii care vor bea „din cupa mâniei", după cum Iehova a hotărât.

Cine va urma?

13. Faptul că Iehova Îşi va începe „fapta ciudată" – marea bătălie din ziua Armaghedonului – prin distrugerea religioşilor „creştinătăţii" nu înseamnă că ulterior va exista o lucrare a martorilor pentru a strânge „marea mulţime". Dimpotrivă, Scripturile arată că lucrarea martorilor trebuie îndeplinită înainte ca marele necaz să înceapă. (Mat. 24:14.21) Când bătrâna „prostituată" se va scufunda, vor exista unele persoane care vor plânge şi se vor văita, conducătorii acestei mulţimi tânguitoare fiind cei care au comercializat religia sistemului romano-catolic. Dar de ce vor plânge ei? Pentru că vor realiza că ei urmează să fie distruşi, după cum este declarat în profeţie: „Împăratul faraon al Egiptului, slujitorii săi, conducătorii săi, şi toţi oamenii săi." – Ier. 25:19.

14. Marii traficanţi comerciali (simbolizaţi în profeţie prin conducătorii Egiptului) şi angajaţii sau servitorii lor nemiloşi (etiopienii), avocaţii şi criminalii angajaţi – poliţia, armata şi marina, alături de politicienii lipsiţi de scrupule, vor trebui să bea până la fund din „cupa mâniei". Ei sunt conducătorii lumii simbolizaţi de Egipt. „Religia organizată" nu numai că a fost şi continuă să fie binevoitoare faţă de elementele politice şi militare ale acestei lumi, ci şi depinde de acestea pentru a îşi putea desfăşura planurile religioase şi pentru a îşi putea continua practicarea ceremoniilor prin care îi orbesc pe oameni. Preoţii şi alţi

Cuprins

clerici religioşi „s-au dus la Egipt pentru ajutor”, după cum profetul Isaia a spus (30:2), întorcându-I spatele Dumnezeului Iehova şi Împăratului Său, întocmai cum făcuseră Ioiachim şi Zedechia, împăraţii Ierusalimului. Faptul că religioşii şi practicanţii religiei se bazează pe Egipt, este ca şi când s-ar sprijini pe o trestie ruptă: „Iată, tu ţi-ai pus încrederea în această trestie ruptă, în Egipt; care înţeapă şi străpunge mâna oricui se sprijină pe ea: căci aşa este faraonul Egiptului şi toţi cei care cred în el.” – Isa. 36:6.

15. În capitolele 25 şi 46-51 ale profeţiei lui Ieremia este arătat că Egiptul a fost pedepsit după Ierusalim. Acelaşi lucru îl întâlnim scris şi în alte profeţii (Ezec. 32:1-32), şi anume: „Acolo este Edomul, cu toţi împăraţii şi conducătorii săi, care cu toată vitejia lor au fost aşezaţi cu cei căzuţi de sabie: ei vor zăcea alături de cei care nu sunt circumcişi, coborând cu ei în groapă. Acolo vor fi toţi conducătorii nordului, şi toţi sidonienii, alături de cei ucişi; ei sunt îngroziţi de măreţia lor, şi vor sta alături de cei căzuţi de sabie, îndurându-şi ruşinea şi coborând în groapă. Faraonul îi va vedea, şi se va supăra pentru toată mulţimea lui, şi pentru toată armata sa ucisă de sabie, spune Domnul Dumnezeu.” (Isa. 19:1-22; Zah. 14:18,19) Toate aceste profeţii susţin concluzia că după căderea bătrânei „prostituate”, simbol al sistemelor religioase, pedeapsa se va abate asupra tuturor elementelor lipsite de orice dumnezeu, şi anume asupra elementelor comerciale şi politice, inclusiv asupra aliaţilor şi susţinătorilor acestora.

16. „Egiptul” include toate elementele comerciale, însă există şi alţii care trebuie să bea din „cupă”, enumeraţi pe lângă Egipt: „Şi tuturor oamenilor amestecaţi, tuturor împăraţilor ţării Uţ, tuturor împăraţilor filistenilor, Ascalonului, Gazei, Ecronului şi celor ce au mai rămas din Asdod.” (Ier. 25:20) „Oamenii amestecaţi”, după cum sunt numiţi în Versiunea Autorizată Rotherham, se referă la „toţi beduinii” sau la „mulţimea amestecată” – metişi fără o rasă sau naţionalitate anume. (Vezi cartea „Vindicare”, vol. II., pg. 134) Uţ era oraşul în care locuia Iov, aflându-se în est. (Iov. 1:1-3) Încă de pe vremea lui Iov, acel ţinut nu mai era unul al „sfătuirii” cu Iehova, ci era un ţinut lipsit de orice dumnezeu. Acest lucru arată că oamenii fără niciun dumnezeu au adoptat politica Ierarhiei romano-catolice, trimiţând ambasadori la curtea papală, după cum este menţionat şi în Ieremia 27:3. Aceşti oameni sunt devotaţi diavolului pe deplin. Prin urmare este scris: „ O, fiică a Edomului, care locuieşti în ţara lui Uţ; cupa va trece şi pe la tine, iar tu te vei îmbăta şi te vei dezgoli.” (Plâng. 4:21) Aşa sunt şi religioşii „creştini” care în mod făţiş I se opun Domnului cu înverşunare.

17. În continuare, profetul îi menţionează pe împăraţii filistenilor, făcând referire în special la principalele oraşe filistene. Filistenii, în drama profetică în care Samson şi David au jucat un rol, simbolizează Ierarhia romano-catolică. Observând cadrul acestei profeţii, vedem că filistenii reprezintă elementele religioase şi comerciale, inclusiv Ierarhia – o organizaţie comercială şi politică care lucrează alături de practicanţii religiei pentru a-i persecuta pe martorii Lui Iehova şi pentru a rezista lucrării lor.

Cuprins

18. Scripturile arată că Iehova îl ura pe Esau (Mal. 1:3), deşi Esau era de fapt unul dintre descendenţii lui Avraam. Iehova îl ura pe Esau, deoarece acesta se afla în totalitate de partea diavolului. Edomiţii erau descendenţii lui Esau. În profeţie este menţionat clar că şi acest popor trebuie să bea din cupa mâniei: „Edomul şi Moabul, şi copiii lui Amon." (Ier. 25:21) Moabul şi cetatea copiilor lui Amon făceau parte din aceeaşi categorie. Se pare că popoarele menţionate aici se referă la naţiunile aflate în conspiraţie împotriva Domnului şi slujitorilor Săi credincioşi. Aceste naţiuni sunt controlate de diavol pentru a defăima numele Lui Dumnezeu şi pentru a se opune cu vehemenţă Împărăţiei Sale. (Ps. 83:2-12) Ele nu cred în nimic ce are legătură cu Dumnezeu, însă se alătură celor care practică aşa-numita „religie creştină" pentru scopuri şi câştiguri personale, încercând împreună să îi rănească pe martorii Lui Iehova şi pe toţi cei care încearcă să facă bine. În alte profeţii edomiţii simbolizau Ierarhia romano-catolică şi practicanţii religioşi, moabiţii reprezentau elementele comerciale, iar „copiii lui Amon" se referă la religioşii politici, atât dinăuntrul cât şi din afara naţiunilor numite „creştinătate", care nu Îl recunosc şi nu Îl slujesc pe Iehova. Ei simbolizează o naţiune care practică o oarecare formă de religie diavolească şi care este însoţită de Ierarhia romano-catolică drept aliată. Ei sunt un popor egoist şi autonom, bazându-se doar pe forţele proprii. (Ier. 48:1-46; 49:1-22; Amos. 1:11-15; 2:1-3; Isa. 15:1-9) Poporul la care se face referire aici îi reprezintă pe cei cărora le place să îi batjocorească pe oamenii Lui Dumnezeu, persecutându-i şi încercând să îi împiedice în desfăşurarea lucrării lor. – Vezi cartea „Vindicare", vol. II., pg. 27-36.

19. S-a dovedit clar că scopul Lui Iehova este de a face ca toate naţiunile să cadă sub mâna Sa, El enumerând în mod precis aceste naţiuni: „Şi tuturor împăraţilor Tirului, şi tuturor împăraţilor Sidonului, şi împăraţilor insulelor care sunt dincolo de mare." (Ier. 25:22) În anumite profeţii Tirul simbolizează Ierarhia; însă există foarte multe persoane care au legături cu organizaţia catolică, deşi nu cred în învăţăturile ei, legăturile lor fiind bazate pe interese comerciale. Ei pot susţine că sunt catolici, însă în realitate ei nu sunt sincer devotaţi acestei organizaţii, fiind interesaţi doar de beneficiile financiare rezultate din relaţia lor cu Ierarhia. Popoarele Tirului şi Sidonului simbolizează o astfel de clasă, deoarece în vremuri străvechi aceste popoare acţionau pentru câştiguri materiale. Pe scurt, popoarele descrise în această parte a profeţiei îi includ pe cei care recunosc Ierarhia romano-catolică şi religia sa doar din interese financiare. În sprijinul acestei concluzii, observaţi ceea ce spune o autoritate catolică:

„Deşi astfel de laici catolici nu au nicio competenţă în Biserică, ei sunt în prezent conducătorii procesului de dezvoltare al Bisericii. Ei sunt dispuşi şi gata în orice moment să ajute această cauză măreaţă. Preoţii şi episcopii sunt alături de ei, ghidându-i, sfătuindu-i şi preluând conducerea atunci când apar probleme importante. Însă lucrarea cea mai grea, lucrarea de pionierat, este săvârşită de laici – de femei şi de bărbaţi cărora „cauza catolică" le stârneşte interesul.

Cuprins

A existat o perioadă – care acum face parte din trecut – când doar catolicii pioşi puteau lua parte în lucrarea Bisericii. Însă în prezent există foarte mulţi catolici care, deşi nu se pot califica drept pioşi, sunt foarte interesaţi de acţiunile catolice. Cel puţin în America, catolicismul a încetat să mai fie o problemă de respectare a tradiţiilor religioase. Catolicismul aparţine acum întregii comunităţi, fiind format în mare parte din afiliaţii sociale, politice şi de „club". Printre sutele de lideri catolici care sunt remarcabili pentru loialitatea lor faţă de cauza Bisericii, se găsesc unele persoane care ştiu foarte puţine despre doctrinele sau tradiţiile catolice. Acţiunea Catolică ar fi un factor cu mult mai puţin important în această ţară (S.U.A.) dacă nu ar exista decât agenţi pioşi şi catolici devotaţi. Punctul de plecare al Acţiunii Catolice în această ţară poate fi urmărit până la inaugurarea Conferinţei Naţional-Catolice pentru Bunăstare din 1921. Cu această ocazie, arhiepiscopul Hanna a declarat: „Noi am coordonat şi unit puterea catolică a acestei ţări. Ea ştie acum când şi unde să acţioneze, fiind încurajată de conştiinţa unităţii sale. Ne simţim puternici, deoarece reuniunea noastră a devenit vizibilă." Din acea zi, puterea catolică a crescut fără încetare, numărul organizaţiilor catolice înmulţindu-se.

În nicio altă ţară a lumii nu există o astfel de organizaţie sistematică aşa cum există printre catolicii americani." – Rome Stoops to Conquer („Roma se Umileşte pentru a Cuceri"), pag. 16., alin. 1, 2.

20. În ceea ce îi priveşte pe „împăraţi insulelor care sunt dincolo de mare" [de Marea Mediterană], ei reprezintă popoarele care au relaţii comerciale cu Tirul, asemeni naţiunilor care în prezent sunt dispuse să se autointituleze catolice doar din motive materiale, ele neavând niciun strop de credinţă în această organizaţie,. – Vedeţi „Turnul de Veghere" din 1 şi 15 aprilie şi din 1 mai 1937 şi cartea „Inamici", cap. 6.

21. Profetul Lui Iehova menţionează în continuare şi alte naţiuni: „Dedanului, Temei, Buzului şi tuturor din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii." (Ier. 25:23) Locuitorii Dedanului erau asociaţi apropiaţi edomiţilor, fiind astfel o altă ramură a mulţimii lui Satan. Din cauza mentalităţii lor comerciale şi a spiritului lor egoist ei s-au aliniat sub Gog, conducătorul reprezentant al diavolului. – Vedeţi Ieremia 49:7,8; Ezechiel 25:13; Isaia 21:13; Ezechiel 38:13,14.

22. Locuitorii Dedanului erau fie pe deplin cuşiţi, fie amestecaţi cu semiţii. (Fac. 10:7; 25:1-3) Toţi acei oameni practicau o religie diavolească. În profeţie este menţionată „Tema" care înseamnă „deşert". Ei erau oamenii deşertului, aprovizionându-i pe cei care se ocupau cu traficul comercial. (Isa. 21:14,15; Iov. 6:19) Tema, sau acea naţiune, simboliza deci o categorie de persoane care furnizează provizii negustorilor şi care pot fi angajaţi pentru a se ocupa de afacerile comercianţilor. „Buzul" menţionat în această parte a profeţiei înseamnă „dispreţ". Descendenţii lui Buz, excepţie făcând Elihu, s-au alăturat relei companii a comercianţilor lui Satan. Ei dispreţuiau tot ceea ce avea legătură cu Dumnezeu şi Cuvântul Său, fiind astfel simbolul unei categorii de persoane din prezent care sunt

Cuprins

capabile să recurgă la orice la cererea comercianţilor, detestând tot ceea ce este sfânt.

23. Nimeni nu trebuia omis – din această cauză, Ieremia, la porunca Domnului, spune că din cupă vor trebui sa bea toţi „din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii". Alţi traducători au interpretat textul astfel: „Şi tuturor celor care au colţurile bărbii lor tăiate" (E.R.V. – „Versiunea Uşor de Citit" a Bibliei); „Şi tuturor celor care au părul tăiat de jur imprejur" (Versiunea Leeser); „Tuturor celor cu perciunii tăiaţi" (Enciclopedia lui McClintock şi Strong).

24. Oamenilor care făcuseră legământul cu Dumnezeu le era interzis să îşi modifice tunsoarea. (Lev. 19:27) Potrivit celor scrise în Ieremia 9:26, acei oameni erau descendenţii lui Avraam care locuiau în sălbăticie, în apropierea edomiţilor. Ei îi erau necredincioşi lui Dumnezeu, adoptând calea urmată de edomiţi. Ei nu îşi doreau să fie în aceeaşi categorie cu oamenii care încheiaseră legământul cu Dumnezeu; din această cauză ei nu păreau elogioşi asemeni religioşilor evrei. Ei au încercat să scape de reproşurile aduse oamenilor Lui Dumnezeu, locuind separat de ei şi făcând afaceri cu traficanţii comerciali, datorită lăcomiei lor. Prin urmare ei sunt simbolul unei categorii de persoane care în prezent sunt capabile să facă orice pentru câştiguri financiare sau pentru ceea ce acestea le pot oferi. Banii sunt dumnezeul lor.

25. Arabii erau negustori ambulanţi. Ei făceau comerţ cu Tirul deşi nu făceau parte din el. În profeţie ei sunt incluşi printre cei care trebuiau să bea din „cupa" pe care Ieremia le-o dădea. „Şi tuturor împăraţilor Arabiei, şi tuturor împăraţilor oamenilor amestecaţi care locuiesc în deşert." (Ier. 25:24) Pe vremea lui Iosafat arabii i-au dăruit acestuia berbeci şi ţapi. (2. Cron. 17:11) Ei locuiau în corturi. (Ier. 3:2; Isa. 13:20) Ei nu aveau niciun strop de iubire pentru Dumnezeu sau pentru Templu Său, ci dimpotrivă, erau aliaţii filistenilor şi ai altor popoare care I se împotriveau Domnului, opunându-se reconstruirii Templului şi zidurilor Ierusalimului. (2Cron. 21:16; Neem. 4:7,8; 2:19; 6:1,2) Unele persoane care făceau parte din acel popor auziseră în propria lor limbă Evanghelia propovăduită în Ierusalim, după cum este prezentat în Fapte 2:5-11. Prin urmare, arabii îi simbolizează pe cei care se împotrivesc ogranizaţiei Lui Dumnezeu şi oamenilor Săi de pe pământ, ei opunându-se în special martorilor Lui Iehova, pe care îi acuză de răzvrătire împotriva puterilor lumeşti. Ei consideră că slujirea mai marilor conducători ai organizaţiei romano-catolice este foarte profitabilă, bucurându-se că joacă un rol în persecutarea martorilor Lui Iehova. Ei aparţin categoriei nelegiuiţilor. Printre aceştia se află şi liderii lor, desemnaţi în profeţie drept „împăraţii oamenilor amestecaţi", şi anume conducătorii metişilor care sunt dispuşi să facă orice fel de treabă murdară atâta timp cât din ea le rezultă un câştig. Ei sunt instrumente gata să acţioneze la comanda Ierarhiei, simbolizând un element nestatornic care nu are nicio clasficare anume, element al cărui singur scop este câştigul în scopuri proprii.

26. Continuând, profetul spune: „Şi tuturor împăraţilor Zimrei." (Versetul 25) Cuvântul „Zimri" înseamnă „muzical", „cântecul meu". Se pare că această

Cuprins

semnificaţie se potriveşte în prezent „profeţiei muzicale comercializate”. Corurile plătite ale organizaţiilor bisericeşti se încadrează perfect în această descriere. Ele cântă muzică pentru a-L preaslăvi pe Iehova însă în realitate nu Îi sunt devotate deloc, compunând aceste cântece pentru câştiguri proprii, materiale. Faptul că o persoană poate compune cântece pentru a-L slăvi pe Iehova este un privilegiu şi o binecuvântare. Cei care compun cântece în scopuri comerciale, folosindu-se de numele Lui Dumnezeu şi al Lui Isus Cristos, dar care de fapt Îi detestă, sunt cu siguranţă o mulţime de oameni lipsită de orice dumnezeu. Aceşti oameni sunt vrednici de dispreţ, deoarece ei se folosesc de un limbaj care are legătură cu Iehova şi cu Isus Cristos Mântuitorul, dar care în realitate Le defăimeaza numele. Aceste coruri profesioniste cântă muzică în funcţie de interesul lor personal, sufletele lor nefiindu-I deloc apropiate Lui Dumnezeu. Ei sunt profesionişti.

27. Comparaţi aceste coruri cu vocile neantrenate ale zecilor de mii de martori ai Lui Iehova care la întrunirile lor cântă pentru a-L preaslăvi, cântecele lor umplând cu bucurie sufletele celor care Îi sunt devotaţi Domnului. Cât de diferite sunt cântecele corurilor bisericeşti plătite – cântece care par asemeni unei „arame sunătoare sau unui chimval zdrăngănitor” – faţă de cele ale persoanelor care Îi sunt devotate Lui Dumnezeu! Apostolul Pavel se gândea la acest lucru atunci când a spus: „Chiar dacă aş vorbi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar nu aş avea dragoste, aş fi o aramă sunătoare, sau un chimval zdrăngănitor.” (1. Cor. 13:1) A devenit o regulă printre religioşii aşa-numitei „creştinătăţi” să angajeze coruri sau muzicieni profesionişti cărora le oferă un salariu foarte mare pentru a cânta în clădirile bisericilor şi ale catedralelor; când papa trebuie să sărbătorească ceva, cum ar fi inaugurarea „anului sfânt”, sunt aduşi cântăreţi profesionişti care să compună şi să cânte muzică. În realitate, Ierarhia romano-catolică alături de aliaţii săi, încearcă să îi controleze pe oamenii obişnuiţi pentru a obţine câştiguri financiare, iar pentru a-şi îndeplini scopul ea angajează compozitori pentru a le cânta acestora. Aceeaşi mulţime controlează în prezent radioul, difuzând melodii care să se potrivească oamenilor care răspund solicitărilor comerciale. De asemenea, dirijori profesionişti cântă imnuri scrise pentru preaslăvirea Lui Iehova, deşi ei nu sunt deloc interesaţi de Dumnezeu sau de Împărăţia Sa. Ei cântă marşuri militare şi melodii care îi impresionează pe oameni, făcându-i o pradă uşoară pentru mulţimea comercială şi politică. La cererea liderilor organizaţiilor religioase ei cântă o muzică sacră a cărei menire este de a stârni emoţiile oamenilor pentru ca aceştia să cadă pradă influenţei clerului, oferindu-şi banii Ierarhiei. De fiecare dată când clerul doreşte să strângă o sumă mare de bani organizează un festival de muzică plătit, punând un om căruia îi lipseşte o mână „să dea pălăria mai departe”. Muzica, care ar trebuie să fie folosită pentru a-L preaslăvi pe Creator, este folosită în mod greşit pentru a-i prinde pe oameni în capcana diavolului, luându-le banii câştigaţi cu greu. Această mulţime face parte dintre cei angajaţi să îi întoarcă pe oameni de la Dumnezeu, şi ea fiind obligată să bea din cupa mâniei.

Cuprins

28. Până în acest moment al profeţiei au fost luate în considerare elementele conducătoare ale ţărilor aflate în sudul Babilonului, Ieremia îndreptându-şi ulterior atenţia spre împăraţii din nordul şi din nord-estul Babilonului, cărora el le-a dat să bea din cupă. „Şi tuturor împăraţilor Elamului, şi tuturor împăraţilor Mediei.” (Ier. 25:25) Elamul era una dintre primele naţiuni apărute care se afla într-o alianţă cu împăraţii Şinearului, alăturându-se acelei naţiuni diavoleşti în războiuri de cucerire. (Fac. 14:1,2,5,9) Pe vremea lui Avraam, Elamul era o naţiune cu ambiţii evidente de a deveni imperiu, preluând conducerea unor împăraţi în luptă. Ei erau un popor diavolesc. Avraam i-a provocat la luptă, învingându-i şi recuperându-l pe Lot. (Fac. 14:1-16) Dumnezeu a prevestit distrugerea Elamului prin intermediul a cel puţin doi profeţi. (Ier. 49:34-38; Ezec. 32:24,25) Elamiţii îi simbolizează pe conducătorii ligilor imperialiste precum Liga Naţiunilor, care încearcă să îşi îndeplinească scopurile, făcând parte dintr-o ligă aflată împotriva Lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Cei care sprijină imperialismul sunt incluşi în categoria simbolizată de „Elam” în profeţie. Următorul text susţine acest punct de vedere: „Iar al treilea înger i-a urmat, spunând cu glas tare: Dacă vreun om venerează fiara [fiara imperialismului] şi imaginea sa [Liga Naţiunilor aflată împotriva Împărăţiei Lui Dumnezeu], şi primeşte semnul său pe frunte sau pe mână, acel om va trebui să bea din vinul mâniei Lui Dumnezeu, care a fost amestecat în cupa indignării Sale; iar acel om va fi chinuit cu foc şi cu pucioasă în prezenţa îngerilor sfinţi, şi în prezenţa Mielului.” (Apoc. 14:9,10) „Iar primul [înger] s-a dus şi a vărsat cupa asupra pământului; şi o rană dureroasă şi otrăvitoare i-a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care îi venerau imaginea.” – Apoc. 16:2.

29. Cei numiţi în profeţia de mai sus drept „împăraţii Mediei” se pare că erau descendenţii lui Madai, fratele lui Magog, fiul lui Iafet. Aceasta este prima dată când descendenţii lui Iafet sunt menţionaţi în legătură directă cu cupa mâniei. Până în acest moment al profeţiei descendenţii lui Ham şi Sem primiseră deja cupa, urmând ca a treia mare diviziune a rasei umane să bea din ea, după cum Dumnezeu hotărâse. (Fac. 10:2) Desigur, mezii menţionaţi anterior au existat înaintea lui Darius Medul şi a lui Cirus Persanul, întâlniţi în profeţia lui Daniel. Aceşti mezi timpurii acţionau alături de politicienii Asiriei pentru a-i împrăştia pe israeliţi – oamenii cu care Dumnezeu încheiase legământul – în oraşele lor, ţinându-i astfel captivi. (2. Reg. 17:6; 18:11) Aceşti mezi (de dinaintea lui Darius şi Cirus) simbolizează acele elemente organizate care lucrează alături de religioşi pentru a stopa acţiunile oamenilor care se află într-un legământ cu Dumnezeu, încercând din răsputeri să împiedice pe rămăşiţă, pe martorii lui Iehova, să Îl venereze pe Atotputernicul Dumnezeu, după cum El a poruncit. Mulţimea din prezent al cărei simbol erau mezii, pretinde a fi poporul ales de Dumnezeu, însă oamenii care fac parte din ea sunt ipocriţi şi nu Îi sunt credincioşi Lui Iehova. În diverse sedii politice şi juridice există mulţi oameni care pretind a fi creştini, dar care nu cred deloc în Dumnezeu şi Cristos. Aceşti oameni lucrează alături de liderii religioşilor, care pretind şi ei ca sunt creştini, cooperând cu ei pentru a-i

Cuprins

pedepsi şi persecuta pe martorii Lui Iehova, acest lucru fiind în avantajul instrumentelor politice şi juridice ale Ierarhiei. Aşa sunt magistraţii şi alţi oficiali juridici care operează în mod flagrant în New Jersey, Quebec şi în alte locuri asemănătoare, oficiali lipsiţi de orice urmă de conştiinţă sau onestitate. Ei lucrează alături de poliţie şi de armată pentru a obţine supunere deplină faţă de hotărârile lor judecătoreşti luate împotriva oamenilor adevăraţi ai Lui Dumnezeu.

30. Toate părţile organizaţiei diavolului sunt incluse în profeţie, ele fiind nevoite să bea din cupa mâniei Lui Dumnezeu: „Şi tuturor împăraţilor nordului apropiat sau îndepărtat, şi unora şi altora, şi tuturor împăraţilor lumii care sunt pe faţa pământului, iar împăratul Şeşacului va bea după ei." – Ier. 25:26.

31. Toate popoarele care au urmat de bunăvoie o cale a nedreptăţii şi a câştigurilor materiale s-au alăturat mulţimii lui Satan, supunându-se conducerii acestuia şi a reprezentantului său, Gog din Magog. Toată această mulţime păcătoasă s-a alăturat unei conspiraţii menite să provoace atacuri asupra tuturor persoanelor care Îl slujesc pe Atotputernicul Dumnezeu în spirit şi adevăr. Gog, oficialul diavolului, manevrează mascarada ticăloasă a persecuţiei martorilor Lui Iehova. Prin urmare, iată ce spune Domnul în ceea ce îl priveşte pe Gog: „Aşa spune Domnul Dumnezeu: Iată, eu sunt împotriva ta, Gog, conducător al Meşecului şi Tubalului; iar Eu te voi târî, şi îţi voi pune un cârlig în fălci, şi te voi scoate pe tine, şi pe toată oastea ta, pe toţi caii şi pe toţi călăreţii îmbrăcaţi în tot felul armuri, o oaste măreaţă care poartă scut şi pavăză şi care mânuieşte sabia; iar împreună cu oastea ta, îi voi scoate şi pe cei din Persia, Etiopia şi Libia; pe toţi cei care poartă scuturi şi coifuri: pe Gomer şi pe toată oastea sa; pe ţara Togarmei din nordul îndepărtat şi oştile sale; şi pe multe alte popoare împreună cu tine. Iar tu vei veni din părţile nordice, tu alături de multe popoare, toţi călare pe cai – o mare mulţime şi o grozavă armată; iar voi vă veţi ridica împotriva oamenilor Mei, ai Israelului [adevăraţii oameni ai Lui Dumnezeu] asemeni unui nor care acoperă întreaga ţară; acestea se vor întâmpla în zilele de apoi." – Ezec. 38:3-6; 15,16.

32. Toate popoarele aflate în nordul Palestinei sunt dominate de foartă multă vreme de religioşi extremişti care au introdus religia practicată de bătrâna „prostituată", ele urmând să constituie cele „zece coarne" care o vor urî pe această bătrână „prostituată" şi care o vor distruge, după cum a fost prevestit de către Domnul Dumnezeu. (Apoc. 17:15-17) Aceaşi mulţime păcătoasă i-a declarat război Împăratului împăraţilor şi adepţilor Săi credincioşi, ea urmând să fie distrusă în totalitate.

33. Diavolul este dumnezeul acestei lumi păcătoase care conduce şi pretinde dreptul de a domni asupra tuturor împărăţiilor lumii pe care Dumnezeu le va distruge; prin urmare, toate aceste popoare trebuie să bea din „cupă". Astfel, profetul spune: „şi tuturor împăraţilor lumii care sunt pe faţa pământului." Pentru a-L batjocori pe Dumnezeul Iehova, şi pentru a-L pune pe Isus într-o poziţie de dezaprobare, diavolul s-a oferit să îi dea Lui Isus toate aceste împărăţii, cu condiţia ca Isus să îl venereze pe el. (Mat. 4:8,9; Luc. 4:6) Însă Isus l-a respins pe Satan deoarece în sufletul Său se afla legea scrisă a Lui Dumnezeu, Domnul Isus făcând

Cuprins

doar voia Tatălui Său. Isus Cristos nu poate să preia şi nu va prelua conducerea lumii până în momentul stabilit de Iehova. (Ps. 110:1) În prezent, Isus Cristos a fost înscăunat pe tronul autorităţii depline, El trebuind să îi distrugă pe toţi conducătorii naţiunilor lui Satan care sunt împotriva Lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. „Cere-Mi, şi Eu îţi voi da necredincioşii drept moştenire, şi cele mai îndepărtate părţi ale lumii în posesie. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, tu le vei sparge în bucăţi, asemeni vasului unui olar." – Ps. 2:8,9.

34. Timp de foarte mulţi ani Japonia a practicat o religie diavolească proprie. Recent, ea s-a lăsat pradă influenţei Ierarhiei romano-catolice – desigur, pentru câştiguri – alăturându-se Vaticanului într-o conspiraţie care are menirea de a distruge lucrarea Domnului şi a martorilor Săi. Japonia face parte din împărăţiile nordului menţionate în profeţie, fiind una dintre naţiunile care vor trebui să bea din cupa mâniei. Japonia respinge mesajul Lui Iehova, confiscând orice tip de publicaţii care conţin acest mesaj. Însă Scripturile arată că nici acest popor, nici altele nu vor putea scăpa, deoarece Armaghedonul nu va omite nicio naţiune şi niciun guvern aflat pe faţa pământului. Japonia nu este inclusă în ceea ce sunt denumite în mod obişnuit „naţiunile creştine", însă ea a primit mărturia Împărăţiei Lui Dumnezeu şi scopului Său de a distruge împărăţiile acestei lumi. În Japonia a existat o amplă distribuire a mesajului Împărăţiei; în plus, ambasadorii oficiali ai Japoniei în America, dar şi în alte ţări, au primit acel mesaj. Indiferent de persecuţii, în Japonia continuă să existe câţiva martori credincioşi ai Domnului.

35. Cu toată puterea cu care s-a lăudat că o are, diavolul nu va fi în stare să scape din a bea din „cupa mâniei". Acest lucru reiese clar din cuvintele profetului: „Iar împăratul Şeşacului va bea după ei." (Ier. 23:26) În mod evident acest lucru înseamnă că diavolul însuşi va fi ultimul dintre cei daţi uitării, după ce va asista la distrugerea întregii sale organizaţii. Împăratul „Babilonului", împărat care este conducătorul universal al organizaţiei păcatului, nu este nimeni altul decât Satan. „Şeşac" este un nume simbolic pentru Babilon. Înţelesul denumirii de „Şeşac" reprezintă un mister pentru toţi religioşii. Clerul nu a fost niciodată capabil să îl înţeleagă, sfidând existenţa „Şeşacului". Până recent, nici oamenii care au încheiat legământul cu Dumnezeu nu înţelegeau această denumire şi semnificaţia ei. Însă în această perioadă a Lui Iehova, după sosirea Lui Isus Cristos la Templu, Dumnezeu le-a dezvăluit oamenilor Săi înţelesul acelui nume. Iehova le-a făcut cunoscut oamenilor Săi că organizaţia lui Satan este simbolizată în „Apocalipsa" drept „o minune în ceruri" sau drept un mare „semn". Organizaţia Dumnezeului Iehova are ca simbol „o mare minune [sau semn] în ceruri", asemeni unei „femei înveşmântată în soare". (Apoc. 12:1-4) Înţelegem acum care este organizaţia lui Satan – o organizaţie păcătoasă cu părţi văzute şi nevăzute, care timp de secole I s-a opus Lui Iehova şi I-a defăimat numele – ea nemaifiind o enigmă pentru oamenii Lui Dumnezeu. Prin urmare, „împăratul Şeşacului" îl simbolizează pe Satan care este conducătorul măreţei organizaţii ticăloase aflate împotriva Lui Iehova.

36. „Şeşacul" va cădea în marea zi a Atotputernicului Dumnezeu. Când organizaţia lui Satan va începe să se răstoarne, religioşii „creştinătăţii" vor fi foarte

Cuprins

surprinşi şi uimiţi deoarece ei priviseră lumea ca fiind perpetuă, invincibilă şi de neclintit. De asemenea, ei vor fi foarte surprinşi atunci când vor asista la scufundarea Ierarhiei romano-catolice, acest lucru părându-li-se o „faptă ciudată".

37. În capitolul cincizeci şi unu al profeţiei, Ieremia prezintă ceea ce se va întâmpla după distrugerea diavolului şi a organizaţiei sale. El descrie faptele istorice ca şi când deja s-ar fi petrecut, spunând: „Cum este luat Şeşacul! Şi cum a fost luat prin surprindere cel pe care întreaga lume îl preaslăvea! Şi cum a devenit Babilonul un motiv de uimire printre naţiuni! Iar eu îl voi pedepsi pe Bel în Babilon, şi voi scoate din gura sa tot ceea ce el a înghiţit, iar popoarele nu i se vor mai supune; da, chiar şi zidurile Babilonului vor cădea." – Ier. 51:41,44.

38. Profeţia împotriva Şeşacului este ultima parte a profeţiei lui Ieremia împotriva tuturor organizaţiilor lumeşti. În ultimul capitol al profeţiei lui Ieremia sunt descrise fapte istorice ca şi când acestea s-ar fi întâmplat deja, ele reprezentând o istorie scrisă în avans. Profeţia arată că ultima parte a bătăliei Armaghedonului va fi distrugerea oştirii lui Satan, oştire aflată sub Gog, conducătorul forţelor văzute şi nevăzute ale armatei diavolului. Apoi va urma prinderea lui Satan şi aruncarea sa în groapa fără de sfârşit. Pentru diavol, faptul că va asista la momentul în care toată puterea îi va fi luată de către Domnul Isus Cristos, pe care el L-a persecutat timp de secole, va fi o pedeapsă foarte aspră. Apoi, spre ruşinea sa, Satan însuşi va fi luat de Isus Cristos, urmând să fie lipsit de toată puterea şi aruncat în groapa fără fund. (Apoc. 20:2,3) Prin intermediul profetului Său, Domnul arată astfel începutul şi sfârşitul marii bătălii din ziua Armaghedonului, zi care se va sfârşi cu victoria Împăratului împăraţilor – Isus Cristos, spre onoarea şi justificarea Numelui Lui Iehova.

Marea furtună

39. Din cauza suferinţei pe care trebuie să o îndure datorită credinţei lor în Atotputernicul Dumnezeu, martorii Săi, alături de rămăşiţă, de fraţii lor Ionadabi, urmăresc cu foarte mare interes evenimentele din prezent. Elementele care se adună pentru marea furtună care va începe în curând se îndreaptă spre marele sfârşit. Ei văd cum oamenilor le este luată libertatea şi cum ei sunt forţaţi să se supună dictatorilor nemiloşi ai naţiunilor pământului. Imperiul Britanic, care sprijinea libertatea de exprimare şi dreptul la venerare, se pare că se îndreaptă spre distrugerea întregii libertăţi. Se poate observa cum în coloniile sale îndepărtate, diferiţi agenţi adoptă legi pentru a stopa răspândirea mesajului Lui Dumnezeu propovăduit de martorii Săi credincioşi. Cei care sunt familiarizaţi cu aceste profeţii văd cum ele sunt îndeplinite pe măsură ce laţul se strânge în jurul Angliei, ea urmând să fie condusă pentru o perioadă de un oarecare despot. În America, care până acum era cunoscută ca o ţară care sprijinea libertatea de exprimare şi libertatea religioasă, putem observa o amplă mişcare al cărei scop este de a le lua oamenilor libertăţile şi de a distruge dreptul la libera exprimare şi la libera venerare a Atotputernicului Dumnezeu. Elementele oficiale sau conducătoare, deşi au jurat să păstreze şi să protejeze legile fundamentale ale statului, pot fi observate

Cuprins

cum încearcă acum să se folosească de toate puterile pentru a acapara toate ramurile guvernului, inclusiv cel mai înalt corp judecătoresc. Acest corp judecătoresc va fi condus de un dictator care va acţiona sub îndrumarea bătrânei „prostituate", până în momentul în care acest sistem ticălos va fi distrus la începutul Armaghedonului.

40. Martorii Lui Iehova – acum prin prisma profeţiei care le-a fost dezvăluită – ştiu care este motivul evenimentelor din prezent, ştiind de asemenea şi care va fi rezultatul lor. Unii politicieni mai înţelepţi încep acum să vadă mari pericole la orizont, spunând: „Trebuie să acţionăm rapid." Totuşi, problema este că ei au aşteptat prea mult până să ia măsuri. Martorii devotaţi ai Lui Iehova au făcut deja cunoscută avertizarea cu câţiva ani în urmă. Statelor Unite li s-au spus de condiţiile existente în prezent şi care va fi rezultatul lor. Însă puterile conducătoare nu au luat aminte la acest mesaj. Apoi, după o anumită perioadă, milioane de americani au semnat o petiţie adresată parlamentarilor în care le cereau acestora să îşi îndrepte atenţia înspre religioşii extremişti şi înspre Ierarhia romano-catolică care încălcau drepturile oamenilor, acest lucru fiind împotriva Lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Acea petiţie a fost ignorată, iar Ierarhiei romano-catolice i-a fost permis să acţioneze fără milă. Se pare că este prea târziu pentru plânsetul de îngrijorare al unor anumiţi politicieni. Este într-adevăr prea târziu. Guvernul american se îndreaptă cu paşi repezi spre o conducere dictatorială. Când va ajunge în acel punct, şi această naţiune va fi obligată să bea din „cupa mâniei Lui Dumnezeu". Graţie bunăvoinţei Lui Dumnezeu, rămăşiţei îi este permis să vadă acum situaţia şi sfârşitul ei în avans, ei păstrându-şi astfel speranţa şi credinţa în Dumnezeu şi în Împărăţia Sa. Permiteţi-le acum tuturor persoanelor care se află de partea Lui Dumnezeu să fie pregătite în orice moment să se informeze asupra explicaţiilor profeţiei şi să fie harnice în propovăduirea mesajului adevărului. Toţi cei care au urechi să îl audă, vor părăsi acel sistem ticălos, găsind siguranţa în organizaţia Lui Dumnezeu. Ziua în care cei credincioşi Lui Dumnezeu vor fi eliberaţi este aproape; deşi persecuţiile continuă să sporească, cei care Îl iubesc pe Dumnezeu au toate motivele din lume să se bucure.

41. Ieremia, îndeplinind acea parte a dramei profetice, arată cum toate naţiunile vor trebui să bea din cupa mâniei. După ce Ieremia le-a dat tuturor acelor naţiuni cupa mâniei, Domnul îi porunceşte să spună următoarele: „Prin urmare tu va trebui să le spui: Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul Israelului: Beţi şi îmbătaţi-vă, şi vărsaţi şi căderi fără să va mai ridicaţi vreodată, din cauza săbii pe care o trimit printre voi." – Ier. 25:27.

42. Iehova nu va lua nicio măsură împotriva duşmanilor Săi până nu îi va avertiza pe aceştia care este scopul Său, explicând motivul pentru care face acest lucru. În versetul menţionat anterior El îi spune lui Ieremia să le facă cunoscut oamenilor că este porunca Lui Iehova, porunca Domnului oştirilor, ca toate acele popoare să bea şi să se îmbete, să verse şi să cadă fără a se va mai ridica vreodată. Dumnezeu a poruncit să li se spună conducătorilor şi susţinătorilor lor că destinul lor va fi o beţie fatală, ei urmând să se afle în curând în acea stare din care nu îşi

Cuprins

vor mai putea reveni niciodată. Dumnezeu a făcut ca acest lucru să fie scris în Cuvântul Său, aducând în atenţia religioşilor faptul că marea organizaţie a lumii pe care ei o consideră invincibilă urmează să fie distrusă, întreaga lume fiind nevoită ulterior să bea din vinul mâniei Sale: „Iar marea cetate a fost împărţit în trei părţi, iar cetăţile naţiunilor au căzut; iar Dumnezeu şi-a amintit de măreţul Babilon, căruia i-a dat cupa de vin a grozavei Sale mânii." (Apoc. 16:19) Religioşii păcătoşi au continuat să îi persecute pe oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu în mod repetat, deşi auziseră mesajul de avertizare, „creştinătatea" urmând acum să îşi primească răsplata. „După cum aţi băut voi pe muntele Meu sfânt, aşa vor bea toate popoarele încontinuu; da, vor bea şi vor sorbi din el ca şi când nu ar fi existat niciodată." – Obad. 16.

43. Pe măsură ce în ultimii ani religioşii şi susţinătorii lor au auzit mesajul Lui Dumnezeu, nu numai că s-au enervat din cauza acestuia, ci ar prefera să moară decât să îl audă în continuare. Prin urmare ei se plâng că acest mesaj „şochează susceptibilităţile lor religioase, el trebuind să fie interzis şi stopat." Ei îşi doresc cu adevărat să moară, deoarece nu sunt capabili să stopeze acest mesaj sau să fugă de el. „Iar în acele zile oamenii [...] îşi vor dori să moară, dar moartea va fugi de ei." (Apoc. 9:6) Ierarhia romano-catolică este înnebunită acum din cauza mesajului adevărului, şi ştiind că nu este capabilă să îşi apere învăţăturile false şi frauduloase, refuză să le explice oamenilor practicile sale; în ceea ce priveşte acest lucru este scris: „Şi va fi un mare necaz atunci când El îi va face să înţeleagă doctrinele." – Isa. 28:19, note marginale.

44. Mişcarea organizată de propovăduire a mesajului adevărului a început în 1922, continuând din acel moment graţie bunăvoinţei Lui Dumnezeu. Iehova va face ca acest mesaj de avertizare să fie propovăduit, după cum declară: „Din cauza sabiei pe care o trimit printre voi", şi anume sabia execuţiei care va fi folosită asupra organizaţiei lui Satan. Această sabie a execuţiei mânuită de Isus Cristos va cădea cu toată greutatea asupra „creştinătăţii" şi nimeni nu va putea să îi scape. Acest lucru este ştiut de cei care Îi sunt credincioşi Lui Iehova. El le oferă acestor persoane mângâiere şi speranţa, ele ştiind sigur că ziua eliberării lor şi ziua justificării Numelui Lui Iehova urmează să vină cu certitudine.

45. Martorii Lui Iehova nu propovăduiesc mesajul vreunui om, acest lucru fiind demonstrat clar prin ceea ce Dumnezeu i-a poruncit lui Ieremia să spună: „Şi dacă ei vor refuza să ia din mâna ta cupa pentru a bea din ea, atunci tu spune-le: Aşa spune Domnul oştirilor: Voi trebuie să beţi." – Ier. 25:28.

46. Martorii din prezent trebuie să propovăduiască în numele Dumnezeului Iehova, în numele Domnului oştirilor, care le-a declarat război păcătoşilor. Oamenii vor refuza să asculte acest mesaj, excepţie făcând foarte puţini; însă martorii credincioşi vor continua să spună: „Asa spune Domnul oştirilor: Voi trebuie să beţi." Martorii Lui Iehova nu se vor opri pentru a se certa cu cei care li se împotrivesc. Asta nu este treaba lor. Lucrarea lor este aceea de a le face oamenilor cunoscut mesajul Domnului, pentru ca aceştia să aibe oportunitatea de a lua aminte la cele spuse. Multă vorbărie prelungită la uşile oamenilor nu înseamnă

Cuprins

supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu. Mesajul Său trebui propovăduit după cum a fost poruncit, iar cei care refuză să îl asculte nu pot fi obligaţi să facă acest lucru. Însă dat fiind faptul că ei au avut şansa de a auzi acest mesaj, ei vor trebui să îndure repercursiunile refuzului lor. Prin urmare, mesajul trebuie să le fie propovăduit lor de către cei care Îl slujesc pe Dumnezeu. Ei nu au nicio scuză pentru nesupunerea faţă de poruncile Lui Dumnezeu, nesupunere care le va aduce distrugerea.

47. Scopul „Turnului de Veghere" nu este de a insista asupra a ceea ce a fost făcut şi este făcut în continuare pentru îndeplinirea profeţiei, ci de a le prezenta oamenilor unele fapte bine cunoscute, pentru ca cei credincioşi să vadă că în ultimii ani, sub ghidarea Domnului, au lucrat în perfectă aromnie cu Voia Sa, propovăduind mesajul adevărului tuturor popoarelor. Unii martori care se consideră mai înţelepţi decât restul, vor sta pe loc şi vor spune în linii mari: „Cred că ar trebui să o luăm mai uşor, pentru că măreaţa lucrare pe care o avem de îndeplinit se află în viitor, ea urmând sa aibe loc după sfârşitul primei părţi a Armaghedonului." De asemenea, unii care sunt temători vor spune: „Mai bine să vorbim despre tot ceea ce este frumos şi să nu menţionăm nimic despre probleme." Însă cei credincioşi nu se vor lăsa amăgiţi de aşa ceva. Dumnezeu le-a dezvăluit oamenilor Săi înţelesul acestor profeţii pentru ca ei să poată vedea care este sarcina, obligaţia şi privilegiul lor. Trândăvia şi indiferenţa vor avea ca rezultat dezastrul. Domnul cere supunere deplină şi de bunăvoie. Aceasta este ziua în care Dumnezeu le-a poruncit oamenilor Săi „să se ridice împotriva ei în luptă", jucând astfel un rol în lucrarea care religioşilor li se va părea una ciudată. Cei credincioşi îşi dau seama acum că Dumnezeu le-a oferit oportunitatea de a juca un rol în lucrarea Sa pentru ca aceasta să le aducă mângâiere şi speranţă. Prin urmare, El le oferă lor „hrana la momentul potrivit", dezvăluindu-le înţelesul profeţiilor Sale scrise cu mult timp în urmă. Dumnezeu a promis să dirijeze calea celor care Îl recunosc. Deseori, El le oferă celor care Îi sunt devotaţi sarcini pe care ei nu le înţeleg pe deplin până când acestea nu sunt îndeplinite. Prin urmare, este potrivit să atragem atenţia asupra unor lucruri pe care Domnul le-a permis oamenilor Săi să le facă.

48. Începând cu 1922, martorii Lui Iehova le-au oferit tuturor naţiunilor cupa sau mesajul Lui Dumnezeu, însă acest mesaj a fost respins de către împăraţi şi conducători. În 1931, mesajul scris în broşura „Împărăţia Sa, Speranţa Lumii" le-a fost oferit conducătorilor multor naţiuni şi ulterior, oamenilor obişnuiţi. Deşi nu este specificat niciunde că mesajul Împărăţiei trebuie să fie făcut cunoscut în mod repetat conducătorilor, el continuă să fie răspândit pentru ca oamenii să poată lua aminte la el. Mai marii religioşi se opun cu înverşunare ca oamenii să audă acest mesaj, şi alături de aliaţii lor politici şi juridici adoptă şi aplică legi care îi împiedică pe oameni să afle mesajul adevărului. Un număr foarte mic de oameni obişnuiţi ascultă, înţeleg şi apreciază mesajul Domnului, luând aminte la el; însă un număr cu mult mai mare de oameni consideră că lucrarea în care martorii Lui Iehova sunt implicaţi este o „lucrare ciudată", respingând-o şi spunând: „Nu ne

Cuprins

interesează." Începând cu 1931, martorii Lui Iehova, în supunere faţă de porunca Sa, au făcut o distribuţie amplă a mesajului Lui Dumnezeu adresat oamenilor. A existat un număr foarte mare de publicaţii care conţineau explicaţii ale Bibliei: „Vindicare", „Pregătirea", „Păstrarea", „Iehova", „Bogăţiile", „Alegerea („Separarea Naţiunilor"), „Demascat" „Protecţie" ş.a. În plus faţă de acestea a fost folosit şi radioul pentru a propovădui mesajul adevărului în întreaga lume. Martorii adevăraţi şi credincioşi se bucură că pot proclama Împărăţia, ei continuându-şi lucrarea indiferent de împotriviri. Ei se vor supune Domnului şi nu oamenilor.

49. Începând cu 1934, Ierarhia romano-catolică alături de mâna sa dreaptă – Hitler, au auzit personal mesajul de avertizare, ei nefiind lăsaţi să pledeze necunoştinţa de cauză. În 1936 o Rezoluţie adoptată public la o convenţie din Lucerna, Elveţia, a fost distribuită în acea ţară, în Germania şi în alte părţi ale lumii, deşi distribuirea acelei Rezoluţii era plină de pericole, ducând printre altele şi la întemniţarea unor persoane. Conducătorii şi locuitorii acestor ţări au fost avertizaţi, fiind vina lor dacă nu vor găsi nicio cale de scăpare. Ziua în care ei vor fi răsplătiţi se apropie.

50. „Aşa cum Babilonul a cauzat uciderea Israelului [adevăratul Israel, poporul ales al Lui Dumnezeu], aşa va cădea şi el alături de toţi cei ucişi", după cum a spus Domnul. (Ier. 51:7, 49) „Pentru că în mâna Domnului se află o cupă, iar vinul din ea e roşu şi plin de amestecătură; şi când El o va vărsa, toţi păcătoşii pământului vor sorbi şi bea din el." – Ps. 75:8.

51. Din moment ce Ierarhia romano-catolică este lidera clasei păcătoase ea este cea mai de condamnat, deoarece se foloseşte de numele Lui Iehova şi al Lui Isus Cristos pentru a-i persecuta aspru pe martorii credincioşi, ceea ce aduce o mare suferinţă asupra oamenilor. Prin prisma profeţiei explicate mai putem avea vreo îndoială asupra felului în care va începe Aemaghedonul? Clarifică Scripturile această problemă? Sau ea continuă să fie deschisă dezbaterii şi speculaţiilor? Cei care Îl iubesc pe Iehova şi Împărăţia Sa nu mai au nicio îndoială, întocmai cum va rezulta din cele ce urmează.

(Va fi continuat)

Întrebări pentru studiu:

1. Pe cine detestă Iehova şi de ce? De ce îi supune El pe credincioşi unui test? Cine sunt păcătoşii? Ce le va face Iehova lor? De ce Iehova Îşi face acum cunoscut scopul de a-i pedepsi pe aceştia?

2. Comparaţi poziţia şi calea de acţiune urmată de Ieremia (Ier. 25:17) cu cea a matorilor Domnului din prezent. Explicaţi perseverenţa lor şi cursul urmat de cei sinceri şi credincioşi, în ciuda faptului că unora le este interzis să comunice în scris cu alţii.

3. Cum a îndeplinit Ieremia porunca Lui Iehova întâlnită în versetul 17?

4-6. Care este dovada potrivit căreia clerul a auzit mesajul de avertizare? Care este scopul acestui avertisment?

Cuprins

7,8. Cui trebuie să îi dea Ieremia cupa pentru întâia oară? De ce lor prima dată? Pe cine simbolizau ei? Cum?

9. Cum se comportă membrii Ierarhiei romano-catolice? Care va fi rezultatul comportamentului lor?

10-12. Cui se aplică cele scrise în Isaia 28:14, 15, 18? Care este motivul pentru care ei sunt obligaţi să bea din cupă? Explicaţi semnificaţia cuvintelor „după cum este şi în prezent".

13. Cine se va văita si plânge atunci când elementele organizaţiei lui Satan se vor scufunda? De ce?

14,15. Identificaţi-i pe cei menţionati profetic în versetul 19. De ce trebuie să bea şi ei din cupă?

16. Pe cine simbolizează „Egiptul", „oamenii amestecaţi" şi „împăraţii ţării Uţ"? Cum?

17,18. Pe cine întruchipau „Edomul", „Moabul" şi „copiii lui Amon"? În ce fel?

19,20. Pentru îndeplinirea profeţiei, cum au fost nevoiţi să bea din cupă cei menţionaţi în versetul 22? Arătaţi că ei simbolizau o categorie de persoane care în prezent practică religia doar din motive financiare.

21-24. De ce le-a fost dată cupa şi celor menţionaţi în versetul 23? Explicaţi expresia „toţi din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii."

25. Cine sunt împăraţii menţionaţi în versetul 24? De ce trebuie ca ei şi cei pe care îi simbolizează să bea din cupa mâniei?

26,27. Identificaţi-i pe „împăraţii lui Zimri". De ce sunt obligaţi şi ei să bea din cupă?

28,29. De ce trebuie ca împăraţii Elamului din acea vreme, şi cei din prezent simbolizaţi de ei, să bea din cupă? Dar împăraţii mezilor şi cei pe care ei îi prevesteau?

30-32. Cui i se aplică expresia „tuturor împăraţilor nordului"? De ce trebuie ca şi ei să bea?

33,34. Explicaţi expresia „toate împărăţiile lumii". De ce anumite popoare ale pământului asemeni Japoniei, popoare care deşi nu sunt creştine, merită să bea din cupa mâniei?

35. Cine este „împăratul Şeşacului"? Cum a ajuns ca identitatea sa să le fie cunoscută oamenilor Lui Iehova?

36,37. Aplicaţi Ieremia 51:41,44.

38. Arătaţi de ce „împăratul Şeşacului va bea după ei".

39,40. Care sunt semnele prin care cei credincioşi Atotputernicului Dumnezeu văd elementele care se adună pentru marea furtună? Explicaţi de ce sunt ei atenţi la evenimentele din prezent, ştiind rezultatul lor. De ce le-a fost permis lor să ştie de dinainte toate aceste lucruri?

41,42. Aplicaţi porunca întâlnită în versetul 27.

43. Cum îi afectează pe religioşi şi pe susţinătorii lor mesajul de avertizare?

44. Cum a trimis Iehova „sabia printre ei"?

Cuprins

45,46. Ce se va întâmpla dacă ei vor refuza să ia cupa din mâna martorilor Lui Iehova?

47,48. Care sunt unele fapte bine cunoscute care arată că cei credincioşi au lucrat în armonie cu voia Lui Dumnezeu, propovăduind mesajul Său de avertizare? Ce vor face ei acum?

49-51. Care a fost rezultatul propovăduirii mesajului de avertizare martorilor? Care va fi rezultatul pentru cei cărora mesajul le-a fost făcut cunoscut?

ASEDIAT

Slujitorii Lui Iehova aflaţi pe pământ transmit mesajul Său. Dacă cei răzvrătiţi, şi anume creştinii declaraţi ai „creştinătăţii", dar şi cei care fac parte din clasa „slujitorului răului", ar putea face întocmai cum şi-ar dori, ei ar stopa lucrarea „slujitorului credincios" al Lui Dumnezeu şi i-ar reduce la tăcere pe toţi cei care spun adevărul despre organizaţia diavolului. Însă aşa cum Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel, aşa le spune şi slujitorilor Săi credincioşi pe care Ezechiel îi simboliza: „Iar tu, fiu al omului, să ştii că vor pune funii peste tine şi te vor lega cu ele, şi nu te vei putea duce în mijlocul lor; iar Eu îţi voi face limba să se lipească de cerul gurii, pentru ca tu să fii mut, şi nu vei fi pentru ei un om care mustră; căci ei sunt o casă răzvrătită. Însă atunci când voi vorbi cu tine, îţi voi deschide gura, iar tu le vei spune: Astfel a spus Domnul Dumnezeu: ‹‹Cel ce aude, să audă; iar cel care nu aude să nu audă; căci ei sunt o casă răzvrătită.››" – Ezec. 3:25-27.

„Slujitorul" nu trebuie să îşi propovăduiască propriul mesaj. Iehova a format clasa „slujitorului Său credincios", a „străjerului", şi doar Domnul Dumnezeu îl poate îndruma pe „slujitor" ce să spună, iar acesta adaugă întotdeauna „Aşa a spus Domnul" la fiecare mesaj pe care îl transmite. Lucrarea slujitorului nu este de a-i converti pe oameni şi de a-i face să se alăture unei organizaţii, ci de a oferi o mărturie a adevărului. Ascultătorii trebuie fie să accepte mesajul, fie să îl respingă, asumându-şi responsabilitatea pentru oricare dintre decizii. „Cel care are urechi de auzit, să audă ce spune spiritul." (Rev. 3:22) Iehova îl face pe slujitorul Său să acţioneze şi îl foloseşte pentru îndeplinirea scopurilor Sale, în timp ce acesta înaintează pentru justificarea numelui Domnului. Împotrivirile răzvrătiţilor casei „creştinătăţii", sau cele ale clasei „slujitorului răului", nu vor putea împiedica propovăduirea adevărului conform scopului Lui Dumnezeu.

Iehova continuă să îl instruiască pe Ezechiel ce să facă. În capitolul patru al profeţiei este scris că Dumnezeu l-a luat pe Ezechiel şi l-a transformat într-un semn pentru cei care declarau că sunt oamenii Lui Dumnezeu, întâi pentru Israel, iar ulterior pentru „creştinătate". „Şi tu, fiu al omului, ia-ţi o cărămidă, şi pune-o înaintea ta, şi înfăţişează pe ea un oraş, cel al Ierusalimului; porneşte asediul împotriva lui, şi construieşte un zid fortificat, ridică un meterez împotriva lui, aşează tabăra împotriva lui, şi pune berbeci împrejurul lui." (Ezec. 4:1,2) Ezechiel

Cuprins

este instruit aici să pornească un asediu împotriva Ierusalimului. În îndeplinirea acestui tablou, el înfăţişează un asediu simbolic împotriva oraşului. Această interpretare a fost făcută în prezenţa locuitorilor oraşului, servindu-le drept semn şi avertizare. Aceasta a fost o profeţie împotriva „creştinătăţii". Iniţial, Ierusalimul a fost oraşul capitală al „ambelor case ale lui Israel", iar Iehova a permis ca nelegiuirea ambelor case să se abată asupra acelui oraş. Iehova i-a spus lui Ezechiel: „În continuare, ia o tigaie de fier, şi pune-o ca zid între tine şi oraş; şi întoarce-ţi faţa împotriva lui, iar el va fi asediat, tu îl vei asedia. Acesta va fi un semn pentru casa lui Israel." – Ezec. 4:3.

Lui Ezechiel i-a fost poruncit să se culce pe partea stânga timp de trei sute nouăzeci de zile, ceea ce simboliza nelegiuirea casei lui Israel; apoi, la sfârşitul acestei perioade, el trebuia să se culce pe partea dreaptă timp de patruzeci de zile, ceea ce reprezenta nelegiuirea casei lui Iuda. „Culcă-te pe partea stângă, şi pune nelegiuirea casei lui Israel peste ea; vei purta nelegiuirea lor după numărul zilelor în care vei sta culcat pe ea. Căci eu am stabilit un număr de zile pentru anii nelegiuirii lor, şi anume trei sute nouăzeci de zile, în care să porţi nelegiuirea casei lui Israel. Iar după ce le-ai împlinit pe toate, culcă-te pe partea dreaptă, şi poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; câte o zi pentru fiecare an, aşa ţi-am dat." (Ezec. 4:4-6; V.R.) Acest lucru nu înseamnă că Ierusalimul a fost asediat pentru perioada de timp respectivă, atunci când adevăratul asediu a avut loc. (2. Reg. 25:1-8) El reprezenta răbdarea îndelungată a Lui Dumnezeu faţă de cele două case ale Israelului. Numărul de zile în care Ezechiel a trebuit să stea culcat pe partea sa stângă, apoi pe cea dreaptă, reprezenta numărul de ani în care Dumnezeu a fost răbdător cu cele două case ale Israelului, permiţându-le să îşi săvârşească lucrările nedrepte. Atât perioada de 390 de ani, cât şi cea de 40, s-au terminat în acelaşi moment, şi anume în anul 606 i.Cr., atunci când răbdarea Lui Dumnezeu a cedat şi când oraşul Ierusalimului a fost asediat, marcând începutul „vremurilor neamurilor".

Perioada de 390 de ani se aplică celor zece triburi ale Israelului, iar cea de 40 de ani se aplică casei lui Iuda şi Beniamin. În anul 999 î.Cr., cele zece triburi s-au răsculat împotriva lui Iuda. Acest lucru s-a petrecut cu 393 de ani înainte de distrugerea Ierusalimului. Dumnezeu a prevestit prin profetul Său că va lua cele zece triburi din mâinile fiului lui Solomon, Roboam, şi că i le va da în stăpânire lui Ieroboam, iar dacă acesta din urmă Îi va rămâne credincios Lui, atunci cele zece triburi îi vor înălţa o casă trainică. (1. Reg. 11:29-40) Ieroboam însă nu I-a rămas credincios Lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, a înfiinţat un nou centru de închinare şi o falsă venerare, înălţând doi viţei din aur, unul la Betel şi altul la Dan, ceea ce i-a făcut pe oameni să se închine în acele locuri, în loc să meargă la Ierusalim. (1. Reg. 12:26-33) Dumnezeu l-a trimis pe profetul Său să-l avertizeze pe Ieroboam, însă acesta a refuzat să ia aminte la avertisment şi să renunţe la falsa venerare, continuând în nelegiuirea sa. Nelegiuirea celor zece triburi a început să fie numărată începând cu acel moment, anul 996 î.Cr., cu trei ani înainte după din anul 999 î.Cr. În acest caz, perioada celor 390 de ani s-ar fi sfârşit în anul 606

Cuprins

î.Cr.; nelegiuirea Israelului datează de la începutul revoltei religioase şi de la instaurarea falsei venerări.

Din moment ce israeliţii au prevestit „creştinătatea”, aplicarea celor spuse anterior este următoarea: aşa numita „creştinătate” a fost organizată la scurt timp după decesul apostolilor; romano-catolicii, acţionând prin clericii şi liderii turmelor lor, au monopolizat întreaga lume din punct de vedere religios, până în anul 1531 (d.Cr.), atunci când conducătorii Angliei şi ai Germaniei s-au îndepărtat de papă; ulterior a fost înfiinţată Liga de la Schmalkald pentru protejarea religiei protestante. Această dată este fixată în mod clar ca un fapt istoric. (Vedeţi „Turnul de Veghere” 1920, pag. 174.) Anul 1531 a fost anul în care Iehova a început să îndure nelegiuirea „creştinismului organizat”, aşa cum este el reprezentat de aripa romană. Răbdarea Lui Dumnezeu a început să fie socotită din acel moment, iar 390 de ani mai târziu ajungem în anul 1921.

În ceea ce priveşte casa lui Iuda: Iehova a început să ţină cont de nelegiuirea acestei case, nelegiuire pe care a trebuit să o îndure, din anul 646 î.Cr., acela fiind al treisprezecelea an de domnie al împăratului Iosia. Dovada este următoarea: Cele zece triburi au fost duse în captivitate în Asiria în anul 740 î.Cr.; Iuda ar fi trebuit să vadă acest avertisment şi să îi fie credincios Lui Dumnezeu, însă nu a fost aşa, şi Iuda s-a îndepărtat de venerarea Lui Iehova. Când Dumnezeu l-a avertizat pe Ieroboam despre falsa venerare pe care a instaurat-o, El l-a făcut pe profetul Său să prevestească venirea lui Iosia, împăratul lui Iuda. (1. Reg. 13:1,2) Manase şi Amon, predecesorii lui Iosia, au pângărit templul Lui Iehova Dumnezeul şi au instaurat venerarea diavolului în Iuda. După ce Iosia a ajuns pe tron, Domnul a considerat că el a făcut ceea ce trebuia. (2. Reg. 23:26,27) În al treisprezecelea an al domniei împăratului Iosia, Dumnezeu l-a ridicat pe Ieremia şi l-a făcut să îi profeţească lui Iuda, însă Iuda a refuzat să asculte cuvintele Domnului transmise prin profet. „Cuvintele lui Ieremia, fiul lui Hilchia, unul dintre preoţii care erau în Anatot, în ţinutul lui Beniamin, la care Cuvântul Domnului a venit la el în zilele lui Iosia, fiul lui Amon, împăratul lui Iuda, în al treisprezecelea an al domniei sale.” (Ier. 1:1,2) Prin urmare, odată cu acel an, şi anume cu 646 î.Cr., Iehova a început să socotească cei patruzeci de ani de nelegiuire a lui Iuda, această perioadă terminându-se în anul 606 î.Cr. Ieremia a început să profeţească cu patruzeci de ani înainte de căderea Ierusalimului; prima sa profeţie a reprezentat o avertizare despre distrugerea iminentă a oraşului Ierusalim, avertizare la care oamenii au refuzat să ia aminte. Aceasta corespunde exact cu cele patruzeci de zile (simbol al celor patruzeci de ani) în care Ezechiel trebuia să se culce pe partea sa dreaptă, pentru a îndura nelegiuirea casei lui Iuda. – Ier. 1:14-17.

Trebuie să existe o aplicare corectă a acestui asediu simulat asupra a ceea ce Ierusalimul simboliza, asupra „creştinătăţii”. După cum am declarat în cele de faţă, în anul 1531 Dumnezeu a început să recunoască nelegiuirea „creştinătăţii” şi cea a ramurii sale romane. Acea zi este marcată de faptul că acela a fost momentul în care cei doi stâlpi principali ai aripii protestante ai „creştinismului organizat” au

Cuprins

fost înfiinţaţi. Germania, Marea Britanie şi Statele unite, alături de coloniile care le aparţineau, sunt statele lider ale protestantismului, sau ale „creştinismului organizat” privit dintr-o perspectivă protestantă. Dumnezeu a făcut ca adevărul despre Împărăţia Sa să fie propovăduit mai ales în aceste ţări. Comparativ, lucrarea de mărturie a „adevărului prezent” nu a fost la fel de amplă în Italia, Spania, sau în alte ţări catolice asemănătoare. Începutul acestei lucrări publice de mărturie în ţările protestante marchează momentul în care Dumnezeu a început să rabde protestantismul. Remarcaţi acum că în anul 1881 a început această lucrare publică de mărturie, ceea ce este indicat mai ales de publicarea şi de ampla distribuire a broşurii „Hrană pentru Creştinii Gânditori”, broşură care vorbea despre a doua venire a Lui Cristos, despre Împărăţia Domnului şi despre adevărurile fundamentale care au fost umbrite foarte mult timp de necredinţa „creştinismului organizat”. Acea lucrare a fost începută în anul 1881, la exact 350 de ani după ce Iehova a început să suporte nelegiuirile aripii catolice ale „creştinismului organizat”, iar după încă 40 de ani a fost îndeplinită perioada simbolică de 390 de zile în care Ezechiel a stat culcat pe partea sa stângă, simulând asediul asupra Ierusalimului. La sfârşitul celor 390 de zile, Ezechiel trebuia să stea culcat pe partea dreaptă timp de 40 de zile, perioadă care simboliza 40 de ani, după cum spun Scripturile. Aceasta a prevestit faptul că Dumnezeu va fi răbdător faţă de nelegiurile protestantismului timp de patruzeci de ani, începând din anul 1881, după cum este declarat mai sus. Împlinirea celor patruzeci de ani marchează anul 1921, an în care toleranţa Lui Iehova faţă de protestantism a luat sfârşit.

Reţineţi acum că perioada de 390 de ani aplicată catolicismului, şi cea de 40 de ani aplicată protestantismului, se sfârşesc în acelaşi moment, ceea ce arată că această aplicare este una corectă, îndeplinită asupra întregii „creştinătăţi”. În anul 1921, „Turnului de Veghere”, graţie bunăvoinţei Domnului, i-a fost permis să identifice şi să publice adevărurile privind „fiara”, „imaginea fiarei” şi „urâciunea care pustiieşte”. (Revelaţia 13) (Vedeţi „Turnul de Veghere” 1921, pag. 11) În acelaşi an, naţiunile „creştinătăţii”, prin reprezentanţii lor, au ţinut o adunare naţională la Washington, D.C., adunare cunoscută drept Conferinţă Internaţională pentru Dezarmare. Scopul anunţat al acelei Conferinţe a fost de a stabili o pace de durată pe pământ. Clerul „creştinătăţii” a susţinut această mişcare. Oamenii care încheiaseră un legământ cu Dumnezeu – martorii Lui Iehova, cunoscuţi atunci drept „Studenţii Bibliei”, au prezentat la acea Conferinţă Internaţională o rezoluţie care fusese aprobată la convenţia martorilor Lui Iehova; printre altele, acea rezoluţie spunea: „Nicio naţiune nu poate fi cu adevărat creştină dacă nu se supune învăţăturilor Lui Isus şi ale apostolilor; puterile conducătoare ale „creştinătăţii” sunt formate din lideri politici şi comerciali, sprijiniţi atât de clerul bisericii catolice, cât şi de cel al bisericii protestante; aceste două organizaţii, contrar Cuvântului Lui Dumnezeu, s-au aliat cu aceşti lideri şi au devenit parte din organizaţia lumească; împărăţia cerurilor se apropie, ea fiind singurul remediu pentru o pace de durată pe pământ.”

Cuprins

Rezoluţia prezentată la această conferinţă internaţională le atrăgea atenţia naţiunilor să recunoască şi să adopte remediul Lui Dumnezeu, adăugând apoi: „Dacă remediul Scriptural divin va fi ignorat, mânia Lui Dumnezeu se va abate asupra guvernelor şi sistemului „creştinătăţii”.” (Consultaţi o copie a Rezoluţiei din revista „Epoca de Aur” din 7 decembrie 1921, pag. 138.) În momentul prezentării acestei rezoluţii încă nu se ştia că problema respectivă fusese prevestită de profeţia lui Ezechiel, sau de oricare altă profeţie. În lumina „adevărului prezent” observăm că îngerul Domnului i-a îndrumat pe oamenii Săi care au încheiat un legământ cu El, să anunţe „creştinătatea organizată” de ceea ce va urma.

Odată cu sfârşitul anului 1921, s-a sfârşit şi perioada de 390 de ani, respectiv 40 de ani, în care Iehova a tolerat nelegiuirile celor două case ale „creştinătăţii”. Anul 1922 a fost momenul în care a sosit momentul stabilit de Dumnezeu pentru ca judecata Sa să fie rostită împotriva naţiunilor „creştinătăţii”, urmând ca acest lucru să fie îndeplinit prin oamenii Săi unşi. În acelaşi an, de la templu a venit porunca Lui Dumnezeu oferită îngerilor Săi de a începe vărsarea cupelor mâniei Sale asupra pământului; oamenii Lui Dumnezeu adunaţi la convenţia din Cedar Point au participat la acea lucrare. (Vedeţi Apocalips, cap. 16; Lumina, vol. II, pag. 19 şi paginile care urmează.) Când cel puţin doi dintre profeţii Lui Dumnezeu prorocesc împotriva „creştinătăţii organizate”, iar evenimentele care se petrec se potrivesc cu ambele profeţii, atunci ne dăm seamă că aceste evenimente reprezintă îndeplinirea profeţiilor, ceea ce ar trebui să fie o mare încurajare pentru toţi cei ce îl iubesc pe Iehova.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 DECEMBRIE 1937 Nr. 23

Cuprins:

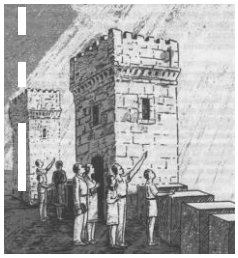
LUCRAREA ŞI FAPTA SA
PARTEA a VII-a - Pag.619

RĂZBUNARE - Pag.637

MĂCELUL - Pag.640

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **1 Decembrie 1937** **Nr. 23**

LUCRAREA ŞI FAPTA SA

„Întocmai cum am făcut la Şilo” – Ier. 7:14

Partea a VII-a

Ziua Judecăţii Lui Iehova va fi un moment al curăţării sanctuarului Său şi al distrugerii a tot ceea ce El consideră dezgustător. Judecata Lui Iehova va fi îndeplinită de şi prin Isus Cristos care a fost instaurat în Templul Său pentru realizarea judecăţii. (Mal 3:1-3) Momentul judecăţii a început odată cu 1918. Data judecăţii şi maniera în care ea va fi săvârşită au fost stabilite clar, după cum este scris şi în Scripturi: „Pentru că a sosit momentul în care judecata trebuie să înceapă de la Casa Domnului: şi dacă prima dată va începe cu noi, care va fi sfârşitul celor care nu se supun Evangheliei Lui Dumnezeu? Şi dacă cel drept de-abia va fi salvat, ce se va întâmpla cu cel necredincios şi păcătos?” (1Pet. 4:17,18) Îndeplinirea judecăţii Lui Iehova asupra păcătoşilor va începe cu cei care I-au luat numele în deşert, dovedindu-se a fi împotriva Sa şi a Împărăţiei Sale.

2. Religia organizată denumită în mod eronat „creştinism” sau „religia creştină” şi-a asumat numele Lui Dumnezeu şi al Lui Isus Cristos, acest amplu sistem religios fiind condus de Ierarhia romano-catolică. Această instituţie religioasă s-a folosit de numele Lui Dumnezeu, pretinzând a fi reprezentanta directă a Domnului şi a Lui Isus Cristos pe pământ – deşi fiecare parte a instituţiei Ierarhiei romano-catolice este una ipocrită. Ierarhia a defăimat numele Lui Iehova mai mult decât orice altă instituţie care a existat vreodată pe pământ. Ea a desfăşurat cea mai nemiloasă, răutăcioasă şi flagrantă escrocherie. Acest lucru este adevărat mai ales pentru că instituţia romano-catolică a săvârşit o mare fraudă asupra oamenilor, în numele Lui Dumnezeu şi Cristos, amăgindu-i, deposedându-i de bunuri şi distrugându-le şansa la viaţă veşnică.

3. Prin urmare, unde ar trebui să înceapă această aspră judecată? Domnul Dumnezeu, prin intermediul profetului Său – Ieremia, răspunde în mod clar acestei întrebări: „Pentru că, iată, Eu voi aduce răul asupra acestui oraş care este denumit după numele Meu, şi voi ar trebui să scăpaţi nepedepsiţi? Nu veţi rămâne nepedepsiţi: căci Eu voi aduce o sabie asupra tuturor locuitorilor pământului, aşa spune Domnul oştirilor.” – Ier. 25:29.

4. Timp de secole, Ierarhia romano-catolică alături de alţi religioşi, aşa-numiţi „creştini”, au făcut sute de milioane de oameni să creadă că astfel de instituţii religioase Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, oamenii urmându-i cu

Cuprins

bucurie pe liderii religioşi ipocriţi şi blasfematori. Din cauză că aceşti lideri religioşi au afirmat cu îndrăzneală că ei Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, şi din cauza că au dat dovadă de foarte multă prefăcătorie, milioane de oameni sinceri L-au respins pe Dumnezeu, au respins Biblia – Cuvântul Său şi pe Isus Cristos Mântuitorul, defăimându-le numele din cauza credinţei lor în organizaţiile făţarnice. Datorită prefăcătoriei clerului, afirmată în special în timpul Războiului Mondial, milioane de tineri, dar şi de bătrâni, s-au întors împotriva Lui Dumnezeu şi împotriva a tot ceea ce ţinea de El şi de Împărăţia Sa. Prin doctrinele lor false şi prin comportamentul lor greşit şi imoral, liderii religioşi L-au făcut pe Dumnezeu să pară diabolic şi părtaş la crimele lor. Ei au adunat bani sub pretextul că Dumnezeu va asculta rugăciunile lor, iertându-i pe criminali şi pe păcătoşi. Oamenii sinceri au spus: „Nu vrem să avem nimic de-a face cu un astfel de Dumnezeu care este părtaş la o asemenea răutate"; astfel, religioşii au reuşit să defăimeze în mod grav numele Lui Dumnezeu şi pe cel al Lui Isus Cristos.

5. Cuvântul „răul", aşa cum a fost folosit în textul citat anterior din Ieremia, înseamnă o calamitate abătută asupra unei persoane sau asupra unei organizaţii, din cauza păcatelor sale. Este scris că Iehova creează răul. (Isa. 45:7) Acest lucru înseamnă că Dumnezeu îi va pedepsi pe păcătoşi printr-o calamitate abătută asupra lor. Astfel, El declară în mod categoric: „Eu voi aduce răul [calamitatea] asupra [la, sau în] oraşul care este denumit după numele Meu."

6. Judecata Lui Iehova asupra noului Ierusalim, şi anume asupra rămăşiţei credincioase aflată în prezent pe pământ, nu va abate asupra lor nici o calamitate, deoarece Dumnezeu îi va proteja şi înveşmânta pe aceşti credincioşi cu mantia dreptăţii Sale. (Mal. 3:3; Isa. 61:10) Însă există o organizaţie care se foloseşte de numele Domnului – aşa-numita „religie creştină", religie care pretinde că Îl venerează pe Dumnezeu şi pe Cristos, deşi în realitate face exact contrariul. „Asupra acestui oraş [organizaţii]", spune Iehova, „care este denumit după numele Meu", „dar care îmi este necredincios", se va abate răul. Dumnezeu îşi va îndeplini blestemul – revărsarea mâniei Sale, asupra acelei organizaţii. Există o distincţie clară între adevăraţii adepţi ai Lui Isus Cristos şi cei care practică religia în numele Său. Înainte de venirea Lui Isus Cristos la Templu, chiar şi cei credincioşi Domnului fuseseră parţial „îmbătaţi" şi vinovaţi fără voie de abatere de la calea cea dreaptă din cauza ignoranţei lor, ignoranţă care le-a fost indusă de către sistemele religioase din care făcuseră parte iniţial. Însă ei erau sinceri şi determinaţi să îndeplinească voia Lui Dumnezeu; astfel, la sosirea Domnului la Templu pentru începerea judecăţii, ei au fost curăţaţi. În ceea ce priveşte acest fapt este scris: „Şi nu va mai exista nici un blestem [asupra rămăşiţei credincioase, din cauza neglijenţei lor], ci tronul Lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi acolo; iar slujitorii Săi [cei care fac parte din categoria slujitorilor „aleşi"] Îl vor sluji." – Apoc.22:3.

7. Organizaţia care şi-a asumat cu impertinenţă numele Lui Dumnezeu şi pe cel al Lui Cristos şi care a continuat să Îi defăimeze, se va afla într-o situaţie complet diferită. Dumnezeu Îşi va abate asupra acestei mulţimi pedeapsa în

Cuprins

totalitate, această pedeapsă fiind începutul Armaghedonului, deci începutul „faptei Sale, faptei Sale ciudate”.

8. Tuturor religioşilor care sunt de partea aşa-numitei „religii creştine” – fie că sunt laici care merg la biserică şi se complac în anumite ceremonii şi formalităţi religioase, fie că sunt persoane care deşi nu practică religia, susţin că organizaţiile bisericeşti trebuie tolerate, deoarece sunt o parte esenţială a guvernelor – Dumnezeu le spune: „Şi voi ar trebui să scăpaţi nepedepsiţi?” Cu alte cuvinte, Domnul spune: „Sunteţi voi cumva nevinovaţi de respectarea religiei organizate şi a religioşilor care o practică în numele Meu? Nu Mi-aţi defăimat şi voi numele?” Astfel de persoane s-au alăturat liderilor religioşi pentru a-i persecuta pe slujitorii credincioşi ai Lui Dumnezeu asupra cărora El chiar şi-a pus numele. Ei sunt uniţi în persecutarea credincioşilor pentru a-L defăima pe Dumnezeu din răutate şi pentru că ei detestă dreptatea şi tot ceea ce ţine de Dumnezeu şi de organizaţia Sa. Aceste persoane s-au comportat la fel şi în trecut, continuând ca şi în prezent să se alăture liderilor ipocriţi, şi anume clericilor, pentru a-i asupri pe oamenii Lui Dumnezeu şi pentru a-I defăima numele. Deşi ei au primit mesajul de avertizare întâlnit în Cuvântul Lui Dumnezeu, mesaj care le-a fost făcut cunoscut de către martorii Lui Iehova, au dovedit că fac parte din categoria „caprelor”, alăturându-se religioşilor în persecutarea martorilor credincioşi. Aceste persoane nu ţin cont de ceea ce este drept şi corect. Ei operează alături de liderii religioşi din motive politice sau comerciale; astfel, odată cu distrugerea sistemelor religioase, Dumnezeu va urma să îşi verse mânia asupra acestor persoane. Scripturile arată în mod clar că primii care vor fi pedepsiţi vor fi clericii şi ipocriţii asemănători lor, pedeapsa urmând să fie apoi îndurată de către susţinătorii acestora.

9. Aşa-numita „religie creştină” nu îi va servi drept protecţie nici unei persoane şi nici unei naţiuni atunci când Armaghedonul va începe. Celor care pretind că există o astfel de protecţie, Domnul le spune: „Nu veţi rămâne nepedepsiţi: căci Eu voi aduce o sabie asupra tuturor locuitorilor pământului, aşa spune Domnul oştirilor.” Isus Cristos, măreaţa Sabie sau Executantul, va răspunde de îndată chemării Lui Iehova, acţionând împotriva tuturor părţilor şi susţinătorilor organizaţiei lui Satan. În ceea ce priveşte acest lucru este scris: „Căci Eu sunt foarte nemulţumit de popoarele necredincioase care stau în tihnă; am fost puţin nemulţumit, dar ele au adăugat la nenorocire.” (Zah. 1:15) „Căci Domnul este mâniat pe toate popoarele, şi furios pe toate oştirile lor: El le-a distrus pe deplin, el le-a nimicit pe toate. Morţii lor vor fi aruncaţi, iar trupurile lor vor mirosi greu, iar munţii se vor topi de sângele lor. Căci este ziua răzbunării Domnului, şi un an de răsplată pentru judecata lui Sion.” (Isa. 34:2,3,8) Cu ajutorul acestor Scripturi observăm că profeţiile Lui Iehova reprezintă o istorie scrisă în avans; prin intermediul acestor profeţii Dumnezeu le dezvăluie celor care Îl slujesc ceea ce urmează să se întâmple în viitorul apropiat.

10. După ce Iehova şi-a exprimat hotărârea de a abate calamitatea sau pedeapsa Sa asupra tuturor popoarelor lumii, El i-a poruncit lui Ieremia să le vorbească oamenilor despre aceste lucruri: „Prin urmare, tu să le proroceşti lor

Cuprins

toate aceste cuvinte, spunându-le: Domnul va răcni de sus, iar glasul Lui va răsuna din lăcaşul Său cel sfânt; El va răcni asupra lăcaşului Său; El va scoate un strigăt împotriva tuturor locuitorilor pământului, asemeni strigătului celor care calcă strugurii în picioare." – Ier. 25:30.

11. Ieremia înfăţişează aici pe rămăşiţa Lui Iehova ca întreg, arătând că pe umerii fiecăruia se află câte o responsabilitate. Toţi cei care Îi vor fi credincioşi Lui Dumnezeu şi îşi vor dovedi integritatea faţă de El, se vor supune prompt şi cu bucurie poruncilor Sale. Nimeni nu se poate supune poruncilor Lui Dumnezeu, substituind o altă persoană în locul său. Fiecare persoană are o responsabilitate proprie, aceasta fiind o oportunitate de a da dovadă de loialitate faţă de Iehova. Se poate ca unele persoane să fie incapabile din punct de vedere fizic să meargă din casă în casă, însă aceste persoane se vor folosi de toate oportunităţile posibile care le ies în cale pentru a le propovădui oamenilor mesajul adevărului. Responsabilitatea fiecăruia este direct proporţională cu oportunităţile pe care le are. Unii sunt responsabili de pregătirea materialelor pentru cei care lucrează pe teren, iar prin faptul că fac acest lucru ei îşi aduc contribuţia în slujba Domnului. Toate persoanele credincioase trebuie să fie acum unite pentru a le face cunoscut scopul Lui Iehova tuturor naţiunilor pământului, ele lucrând în numele Domnului prin îndeplinirea sarcinilor care le-au fost date – fie că trebuie să lucreze într-un birou, într-o fabrică, pe teren sau să pregătească mâncare pentru alţii. Oamenii Lui Dumnezeu trebuie să Îi fie acum devotaţi pe deplin Lui şi cauzei Sale, şi imuni la orice altceva. Ionadabii vor rămâne în cetatea refugiului, arătându-şi credinţa şi devotamentul faţă de Dumnezeu prin propovăduirea mesajului Împărăţiei cu fiecare ocazie ivită. Acum este momentul unei bătălii în care martorii Domnului trebuie să fie implicaţi, cântând cu curaj cântece de laudă aduse Lui Iehova şi Împăratului Său, cântece care vor stârni teroarea în inima duşmanilor. Forţele nevăzute ale Domnului vor fi cele care vor săvârşi pedeapsa fatală. – 2. Cron. 20:15-25.

12. Scripturile arată că este posibil ca duşmanul să îi reducă pe martorii credincioşi la tăcere pentru o anumită perioadă de timp. Scopul duşmanului este acum de a scăpa de toţi martorii Lui Iehova, stopând astfel mesajul pe care ei îl aduc de la Domnul. Cu siguranţă că atunci când Ierarhia romano-catolică şi aliaţii ei vor câştiga controlul deplin al tuturor naţiunilor „creştinătăţii", vor încerca să stopeze lucrarea martorilor. Organizaţia diavolului a făcut recent acest lucru în Germania. Apoi, făţarnicii se vor felicita între ei, spunând: „Pace şi siguranţă; acum totul este după bunul nostru plac." Însă Dumnezeu va lua măsuri, după cum este scris: „O distrugere neaşteptată se va abate asupra lor, iar ei nu vor găsi nicio cale de scăpare." (1. Tes. 5:3) Profetul spune: „Domnul va răcni de sus", şi anume de la conducerea organizaţiei Sale universale, El fiind Puterea Supremă, Cel Preaînalt. Răcnetul Lui Iehova va fi unul teribil şi înfricoşător pentru duşmanii Săi, răspândind spaima în rândurile acestora. Datorită revoltei Sale justificate, Iehova va intra în această luptă prin reprezentantul Său, Isus Cristos, care va prelua conducerea oştirilor cereşti, distrugându-l definitiv pe duşman. „Domnul va înainta

Cuprins

ca un viteaz, El va stârni râvna [zelul bătăliei] ca un războinic; El va striga, da, va răcni; El va triumfa împotriva duşmanilor Săi. Eu [Iehova] Mi-am păstrat cumpătul foarte mult timp, am fost calm şi M-am abţinut; însă acum Eu voi striga ca o femeie aflată în chinurile naşterii; Eu voi distruge şi devora tot." – Isa. 42:13,14.

13. Sionul reprezintă locuinţa Lui Iehova, fiind capitala aleasă de El pentru organizaţia Sa. (Ps. 132:13) Glasul Lui Iehova „va răsuna din lăcaşul Său cel sfânt." (Ier. 25:30) Dumnezeu va face acest lucru prin intermediul Lui Isus Cristos, măreţul Său Judecător, aflat acum la Templu. Glasul Lui Iehova va răsuna prin Logos, prin Conducătorul capitalei organizaţiei. El nu va răcni din „oraşul denumit după numele Său", deoarece acel oraş, sau acea organizaţie este una păcătoasă, respinsă de Dumnezeu. Dumnezeu este împotriva organizaţiei ticăloase a „creştinătăţii", organizaţie asupra căreia El Îşi va începe „fapta ciudată" prin Isus Cristos care va exprima vocea Lui Iehova. „Creştinătatea" este o organizaţie pe deplin lumească, ea neavând nicio legătură cu lucrurile spirituale. Este scris: „La auzul vocii Sale, pământul s-a topit." (Ps. 46:6) Acesta va fi efectul asupra tuturor sistemelor religioase. Ele se vor topi şi vor dispărea.

14. „El va răcni asupra lăcaşului Său [„na-vah" în ebraică, însemnând „casă"; deci potrivit Versiunii Rotherham „asupra casei Sale"]". „Tu, prin îndurarea Ta, ai călăuzit acest popor pe care l-ai izbăvit; Tu i-ai ghidat pe aceşti oameni prin puterea Ta spre locuinţa Ta cea sfântă [„na-vah" în ebraică – „spre casa Ta"]." (Ex. 15:13). Iehova declară astfel că El se află de partea celor care Îi sunt credincioşi, şi anume de partea celor care fac parte din Templul unde El locuieşte şi domneşte prin spiritul Său. „Căci voi vă aflaţi la Templul Dumnezeului cel viu; după cum a spus Dumnezeu: Eu voi locui şi umbla printre ei; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi oamenii Mei." (2. Cor. 6:16) Răcnetul Lui Dumnezeu va răsuna împotriva duşmanilor, şi nu împotriva oamenilor Săi.

15. Acela va fi un moment al victoriei Sale, El strigând „asemeni celor care calcă strugurii în picioare"; astfel, strigătul Său va fi unul de bucurie şi răzbunare. Cei care calcă strugurii în picioare fac vin, un simbol al veseliei, însă în ziua judecăţii Lui Iehova, Isus Cristos va vărsa sângele lui Satan, simbolizat prin „via pământului" care va fi zdrobită în teasc. (Apoc. 14:18-20) Acel moment va fi unul al distrugerii duşmanului şi al răzbunării Domnului, spre bucuria Sa. Călcatul în picioare va începe cu „creştinătatea", însă nu se va opri până când nu vor fi cuprinşi toţi duşmanii. Acest călcat va fi realizat „împotriva tuturor locuitorilor pământului", prin urmare toţi aceştia trebuie zdrobiţi în „teascul cel mare al mâniei Lui Dumnezeu." „Iar El [Cuvântul Lui Dumnezeu, Isus Cristos] va călca în picioare teascul furiei şi mâniei al Atotputernicului Dumnezeu." (Apoc. 19:15) „Am călcat singur teascul în picioare; şi dintre toate popoarele [dintre toţi locuitorii pământului], niciunul nu a fost de partea Mea; căci Eu îi voi călca în picioare în mânia Mea, şi îi voi zdrobii în furia Mea; iar sângele lor va ţâşni pe veşmintele Mele, şi hainele Mele vor fi mânjite. Căci ziua răzbunării este în inima Mea, iar anul celor răscumpăraţi de Mine a sosit. Şi îi voi călca pe oameni în

Cuprins

picioare în mânia Mea, şi îi voi îmbăta cu furia Mea, vărsându-le sângele pe pământ." – Isa. 63:3,4,6.

16. Dezolarea produce de obicei un zgomot intens, Armaghedonul fiind descrisă în acest fel: „Un zgomot [V. Leeser: un zgomot asurzitor] va ajunge până la marginile pământului, căci Domnul poartă o judecată cu naţiunile; El va judeca toate făpturile şi îi va da pe păcătoşi pradă sabiei, spune Domnul." – Ier. 25:31.

17. Acest zgomot intens care însoţeşte bătălia Armaghedonului, prevesteşte risipirea, distrugerea şi pustiirea. În ceea ce priveşte mânia Sa care se va abate asupra tuturor popoarelor pământului, Domnul – prin intermediul profetului Său – spune în continuare: „Pentru că Domnul a pustiit Babilonul şi i-a distrus măreţul glas; când valurile sale vuiesc asemeni unor ape măreţe, se aude zgomotul vocilor lor: pentru că atunci când pustiirea se va abate asupra ei, asupra Babilonului, toţi vitejii săi vor fi luaţi, şi toate arcurile lor vor fi rupte, căci Domnul Dumnezeu al răsplăţii îi va plăti pe fiecare după cum se cuvine." – Ier. 51:55,56.

18. Marea şi teribila distrugere va începe asupra sistemului religios, urmând să se extindă asupra tuturor naţiunilor, după cum este prezentat în următoarea profeţie: „Dar Eu voi trimite un foc asupra Moabului, foc care va mistui palatele Cheriotului [un oraş din Moab]; iar Moabul va muri cu zarvă [cu un zgomot intens], cu strigăte şi cu sunetul trâmbiţei." (Amos. 2:2) Organizaţia ipocrită denumită „creştinătate" va fi prima care va fi distrusă, după cum reiese din această profeţie: „Prin urmare, un zgomot se va auzi printre oamenii tăi [în rândurile „creştinătăţii"], şi toate cetăţile tale vor fi nimicite, întocmai cum Şalman l-a nimicit în luptă pe Bet-arbel în ziua bătăliei; mama şi copiii săi au fost zdrobiţi." – Osea. 10:14.

19. Scripturile arată în mod clar că bătrâna „prostituată" este cea care trebuie să cadă prima dată. În legătură cu acest lucru, profetul Isaia a spus: „O voce zgomotoasă se va auzi din acel oraş [din „creştinătatea" necredincioasă, sau din „religia organizată"], o voce din Templu, vocea Domnului care le va da duşmanilor Săi răsplata cuvenită." (Isa. 66:6) Remarcaţi aici distincţia clară dintre vocea zgomotoasă a „creştinătăţii" şi glasul Domnului. Glasul Lui Dumnezeu este plăcut şi armonios, vocea Sa din Templu fiind cea care va umple sufletele religioşilor „creştinătăţii" de spaimă, creând confuzie şi un zgomot asurzitor. Zgomotul care se va auzi întâi în rândurile „creştinătăţii" va fi un zgomot provocat de distrugere, care se va extinde asupra întregului pământ, urmând ca nici o naţiune să nu fie omisă. Acest zgomot „se va auzi" şi „va ajunge până la marginile pământului", după cum a declarat Ieremia. Vocea Lui Dumnezeu din Templu este proclamată acum, stârnind teamă în rândurile „creştinătăţii", conform poruncii Sale: „Această Evanghelie a Împărăţiei trebuie propovăduită tuturor popoarelor drept mărturie; atunci va veni sfârşitul cu un mare necaz." (Mat. 24:14,21) Naţiunile care au fost avertizate vor simţi din plin mânia Atotputernicului Dumnezeu. Comparativ, doar foarte puţini oameni vor asculta şi vor crede mesajul de avertizare al Domnului, luând aminte la el. Puţini au credinţă, iar cei care nu au se află în acea situaţie în mare parte din cauza agenţilor diavolului, a clericilor. În

Cuprins

sprijinul acestui fapt, apostolul citează din profet: „Însă nu toţi s-au supus Evangheliei. Căci Isaia a spus: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră [cine a ascultat ceea ce am prevestit]?" Astfel, credinţa vine ascultând, iar ascultarea vine prin Cuvântul Lui Dumnezeu. Însă eu întreb: N-au auzit ei? Ba da, pentru că glasul lor a fost auzit pe întreg pământul, iar cuvintele lor au ajuns până la capătul lumii." – Rom. 10:16-18.

20. Motivul acestui zgomot asurzitor care va însoţi marea calamitate este următorul: „căci Domnul are o judecată cu naţiunile". Cuvântul ebraic folosit aici drept „judecată" este cuvântul „rib" – „a lupta pentru o cauză", interpretat în alte locuri ca „pledare". În următorul text este interpretat astfel: „Ascultaţi cuvântul Domnului, voi copii ai Israelului; căci Domnul are o judecată [„a lupta pentru o cauză" în ebraică] cu locuitorii acestei ţări [ai „creştinătăţii"]." (Osea. 4:1) „Căci este ziua răzbunării Domnului, şi un an de răsplată pentru judecata [„luptă pentru cauza"] lui [în numele lui] Sion." – Isa. 34:8.

21. Descriind Armaghedonul în continuare, Ieremia spune: „Aşa a spus Domnul oştirilor: Copiii lui Israel şi copiii lui Iuda au fost asupriţi împreună, şi cei care îi ţineau captivi, îi ţineau strâns, refuzând să îi lase să plece. Răscumpărătorul lor este puternic, iar Domnul oştirilor este numele Său; El va pleda [„va lupta pentru cauză" în ebraică] până la sfârşit cauza lor, pentru a putea oferi linişte acelei ţări [linişte oferită tuturor martorilor Săi aflaţi pe pământ], făcându-i pe locuitorii Babilonului să tremure. O sabie se află deasupra haldeilor, spune Domnul, şi deasupra tuturor locuitorilor Babilonului, şi a conducătorilor şi înţelepţilor săi." (Ier. 50:33-35) „Scoală-Te, O, Dumnezeule, şi pledează [„luptă pentru cauză" în ebraică] cauza Ta; adu-Ţi aminte cum oamenii nechibzuiţi Te-au defăimat zilnic. Nu uita vocea duşmanilor Tăi: zgomotul celor care se ridică împotriva Ta creşte încontinuu." – Ps. 74:22,23.

22. Naţiunile lumii, în special naţiunile „creştinătăţii", au tratat cu dispreţ mesajul Lui Iehova, chinuindu-i pe martorii Săi credincioşi, trimişi de El pentru a propovădui acel mesaj. Din această cauză judecata este iminentă. Clerul „creştinătăţii" a ridicat următoarea problemă: „Cine este Iehova? Este mesajul Său adevărat, sau măcar demn de ascultat? Cine le conferă acestor martori autoritatea de a vorbi?" Această mulţime de ipocriţi îngâmfaţi şi dispreţuitori va afla şi se va convinge cine este Iehova.

23. Naţiunile lumii sunt adunate acum în faţa Domnului pentru judecată, urmând ca niciuna să nu fie trecută cu vederea. Isus Cristos, acţionând în numele Lui Iehova, ascultă cauza şi înfăptuieşte judecata. În ceea ce priveşte acest lucru, profetul Ieremia spune: „El va judeca [„shaphat" în ebraică – „a judeca şi pronunţa sentinţa", „a pedepsi", „a răzbuna"] toate făpturile." (Ier. 25:31) În alte locuri textul este redat astfel: „El va intra la judecată împotriva tuturor făpturilor." (Versiunea Rotherham) Sau: „El va ţine o judecată pentru toate făpturile." (V. Leeser) Prin urmare, judecata nu va fi una tipărită sau scrisă, nici vorbită, ci va reprezenta aplicarea Legii în funcţie de fapte şi îndeplinirea sentinţei date, şi anume îndeplinirea „faptei ciudate" a Lui Dumnezeu sau a „sabiei" execuţiei.

Cuprins

„Căci prin foc şi prin sabia Sa va judeca Domnul toate făpturile: iar cei ucişi de Domnul vor fi mulţi.” (Isa. 66:16) „Sabia” va începe cu executarea religioşilor, urmând ca aceasta să se extindă asupra tuturor forţelor văzute şi nevăzute ale organizaţiei lui Satan. „Şi voi chema o sabie împotriva lui [Gog]; [...] Şi voi judeca împotriva lui cu molimă şi sânge; voi abate o furtună asupra lui, şi asupra oştirilor sale, şi asupra tuturor oamenilor care sunt cu el – o furtună năprasnică, cu grindină, foc şi pucioasă. Îmi voi arăta astfel măreţia şi sfinţenia; şi Eu mă voi face cunoscut înaintea multor popoare, şi ele vor şti că Eu sunt Domnul.” – Ezec. 38:21-23.

24. Toţi nelegiuiţii vor pieri, după cum este scris: „El îi va da pe păcătoşi [pe nelegiuiţi – V. Rotherham] pradă sabiei, spune Domnul.” (Ier. 25:31); nelegiuiţii fiind acele persoane aflate în slujba răului – toţi religioşii ipocriţi şi întreaga Ierarhie romano-catolică care i-au persecutat fără milă pe martorii Lui Iehova. Acest lucru se va aplica cu o şi mai mare forţă agenţilor păcătoşi ai Ierarhiei care operează în Germania şi în New Jersey, dar şi în alte părţi ale lumii, dovedind că fac parte din categoria „caprelor” care lucrează împotriva martorilor credincioşi. Ierarhia romano-catolică este o organizaţie desfrânată, care nu numai că a sfidat mesajul de avertizare, ci a şi continuat să îi persecute intenţionat pe oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu care făcuseră cunoscut acel mesajul. Ierarhia nu are nicio scuză şi nu va găsi nicio cale de scăpare. În ceea ce Îl priveşte pe Domnul Isus, Executantul Oficial al Lui Iehova, este scris: „Căci El nu va mânui sabia în zadar; El este slujitorul Lui Dumnezeu, răzbunătorul care va abate mânia asupra celui care face rău.” (Rom. 13:4) Martorii Lui Iehova, în supunere faţă de poruncile Sale şi spre binele întregii lumi, le-au propovăduit oamenilor şi clerului Ierarhiei mesajul adevărului; Ierarhia a refuzat însă să ia aminte la cele auzite, împiedicându-i de asemenea pe mulţi alţii să intre în contact cu acest mesaj. Clerul i-a persecutat pe mesagerii Lui Iehova cu foarte multă răutate. Domnul numără toate răutăţile săvârşite asupra martorilor Săi ca şi când ar fi fost făcute asupra Sa; Domnul Isus, marele Judecător, spune în ceea ce îi priveşte pe aceşti nelegiuiţi care stau în stânga tronului Său de judecată: „Plecaţi de lângă Mine, blestemaţilor, mergeţi în focul veşnic, pregătit pentru diavol şi pentru îngerii săi [pentru Gog şi restul aliaţilor săi]. [...] Şi toţi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică [vor fi ucişi].” – Mat. 25:41,46.

25. Ierarhia romano-catolică şi aliaţii săi au auzit de nenumărate ori avertizarea în ceea ce priveşte scopul Lui Iehova. Deşi ei pretind a fi deţinătorii şi interpreţii Cuvântului Lui Dumnezeu, ei ignoră Cuvântul de avertizare al Lui Iehova şi continuă să conducă cu dispreţ populaţia catolică, terorizându-i şi intimidându-i pe mulţi alţii. Unii dintre agenţii angajaţi ai Ierarhiei vor citi ceea ce este scris aici – iar celor care citesc, permiteţi-le să ia aminte: aţi fost avertizaţi şi din această cauză nu veţi putea pleda necunoştinţa de cauză.

26. Ieremia le-a vorbit întâi Iudei şi Ierusalimului; prin urmare, cuvintele sale se aplică prima dată religioşilor necredincioşi care practică în numele Lui Isus Cristos ceea ce ei numesc „religia creştină”, religioşi a căror organizaţie religioasă este condusă de către Ierarhia romano-catolică. Iehova le vorbeşte acum lor, prin

Cuprins

intermediul profetului Său, spunându-le: „Aşa a spus Domnul oştirilor: Iată, răul [„calamitatea” – V. Rotherham] va merge din naţiune în naţiune, şi o mare vijelie se va ridica de la marginile pământului.” – Ier. 25:32.

27. Această calamitate reprezintă judecata dreaptă a Dumnezeului Iehova executată pentru răzbunarea şi justificarea prestigiului numelui Său sfânt. Iehova creează acest rău, sau această calamitate, pentru a-l abate asupra celor care merită să fie pedepsiţi. (Isa. 45:7) Pedepsirea va începe cu Ierarhia romano-catolică, urmând să se extindă asupra părţilor vizibile ale organizaţiei lui Satan – şi anume asupra numeroaselor guverne şi naţiuni care fac parte din această organizaţie şi asupra sistemelor politice, comerciale, militare şi industriale ale lumii, simbolizate prin „toate popoarele” cărora Ieremia trebuia să le dea de băut din cupa mâniei Lui Dumnezeu. Naţiunile se vor nărui şi vor cădea, calamitatea trecând din naţiune în naţiune până când toate elementele lumeşti ale mulţimii lui Satan vor pieri. Ultima „naţiune” asupra căreia se va abate calamitatea este Şeşacul, după cum Dumnezeu declară prin intermediul profetului Său: „Împăratul Şeşacului va bea după ei.” (Versetul 26) Şeşacul include toate părţile nevăzute ale organizaţiei lui Satan, şi anume pe Gog alături de toţi îngerii păcătoşi din „ţara lui Magog” dar şi pe însăşi Satan. După ce diavolul va vedea cum toţi susţinătorii săi au fost distruşi şi cum toată puterea i-a fost luată, el trebuie să bea din cupa calamităţii. „Şi al şaptelea înger a vărsat cupa sa în aer [simbolul lucrurilor nevăzute – Satan şi oştirea sa de îngeri păcătoşi]; şi s-a auzit o voce puternică din Templul Cerurilor, de pe tron, spunând: S-a terminat.” – Apoc. 16:17.

28. Graţie bunăvoinţei Domnului, oamenii Săi s-au putut întruni la convenţii stabilite, proclamând mesajul de avertizare în public prin adoptarea şi distribuirea unor Rezoluţii. Ultima dintre aceste Rezoluţii a fost în 1928, purtând denumirea de „O Declaraţie Împotriva lui Satan şi pentru Iehova”. Iehova îi călăuzeşte pe oamenii care Îi sunt credincioşi, oferindu-I Lui toată gloria şi onorurile. (Prov. 3:5,6) Fără nicio îndoială că Iehova a îndreptat Rezoluţia menţionată anterior împotriva împăratului Şeşacului – diavolul.

29. Continuând descrierea aprigei bătălii a Armaghedonului, bătălie care va fi câştigată de Domnul Isus Cristos şi de oştirile Sale, Iehova spune prin intermediul profetului Său: „şi o mare vijelie se va ridica de la marginile pământului.” Această furtună teribilă se va înălţa din cele mai îndepărtate părţi de pe pământ ale organizaţiei lui Satan; prin urmare, judecata nu va fi una a lui Satan, ci va fi a Dumnezeului Iehova, îndeplinită prin Executantul Său – Isus Cristos. Această furtună este furtuna Lui Dumnezeu care va distruge în totalitate organizaţia lui Satan. Iehova a inserat în Cuvântul Său anumite rugăciuni pe care slujitorii Săi le pot rosti, şi aceasta pentru ca ei să înţeleagă voia şi scopul Său şi să ştie care este calea pe care trebuie să o urmeze.

30. În Psalmul optzeci şi trei întâlnim descrierea unei conspiraţii la care participă Ierarhia romano-catolică alături de întreaga „creştinătate” şi de alţi agenţi ai diavolului. Rugăciunea psalmistului arată care este scopul Lui Iehova, după cum este scris: „Pedepseşte-i cu vijelia Ta, şi fă-i să le fie frică de furtuna Ta. Acoperă-

Cuprins

le feţele de ruşine, pentru ca ei să caute numele Tău, O, Doamne. Lasă-i să fie confuzi şi îngrijoraţi pe vecie; lasă-i să se facă de ruşine şi să piară: pentru ca oamenii să ştie că Tu, al cărui nume este IEHOVA, eşti Cel Preaînalt pe întreg pământul." – Ps. 83:15-18.

31. Religioşii sunt cei mai de condamnat, deoarece ei deţin Cuvântul Lui Dumnezeu şi ar putea cunoaşte înţelesul lui dacă ar asculta şi dacă s-ar supune Celui Preaînalt. Ei pretind că sunt slujitorii Lui Dumnezeu, însă nu L-au slujit niciodată. Dimpotrivă, ei l-au slujit pe diavol, fiind din această cauza păcătoşi sau nelegiuiţi, după cum spune profetul: „Iată, o vijelie a Domnului înaintează cu furie, o vijelie cumplită: se va năpusti peste capul celor păcătoşi." (Ier. 23:19) „Iată, vijelia Domnului înaintează cu furie, o vijelie continuă [o vijelie nemiloasă] va cădea cu durere peste capul celor păcătoşi. Mânia aprinsă a Domnului nu se va potoli, până când El nu va împlini şi înfăptui tot ceea ce Şi-a propus; în ultimele zile veţi înţelege acest lucru." – Ier. 30:23,24.

Efectul Armaghedonului

32. Iehova le-a poruncit profeţilor Săi să facă cunoscută intenţia Sa de a curăţa pământul de tot răul în momentul Armaghedonului. Aceasta nu va fi o curăţare simbolică ci una reală. De ce a repetat Iehova acest lucru prin mai mulţi profeţi, în perioade diferite? Răspunsul este pentru ca oamenii care aud acest mesaj să ştie şi să înţeleagă că Armaghedonul este „fapta ciudată" a Lui Dumnezeu. Oamenii au tendinţa de a uita anumite lucruri, iar prin avertizarea lor repetată Dumnezeu îi împiedică să pledeze necunoştinţă de cauză. Distrugerea care va avea loc în momentul Armaghedonului nu reprezintă răzbunarea vreunei categorii de oameni asupra alteia. Armaghedonul este bătălia Atotputernicului Dumnezeu, bătălie care va fi condusă şi câştigată de Isus Cristos, măcelul urmând să fie atât de mare încât toţi oamenii vor şti că a venit de la Domnul. „Iar cei ucişi de Domnul vor fi în acea zi întinşi de la un capăt la celălalt al pământului: ei nu vor fi plânşi, nici adunaţi, nici îngropaţi; ei vor fi o necurăţenie pe pământ." – Ier. 25:33.

33. Domnul nu lasă niciun loc de îndoială asupra locului unde va începe măcelul. Lui Ieremia i-a fost poruncit să ducă cupa prima dată oamenilor care pretindeau că sunt slujitorii Domnului, şi anume " creştinătăţii". Prin urmare, măcelul se va abate întâi asupra „creştinătăţii", în special asupra liderilor şi conducătorilor ei – Ierarhia romano-catolică. În sprijinul acestei afirmaţii, un alt profet al Domnului spune: „Şi va începe la sanctuarul Meu", la poporul care pretinde a fi ales, la practicanţii religiei organizate denumită „religia creştină". „Apoi ei au început cu bătrânii [cu cei care ocupau poziţii înalte în organizaţia religioasă, cu clericii şi alţi aşa-numiţi „demnitari"] care stăteau înaintea Casei [venerând soarele înspre răsărit]. Şi El le-a spus: Mânjiţi [cu sânge] Casa, şi umpleţi curţile sale cu morţi, înaintaţi! Şi ei au înaintat şi au început să ucidă în oraş [în „creştinătate"]." – Ezec. 9:6,7.

34. Cei ucişi nu vor fi doar câţiva, ci după cum Dumnezeu declară prin intermediul profetului Său: „cei ucişi de Domnul vor fi mulţi." (Isa. 66:16) În

Cuprins

timpul Războiului Mondial măcelul a fost limitat în mare parte la Europa şi la Asia Mică; însă atunci când Armaghedonul va începe să se extindă, măcelul nu va afecta doar „creştinătatea", ci după cum a spus Domnul, el se va abate „de la un capăt la celălalt al pământului." (Ier. 25:33) Măcelul va cuprinde absolut toate naţiunile existente pe faţa pământului (versetul 26), ele fiind nevoite să bea din cupa mâniei Lui Dumnezeu. Marea inundaţie sau marele potop de pe vremea lui Noe simbolizează distrugerea carea va avea loc în momentul Armaghedonului; distrugerea provocată de potop a fost una la scară mondială, asemeni Armaghedonului. Isus se gândea la acest lucru atunci când a spus: „Întocmai ca în zilele lui Noe, aşa va fi şi la venirea [„parousia"] Fiului omului [...] potopul a venit, maturându-i pe toţi: aşa va fi şi la venirea Fiului omului." – Mat. 24:37-39.

35. Nimeni nu trebuie să plângă distrugerea păcătoşilor. „Ei nu vor fi plânşi" – aceasta fiind porunca Lui Iehova dată oamenilor Săi aleşi şi tuturor persoanelor de bunăvoie care vor supravieţui în acea zi a măcelului. Este voia Lui Dumnezeu ca toţi cei care se află de partea Sa să Îi fie devotaţi pe deplin, rugându-se pentru distrugerea tuturor păcătoşilor care se împotrivesc Împărăţiei Sale. Astfel, uciderea păcătoşilor nu va fi un motiv de tristeţe pentru martorii credincioşi ai Lui Dumnezeu, ci va reprezenta un motiv de bucurie datorită justificării Numelui şi Cuvântului Său. Pentru cei credincioşi acest lucru va fi o hrană spirituală, situaţie simbolizată prin păsările şi animalele de pradă care vin să se hrănească din cei ucişi. (Ezec. 39:17-20; Apoc. 17-21) Nu vor exista nici bocitoare angajate pentru înmormântarea celor ucişi din simplul motiv că nu va exista nicio înmormântare. În ceea ce îi priveşte pe cei ucişi, profetul Lui Iehova spune: „ei nu vor fi nici adunaţi, nici îngropaţi", nu numai pentru că numărul lor va fi atât de mare încât îngroparea lor ar fi imposibilă, ci şi pentru că ei nu sunt vrednici de o înmormântare demnă. Vor exista foarte puţini supravieţuitori în comparaţie cu numărul celor ucişi, iar ei nu se vor murdări oferindu-le păcătoşilor o înmormântare. Voia clară a Lui Iehova este ca mulţimea diavolului să fie pe deplin pedepsită şi blamată prin faptul că cei ucişi nu vor putea beneficia de o înmormântare onorabilă.

36. Dumnezeu îi va răsplăti întocmai cum se cuvine; după cum este declarat în Cuvântul Său ei vor primi „faptă pentru faptă" pentru tot ceea ce le-au făcut slujitorilor credincioşi ai Lui Iehova. În 1918, oamenii credincioşi ai Domnului nu numai că au fost ucişi, ci le-a şi fost interzis să aibă parte de o înmormântare decentă, acest lucru fiind simbolizat de ceea ce este scris în Scripturi: „Şi cei din toate popoarele, neamurile, limbile şi naţiunile, îşi vor privi trupurile moarte timp de trei zile şi jumătate, şi nu va fi permis ca trupurile lor să fie puse în mormânt." – Apoc. 11:9.

37. Trupurile păcătoşilor ucişi în bătălia Armaghedonului vor fi lăsate să putrezească şi vor fi devorate de păsări şi animale , acestea reprezentând represaliile pe care ei trebuie să le îndure din cauza încălcării „legământului veşnic" care interzice măcelărirea intenţionată a animalelor din plăcere sau pentru câştiguri personale. (Gen. 9:1-6) Animalele sălbatice din junglă au fost vânate şi

Cuprins

măcelărite fără motiv sau scuză, iar cei care au încălcat atât de grav legământul veşnic vor muri măcelăriţi, trupurile lor urmând să fie „o necurăţenie pe pământ”, asemeni trupurilor păcătoşilor. Aceasta va fi o zdrobire umilitoare a auto-glorificatei organizaţii a lui Satan. Nimrod – cel care a început practicarea religiei la cererea diavolului – primise un loc de cinste printre oameni datorită faptului că ucidea animale sălbatice, încălcând astfel legământul Lui Dumnezeu. De-a lungul timpului şi alţii au încercat să îi urmeze exemplul. În timpul „faptei Sale ciudate”, Dumnezeu Îşi va exprima mânia împotriva tuturor celor care au urmat calea lui Nimrod şi au „spurcat pământul prin încălcarea legământului veşnic.” (Isa. 24:5) „Căci Domnul este mâniat pe toate popoarele, şi furios pe toate oştirile lor: El le-a distrus pe deplin, el le-a măcelărit pe toate. Morţii lor vor fi aruncaţi, iar trupurile lor vor mirosi greu, iar munţii se vor topi de sângele lor.” – Isa. 34:2,3.

38. Izabela reprezenta o parte a organizaţiei diavolului, în timp ce Ahab îl simboliza pe Satan, soţul. Ceea ce li s-a întâmplat lor prevesteşte ceea ce urmează să se abată asupra organizaţiei lui Satan şi asupra tuturor celor care fac parte din ea. În ceea ce o priveşte pe Izabela (deci şi pe mulţimea lui Satan), este scris: „Câinii o vor mânca pe Izabela lângă zidurile Izraelului. Cine va muri în oraş din neamul lui Ahab va fi mâncat de câini; iar cel care va muri pe câmp va fi mâncat de păsările cerului.” (1. Reg. 21:23,24) „Iar trupul Izabelei va fi o necurăţenie în cetatea Izreelului; şi ei nu vor mai putea spune: Aceasta este Izabela.” (2. Reg. 9:37; Ps. 83:9,10) Religioşii „creştinătăţii” au păcătuit în mod grav împotriva Lui Dumnezeu, ei urmând să fie pedepsiţi după cum este scris: „Iar Eu voi abate necazul asupra oamenilor, ca ei să umble asemeni celor nevăzători, pentru că ei au păcătuit împotriva Domnului; iar sângele lor va fi vărsat ca şi praful, şi trupurile lor vor fi o necurăţenie.” – Ţef. 1:17.

39. „Păstorii” sunt clericii care pretind a păstori turmele sau adunările care le aparţin. Aceşti păstori nu puteau urla după ce mureau; prin urmare ei urlă acum, după cum a hotărât Dumnezeu: „Urlaţi, voi păstorilor, şi plângeţi; tăvăliţi-vă în cenuşă, voi conducători ai turmei; căci ziua măcelului şi a împrăştierii voastre a sosit; şi voi vă veţi sparge asemeni unor vase de preţ.” – Ier. 25:34.

40. Urletul menţionat aici nu va veni de la clerul necredincios, ci de la bătrânii şi de la mai marii conducători ai „creştinătăţii” care se consideră liderii şi păstorii turmei, aceste denumirii fiind folosite şi de Iehova pentru cei care şi-au asumat numele Său. Ei au fost prevestiţi de mulţimea ecleziastică ipocrită a evreilor care practica religia. De ceva timp, clerul urlă şi cere cu insistenţă ajutorul oamenilor politici şi negustorilor, pentru a crea o mare zarvă, împiedicându-i astfel pe martorii Lui Iehova să îi dea în vileag. Clericii urlă acum pentru că proclamarea Cuvântului Lui Dumnezeu îi demască şi îi cataloghează ca fiind ipocriţi amăgitori şi pentru că refugiul minciunilor în spatele căruia s-au ascuns este distrus de adevăr. Ei nu vor încerca să îşi apere minciunile în public, deoarece ştiu prea bine că nu au nicio scuză; prin urmare, ei aleg să urle împotriva mesajului Lui Dumnezeu şi să spună că martorii Săi sunt religioşi care ar trebui reduşi la tăcere, ei „şocând susceptibilităţile lor religioase”. Ei îi influenţează pe unii politicieni şi

Cuprins

pe unele curţi de judecată să spună: „Adevărul, aşa cum este el proclamat de martorii Lui Iehova, instigă la răzvrătire.” Clerul I-a adus acuzaţii asemănătoare Lui Isus Cristos şi apostolilor, aşa cum în prezent clerul îi acuză de acelaşi lucru pe adepţii credincioşi ai Lui Isus. Iehova spune că ei vor urla, iar acum se asigură ca ei să urle.

41. Timp de foarte mulţi ani aceşti păstori, sau aşa-numiţi „clerici”, ai Ierarhiei catolice au fost orbi (şi încă sunt) la tot ceea ce nu ţine de câştiguri personale. Prin urmare, Iehova le spune: „Toţi păzitorii [şi anume păstorii mincinoşi şi necredincioşi] lui sunt orbi; toţi sunt ignoranţi, toţi sunt nişte câini incapabili să latre, dar care dorm, stau şi se odihnesc. Ei sunt nişte câini lacomi care nu se satură niciodată, şi ei sunt păstori care nu pot înţelege; toţi îşi văd de drumul lor, fiecare pentru câştigul lui.” – Isa. 56:10,11.

42. Iehova le porunceşte acum martorilor Săi să se ridice alături de toţi credincioşii în luptă împotriva organizaţiei păcătoase a lui Satan; această lucrare progresează, ipocrizia religioşilor este demascată iar oamenii află despre sosirea „faptei ciudate” a Lui Iehova. Clerul urlă acum cu o şi mai mare putere din cauza propovăduirii mesajului adevărului, acest urlet urmând să atingă punctul culminant în momentul Armaghedonului.

43. Urlând şi agonizând, aceşti păstori se vor tăvăli în praf. În „Versiunea Autorizată” sunt folosite cuvintele „în cenuşă”; astfel, interpretarea lui Rotherham este corectă: „Şi tăvăliţi-vă în praf, voi, iluştri ai turmei”; „voi, lideri ai turmelor” – Versiunea Leeser. Aceşti îngâmfaţi aroganţi care pozau a fi nobili, sunt ca cei descrişi de profet astfel: „Însă nobilii lor nu şi-au pus gâturile în slujba Domnului.” (Neem. 3:5) Timp de foarte mulţi ani clericii au pozat ca fiind persoane nobile, înzestrate cu autoritatea şi puterile necesare pentru a le oferi oamenilor hrană spirituală, însă în prezent ei sunt lipsiţi de adevăr şi nu au nicio hrană spirituală de la Domnul, fiind descrişi de profet astfel: „Iuda jeleşte, iar cetăţile sale sunt ruinate; ele sunt negre pe faţa pământului; iar plânsetul Ierusalimului se înalţă. Nobilii lor i-au trimis pe cei mici după apă: ei au mers la fântâni însă nu au găsit niciun strop de apă; s-au întors cu vasele goale; erau ruşinaţi şi confuzi, şi şi-au acoperit feţele.” (Ier. 14:2,3) După ce bătrâna „prostituată” va fi arsă, toţi cei care au profitat de pe urma asocierii cu ea vor scoate un urlet îngrozitor. – Apoc. 18:8-19.

44. Vorbind despre ceea ce va urma ca şi când deja s-a petrecut, Domnul spune potrivit „Versiunii Revizuite” (a Ier. 25:34) că urletul se va auzi, deoarece „ziua măcelului şi a împrăştierii voastre a sosit acum”. „Căci ziua măcelului este aici, veniţi, iar Eu vă voi rupe în bucăţi.” („Versiunea Uşor de Citit” a Bibliei – E.R.V.) „Pentru că ziua măcelului vostru a fost îndeplinită, Eu vă voi sparge în bucăţi.” (V. Rotherham) Măcelărirea şi împrăştierea lor vor fi făcute de „şase oameni”, descrişi în mod simbolic de către profetul Lui Iehova, fiecare dintre aceştia mânuind câte „o armă a spargerii în bucăţi”. (Ezec. 9:2) Cei „şase oameni” Îl simbolizează pe Isus Cristos şi armata Sa nevăzută oamenilor. În ceea ce priveşte naţiunile duşmane, Iehova îi spune Lui Isus Cristos: „Tu le vei zdrobi cu

Cuprins

un toiag de fier, Tu le vei sparge în bucăţi asemeni vasului unui olar." (Ps. 2:9) „DOMNUL oştirilor este numele Său. Tu [Cristos] eşti securea şi arma Mea de război: căci prin Tine voi sparge în bucăţi naţiunile, şi prin Tine voi distruge împărăţiile. Tot cu Tine îl voi sfărma pe păstor şi pe turma sa; şi cu Tine îl voi distruge pe bărbat şi pe jugul său cu boi; şi cu Tine îi voi distruge pe lideri şi pe conducători. Şi Eu îi voi da înapoi Babilonului, şi tuturor locuitorilor Haldeii, tot răul pe care ei l-au făcut în Sion, spune Domnul." (Ier. 51:19,20,23,24) Aici este specificat clar că Dumnezeu va abate o mare calamitate asupra religioşilor şi asupra susţinătorilor lor, drept răsplată pentru tot ceea ce au făcut ei împotriva Domnului şi a organizaţiei Sale.

45. Profetul Domnului descrie în continuare cum vor cădea aceşti lideri religioşi. (Ier. 25:34) Un „vas de preţ" este un obiect râvnit de oamenii egoişti care îşi doresc să îl folosească pentru câştiguri personale. Potrivit Bibliei Ebraice această parte a profeţiei spune: „Voi veţi cădea asemeni unui vas al râvnei." Satan se foloseşte acum intenţionat de foarte multe „vase" pentru a-şi îndeplini scopul. Însă odată cu începutul Armaghedonului el va vedea cum toate aceste „vase" zdrobite vor cădea, înainte de a fi aruncat în groapa fără de sfârşit. Timp de foarte mulţi ani, Satan şi-a păstrat anumite „vase" pe poziţii din care acestea susţin că Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos. Clericii care ocupă astfel de poziţii pretind că sunt reprezentanţii Lui Dumnezeu, deşi ei nu ţin deloc cont de Cuvântul Său. Iehova le-a pus lor la dispoziţie toate oportunităţile pentru ca ei să îşi poată continua calea ipocrită şi păcătoasă, El „îndurând cu multă răbdare" aceste „vase sortite distrugerii." (Rom. 9:22) Ziua execuţiei se apropie.

Nicio scăpare

46. Pentru o perioadă foarte îndelungată, Ierarhia romano-catolică dar şi alţi clerici şi-au asumat rolul de păstori ai unor diferite turme, spunându-le membrilor acestora că sunt creştini, deşi ei nu erau decât practicanţi ai religiei. Clericii au reuşit să îi ţină pe naivii turmelor lor departe de adevăr, refugiindu-se în spatele unor mari minciuni. Treptat, ei au devenit foarte îndrăzneţi, aroganţi şi nepăsători, spunându-şi între ei: „Am făcut din minciuni refugiul nostru, şi sub neadevăruri ne-am ascuns." (Isa. 28:15) Ei şi-au asumat o poziţie de stabilitate, susţinând că sunt invulnerabili. Însă, prin intermediul profetului Său, Iehova le spune acum: „Iar păstorii nu vor avea unde să se adăpostească, şi nici conducătorii turmei nu vor avea vreo cale de scăpare." – Ier. 25:35.

47. Odată cu începutul Armaghedonului, păstorii vor realiza că ultima lor cale de scăpare este închisă: „Locul de refugiu va dispărea pentru păstori." (V. Rotherham) „Și pierdut va fi adăpostul pentru păstori." (V. Leeser) De ce va dispărea refugiul lor? De ce nu vor mai avea nicio cale de scăpare? Dumnezeu a hotărât ca grindina Sa (adevărurile de necontestat) să distrugă refugiul minciunilor în spatele căruia s-au ascuns clericii Ierarhiei romano-catolice, iar când minciunile lor vor fi măturate, aceşti păstori nu vor mai avea niciun adăpost înspre care să se îndrepte. La sfârşitul „lucrării ciudate" a Lui Dumnezeu ei vor fi demascaţi în

Cuprins

totalitate. Ei nu se vor putea refugia alături de cele „zece coarne" ale „fiarei" pe care bătrână „prostituată" o călăreşte, deoarece acele „coarne" – şi anume marile puteri conducătoare – se vor întoarce împotriva „prostituatei", ucigând-o. Clericii care vor reuşi să supravieţuiască pentru o perioadă de timp (dar care în cele din urmă îşi vor găsi sfârşitul) nu vor fi capabili să se refugieze niciunde tocmai datorită faptului că sunt clerici. Ei vor încerca să îşi ascundă adevărata identitate. Îşi vor îndepărta cu repeziciune „pantalonii de dantelă" şi restul veşmintelor strălucitoare, se vor îmbrăca în haine simple şi le vor spune oamenilor care i-au acuzat că sunt clerici: „Noi nu suntem clerici, noi doar păzim porcii şi vitele." (Zah. 13:4-6) Acuzatorii lor vor şti că acei clerici sunt mincinoşi, tratându-i din această cauză fără milă. Clerul Ierarhiei romano-catolice şi aliaţii săi nu se vor mai putea adăposti alături de Domnul, şi nici nu se vor mai putea căi pe patul de moarte. Aprinderea lumânărilor şi stropirea cu apa sfinţită nu le vor fi de niciun folos. Aşa-numitele „rituri străvechi", prin care au amăgit atâţia oameni, nu îi vor putea ajuta cu nimic. Nu vor avea pe nimeni care să ţină aceste ceremonii ridicole. Ei nu au spus niciodată: „O, Doamne, puterea, fortăreaţa şi refugiul meu în ziua necazului, naţiunile vor veni înaintea Ta de la marginile pământului, şi vor spune: Partea strămoşilor noştri n-a fost decât minciună, deşertăciune şi lucruri care nu sunt de niciun folos." (Ier. 16:19) Ionadabii vor fi cei care se vor regăsi în această scriere, urmând ca alături de rămăşiţă să fie singurii oameni de pe pământ care îşi vor găsi refugiul în Domnul.

48. Dar care va fi soarta „conducătorilor turmei"? Nici ei nu vor găsi vreo cale de scăpare. Practicanţii religiei care au îmbrăţişat aşa-numita „religie creştină" pentru câştiguri financiare personale şi care s-au folosit de poziţiile lor în cadrul organizaţiei pentru a-i oprima pe oameni, vor fi prinşi în acelaşi „năvod" care va distruge clerul. După distrugerea clericilor, şi anume a „păstorilor", „conducătorii turmei" lipsiţi de orice dumnezeu vor continua să lupte împotriva tuturor persoanelor care se află de partea Lui Iehova, urmând din această cauza să îşi primească răsplata de la Domnul. Ei nu vor reuşi să găsească nicio scăpare, sfârşitul lor reprezentând distrugerea lor definitivă. (Apoc. 19:19-21) Descriind „fapta ciudată" a Domnului, profetul spune: „Nu-i permiteţi niciunuia să scape." (Ier. 50:29) Toţi cei care fac parte din categoria „caprelor", fie că sunt clerici, fie practicanţi ai religiei din rândurile turmelor lor, vor fi distruşi în totalitate după cum a hotărât Domnul. Hotărârea Sa este scrisă, urmând să fie îndeplinită în mod cert.

49. Chiar şi în prezent, „păstorii" şi „conducătorii turmelor" sunt speriaţi de condiţiile existente, folosindu-se de şiretlicuri pentru a-şi putea îndeplini scopurile ticăloase. Potopul adevărului care va inunda lumea, după cum a poruncit Dumnezeu, va distruge fundaţiile şi instrumentele Ierarhiei: „Plânsetul păstorilor şi urletul conducătorilor turmei vor fi auzite: căci Domnul le-a stricat păşunea." – Ier. 25:36.

50. Clericii vor fi cei care vor plânge prima dată, iar „conducătorii turmei" le vor urma. Iehova le va porunci lor să urle, iar ei nu vor putea scăpa de la a face

Cuprins

acest lucru deoarece „Iehova aruncă necurăţenii pe pământurile de unde ei se hrănesc.” (V. Rotherham) Grindina şi potopul adevărului care sunt propovăduite acum pe întreg pământul strică locurile din care Ierarhia şi clericii se hrănesc. Milioane de persoane sincere şi de bunăvoie aud adevărul şi se îndepărtează de laţurile „religiei organizate”, o astfel de mişcare secând păşunea odată abundentă a clerului. Din această cauză religioşii urlă şi spun: „Susceptibilităţile noastre religioase sunt şocate; aceşti oameni sunt religioşi, iar mesajul lor este subversiv.” Deşi milioane de persoane sincere s-au îndepărtat de această organizaţie păcătoasă, mult mai multe milioane vor rămâne alături de ea, continuând să fie exploatate de Ierarhie şi de alţi religioşi. Distrugerea completă a păşunilor religioşilor va avea loc la începutul Armaghedonului – „fapta ciudată” a Lui Dumnezeu – când prin intermediul Lui Isus Cristos, El va spulbera definitiv puterea religioşilor. Văzând cum instituţia lor se dărâmă, Ierarhia şi conducătorii turmei vor urla de disperare.

51. Executarea judecăţii va abate dezolarea asupra lor: „Şi locuinţele lor liniştite [„păşunile prospere” (V. Roth.); „casele” (V. Ebr.) „păşunile liniştite” (V. Leeser)] vor fi nimicite din cauza mâniei aprinse a Domnului.” – Ier. 25:37.

52. Clericii ipocriţi ai Ierarhiei au fost atât de mult timp înrădăcinaţi în refugiul minciunilor încât au început să se simtă ca acasă în sistemele lor religioase, fiind încrezători în slujbele lor şi în faptul că oamenii vor reprezenta mereu păşunile sau câmpurile lor, pe care ei le pot cultiva, exploata şi comercializa în continuare. Scripturile arată clar că Ierarhia şi susţinătorii săi vor ajunge într-un punct în care aparent au reuşit să stopeze lucrarea martorilor Lui Iehova, şi simţindu-se triumfători în faţa opoziţiei vor crede că sunt în siguranţă: „Suntem în pace şi siguranţă.” (1. Tes. 5:3) Însă siguranţa lor nu va dura, deoarece Dumnezeu va abate în mod neaşteptat distrugerea asupra lor.

53. Profetul Lui Iehova spune: „Într-o pustietate tăcută vor zăcea păşunile liniştite, din cauza mâniei aprinse a Domnului.” (V. Leeser) „Apoi păşunile prospere vor fi reduse la tăcere din cauza mâniei aprinse a Domnului.” (V. Roth.) Clericii şi conducătorii turmei nu vor mai putea conduce peste oamenii creduli. Doar cei care Îi sunt pe deplin devotaţi Lui Iehova au promisiunea de a găsi un loc de refugiu în ziua mâniei Sale. Într-un contrast izbitor cu dezastrul care se va abate asupra religioşilor, Iehova le spune celor care şi-au găsit refugiul în organizaţia Sa: „Te voi aduna la un loc, O, Iacove, în întregime; Eu voi aduna pe toată rămăşiţa lui Israel, îi voi aduna ca pe nişte oi aflate în suferinţă, ca pe o turmă în mijlocul păşunii sale, căci vor fi mulţi oameni.” – Mica. 2:12, Roth.

54. Aceşti oameni au promisiunea că în ziua mâniei Domnului vor fi ascunşi. (Ţef. 2:3) În ceea ce o priveşte pe rămăşiţa credincioasă, şi ea se vor afla în siguranţă pe tărâmul Domnului Dumnezeu: „Ca şi turma sfântă, ca şi turma Ierusalimului în momentele ei de sărbătoare, aşa vor fi umplute cu turme de oameni şi cetăţile dărâmate; iar ei vor şti că Eu sunt DOMNUL.” (Ezec. 36:38) „Iar Eu voi pune peste ei un păstor, iar el îi va hrăni, şi anume pe slujitorul meu David; el îi va hrăni şi el va fi păstorul lor. Iar Eu, DOMNUL, voi fi Dumnezeul lor, şi slujitorul meu David va fi un conducător printre ei; Eu Domnul am spus acest

Cuprins

lucru. Şi voi face cu ei un legământ de pace, şi voi izgoni din ţară toate fiarele sălbatice; iar ei vor locui în pace în sălbăticie, şi vor dormi în păduri." – Ezec. 34:23-25.

55. Ce va rezulta din „fapta ciudată" a Lui Iehova? „El [Iehova] şi-a părăsit adăpostul asemeni leului: căci ţara lor va fi pustiită din cauza furiei nimicitorului, şi din cauza mâniei Sale aprinse." (Ier. 25:38) În momentul executării judecăţii Sale, Iehova va fi feroce asemeni unui leu. Iehova este Tatăl „Leului tribului lui Iuda" care va îndeplini judecata Sa, justificându-I astfel numele. (Apoc. 5:5) Iehova se referă la El însuşi ca fiind Cel Drept, simbolizat printr-un leu. El Îşi va justifica numele, făcând dreptate prin distrugerea duşmanilor Săi; astfel, întreg universul va fi lipsit de orice rău, iar cei care vor trăi, vor putea trăi în dreptate. – Tef. 3:8; Osea. 13:6,7.

56. Iehova a avertizat întreaga „creştinătate" şi pe toţi cei asociaţi ei. El îi trimite acum pe martorii Săi să propovăduiască „creştinătăţii" mesajul adevărului, întocmai cum şi Ieremia a făcut în vremea sa. El l-a trimis de asemenea şi pe Isaia să proclame profeţia Sa cu privire la ziua judecăţii. (Isa. 13:1-22) Deşi Ierarhia romano-catolică şi aliaţii săi religioşi au fost avertizaţi, ei continuă să Îl sfideze pe Dumnezeu şi să îi persecute pe martorii Săi credincioşi. Avertizându-i, Iehova le spune lor acum: „Prin urmare, nu fiţi acum batjocoritori, ca să nu vi se strângă laţurile şi mai tare; căci eu am auzit de la Domnul Dumnezeul oştirilor despre o nimicire hotărâtă a întregii lumi." (Isa. 28:22) Fiecare parte a organizaţiei lui Satan va cădea. Aşa cum Ieremia i-a avertizat pe oameni, persoanele credincioase care se află de partea Lui Iehova şi care proclamă adevărul Său trebuie să continue să îi avertizeze pe oameni, pe măsură ce „lucrarea ciudată" a Lui Iehova progresează, şi până la sfârşitul acesteia. Iehova le spune ceea ce şi ei trebuie să le spună la rândul lor oamenilor de bunăvoie: „Oamenii Mei, ieşiţi din mijlocul ei, şi fiecare să îşi scape viaţa de mânia aprinsă a Domnului." – Ier. 51:45.

57. În prezent, Iehova le spune oamenilor Săi: „Ridicaţi-vă împotriva ei în luptă." A sosit momentul în care toţi cei care Îl iubesc pe Iehova să stea încrezători pe poziţii şi să îşi îndeplinească sarcinile din cadrul organizaţiei Sale. Cei care Îi sunt devotaţi cu adevărat Lui Dumnezeu se vor supune poruncii Sale de a înainta fără teamă şi de a propovădui cu îndrăzneală adevărurile, jucând astfel un rol în distrugerea refugiului minciunilor în spatele căruia se ascund religioşii. Ei trebuie să facă acest lucru în supunere deplină faţă de porunca Lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să poată avea oportunitatea de a găsi singurul loc de refugiu. Toţi cei care Îi sunt acum pe deplin devotaţi Lui Iehova trebuie să „dea la o parte orice piedică, şi păcatul care îi înfăşoară atât de lesne" (Evr. 12:1,2) şi să fie imuni la orice altceva în afară de interesele Împărăţiei Lui Dumnezeu. Este o zi a bătăliei şi a victoriei. Permiteţi-le tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu să se bizuie pe El cu toată nădejdea. Acelaşi lucru pe care Iehova Dumnezeul i l-a făcut lui Şilo, îl va face în viitorul apropiat „creştinătăţii" şi tuturor părţilor organizaţiei lui Satan. Bucuraţi-vă acum că jucăm un rol în „lucrarea Sa ciudată" şi că vom contribui la

Cuprins

răzbunarea numelui Său glorios. Bucuraţi-vă şi mai mult gândindu-vă la „fapta ciudată” care urmează să Îi justifice Numele în totalitate şi pe vecie.

Întrebări pentru studiu:

1. Care este motivul pentru care ziua judecăţii Lui Iehova a fost stabilită? Cum va fi îndeplinită această judecată? Când şi cum va începe ea?

2. Cum a ieşit Ierarhia romano-catolică în evidenţă ca fiind cea mai ticăloasă instituţie care a existat vreodată pe pământ?

3. De ce va fi atât de aspru judecat „oraşul denumit după numele Meu”?

4. Cum au făcut religioşii ca milioane de oameni sinceri să Îl respingă pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos Mântuitorul, defăimându-le astfel numele?

5. Iehova este cel care creează răul? De ce?

6,7. Explicaţi dacă „oraşul” menţionat în versetul 29 reprezintă noul Ierusalim. Când şi cum va aduce Dumnezeu răul asupra acelui oraş? Cum va pedepsi El acel oraş?

8. Cui îi este adresată întrebarea „Şi voi ar trebui să scăpaţi nepedepsiţi?” De ce sunt incluşi toţi aceştia?

9. Cine sunt „necredincioşii care stau în tihnă”? Cum „au adăugat” ei „la nenorocire”? Ce putem observa în cele întâlnite în Isaia 34:2,3,8?

10,11. Care este responsabilitatea, atât colectivă cât şi individuală, a tuturor oamenilor Lui Iehova în propovăduirea mesajului Său?

12-14. Când şi cu ce scop „va răcni” Iehova „de sus”? Cum „va răsuna glasul Sau din lăcaşul Său cel sfânt”?

15. De ce va striga El „asemeni celor care calcă strugurii în picioare”?

16-18. Ce prevesteşte „zgomotul asurzitor” (versetul 31)? Care este semnificaţia profetică a „va ajunge până la marginile pământului”?

19. Explicaţi distincţia între „vocile” menţionate în Isaia 66:6. Care este mesajul „vocii din Templu”? Care este scopul acestui mesaj? Explicaţi vocile care se vor auzi din „oraş”.

20. „Căci Domnul are o judecată cu naţiunile”. De ce? Ce este această „judecată”?

21-23. Cum va judeca Iehova „toate făpturile”? De ce?

24. Cine sunt păcătoşii? Cum vor fi ei daţi „pradă sabiei”?

25. Comparaţi calea urmată de clerici cu lucrurile susţinute de ei. Dovedeşte cumva acest lucru că ei nu au auzit mesajul de avertizare?

26-28. Cui i se adresa Ieremia în versetul 32? Cui i se aplică în mod profetic acele cuvinte? „Răul va merge din naţiune în naţiune.” Cum se va întâmpla acest lucru? Cine este „împăratul Şeşacului” menţionat în avertizare?

29,30. Ce semnifică „marea vijelie” menţionată aici şi cum se va „ridica de la marginile pământului”? Aplicaţi ruga întâlnită în Psalmul 83:15-18.

31. Ce înseamnă „vijelia cumplită” (Ier. 23:19) şi asupra cui se va abate? De ce asupra lor?

32. De ce a prevestit Iehova „fapta Sa ciudată” în mod repetat? Cum?

Cuprins

33,34. Unde va începe măcelul şi cât de departe va ajunge?

35. „Ei nu vor fi plânşi, nici adunaţi, nici îngropaţi.” De ce? Arătaţi dacă acest lucru este în conformitate şi cu alte înscrieri.

36-38. Cu ajutorul Scripturilor, arătaţi că cei păcătoşi vor primi „faptă pentru faptă”.

39,40. Identificaţi „păstorii” şi „conducătorii turmei” menţionaţi în versetul 34. De ce vor „urla” şi plânge ei?

41. Aplicaţi cele întâlnite în Isaia 56:10,11.

42,43. Ce efect va avea „ridicarea împotriva ei în luptă” asupra „păstorilor” şi asupra „conducătorilor turmei”? Care este semnificaţia celor întâlnite în Ieremia 14:2,3?

44,45. Explicaţi aceste declaraţii profetice: (a) „Ziua măcelului şi a împrăştierii voastre a sosit.” (b) „Voi vă veţi sparge asemeni unor vase de preţ.”?

46-48. De la ce nu vor avea „păstorii” nicio cale de scăpare? De ce vor dispărea refugiul şi singura lor cale de scăpare? Care va fi soarta „conducătorilor turmei”?

49,50. Cum se simt „păstorii” şi „conducătorii turmei” din cauza condiţiilor existente în prezent? Cum le strică Domnul păşunea?

51,52. Aplicaţi versetul 37.

53,54. Arătaţi contrastul dintre poziţia ocupată de clerici şi de „conducătorii turmelor” cu cea ocupată de persoanele devotate în totalitate Lui Iehova.

55,56. Când şi cum Îşi va părăsi Iehova „adăpostul asemeni leului”?

57. Cui îi este adresată porunca întâlnită în Obadia 1? Cine se va supune acelei porunci? Care va fi rezultatul?

RĂZBUNARE

Iehova pune responsabilitatea valului prezent de crime pe seama habotnicilor ipocriţi, iar orice încercare venită din partea clasei „slujitorului” Său de a ascunde din adevărul despre partea religioasă a organizaţiei Satanei ar fi un semn de neloialitate faţă de Dumnezeu.

Orice persoană care pretinde acum că este în adevăr şi că este adeptă a Lui Isus Cristos, dar care refuză să declare ziua răzbunării Dumnezeului nostru împotriva Satanei şi a organizaţiei Sale, dovedeşte că nu este unsă de spiritul Lui Iehova, ci că este în realitate un duşman al Său. Toate persoanele unse ale Domnului au primit autorizaţia şi porunca de a declara ziua răzbunării Dumnezeului nostru. (Isa. 61:2) Aceştia trebuie să declare răzbunarea Lui Dumnezeu împotriva organizaţiei Satanei, iar din moment ce organizaţia vizibilă a Satanei este formată din falşi lideri religioşi, persoanele unse ale Lui Dumnezeu nu pot dovedi că sunt credincioase decât dacă spun adevărul despre aceşti lideri. Ei nu trebuie să fie îngrijoraţi că unii s-ar putea simţi jigniţi, refuzând să asculte adevărul.

Cuprins

Singura întrebare pe care „slujitorul” trebuie să şi-o pună este: „Ce mi-a poruncit Domnul, şi mă supun eu poruncilor Sale?” „Slujitorul” trebuie să declare adevărul indiferent dacă unele persoane se simt jignite şi refuză să îl asculte. Fie ca cei care fac parte din clasa „slujitorului” uns să ţină întotdeauna minte că lor li se cere supunere faţă de poruncile Lui Dumnezeu. Saul, care fusese uns ca împărat al Israelului, nu şi-a pierdut ungerea din cauza nesupunerii, ci a fost aruncat de lângă Domnul în mulţimea Satanei. (1. Sam. 15:16-29) Dacă cei care sunt unşi nu sunt credincioşi, nu îşi vor pierde ungerea, căzând în vreo „clasă a necazului”, ci vor fi îndepărtaţi de lângă Iehova, urmând să fie distruşi alături de diavol şi de toţi adepţii acestuia.

„Creştinătatea organizată”, aflată sub influenţa diavolului şi practicând religia acestuia, este responsabilă pentru marele val de crime care au loc mai ales în America, ţară în care violenţele au crescut cel mai mult în ultimii ani. În decursul a câtorva ani, foarte multe persoane au fost executate sub pretextul că se aflau în posesia unor băuturi alcoolice, deşi multe dintre acestea erau în realitate nevinovate. Această practică trebuie să li se pară dezgustătoare chiar şi unor susţinători ai „creştinătăţii organizate”. Se spune că perşii antici ţineau tămâie în apropierea nasului atunci când i se închinau diavolului, sau când practicau religia sa; la fel se întâmplă şi în prezent cu cei care se dedau acestor practici diavoleşti în numele Lui Dumnezeu, aprobând diverse crime sângeroase – profetul spune că „ei îşi apropie ramura de nas”; ei fac acest lucru în numele Lui Iehova, provocându-L la mânie, motiv pentru care El declară că Îşi va abate furia asupra lor. „De aceea, şi Eu voi acţiona cu furie; ochiul Meu va fi fără milă, şi nu voi avea îndurare; deşi vor plânge în auzul Meu cu glas tare, Eu nu îi voi auzi.” (Ezec. 8:18) Încălcarea legământului veşnic prin vărsarea sângelui nevinvoat la cererea liderilor „creştinătăţii” este un lucru suficient de rău, însă şi mai rău este faptul că aceşti lideri pretind că Dumnezeu aprobă acţiunile lor şi că acestea sunt făcute în numele Lui. Dumnzeu a declarat că această defăimare a numelui Său nu va rămâne nepedepsită.

Iehova, prin intermediul executantului Său, Isus Cristos, îşi va îndeplini comenzile. Din moment ce profeţia lui Ezechiel analizată aici are legătură cu distrugerea oraşului Ierusalimului, ceea ce prvestea distrugerea organizaţiei Satanei, dar mai ales a „creştinătăţii”, este clar că Domnul Isus Cristos este la cârmă, acţionând sub îndrumarea Lui Iehova Dumnezeul. Această concluzie este susţinută din plin de Psalmul 110, dar şi de alte scripturi. Iehova i-a promis Domnului Isus că îl va pune pe duşman sub picioarele Sale, spunându-I totodată că trebuie să aştepte până la împlinirea momentului stabilit.

Perioada de aşteptare s-a sfârşit, iar Dumnezeu I-a poruncit Lui Isus Cristos să conducă în mijlocul tuturor duşmanilor Săi. În mod cert aceasta presupune ca Isus să distrugă organizaţia Satanei. Acest lucru este susţinut de cuvintele profetului: „Domnul [Iehova] la dreapta Ta [a Lui Isus Cristos] va lovi printre împăraţi în ziua mâniei Sale. El va judeca printre naţiuni, va umple locurile cu trupuri moarte; El va lovi capetele [organizaţiei Satanei] multor ţări.” (Ps. 110:5,6)

Cuprins

Potrivit unui alt traducător: „El va judeca printre naţiuni; va fi plin de trupuri moarte, El va zdrobi capetele pe un ţinut foarte întins.” (Leeser) Un altul interpretează textul astfel: „El va judeca printre naţiunile pline de trupuri moarte! [şi] va sfărma capul unui ţinut întins.” (Rotherham) Indiferent dacă termenul de „cap” se referă doar la diavol, sau include şi alte capete ale orgnizatiei sale, ambele declaraţii sunt în armonie cu Scripturile. Organizaţia diavolului este formată din divizii, şi fiecare dintre aceste divizii are câte un cap, ceea ce se aplică atât celor văzute, cât şi celor nevăzute. Din moment ce distrugerea oraşului se referă mai ales la „creştinătate”, aplicarea acestei profeţii liderilor, sau „capetelor” acesteia, este una potrivită care se află în armonie cu alte scripuri.

Isus Cristos vine pentru lucrarea Sa de judecată, El fiind însoţit de o oaste de îngeri. „Când Fiul omului va veni în gloria Sa, şi toţi îngerii sfinţi vor fi cu El, atunci El va sta pe tronul gloriei Sale.” (Mat. 25:31) „Domnul vine cu zece mii dintre sfinţii Săi, pentru a săvârşi judecata asupra tuturor.” (Iuda. 14,15) Inspecţia s-a terminat, după cum a fost declarat în capitolul opt al profeţiei lui Ezechiel, după care el a auzit o voce care striga: „El a strigat cu glas tare în auzul meu, spunând: Să se apropie cei ce trebuie să distrugă oraşul, fiecare cu arma lui de distrus în mână.” (Ezec. 9:1) Limbajul folosit arată că acest strigăt reprezenta o poruncă ameninţătoare, ea având un efect puternic şi izbitor asupra lui Ezechiel. Acea poruncă răsunătoare nu i-a fost dată lui Ezechiel, ci „celor care au preluat controlul oraşului [al „Creştinătăţii”], pentru a-l distruge”, „celor […] care au plănuit să distrugă oraşul.” (Leeser) Această lucrare de distrugere nu va fi îndeplinită de clasa „slujitorului” de pe pământ, clasă simbolizată de Ezechiel, ci, după cum arată Scripturile, ea va fi săvârşită de Domnul Isus Cristos şi îngerii Săi sfinţi care acţionează sub conducerea Sa. Aceasta a fost oştirea divină a Domnului care a luptat împotriva Satanei, izgonindu-l din ceruri. (Rev. 9:16; 12:7) Fără nicio îndoială, din această oaste fac parte şi acei biruitori credincioşi pe care Domnul i-a ridicat la viaţa în momentul venirii Sale la templu.

Prin urmare, porunca sau strigătul auzit de Ezechiel, provenea de la Isus Cristos, executantul Lui Iehova. Porunca îi îndruma pe cei din organizaţia Domnului să se pregătească pentru asaltul final asupra organizaţiei duşmanului. Lor li se spune să se apropie, dar nu cu armele în teacă, ci cu ele pregătite de distrugere, de ofensivă. Acele arme care vor fi folosite pentru o distrugere violentă sunt ţinute de Domnul Isus Cristos şi de către membrii nevăzuţi ai organizaţiei conduse de El. Partea văzută a acestei organizaţii de pe pământ nu va juca niciun rol în lucrarea de distrugere. Lucrarea care i-a fost dată diviziei lumeşti, şi anume clasei „slujitorului credincios” al Lui Dumnezeu, este de a preaslăvi numele Său înainte şi în timpul luptei.

Cei cărora le-a fost dată porunca au răspuns, iar Ezechiel a privit cum aceştia se apropie. „Şi iată, şase bărbaţi veneau dinspre poarta de sus, care dă spre nord, şi fiecare avea arma sa de distrugere în mână; iar în mijlocul lor era un bărbat îmbrăcat în pânză de in, şi avea o călimară de scriitor la şold; şi ei au intrat, şi stăteau lângă altarul de aramă.” – Ezec. 9:2.

Cuprins

Aceşti şase bărbaţi care se apropiau erau foarte bine pregătiţi pentru măcelul care urma. Numărul şase este unul simbolic care denotă ceva incomplet, în timp ce numărul şapte simbolizează deplinătatea. Organizaţia Lui Iehova este una, ceea ce înseamnă că ea este completă, având ca simbol cifra şapte. Erau şase bărbaţi, iar în mijlocul acestora se afla unul îmbrăcat în pânză de in. Întregul număr de şapte bărbaţi reprezenta organizaţia completă a Lui Iehova – atât partea nevăzută omului, cât şi cea care poate fi văzută şi care se află pe pământ. Cei şase bărbaţi reprezintă partea nevăzută a organizaţiei, alături de Isus Cristos şi de toţi membrii înălţaţi ai trupului Său – heruvimi, serafimi şi îngeri. Bărbatul din mijlocul lor simbolizează clasa „slujitorului" de pe pământ, singura parte vizibilă a organizaţiei Lui Dumnezeu. Faptul că divizia arată şase, respectiv unul, înseamnă că cea mai importantă parte a lucrării oferite organizaţiei trebuie săvârşită de partea nevăzută a diviziei, în timp ce cealaltă parte a lucrării este pusă pe umerii diviziei lumeşti simbolizată prin bărbatul care se afla în mijlocul celor şase.

Aceşti şase bărbaţi aveau „arme de măcel în mâini" (V.R.); „fiecare cu arma sa de distrugere." (Roth.) O altă interpretare din nota de subsol a acestei traduceri este: „arme de sfărâmat [care sparg în bucăţi], arme sfărmătoare."

Profetul Naum, prorocind despre pregătirea organizaţiei Lui Dumnezeu de a asalta duşmanul, spune: „Cel ce sparge în bucăţi a urcat înaintea feţei tale." (Naum 2:1) Această profeţie îl identifică în mod clar pe Isus Cristos ca fiind la conducere şi ca fiind cel pe care Ezechiel L-a auzit strigând cu un glas răsunător. Şase bărbaţi se apropiau dinspre nord, ceea ce reprezintă direcţia din care judecata trebuie să vină şi de unde va veni. Fără nicio îndoială cei şase bărbaţi din viziune reprezintă „oştirile care se află în ceruri", sub comanda Domnului Isus Cristos, deci partea organizaţiei Lui Dumnezeu nevăzută omului. Acest lucru este susţinut de faptul că ei veneau dinspre nord, din locul în care se afla tronul autorităţii şi al judecăţii; ei trebuie să preia controlul asupra „creştinătăţii" pentru a o distruge, fiind înarmaţi cu arme de distrugere şi aflându-se sub conducerea Lui Isus Cristos – cel care are sarcina de a face bucăţi organizaţia Satanei.

MĂCELUL

Iehova Dumnezeul le face cunoscut acum martorilor Săi înţelesul profeţiilor Sale. El îi trimite pe martorii Săi pentru a avertiza şi înştiinţa „Creştinătatea" de distrugerea ei iminentă. Faptele care sunt bine cunoscute, atunci când sunt aplicate profeţiei, ne permit să determinăm dacă avem înţelegerea corectă a profeţiei respective.

În anul 1918 Domnul Isus Cristos a venit pe neaşteptate la templul Lui Iehova. El a venit pentru judecată şi în calitate de executant al judecăţii Lui Iehova. În calitatea Sa de reprezentant El dă următoarea poruncă: „Iehova este în templul Său cel sfânt: întregul pământ să tacă înaintea Lui." – Hab. 2:20, V.A.R.

Cuprins

Iehova, reprezentat de Isus Cristos, se află în templul Său. Acest lucru înseamnă că oamenilor trebuie să li se spună despre scopul Lui de a judeca şi de a distruge „Creştinătatea”. În caz contrar, nu li s-ar putea porunci tuturor popoarelor lumii să asculte acest mesaj. Trebuie să existe o lucrare publică de mărturie îndeplinită la nivel mondial de către „slujitorii credincioşi” ai Lui Iehova. Standardele Lui Iehova pentru oameni trebuie ridicate. Această evanghelie a împărăţiei trebuie propovăduită ca mărturie, astfel încât cei care au urechi de auzit să audă, situându-se de partea Lui Iehova şi a împărăţiei Sale a neprihănirii. Aceasta nu este o lucrare de „recoltă”, ci este lucrarea Domnului de „separare a oilor de capre”; clasei „slujitorului” îi este permis să le ofere oamenilor mărturia care îi va face să fie pentru sau împotriva Lui Iehova şi a împărăţiei Sale. – Mat. 25:31-46.

La începutul anului 1918, pentru prima dată, a fost strigat mesajul: „Milioane de persoane care trăiesc acum nu vor muri niciodată.” La scurt timp după ce a fost ţinută o prelegere publică despre acest subiect, „caprele” s-au pus pe treabă şi i-au întemniţat pe foarte mulţi dintre slujitorii Lui Iehova, reuşind chiar pentru o perioadă de timp să stopeze lucrarea acestora. Apoi, în anul 1919, Iehova a reînviat lucrarea Sa şi i-a adus pe cei devotaţi Lui pentru a se angaja în această lucrare. La scurt timp după aceasta, în anul 1920, SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE a publicat o carte cu titlul „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată”. Această carte a fost publicată în foarte multe limbi, iar milioane de exemplare au fost distribuite în rândurile „creştinătăţii” şi oferite persoanelor care iubesc ordinea. Odată cu venirea anului 1922, lucrarea de mărturie a Lui Iehova intrase pe un făgaş favorabil, iar la scurt timp după a existat o mărturie la nivel mondial oferită prin prelegeri publice pe tema cărţii „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată”.

În continuare Iehova le-a oferit oamenilor radioul pentru a face cunoscut adevărul, iar timp de mai mulţi ani, în ciuda multor împotriviri, mesajul Împărăţiei a fost difuzat la radio mai mult decât oricare altă informaţie. În ultimii ani, mesajul Împărăţiei Lui Dumnezeu, în format tipărit, a avut o publicare şi o răspândire mult mai mari decât ale oricărui alt mesaj tipărit de oricare altă organizaţie de pe pământ. Foarte multe persoane de bunăvoie care s-au aflat sub influenţa organizaţiei Satanei au primit adevărul şi l-au acceptat, purtând acum un semn pe frunte; cu alte cuvinte ei au primit o înţelegere a scopului Lui Dumnezeu de a înălţa Împărăţia Sa pentru justificarea numelui Său şi pentru binecuvântarea oamenilor. O mare mulţime de oameni a luat aminte la mesaj, trecând de partea Lui Iehova. Datoria „slujitorului” Lui Iehova este de a se supune poruncii Sale şi de a merge în rândurile „creştinătăţii” pentru a îndeplini lucrarea de „însemnare”. Trebuie să reamintim că această lucrare de mărturie nu are ca scop convertirea popoarelor lumii şi aducerea lor în vreo organizaţie, ci ea trebuie să răspândească adevărul, astfel încât persoanele care îşi doresc să abandoneze organizaţia ticăloasă a „creştinătăţii” să poată să facă acest lucru şi să se declare de partea Lui Iehova, urmând să fie protejate în momentul în care va începe măcelul.

Cuprins

Lucrarea SOCIETĂŢII TURNUL DE VEGHERE nu este prezentată într-o manieră lăudăroasă din punctul de vedere al oamenilor, ci persoanele care au privilegiul de a juca un rol în această lucrare „se mândresc întru Domnul”, oferindu-I Lui întreaga onoare şi glorie. Ei se bucură ştiind că a sosit momentul înălţării împărăţiei Lui Dumnezeu; astfel, femeile şi bărbaţii credincioşi primesc câte un rol în lucrarea de răspândire a acestei veşti bune.

Faptul că SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE întâmpină imporiviri înverşunate din partea „omului păcatului”, a clericilor şi a liderilor turmelor lor – toţi fiind membrii ai organizaţiei diavolului, este încă o dovadă că SOCIETATEA desfăşoară lucrarea pe care Iehova i-a poruncit să o îndeplinească, lucrare prevestită în viziunea pe care Dumnezeu i-a oferit-o lui Ezechiel. Persoanele care joacă un rol în această lucrare sunt foarte binecuvântate, însă niciun individ nu este selectat şi scos în evidenţă faţa de alţii. „Slujitorul” Lui Iehova este unul. Prin urmare, „slujitorul” vede scopurile Lui Dumnezeu, şi fiecare membru al clasei „slujitorului” este de-acord cu restul membrilor, ei înaintând în această lucrare de mărturie conform poruncii Lui Iehova. Când se recunoaşte că această lucrare de mărturie sau de „însemnare” este lucrarea Lui Iehova, îndeplinită la porunca Sa, atunci cei care o recunosc îşi vor da seamă că nicio putere şi nicio opoziţie nu o poate opri. Lucrarea de „însemnare” trebuie continuată până când este completă, iar în acel moment, celălalt ordin dat de Comandantul Şef, aşa cum a fost auzit de Ezechiel, va fi săvârşit.

Ezechiel L-a auzit pe Iehova cum le dădea ordine acelor „şase bărbaţi”; cei şase bărbaţi reprezentau partea nevăzută a organizaţiei Lui Iehova (excepţie făcând numărul mic de persoane de pe pământ care se află în organizaţia Sa). Odată ce lucrarea de mărturie este terminată, ordinul următor trebuie îndeplinit: „Iar celorlati [celor şase] le-a spus în auzul meu: ‹‹Mergeţi după el în oraş, şi loviţi; ochiul vostru să fie necruţător, şi să nu aveţi milă; ucideţi-l atât pe bătrân, cât şi pe tânăr, atât fecioarele cât şi copiii, şi femeile; însă să nu vă apropiaţi de niciun om care poartă semnul; şi să începeţi de la sanctuarul Meu.›› Apoi ei au început cu bătrânii care erau înaintea casei. Iar El le-a spus: ‹‹Pângăriţi casa, şi umpleţi curţile cu cei uciși; ieşiţi!›› Iar ei au ieşit, şi au lovit în oraş.” – Ezec. 9:5-7.

Vă rugăm să remarcaţi că celălalt ordin de la Iehova este de a ucide şi de a nu cruţa pe nimeni, „însă să nu va apropiaţi de niciun om care poartă semnul”, şi anume să nu se apropie de cei care se află de partea Lui Iehova şi care sunt însemnaţi. Măcelul va începe cu „bătrânii”, şi anume cu clericii şi liderii turmelor lor. Acest măcel nu va ţine cont de vârstă sau sex. „Religia organizată” şi întreaga organizaţie a Satanei trebuie să fie distruse. Văzând că uciderea începe cu clericii şi că niciunul nu este cruţat, bărbatul care poartă călimara de scriitor, şi anume clasa „slujitorului credincios”, nu trebuie să compătimească sau să cruţe clerul atunci când declară ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Acest lucru înseamnă că datoria şi obligaţia care îi este dată clasei „slujitorului” este de a declara cu curaj adevărul despre judecata Lui Dumnezeu împotriva acelei organizaţii ipocrite, organizaţie care poartă denumirea de „creştinătate”. Clasa „slujitorului” nu poate fi

Cuprins

credincioasă în îndeplinirea acestei sarcini decât dacă spune adevărul clar şi fără teamă. Cei care se împotrivesc declarării curajoase a adevărului dau dovadă că nu fac parte din organizaţia Lui Iehova.

Al zecelea vers din capitolul nouă al profeţiei lui Ezechiel indică în mod clar că rămăşiţele vor sta deoparte după ce lucrarea de mărturie este terminată şi vor vedea cum Iehova va nimici organizaţia ticăloasă. Ezechiel s-a întins la pământ în faţa Lui Iehova şi a pus o întrebare. Această atitudine de îngenunchiere în faţa Lui Iehova este una pe care toate făpturile ar trebui să o adopte în faţa Atotputernicului Creator. Întrebarea pusă de Ezechiel în timp ce era culcat la pământ nu indică faptul că membrii clasei „slujitorului" vor striga de groază din cauza măcelului, cerând îndurare, ci ea arăta mai degrabă faptul că „slujitorul" îi vorbeşte Lui Iehova, după cum arată profeţiile, rugându-L să le ofere o declaraţie care să arate că măcelul este justificabil în totalitate. Este scris: „Aşa s-a întâmplat, în timp ce ei îi ucideau, şi eu am fost cruţat, am căzut cu faţa la pământ, şi am strigat şi am spus: ‹‹Vai, Doamne Dumnezeule! Vei distruge Tu toată rămăşiţa lui Israel, varsandu-Ţi mânia asupra Ierusalimului?››" (Ezec. 9:8) Bătălia din marea zi a Atotputernicului Dumnezeu, bătălia Apocalipsei, va distruge în totalitate „Creştinătatea", lucru care va fi făcut fără niciun pic de milă. Răspunsul oferit lui Ezechiel dovedeşte acest fapt: „Apoi mi-a spus: ‹‹Nelegiuirea casei lui Israel şi a lui Iuda este incredibil de mare, iar ţara este plină de sânge, şi oraşele pline de viclenie, căci ei spun: „Iehova a părăsit ţara, şi Domnul nu ne vede." Dar şi ochiul Meu va fi necruţător, şi nici nu voi avea milă; ci voi întoarce calea lor asupra capului lor.››" – Ezec. 9:9,10.

Persoanele iubitoare de ordine din prezent văd în mod clar şi ştiu foarte bine că naţiunile aşa numitei „creştinătăţi" sunt pline de nedreptate şi ticăloşenie. Mulţi clerici le spun oamenilor că Dumnezeu i-a părăsit din cauza indiferenţei lor faţă de „biserică" şi din cauza neglijenţei în susţinerea ei, în timp ce alţi clerici le spun oamenilor că nu există un Dumnezeu Atotputernic, Creator al cerurilor şi al pământului, spunându-le totodată că nici Biblia nu poate fi de încredere. Dumnezeu nu îi va cruţa ci îi va răsplăti după răutatea lor. Toţi cei care vor supravieţui vor şti că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat.

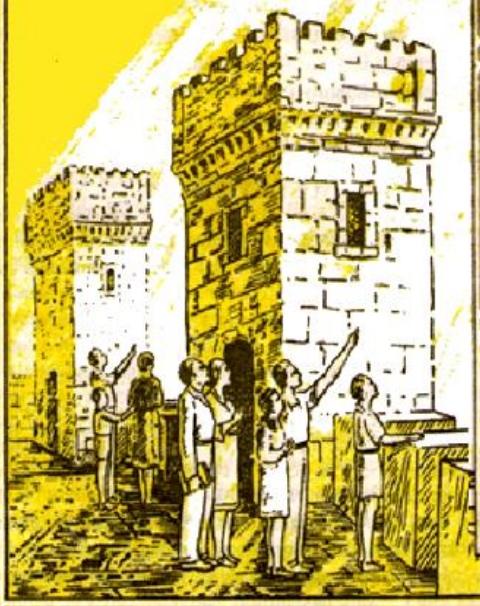
Fiecare divizie a organizaţiei Lui Dumnezeu are câte un rol specific în lucrarea de scăpare a pământului de organizaţia Satanei; fiecărei divizii i se cere să fie credincioasă în îndeplinirea sarcinii pe care o are. În Ezechiel 9:11 este scris: „Şi iată, bărbatul îmbrăcat în pânză de în, care avea călimara de scriitor la şold, a adus următorul răspuns, spunând: ‹‹Am făcut cum mi-ai poruncit.››" Această declaraţie a fost făcută în aşa fel încât să arate că membrii clasei „slujitorului" îşi îndeplinesc cu credinţă lucrarea dată, iar atunci când aceasta este gata, ei trebuie să dea un anumit răspuns. Acest lucru presupune ca lucrarea de mărturie să fie îndeplinită, iar fiecare persoană care speră să primească aprobarea finală a Domnului de a fi una dintre rămăşiţele Sale, va participa cu bucurie în acea lucrare de mărturie sau de „însemnare". Rămăşiţele credincioase se vor supune cu bucurie poruncilor Lui Iehova şi vor primi aprobarea Sa.

Cuprins

Scriptura arată în continuare că unele dintre rămăşiţe se vor afla pe pământ în momentul în care această lucrare va fi îndeplinită, ele urmând să asiste la bătălia Apocalipsei dintr-un loc în care vor fi ferite de Iehova. Acestea îşi vor păstra integritatea faţa de Iehova, iar prin credinţa lor, ele vor fi o mărturie a supremaţiei Celui Preaînalt.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 DECEMBRIE 1937 Nr. 24

Cuprins:

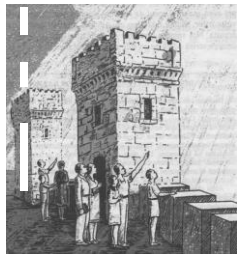
INTERESELE ÎMPĂRĂŢIEI - Pag.647

CONDAMNABIL - Pag.665

SCRISORI - Pag.669

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

Vol. LVIII **15 Decembrie 1937** **Nr 24**

INTERESELE ÎMPĂRĂŢIEI

„Adevărat vă spun că El îl va pune peste toate averile Sale.” – Mat. 24:47

Iehova este deţinătorul tuturor lucrurilor din ceruri şi de pe pământ, oferindu-le creaturilor create de El din bunurile Sale nemărginite, după voia Sa. Cu multe secole în urmă Iehova Dumnezeul şi-a făcut cunoscut scopul de a stabili dreptatea în lume, oferind guvernarea acesteia în mâinile unui conducător drept. Această hotărâre datează încă de pe vremea răzvrătirii din Eden. Până în acel moment, toate lucrurile fuseseră drepte în universul Lui Dumnezeu, însă lăcomia l-a făcut pe Lucifer să devină nedrept, el influenţând şi alte creaturi să o ia pe calea greşită. Această răzvrătire împotriva Sa, l-a determinat pe Dumnezeu să Îşi declare scopul de a stabili un guvern al dreptăţii condus în corectitudine de sămânţa sau de urmaşii organizaţiei Sale universale. Din momentul acelei hotărâri şi până în prezent, cele mai importante lucruri pentru toate creaturile trebuie să fie desăvârşirea şi înălţarea Împărăţiei promise. Persoanele aflate acum pe pământ încep să realizeze mai mult ca oricând că interesul şi bunăstarea lor depind de Împărăţia Lui Dumnezeu. Scopul principal al acestei Împărăţii a dreptăţii este justificarea numelui Lui Iehova, scopul secundar fiind acela de a le permite tuturor creaturilor să găsească fericirea şi să se bucure de viaţă veşnică.

2. Putem spune că vremurile din prezent sunt atât cele mai rele cât şi cele mai bune: cele mai rele, deoarece niciodată nu a mai existat un astfel de efort disperat venit din partea oamenilor egoişti din dorinţa lor de a conduce lumea contrar Cuvântului Lui Dumnezeu, răutatea atingând acum punctul culminant; cele mai bune, deoarece a sosit momentul hotărât de Iehova pentru stabilirea Împărăţiei Sale, Împărăţie care va elimina din lume toată răutatea, reinstaurând dreptatea. Această tranziţie poate fi îndeplinită doar printr-un mare conflict. Conflictul final dintre bine şi rău se apropie, binele urmând să învingă în mod cert. Prin urmare, toate persoanele care iubesc adevărul sunt foarte interesate de Împărăţia Lui Dumnezeu. În prezent toate naţiunile şi toate popoarele se luptă pentru a supravieţui. Ele sunt foarte speriate şi dezorientate, deoarece nu ştiu cum să găsească un loc de refugiu, şi aceasta din cauză că ele nu ţin cont de planurile binevoitoare ale Lui Dumnezeu, planuri pe care El le oferă prin Împărăţia Sa tuturor persoanelor care caută dreptatea şi smerenia.

3. Religia a fost dintotdeauna instrumentul principal folosit pentru a-i orbi pe oameni, conducându-i pe calea deznădejdii şi a distrugerii. Încă din momentul

Cuprins

în care diavolul a influenţat-o pe Eva să creadă că poate fi la fel de înţeleaptă ca şi Dumnezeu, religia a avut menirea de a ascunde planurile pe care Iehova le are pentru cei care iubesc dreptatea. Religia indusă de diavol şi practicată de oameni a fost cea care a determinat distrugerea „lumii aşa cum era ea atunci" prin intermediul potopului. După potop diavolul a organizat religia şi i-a influenţat pe toţi oamenii să se închine mai degrabă unor creaturi decât Creatorului, batjocorindu-L şi dispreţuindu-L pe acesta. (Rom. 1:25) Descendenţii credinciosului Avraam au fost organizaţi ulterior de Iehova într-un popor ales, El făcând acest lucru pentru a preveni căderea lor şi pentru a-i păstra pe poziţii până la venirea Lui Isus Cristos – Sămânţa promisiunii. Dumnezeu i-a dat naţiunii Israelului Legea Sa, încheind în acelaşi timp un legământ cu locuitorii acesteia, legământ care prevedea că dacă ei se vor supune Legii Lui Dumnezeu, vor fi un popor ales, o comoară, oamenii aleşi pentru scopul Său. Căderea acelei naţiuni s-a datorat simplului fapt că oamenii au dispreţuit Legea Lui Dumnezeu, lăsându-se pradă practicării religiei indusă în rândurile lor de către diavol. Calea urmată de Israel şi destinul acelei naţiuni îşi găsesc echivalentul în prezent, „creştinătatea" fiind prevestită de Israel. Ceea ce s-a abătut asupra Israelului se va abate în mod cert şi asupra „creştinătăţii" din aceleaşi motive.

4. Iehova l-a trimis pe pământ pe mult preaiubitul Său fiu, Isus, pentru a propovădui adevărul în special evreilor şi pentru a-i avertiza care va fi soarta pe care Ierusalimul o va avea din cauza practicării religiei diavoleşti. Conducătorii nu au luat aminte la acea avertizare, oraşul fiind distrus. Isus Cristos a stabilit în lume adevărata venerare a Atotputernicului Dumnezeu, El fiind astfel întemeietorul creştinătăţii, şi anume întemeietorul acelui grup de persoane care Îi calcă pe urme. Apostolii Săi credincioşi au predicat şi ei adevărul şi adevărata venerare a Atotputernicului Dumnezeu, însă după moartea lor diavolul s-a folosit de persoane egoiste pentru a readuce religia în atenţia oamenilor. Astfel, ei au reînceput practicarea religiei, denumind-o în mod eronat „religia creştină" – religie care defăimează şi dezonorează numele Lui Dumnezeu mai mult decât orice alte practici care au existat vreodată pe pământ. Acest lucru se întâmplă, deoarece numele Lui Cristos este folosit în practicile lor nedrepte. Printre locuitorii Israelului existaseră câteva persoane care I-au rămas credincioase Lui Dumnezeu. Aşa şi în ţinutul numit „creştinătate" au existat şi continuă să existe unele persoane care Îi sunt pe deplin credincioase Lui Dumnezeu, venerându-L în spirit şi adevăr.

5. În jurul anului 1878 câţiva oameni credincioşi au realizat că se apropie a doua venire a Domnului Isus Cristos, ei începând astfel propovăduirea acelei veşti bune. Deşi umblaseră alături de Babilon, organizaţia lui Satan, ei îşi doreau cu adevărat să o ia pe calea cea dreaptă. Ei s-au separat de Babilon, însă au ieşit din acea organizaţie diavolească cu veşmintele pătate – cu alte cuvinte, deşi părăsiseră Babilonul ei au continuat să practice religia, păstrând anumite obiceiuri religioase. Doar recent sincerii şi adevăraţii adepţi ai Lui Isus Cristos au înţeles gravitatea practicării religiei diavolului. Acest lucru le-a fost explicat de Dumnezeu, El permiţându-le să vadă defăimarea pe care religia o aduce numelui Său. Aceasta

Cuprins

este o dovadă puternică şi convingătoare că ziua răsplăţii se apropie, iar toţi oamenii care îşi doresc să facă voia Lui Dumnezeu trebuie să renunţe în totalitate la practicarea religiei, devotându-se pe deplin venerării Atotputernicului Dumnezeu în spirit şi adevăr. Acesta este motivul pentru care în prezent există un mare conflict între religie şi creştinism. Mulţi oameni se consideră „creştini", deşi în realitate sunt doar religioşi care nu pot înţelege nici acum ce înseamnă să urmezi calea Lui Isus Cristos. Comparativ, foarte puţine persoane realizează că nimeni nu poate practica religia, fiind în acelaşi timp un adept adevărat al Lui Isus Cristos.

6. Câte persoane apreciază cu adevărat în prezent Împărăţia Lui Dumnezeu sub conducerea Lui Cristos? Există în mod clar oameni care se consideră adepţi adevăraţi ai Lui Isus Cristos, însă ei au o atitudine indiferentă, nu au niciun strop de credinţă adevărată în Dumnezeu sau în Împărăţia Sa, şi nici nu îşi doresc să Îl slujească. Faptul că ei nu iau parte la lucrarea care Dumnezeu a poruncit să fie îndeplinită şi care trebuie săvârşită după voia Sa, este o dovadă că interesul lor pentru Împărăţie este unul foarte scăzut, asta dacă există vreunul. Aceste persoane participă la întrunirile oamenilor Lui Dumnezeu şi aud mesajul adevărului propovăduit – mesaj care pune accentul pe faptul că Împărăţia trebuie predicată acum, dar ulterior aleg să ignore porunca Domnului, eşuând sau refuzând să ia parte în orice fel la predicarea Evangheliei Împărăţiei. Prin urmare, ei se dovedesc a fi nepăsători faţă de Împărăţie şi nu le va fi permis niciodată să se bucure de beneficiile ei dacă nu vor deveni cu adevărat interesaţi şi activi.

7. Cine sunt atunci cei care în prezent ascultă adevărul cu privire la Împărăţie, declarându-se fără teamă de partea Împăratului căruia I se supun cu bucurie? Aceştia sunt cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său şi care o dovedesc prin acţiunile lor. Faptul că Iehova a dedicat secole întregi pregătirii Împărăţiei Sale şi faptul că El L-a întronat pe Împăratul Său sunt dovezi clare că Împărăţia reprezintă un subiect de maximă importanţă şi că oamenii Lui Dumnezeu din prezent au o responsabilitate şi un privilegiu mai mari decât în trecut. Totul păleşte în importanţă atunci când este comparat cu Împărăţia Lui Dumnezeu sub Cristos. Dată fiind importanţa Împărăţiei, acum este momentul să conştientizăm acest lucru; cu alte cuvinte, trebuie să înţelegem şi să apreciem în mod corespunzător relaţia noastră cu Împăratul şi cu Împărăţia Sa. Pentru a putea înţelege acest lucru trebuie să reţinem adevărurile care ne sunt acum dezvăluite de Domnul, luând aminte şi supunându-ne mesajului Său.

Relaţia noastră

8. Singurul Mare Om care a existat vreodată pe pământ, Isus din Nazaret, a fost o persoană modestă. El nu a încercat să Îşi construiască un renume, ci dimpotrivă, era pe deplin supus Lui Iehova Dumnezeul, îndurând multe persecuţii şi o moarte umilitoare – şi toate acestea din cauza credinţei Sale şi din cauza determinării de a face voia Tatălui Său. Isus a subliniat în permanenţă importanţa supremă a Împărăţiei. El a propovăduit adevărul, spunând că toţi cei care sunt de partea adevărului trebuie să urmeze calea Sa. (Ioan. 18:37) Acesta este criteriul

Cuprins

prin care fiecare persoană poate determina dacă este sau nu de partea adevărului. Dacă persoana respectivă nu sprijină cu entuziasm cauza Lui Isus Cristos şi nu Îi urmează calea, atunci nu este de partea adevărului. Isus a murit pentru Împărăţie, în supunere faţă de voia Tatălui Său. Dumnezeu L-a înviat pe Isus şi L-a întronat pe cel mai înalt loc din univers datorită credinţei Sale. Isus Cristos, fiind uns ca Împărat al Lumii, era pregătit astfel să Îşi înceapă domnia; însă acest lucru nu urma să se întâmple decât la momentul ales de Dumnezeu. Iehova i-a spus Lui: „Aşteaptă până îi voi pune pe duşmanii Tăi sub picioarele Tale." (Ps. 110:1; Evr. 10:13) Isus Cristos a aşteptat timp de nouăsprezece secole; apoi, când momentul stabilit de Iehova a sosit, El I-a spus Lui Isus: „Condu Tu în mijlocul duşmanilor Tăi." Acela a fost momentul în care Iehova I-a dat Lui Isus toate naţiunile pământului în stăpânire, după cum este scris: „Eu Îţi voi da naţiunile drept moştenire, şi cele mai îndepărtate locuri ale lumii în stăpânire." (Ps. 2:6,8) Acest eveniment important a avut loc în anul 1914, după cum arată profeţia îndeplinită. Marele Împărat l-a alungat atunci pe Satan din ceruri şi a început pregătirile pentru înfrângerea definitivă a acestui păcătos şi a organizaţiei sale. Care este acum relaţia pe care oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu o au cu marele Împărat? Care este privilegiul şi datoria pe care o au faţă de Împărăţie? Dacă nu putem înţelege şi aprecia această relaţie în mod corespunzător vom pierde cel mai mare privilegiu acordat vreodată tuturor creaturilor. Din acest movit importanţa Împărăţiei, relaţia noastră cu ea şi datoria pe care o avem nu pot fi accentuate destul.

Templul

9. Templul Lui Dumnezeu nu este un templu construit de mâinile oamenilor, ci constă în acele persoane care s-au născut în spiritul Lui Dumnezeu şi în care spiritul Său sălăşuieşte. Ei sunt astfel unşi şi făcuţi memberi ai casei regale a Lui Dumnezeu, casă al cărei conducător este Isus Cristos. (1. Cor. 3:16; 2Cor. 6:16) Sionul este denumirea capitalei organizaţiei Lui Iehova – numită şi „casa Sa regală" – acesta fiind locul permanent în care Dumnezeu va locui şi de unde Îşi va îndeplini scopurile. (Ps.132:13,14) „Venirea Domnului Isus şi adunarea noastră sub el" (2. Tes. 2:1) reprezintă venirea Sa la Templu. El a venit la Templu în calitate de mare Judecător care va acţiona atât în numele credincioşilor care au murit, cât şi în numele credincioşilor care trăiesc. Cei care au murit în credinţă, dovedindu-şi integritatea – aşa cum au făcut apostolii – vor fi întâi ridicaţi din morţi la sosirea Domnului şi alături de credincioşii care trăiesc se vor aduna sub El. (1. Tes. 4:15-17) Înainte de venirea Domnului Isus la Templul Lui Iehova, El a săvârşit lucrarea de „pregatire a căii înaintea Lui Iehova". (Mal. 3:1) Exact în momentul în care Isus s-a oferit drept Împărat pentru evrei, Împăratul întronat de Dumnezeu a sosit la Templu, toate Scripturile arătând că venirea Sa la Templu a avut loc la trei ani şi jumătate după ce Isus a fost întronat, şi anume în 1918. Atunci a început îndeplinirea declaraţiei profetice: „Iehova se află în Templul Său sfânt: fie ca întreg pământul să tacă în faţa Sa." (Hab. 2:20) Iehova se află la Templul sfânt prin reprezentantul Său, Isus Cristos.

Cuprins

10. Domnul a venit la Templu pentru a îndeplini judecata Sa, judecată care va începe din Casa Lui Dumnezeu, după cum este scris: „Cine va putea rezista în ziua venirii Lui? Şi cine va rămâne în picioare când El va apărea? Căci El este ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului: El va fi ca un topitor şi purificator al argintului, iar El îi va purifica pe fiii lui Levi asemeni aurului şi argintului, pentru ca ei să I se supună Domnului în dreptate." – Mal. 3:2,3.

11. La începutul judecăţii, în jurul anului 1918, înaintea Lui Cristos, Marele Judecător, a stat un grup de persoane care încheiaseră un legământ pentru a face voia Lui Dumnezeu şi pentru a urma calea Lui Isus Cristos. Mulţi dintre cei care au stat atunci înaintea Domnului erau religioşi, în timp ce alţii erau creştini adevăraţi, adepţi ai Lui Isus Cristos. Motivaţia religioşilor de a I se supune Domnului era una egoistă, de auto-conservare, ei dorindu-şi să fie salvaţi şi să ocupe poziţii înalte care să le aducă laude şi onoruri. Adevăraţii adepţi ai Lui Isus Cristos au fost determinaţi în primul rând de dorinţa de a îndeplini voia Lui Dumnezeu, uitând de interesele proprii şi concentrându-se doar pe îndeplinirea cu credinţă a legământului. Până în acel moment ei se dovediseră a fi pe deplin devotaţi Lui Dumnezeu, fiind atenţi şi rugându-se pentru venirea Domnului Isus şi a Împărăţiei Sale. Ei au făcut tot ceea ce era necesar pentru a se supune poruncii Lui Dumnezeu şi pentru a propovădui sosirea Împăratului Său. Datorită credinţei şi devotamentului lor faţă de Dumnezeu, în momentul în care judecata a fost ţinută la Templu, ei au fost curăţaţi şi aprobaţi, fiind aduşi în Templul Lui Dumnezeu şi adunaţi sub Domnul Isus. În ceea ce îi priveşte pe aceşti credincioşi, Domnul a spus: „Cine este atunci slujitorul credincios şi înţelept?" Ei s-au dovedit a fi credincioşi prin încercarea lor serioasă de a face voia Lui Dumnezeu, şi înţelepţi prin faptul că s-au ghidat în totalitate după Cuvântul Său. Relaţia acestor persoane credincioase cu Împăratul este următoarea: ei sunt făcuţi membri ai Sionului în slujba Sa şi se află sub conducerea Lui Isus Cristos, Domnul şi Conducătorul lor; ei sunt aduşi în Templu nu doar pentru a fi salvaţi şi onoraţi, ci „Pentru ca ei să Îi ofere Domnului o jertfă în dreptate" (Mal. 3:3) – acesta fiind scopul principal al Lui Dumnezeu. Fiind curăţaţi prin acestă judecată, datoria lor este de a-I oferi Domnului o jertfă în dreptate; cu alte cuvinte ei trebuie să le explice oamenilor adevărul în ceea ce priveşte numele Lui Iehova şi să propovăduiască ziua răzbunării Sale, zi în care organizaţia lui Satan va fi distrusă. De asemenea, ei trebuie să se ridice la standardele Lui Iehova şi ale Împăratului Său, pentru ca oamenii să poată vedea calea cea dreaptă şi să aprecieze Împărăţia dreptăţii. Acesta este poporul Lui Dumnezeu – un popor ales pentru numele Său şi uns pentru a îndeplini o lucrare specifică, conform poruncii Sale.

Posesiunile

12. Aceste persoane acceptate, denumite „slujitorul credincios şi înţelept", odată ce sunt primite în Templu primesc instrucţiuni de la Domnul, instrucţiuni care nu trebuie să le fie cunoscute decât lor. Domnul Isus le spune acum: „Ceea ce vă spun Eu în întuneric [în locul secret], voi să spuneţi în lumină, şi să

Cuprins

propovăduiţi de pe acoperişul caselor", adică în mod public, fără teamă şi cu îndrăzneală. (Mat. 10:27) Ce trebuie să propovăduiască aceşti slujitori credincioşi? Isus le răspunde prin aceste cuvinte: „Această Evanghelie a Împărăţiei trebuie predicată în întreaga lume pentru a servi drept mărturie tuturor naţiunilor; apoi va urma sfârşitul." – Mat. 24:14.

13. Ei sunt cei aleşi din rândurile locuitorilor acestei lumi pentru numele Lui Iehova, fiind de datoria lor să se supună poruncii profetice înregistrată de Moise cu multe secole în urmă, poruncă care spune că numele Lui Iehova trebuie făcut cunoscut pe întreg pământul. Numele şi Împărăţia Sa trebuie predicate tuturor celor care au urechi să audă pentru ca aceste persoane să înţeleagă că Dumnezeu reprezintă singura lor scăpare. Această mărturie trebuie propovăduită înainte de ziua marii bătălii a Atotputernicului Dumnezeu. Isus le-a spus persoanelor credincioase care fac parte din Templu următoarele: „Cine este atunci slujitorul credincios şi înţelept pe care Domnul Său l-a făcut stăpân peste toată casa Sa, pentru a le da oamenilor hrana la momentul potrivit? Binecuvântat fie slujitorul care în ziua venirii Domnului Său va face aşa. Adevărat vă spun că El îl va pune peste toate averile Sale [peste toate posesiunile Sale]." (Mat. 24:45-47) Prin urmare, relaţia „slujitorului credincios şi înţelept" cu Împăratul este explicată în mod clar.

14. „Bunurile" sau „posesiunile" menţionate aici de către Domnul constau în tot ceea ce există pe pământ şi aparţine guvernului dreptăţii format din Iehova Dumnezeul şi Împăratul Cristos. Aceste posesiuni sau bunuri reprezintă toate interesele Împărăţiei care ţin de pământ şi de toţi locuitorii acestuia. În legătură cu acestea există foarte multe lucruri de făcut. Mesajul despre numele Lui Dumnezeu şi despre Împărăţia Sa trebuie pregătit şi făcut cunoscut oamenilor, Dumnezeu organizându-i pe oamenii Săi într-o societate compactă care să săvârşească această lucrare. Unele persoane care fac parte din categoria slujitorilor Săi trebuie să se ocupe de producţie, altele trebuie să gătească şi să le ofere altora mâncare; unii slujitori trebuie să pregătească copii ale manuscriselor care trebuie tipărite iar alţii trebuie să opereze diverse maşinării pentru a tipări mesajul Împărăţiei; unii trebuie să pregătească şi să folosească maşinării de sunet pentru a propovădui mesajul adevărului; alţi slujitori trebuie să le ofere oamenilor mesajul tipărit şi să le atragă atenţia asupra acestuia – prin urmare, toate persoanele care fac parte din compania Templului, toţi „slujitorii credincioşi", se folosesc de toate oportunităţile care se ivesc pentru a proclama vestea cea bună a instaurării unui guvernământ al dreptăţii condus de Isus Cristos. Se apropie momentul în care Domnul va înlătura toate guvernele nedrepte şi pe toţi cei care lucrează pentru ele, înlocuindu-le cu un guvern al păcii şi al dreptăţii depline care va conduce lumea spre gloria şi onoarea numelui Lui Iehova. Lucrarea preliminară care trebuie îndeplinită înainte ca această înlăturare a nedreptăţii să aibe loc este lucrarea propovăduirii numelui Lui Dumnezeu şi a scopului Său, astfel încât toţi oamenii să afle adevărul la timp. Această lucrare demască religia şi restul elementelor păcătoase, iar din această cauză ea reprezintă o „lucrare ciudată" pentru toţi cei care nu sunt de partea Lui

Cuprins

Dumnezeu şi a Împăratului Său. Prin intermediul profetului Său, Iehova spune că fiecare membru al companiei Templului trebuie să îşi îndeplinească rolul în propovăduirea numelui Lui Iehova şi a Împărăţiei. Această poruncă este una discreţionară sau una obligatorie? Este o poruncă necesară, o responsabilitate care nu poate fi evitată. Împăratul Isus Cristos, marele Profet, este cel care a dat această poruncă, iar în ceea ce îi priveşte pe membrii societăţii Templului Său este scris: „Şi aşa se va întâmpla, orice persoană care nu va asculta de Profet va fi nimicită din rândurile oamenilor." – Fapt. 3:23.

15. Cu siguranţă că nimeni nu a avut vreodată o favoare şi o responsabilitate atât de importante puse pe umerii săi. Domnul îi cere societăţii Templului Său credinţă deplină. Aceasta înseamnă credinţă în tot ceea membrii ei fac şi în relaţia lor cu Împăratul. Domnul a încredinţat bunurile Sale societăţii Templului, spunându-le tuturor membrilor acesteia: „Cui i s-a încredinţat mult, aceluia i se va cere şi mai mult." (Luca 12:48, V. Weymouth) Oportunitatea de a servi intereselor Împăratului şi ale Împărăţiei Sale este descrisă în alte Scripturi de către Domnul drept un „har" înmânat slujitorilor Săi, har care trebuie să sporească prin comportamentul lor şi prin devotamentul lor deplin. Dumnezeu le cere acest lucru tuturor celor care se dovedesc a fi credincioşi. Ei trebuie să înainteze pentru interesele Împărăţiei. Ei sunt chemaţi şi aleşi, trebuind să rămână credincioşi în faţa încercărilor la care sunt supuşi. Pentru ca o persoană să fie credincioasă ea trebuie să fie pe deplin de încredere. Indiferent de sarcina pe care un slujitor o are, el trebuie să îşi îndeplinească datoria în slujba Domnului. Anumite persoane îi pot amăgi pe oameni prefăcându-se că lucrează în numele Lui Dumnezeu, iar lucrarea lor este una de mântuială, ei ascunzându-le oamenilor diverse lucruri; însă Dumnezeu vede care este motivaţia slujitorului, nimeni nefiind capabil să Îl amăgească. Cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu şi care îşi înţelege poziţia este în permanenţă nerăbdător să îndeplinească cu credinţă toate sarcinile care îi sunt date. Dacă o persoană nu poate învăţa cum să fie de încredere în ceea ce priveşte lucrurile mărunte, ea nu va avansa niciodată spre lucruri mai importante. În ceea ce priveşte acest lucru, Isus a spus: „Cel care este credincios în cele mai mărunte lucruri, este credincios şi în cele mai mari; iar cel care este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept şi în cele mari. Şi dacă nu aţi fost credincioşi în ceea ce este a altuia, cine vă va da ceea ce este al vostru?" (Luca 16:10,12) Cea mai importantă sarcină pe care o poatea avea cineva este sarcina care are legătură cu Împărăţia Lui Dumnezeu sub Cristos. Cei care fac parte din organizaţia Lui Dumnezeu şi care sunt credincioşi ignoră tot ceea ce este împotriva intereselor Împărăţiei. În îndeplinirea datoriei noastre nu trebuie să ne compromitem prin religie, nici să evităm să declarăm adevărul în totalitate pentru a nu şoca susceptibilităţile religioase ale altor persoane. Este de datoria slujitorilor credincioşi să propovăduiască adevărul despre Împărăţie, conformându-se poruncilor, indiferent de ceea ce li se poate întâmpla.

16. Cei cărora le sunt încredinţate interesele Împărăţiei, dar care îşi îndeplinesc datoria într-o manieră indiferentă sau nepăsătoare nu pot avea nicio

Cuprins

justificare pentru greşelile lor rezultate din neglijenţă. Dacă unui membru al societăţii Templului îi este dată o sarcină iar el o îndeplineşte într-o manieră nepăsătoare, încercând ulterior să îşi justifice comportamentul, atunci această persoană nu este credincioasă cu adevărat. Pentru a învăţa din greşeli şi din nepăsare, o persoană trebuie să îşi recunoască slăbiciunile în faţa Domnului şi să caute o cale pentru a face ceea ce este drept fără să repete greşelile din trecut. Fariseii au încercat să se scuze în faţa Domnului pentru că au eşuat să îşi îndeplinească datoria, însă Isus le-a spus: „Voi sunteţi ca cei care se justifică în faţa oamenilor, însă cel care este apreciat în rândurile oamenilor, este de neconceput în ochii Lui Dumnezeu." (Luca 16:15) Aceeaşi regulă se aplică şi altora. Dacă vreunul dintre slujitorii Domnului se fereşte de obligaţia pe care o are şi încearcă apoi să găsească scuze pentru acţiunile sale pentru a primi aprobarea oamenilor, atunci el nu îşi îndeplineşte cu credinţă sarcina pe care o are în interesul Împărăţiei.

17. Obligaţia de maximă importanţă care i-a fost dată societăţii Templului este de a face cunoscut şi de a preaslăvi numele Lui Iehova şi al Împăratului Său. Această obligaţie este îndeplinită prin propovăduirea faptului că singurul Dumnezeu adevărat este Iehova, Împărăţia Sa sub Cristos fiind singura şansă a omenirii. Iehova a explicat clar care este motivul pentru care El a pus această sarcină pe umerii oamenilor Săi, trimiţându-i să proclame mesajul adevărului în întreaga lume: pentru ca toţi oamenii să ştie că în curând Dumnezeu Îşi va dovedi supremaţia prin distrugerea lui Satan şi a organizaţiei sale. Oamenii trebuie avertizaţi şi informaţi că Iehova este Atotputernicul, reprezentând singura sursă de viaţă. Aceste lucruri ţin de interesele Împărăţiei, interese care trebuie tratate cu foarte multă atenţie de către „slujitorii credincioşi şi înţelepţi". Dacă faceţi parte din societatea Templului veţi fi sârguincioşi în îndeplinirea rolului vostru pentru a face cunoscut numele şi Împărăţia Lui Iehova Dumnezeul, reţinând ceea ce El a spus prin intermediul profetului Său: „În Templul Său toţi vorbesc despre gloria Sa." (Ps. 29:9) Cei care dau greş sau refuză să facă cunoscute aceste adevăruri de necontestat spre preaslăvirea numelui Lui Iehova nu vor face parte din Templu.

Serviciul

18. Lumina Lui Iehova care străluceşte pe faţa Lui Isus Cristos, Conducătorul Templului, este reflectată asupra tuturor membrilor Templului, luminându-i. (2. Cor. 3:18; 4:4) Prin urmare, societăţii Templului îi este oferită o viziune a Împărăţiei. Ei realizează în mod clar că Împăratul lumii se află la Templul Său şi că prin El, Iehova Îşi dezvăluie şi explică profeţiile astfel încât toţi membrii societăţii Templului să le înţeleagă. Printre multe alte profeţii pe care Domnul le-a dezvăluit societăţii Templului în ultima perioadă se află şi acestea: Împărăţia Lui Dumnezeu este formată din Isus Cristos şi adepţii Săi care se dovedesc adevăraţi, credincioşi şi pe deplin de încredere chiar şi atunci când se află în faţa morţii; aceşti oameni sunt aleşi din rândurile semenilor lor pentru scopul Lui Dumnezeu; ei sunt oile păşunii Sale; mărturia în ceea ce priveşte Împărăţia este o sarcină pe care ei trebuie să o îndeplinească. Ba mai mult,

Cuprins

Domnul are încă o societate de „oi” pe care o aduce acum, societate care urmează să formeze „marea mulţime” – iar pe măsură ce aceste „oi” sunt aduse ele se alătură celor care se află în prezent la Templu. Membrii societăţii Templului ştiu că este de datoria şi obligaţia lor să meargă în întreaga lume şi să le ofere hrană spirituală tuturor celor care sunt însetaţi după dreptate; însă dacă ei dau greş sau refuză să slujească alături de „celelalte oi” ale Domnului înseamnă că nu sunt credincioşi cu adevărat Domnului şi Împăratului Său. Prin urmare, categoria „slujitorului credincios şi înţelept” îşi doreşte să le facă un bine ionadabilor propovăduindu-le adevărul şi invitându-i să facă parte alături de ei din organizaţia Lui Dumnezeu. Cei care sunt incapabili să vadă acum marea multitudine venind din toate ţinuturile, împărăţiile şi neamurile, nu sunt de-ai Templului. Ioan, autorul Cărţii Apocalipsei, care îi simboliza pe membrii societăţii Templului aflaţi în prezent pe pământ, a spus următoarele cuvinte despre acea mare multitudine: „Şi iată, o mare mulţime [...] din toate naţiunile, [...] înaintea tronului, cu ramuri de finic în mâini, Îl preaslăveşte pe Iehova şi pe Împăratul Său.” (Apoc. 7:9,10) În momentul în care membrii societăţii Templului vor observa şi înţelege aceste adevăruri şi vor vedea marea multitudine venind, ei vor fi fericiţi să o slujească, supunându-se astfel voinţei Lui Dumnezeu.

Datoria

19. „Bunurile” sau „posesiunile” Domnului, şi anume interesele Împărăţiei Sale, sunt acum încredinţate slujitorilor Săi sau „slujitorului credincios şi înţelept”, El cerându-le acestora protecţie şi atenţie deplină asupra intereselor şi a îndeplinirii lor. Duşmanul luptă cu disperare împotriva slujitorilor credincioşi în încercarea sa de a înfrânge scopul Domnului şi de a distruge interesele Împărăţiei. Prin urmare, fiecare slujitor trebuie să apere, să protejeze şi să avanseze interesele Împărăţiei. Lui nu îi este permis să fie neglijent, nepăsător sau indiferent; el trebuie să fie vigilent, precaut şi preocupat în permanenţă de starea şi de progresul intereselor Împărăţiei – el trebuie să fie astfel nerăbdător să îşi îndeplinească cu credinţă datoria care i-a fost dată spre mulţumirea şi gloria Domnului. Dumnezeu le spune doar persoanelor credincioase: „Felicitări!”, nu şi celor indiferente. O persoană nepăsătoare sau lipsită de griji nu îşi poate menţine integritatea faţă de Dumnezeu, deoarece El solicită îndeplinirea cu credinţă a tuturor sarcinilor. Prin urmare, o persoană nu poate fi neglijentă şi indiferentă şi sa primească în acelaşi timp aprobarea Lui Dumnezeu. Din momentul în care interesele Împărăţiei au fost încredinţate „slujitorului credincios şi înţelept” şi până în momentul bătăliei Armaghedonului va fi o perioadă de conflict; atunci când slujitorul se va lupta cu duşmanul, el trebuie să fie atent şi vigilent şi să îşi dea seama că nu îşi poate îndeplini datoria într-o manieră neglijentă şi că nu poate permite ca oportunităţile pentru îndeplinirea intereselor Împărăţiei să treacă pe lângă el. Oamenii nu au avut niciodată o favoare şi o responsabilitate atât de mari puse pe umerii lor, iar Domnul nu va permite ca aceste obligaţii să fie tratate cu indiferenţă. Interesele Împăratului şi ale Împărăţiei Sale necesită cea mai mare atenţie din partea „slujitorului credincios şi înţelept”.

Cuprins

Fericire şi bucurie

20. Cum poate fi o persoană fericită în condiţiile în care ea observă că se află într-o perioadă a conflictului şi că a păzi interesele Împărăţiei necesită o luptă permanentă şi credinţă deplină în îndeplinirea sarcinilor? Fericirea zilei de azi nu este esenţială pentru a-I face pe plac Domnului. „Bucuria Domnului" este însă fundamentală. Fericirea şi bucuria sunt deseori folosite în mod eronat drept sinonime. Aceşti doi termeni au înţelesuri diferite. Fericirea reprezintă starea de spirit a unei creaturi care se află în pace şi liniște, care este mulţumită şi prosperă şi care se bucură în tihnă de lucrul mâinilor sale. (Ps. 128:2) O persoană este fericită atunci când învinge pentru o cauza dreaptă. (Ps. 137:8,9) De asemenea, o persoană poate fi fericită atunci când se află în siguranţă şi în prosperitate, bucurându-se de succes şi fiind pe deplin mulţumită. (Ps. 144:15; 146:5) Apostolul Petru spune: „Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele Lui Cristos, fiţi fericiţi; căci spiritul gloriei Lui Dumnezeu se odihneşte peste voi; de partea lor El este vorbit de rău, însă de partea voastră El este glorificat." – 1Pet. 4:14.

21. O persoană care este batjocorită sau persecutată din cauza credinţei sale în Isus Cristos are astfel dovada că Îi face pe plac Lui Dumnezeu, sprijinindu-se mulţumit în iubirea Sa. În ultimul text menţionat anterior, cuvântul „fericit" se referă la o stare de binecuvântare supremă datorată faptului că acele persoane se află pe o poziţie favorabilă, în familia Lui Dumnezeu. Acest cuvânt nu se referă în niciun caz la ceva „amuzant". Orice persoană care este nepăsătoare şi neglijentă în îndeplinirea sarcinii pe care o are şi care este certată pentru acest lucru, spunând ulterior: „Ei bine, eu I-am spus totul Lui Dumnezeu şi acum sunt fericit", este o persoană care se amăgeşte singură. În mod cert Dumnezeu cunoaşte absolut totul. Greşelile unui om nu-l pot face cu adevărat fericit, ci dimpotrivă, îl vor face sobru şi preocupat de cum să poată învăţa din aceste greşeli, avansând în îndeplinirea datoriei pe care o are. O persoană poate fi cu greu fericită în adevăratul sens al cuvântului atâta timp cât ea este implicată într-o luptă reală cu duşmanul.

Bucuria Domnului

22. Martorii Lui Iehova – din cauza propovăduirii Evangheliei Împărăţiei în supunere deplină faţă de porunca Sa – sunt deseori asaltaţi, arestaţi şi întemniţaţi, iar apoi sunt supuşi unor rele tratamente pe perioada detenţiei lor, fiind obligaţi să asculte cum numele Lui Iehova este ponegrit şi defăimat. Cu siguranţă că ei nu pot fi fericiţi în aceste condiţii, însă tocmai situaţia în care se află îi fac să fie bucuroşi întru Domnul. Ei ştiu că sunt drepţi şi că suferă din cauza neprihănirii lor, aceasta fiind voia Lui Dumnezeu, voie pe care ei îşi doresc să o îndeplinească cu bucurie. Isus clarifică această distincţie în parabola talanţilor. Slujitorului Său care a fost credincios în lucruri puţine şi care I-a adus un raport credincios Domnului, El îi spune: „Foarte bine, slujitor bun şi credincios: tu ai fost credincios în lucruri puţine, Eu te voi face conducător peste lucruri multe: intră în bucuria Domnului tău." (Mat. 25:23) Isus a invitat societatea Templului să intre în bucuria Sa.

Cuprins

23. Care este bucuria Domnului şi ce înseamnă a fi bucuros întru Domnul? Această bucurie reprezintă o stare de linişte interioară datorată faptului că îndeplinirea scopului Lui Dumnezeu se apropie, numele Său urmând să fie justificat şi datorată de asemenea faptului că acea persoană care a îndurat umilinţe din cauza neprihănirii, dar care şi-a păstrat credinţa, poate juca un rol în această răzbunare. Când Isus a fost crucificat, deşi ştia că urma să moară asemeni unui păcătos El era bucuros, deoarece ştia că suferinţa Sa va servi în cele din urmă justificării numelui Lui Iehova. (Evr. 12:2) Satan a defăimat timp de secole numele Lui Iehova, această defăimare abătându-se ulterior asupra Lui Isus Cristos din cauza faptului că I-a fost credincios Tatălui Său. (Ps. 69:9; Rom. 15:3) Isus ştia că voia Lui Dumnezeu se va împlini în mod cert, El fiind liniştit şi bucuros că I s-a permis să facă voia Tatălui Său. Această bucurie L-a cuprins în momentul în care era crucificat, El îndurând astfel suferinţele de pe cruce. (Evr. 12:2) Când Isus Cristos a fost înscăunat şi a sosit la Templu a fost mai bucuros ca niciodată, deoarece ştia că se apropie momentul în care numele Tatălui Său va fi justificat. Momentul în care adepţii Săi s-au strâns sub El a fost un moment de bucurie, Isus spunându-le „slujitorul credincios şi înţelept" cărora le-au fost încredinţate interesele Împărăţiei următoarele: „Veniţi şi participaţi alături de Mine la această mare bucurie." În supunere deplină faţă de porunca Domnului, „slujitorul credincios" proclamă numele Său şi al Împărăţiei Sale sub Cristos în întreaga lume; iar din cauza acestui lucru, persoanele credincioase sunt ţintele diferitor forme de abuz şi ale relelor tratamente, după cum şi Domnul Isus a prevestit. Cu siguranţă că ei nu pot fi fericiţi din cauza relelor tratamente, a abuzurilor şi a întemniţărilor, însă ei sunt bucuroşi întru Domnul deoarece au astfel dovada că urmează calea Lui Isus, jucând un rol în justificarea numelui Lui Iehova. Mulţi dintre aceşti credincioşi suferă vătămări corporale şi alte abuzuri, însă ei se bucură ştiind că sunt copiii Domnului şi că au privilegiul de a-şi dovedi integritatea faţă de El în ciuda tuturor încercărilor la care sunt supuşi, urmând să primească astfel aprobarea Sa.

24. Suferinţa – sau necazul, este o condiţie anterioară intrării pe deplin în Împărăţie, după cum este scris: „Trebuie să trecem printr-un mare necaz pentru a putea intra în Împărăţia Lui Dumnezeu." (Fapt. 14:22) Prin urmare, apostolul a exclamat: „Ne bucurăm în necazuri." (Rom. 5:3) Ştiind că necazurile sau suferinţa sunt condiţii precedente intrării în Împărăţie, apostolul a adăugat: „Eu mă bucur acum în suferinţele mele pentru voi, iar trupul meu împlineşte ceea ce lipseşte suferinţelor Lui Cristos, pentru trupul Lui care este biserica." – Col. 1:24.

25. Adepţii adevăraţi şi credincioşi ai Lui Isus Cristos nu vor confunda acum aşa-numita „fericire" cu „bucuria Domnului". Atunci când martorii credincioşi vor înţelege şi vor aprecia în mod corect faptul că ei trebuie să îndure umilinţe şi persecuţii din partea duşmanului din cauză că ei păzesc, protejează şi avansează interesele Împărăţiei, ei vor fi cu adevărat bucuroşi. Cu alte cuvinte ei vor îndeplini voia Lui Dumnezeu cu bucurie, pentru a primi aprobarea Sa şi pentru a juca un rol în demascarea Satanei, dovedind că Iehova mereu are dreptate.

Cuprins

Privilegiul

26. Atunci când o persoană va fi privilegiată de Iehova va fi bucuroasă, deşi acest privilegiu va veni însoţit de foarte multă suferinţă. Din această cauză, sub inspiraţie divină, apostolul a scris în folosul „slujitorului credincios" care este implicat în prezent în luptă de partea Domnului, următoarele: „Fie ca vieţile pe care le trăiţi să fie demne de vestea cea bună a Lui Cristos, pentru că fie că vin să vă văd, fie că lipsesc şi doar vă aud, eu să ştiu că staţi într-un singur spirit şi într-o singură minte, luptând cot la cot pentru credinţa veştii celei bune. Nu tremuraţi nicio clipă în faţa potrivnicilor voştri. Curajul vostru va fi pentru ei simbolul distrugerii iminente, însă pentru voi va fi simbolul salvării voastre, un simbol venind de la Dumnezeu. Căci voi aţi avut privilegiul garantat în numele Lui Cristos, nu doar pentru a crede în El ci şi pentru a suferi în numele Său, menţinând aceeaşi luptă pe care aţi văzut-o la Mine şi despre care auziţi că încă o duc." – Filip. 1:27-30, V. Weymouth.

27. Martorii credincioşi ai Lui Iehova pot declara acum că este o adevărată bucurie să suferi alături de Isus Cristos, ei ştiind că cei care suferă alături de El pentru neprihănire, vor domni împreună cu El în glorie. (2. Tim. 2:12) „Slujitorului credincios şi înţelept" i-au fost însărcinate printre alte lucruri care ţin de interesele Împărăţiei, mărturia Lui Isus Cristos, el fiind nevoit să păstreze poruncile Lui Dumnezeu şi să se supună lor. Din această cauză, diavolul alături de toate elementele sale văzute şi nevăzute poartă un război cu martorii credincioşi ai Lui Iehova, încercând să îi distrugă. În acest conflict, martorii credincioşi sunt fericiţi întru Domnul, deoarece ei ştiu că se află pe calea cea bună, fiind sprijiniţi de către Iehova şi Împăratul Său, Isus Cristos. Pentru orice persoană, a lupta de partea dreptăţii reprezintă o mare favoare şi un mare privilegiu, după cum este scris: „Căci Tu Doamne îl vei binecuvânta pe neprihănit, cu bunăvoinţa Ta îl vei înconjura asemeni unui scut." – Ps. 5:12.

28. Interesele Împărăţiei, şi anume bunurile sau posesiunile Domnului, sunt mai aproape de inima „slujitorului credincios şi înţelept" decât de inima oricărei alte fiinţe lumeşti. Slujitorul iubeşte interesele Împărăţiei şi se bucură să le servească, fiind determinat să nu lase pe nimeni şi nimic să intervină sau să îl întârzie în îndeplinirea acestora. (Mat. 10:37-39) Pe măsură ce „slujitorul credincios şi înţelept" progresează în îndeplinirea intereselor Împărăţiei, o altă societate a oilor Domnului se alătură slujitorilor credincioşi. Aceştia sunt ionadabii care formează acum „marea mulţime". Ionadabii se îndreaptă spre organizaţia Lui Dumnezeu sub Isus Cristos unde vor găsi adăpost şi protecţie, fiind fericiţi să se alăture urmaşilor în lupta pentru dreptate şi în proclamarea numelui Lui Iehova şi al Împăratului Său. Pentru ei, toate acestea reprezintă o favoare binecuvântată. Ei au auzit sunetul trâmbiţei care anunţă Împărăţia Lui Dumnezeu sub Cristos, după cum este scris: „Binecuvântat fie poporul care cunoaşte sunetul trâmbiţei; ei vor umbla, O, Doamne, în lumina feţei Tale." (Ps. 89:15) Din fiecare colţ al pământului, din toate naţiunile, împărăţiile şi limbile, acum sosesc la Domnul toţi cei care vor forma marea mulţime. Lumina Împăratului le este dezvăluită lor, în El

Cuprins

încrezându-şi ei toate speranţele. Ei se bucură de această favoare care este asemănată unei ploi abundente asupra pământului însetat: „În lumina feţei Împăratului este viaţa; şi bunăvoinţa Sa este asemeni unui nor de primăvară.” – Prov. 16:15.

Nenorocirea

29. În prezent, urmaşilor Lui Dumnezeu, şi anume „slujitorilor aleşi”, şi celor care le sunt alături le este dezvăluit că cea mai mare calamitate care se va abate asupra pământului se apropie. Ei văd cum în ziua de azi naţiunile sunt dezbinate din cauza disputelor, a urii şi a relei-voinţe, în timp ce dictatori fanatici conduc lumea şi îi persecută pe oameni. Masca religiei este acum îndepărtată astfel încât toate persoanele sincere să îşi dea seama că religia este cel mai monstruos şi ticălos instrument folosit de diavol pentru a-L defăima pe Iehova Dumnezeul şi pentru a-i orbi pe oameni, aducându-i pe calea cea rea a distrugerii. O criză economică fără precedent a afectat toate naţiunile; foametea şi epidemiile alături de crime se întâlnesc peste tot. Satan, ştiind că nu prea mai are timp, grăbeşte toate naţiunile în marea luptă a Armaghedonului, aşteptându-se ca atunci să distrugă întreaga umanitate. Lumea nu s-a mai confruntat niciodată cu o astfel de situaţie. Sunt oamenii Lui Dumnezeu fericiţi că aceste lucruri există? Nu, nicidecum; însă ei sunt bucuroşi deoarece ştiu că ele reprezintă o dovadă în plus că ziua în care răutatea va fi eliminată din lume se apropie, numele Lui Dumnezeu urmând să fie justificat pe vecie, iar Împărăţia Sa sub Cristos să triumfe.

30. Profetul Habacuc îi simbolizează pe oamenii credincioşi ai Lui Dumnezeu aflaţi în prezent pe pământ. Cuvintele profetice ale lui Habacuc se aplică şi „slujitorului credincios şi înţelept”: „Deşi smochinul nu va înflori, şi nici viţa-de-vie nu va rodi; rodul măslinului va lipsi, iar câmpiile nu vor da hrană; turmele vor pieri şi nu va mai exista nicio cireadă în grajduri; eu mă voi bucura întru Domnul, mă voi bucura întru Dumnezeul mântuirii mele.” (Hab. 3:17,18) Printr-un limbaj profetic, Domnul arată că deşi vremurile din prezent sunt cele mai rele cunoscute vreodată de omenire, cei care I se supun cu credinţă trebuie să se bucure de faptul că ziua în care răutatea nu va mai exista se apropie. Cei care se încred deplin în Dumnezeu şi îşi găsesc bucuria în puterea Sa, spun: „Domnul Dumnezeu este puterea mea, şi El îmi va face picioarele ca ale cerbilor, şi El mă va face să pot umbla prin cele mai înalte locuri.” (Hab. 3:19) Picioarele cerbilor sunt sigure şi stabile chiar şi în cele mai primejdioase locuri, fiind capabile să se mişte repede şi să scape de duşman. Prin urmare, „slujitorul credincios” trebuie să fie asemeni unui cerb. Deşi ei ocupă cele mai înalte poziţii în rândurile oamenilor prin faptul că au fost onoraţi de Domnul lor fiindu-le încredinţate bunurile sau interesele Împărăţiei Sale, ei sunt calmi şi se bucură întru Domnul, deoarece ştiu că se sprijină pe El, pe Măreaţa Piatră şi pe Isus Cristos, Piatra Sa de Temelie. Ei se află în fortăreaţa Domnului şi atunci când sunt urmăriţi de duşmani o iau pe calea cea bună, picioarele lor fiind prompte în îndeplinirea voii Sale. Deşi sunt înconjuraţi de o mare armată de duşmani, oamenii Lui Dumnezeu ştiu că vor primi

Cuprins

protecţie deplină şi că ulterior vor fi salvaţi dacă continuă cu credinţă în îndeplinirea servirii Sale. Ei sunt încântaţi să lupte de partea Sa, găsindu-şi astfel fericirea întru Domnul.

31. Timp de foarte multe secole, adepţii credincioşi ai Lui Isus Cristos au aşteptat cu nerăbdare acest moment. Acum, Domnul i-a adunat la Templul Său pe toţi urmaşii celor credincioşi, făcându-i slujitorii Săi de încredere şi oferindu-le lor toate interesele Împărăţiei. Pe umerii lor se află astfel obligaţia avansării acestor interese. Dumnezeu le-a dezvăluit lor înţelesurile ascunse ale profeţiilor, aceste adevăruri bucurând inimile tuturor slujitorilor societăţii Templului. Ei repetă cuvintele profetului scrise cu mult timp în urmă în folosul lor: „Mă voi bucura foarte mult întru Domnul, sufletul meu va fi bucuros întru Dumnezeul meu; căci El m-a înveşmântat cu hainele salvării, El m-a învăluit cu mantia neprihănirii, asemeni unui mire care se aranjează şi asemeni unei mirese care îşi pune podoabe.” – Isa. 61:10.

32. Deşi slujitorii credincioşi ai Domnului îndură foarte multe umilinţe dar şi vătămări corporale, sufletele lor sunt pline de bucurie. Fiind înveşmântaţi cu mantia neprihănirii oferită de Iehova martorilor Săi, ei sunt trimişi să propovăduiască numele şi Împărăţia Sa, fiind bucuroşi să progreseze în îndeplinirea intereselor Împărăţiei. Vocea din ceruri le dă credincioşilor următoarea poruncă: „Mergeţi peste tot, treceţi prin toate porţile; pregătiţi calea popoarelor; croiţi, croiţi acum un drum; adunaţi toate pietrele, ridicaţi un steag pentru popoare.” (Isa. 62:10) Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său nu vor ignora această poruncă. Ei se bucură că pot merge acum la toate naţiunile păcătoase, ridicând steagul Lui Dumnezeu – steag al dreptăţii şi al adevărului, şi arătându-le tuturor persoanelor de bunăvoie care este singura lor cale de salvare. Ei se bucură că îi pot demasca pe păcătoşi şi păcatele lor, în supunere faţă de voia Lui Dumnezeu, şi că pot da la o parte pietrele şi obstacolele pentru a le arăta oamenilor calea care duce la Împărăţia liniştii şi a păcii. Pentru că aceşti credincioşi se supun cu bucurie poruncii Domnului, ei sunt asaltaţi şi răniţi de duşman; însă ei ştiu că până şi aceste lucruri rele vor fi în folosul lor, Domnul menţionând următoarea promisiune de nepreţuit în Cuvântul Său: „Iar noi ştim că toate faptele lucrează spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, spre binele celor care au fost chemaţi conform planului Său.” (Rom. 8:28) Având încredere deplină în această promisiune, bucuria lor întru Domnul continuă să crească.

33. În unele naţiuni conduse acum de fanatici şi de religioşi nemiloşi, martorii credincioşi ai Domnului sunt ucişi; însă chiar şi aşa, ei vor fi victorioşi prin Isus Cristos datorită credinţei lor, după cum El a spus: „Fiţi credincioşi în faţa morţii, iar Eu vă voi da cununa vieţii.” (Apoc. 2:10, V. Americană Revizuită) Diavolul şi agenţii lui cred că Îl pot înfrânge pe Domnul ucigându-i pe martorii Săi, însă Iehova râde la sminteala lor. Nimic nu poate încetini progresul Lui Dumnezeu. În ceea ce îi priveşte pe credincioşii care au murit în credinţă şi devotament deplin, El spune: „Aceştia nu vor dormi [în moarte], ci vor fi schimbaţi [...] într-o clipită.” – 1. Cor. 15:51,52.

Cuprins

34. Aceşti credincioşi au asigurarea unei învieri instantanee şi a unei intrări imediate în prezenţa Domnului. Prin urmare, închisorile, persecuţiile şi pedepsele nemiloase la care sunt supuşi cei credincioşi, nu îi pot împiedica să Îl slujească pe Dumnezeu. Oamenii credincioşi din trecut îşi sigilau lucrarea lor de mărturie cu sângele propriu, categoria „slujitorului credincios şi înţelept" din prezent urmând aceeaşi cale. Fie ca niciunul dintre slujitorii credincioşi, indiferent de ţara în care se află, să nu fie împiedicat să Îi slujească Domnului şi intereselor Împărăţiei Sale din cauza persecuţiilor şi a răutăţii.

35. În ultimii trei sau patru ani, numărul şi intensitatea acestor persecuţii ticăloase săvârşite în diferite ţări împotriva martorilor Lui Iehova au continuat să crească. „Slujitorul credincios şi înţelept" a înaintat indiferent de gravitatea persecuţiilor. Care este acum rezultatul vizibil al lucrării lor credincioase? Aşa cum Ioan stătea pe malurile insulei Patmos şi prevestea venirea unei mari mulţimi, aşa şi în prezent societatea Templului întâmpină o mare mulţime de oameni care caută calea spre Dumnezeu şi spre Împărăţia Sa. Membrii societăţii Templului sunt mulţumiţi că pot juca un rol în explicarea mesajului adevărului Lui Dumnezeu acestei mari mulţimi, deschizându-le ochii ionadabilor. (Apoc. 7:9) Aceşti ionadabi sunt „celelalte oi" ale Domnului care îşi doresc să găsească adăpost în „oraşul" sau organizaţia Lui Dumnezeu, ei alăturându-se în propovăduirea numelui şi a Împărăţiei Lui Iehova, spunând: „Salvarea noastră este Dumnezeul nostru care stă pe scaunul de domnie, şi Mielul." Conducătorii fanatici, ofiţerii de poliţie lipsiţi de scrupule şi alţi persecutători ai oamenilor Lui Dumnezeu nu vor putea împiedica avansul intereselor Împărăţiei. Domnul nu cunoaşte înfrângerea.

36. Permiteţi-le oamenilor Domnului să realizeze acum că acest moment este cel mai important din istoria omenirii, Împăratul Dreptăţii promiţându-l cu mult timp în urmă. El se află la Templul Său, separând naţiunile. Asemeni Marelui Său Reprezentant, Dumnezeu porunceşte ca întreg pământul să tacă şi să asculte Cuvântul Său. În acelaşi timp, El le porunceşte slujitorilor Săi credincioşi să îi avertizeze pe oameni, astfel încât aceştia să poată căuta şi găsi singurul loc de adăpost, şi anume organizaţia Domnului. Hotărârea Lui Iehova este pe cale de a fi îndeplinită, iar la îndeplinirea acesteia, Satan şi întreaga sa organizaţie atât văzută cât şi nevăzută va cădea, fiind înlocuită imediat de un guvern al dreptăţii condus de Împăratul de drept al lumii. Pe umerii Lui Isus Cristos, Împăratul gloriei, va sta guvernul lumii, guvern care va instaura o pace şi o dreptate eterne. Niciodată nu a mai existat un guvern ca cel al Lui Isus care va dăinui pentru totdeauna. Niciodată nu au mai fost oamenii atât de onoraţi cu privilegiul de a anunţa sosirea acestei guvernări şi niciodată nu va mai exista un astfel de moment. În această clipă a unei crize majore, Domnul a pus pe umerii slujitorilor Săi credincioşi obligaţia de a păzi, propovădui şi avansa interesele Împărăţiei Sale glorioase. O astfel de favoare, dar şi o astfel de responsabilitate nu le-au mai fost oferite nicicând oamenilor. Existenţa veşnică a slujitorilor depinde acum de credinţa şi devotamentul lor în îndeplinirea sarcinii pe care o au.

Cuprins

37. Acesta nu este un moment al distracţiei, ci un moment al gândirii profunde şi precaute şi al unei înaintări harnice şi energice. Slujitorul nu poate trândăvi acum. Acesta este un moment al bucuriei întru Domnul, iar oamenii Săi fac acest lucru. Îndeplinirea cu credinţă şi atenţie a sarcinilor va fi onorată şi binecuvântată de Domnul cu şi mai multe oportunităţi; prin urmare, interesele Împărăţiei vor avansa. Deoarece duşmanul a pus la îndoială dreptul guvernării Lui Dumnezeu aceasta este o perioadă a războiului, Iehova poruncindu-le celor care fac parte din organizaţia Sa să se ridice în luptă împotriva duşmanului. Prin urmare, „slujitorul credincios şi înţelept", alături de „celelalte oi" ale Domnului trebuie să înainteze uniţi într-un singur trup compact. Pacea trebuie să domnească printre ei, acesta fiind motivul pentru care lor le este poruncit să se roage în permanenţă pentru pace în cadrul organizaţiei Lui Dumnezeu. Cei care îngână şi cei care se plâng, leneşii, indiferenţii şi temătorii trebuie să stea deoparte deoarece Domnul nu va mai tolera ca indiferenţa să interacţioneze cu membrii armatei Sale. Slujitorul credincios nu trebuie să vadă nimic altceva decât interesele Împărăţiei. Cei credincioşi îşi vor devota întreaga lor putere pentru avansarea intereselor Împărăţiei, îndeplinindu-şi astfel cu credinţă sarcina pe care o au. În cele din urmă ei vor participa la victorie alături de Isus Cristos şi vor asista la puterea şi gloria Atotputernicului Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, dreptatea urmând să cuprindă întreaga lume şi să dăinuiască pentru totdeauna.

38. Oamenii Lui Dumnezeu aflaţi în prezent pe pământ ştiu că domnia Împăratului a început şi că în curând întreaga lume va fi scăpată de tot ceea ce este rău, toţi oamenii urmând să se alăture în prea slăvirea Celui Preaînalt. Aceasta este bucuria Domnului şi cea a oamenilor Săi. El i-a adunat acum la Templul Său şi îi invită să ia parte la bucuria, gloria şi bogăţiile Sale. Condiţia precedentă primirii acestor binecuvântări nelimitate este ca slujitorii să păzească cu credinţă, vigilenţă şi curaj interesele Împărăţiei – ale bunurilor sau posesiunilor Domnului, avansând în îndeplinirea lor.

39. Iată cel mai potrivit text al Scripturilor pentru oamenii Lui Dumnezeu aflaţi în prezent pe pământ: „Cu tot ceea ce ai, dobândeşte priceperea"; cu alte cuvinte, trebuie să înţelegem şi să apreciem în mod corect relaţia noastră cu Iehova şi cu Împăratul Său. (Prov. 4:7) Nu există decât un singur Atotputernic Dumnezeu, El oferind toate darurile bune şi perfecte, şi nu există decât un singur Domn şi Stăpân, şi anume Isus Cristos – Mântuitorul, Împăratul Lumii şi Justificatorul numelui Lui Iehova. De asemenea, nu există decât o societate de slujitori credincioşi care sunt membrii ai casei Domnului, ei fiind copiii Săi. Nu există decât o singură mare mulţime care Îl va sluji pe Iehova şi pe Împăratul Său pe vecie. Această mulţime se strânge acum sub Domnul. Salvarea tuturor creaturilor este o binecuvântare, însă cea mai mare importanţă o are Împărăţia Lui Dumnezeu sub Isus Cristos, Împărăţie care va stabili dreptatea şi pacea veşnică pe pământ, justificând Cuvântul şi numele Celui Preaînalt. Acesta, prin intermediul Împăratului Sau, Isus Cristos, le va oferi viaţă veşnică tuturor persoanelor care Îl iubesc şi care I se supun. Dacă vom înţelege în mod corespunzător relaţia noastră

Cuprins

cu Iehova, cu Împăratul Său şi cu Împărăţia, putem realiza cel puţin până la un anumit punct cât de binecuvântat este privilegiul de a face cunoscută Împărăţia Lui Dumnezeu, aducând astfel binecuvântări de nepreţuit tuturor sufletelor sincere şi supuse.

Întrebări pentru studiu:

1. Care este sursa din care Iehova le oferă bunuri creaturilor Sale şi care este motivul Său? Explicaţi scopul Lui Iehova de a stabili dreptatea în lume. Care este scopul acestei Împărăţii?
2. În ce fel sunt vremurile din prezent atât cele mai rele cât şi cele mai bune?
3. Care este originea religiei şi care fost scopul său dintotdeauna? Oferiţi dovezi legate de scopul ei atât de dinaintea potopului, cât şi după, până în momentul apariţiei naţiunii Israelului. Au fost acei oameni protejaţi împotriva acestui rău?
4,5. Cum a luat naştere creştinătatea? Care este condiţia „creştinătăţii" în prezent? De ce? Prin ce ne putem da seama că până la a doua venire a Domnului, Satana nu a reuşit să îi întoarcă pe toţi oamenii de la Dumnezeu? Explicaţi (a) marele conflict dintre religie şi creştinism; (b) îndepărtarea de religie a puţinelor persoane care sunt cu adevărat creştine.
6. Cum ne putem da seama că unii oameni care pretind a fi adepţii Lui Cristos nu apreciază cu adevărat Împărăţia Lui Dumnezeu?
7. Care este dovada că Împărăţia reprezintă un subiect de maximă importanţă? Cine sunt cei care apreciază şi înţeleg în mod corespunzător relaţia pe care o au cu Împăratul şi cu Împărăţia Sa?
8. Prin ce criteriu îşi poate da seama o persoană dacă este de partea adevărului? Care a fost rezultatul credinţei Lui Isus? Explicaţi de ce a aşteptat Isus timp de nouăsprezece secole. Ce a avut loc la îndeplinirea acestei perioade de timp? Ce instrucţie importantă dată oamenilor credincioşi ai Lui Dumnezeu putem observa aici?
9. Din cine este format Templul Lui Dumnezeu? Care este legătura sa cu Sionul? Care este motivul venirii Domnului Isus la Templu? La cine se referă Maleahi 3:1? Cum este confirmat momentul sosirii Domnului? Potriviţi acest lucru cu cele întâlnite în Habacuc 2:20.
10,11. Subliniaţi împlinirea a celor întâlnite în Matei 3:2,3 şi relaţia cu Matei 24:45. Cum îi vor oferi cei purificaţi „o jertfă în dreptate" Domnului?
12-14. La ce se referă Matei 10:27? Cum va fi îndeplinită acea poruncă? Ce relaţie este dezvăluită în Matei 24:45-47? Ce sunt „bunurile" menţionate aici? Care sunt atribuţiile pe care slujitorii credincioşi le au? Cum sunt acestea îndeplinite? Este această responsabilitate oferită slujitorilor una foarte importantă?
15. Aplicaţi Luca 12:48; Luca 36:10,12. Cum pot fi slujitorii credincioşi în îndeplinirea datoriei care le-a fost încredinţată?
16. Ce instrucţiune dată slujitorilor Domnului întâlnim în Luca 16:15?
17. Care este obligaţia de maximă importanţă aflată pe umerii societăţii Templului şi cum este ea îndeplinită? De ce le-a dat Iehova oamenilor Săi această obligaţie? Aplicaţi Psalmul 29:9.

Cuprins

18. Cum i-a fost oferită societăţii Templului o viziune a Împărăţiei? Ce lucruri importante au observat ei astfel? Prezentaţi câteva dintre profeţiile pe care Domnul le-a dezvăluit societăţii Templului Său în ultimele luni. Ce datorie şi ce privilegiu văd acum cei care fac parte din categoria „slujitorului credincios şi înţelept”? Cum dovedesc ei că au înţeles toate aceste lucruri?
19. Explicaţi necesitatea stării de vigilenţă pe care slujitorii credincioşi trebuie să o aibe în protejarea, apărarea şi avansarea intereselor Împărăţiei.
20,21. Cum poate o persoană să fie fericită în această perioadă a conflictului, având o asemenea responsabilitate?
22. În ce condiţii slujitorii credincioşi pot fi bucuroşi fără a fi fericiţi? De ce?
23. Care este bucuria Domnului? Explicaţi ce înseamnă a fi bucuros întru Domnul. Ce putem înţelege din invitaţia întâlnită în Matei 25:23?
24,25. De ce este suferinţa necesară? Care este natura şi cauza bucuriei în aceste condiţii?
26. Ce instrucţie importantă este oferită de către Dumnezeu prin intermediul apostolului, în Filipeni 1:27-30?
27. Arătaţi că 2. Timotei 2:12 şi Psalmii 5:12 au fost scrise pentru cei care trebuie să păstreze poruncile Lui Dumnezeu şi să poarte mărturia Lui Isus Cristos.
28. Cum priveşte „slujitorul credincios şi înţelept” bunurile pe care Domnul i le-a încredinţat? Cine se alătură slujitorilor? De unde vine această societate, şi de ce vine tocmai acum?
29. Descrieţi condiţiile existente în prezent şi explicaţi cu ce se confruntă omenirea. Aceste lucruri îi fac pe oamenii Lui Dumnezeu fericiţi sau bucuroşi? De ce?
30,31. Arătaţi că Habacuc simboliza categoria slujitorilor credincioşi aflată în prezent pe pământ. De asemenea, arătaţi că cele întâlnite în Isaia 61:10 se aplică vremurilor din prezent.
32. Cui îi este dată porunca întâlnită în Isaia 62:10? Care este răspunsul lor? Dar rezultatul?
33,34. Descrieţi situaţia din prezent şi asigurările întâlnite în Apocalipsa 2:10 şi 1. Corinteni 15:51,52.
35. Care este acum rezultatul vizibil al lucrării credincioase îndeplinite de martorii Lui Iehova? Au afectat persecuţiile nemiloase avansul intereselor Împărăţiei?
36. Ce fapte marchează momentul din prezent ca fiind cel mai important din istoria omenirii?
37. Ce atitudine şi ce cale de acţiune necesită situaţia din prezent din partea „slujitorului credincios şi înţelept” şi a „celorlalte oi” ale Domnului?
38. Care este acum bucuria oamenilor Lui Dumnezeu? Care este poziţia lor? Care este condiţia precedentă primirii binecuvântărilor nelimitate?
39. Care este relaţia pe care oamenii Lui Dumnezeu aflaţi pe pământ o au cu El, cu Împăratul Său şi cu Împărăţia Sa? Care este importanţa înţelegerii în mod corespunzător a acestei relaţii?

Cuprins

CONDAMNABIL

Dumnezeu i-a poruncit profetului Său, Ezechiel, să ia o cărămidă şi o tigaie de fier pentru a le folosi într-un asediu simbolic al Ierusalimului. Profetul trebuia să arate printr-o pantomimă că oraşul Ierusalimului va fi în mod cert asediat şi distrus. El trebuia să simbolizeze acest oraş pe cărămidă. Tigaia reprezenta scuturile în spatele cărora asediatorii urmau să opereze. Ezechiel trebuia să se culce pe o parte în timpul acestui asediu simbolic, iar Domnul a pus funii peste el, pentru ca Ezechiel să nu se poată întoarce. De asemenea, în toată acea perioadă, Ezechiel nu avea voie să se hrănească decât cu pâine şi apă. (Ezec. 4:9-15) Aceasta prevestea îndeplinirea cuvintelor Lui Dumnezeu spuse profetului: „Apoi mi-a spus: ‹‹Fiu al omului, iată, Eu rup în Ierusalim toiagul pentru pâine; şi ei vor mânca cu foarte multă grijă pâine cântărită; şi vor bea apă îngroziţi, cu măsură; pentru ca să ducă lipsă de pâine şi de apă, şi să se uite uimiţi unul la altul, şi să sfârşească din cauza nelegiuirii lor. ››” (Ezec. 4:16,17) Aceste condiţii au existat în realitate pe perioada în care Ierusalimul a fost asediat de armata babiloniană aflată sub conducerea lui Nabucadnţar.

Acest lucru se pare că simbolizează că şi oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu vor fi puşi în laţuri şi se vor hrăni restricitiv, atât din punct de vedere spiritual cât şi material, timp de o perioadă în care să audă practicile nedrepte ale „creştinătăţii organizate”, aşa cum şi „creştinătatea”, prin judecata Domnului, va fi flămânzită şi însetată atât spiritual cât şi material, ea urmând să sufere şi să fie distrusă. În anii 1918 şi 1919 oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu se aflau în laţuri; ei îndurau nedreptatea „creştinătăţii organizate”, fiind „detestaţi de toate naţiunile”. Mulţi dintre ei au fost întemniţaţi şi au fost obligaţi să supravieţuiască cu raţii insuficiente de mâncare, în timp ce biserica de pretutindeni era hrănită şi ea cu raţii modeste de hrană spirituală, deoarece „creştinătatea” restricţionase lucrarea şi comunicarea oamenilor Lui Dumnezeu între ei. Acele experienţe chinuitoare i-au trezit la realitate pe oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu, situându-i în totalitate împotriva „religiei organizate” şi a tuturor părţilor organizaţiei Satanei. Începând mai ales cu anul 1922, oamenii Lui Dumnezu au asaltat „creştinătatea organizată” cu armele adevărului puse la dispoziţie de către El, continuând să facă acest lucru cu zel şi hărnicie.

Tratarea cu cruzime a oamenilor care au încheiat un legământ cu Dumnezeu de către „creştinătatea organizată” în timpul Războiului Mondial „s-a întors ca mărturie împotriva lor [a „creştinătăţii”]”, după cum Isus a prevestit. (Marc. 13:9) Ezechiel a creat un tablou profetic al asediului asupra Ierusalimului, asediu care a avut loc în realitate la ceva timp după. Până în anul 1922, organizaţia Lui Iehova a pus la punct maşinăria pentru a opera înaintea zidurilor „Ierusalimului” ipocrit, sau ale „creştinătăţii organizate”, pregătindu-se pentru asediu. Pe atunci existau foarte multe lucruri care discreditau „creştinătatea organizată” în ochii Domnului, printre care se aflau: persecutarea oamenilor Lui

Cuprins

Dumnezeu în timpul Războiului Mondial; Mişcarea Mondială Interbisericească lansată în anul 1919 de Marea Afacere, şi având clerul drept a două vioară; aprobarea Ligii Naţiunilor, ligă care reprezintă o urâciune în ochii Domnului; aprobarea programului Conferinţei Internaţionale pentru Arme din 1921 ş.a. În martie 1922, „arsenalul" oamenilor Lui Dumnezeu a fost extins, fiind stabilit în spaţii mult mai avantajoase, astfel încât cât mai multe cărţi care să conţină mesajul adevărului să fie pregătite pentru asalt. Imediat după a urmat mărturia mondială publică a oamenilor Lui Iehova îndeplinită prin intermediul cărţii „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată", dar şi prin intermediul radioului, pus la dispoziţie de către Domnul, pentru propovăduirea adevărului. Campania se află în curs de desfăşurare de câţiva ani, devenind din ce în ce mai intensă şi mai interesantă.

În timpul asediului simbolic al Ierusalimului, Dumnezeu a pus funii peste Ezechiel. În timpul asediului „creştinătăţii organizate", Dumnezeu a pus funii peste oamenii Săi, funii care reprezintă obligaţiile de a fi martorul Său şi de a vorbi despre ceea ce El I-a oferit Lui Isus Cristos; aceste funii îi împiedică pe oamenii Săi să se mişte de pe o parte pe alta în îndeplinirea lucrării lor. Clasa „slujitorului credincios" a Lui Dumnezeu şi-a întors faţa imporiva organizaţiei Satanei, asaltând-o şi continuând asaltul prin Cuvântul Lui Dumnezeu, Cuvânt pe care El l-a pus în gura şi în mâinile martorilor Săi. Ei se află acum într-o bătălie adevărată, şi nu mai trăiesc din raţii insuficiente, nici din punct de vedere spiritual, nici material, dup cum este scris: „De aceea, aşa a spus Domnul Dumnezeu: Iată, slujitorii Mei vor mânca, însă voi veţi fi flămânzi; iată, slujitorii Mei vor bea, însă voi veţi fi însetaţi; iată, slujitorii Mei se vor bucura, însă voi veţi fi ruşinaţi." (Isa. 65:13) Iehova face provizii pentru oamenii Săi, în timp ce întreaga „creştinătate" suferă.

Sentimentele „creştinătăţii organizate" sunt foarte bine sintetizate în următorul comentariu recent apărut într-un ziar foarte bine cunoscut:

„Lumea noastră prezintă un spectacol ciudat şi trist. În oraşe, milioane de oameni suferă de foame. În ţară, milioane de fermieri care se confruntă cu falimentul îşi hrănesc porcii cu ovăz şi grâu de proastă calitate, deoarece ei nu au o piaţă. Peste tot în lume există sute de milioane de persoane care umblă aproape dezbrăcate, în timp ce cultivatorii de bumbac sunt pe punctul de a flămânzi din cauză că nu pot scăpa de bumbacul pe care îl au. Există prea multă pâine, prea mult zahăr, cafea, bumbac, prea mult argint şi cupru, prea mult ţiţei, prea mult aproape din toate. 1.500.000.000 de oameni – trei sferturi din populaţia pământului – pe jumătate dezbrăcaţi şi pe jumătate morţi de foame, tânjesc după cele mai elementare lucruri, însă nu şi le pot permite. Ce condamnare revoltătoare a sistemului nostru! […] Remediul nu poate fi găsit decât într-o nouă ordine a lucrurilor bazată pe o pace mondială. Principalele naţiuni ale pământului trebuie să se alăture şi să creeze un plan pentru a pune capăt războiului, apoi să îşi îndrepte atenţia înspre politicile naţionale şi internaţionale, pentru că acestea să îmbunătăţească condiţiile de viaţa ale oamenilor de pretutindeni."

Cuprins

Locuitorii Ierusalimului, dar mai ales clericii, l-au luat în derâdere pe Ezechiel, punând accentul pe abilitatea omului de a aduce pace şi bunăstare. În prezent, condiţiile sunt neschimbate. După proclamări repetate ale adevărului, după distribuirea în rândurile „creştinătăţii" a mai mult de două sute de milioane de cărţi traduse în foarte multe limbi, după proclamarea mesajului împărăţiei Lui Dumnezeu prin Rezoluţii, prin radio şi prin alte mijloace, „creştinătatea" continuă să fie oarbă faţă de sursa problemelor şi faţă de remediul pentru acestea. Această orbire va continua până când asupra „creştinătăţii organizate" se va abate ceea ce s-a abătut şi asupra oraşului Ierusalimului, însă ceea ce i se va întâmpla „creştinătăţii" va fi la o scară mult mai mare. Domnul face ca oamenii Săi să propovăduiască acum ziua răzbunării Sale asupra „creştinătăţii organizate". Isus Cristos, Reprezentantul Lui Iehova la templu, conduce această bătălie pentru gloria şi răzbunarea numelui Tatălui Său. Când bătălia va lua sfârşit, toţi oamenii vor şti că Iehova este Dumnezeu. Numele Său va fi răzbunat!

Dintre toate naţiunile care există sau au existat vreodată pe pământ, naţiunile care fac parte din „creştinătate" sunt cele mai condamnabile. Ţările protestante ale „creştinătăţii organizate" sunt şi mai condamnabile decât cele catolice. Din cauza iluminării transmisă graţie Domnului, anumite persoane religioase au organizat protestantismul drept o formă de protest împotriva practicilor catolicismului. Prin urmare, lumina care a venit asupra protestanţilor a fost cu mult mai intensă decât cea care venise asupra catolicilor, iar cu cât era mai mare lumina, cu atât mai mare era şi responsabilitatea. Protestanţii au avut acces liber la Biblie, în timp ce catolicilor li s-a respins acest privilegiu. Ţările protestante au primit mărturia adevărului, mărturie care le-a fost oferită în propriile limbi, iar Bibliile lor au fost folosite pentru a le cita adevărul mult mai mult decât altor popoare de pe pământ. În plus faţă de profeţiile care i-au fost oferite naţiunii Israelului, naţiunile care se autointitulează „creştine" au avut cuvintele Lui Isus şi ale apostolilor, iar mai târziu milioane de copii ale Bibliei au fost publicate şi le-au fost oferite. Nu există nicio scuză pentru niciuna dintre ţările „creştinătăţii", dar mai ales pentru clerici şi liderii turmelor lor, pentru ca ei să spună că nu au avut ocazia de a afla despre Domnul.

Naţiunile „creştinătăţii" s-au prezentat ca modele demne de urmat în faţa popoarelor lumii, şi şi-au trimis misionarii în ţările păgâne pentru a-i face pe locuitorii acestora să îi urmeze pe creştini ca popor model. Ele au depus foarte multe eforturi în convertirea naţiunilor la aşa numitul „fel de gândire al creştinului", din punct de vedere religios. Ele au pretins că sunt favoritele Lui Dumnezeu, şi fără nicio ezitare au luat numele Său pe buze şi s-au denumit după numele Fiului Său, în timp ce sufletele lor erau departe de El.

Iehova Dumnezeul i-a trimis pe martorii Săi în rândurile „creştinătăţii", dar mai ales în ţinuturile protestante, pentru a oferi o mărturie a adevărului. Dintre toţi oamenii din aceste naţiuni cunoscute în mod colectiv drept „creştinătate", cei mai condamnabili sunt clericii. Aceştia pretind că sunt copiii Lui Dumnezeu şi oamenii cu care El a încheiat legământul, susţinând totodată că sunt adepţii Lui Isus

Cuprins

Cristos. Ei pozează în faţa oamenilor drept cei care sunt calificaţi şi însărcinaţi să interpreteze şi să înveţe Biblia. Ei au construit măreţe edificii bisericeşti, numindule după numele Lui Cristos şi ale apostolilor Săi. Ei s-au prezentat drept lideri ai popoarelor, influenţând foarte multe persoane să îi urmeze; ei au construit şcoli pe care le numesc „seminarii telogice", sau locuri pentru educarea tinerilor în propovăduirea evangheliei. Ei poartă titluri de „Reverend", „Doctor în Divinitate" sau „Slujitor al Cuvântului Lui Dumnezeu". Prin urmare ei nu au nicio scuză pentru calea pe care au urmat-o şi pentru refuzul lor de a asculta scopurile Lui Dumnezeu. În ciuda tuturor favorurilor pe care Iehova le-a revărsat asupra lor, în prezent clericii „creştinătăţi" ca întreg sunt împotriva împărăţiei Lui Dumnezeu, iar dintre toţi cei care se împotrivesc propovăduirii mesajului adevărului despre împărăţie, clericii sunt cei mai violenţi potrivnici. Ei sunt cei care sunt preocupaţi să împiedice ca staţiile radio să difuzeze mesajul Împărăţiei Lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va permite ca aceste lucruri să treacă neobservate.

O mare parte dintre clerici au negat sângele Lui Cristos, sânge care reprezintă esenţa planului Lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului, negând că Împărăţia Sa este remediul pentru înălţarea şi binecuvântarea rasei umane. Ei neagă inspiraţia Scripturilor şi le spun oamenilor că relatările biblice în ceea ce priveşte creaţia, căderea omului şi răscumpărarea prin sângele Lui Isus Cristos sunt simple povestiri. Ei au dat mâna cu schema frauduloasă a diavolului, cu Liga Naţiunilor, susţinând că aceasta reprezintă un substitut al Împărăţiei Lui Dumnezeu pe pământ. Ei au înălţat cea mai măreaţă structură a ipocriziei cunoscută vreodată. Pretinzând în mod ipocrit că sunt adepţii Lui Cristos, ei s-au aliat organizaţiei Satanei, fiind acum duşmanii Lui Iehova Dumnezeul şi ai Împărăţiei Sale. Ei i-au îndepărtat pe oameni de Dumnezeu şi i-au dus pe o cale a întunericului; ei au acţionat ca agenţi principali ai Satanei şi au defăimat numele sfânt al Lui Dumnezeu. Acum a sosit momentul în care Dumnezeu îşi va face cunoscută judecata împotriva „creştinătăţii", după care ea va fi executată, după cum este scris. Prin urmare, „creştinătatea" este ţintită pentru cea mai severă lovitură care s-a abătut vreodată asupra popoarelor lumii. Domnul Isus Cristos declară că asupra „creştinătăţii" se va abate cel mai mare necaz cunoscut vreodată de la începutul lumii, acesta urmând să fie ultimul necaz care va mai exista.

În capitolul cinci al profeţiei lui Ezechiel, profetul, prin faptul că avea capul şi barba rasă, prezicea şi înfăţişa condiţiile asediului şi cele ale executării judecăţii Lui Dumnezeu împotriva „creştinătăţii". (Citiţi cu atenţie Ezechiel 5:1-5) Iehova îi spune apoi „creştinătăţii organizate", prin intermediul profetului Său, că membrii ei nu se fac vinovaţi numai de faptul că au eşuat în urmarea poruncilor Sale, ci şi de faptul că răutatea lor a întrecut orice limită. „Iar el s-a răzvrătit împotriva legilor Mele, fiind mai rău decât neamurile, şi s-a răzvrătit împotriva hotărârilor Mele mai mult decât ţările din jurul lui; căci ei au respins judecăţile şi hotărârile Mele, şi nu au umblat potrivit lor." (Ezec. 5:6) Naţiunile care se autointitulează „creştine", având oportunitatea de a şti şi de a umbla potrivit legilor şi hotărârilor Domnului, nu au reuşit să facă acest lucru. Ele nu numai că au eşuat

Cuprins

să urmeze această cale, dar clericii şi liderii turmelor lor i-au întors în mod deliberat pe oameni împotriva Domnului.

„De aceea, iată ce a spus Domnul Dumnezeu: Din cauză că v-aţi înmulţit mai mult decât naţiunile din jurul vostru, şi pentru că nu aţi umblat potrivit hotărârilor Mele, şi nici nu aţi păstrat legile Mele, şi nici nu aţi făcut după legile naţiunilor care vă înconjoară." (Ezec. 5:7) Din cauza indiferenţei lor faţă de Cuvântul Lui Dumnezeu, din cauza persecutării martorilor Săi credincioşi, şi din cauza defăimării numelui Lui sfânt, Iehova îi spune „creştinătăţii organizate": „De aceea, aşa a spus Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, şi voi judeca în mijlocul tău, sub ochii naţiunilor. Şi îţi voi face ceea ce nu am mai făcut niciodată, şi nici nu voi mai face, din cauza tuturor lucrurilor tale dezgustătoare." – Ezec. 5:8,9.

Pe măsură ce foametea, epidemiile, dăunătoarele care atacă culturile şi alte lucruri asemănătoare se abat asupra oamenilor, clericii aflaţi în amvoanele lor (amvoane care ei pretind că se află în casa Lui Dumnezeu) le spun oamenilor prin intermediul radioului că toate necazurile şi calamităţile provin de la Dumnezeu, El fiind responsabil pentru ele – iar acest lucru se va adăuga la restul actelor lor de ticăloşenie pe care le-au săvârşit. „De aceea, pe viaţa Mea – spune Domnul Dumnezeu – din cauză că Mi-ai pângărit sanctuarul cu toate lucrurile tale detestabile, şi cu toate lucrurile tale dezgustătoare, şi Eu te voi micşora, iar ochiul Meu va fi necruţător, şi nu voi avea îndurare." (Ezec. 5:11) Domnul declară că nu va arăta niciun strop de îndurare faţă de cei care I-au defăimat în mod voit numele. Oamenii vor şti că Iehova este Domnul Dumnezeu Atotputernic.

SCRISORI

Inspiră la credincioşie; demască răutatea

Dragă frate Rutherford:

Dorim să ne exprimăm astfel iubirea noastră sinceră şi aprecierea noastră profundă pentru zelul tău neobositor şi pentru curajul tău manifestat în războiul nostru împotriva duşmanului.

Apreciem foarte mult spiritul „Turnului de Veghere" care îi inspiră pe cei devotaţi Tatălui nostru ceresc la credincioşie, demascând răutatea, totuşi fără amărăciune faţă de cei care i se opun. Nu le putem citi paginile fără să nu ne dorim să fim pe linia de front a luptei pentru cauza adevărului.

Cuvintele nu pot exprima gratitudinea noastră faţă de Tatăl nostru ceresc pentru adevărurile primite din „Turnul de Veghere". Mai ales articolele despre marea mulţime ne-au adus multă bucurie, şi au dezlegat câteva puncte noduroase.

Zilnic ne rugăm pentru tine ca să fii întărit şi îndrumat de înţelepciunea cea de sus, şi sperăm să fii păstrat ca să stărui şi încurajezi poporul Domnului la credinţă până ce Armaghedonul va fi luptat.

Ai tăi în serviciu fericit,

Grupa Linstead a martorilor lui Iehova, *Jamaica, B.W.I.*

Cuprins

Îl iubim pe Iehova mai mult decât vreodată

Stimate domn:

Amândoi suntem încântaţi de vestea cea bună pe care am primit-o prin unul dintre abonaţii dumneavoastră. Amândoi am fost educaţi în şcoli catolice, iar acum ne-am dat seama că am trăit în întuneric. De asemenea, am trăit în frică de iad, dar acum Îl iubim pe Iehova mai mult decât vreodată prin „Adevărul" Său. Îţi mulţumim şi îţi dorim mult [succes] în continuarea lucrării tale măreţe şi minunate. Vom rămâne credincioşii lui Iehova,

————, *Ohio*.

Tatăl nostru ceresc ne îndrumă

Dragă frate Rutherford:

„Turnul de Veghere" din 1 iunie (1937) este într-adevăr hrană „la timpul potrivit".

Inima îmi este plină de gratitudine, şezând la masa Celui Prea Înalt, învăţând despre templul Lui. Dragă frate Rutheford, cât de mult te-a binecuvântat Iehova, şi prin tine inclusiv poporul lui de pe pământ! Cât de minunat este să ştii că Tatăl nostru ceresc este mereu atent la micii lui, şi-i îndrumă pe calea cea dreaptă prin Isus Hristos, respectiv prin „Turnul de Veghere"!

Să te binecuvânteze mereu aşa cum tu cauţi să-l serveşti. Sper să rămân,

Sora ta în serviciul Lui,
ELLA M.
BARBER, *Delaware*.

De la care provine toată lumina

Dragă frate Rutherford:

Iehova a făcut pace înăuntrul hotarelor noastre şi ne-a săturat cu cel mai bun grâu.

A făcut posibil ca râul pur al adevărului să curgă liber de la tronul Regelui Său, Isus Hristos, şi astfel puterea rămăşiţei sale este reînnoită.

În articolul din 15 iunie al „Turnului de Veghere" a dat muncitorilor înşelăciunii un „nou nume", care îi este într-adevăr potrivit.

Marele contrast dintre acesta şi numele acordat „poporului Său de legământ" este evident, şi ar trebuie să înveselească inima celui care Îl „are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov".

Manevrele subtile ale inamicului sunt vizibile doar în „fulgerul săbiei" Sale, care va strivi bastioanele la Armaghedon, şi Îl va dezvălui tuturor pe Cel de la care provine toată lumina.

Cu iubire înflăcărată şi cele mai bune urări pentru o victorie glorioasă,

CLAYTON R. MORRIS,
New York.

Cuprins